

Дженніфер
Лі
Арментроут

Королівство плоті та вогню

Зрада...

Все, у що вірила Поппі, виявилося брехнею, у тому числі чоловік, якого вона закохалася. Вона не знає, ким тепер є без вуалі Діви. Знає тільки те, що для неї немає нічого небезпечнішого, ніж він. Темний. Принц Атлантії. Він хоче, щоб вона з ним боролася, і цим наказом вона рада підкоритися. Нехай він тримає її в полоні, вона ніколи не належатиме йому.

Вибір...

Кастил Да'Нір відомий під багатьма іменами та багатьма личинами. Його брехня така ж спокуслива, як його дотику. Його правда так само чуттєва, як його укусу. Поппі знає, що довіряти йому не можна. Вона потрібна йому живою та неушкодженою. Але й він – єдиний, хто може допомогти їй знайти брата Єна і самій побачити, чи став він бездушним Вознесеним. Тільки співпрацювати з Кастилом, а не боротися з ним теж небезпечно. Він, як і раніше, спокушає її з кожним подихом, пропонуючи все, що вона хоче. У Кастіла на неї свої плани, які можуть або дати їй неймовірну насолоду, або завдати незбагненного болю. Плани, які змусять її по-новому подивитись себе – і нього. Плани, які можуть пов'язати їхнє життя, до чого не готові обидва королівства. І вона надто нерозумна і надто зголоділа, щоб протистояти спокусі.

Темні часи породжують темні секрети, і королівства, що погрязли в гріху, підуть на все, щоб приховати правду. Але коли земля затремтить, а небеса вибухнуть кривавим дощем, може виявитися надто пізно.

* * *

Тобі, читачу

про автора

Дженніфер – автор бестселерів за версією New York Times та International Bestselling – живе у Шепердстауні у Західній Вірджинії. Усі чутки про неї не відповідають дійсності. Коли вона не зайнята роботою, то читає, дивиться по-справжньому страшні фільми про зомбі, вдає, що пише, і проводить час із чоловіком, з колишнім поліцейським псом Дизелем, пустотливим цуценям бордер-джека Аполло, шістьма розважливими альпаками, чотирма пухнастими та двома козами.

Мріяти про кар'єру письменника вона почала ще в школі під час уроків алгебри, коли більшу частину часу писала оповідання... що пояснює її погані оцінки з математики. Дженніфер пише містику для підлітків, наукову фантастику, фентезі та сучасні любовні романи. Її книги видаються у Tor Teen, Entangled Teen та Brazen, Disney/Hyperion та Harlequin Teen. Passionflix набули прав на її роман «Спокуса», зйомки мали розпочатися наприкінці 2018 року. Гостросюжетний любовний роман для підлітків «Не озирайся» у 2014 році потрапив у номінацію на найкращу книгу для молоді за версією YALSA, а роман «Проблема з вічністю» у 2017 році став переможцем RITA Award.

Крім того, вона пише сучасні та фантастичні любовні романи для дорослих під псевдонімом Дж. Лінн. Вони видаються у Entangled Brazen та HarperCollins.

Подяки

Ця книга не опинилася б у ваших нетерплячих (я сподіваюся) ручках, якби не дивовижна команда Blue Box Press та всі, хто взяв участь у підготовці. Дякую Ліз Беррі, Джилліан Стейн, М. Дж. Роуз, Кімберлі Гуїдроз, Челль Ольсон, Дженн Вотсон, Кевану Лайону та Стефані Браун. Велике спасибі JLA Reviewers і JLAAnders за найприголомшливіших, прихильних і добрих читачів. І останнє, але не менш важливе спасибі тобі, читачу. Якби не ти, нічого з цього не було б можливим.

Глава 1

- Ми їдемо додому, щоб одружитися, моя принцеса.

Як це одружитися?

З ним?

Я раптом згадала всі дівочі фантазії, якими тішила себе, поки не дізналася, хто я і чого від мене чекають – мрії, породжені історією любові моїх батьків.

У тих дитячих мріях ніколи не було такої пропозиції, навіть близько не схожої на справжню. І тим більше зробленого перед столом, наповненим чужинцями, половина яких хоче моєї смерті. І вже точно в тих мріях не було найгіршого і, можливо, найбожевільнішого, – не пропозиції рук і серця від чоловіка, який тримає мене в полоні.

Напевно, маю якісь проблеми з головою. Можливо, галюцинації від стресу, таки стільки болісних смертей сталося. Потрібно ще розібратися з його зрадою. І я тільки-но дізналася, що походжу з Атлантиї – королівства, яке я давно звикла вважати джерелом усіх лих і трагедій на світі. Отже, ймовірно, все, що відбувається, – лише породжені стресом галюцинації, а не дійсність.

Я могла тільки вирячитися на велику руку, що тримає мою, набагато меншу. Шкіра в нього трохи темніша за мою, немов поцілована сонцем. Роки смертоносних, граціозних та чітких вправ із мечем залишили мозолі на його долонях.

Він підніс мою руку до непристойності чудово окресленим повним губам. Губам, які були такими м'якими і водночас невблаганно твердими. Губам, які вимовляли чудові слова та шепотіли жаркі, порочні обіцянки над моєю головою шкірою. Губам, які обожнювали численні шрами на моєму обличчі та тілі.

Губам, які також викидали жакливу брехню.

Тепер ці губи притиснулися до моєї руки в манері, про яку я мріяла цілу вічність, і лише кілька днів чи тижнів тому я вважала б це неймовірно ніжним. Для мене були під заборону навіть такі прості речі, як дотик рук та безневинні поцілунки. А тим більше бути бажаною чи бажати самої. Я давно змирилася з тим, що ніколи цього не відчую.

Поки що не з'явився він.

Я підняла погляд від наших з'єднаних рук, від рота, один куточок якого вже згинався вгору, намічаючи ямочку на правій щоці, від губ, що повільно розімкнулися, що відкрили кінчики глибоко гострих іклів. Його волосся прикривало ззаду шию і падало на лоб – густі пасма такого глибокого відтінку чорного, що на сонці відливали синім. Високими незграбними вилицями, прямим носом і гордим, чітко окресленим підборіддям він нагадував мені великого граціозного печерного кота, якого я бачила в дитинстві в палаці королеви Ілеани. Обидва прекрасні, але так само дикі і небезпечні хижаки. Я впіймала погляд його очей приголомшливого відтінку холодного бурштину, і в мене заколотилося серце.

Я знала, що дивлюся на Хоука.

Я обірвала себе, і нутро затопило холодом. Його звуть негаразд. Я навіть не знаю, чи був Хоук Флінн просто вигаданою персоною, чи це ім'я належало якійсь людині, яку, швидше за все, вбили. Я боялася, що останнє – правда. Тому що Хоук нібито прибув із блискучими рекомендаціями з Карсодонії, столиці королівства Соліс. Але капітан масадонської гвардії виявився прихильником атлантіанців, Послідовником, тому переклад Хоука зі столиці теж міг бути брехнею.

У будь-якому разі гвардійця, що присягнув захищати мене мечем і життям, ніколи не існувало. Як і чоловіка, який бачив мене такою, якою я є, а не тією, кого собою уявляю – Діву, Вибрану. Хоук Флінн – лише вигадка, як і ті мрії маленької дівчинки.

Реальність – той, хто зараз тримає мою руку: принц Кастіл Да'Нір. Його високість. Темний.

Губи поверх наших з'єднаних рук зігнулися сильніше. Ямочка на правій щоці заглибилася. Ямочка на лівій з'являлася рідко, лише у разі щирої усмішки.

- Поппі, - сказав він.

Усі м'язи в моєму тілі напружилися. Не знаю, чи тому, що він назвав мене зменшувальною назвою, чи через глибокі мелодійні ноти його голосу.

- Ніколи не бачив, щоб ти втрачала мову.

Піддражливий блиск у його очах вирвав мене з приголомшеного мовчання. Я відсмикнула руку, з досадою усвідомлюючи, що не змогла б так легко звільнитися, якби він схотів утримати.

- Одружитися? – Голос повернувся до мене, хоч би заради одного слова.

В його очах блиснув виклик.

– Так. Одружитися. Ти знаєш, що це означає?

Не відводячи погляду, я стиснула кулак.

- Чому ти вирішив, ніби я не знаю, що означає одружитися?

– Ну... – ліниво почав він, піднявши келих. - Ти повторила це слово так, наче воно тебе спантеличило. І я знаю, що як Діву тебе... тримали самітницею.

Я спалахнула, напевно стаючи такою ж червоною, як і моє волосся в сонячних променях.

- Бути Дівою або самітницею не означає бути дурною, - огризнулася я.

Ропот пронісся над столом і по всьому бенкетному залу, повному Послідовників та атлантіанців. Всі вони вбиватимуть і помруть за людину, на яку я дивлюся так сердито.

– Ні. - Кастіл відпив ковток і окинув мене поглядом. - Не означає.

- Але я спантеличена.

Я відчула під кулаком щось гостре. Швидко глянула вниз і побачила те, що не помітила раніше через тривогу та потрясіння. Ніж. З дерев'яною рукояткою та товстим зубчастим лезом, щоб різати м'ясо. Це не мій кинджал з рукояткою з кістки вольвена. Востаннє я бачила його в стайні і дуже засмутилася, вирішивши, що, мабуть, більше не побачу. Той кинджал був більшим, ніж просто зброєю. Його мені подарував Віктер на шістнадцятий день народження, і він залишався єдиним зв'язком з людиною, яка була для мене не лише охоронцем. Віктер зайняв місце, яке призначалося моему батькові, якби той живий. Тепер кинджал втрачено, а Віктер мертвий.

Убитий прихильниками Кастіла.

А судячи з того, що останній кинджал, що потрапив мені в руки, я встромила в серце Кастіла, сумніваюся, що клинок з рукояткою з кістки вольвена повернеться до мене найближчим часом. Хоча столовий ніж – також зброя. Він цілком згодиться.

- Що ж тебе спантеличило?

Він поставив келих, і його очі потеплішали, як це бувало, коли він бавився чи... відчував те, що я відмовлялася визнати.

Мій дар рухався під шкірою, вимагаючи, щоб я з його допомогою промацала емоції принца. Я поклала руку на ніж для м'яса, і мені вдалося закрити свої здібності, перш ніж вони створили зв'язок. Я не хотіла знати, чи бавиться він у цей момент чи... чи відчуває щось ще. Мене це не хвилює.

- Як я вже сказав, - продовжував принц, довгим пальцем обводячи край свого келиха, - атлантіанці можуть одружитися, тільки якщо обидві половинки стоять на своїй землі, принцеса.

Принцеса.

Це дратівливе і тим не менш миле прізвисько щойно набуло зовсім іншого сенсу. Сенса, який викликає питання: скільки він знав із самого початку? Він казав, що тієї ночі в «Червоній перлині» знав, хто я, але стверджував, що не підозрював про те, що я частково атлантіанка, поки мене не вкусив. Поки не скуштував мою кров. Відмітки на шії поколювали, і я пригнічувала бажання їх доторкнутися.

Скільки випадкового було в тому прізвиську? Якщо це чергова брехня, це має значення.

- То що саме тебе спантеличило? - Запитав він. Бурштинові очі не блимали.

- Те, що ти думаєш, ніби я вийду за тебе заміж.

Почувся здавлений звук, ніби хтось намагався приховати сміх. Я кинула швидкий погляд на гарне обличчя вольвена з коричневою шкірою та блідо-блакитними очима. Ці істоти з однаковою легкістю здатні приймати обличчя як вовка, і смертного. Донедавна я вважала, що вольвени вимерли, їх винищили під час війни двох королів чотирьох років тому. Але це виявилось ще однією брехнею. Кіран був лише одним із багатьох дуже навіть живих вольвенів – кілька із них сидять за цим столом.

– Я й не думаю, що вийдеш, – відповів Кастіл, наполовину опутивши густі вії. - Я знаю.

Я з недовірою подивилася на нього.

- Напевно, я неясно висловилася, тож спробую пояснити докладніше. Не знаю, чого ти взагалі вирішив, що я вийду за тебе заміж. - Я трохи нахилилася до нього. - Це досить ясно?

- Кришталево ясно.

Його очі нагрілися до теплого медового відтінку, але ні в тоні, ні в погляді не було ні краплі гніву. Там світилося щось інше, що наводило на думки про теплу шкіру і про те, як ці грубі, мозолисті долоні стосуються моєї щок, ковзають по животу і стегнах, зачіпаючи набагато інтимніші місця. Ямочка на його щоці стала глибшою.

– Але поживемо – побачимо, правда?

По моїй шкірі розлився колючий жар.

- Ми зовсім нічого не побачимо.

– Я можу бути дуже переконливим.

– Не настільки переконливим, – кинула я, а він пробурмотів щось ухильне, через що мене накрило хвилею чистої люті. - Ти з глузду з'їхав?

Десять за столу долинув нестримний регіт. Я знала, що це не світловолосий Делано. У цього вольвена такий вигляд, ніби він щойно став свідком розправи і зараз його черга. Мабуть, мені слід боятися, бо вольвенів не так легко налякати, особливо Делано. Він і атлантіанець Нейлл, який сидів поруч із ним, захищали мене, коли за мною прийшов Джеріко зі своєю компанією, хоч і були в меншості.

Мало хто наважиться прогнати Темного. Він атлантіанець, смертоносний, швидкий та неймовірно сильний. Його важко поранити, не те що вбити. І, як я нещодавно дізналася, він здатний використати примус, щоб нав'язувати свою волю іншим. Він убив одного з наймогутніших герцогів у всьому Солісі, проткнув серце того, що Вознісся тим прутком, яким Тирман частенько бив мене.

Але я не відчувала страху.

Я надто розлючена, щоб боятися.

Сміявся сусід Делано, що сидів ліворуч – здоров'я на ім'я Елайджа. Через його очі я не думала, що він вільний. У всіх вольвенів однакові льодово-блакитні очі, а у Елайджи – горіхові, скоріше золотисті, ніж карі.

Не тільки я дивилася на нього: він привернув ще кілька пильних поглядів. Я скористалася моментом і, стягнувши зі столу ножа для м'яса, сховала в розрізі туніки.

– Що? - Елайджа погладив темну бороду, спіймавши спрямовані на нього погляди. - Вона поставила питання, яке крутиться в головах більшості з нас.

Делано моргнув і повільно повернув голову до Елайджі. Кастіл нічого не сказав. Посмішка на щільно стиснутих губах заміняла тисячі слів, а важкий пронизливий погляд перемістився з мене далі вздовж столу. Пальці Елайджі завізли на бороді. Він прочистив горло.

– Я думав, що план...

- Те, що ти думав, не має жодного значення, - обірвав його принц.

- Ти про план використовувати мене як приманку, щоб звільнити свого брата? - Наполегливо запитала я. - Чи за останні кілька годин все чарівним чином змінилось?

На щелепі Кастіла сіпнувся м'яз. Він знову зосередив увагу на мені.

– Тобі треба поїсти.

Я мало не втратила самовладання і не шпурнула в нього захований ніж.

- Я не голодна.

Він глянув на мою тарілку.

– Ти майже не їла.

- Розумієте, ваша високість, у мене щось немає апетиту.

Він міцніше стиснув щелепи і впіймав мій погляд. Золотистий відтінок його райдужної оболонки став холоднішим, по моїй шкірі побігли мурашки. Повітря навколо нас ніби згустіло, і в залі повисла напруга. У моєму тоні не було жодної краплі поваги. Невже я зайшла надто далеко? Якщо так, то мені байдуже.

Я стиснула пальці на ручці ножа. Я більше не Діва, пов'язана з правилами, які забороняли мені вибирати власну долю. Мною більше не керуватимуть. Я можу і заходитиму ще далі.

- Вона поставила дуже важливе запитання, - сказав хтось із далекого кінця столу.

Це був чоловік з коротким темним волоссям. Він виглядав старшим за Кієрана, якому, як і Кастілу, на вигляд трохи більше двадцяти. Але Кастілу понад дві сотні років. Схоже, цей чоловік може бути ще старшим.

- Отже, план використовувати її, щоб звільнити принца Маліка, змінився? - Запитав він.

Кастіл нічого не сказав, продовжуючи дивитися на мене, але повністю застигли риси його обличчя слугували кращим застереженням, ніж будь-які слова.

– Я не намагаюся поставити під сумнів твої рішення, – вів далі чоловік. – Я намагаюся їх зрозуміти.

- Що ти хочеш зрозуміти, Ленделле?

Кастил відкинувся на спинку крісла, недбало поклавши руки на підлокітники. Від його абсолютно невимушеної пози на моє тіло пробіг озноб.

Запанувала напружена тиша, потім Ленделл сказав:

– Ми всі приїхали по тебе з Атлантиї. Ми залишилися в цьому архаїчному, помийному королівстві, зображуючи відданість самозваному королю з королевою. Тому що, як і ти, ми нічого не хотіли, як звільнити твого брата. Він – законний спадкоємець.

Кастил кивком наказав Ленделл продовжувати.

– Ми втрачали людей – добрих людей, намагаючись проникнути до храмів Карсодонії...

Я напружилася, представивши величезні непроглядно-чорні споруди.

Якщо твердження Кастіла вірні, призначення храмів – ще одна брехня. Третіх синів і дочок віддають під час Ритуалу не для того, щоб служити богам. Їх віддають Вознесшимся – вампірам – як звичайна худоба.

Мене все життя напихали безліччю жадливої брехні, але ця, мабуть, найгірша. Як би не було огидним те, що казав Кастил, я боялася, що це правда. Та й як я можу це заперечувати? Піднесені запевняли нас, що отруєний поцілунок атлантиянина стає прокляттям для безневинних смертних і перетворює їх на оболонку колишньої особистості, що розкладається, - у злісних, кровожерливих монстрів, відомих як Спраглих. Але це не правда. Атлантианський поцілунок не отруйний. Як і укуси. Я служу доказом того й іншого. Ми з Кастілом цілувалися багато разів. Він дав мені свою кров, коли я була смертельно поранена. І він вкусив мене.

Я не обернулася до монстра.

Як не обернулася і багато років тому після нападу Охочих.

Не те щоб у мене не було підозр щодо того, як Кастил увійшов у моє життя. Він лише підтвердив їх. Але чи були його розповіді правдою? Я не маю можливості дізнатися. Я так міцно стиснула ножа, що занили пальці.

- Ми не знайшли жодних вказівок на те, де тримають нашого принца, і дуже багато хто ніколи не повернувся додому до родин, - продовжував Ленделл. З кожним словом його голос зміцнювався і налився гнівом, який я відчувала і без дару. – Але тепер у нас дещо є. Нарешті ми отримали те, що можна використати, щоб дізнатися про місцезнаходження твого брата. Можливо, навіть звільнити його, позбавити від долі створювати нових вампірів і жити на зразок пекла, з яким ти сам дуже добре знайомий. І натомість ми їдемо додому?

Я трохи знаю про це пекло.

Я бачила безліч шрамів на тілі Кастіла та тавро у вигляді королівського герба на верхній частині стегна.

Але Кастіл нічого не сказав у відповідь. Усі мовчали. Ніхто не рухався: ні ті, що сиділи за столом, ні ті, що стояли перед осередком біля задньої стіни бенкетного залу.

Ленделл ще не закінчив.

- Ті, що висять на стінах коридору зовні цієї кімнати, заслужили перебувати там. Не тільки тому, що не послухалися твоїх наказів, але й тому, що якби їм вдалося вбити Діву, ми втратили б наш єдиний козир. Вони з помсти зазнали ризику спадкоємця. Ось чому я вважаю, що вони заслуговують на свою долю, хоча деякі з них були моїми друзями – друзями багатьох за цим столом.

"Я вб'ю їх".

Кастіл пообіцяв це, коли побачив завдані ними рани. І вбив. Більшість з них. Кастіл пришпилів до стіни тих, про кого говорить Ленделл. Всі вони тепер мертві, крім Джеріко. Призвідник був ледь живий, на нього чекала повільна, болісна смерть – нагадування про те, що мені не можна завдавати шкоди.

- Ти можеш її використовувати, - міркував Ленделл. - Вона улюблениця королеви, Вибрана. Якщо вони колись відпустять твого брата, то заради неї. А натомість ми їдемо додому, щоб ти одружився? - Він смикнув підборіддям у мій бік. - На ній?

Мене вразило огиду, що пролунало в останньому слові, але мені доводилося чути від герцога Тирмана куди більш хльосткі зауваження, тому я навіть бровою не повела.

Кієран різко повернув голову до Лендела.

- Якщо в тебе є хоч крапля розуму, припини. Зараз же.

– Нехай продовжує, - втрутився Кастіл. – Він має повне право висловити свою думку. Як і Елайджа. Але, схоже, Лендел може сказати більше, ніж Елайджа, і мені хотілося б послухати.

Підібгавши губи, Елайджа тихо свиснув і з витріщеними очима відкинувся назад, поклавши руку на спинку стільця Делано.

- Гей, я іноді говорю або сміюся невпадат. Але що б ти не планував і що б не хотів, я з тобою, Кастіле.

- Ти серйозно? - Ленделл різко повернувся до Елайджи і схопився на ноги. - Ти згоден відступитись від принца Маліка? Згоден з тим, що Кастіл привезе її додому, в наші землі, і одружиться з нею, зробить принцесою? Чи надасть честь, призначену тій, хто згуртує всі наші народи, а не роз'єднає їх?

Кастіл трохи ворухнувся, його руки зісковзнули з підлокітників.

- Як я щойно сказав, я з Кастілом. - Елайджа підняв погляд на Лендела. - Завжди, незважаючи на його вибір. І якщо він вибирає її, ми теж маємо це зробити.

Це... це абсолютно безглуздо, всі ці аргументи. Але не має значення. Мені начхати на згуртування народів Атлантиї, тому що ми з Кастілом ніколи не одружимося. Щоправда, я не маю можливості вказати на це.

– Я її не вибираю. І ніколи не виберу, - заприсягся Ленделл.

Шкіра на його обличчі потоншала і потемніла. Він уважно оглядав тих, хто сидів довкола нього. Вольвен. Він вільний, зрозуміла я. Й зручніше перемістила ніж у руці і напружилася.

- Ви всі знаєте - вольвени її не приймуть. Не має значення, є в ній атлантианська кров чи ні. І народ Атлантиї їй не зрадіє. Вона чужинка, вихована тими, хто змусив нас відступити в землі, яких швидко стало замало, і вони стали непридатними. - Він дивився на Кастіла. - Навіть вона сама не прийняла тебе, а ми повинні вірити, що ти зв'яжешся з нею?

Узами? Я глянула на Кієрана, а потім на Кастіла. Деякі вольвени зв'язувалися узами з атлантианцями певного класу, і неважко було здогадатися, що Кастіл як принц належить до них. Кієран здавався ближче до Кастіла, ніж будь-хто, з ким він спілкувався при мені. Але ні про які інші узи я не знаю.

Знову ж таки, це все не має жодного значення, оскільки ми не одружимося.

– І ми повинні вірити, що вона гідна стати нашою принцесою, коли вона відкрито відкидає тебе перед твоїми людьми, і при тому від неї смердить Вознеслими? - проголосив Ленделл. Я зморщила носа. Я не смердю ... не смердю Вознеслими. Чи так? - Коли вона відмовляється вибрати тебе?

— Я вибираю її, — заговорив Кастіл, і моє дурне-дурне серце завмерло, хоча я Кастіла не вибрала. — І це все, що має значення.

Вольвен вишкірився, і я розширила очі, побачивши ікол, що подовжуються.

– Ти зробиш це – і наше королівство впаде, – прогарчав він. - Я не вибирав цю суку з обличчям у шрамах.

Я здригнулася.

Я справді здригнулася. Щоки горіли, наче я отримала ляпас. Не встигнувши зрозуміти, що роблю, я підняла руку і помацала нерівний шрам на щоці.

Лендел опустил руку на стегно.

- Я вважаю за краще побачити її мертвою, ніж спокійно стояти і дозволити цьому відбутися.

Минуло кілька миттєвостей після того, як Ленделл промовив ці слова, і волосся у мене на скронях злетіло від вихору.

Крісло Кастіла спорожніло.

Пролунав крик, і щось важке брязнуло об тарілку. Перевернувся стілець, і Ленделл... він не стояв біля столу. Його тарілка більше не була порожньою. На ній лежав вузький металевий кинджал. Витріщеними очима я простежила розмиту смугу руху - Кастіл придавив Лендела до стіни, притиснувши передпліччям горло вольвена.

Боги богів, він здатний рухатися так швидко, так тихо.

- Я просто хочу, щоб ти знав: мене не сильно зачепили твої сумніви щодо того, що я маю намір робити. Мене не хвилює, як ти зі мною розмовляв. Я не настільки не впевнений у собі, щоб мене турбували думки нікчемних людей. - Обличчя Кастіла було за кілька дюймів від витріщених очей вольвена. – Якби все обмежалося цим, я глянув би на це крізь пальці. Якби ти зупинився після того, як згадав її вперше, я дозволив би тобі спокійно піти з твоїм надмірним почуттям власної гідності. Але потім ти образив її. Ти змусив її здригнутися, а потім погрожував їй. Цього я не забуду.

– Я...

Кастіл викинув уперед праву руку, і те, що хотів сказати Ленделл, обірвав звук, що булькав.

– І я не зможу тебе пробачити.

Кастіл смикнув руку назад і шпурнув щось на підлогу. Предмет із чавканням шльопнувся.

Я повільно розплющила губи, коли до мене дійшло, що це за безформна червона грудка. О боги. Серце. Це справді серце.

Кастіл відпустив Лендела і ступив назад, дивлячись, як вольвен зісковзує по стіні, а його голова завалюється набік. Потім обернувся до столу. Його права рука була забруднена кров'ю.

- Хто-небудь ще хоче щось сказати?

Розділ 2

По бенкетному залу луною пролунав хор заперечення, але ніхто з тих, хто сидів, навіть не смикнувся на стільці. Дехто й зовсім посміювався, а я... я витріщалася на кров, що стікала на пальцях Кастіла і капала на підлогу.

Він узяв серветку Лендела і подався назад до свого крісла, розсіяно витираючи руку.

Я спостерігала за ним з серцем, що билось. Він сів і обернувся до мене. Його очі прикрила бахрому густих вій.

— Напевно, ти думаєш, що це занадто, — сказав він, упустивши зім'яту, закривавлену серветку на свою тарілку. – Не надто. Ніхто не посміє говорити так про тебе чи з тобою і залишитися живими.

Я дивилася на нього.

Він відкинувся на спинку крісла.

– Принаймні я дав йому швидку смерть. У цьому є певна перевага.

Я не знаю що сказати.

Не знаю, як до цього ставитись. О боги, він тільки-но голою рукою вирвав серце з грудей вольвена!

Сторожі, що стояли біля дверей, забрали Лендела, а один із чоловіків за столом запитав:

– То коли ж весілля?

Питання вітали сміхом, і на губах Кастіла з'явився натяк на посмішку. Він нахилився до мене.

– Обидві половини твого обличчя чудові. Кожен дюйм чудовий. - Він підняв вії, і я опинилася в полоні його пильного погляду. - Це було правдою, коли я сказав тобі про це вперше, це, як і раніше, правда сьогодні і це буде правдою завтра.

Я розімкнула губи в різкому вдиху і мало не потяглася до обличчя, але зупинилася. Якось, звикаючи до того, що мене бачать без вуалі Діви, я забула про шрами, хоча ніколи не думала, що таке можливо. Я вже багато років не соромилася. Вони є доказом моєї сили, нагадуванням про жакликий напад, який я пережила. Але, вперше знімаючи вуаль перед Кастілом, я боялася, що він погодиться з герцогом Тирманом. Як погодилася б більшість людей, побачивши мене без вуалі чи дивлячись на мене зараз.

Герцог завжди казав, що половина мого обличчя – шедевр, іншу – кошмар.

Але коли Хоук - Кастіл - побачив блідо-рожевий рваний шрам, який починається від лінії волосся, перерізає скроню і закінчується біля носа, і інший, коротше і вище, простягся через лоб і брову, він сказав, що обидві половини прекрасні як єдине ціле.

Я тоді повірила йому. Вперше в житті я відчула себе гарною, що мені теж було заборонено.

І нехай допоможуть мені боги – я, як і раніше, йому вірю.

- Те, що він сказав, було більше, ніж образа. Це була загроза, а я такого не зазнаю, – закінчив Кастіл, відкинувся на спинку і взяв келих тією самою рукою, якою нещодавно вирвав серце з чужих грудей.

Мій погляд упав на кинджал, який, як і раніше, лежить на тарілці Лендела. Те, що вольвен намагався зробити цим кинджалом, не мало стати потрясінням. Ніби я не знаю, що багато хто з тих, хто сидить за цим столом, воліли б бачити мене порізаною на шматки. Я не в безпеці тут, але всі вони бачили коридор, що веде до цієї зали. Вони повинні знати, що станеться, якщо не послухати Кастіла.

У глибині душі я, як і раніше, недооцінюю їхню ненависть до всього, що нагадує їм про тих, що піднеслися.

А я ще як нагадую, хоч і не зробила їм нічого поганого, окрім як захищаючись.

За столом поновилися розмови. Тихі обговорення, гучніші. Сміх. Ніби нічого не сталося. Мене це збентежило. Але в тому, що саме вибило мене з колії, я не змогла зізнатися навіть собі.

Кієран прочистив горло.

- Пенеллафе, не хочеш повернутися до своєї кімнати?

Питання вирвало мене з задуму, я на мить зволікала з відповіддю.

- Ти маєш на увазі в мою камеру?

- Там набагато зручніше і навіть близько так не простягається, як у в'язниці, - заперечив він.

- Камера є камерою, неважливо, наскільки вона зручна.

- Я точно пам'ятаю, що ми про це вже говорили, - зауважив Кастіл.

Я перевела погляд на нього.

- Я точно пам'ятаю, що мені байдуже.

- Я також впевнений: ми дійшли висновку, що ти ніколи не була вільною, принцеса, - додав він. У цих словах, як і раніше, звучить жорстока правда, як і в той момент, коли він вимовив їх вперше. - Не думаю, що ти взагалі розпізнала б свободу, якби тобі її запропонували.

- Я знаю достатньо, щоб зрозуміти: свобода - не те, що ти пропонуєш, - кинула я у відповідь.

Лють повернулася гарячою, бажаною хвилиною, зігрівши мою занадто холодну шкіру.

На губах Кастіла заграла легка посмішка, але не та натягнута та розважлива. Мій гнів змінився збентеженням. Він що, навмисне мене дразнить?

Дуже роздратована, я переключила увагу на вольвена.

- Я хотіла б повернутися в мою зручнішу камеру, де й близько не так прозирає. Думаю, мені не дозволять йти туди?

Губи Кієрана здригнулися, але вираз його обличчя досить швидко став незворушним, доводячи те, що в нього вистачає здорового глузду не посміхатися і не сміятися.

- Ти вірно вважаєш.

Не чекаючи дозволу його високості, я відсунула стілець. Ніжки заскреготіли на кам'яній підлозі. Мої рухи були не такі сповнені гідності, як мені хотілося, але я високо підвела голову і почала повертатися.

Один із стражників, що стояли біля дверей і віднесли тіло Лендела, попрямував через бенкетний зал прямісінько до принца. Низько схилившись, він щось зашепотів на вухо Кастілу, поки Кієран піднімався. Не чекаючи його і не дивлячись на потік крові на стіні, я зробила крок.

Раптом Кастіл опинився поряд і взяв мене під руку. Я не чула, як він вставав і, придушивши здивований вигук, спробувала висмикнути руку. Стражник, що щось сказав принцу, відійшов геть.

- Ні, - прошепотів Кастіл, утримуючи мою руку. Щось у тоні, яким він промовив це єдине слово, мене зупинило. - У нас зараз буде гість. Можеш боротися зі мною пізніше. Може, це мені сподобається. Але не зараз, не перед ним.

Я зустрілася з ним очима, і в животі з'явився вузол. Його тон знову породив у мені тривогу. Я подивилася на двері. Хто там іде? Його батько? Король?

Коли дверний отвір заповнила група чоловіків, Кастіл перемістився так, що виявився трохи попереду. Мою увагу привернув високий широкоплечий чоловік, що крокує у центрі групи. Копа волосся пісочного кольору досягала квадратної, різко окресленої щелепи. Я нутром почула, що Кастіл говорив саме про нього.

Він виглядав набагато старшим за принца. Якби він був смертним, у чому я сумніваюся, я б визнала, що він досяг межі середніх років. Навряд чи він отець Кастіла. У їхній зовнішності немає нічого спільного, хоча це ще нічого не означає.

Він попрямував до нас. Його важкий плащ, припорошений снігом, що розтанув, розкрився, відкривши чорну туніку з двома переплетеними золотими смугами на грудях. Коли він наблизився, я мало не ахнула. Не через блідо-блакитні очі, які я асоціювала з вольвенами, а через глибоку борозну посеред чола, наче йому намагалися розрубати голову. А я ж не з тих, кого можна здивувати шрами. Я із соромом відвела погляд.

Не тому, що пошкодження потворне - він гарний грубуватою красою, що нагадує лева. Просто мене вразило те, що я побачила шрами на іншій людині, можливо, вольвені.

Я неясно усвідомила, що Кієран підійшов і стоїть за моєю спиною.

- Зуби богів, що тут відбувається? - Вибагливо запитав незнайомець.

Я завмерла на виху і перевела погляд назад на гостя. Його голос... він звучить так знайомо.

- Чи краще цього не знати? - продовжував він, піднявши брови, побачивши кров на стіні.

Його супутники змішалися з бенкетами, крім одного. Цей був нижче Кастіла і вже в плечах, з копицею рудувато-каштанового волосся і такими ж блискучими золотистими очима, як у принца. Він залишився поруч із літнім вольвеном і, здавалося, ловив кожен мій вдих.

— Вирішив трохи прикрасити стіни, — відповів Кастіл, обмінюючись рукостисканням із вольвеном, що посміхався.

Мені стиснуло груди, серце завмерло. Його сміх... хрипкий і грубий, наче горло не справляється з емоціями. Як і у Віктера. Ось чому його голос і сміх здалися знайомими.

- Не чекав тебе так скоро, Аластир, - сказав Кастіл.

- Ми стрибали без зупинок, щоб випередити бурю.

Погляд Аластира ковзнув повз принца до мене. На його обличчі відбилася цікавість, але ні краплі гніву, холодності чи огиди.

- Отже, це вона.

- Так.

Усі м'язи в моєму тілі напружилися. Аластир опустив погляд, схилив набік голову, і я не відразу зрозуміла, що він дивиться на мою шию.

Проклятий укус!

Коса зісковзнула з плеча, відкривши мітки на горлі.

Аластир знову глянув на Кастіла, і шкіра навколо його рота натяглася.

— Схоже, тут багато чого сталося після нашої минулої розмови.

Чи був Аластир із королем, коли Кастил поїхав із Нового Пристанища, щоб поговорити з батьком? Якщо так, то де король?

- Багато змінилося, - відповів Кастіл. - У тому числі мої стосунки з Пенеллаф.

- Пенеллаф? — здивовано перепитав Аластир, піднявши брову. — Ім'я на честь богині мудрості, вірності та обов'язку?

Я кивнула, бо не могла просто стояти та ігнорувати його.

На його губах заграла легка посмішка.

— Гадаю, це слушне ім'я для Діви.

— Якби ти її знав, то не думав би так, — відповів Кастил, і я міцно стиснула зуби, щоб нічого не ляпнути.

- Тоді чекаю не дочекаюся, щоб познайомитись. - Посмішка Аластіра стала напруженою.

- Доведеться ще почекати. - Кастіл обернувся і на мить зустрівся зі мною поглядом. Цього було достатньо, щоб я зрозуміла: він не хоче, щоб я йому суперечила. - Пенеллаф уже йде.

Кієран підійшов ближче і поклав мені руку на поперек, підштовхуючи вперед. Я придушила бажання відмовитись. У мене вистачило здорового глузду зрозуміти: Кастил не хоче, щоб я знаходилася поруч із гостем, і на те, можливо, є вагомі причини.

Я рушила вперед, виразно усвідомлюючи, що мене проводжають поглядами. На півдорозі до дверей я почула запитання Аластіра:

- Чи розумно дозволяти Діві так вільно пересуватися?

Я зупинилася.

- Іди далі, - прошепотів Кієран.

Рукоятка вкраденого ножа вп'ялася в долоню.

— Було б нерозумно відмовляти їй у цьому, — зі смішком відповів Кастил, і я поклікала всі свої сили, щоб не шпурнути в нього меч.

Кієран ішов за мною. Ми минули стражників, які повернулися на варту біля великих дерев'яних дверей.

Крокуючи далі, я нагадувала собі не дивитися вгору, але все одно підняла очі, коли проходила повз пришипилене тіло пана Туліса.

Груди немов придавило каменем. Він і його дружина приходили до герцога і герцогині Тірман з благанням залишити їм третього сина, їх єдину дитину, що вижила, яку слід під час Ритуалу віддати на службу богам. Я відчувала їхній глибокий біль і розпач, і вони вплинули б на мене навіть без мого дару. Я збиралася просити за них королеву. Зробити щось, хай навіть безуспішно.

Але вони втекли. Вся родина Туліса, його дружина та немовля-син отримали шанс розпочати нове життя. І він скористався цією можливістю, щоб завдати рани, яка вбила б мене, якби не Кастіл.

Мені хотілося кричати. Хотілося заволати: «Навіщо?» Я дивилася на бліде обличчя і засохлу кров на грудях. Для чого він зробив цей вибір? Він кинув усе заради миттєвої забаганки. Заради помсти мені, хоча я не зробила нічого поганого йому та його родині. У результаті все пішло порохом. Тепер його син ростиме без батька.

Але принаймні він житиме. Якби його віддали на Ритуалі, його б чекало майбутнє гірше за смерть. Я гадки не маю, як довго жили треті сини та дочки в цих храмах. Сгодовували їх одразу, ще в дитинстві? Маленькі діти? Третіх синів і дочок віддавали в перший рік життя, тоді як другі сини і дочки були до Двору у віці між тринадцятьма і вісімнадцятьма роками. Вони залишалися живими — точніше, більшість із них. Дехто вмирав при Дворі від хвороби крові, що несла їх ночами. Кастіл казав, що вампіри борються зі спрагою крові, і тепер я сумніваюся, що вони вмирали від хвороби. Скоріше це було схоже на те, що трапилося з Малесою Екстон, яку знайшли зі зламанною шиєю та з укусами на горлі. Хоча я не маю доказів, я знаю, що її вбив лорд Мезін, що піднісся, і виставив її тіло на загальний огляд.

"Принаймні, лорд Мезін більше нікому не зашкодить", - сказала я собі, охоплена диким задоволенням. Я охоче згадувала потрясіння на обличчі, коли відрубала йому руку. Ніколи не думала, що буду рада вбивати когось, окрім Бажаючих, але лорд Мезін спростував це переконання.

Несамовита радість швидко зникла, коли повернулися думки про дітей. Як може хтось, смертний чи ні, шкодити таким юним створінням? А ті, що піднеслися, роблять це роками — століттями.

Усвідомивши, що застигла стовпом, я рушила далі. На серці було тяжко, я навіть не глянула на Джеріко. Судячи з жалібного поскулювання, він ще живий.

Я вважаю, що всі заслуговують на смерть з гідністю, навіть він, але не відчуваю ні краплі співчуття. Цю долю він накликав на себе сам.

А Ленделл? Мені його шкода? Не особливо. Що це говорить про мене?

Не хотілося про це думати, тому я запитала:

- Хто ця людина?

- Його звуть Аластир Девенуелл. Він радник короля з королевою. Близький друг сім'ї. Кастілу і Маліку він скоріше як дядечко, - відповів Кієран, і я трохи смикнулася при згадці брата Кастіла.

- Чому ж Кастіл не хотів, щоб я залишалася поруч із ним? Через те, що Аластир — радник його батьків? Або тому, що він дуже хоче розірвати мене на шматки?

– Аластир не схильний до насильства, незважаючи на шрами. І хоча він знає своє місце поряд з принцом, він відданий королеві та королю. Є речі, які Кастіл не хотів би доводити до батька батька з матір'ю.

- Начебто безглузлого шлюбу?

- Щось на кшталт цього.

Коли ми завернули за ріг і вступили до спільних приміщень, де не пахло смертю, Кієран змінив тему.

– Тобі стало шкода смертного? Якому Кас допоміг разом із сім'єю втекти від Вознеслих?

Кас.

Боги, таке невинне прізвисько для такої небезпечної людини.

Ми почали підніматися вузькими сходами. Я подивилася на Кієрана, що йде попереду і помітила, що при ньому немає короткого мечя і цибулі. Але він далеко не беззахисний, якщо згадати, хто він. Мені навіть на думку не спало спробувати втекти – я просто виставлю себе дурницею. Вольвени неймовірно швидкі. Раптом Кієран зупинився і розвернувся так несподівано, що я позадкувала і вдарилася об стіну. Він ступив до мене і, схиливши голову до мене, зробив глибокий вдих. Я скам'яніла.

Невже він?

Він торкнувся носом мого скроні і знову вдихнув.

- Що ти робиш? - Я сіпнулася вбік, подалі від нього. - Ти мене нюхаєш?

Він випростався і примружив очі.

– Ти... пахнеш по-іншому.

Я скинула брови.

- Все в порядку? Навіть не знаю, що сказати із цього приводу.

Він ніби мене не почув, його очі спалахнули.

– Ти пахнеш...

- Якщо ти знову скажеш, що від мене несе Кастілом, я тобі вріжу, - пообіцяла я. - Сильно.

- Від тебе несе їм, але справа не в цьому. - Він похитав головою. - Ти пахнеш смертю.

– Ого. Дякую. Але якщо так, то я не винна.

- Ти не розумієш.

Кієран уважно подивився на мене, потім розвернувся і продовжив підніматися сходами.

Ні, я не розумію, і навіть не хочу розуміти.

Я понюхала свій рукав. Він пахне... смаженим м'ясом. Я рушила за Кієраном.

— Ти ж казала, що нікому з них не співчуваєш, — сказав він.

- Так і є. Вони хотіли моєї смерті. — Ми вийшли зі сходів у критий прохід. Нас обдало холодним вологим повітрям. - Але мені мимоволі стало шкода пана Туліса.

– Не варто його шкодувати.

– Ну, а мені шкода. - Я зіщулилася під поривом вітру і опустила підборіддя. — Він отримав другий шанс. І впустив його. Мені шкода, що він зробив такий вибір, і шкода його дружині та синові. І, мабуть, я співчуваю сім'ям усіх, хто висить на тій стіні.

Кієран порівнявся зі мною, затуляючи мене від вітру.

– Жаль до родин цілком закономірна.

Я здивовано завмерла, але нічого не сказала.

– Що?

- Нічого, - пробурмотіла я.

Він тихо посміхнувся.

- Думаєш, я не здатний на співчуття?

Я подивилася на подвір'я внизу. У місячному світлі яскраво сяє пристойний шар снігу. За межами двору не видно нічого, крім непроглядного мороку лісу, що підступає. Так дивно не бачити Вал – величезну стіну з вапняку та заліза, здобутого в Райських списках. Спляче містечко Нове Пристанище обнесене Валом, але набагато меншим, ніж ті, що я звикла бачити в Масадонії та Карсодонії.

- Я не знаю, на що ти здатний, - зізналася я, торкаючись холодних дерев'яних поручнів. Вітер сколихнув пасма мого волосся, що вибилося з коси. — Я мало що знаю про вольвени.

– Мій тваринний бік не заглушає смертну. Я здатний відчувати емоції.

Я зустрілася з ним поглядом.

- Я не це мала на увазі. Просто... — Я замовкла. А що я мала на увазі? - Напевно, я мала на увазі саме це. Вибач.

– Не треба перепрошувати. Не схоже, що ти зустрічала багато вольвенів, — сказав він.

- Так, але це не виправдання. - Я вчепилася однією рукою в поручні. — Я не зустрічала і не знаю нічого про багатьох людей із різних місць. Але це не означає, що я можу здогадуватися.

- Правда, - відповів він.

Я мало не скрикнула. Скільки разів я робила здогади щодо атлантіанців? Послідовників? Упередження були сильні та ввібрані з дитинства. Може, це не моя вина, але все одно не можна так поводитися.

Але ніхто за столом навіть з місця не зрушив, коли Кастіл убив Лендела. Що це свідчить про них?

- Те, що сьогодні сталося, звичайна річ?

- Що саме? Шлюбна пропозиція чи вирване серце?

Я кинула на Кієрана похмурий погляд.

- Ленделл.

Мить він вивчав мене, потім перевів погляд на двір і дерева.

- Не дуже. Навіть якщо ти цього ще не зрозуміла чи не хочеш зрозуміти, Кастил не кровожерливий тиран. Чесно кажучи, йому рідко хтось перечить. Не тому, що всі його дії розумні, а тому, що він не боїться забруднити руки кров'ю, щоб утвердити свій авторитет, отримати те, що хоче, або забезпечити безпеку тих, хто йому дорогий.

Те, що Кастил нечасто виринає серця з грудей, трохи потішило. Напевно, це добре. Хоча я не наважуся вважати, що належу до тих, хто йому дорогий.

Я з тих, хто йому потрібний.

- Кастил вчинив так з Ленделлом не тому, що той йому заперечував. - Кієран повернувся до мене. - Не тому, що Ленделл не здатний зрозуміти, як або чому принц вибрав тебе. Навіть не тому, що Ленделл кинув виклик Касу. Атлантіанці і вольвени готові на все, щоб захистити батьківщину, і було зрозуміло, що Ленделл побачив у тобі загрозу Атлантиї.

Цікаво, яке відношення я маю до того, що, як сказав Ленделл, їх земель стало замало і вони стають непридатними.

- Кас мав повне право вчинити так, як вчинив, - вів далі Кієран. - Якби він цього не зробив, Ленделл кинув би кинджал. Знайдуться інші, хто захоче це зробити.

Мене пробрав страх.

- Значить, Ленделл - чергове попередження? Скільки потрібно цих попереджень?

- Стільки, скільки буде потрібно.

- А тебе це не турбує? Адже дехто з них був твоїми друзями?

- Ті, кому вистачило дурниці ображати тебе і загрожувати тобі перед Касом, точно не входили до моїх близьких друзів.

Я мало не розсміялася, хоч нічого смішного не було.

- Будь-кого в якийсь момент можуть перепохити емоції, а в інший час він буде абсолютно байдужий до всього.

- Ти ніколи не намагалася промацати мої емоції, щоб дізнатися, що я відчуваю? - Запитав Кієран ще одне несподіване питання.

Я впіймала його погляд.

Кієран був присутній, коли я за допомогою дару полегшив біль вмираючого гвардійця. Тим не менш, так дивно обговорювати з кимось моє чуття після того, як мене так довго змушували приховувати свої здібності і нікому про них не говорити.

- Кас сказав, що спочатку ти могла тільки відчувати та полегшувати біль. Але потім, за його словами, твій дар змінився.

Я кивнула.

- Змінився, зовсім недавно. Не знаю чому. Я подумала, що з першою Дівою могло бути те саме, і спитала герцогиню.

Моя шия напружилася. Герцогиня Тірман говорила, що дар першої Диви змінився від відчуття болю до читання емоцій і що це сталося завдяки наближенню Вознесіння – як і зі мною. Взагалі про першу Діву відомо дуже мало. Я не знаю навіть її імені та коли вона жила. Але герцогиня натякнула, що першу Діву вбив Темний.

Кастиль.

Я зіщулилася – не думаю, що від холоду.

- Я не намагалася читати твої емоції. Намагаюся так не чинити, бо це здається мені вторгненням.

- Може, це порушує особистий простір, – погодився Кієран. – Але також дає тобі перевагу у спілкуванні з людьми.

Можливо.

- Як ти гадаєш, він розповів про це ще комусь? - Запитала я.

- Кас? Ні. Що менше про тебе знають, то краще.

Я скинула брови.

- Не знаю жодного атлантіанця, який живе зараз, який міг би відчувати чужі емоції.

- Що це означає?

- Поки не знаю. - Він рушив далі. - Ти йдеш? Чи збираєшся залишитись тут і перетворитися на брилу льоду?

Я зітхнувши відірвалася від поручнів і попрямувала до дверей, біля яких уже стояв Кієран.

Він дістав із кишені ключ.

- Твої здібності стануть у нагоді у спілкуванні з Касом.

- Я не збираюся з ним спілкуватися.

На його обличчі з'явилася легка посмішка. Він відчинив двері, і я увійшла до кімнати, зігрітої камином.

- Але він дуже збирається з тобою спілкуватися.

Намагаючись тримати столовий ніж непомітно під тунікою, я обернулася до Кієрана.

- Ти маєш на увазі, що він дуже збирається мене використовувати.

Він схилив голову набік.

- Я зовсім не це сказав, Пенеллафе.

– Хіба? Ти думаєш, чи він справді відмовився від порятунку брата? Я так не думаю. Він навіть сказав, що я улюблениця королеви. – Останні два слова виявилися їдкими, як кислота. – Уся ця витівка з весіллям, мабуть, частина плану звільнення брата. Хоча я гадки не маю, чому він просто не зізнався в цьому.

– Сумніваюся, що хоч хтось із вас двох знає правду.

Я завмерла.

– Що це має означати?

Кієран уважно дивився на мене і мовчав так довго, що моя тривога потроїлася.

- Він же розповів тобі про тих, що піднеслися?

Я не зрозуміла, яке відношення до нинішньої ситуації мають піднесені, але відповіла:

- Піднесені... вампіри, і все, чому мене вчили, все, у що вірить увесь народ Соліса, - брехня. Боги ніколи не благословляли короля Джалару та королеву Ілеану. Боги навіть не...

– Ні, боги існують. Вони – наші боги, і тепер вони відпочивають, – поправив Кієран. - Ти знаєш, що на тих, що піднеслися, немає Благословення. Вони прокляті, як і укушені Спраглими. Хіба що піднесені не розкладаються. Ти це знаєш, але чи розумієш?

Його слова були як удар під дих.

– Мій брат... – Я обірвала себе. Не треба говорити про Єну. - Я розумію.

- І ти віриш тому, що Кас розповів тобі про тих, що піднеслися?

Я не відповідаючи дивилася на вогонь. З одного боку, я бачила докази того, що казав Кастил, – бачила тавро на його шкірі. Ті, що піднеслися, тримали його в полоні до того, як захопили його брата. Його кували, змушували робити зовсім жахливі речі, судячи з тих подробиць, якими він зі мною поділився. Коли я думала про це, мене охоплювали надто важкі й неприємні почуття, щоб називати їх огидою. І біль у серці – це лише початок, оскільки я знала, що брат Кастила був спійманий, звільняючи його.

Я можу злитися на Кастіла.

Можу навіть ненавидіти його.

Але це не означає, що мені не хочеться кричати через муки, які зазнав Кастил і які, напевно, терпить зараз його брат.

Чи означає це, що всі, хто піднявся, - зло? Все до одного, включаючи мого брата? Я вірю в те, що бачила докази. Але Кастил... я можу довіряти хіба що половині того, що він розповів, і не схоже, що всі атлантіанці абсолютно ні в чому не винні.

– Якщо ти йому віриш, то чому борешся за повернення? – спитав Кієран, і я подивилася на нього. - Хіба не це ти робиш, коли відкидаєш Каса?

- Моя відмова вийти за нього заміж не має жодного стосунку до тих, що піднеслися, - заперечила я. - Справа в ньому самому. Він брехав мені у всьому.

- Він брехав не в усьому.

- Звідки ти знаєш? – обурилася я. - Що ти знаєш? Навіть не відповідай. Це не важливо. Він планує віддати мене за викуп тим людям, які робили всі ці жахливі речі з ним і багатьма іншими. Планує вручити мене тим людям, які, швидше за все, використовуватимуть мене як мішок крові, доки я не помру. І навіть якщо є найменша ймовірність, що ці плани змінилися, то лише тому, що він зрозумів, що я частково атлантіанка.

Чим це краще? Навіщо виходити за нього заміж?

- А навіщо йому одружитися з дівчиною, яку він збирається віддати за викуп? - Засумнівався Кієран.

- От і я про те! - Я роздратовано стиснула губи і перевела погляд у темряву за спиною вольвена. – Навіть не знаю, навіщо ми про все це говоримо.

Він знову якийсь час мовчав.

- Ти поводишся з ним так, наче нітрохи не боїшся після всього, що бачила.

– А я мушу його боятися?

Через якусь неймовірну дурість я майже не хочу знати відповіді. Я довірила Хоуку всі мої секрети, мої бажання, моє тіло, моє життя. Я довірила йому все, а в ньому нічого не було справжнім. Навіть ім'я Хоук.

Через нього я оступилася і, боюся, падатиму далі, незважаючи на його зраду. Ось чого я боюсь.

- Він робив вчинки, які хтось може вважати непростачними. Вчинки, які переслідуватимуть у снах і залишатимуть наодинці із кошмарами довго після пробудження. Може, він ненавидить, коли його називають Темним, але він заслужив на це прізвисько. - Бліді очі Кієрана зустрілися з моїми, і по моїй спині пробігла тремтіння. – Але в усіх королівствах він єдиний, кого ти – тільки ти – ніколи не мусиш боятися.

Розділ 3

Хоча слова Кієрана мали підбадьорити мене, вони подіяли зовсім іншим чином.

Походжа перед віконцем, надто вузьким, щоб через нього втекти, я дивилася на двері. Вона замкнена ззовні. Прямо як у камері.

Стиснувши кулаки, я ще раз пройшлася повз вікно. Гнів змішувався з неминущою тривогою. Не через слова Кієрана про те, що Кастил заслуговує на прізвисько Темний. Після того, з якою холодною обачністю він убив Філіпса – гвардійця, який їхав з нами з Масадонії, – я вже зрозуміла, чому він отримав це прізвисько. А

те, як він розправився з Ленделлом, лише вкотре підтвердило, що він може – і буде – вбивати без вагань, але...

Я раптом зупинилася. Я теж можу вбивати без особливих роздумів. Хіба я це не довела з лордом Мезіном? Коли за мною з'явився Джеріко з спільниками, я була готова вбивати.

Я опустила погляд на руки. На них теж є кров, і я не можу сказати, що заплямила їх, лише захищаючись і намагаючись вижити. Лорд Мезін отримав за заслуги. Цей піднесений відчував ту ж збочену радість, що й герцог, коли справа стосувалася моїх уроків, але він не нападав на мене, коли я на нього накинулася. Він образив Віктера в той момент, коли мій охоронець і друг випускав останній подих, і я не відчувала ні краплі провини за те, що накоїв. Навіть якби лорд не був вампіром, він все одно був монстром. Може тому мене не надто шокувало те, як Кастіл прикрасив стіни коридору.

І це цілком може означати, що зі мною щось негаразд. Але як би там не було, мене розсердило те, що сказав Кієран перед тим, як зачинити двері.

Що Кастіл – єдина людина, яку я не маю боятися.

Кієран не міг помилятися сильніше.

Я подивилася на ліжко, і серце лягло кудись униз, наче я стою на краю Валу. Я практично бачила нас, те, як ми сплелися руками та ногами, злилися тілами. Я доторкнулася до мітки на шиї, і по мені прокотилася хвиля, що нис. Сщулилася і пошукала хоча б натяк на огиду чи страх, але нічого не знайшла.

Він мене вкусив.

Це було боляче, але спочатку, всього на пару секунд. А потім... потім мене ніби затопило рідким жаром. Ніколи в житті я не відчувала таких сильних відчуттів і навіть не знала, що таке можливо. Але не ефект укусу призвів до того, чим ми займалися в лісі під снігом, що падає. Наші тіла злилися через моє потяг до нього. Тому що мої почуття до нього пересилили правду, хто він. Ось що спонукає зрозуміти, як він дійшов до цього моменту свого життя і чому він тепер так робить. Ось що підживлює бажання забути все, крім насолоди, яка охоплювала мене в його обіймах, коли його губи ковзали моєю шкірою. Усі, крім миру та дружнього розташування, які я відчувала, коли ми просто розмовляли.

Але я з ним не в безпеці.

Навіть якщо Кастіл ніколи не підніме руку, я не можу забути, хто він. Які біди він завдав. Нехай Віктер загинув не від його меча, але його вразили зазубрені мечі прихильників Кастіла. А що щодо Лорен і Дафіни – двох леді-очікувань, яких убили під час нападу на Ритуал? Вони з захопленням чекали на Вознесіння, але я сумніваюся, що вони знали правду. Вони не заслужили такої смерті від рук Послідовників, які, напевно, навіть не знали, як їх звуть. Знову ж таки, вони померли не від руки Кастила, а від рук тих, хто діяв від його імені. Як я можу колись пробачити йому щось із цього?

І щоразу, коли я думала про нього, мене вразило те, що він знав, як сильно я жадаю волі. Можливості хоч щось вибирати самій. Від найпростіших речей – ходити куди хочу без вуалі або говорити з ким хочеться, до таких важливих як вибір того, з ким поділитися своїм тілом. Він знав, як це означає для мене, і намагався відібрати цю свободу. Серце стислося так болісно, наче мені в груди встромили кинджал.

Що він може відчувати до мене? Чи відчуває він хоч щось?

Серце нило так, ніби горювало за померлим. У певному сенсі так і є. Я оплакую втрату Хоука, і неважливо, що він, як і раніше, живий і здоровий. Хоук, якому я навчилася довіряти, людина, з якою я ділилася своїми секретами, померла. На його місці виник принц Кастіл Да'Нір, але мене, як і раніше, до нього тягне. Я відчуваю те ж бажання, потреба та...

Ось чому він найнебезпечніша людина у будь-якому королівстві. Тому що я анітрохи не сумніваюся, що він використовує мене, щоб звільнити брата. Поверне мене тим самим Вознесшимся, котрі п'ять десятиліть тримали його в полоні, а тепер тримають його брата.

Груди здавило, і я знову почала ходити, а мої думки перенеслися до королеви Ілеані. Моя мама та королева були близькі. Настільки, що коли мама вважала за краще мого батька Вознесіння, королева дозволила. Це було нечувано. Ще незвичайніше було те, як королева дбала про мене після нападу Охочих, наче я була її рідною дочкою. Вона міняла бинти, сиділа зі мною, коли мене мучили кошмари, обіймала мене, коли я просилася до мами з татом. Вона перша вчила мене не соромитися шрамів, побачивши яких інші ахали і шепотілися, прикриваючи роти затягнутими в рукавички руками. За ті роки, до того, як мене відправили до Масадонії, королева стала мені більше, ніж опікункою.

І, якщо вірити Кастилові, це вона затаврувала його королівським гербом.

Я з легкістю згадувала, як, тримаючись за руки, ми гуляли з нею Королівським садом під зоряним небом. Її терпіння і доброта здавалися безмежними, але та сама рука, що тримала мою, різала шкіру Кастила. Якщо його слова – правда, то цей же м'який голос, що розповідав мені про те, як моя мама в дитинстві гуляла цими ж доріжками... цей голос напихає безсоромною брехнею ціле королівство. Якщо Кастил говорив правду, вона використовує страх людей перед істотами, яких вона й створила разом з іншими Вознесеними, щоб контролювати всіх смертних до одного.

І якщо все це правда, значить, королева весь цей час знала, що я наполовину атлантиянка?

Боги, до чого важко про це думати. Але що ж Єн? Як він міг піднятися? Кастіл сказав, що Єн виходить тільки ночами і що він піднявся. Може, насправді все так, як хтось припустив за вечерею? Що Єн мій брат тільки наполовину? Не віриться, що в когось із моїх батьків могла бути дитина на боці. Вони любили одне одного так, як тільки можуть мріяти добрі люди.

Або я надто наївна. Бо якщо Єн не їхня дитина, то де її взяли? Підібрали десь на узбіччі?

Кастил, швидше за все, вважав би мене за дурницю.

Але мене не турбує, що він думає. Неважливо, що знала королева і чи доводиться мені Єн рідним братом чи зведеним.

Я перевела погляд на двері.

Мені треба втекти.

Навіть незважаючи на розвішані в коридорі застереження Кастіла, я отримала докази того, що його люди, як і раніше, вважають мене маріонеткою Вознеслихся. Не думаю, що Ленделл брехав, коли казав, що моє походження нічого не означає для народу Атлантиї. Маю сумнів, що сьогоднішні гості чимось відрізняються від інших. Схоже, Аластир переконаний, що мені слід сидіти у в'язниці, а не розгулювати по фортеці.

Наче мені це дозволено.

І як тільки Кастил привезе мене до Атлантиї, якщо його наміри справді такі, я опиниться в оточенні ворогів і ще більш хиткому становищі.

Коли я подумала про Атлантию, у мені зародилося крихітне зерно радісного хвилювання. Я нічого не можу з собою вдіяти, мені хочеться побачити це королівство. Може, тому, що я мало що бачила у своєму житті. А побувати в місці, яке нібито не існує? Таке мало кому випадає.

Я зітхнувши, викинула з голови ці думки. Якщо Кастілу вдасться відвезти мене до Атлантиї, то втекти не зможу.

Кієран помилявся, коли припустив, що я борюся з Кастілом, щоб повернутися до тих, хто піднісся. Я борюся з ним, щоб повернутись до брата.

Я маю дістатися до Єна, але на своїх умовах. Якщо я якимось чином доживу до того, як Кастіл обміняє мене, я потраплю прямо з однієї клітини до іншої. Це варіант на крайній випадок. Тож мені потрібно дістатися до Єна самої.

І що потім?

Я знаю, що не буду в безпеці серед тих, що піднеслися. Але ж є далекі села та містечка, де я можу спробувати якось налагодити життя?

Я повільно піднесла руку до обличчя і доторкнулася до довгого шраму. Його буде нелегко сховати. Але доведеться. Мені не хочеться й далі ховати обличчя. Я не можу так жити.

Але про це не варто й думати, доки я не знайду способу втекти, дістатися до столиці, знайти Єна і при цьому постаратися, щоб мене не впіймали і не вбили.

Ми разом втечемо від Вознеслихся. Тому що навіть якщо Єн мені не повнорідний брат і пройшов через Вознесіння, він не може бути таким, як решта. Я відмовляюсь у це вірити. Він ніяк не може харчуватися безвинними людьми та дітьми. Не може бути, що всі піднесені - зло. Деякі здавалися цілком нормальними.

Але якщо вони не годуються третіми синами та доньками, яких віддають богам під час Ритуалу, то як вони виживають? Їм потрібна кров. Якщо вони її не одержують, то помирають від смертельних ран, які їм завдають перед Вознесінням. Єн був здоровий як бик, але з нього випустили майже всю кров перед тим, як нагодувати кров'ю атлантіанця і піднести. Втрата крові вбила б його і все одно може вбити, якщо він не годуватиметься.

Я хочу сама побачити, на що Єн перетворився чи не перетворився. Я зроблю все можливе, щоб допомогти йому. Але що якщо він став монстром, який п'є кров людей? Дітей? Що тоді? У мене стислося серце, і я зробила повільний, глибокий вдих. Я знаю, що доведеться зробити.

Мені доведеться покінчити з ним, і я це зроблю. Тому що Єн був добрим та м'яким – завжди був. Він мрійник, його покликання до кінця своїх днів складати історії. А чи не стати монстром. Він би не захотів стати кимось настільки злим. Покінчити з таким кошмарним життям буде благородно.

Навіть якщо я вб'ю частину своєї душі.

Всі м'язи напружилися, вимагаючи діяти, і кімната ніби стала втричі меншою. Я більше жодної миті не можу зволікати, розмірковуючи і нічого не роблячи.

Не впевнена, чи можу я чинити опір Кастілу.

Якщо він має рацію, то навряд чи я виживу в Атлантиї.

Але я можу знайти брата.

- Я більше ні хвилини не проведу в цій проклятій кімнаті, - сказала я голосно, підходячи до дверей. Я притулилася до неї і прислухалася. Ні звуку. Я постукала кісточками пальців. - Кієран?

Тиша.

Кієран не охороняє двері. Він, швидше за все, вирішив, що я надійно зачинена в кімнаті. Навряд чи я зможу вибити двері або вилізти через безглузде вікно. Мабуть, він вирішив, що мені не вибратися звідси. І я не змогла б це зробити, якби в мене не було старшого брата, який навчив мене розкривати замки.

Я вигнула губи в усмішці і крутнулася. Схопивши зі столу ножа для м'яса, повернулася до дверей. Біля ручки лезо було товстим, але кінчик якраз підійшов до замку.

Опустившись на коліна, я просунула вістря в замкову щілину. Єн навчив мене, як повертати ніж, правильно натискати і відпускати, і повторювати, поки не пролунає тихе клацання. До того, як я попросила переселити мене в старе крило замку Тірман, де був покинутий хід для слуг, яким я могла пересуватися непоміченою,

мене часто замикали в моїх покоях, тоді як Єну дозволяли виходити на заняття, грати і робити що завгодно. Він ніколи не розповідав, де навчився розкривати замки, але він витратив багато днів, навчаючи цьому мене. «Ти маєш бути терплячою, Поппі, – говорив він, стоячи навколішки поруч зі мною, а я засовувала ніж у замкову щілину. Він сміявся і клав руку поверх моєї. – І обережною. У тебе нічого не вийде, якщо ти діятимеш як таран».

Тому я терпляча. І обережна. Я повертала ніж, поки не почула тихе клацання, коли вістря намацало важіль. Схопившись іншою рукою за ручку дверей, я видихнула, і механізм піддався. Намагаючись, щоб моя рука була твердою, я повернула лезо проти годинникової стрілки.

Ручка поступилася, двері прочинилися, повіяло холодом. Я визирнула назовні, в порожній перехід. Охоплена ейфорією, я зачинила двері і почала оглядати кімнату. Мої жалюгідні пожитки вже були запаковані в шкіряну сумку. Я взяла її та затримала погляд на ліжку, на фланелевій нічній сорочці, яку хтось залишив для мене. Я схопила її і почала запихати в сумку, але тут побачила зверху піхви на стегно. Швидко начепила їх і засунула в них ніж, важко зітхнувши при спогаді про мій кинжал з кровокамня з рукояткою з кістки вольвена. Може, він все ще валяється у стайні, під купами сіна та соломи?

Уклавши нічну сорочку в сумку, я перекинула ляжку через голову на груди. Повернувшись, підбрала важкий, підбитий хутром плащ похмурого темно-коричневого кольору. Я взяла його, їдучи з Масадонії, бо він не привертав увагу. Накинула його на плечі і пальцями, що не здригнулися, хоч серце билось, застебнула гудзики на комірці. Натягнула рукавички і пошкодувала, що в кімнаті немає ніяких запасів, крім випивки на столі під вікном. Але мені вже доводилося залишатися без їжі, коли я чимось засмучувала герцога Тірмана. Обійдусь і зараз.

У мене немає плану, і я мало що знаю про околиці, але шлях на схід приведе до гір Скотос. Атлантия імовірно лежить і процвітає за піками, покритими шапками хмар, і затягнутими туманом долинами. Якщо я пройду через місто, то повернуся на дорогу, що веде назад до Масадонії, але тоді доведеться їхати Крилавим лісом. Якщо я попрямую на південний захід, через ліс, то зрештою дістануся... що там за місто? Я наморщила носа, намагаючись згадати карту, яку бачила у міській Бібліотеці. Карта була старою, з вицвілим чорнилом, але там був намальований міст.

Біломості.

Містечко Біломостє лежить на півдні, але я гадки не маю, чи довго до нього йти пішки. Проклинаючи своє невміння їздити верхи, я кинулася вперед і відчинила двері. У переході, як і раніше, порожньо. Я вислизнула з кімнати і зачинила двері. Можна було замкнути її зовні, але не варто витрачати час заради кількох секунд, які в когось підуть на те, щоб її відімкнути.

Я побігла до сходів, тримаючись ближче до стіни. Зупинившись на сходовому прольоті, прислухалася.

Нічого не почувши, ступила на сходи і кинулася вниз сходами. Коли я дісталася до низу, мене охопило дежавю. Я повернулася до дверей у двір, так само, як після того, як ударила Кастіла кинджалом.

Сподіваючись, що цього разу результат буде іншим, натягла капюшон плаща і потихеньку відчинила двері.

Я вийшла у двір, і під моїми чоботями заскрипів сніг. Цей тихий звук загримів у моїх вухах, як гуркіт грому.

Набравши більше повітря, я нагадала собі, скільки разів мені вдавалося непомітно втекти на Вал або пересуватися замком і містом, і жодного разу мене не впіймали. Жодного разу до Кастіла.

Не думатиму про це зараз. Думатиму про те, як добре я вмію вислизати з-під носа у багатьох інших.

Я на це здатна.

Дихання виривалося невеликими хмаринками. Я подивилася праворуч, убік стайні. Чи може мій кинджал ще лежати там?

Чи вистачить у мене дурниці це перевірити?

Так?

Цей кинджал... що ж, це означає для мене все. Але Єн набагато важливіший, як і моя свобода. Йти в стайні – надто великий ризик. Там можуть бути конюхи, послідовники і, можливо, навіть атлантианці або вольвени.

Я не настільки дурна.

Вилаялася і, відштовхнувшись від стіни, побігла, тримаючись у тіні, подалі від жовтуватого світла смолоскипів. Плащ струмував за моєю спиною.

Я навіть не зрозуміла, що опинилася в лісі, поки сріблясте місячне світло не почало розбиватися на фрагменти. Його вистачало лише на те, щоб не врізатись у дерево. Я не забарилася. Я бігла швидше, ніж будь-коли в житті, намагаючись якнайшвидше збільшити відстань між мною та фортецею. Чобіт зачепився за корінь, що виправ із землі, я впала, і мої коліна вдарилися об мерзлу землю. Піднялася на ноги і побігла далі, перемагаючи біль та холод. Вологе повітря щипало щокі. Я бігла, поки тупий біль у боці не посилювався настільки, що довелося сповільнитися. На той час я поняття не мала, як далеко забралася, але дерева стали не такими густими, а сніговий покрив на землі був незайманим.

Тяжко дихаючи і потираючи бік, я побрела вперед. Між Новим Пристанищем і Біломостє не може бути більше дня шляху верхи. А пішки? День із половиною, може, два, якщо відпочивати. А там я зможу знайти новий гурт, який їде до столиці. Мені може пощастити. Можливо, не доведеться довго чекати. А якщо не пощастить? Доведеться самої їхати.

Але найбільше мене хвилювало, чи не виявиться Біломості під контролем Послідовників, як і Новий Пристанище? Якщо так, то чи впізнають мене? Не думаю. Мало кому відомо про мої шрами. Але якщо Кастіл розішле вести, як зроблять і піднесені, коли ми не з'явимося на черговій заставі, мене впізнають.

Наскільки мені відомо, ми не планували зупинитися в Біломостві, але хоч би якими планами поділилися з герцогинею, вони були хибними. А якщо використати свою справжню особу? Якщо я доведу смертним або піднесеним, що я Діва, мені точно забезпечать подорож до столиці, а опинившись у Карсодонії, я втечу. Це ризиковано, але жодних безпечних варіантів немає. Тільки боги знають, що мешкає у цих лісах. З моєю удачливістю тут може виявитися задириста родина дуже великих і дуже голодних ведмедів. Мені не доводилося бачити ведмедів, так що на мене чекає дивовижне видовище перед тим, як мені зжеруть обличчя. Але принаймні я сумніваюся, що...

Мене зупинив тріск гілки, коли я перелазила через дерево, що впало. Опустила погляд, але не побачила нічого, окрім рівного снігу та розкиданих по ньому соснових голок. Затримала подих і почала прислухатися. Повітря пощипував шкіру. Тріск повторився, цього разу ближче, і я насторожилася.

Я повернулася, вдивляючись у дерева, у низько опущені гілки, пригнічені вагою снігу та льоду. Звідки цей звук? Гілки ламаються? Я повністю повернулася навколо своєї осі, цього разу повільніше. Очі сльозилися від холоду. Смикнулася головою вправо і, примруживши очі, вдивилася в густіші тіні, крізь які не проникало місячне світло. Дістала зі складок плаща свій столовий ніж. Дуже сподіваюся, що це не ведмідь. Не хочу його вбивати.

Я мало не засміялася, бо навряд чи цей ніж допоможе проти звіра.

Мої м'язи напружилися, коли тінь відсунулась і вийшла з мороку. Я відхитнулася назад, побачивши її розміри: висотою майже з людини, жовтувато-коричнєве хутро припорошене снігом.

Серце пішло в замерзлі п'яти, коли вольвен рушив уперед. М'язи бугрилися і перекочувалися під густим палевим хутром.

Кієран.

– Прокляття, – прогарчала я, відчувши у горлі смак люті.

Притиснувши вуха, Кієран наполовину виліз на стовбур, що впав, і вчепився в деревину пазурами передніх лап. Він опустив підборіддя, і блідо-блакитні очі дивилися на мене. Можливо, він чекав, що я побіжу, але я знаю, що втеча для мене нічим хорошим не скінчиться. Я мало не впала на коліна від відчуття безнадійності. Як це все нечесно...

Але все ж таки встояла.

Я не здамся.

Рукоятка ножа вп'ялася в долоню, серце шалено билось об ребра.

- Я не повернуся до фортеці, - сказала я. - Тобі доведеться відвести мене силою, і це буде нелегко. Я з тобою боротимуся.

- Якщо ти хочеш битися, - пролунав голос, від якого по моїй шкірі пробігла тремтіння. Я різко обернулася. - Ти боротимешся зі мною, принцеса.

Розділ 4

На тлі снігу вимальовувалась вражаюча постать Кастіла, одягненого в чорне. Він рушив уперед і зупинився поряд з Кієраном.

Я побачила, що він озброєний двома короткими мечами з хромовими рукоятками та лезами з рубіново-червоного кровакам'я.

Мій ніж ніколи не здавався таким жалюгідним, як у цей момент.

— Напевно, я додам у список твоїх здібностей, що зростає, злом замків, — промовив він, розтягуючи слова.

- Дуже неналежний Діві талант. Але, знову ж таки, мені не слід дивуватися. У тебе багато неналежних Діві талантів, правда?

Я промовчала, серце намагалося вирватися з грудей.

- Ти справді думала, що можеш від мене втекти? — тихо спитав Кастил.

У мені розгорівся гнів, який набагато гостріший за будь-який меч і куди краще від безвиході.

- Мені майже вдалося.

— Майже не рахується, принцеса. Тобі треба це знати.

Я знала.

— Я не піду у фортецю.

- Вважаєш за краще, щоб я тебе відніс? - Запропонував він.

- Вважаю за краще більше ніколи не бачити твого обличчя.

— Ми всі троє знаємо, що це брехня.

Кієран поряд з ним пирхнув, і я подумала, чи не шпурнути ніж у морду вольвена.

— Пропоную угоду, — додав Кастил і переступив через дерево, що впало, наче то була лише гілка.

Я не втрачаю пильності.

- Мені не потрібні жодні угоди. Мені потрібна свобода.

- Але ти ще не чула, що я хочу запропонувати. — Він вийняв із піхв один меч. - Побийся зі мною. Якщо переможеш, тобі буде свобода.

Він кинув меч, той приземлився переді мною.

Швидко глянувши на зброю, я засміялася, і цей звук дряпнув зсередини.

- Начебто він дозволить завдати тобі шкоди. - Я кивнула у бік Кієрана.

Кастил схилив голову набік, а вольвен загострив вуха.

- Кієране, йди в фортецю. Нехай Поппі буде впевнена, що все чесно.

Кієран трохи сповільнився і відштовхнувся від дерева, що впало. Розвернувшись із тваринною грацією, він побіг геть.

- Чесно? – обурилася я. – Ти атлантіанець. Як можна боротися з тобою чесно?

- Отже, ти боїшся програти? Чи боїшся битися зі мною?

- Анітрохи, - заявила я.

Він самовдоволено посміхнувся, і його очі спалахнули гарячою охрою.

- Тоді бійся зі мною. Пам'ятаєш, що я казав? Я хочу, щоб ти билася зі мною. Я весь у передчутті. Мені це подобається. Нічого з цього не брехня. Уперед!

Звичайно, я пам'ятаю, що він казав, але мені його ніяк не здолати. Я це знаю. Він це знає. Проте я не можу піти назад у клітку. Особливо після того, як провела у клітці все життя.

Не зводячи з нього очей, я забрала ніж у піхви, розстебнула плащ і дозволила йому впасти на землю. Було шкода тепла, але верхній одяг би тільки заважав. Я зняла сумку і кинула її поряд із плащем.

Кастил підняв брову.

- І це все речі, з якими ти збиралася тікати? Тільки одяг? Більше ніяких запасів? Ні їжі, ні води?

- Я ж не могла ритися в коморі, щоб мене там упіймали.

Дивлячись на нього, я нахилилася і підбрала короткий меч, взявши його обома руками. Він і близько не такий важкий, як меч із широким лезом, але все ж таки в моєму тілі немає такої сили, як у тих, хто тренується з мечем роками. Віктер швидко розвіяв переконання, що я зможу довго тримати в одній руці як широкий, так і короткий меч.

- Схоже, це був дуже непродуманий план, народжений панікою.

- Зовсім ні.

Не зовсім. Може, трохи.

- Повірити не можу. Поппі, я думав, що ти розумніший. – Він дістав із піхв другий меч. - Що може бути дурнішим, ніж бігти посеред ночі, без їжі та води, озброївшись лише жалюгідним столовим ножом?

Я підігала губи. Жар гніву зігрівав мою шкіру.

- Ти знаєш, скільки йти в Біломості пішки? Ти ж туди прямувала? Ти не подумала, як холодно буде вночі? -

Продовжував допитувати він, і в його голосі зазвучали гнівні ноти. - Ти хоча б на мить зупинилася і подумала про істоти, які можуть бути в цих лісах?

Ні. Насправді ні. І він правий. Мій план був непродуманим.

- Ти закінчив із розмовами? Чи боїшся, що я справді можу тебе перемогти, і тому не затикаєшся?

- Мені подобається слухати себе.

- Не сумніваюся.

Сніг закружляв поземкою.

- Готова? - Запитав Кастил.

- А ти?

- Завжди.

Я опустила погляд на його меч. Кастил тримав його вістрям вниз, зовсім не наготові. Це образа, навмисна чи ні. У мене закипіла лютя, і я кинулася в атаку.

Я цілилася в живіт, але Кастил виявився швидшим і відбив мій удар простим помахом меча.

- Тобі слід мітити мені в шию, принцеса. Чи меч тобі надто важкий?

Стиснувши зуби від цього глузування, я замахнулася вище. Він блокував удар і зробив випад у відповідь, і близько не так швидко, як міг, судячи з того, як легко я вивернулася.

- Ти забула багато з того, що я тобі казав.

Він рушив уперед, помахом меча відбивши мій черговий удар.

- Може, я волію ігнорувати все, що ти кажеш.

Примружившись, я забралася вбік.

- У будь-якому випадку я зроблю тобі люб'язність і повторю.

- Не потрібно.

Я відстежувала його рухи – він кружляв довкола мене. Він володіє мечем набагато краще за мене, як і Віктер на наших тренуваннях. Чому він мене вчив? Ніколи не забувати про найважливішу зброю: елемент несподіванки.

Кастил ступив до мене, піднявши меч.

- Схоже, повторити дуже навіть потрібно, враховуючи твою дурну поведінку.

Я покажу йому дурну поведінку.

- Боротися зі мною. Спереч зі мною. Я не зупинятиму тебе. Але я не дозволю тобі наражати своє життя на ризик. А ця витівка? Вночі? Просто зразок безрозсудної, самогубної поведінки.

- Ще недавно ти не хотів, щоб я з тобою сперечалася, - нагадала я, уважно стежачи за ним.

- Тому що, як я сказав, ти можеш боротися зі мною, але не тоді, коли це наражає твоє життя на ризик.

- Значить, у присутності Аластира моє життя було в небезпеці?

- Я саме залагоджував цю справу, але потім довелося йти сюди, щоб переконатися, що ти не загинула через власну дурість.

– Тільки тому, що я потрібна тобі живою. Правильно? Мертва Діва не годиться для обміну, коли справа дійде до визволення твого брата?

Він стиснув щелепи.

- То ти волієш загинути?

- Я волію бути вільною, - процідила я крізь зуби.

Вітер жбурнув пасмо волосся мені в обличчя.

Його верхня губа зігнулася, оголивши одне ікло.

- Якщо ти думаєш, що втеча до тих, хто піднісся, дасть тобі свободу, значить, я переоцінив твої здібності до критичного мислення.

– Якщо ти думаєш, що я планувала саме це, то я переоцінила твої, – кинула я у відповідь.

Кастил кинувся вперед, сильно замахнувшись. Я підозрювала, що він збирається вибити меч із моїх рук. Йому б це вдалося, якби він завдав удару, але я метнулася назустріч мечу. Здивовано розширивши очі, він відвів меч назад - я знала, що він так зробить. Мертвою я йому не потрібна.

Піднирнула йому під руку, розвернулася і лягнула ногою. Мій чобіт врізався йому в живіт, і він вилаявся. Я випросталася і змахнула мечем. Кастил змістився убік, насилу уникнувши удару в груди.

- Молодець, - відзначив він без тіні глузування.

– Я не питала твоєї думки.

Його клинок зіткнувся з моїм, клацнув кровокамінь. Кілька напружених миттєвостей у лісі було чути лише дзвін мечів – ми робили випадки та парировали удари. Незважаючи на холод, у мене на лобі виступив піт, і хоч після бігу м'язи нулі і протестували, я не здавалася.

Це не була битва на смерть. Я усвідомлювала, що це навіть не битва за свободу, бо, незважаючи на угоду, Кастил мене не відпустить. Питання лише у тому, хто кого перший роззброє. Хто проллє першу кров. Мені просто хотілося позбутися люті та отруйної безпорадності, які надто довго гніздилися в мені. І, можливо, саме тому Кастил затіяв цей бій.

Вістря мого меча пройшло дуже близько від його лівої щоки, але він відкинув клинок убік, і по моїх руках до самих плечей пробігло хворобливе тремтіння. Я важко дихала, а він не показував і найменшої ознаки втоми.

Він рухався довкола мене повільними колами, знову опустивши меч.

– Я тебе налякав? З Ленделл? — Пихатий вираз зник з його обличчя, ніби переді мною була зовсім інша людина. – Тож ти втекла? Ти мене злякалася?

Здивована питанням і тим, як він майже зі страхом чекає на відповідь, я на дюйм опустила меч.

Це була помилка.

Кастил кинувся зі швидкістю сокола, що пікірує на видобуток. Він схопив мене за руку і розгорнув так, що я опинилася спиною до нього. Я спробувала вирватися, але він стиснув мене за талію, притискаючи спиною до своїх грудей. Він стиснув пальцями моє зап'ястя, я розтиснула руку, і меч упав у сніг.

- Мені довелося це зробити, - сказав він, опустивши голову. Його щока пригорнулася до моєї. - Ніхто, і я сказав це зовсім серйозно, ніхто не сміє так говорити з тобою. Погрожувати тобі і залишитися живим. Моє дурне, безглузде серце завмерло.

- Це так мило, - сказала я і відчула, що його хватка на моїй талії ослабла. – Але ти шахраював.

Я сіпнулася вбік і щосили рушила ліктем йому в живіт. Кастил закрихтів і випустив мене. Замість зайнятися мечем, який він як і раніше тримав, я стрімко атакувала і врізала йому кулаком у щелепу. В його очах спалахнуло потрясіння, а я крутнулася, пригнувшись, і замахнулася ногою.

Нарешті він упав, і в мене вирвався крик переможного. Я схопилася на ноги і повернулася до нього, важко дихаючи.

Випустивши меч, Кастил підвівся на одному лікті і підніс руку до рота, дивлячись на мене знизу. Тильна сторона його долоні забарвилася кров'ю, і мене охопила шалена радість. Він перший роззброїв мене, але я пустила йому кров.

- Просто щоб ти знала: я зроблю це знову, уб'ю тисячі Ленделлів, - сказав він, і моє задоволення трохи згасло. Я глянула на меч, який він упустив. – І я ні на мить про це не пошкодую. Але тобі ніколи не треба боятися мене. Ніколи.

Я впіймала його погляд. У його словах не було самовдоволення, а в очах – глузування.

– Я тебе не боюся.

Він зрушив брови здивовано, а я скористалася моментом і кинулася до меча. Щоправда, поки що не знаю до пуття, що з ним робитиму.

І мені не довелося дізнатися.

Кастил перехопив мене за талію. Він рухався так тихо, що я не почула, як він підвівся і наблизився. Він повалив мене на землю, розвернувшись так, щоб взяти на себе удар від падіння. Я опинилася на ньому.

- Це нагадує мені стайні, - сказав він мені в потилицю. Якщо в його голосі і була якась уразливість, то тепер вона зникла. Він перекотив мене під себе. - Ти тоді була така ж шалена, як і зараз.

Надто сильні відчуття від його ваги, від жару його тіла на моїй спині та крижаного холоду снігу попереду приголомшили мене.

- Більшість вважали б цю якість не надто привабливою, - гаряче зашепотів він мені на вухо, пробуджуючи думки про сплутані простирадла і п'яні спеції.

Між нами не було і дюйма простору, і я відчувала Кастіла всією спиною, опуклостями сідниць; відчувала його ногу, просунуту між моїми. Я відчувала його кожною частиною свого тіла, а його витончений аромат і свіжість снігу заповнювали кожен із моїх частих вдихів.

- Але ... - Його губи торкнулися мого підборіддя, а потім подряпнули його гострі зуби, пробудивши в мені несправедливий трепет. Він мене вкусить? Ниючий тягар затопив груди і розлився нижче. Мене кольнула недовіра. Невже я?.. Невже хочу, щоб він це зробив? Ні. Звичайно, ні. Я не можу цього хотіти. Його губи зігнулися на моїй шкірі, на слідах укусу, що гояться. - Але я не більшість.

- Більшість людей не такі ненормальні, як ти, - сказала я гортаним, якимось не своїм голосом.

- Не надто люб'язне зауваження. - Він дужче дряпнув гострими зубами просто під колишнім укусом, і я ахнула, а все моє тіло смикнулося. - І, правду кажучи, тобі подобається моя ненормальність.

Кров пульсувала в мені, викликаючи запаморочення.

- Мені нічого в тобі не подобається.

Він засміявся, і його губи ковзнули на моє горло.

- Люблю, коли ти брешеш.

- Я не брешу, - заперчила я.

Цікаво, це він нахилив мою голову набік чи я це зробила сама? Я не могла цього вдіяти.

- Хм-м? - Його губи зависли над містечком, де шалено бився пульс. - Не треба соромитись своєї схильності до насильства. Не зі мною. Хіба я не казав, що це мене заводить?

- Сто разів, - сказала я і відштовхнулася від землі.

На мить я відчула Кастіла всім тілом і відчула підтвердження його слів. Тремтіння, що охопило мене, змусило засумніватися у власній нормальності.

Кастил не чекав цього руху і зісковзнув з мене або, що, швидше за все, просто піддався. Як би там не було, я піднялася на коліна і повернулася до нього, щосили замахуючись кулаком.

Він упіймав мою руку.

- Отже, треба повторити і сказати, як сильно ти зараз мене заводиш?

- А ще - як це ненормально.

Він усміхнувся мені, і його очі спалахнули золотим полум'ям.

- Мені так подобається боротися з тобою врукопашну. - Він упіймав мене за друге зап'ястя, коли я замахнулася іншим кулаком. - Тоді ми з тобою так близькі, принцеса.

Я скрикнула від роздратування, від роздратування на нього і на себе.

- З тобою точно щось негаразд!

- Можливо, але знаєш, що? - Він відірвав голову від землі. - Тобі це в мені найбільше подобається.

- Мені нічого...

Відповідь завмерла на моїх губах.

Сніг ніби здіймався вгору під головою Кастіла, але так не повинно бути. Я підняла погляд - над усією поверхнею снігу тихо клубочилися білі хмари. Туман.

- Ти бачиш?

- Що? - Кастіл повернув голову. - Прокляття. Бажаючи.

У мене заколотилося серце.

- Я не думала, що тут бувають Спрагли.

- З чого ти вирішила, що тут немає Спраглих? - У його голосі дзвеніла недовіра. - Ти в Солісі. Охочі всюди.

- Але тут немає Вознеслихся, - заперчила я. Туман густішав і розповзався. - Звідки тоді взятися Спраглим?

- Колись були. - Він сів і притягнув мене ближче. - Вони харчувалися, і харчувалися багато. Елайджа з рештою не підпускають Спраглих, але по інший бік лісу знаходиться Біломості, а ночами лісом бігають без оглядки гарненькі дівчата, так що браку їжі вони не мають.

- Я не бігла без оглядки, - огризнулася я.

- Бігла, і навіть не знала, що в цих лісах блукають Спрагли. - У його голосі залунав натяк на колишній гнів. - Маючи зі зброї лише проклятий столовий ніж. Поппі, чому ти втекла?

З лісу долинув пронизливий крик, і я здригнулася від страху.

- Думаєш, зараз слушний час для такої розмови?

- Так.

Я кинула на нього здивований погляд.

- Ні? - перепитав він і зітхнув.

Він швидко підвівся і поставив мене на ноги. Випустивши одну мою руку, нахилився і підхопив меч.

Пролунав новий вереск, а слідом - тріск гілок, що ламаються. У мене кров застигла у венах.

- Я думаю...

Кастил без попередження привернув мене до грудей. Не встигла я зрозуміти, що він збирається робити, як його рота притулилася до мого, збивши мені подих. Усі думки розбіглися. Поцілунок був гарячим і неприборканим - зіткнення губ та зубів. Я знову згадала, як він у ролі Хоука стримувався, цілуючи мене, і як багато він приховував. Не тільки ікла, а й силу - свою силу.

Він відірвався від мене і глянув у мої широко розплющені очі своїми, які зараз практично світилися. – Ми поговоримо про це пізніше, – пообіцяв він і засунув мені в руку меч. – Покажи, який я невмілий, принцеса. Вбий більше, ніж я.

На мить я ніби приросла до місця, рукоятка меча холодила долоню. Крики Охочих вирвали мене зі ступору. Я розгорнулася. Кастил підібрав інший меч. Нема коли думати про щось, особливо про поцілунок. Туман піднімався і вже дійшов до колін.

Вони кинулися на нас з-за дерев – хвиля запалих сірих тіл, оголених іклів і очей, що горять червоним вугіллям. Я ніколи не бачила таких... Бажаючих, що розклалися. Позбавлене волосся черепа, лише де-не-де вціліли поплутані клаптики. Крізь лахміття виднілися ребра, що проступали. Тварини були такими виснаженими, такими висохлими, що я мимоволі відчувала жалість до смертних, якими вони колись були, і до гниючих трупів, якими тепер стали.

Я приготувалася до зустрічі, оскільки навіть у такому стані вони швидко та смертельно небезпечні у своїй спразі крові. Спрагли хлинули через гілки і валуни, що впали.

Перша тварина, що добралася до мене, колись була жінкою, судячи з вицвілого жовтого плаття і каблучки з дорогоцінним каменем. Вона заволатала, швидко перебираючи тонкими як тростинки ногами, і простягла до мене руки з гострими бритвенно-кігтями, які з легкістю можуть рвати шкіру.

Я була доказом цього.

Вона роззявила рота, оголивши два видовжені ікла на верхній щелепі і два таких же на нижній. Я зустріла її на півдорозі, встромивши меч їй у груди. Бризнула гнила кров, наповнивши повітря сморідом. Зупинити Спрагу можна тільки клинком з кровакам'я або колом з дерева, що виріс у Кривавому лісі, інакше вона продовжувала б йти на мене, навіть розірвана надвоє. Я бачила раніше, як Охочі так робили. Але в мене меч із кровакам'я, і вона померла в той момент, коли він пронизав її серце.

Я висмикнула меч, і Спрагла впала на землю. Кастил зніс голову іншої тварюки – ще один вірний спосіб вбити їх. За Кастила я не хвилювалася. Щоб здолати атлантіанця, потрібні десятки Охочих, якщо не більше. Пронизуючи груди чергового монстра, я мимоволі подумала, що будь хоч подібність правди в твердженнях тих, що піднеслися, що Спраглими керує Темний, то навряд чи вони зараз так намагалися б розірвати його. Хоча я це вже знала, я вже бачила, як нападали на нього спрагли в кривавому лісі. Просто ще один доказ, що він казав правду.

І що мене напихали брехнею.

Охоплена люттю, я рубанула клинком з кровакам'я по шиї Спраглий і відтягла голову. Ухилившись від крові, що хлинула, зіткнулася віч-на-віч з моторошними нелюдськими очима і брязкітливими зубами. Коли я зустріла погляд Спраглий, мене затопив чистий, незамутнений жах. Мене мало не відкинуло на багато років тому, в той момент, коли я не втримала слизьку від крові руку мами, а біль від кігтів, що вчепилися, і першого укусу перетворилася на нескінченний жах.

Зараз я не дитина, нездатна захистити себе. Я не слабка. Я не здобич.

З жорстоким криком, у якому насилу дізналася свій голос, я увігнула меч у запалі груди Спраглий. Його очі спалахнули безбожним світлом, останнім спалахом життя.

- Шість, - вигукнув Кастил. - А у тебе?

- Чотири, - озвалася я, намагаючись заспокоїтися і майже не бажаючи знати, що він має на увазі. Я підринула під руки іншого Спраглий і встромила меч глибоко в його спину. – П'ять.

- Негусто, - піддражнив Кастил, і я закотила очі.

Виття тварини змусило мене різко повернути голову. Спраглий мчав на мене. Я зробила крок назустріч, тримаючи меч обома руками, і всадила клинок під підборіддя. Висмикуючи меч, я помітила, що туман майже розвіявся.

Кастил проткнув останнього Спрагу, я опустила меч і зробила крок назад. Я важко дихала, серце билосся.

Кастил звільнив клинок і повернув голову в мій бік. Не знаю, що він хотів побачити: що я ще тримаюся на ногах, не втекла геть чи не кидаюся на нього з мечем?

Щодо двох останніх пунктів йому нема чого турбуватися. Я надто втомилася, щоб кудись тікати.

- Я сподівався, що мені випаде шанс тебе врятувати. - Кастил нахилився і витер меч об штани одного з трупів. - Але допомога тобі не знадобилася.

- Вибач, що розчарувала.

Я подивилася на Спраглий, що лежить переді мною. На ньому не було сорочки, і я побачила рану в нього на животі: чотири глибокі борозни потворного фіолетового відтінку, тоді як решта шкіри - бліда, як у покійника. Значить, у нього не пили кров Вознесшієся, а він став проклятим через укуси Спраглий. Цікаво, скільки йому тоді було років? Чим він заробляв життя? Чи був він гвардійцем чи слідопитом? Банкіром? Фермер? Чи мала його сім'я? Діти, яких у нього відбирали?

— Я тобі розповідала, що мене вкусив Спраглий?

— Ні, — тихо відповів Кастил. — Куди?

— У ногу. Шрам виглядає так, ніби рану завдали кігтями, але то були ікла. — Я не знаю, чому говорю і думаю про це. - Я ніколи не розуміла, чому вижила після укусу і не стала проклятою, як усі укушені. Я хотіла розповісти тобі про це після того, як ми були разом, але багато чого сталося. Раніше я нічого не говорила, бо про це мені також наказали мовчати. Королева запевняла, що я вижила, бо Діва, Вибрана богами. Ось чому я

не обернулася монстром. Але мене ніхто не обирав. - Я подивилася на нього. – Це тому, що я частково атлантіанка?

Кастил прибрав меч у піхви і підійшов до мене.

– Укуси Охочих не роблять атлантіанців проклятими, але якщо їх дуже багато, якщо їм вдасться знести нам голову, вони можуть нас вбити.

- Думаю, мені не дозволяли використовувати дар або розповідати про укуси, тому що це здібності атлантіанців. Напевно, божевільні боялися, що якщо люди про це знатимуть, то хтось зрозуміє, що це означає.

– А хтось знав?

- Віктер знав про укуси і мій дар, але Тоні - ні. Мій брат знав – тобто знає. Він знає. - Я зрушила брови. – І Тірмані.

– Серед Послідовників є атлантіанці. Якби хтось із них дізнався про твій дар чи про укуси, то одразу б зрозумів.

Кастіл підніс руку до мого обличчя. Я напружилася, коли він провів великим пальцем по щоці під шрамом.

- Кров Спраглий, - пояснив Кастил, витираючи її. Він зустрівся зі мною поглядом. – Якби я знав, що ті мітки від укусів, я одразу зрозумів би, хто ти.

- Ага, і ... - Я осіклася. – Це щось змінило б?

Він довго не відповів, але потім сказав:

- Ні, Поппі. Якби ти була смертною або наполовину атлантіанкою, це б не змінило того, що сталося.

– Принаймні ти чесний.

У грудях зануро, я відвела від нього погляд і подивилася на Спраглих. Вони прийшли з того боку, куди я прямувала. Я важко зітхнула, розуміючи, що не вижила б. Поодинці я б ніяк не впоралася з дюжиною Спраглих, маючи при собі тільки столовий ніж. Я це визнаю. Я померла б тут, і це була б не та свобода, яку я шукала.

Чомусь згадалося, що він казав мені колись давно, наче в іншому житті.

- Пам'ятаєш, ти сказав, що ніби знав мене раніше?

– Пам'ятаю.

– Це була брехня?

Вираз його обличчя запеклий, але потім пом'якшав.

- А ти тоді збрехала?

Я похитала головою.

- Тоді чому?

Він опустив густі вій.

- Думаю, це наша атлантіанська кров відчула спорідненість і показала зв'язок у відчутті, яке легко можна було не помітити.

Кастил накрив рукою мою руку, в якій я тримала меч, і висмикнув його з моєї хватки. Я не стала чинити опір. Він витер клинок і засунув у піхви поряд з іншим мечем.

Я знову зустрілася з ним поглядом.

– Ніж я не віддам.

– Я цього й не чекав. - Після довгого мовчання він промовив: - Пора.

Час повертатися. І справді – час. Лють битви в мені згасла.

- Я знову спробую втекти.

- Не сумніваюся.

- Я не перестану битися з тобою.

– А я й не хочу, щоби перестала.

Я подумала, що це є ненормально.

– І я не вийду за тебе заміж.

- Поговоримо про це пізніше.

- Ні, не поговоримо, - заперечила я і на нетвердих ногах попрямувала до свого плаща.

Я смикнула його вгору і вилаялася під ніс.

– Що? - Запитав Кастил, що підійшов.

- На моєму плащі лежить мертвий Спраглий, - важко зітхнула я.

- Він вибрав дуже невдале місце.

Кастил спихнув труп, але шкоди плащу вже було завдано. Я побачила на ньому плями згнилої крові і відчула сморід.

– Якщо я його одягну, мене знудить, – попередила я.

Кастил підібрав мою сумку, перекинув через плече і підвівся.

- Ти далеко втекла. Я не думав, що тобі вдасться забратися так далеко.

Оскільки він на мене не дивився, я дозволила собі трохи посміхнутися.

- Але я не припускав, що ти замерзнеш до смерті по дорозі назад. Відпочивай. - Він повернувся до мене. -

Тобі знадобляться всі сили для майбутніх битв, принцеса.

Зворотний шлях до фортеці був довгим і пройшов мовчання. Вітер, що піднявся, тріпав нас обох. Я почала думати, що боги прокинулися і надіслали свою кару. Адже якщо все, що стверджував Кастил та інші, правда, то хіба я не така самозванка, як королева та король Соліса? Я щосили намагалася не показати, як сильно мерзну, але, схоже, від Кастіла неможливо нічого приховати. На півдорозі до фортеці він обхопив мене за плечі та повернувся до себе, захищаючи своїм тілом від поривів вітру. Так ми й брели далі. Хай допоможуть мені боги, я не чинила опір. Я приписала свою згоду з того, що занадто втомилася і змерзла. Воно не має жодного відношення до п'яного аромату, що забиває сморід Спраглих. Не має жодного відношення до того, як... добре спиратися на когось, хто затуляє від вітру, несе свою вагу та мою. І не має жодного відношення до простої розкоші дозволити таку близькість без страху наварватися на догану та без побоювань, що тебе визнають недостойною.

Кастил просто... теплий.

Поняття не маю, о котрій годині ми нарешті дісталися фортеці. Але незважаючи на свою невдачу, я зраділа теплу в кімнаті. Я перетворилася на ходячу брилу льоду, зовсім не відчувала носа і навіть не була впевнена, що він на місці.

Чого я не зраділа, так це Кієрану, що чекає в кімнаті. Він сидів у кріслі у кутку біля каміна.

Він підняв голову, скинувши брову.

— Чому ви так довго? Я справді почав хвилюватися, що вона тебе здолала.

— Ну так, ти сидиш тут із таким заклопотаним виглядом, — відповів Кастіл, підштовхуючи мене до вогню. Я не заперечувала: я тремтіла так сильно, що, клянусь, у мене тремтіли навіть кістки.

Кієран посміхнувся.

- Я був у нестямі від занепокоєння.

- Ми всі залагодили, - пирхнув Кастіл.

- Нічого ми не залагодили, - пробурчала я, цокаючи зубами.

Проігнорувавши моє зауваження, Кастіл розвів мої стиснуті руки.

- Ми натрапили на Спраглих, - сказав він, стягуючи з мене мокрі рукавички і жбурляючи в камін. - Їх було трохи більше дюжини.

Кастіл відійшов убік і скинув з плеча мою сумку, а Кієран схилив голову набік, дивлячись на мене.

- Цікаво, що б ти робила зі своїм столовим ножом?

- З-заткнуся, - запинаючись, промовила я і піднесла пальці до вогню настільки близько, наскільки можна було без ризику обпектись.

- Вона знає, що нічим хорошим для неї це не скінчилося б. - Кастил запустив пальці в припорошене снігом волосся і відкинув назад густі чорні пасма. — Тому й біситься.

— Я сумніваюся, що це єдина причина, — зауважив Кієран.

Я кинула на нього погляд, який спопелив би його на місці, якби мої погляди на нього діяли.

Очевидно, вони на нього не діють, судячи з того, що його усмішка стала ще ширшою.

- Я наказав приготувати ванну. Вода була б тепліша, якби ви прийшли без зайвих пригод.

Я мало не побігла прямо у ванну кімнату, але його слова «без зайвих пригод» так і сочилися глузуванням.

- Чекаєш, що я скажу тобі спасибі?

- Було б непогано, - відповів Кієран. - Хоча сумніваюся, що отримаю це спасибі.

На моїх пальцях поповзло тепло. Я кинула швидкий, тужливий погляд на ванну кімнату.

- Ти не помилився в очікуваннях.

- Як зазвичай. - Мить він вивчав мене поглядом, потім підвівся з крісла. - Зберу людей і підемо подбаємо про Спраглих.

- Я вирушу з вами, - сказав Кастіл, і я здивовано глянула на нього. Він спіймав мій погляд, перш ніж я відвернулася, і пояснив: - Не можна, щоб вони лежали там і гнили. Вони колись були смертними. Ми спалимо їх.

Так само чинили і в Масадонії щоразу, коли Бажаючи нападали на Вал, але мене вразило те, що він зголосився йти до лісу. Я чекала б таке від Хоука, але не від принца. І там так холодно. Однак холод йому, схоже, анітрохи не докучає.

Я прикусила губу, щоб утриматись від питання, але це не допомогло. Цікавість завжди отримувала наді мною гору.

— Холод на тебе не діє?

- У мене товста шкіра, - відповів він, і я спохмурніла, не розуміючи, чи серйозно він говорить. — І міцний череп.

— А ось у цьому я була певна.

- Я б попросив тебе утриматись від нових спроб втечі сьогодні вночі. Прийми ванну і відпочивай, - сказав Кастіл, і я заскрипіла зубами. — Але якщо захочеш перевірити, скільки холоду може витримати твоє тіло, — просто знай, що за дверима стоятиме на варті Делано.

Бідолашний Делано. Коли він охороняв мене минулого разу, йому довелося дуже важко — і мені теж.

Кастил підійшов до дверей разом із Кієраном і, виходячи, додав:

- Поводься добре, принцеса.

Я повернула до нього голову, язиком крутилися тисячі різких відповідей, але він уже закривав двері. Я брудно вилаялася; одразу клацнув замок, і я почула сміх Кастіла.

Хотілося підскочити до дверей і штовхнути її ногою, але я стрималася: це нічим би не допомогло, хіба що я забила б замерлі пальці ніг. Відійшла від вогню, зняла піхви зі стегна і поклала біля каміна сушитися. Ніж залишила на маленькому дерев'яному столику біля ліжка і швидко зняла майже заledenілий одяг. Кинувши її валятися купою біля каміна, я поспішила до ванної. Масляні лампи кидали м'яке світло на ванну та глеки, наповнені свіжою водою. Опустивши пальці у воду, я з полегшенням виявила, що вона ще тепла.

Напевно, все ж таки варто сказати Кієрану спасибі за передбачливість.

Але він теж з-поміж тих, хто тримає мене в полоні, тому не слід бути надто вдячною. Так що говорити йому дякую не буду.

Доражаючи на саму себе, я зробила крок у ванну і поринула в теплу воду. Змерзлу шкіру і подряпані коліна захищало, і я скривилася. Коли я усвідомила реальність, у мене в животі наче опустилися свинцеві кулі. Ні Кастіла, ні Кієрана і близько не було біля моєї кімнати, коли я втекла, але вони все одно виявили мою відсутність. Може, я надто затягнула з втечею і хтось із них уже йшов до кімнати.

Уклавши косу на плечі, я взяла мило, що пахне бузком, і почала енергійно терти шкіру. Якби я пішла раніше, це не мало б жодного значення. Вони все одно знайшли б мене, живу чи... розірвану на шматки Спраглими.

Моя втеча була дурною і погано продуманою, її породила потреба знайти брата і... так, паніка. Не від того, що зробив Кастил у бенкетній залі, а через несамовите відчуття безпорадності і...

Я дозволила милу вислизнути з пальців і піднесла долоню до укусу на шиї. Внизу живота виникло ниюче відчуття. Ось. Ось що стало основною причиною втечі.

Я розплющила очі і вилвила з води мило. У кімнаті панувала тиша. Я повністю усвідомила ситуацію.

Втекти буде практично неможливо, навіть з форою за часом, з припасами і кровокамнем і в більш сприятливу погоду.

Кієран мене вистежить.

Кастил за мною прийде.

Я зітхнувши притулилася спиною до ванни і сиділа, поки не залишилося і спогади про те, яка я була замерзла. Нарешті вибралася з води і витерлася. Діставши із сумки нічну сорочку, з полегшенням виявила, що вона суха. Надягнувши її, я залізла в ліжко і стала повільно розплітати косу. Волосся було вологим тільки на кінцях. Я згорнулася калачиком на боці обличчям до дверей.

Під теплими ковдрами я почала засинати, незважаючи на неспокійні думки. Минуло не більше години, коли мене вирвав із дрімоти глибокий сміх зовні кімнати.

Кастиль.

Він тут за дверима. Навіщо? Думки одразу потекли у кількох напрямках. В одному з них спалахнув образ, як ми сплелися.

Я зіскочила з ліжка, наче вона спалахнула, і схопила ніж.

Він прийшов не за тим, щоб переконатися, що я тут, адже зовні стоїть Делано. То чому він прийшов сюди, а не пішов у свою кімнату? Адже він, напевно, втомився після всіх подій цієї ночі.

Моє серце шалено забилося.

У нього ж має бути власна спальня, правда? Я озирнулася з серцем, що колотилося. Адже це і є його спальня.

Я обернулася на звук замку, що відкривається.

Двері відчинилися, впустивши порив холодного вологого повітря, від якого завагалася полум'я в каміні. І Кастил...

Він увійшов так, наче має повне право тут перебувати. Побачивши мене і те, що в мене в руках, сповільнився і важко зітхнув. Зачиняючи за собою двері, він завбачливо не зводив з мене очей.

- Поппі, - почав він. - Як ти знаєш, день і ніч були довгими. Хоча я радий, що тобі не вдалося вислизнути від Делано, і ти чудова в цій сукні, з цим крихітним ножом.

Я метнула ніж, цілячись у голову, як він мені казав.

Кастил ступив убік і впіймав зброю просто в польоті. Я знаю, як він швидкий, але все одно мене це вразило.

У мене перехопило подих, хоча драгливий внутрішній голос нашіптував, що я чудово розуміла, як легко він ухилиться від ножа.

Він прошипів крізь зуби лайку, стискаючи лезо. Між пальців потекла кров, і він витріщився на свою руку, але я не відчувала ні краплі провини. Ну, може, трохи докорів совісті – розміром із крихітну мошку. Зараз він не зробив нічого такого, щоб жбурляти йому ніж в обличчя, але, впевнена, він більш ніж заслужить це через пару хвилин.

Кастил повільно розтиснув пальці і випустив ножа. Забруднене кров'ю лезо клацнуло по дерев'яній підлозі.

- Ти сьогодні за ніч вдруге пускаєш кров. - Він окинув мене поглядом. Минула напружена мить, і він підняв темну брову. - Ти така неймовірно шалена.

– Тільки поряд з тобою, – кинула я.

Його губи зігнулися в усмішці, на правій щоці з'явилася ямочка.

– А ось це взагалі неправда. - Він пройшов у ванну кімнату і вимив руку у ванні. – Але ж знаєш, що правда?

У мене занила щелепа від того, як міцно я стиснула зуби, щоб утриматись від запитання. Може, якщо я не звертатиму на нього увагу, він піде. Це дуже малоімовірно, але надія вмирає останньою.

Кастил чекав, озираючись на мене через плече.

У мене спалахнуло роздратування.

– Що? – кинула я. – Що правда?

Він усміхнувся цього разу справжньою усмішкою. З'явилися обидві ямочки, але не лише вони. Йому більше не треба приховувати, хто він, і посміхатися щільно стиснутими губами, тому здалися кінчики ікол. У мене перехопило подих. Не знаю, через ямочки чи ікли. Або через щирі теплоту посмішки – а я побачила достатньо його усмішок, щоб знати, яка з них справжня. Напівусмішка казала, що він бавиться. Хижа усмішка нагадувала великого kota, чий видобуток зробив дурну помилку. Холодний вигин губ ніколи не торкався виразу очей. Оскал, сповнений ледь стримуваної жорстокості, обіцяв кровопролиття. Не завжди такі посмішки були адресовані мені, навіть коли ми сьогодні билися в лісі. Але мені довелося побачити їх усі.

Однак зараз на його обличчі з'явився вираз, який пом'якшував його точені риси і перетворював очі з холодного бурштину на теплий мед. І для мене це найнебезпечніша з усіх його усмішок. Він не розсердився на те, що я кинула в нього ножа і порізала до крові, але все одно задзвеніли дзвіночки. Такі посмішки благають забути реальність, усю брехню та всю пролиту ним кров.

І змушують думати про нього як про Хоук.

Його усмішка зачепила моє безглузде серце, і це відчуття опустилося нижче, закручуючись спіраллю.

Кастил повернувся до мене і розкрив долоню. На ній не було ні крові, ні рани, лише блідо-рожева смуга.

– Це, як і раніше, заводить мене, принцеса.

Я різко видихнула.

– Здається, я говорила це сто разів, але ще треба сказати. Із тобою щось не так.

Він підняв плечі в легкому потиску.

– Дехто вважає, що щось не так з усіма нами, і я схильний цьому вірити.

– Не знала, що ти такий філософ.

Я дивилася на нож, що валявся на підлозі, поки Кастил наливав воду у відро. Він не міг забути про ніж і де зараз лежить. Хоче почекати і перевірити, що я робитиму?

– Ти багато про мене не знаєш. – Він повернувся до спальні за глечиком з водою, що грілася біля каміна. – Не можу дочекатися повернення додому, до країни, де потрібно лише повернути кран, щоб потекла гаряча вода.

– Я що? – Я повернулася до нього. – Що ти маєш на увазі?

Напівусмішка повернулася.

– В Атлантії у всіх будинках гаряча вода тече прямо у ванни та раковини.

– Ти брешеш.

Кастил поставив глечик на столик поруч із ванною і подивився на мене.

– Навіщо мені брехати про таке?

– Тому що ти брехун? – припустила я.

Він послабив комір і тихо хмикнув.

– Поппі, ти мене поранила. В серці. – Він притис руку до грудей. – Знову.

– Не хнигти. Ти зіцлишся. Знову, – огризнулася я. – На жаль.

Кастил усміхнувся.

– Схоже, не лише я брехун. – Він взявся за поділ туніки. – Ти дуже засмутишся, якщо я не зіцлюся.

– Мені все одно... – Я витріщила очі, коли він стягнув через голову туніку. – Що ти робиш?

– А на що схоже? – Він показав на ванну. – Я нещодавно забрудав руки трупами, що практично розклалися.

Митимуся.

Кастил відвернувся і вилив у ванну теплу воду. На мить я втратила мову. Почасти від того, що не могла повірити, хоча ще й тому, що він... прокляття, його тіло – витвір мистецтва, навіть із усіма численними порізами та тонкими шрамами, які я ледве розрізняю у приглушеному світлі ламп.

– Чому ти робиш це тут?

– Бо це моя кімната. А на решту ночі, вже невеликий решту, це наша кімната.

Він нахилився над ванною і взяв глеки з водою, які я не використовувала. М'язи на його плечах і спині інтригуюче рухалися під туго натягнутою шкірою.

Моє серце припустило схопитися.

– Я використала воду у ванні...

– Вода досить чиста, – обірвав він. – І мені доводилося ділити набагато бруднішу воду з набагато менш інтригуючими людьми.

– Хіба ти не міг піти до іншої кімнати і там прийняти ванну? Зі свіжою водою? Упевнена, тут багато хто охоче б послужив своєму принцу.

– Тут багато хто був би раді мені служити. – Він глянув на мене, скинувши брови. – Але лишити тебе одну?

Коли ти готова на будь-яку нерозсудливість, хай навіть хвилюючу? Нізащо. Я не можу поставити когось зовні кімнати чатувати тебе всю ніч. Усім потрібний відпочинок. І мені потрібний відпочинок.

– Чому? Тому що ми завтра їдемо?

– У бурю ми не поїдемо. Вона дуже утруднить подорож. Знаєш, це та сама буря, що наздогнала б тебе, якби тобі вдалося втекти.

Він опустив руки до гудзиків на штаних.

Я швидко відвернулася.

– Не можу повірити, що ти це робиш.

Кастил усміхнувся.

— Ніби ти цього вже не бачила.

- Це не означає, що мені знову треба дивитися на все це, - кинула я у відповідь і почула, як тканина з тихим шурхотом падає на кам'яну підлогу.

- Цікавий вибір слів.

Твердячи собі, що я не повинна дивитися, і в той же час не в силах встояти, глянула у бік ванни.

Я миттю побачила бронзову шкіру, припорошену темними волосками, сильні стегна та мускулистий зад. Його тіло справді витвір мистецтва, і всі шрамики тільки дивним чином додають досконалості.

- Ти могла сказати, що не хочеш усе це бачити, - сказав Кастіл.

Від несподіванки я відвернулася з палаючими щокми. Він заліз у ванну, і вода хлопнула об стіни.

- Можеш дивитися. Тепер у мене... більш пристойний вигляд.

Я поклати руки на груди.

- Хоч і близько не пристойний для очей колишньої Діви, - вів далі він.

На цей раз я повернулася до ванної кімнати. Я побачила лише потилицю і широкі плечі, але цього більш ніж достатньо.

- Але, гадаю, справа не в тому, що пристойно чи очікувано, правда? Ти не з тих, хто слухняно дотримується правил.

Я похитала головою, хоча Кастіл не міг мене бачити. Він узяв мило і збив піну між долонями.

Він правий. Мене не хвилює те, що пристойно чи очікувано, і так було задовго до того, як він ураганом увірвався в моє життя. Але не можна, щоб він залишився зі мною в цій кімнаті. Я відірвала від нього погляд і обернулася.

- Сходи за ножем, - зупинив мене голос Кастіла.

Я різко глянула у його бік. Плеснула вода. Як він упізнав?

- Ти ж цього хочеш? Якщо з ножем ти відчуваєшся безпечнішим, то я не проти. - Він хлопнув воду на обличчя, вона потекла по ший та чудовим лініям плечей. - Візьми його, Поппі.

У мене пересохло у роті.

- Ти не боїшся, що я скористаюся ним проти тебе, поки ти приймаєш ванну?

– Я розраховую на те, що ти знову ним скористаєшся. Якщо ні, я буду вражений. Ось чому я не приніс сюди мечів. Подумав, що ти можеш заволодіти одним із них.

Могла б, якби вони опинилися поблизу. Я розтиснула руки і опустила з обох боків. Він пропонує мені певний рівень захисту, відчуття безпеки. Комуś це видалося б позитивним моментом. Та не мені. Це образливо і марно. Ми знаємо, що ножем можна лише порізати його до крові, і то ненадовго.

Але я все одно підбігла до ножа та підбрала його. Наростаюче роздратування вляглося, коли я побачила кров на лезі. Його кров. У мене всередині все перекинулося. Я встала на ноги.

– Хочеш дізнатися про країну, де гаряча вода тече, чи варто лише повернути кран? – поцікавився Кастіл.

Я почула, як капає вода, що стікає цівками. Так, я хочу, хай і не дуже вірю в те, що такі чудеса існують. Проте я нічого не відповіла. Взяла рушник, з яким вийшла з ванни, і витерла ножа.

– Там є нагрівачі та труби, – почав пояснювати Кастіл. – Труби йдуть від нагрівачів, які зазвичай перебувають у кімнаті поруч із кухнею. Звідти гаряча вода тече трубами туди, де вона потрібна.

У мене мимоволі прокинувся інтерес, і я йому поступилася.

- Що за нагрівачі?

– Вони схожі на великі печі, де паливо нагріває великий бак з водою.

Він без попередження підвівся, і вода потекла по блискучій спині, між...

З серцем, що б'ється, я відвернулася від ванної кімнати. За кілька секунд озирнулася через плече. Він якраз виходив до спальні з рушником, пов'язаним навколо стегон. Він... я не маю слів, щоб описати ступінь непристойності. Або навпаки, в моїй голові крутиться дуже багато слів.

Кастил усміхнувся мені і попрямував до вузької шафки біля стіни, яку я не досліджувала. Відкривши його, він дістав щось подібне до чорних штанів.

– Електричні прилади та нагрівачі, і так, в Атлантиї у всіх житлових будинках та різних закладах, незалежно від того, хто в них живе, є електрика.

Скинувши погляд на вогонь, я думала про те, що він сказав. Якщо він не бреше, то це, напевно, головна з багатьох відмінностей його королівства від того, в якому я виросла. У Солісі електрика є тільки у найбагатших і людей із добрими зв'язками.

- Як таке можливо?

- Можливо, тут ресурси обмежені, але це не обов'язково. Усі вирішують піднесені, – відповів він.

Я кинула на нього швидкий погляд. Він змінив рушник на штани. Вони були вільнішими і сиділи на його стегнах непристойно низько, тримаючись на якихось шнурках і немов заперечуючи силу земного тяжіння. Кастил зібрав наш одяг у кошик для білизни та виставив із кімнати. Зачинивши двері, він сказав:

– Основну роль у їхньому всебічному контролі відіграє створення прірви між заможними та незаможними смертними.

Кастил сів у крісло в кутку, відкинувся на спинку і поклав щиколотку однієї ноги на коліно іншої. Мені не доводилося бачити більш зарозумілої і невимушеної чоловічої пози. Він ліниво постукував пальцями по підлокітнику.

– Таким чином, люди, які ледве мають кошти на існування, обертають свій гнів на тих, хто має набагато більше, ніж потрібно. І ніколи на Вознеслих.

Я не можу оскаржити цей погляд. Прірва в Масадонії була виразною і широкою, як і в столиці. Хоча Променистий ряд, де мешкали деякі піднесені та багатії, простягався всього на кілька кварталів, найкращий район у Карсодонії представляв ціле місто. А решта будинків, як і хатини поблизу Вала в Масадонії, були присадкуватими і наповзали один на одного.

- Атлантія керується інакше? - З викликом запитала я, притиснувши ніж до грудей.

– Так.

Я згадала слова Лендела.

– На мою думку, в Атлантії є якісь проблеми.

Його пальці завірили.

- Поппі, проблеми є скрізь.

– А проблеми Атлантії пов'язані з обмеженим простором та непридатними землями?

Він схилив голову набік.

– Колиш Атлантія тяглася від моря Страуд далеко за межі гір Скотос. Мій народ зводив міста і обробляв землю там, де зараз правлять ті, що вознеслися. Коли мій народ відступив наприкінці війни двох королів, ми втратили всі ці землі. А тепер у нас просто кінчається вільне місце.

– А що станеться, коли воно скінчиться?

- Я цього не допущу, - відповів Кастил і випростався. - Я думав, що ти спиш, коли прийшов. У тебе, напевно, був набагато стомлюючий день, ніж у більшості з нас.

– Я спала, але...

Мій погляд упав на його груди, на тугі м'язи живота. Світло від каміна залишало мало простору для уяви.

– Я тебе розбудив? Вибач. – Вибачення прозвучало цілком широко. - Поппі, нам багато про що треба поговорити.

– Так. - А саме - про все нісенітниця з одруженням. – Але не обов'язково розмовляти без сорочки.

- Мені взагалі не потрібний одяг, щоб розмовляти. - На його губи повернулася порочна усмішка. - Запевняю тебе, деякі найцікавіші бесіди проходять без одягу.

У мене спалахнули щок.

– Впевнена, у тебе дуже великий досвід щодо таких розмов.

– Ревнуєш? - Він поставив лікоть на підлокітник і підпер долонею підборіддя.

- Навряд чи.

Усмішка стала ширшою, і хоча ямочки не видно за пальцями, що прикрили щелепу та щок, я знаю, що вона має бути на місці.

– Значить... це відволікає?

- Ні, - збрехала я, а потім додала ще брехні: - Навіть близько немає.

- А я зрозумів. Ти засліплена.

- Осліплена?

Я ледве стримала здивований сміх. І ось знову Кастил злегка розширив очі, розплющив губи, і гордість зникла. Він ніби зняв маску, але я не знаю, чи не змінила її інша маска, тим більше що цей вираз швидко зник, і його риси знову стали непроникними.

Я повільно видихнула.

– Нам не треба обговорювати твою непомірно роздуту зарозумілість. Ми це давно визначили. Потрібно поговорити про всю цю нісенітницю зі шлюбом. Я ніяк не можу.

– Нам треба поговорити про це, про наше майбутнє. Але не зараз. Вже пізно я втомився. А якщо я втомився, то ти маєш бути в повній знемозі.

Я примружилася.

- Для такої розмови ми обидва повинні бути сповнені сил, - додав він.

- На таку розмову буде потрібно стільки часу, щоб сказати: я не вийду за тебе заміж. Отже, про жодне майбутнє говорити не потрібно. Тепер розмова закінчена, і тема закрыта. Бачиш як просто?

– Це не так просто, – тихо заперечив він. – Чому ти втекла?

Роздратування пропало в мені дівку.

- Може, тому, що ти намагався змусити мене вийти за тебе заміж? Тобі це не спало на думку?

- Можливо. - Він пильно дивився на мене і деякий час мовчав. - Знаєш, чому я вибрав ім'я Хоук?

У мене підскочило серце від такої несподіваної зміни теми.

- Я вирішила, що це було ім'я якогось бідолахи, якого ти, швидше за все, вбив.

Він засміявся, але без веселощів. Я раптом зрозуміла, що його різний сміх, як і вираз обличчя, і навіть посмішки, теж щось на кшталт масок – кожен вид сміху представляє різних Кастилів, різну правду чи фальш.

– Це ім'я не належало жодному бідолахі. Принаймні я таких не знаю. Якщо такі і є, то це чистий збіг. Але я не просто так вибрав Хоук.

Я збиралася сказати, що мені байдуже, але... мені не байдуже. Боги, я хочу знати.

Він опустил руку.

– В Атлантиї є традиція надавати друге ім'я, так би мовити, середнє ім'я. Його дають на честь коханого члена сім'ї чи друга. Зазвичай таке ім'я вибирає мати, і воно тримається в секреті, що ретельно охороняється, поділитися ним за межами сім'ї можна тільки з найближчими друзями або з тими, хто займає особливе місце в житті людини. Мама обрала середнє ім'я на честь брата. Його звали Хоуктрон. Моє повне ім'я Кастіл Хоуктрон Да'Нір. Коли я був маленьким, мама називала мене скороченням цього імені, і брат теж. Вони і тільки вони знали мене як Хоука. Поки ти не з'явилася.

Розділ 6

Хоук...

То це не чуже ім'я. Воно справжнє. Хоук був справжнім?

– Якщо чесно, коли мама називала мене Кастилом, вона найчастіше додавала до цього імені повне середнє та прізвище, і це зазвичай означало, що вона розсерджена – або я щось накоїв, або щось не зробив. Кієран не називає мене Хоуком, але йому відомо походження цього імені. І це він вигадав прізвище Флінн. Він вирішив, що вона добре підходить до Хоука.

– Ми... ми не маємо інших імен, – почувла я свій голос.

– Знаю.

- Ти зараз кажеш правду?

Його обличчя напружилось від якихось емоцій.

- Я говорю правду, Поппі.

Мій дар зірвався зі шкіри, і я згадала, що сказав Кієран про мої здібності. Я тоді заявила, що не збираюся спілкуватися з принцом, але мій дар здатний визначити, що він відчуває, і, можливо, допомогти зрозуміти, чи бреше він. Брехня і справді часто пов'язані з емоціями, тому люди намагаються приховувати свої почуття. Іноді це вдається, навіть якщо вони ховають найсильніший душевний біль. Однак про свої почуття можна брехати іншим, але не самим собі.

Відкритися завжди було легко, мені не вимагалось жодних зусиль. Чуття вирвалося, і між Кастілом і мною ніби простягнувся канат. Зв'язок не завжди виникає так, з конкретною людиною. Іноді я втрачала контроль у натовпі, і мене затягувало до неї. Деякі люди проєктували своє страждання, настільки сильне і гостре, що створювали зі мною зв'язок без моєї волі.

У мене пішло кілька секунд, щоб зрозуміти, що походить від Кастіла. Для мене емоції мають певний смак та відчуття, а зараз я відчуваю у горлі щось одночасно терпке та різке. Якийсь дискомфорт і... сум.

Смуток був знайомий. Вона завжди з ним, затьмарює кожен його крок, кожне подих. Я часто думала про те, як він може сміятися і дражнити. Як може невтомно бити мене, постійно відчуваючи таке горе. Може, його подразнення та надто безтурботний сміх – теж маски? Адже цей біль від початку і, можливо, до кінця пов'язаний із його братом.

Я не зрозуміла, з чим пов'язаний дискомфорт, але не відчула нічого, що вказує на те, що він зараз говорить неправду.

І, напевно, це означає, що ім'я Хоук – справжнє. Що це не брехня.

При наступному вдиху мені ніби не вистачило повітря.

- Навіщо ти розповідаєш мені про своє ім'я? Чому це важливо?

Зараз він спокійний, риси обличчя пом'якшилися.

– Тому що тобі важливо знати, що Хоук – частина мого імені, частина мене.

- Ти можеш читати думки?

Здається, я вже питала про це, але мені треба було спитати ще раз. Читання думок не таке неймовірне, враховуючи те, що він може нав'язувати іншим свою волю, а тим більше що він не помилився у своєму припущенні. Це ім'я важливе для мене. Чому? Поняття не маю, адже хіба щось змінює? Зрештою... нічого. До нього повернулася легка усмішка.

- Ні, не можу, і це дуже прикро, коли йдеться про тебе. Мені хотілося б знати, про що ти думаєш, що ти насправді відчуваєш.

Слава богам, що він не знає. У плутанині своїх почуттів мені й самій не розібратися.

- Я Хоук, - сказав він трохи згодом. - І я Кастіл. Я не дві окремі людини, як би сильно тобі не хотілося так рахувати.

Я міцніше стиснула рукоятку ножа. Мені не до вподоби те, як добре Кастіл мене вивчив.

- Я знаю.

- Справді?

У мене спалахнуло роздратування, тому що я часто думала про нього як про двох різних людей, але головним чином тому, що він просто носить різні маски, і одна з них була Хоуком.

Але це не важливо. Це не може бути важливим.

- Я знаю, що ти той самий, - сказала я. - Ти той, хто брехав мені з самого початку, і ти той, хто тримає мене зараз у полоні. І не має значення, яке ім'я ти при цьому використовував.

Він вигнув темну брову.

- Проте ти не називала мене Хоуком відколи дізналася, хто я.

Роздратування швидко переросло у гнів.

- І чому це важливо, Хоуку?

На його губах з'явилася посмішка, що показує кінчики іклів.

- Тому що я сумую за тим, як ти вимовляєш це ім'я.

Я здивовано виричалася на нього цілу вічність.

- Що за безглуздість, Кастіл?

Він засміявся - таким теплим, глибоким і справжнім сміхом. Через зв'язок я відчула веселощі, як крупинки цукру мовою. І ледь не розлютилася настільки, щоб знову зробити щось дуже безрозсудне з ножем. Якось мені вдалося придушити цей порив, який би тільки довів, наскільки шаленою я можу бути.

Його веселощі згасло.

- Я не брехав тобі з того часу, як ти дізналася, хто я.

- Як я можу в це вірити? - Наполегливо запитала я. - І навіть якщо не брехав, то це не зітре колишню брехню.

- Ти права. Я не чекаю, що ти повіриш, і не чекаю, що ти забудеш колишню брехню. - Я знову відчула смуток із таючим смаком веселощів. - Але тепер мені нема чого добиватися брехнею. Я одержав те, чого хочу. Тебе.

- Ти мене не одержав.

Він зігнув куточок губ.

- Нам доведеться зійтися на тому, що ми розходимося у думках із цього питання. Запитай у мене чогось, принцеса. Запитай будь-що, і я скажу правду.

У мене виникли сотні різних питань. Я так багато могла б у нього спитати. Але головних питань лише два.

"Чи були в тебе взагалі якісь почуття до мене?"

«Чи було хоч щось справжнім?»

Але більше я не поставлю ці питання.

- І я маю просто повірити тобі?

- Повіриш чи ні - справа твоя.

Справа не просто в тому, чи вирішую я йому повірити, але я не стала загострювати на цьому увагу. Мені на думку спало ще одне запитання.

- Це ти вбив першу Діву?

- Що? - перепитав він із подивом, яке я відчула і через зв'язок - холодне, як сплеск крижаної води.

Я переказала те, що герцогиня стверджувала про здібності першої Диви.

- Вона казала, що Діва виявилася негідною, хоча її все одно віддали богам. Але її вчинки та рішення привели її до Темного. До тебе. - Як і мене. - Герцогиня практично сказала, що Темний її вбив.

- Не знаю, навіщо герцогиня тобі це розповіла. Єдина Діва, яку я зустрічав - ти. - Я відчула гарячий і їдкий опік гніву, що походить від нього. - Я навіть не знаю, чи існувала насправді ще одна Діва.

Я... я навіть не розглядала ймовірність того, що жодної іншої Диви не було. Це може пояснити, чому про неї ніде не написано, чому невідомо навіть її ім'я. Але щоб її взагалі не було?

- На моїх руках чимало крові, Поппі. Так багато, що іноді я думаю, що ніколи їх не відмити. Так багато, що я навіть не знаю, чи взагалі хочу їх відмивати.

Я кинула на нього погляд.

- І я певен, що ти багато чула про мене - про Темне. Щось із цього правда. Я вбивав тих, хто піднісся при кожній нагоді, в Карсодонії і в усіх містах, де бував. І так, я знаходив своєрідні способи покінчити з ними. Я викупував в їхній крові.

Я похолола, не в змозі відвести погляд.

- Палац Золотого Півмісяця та лорд Евертон - твоя робота?

- Лорда Евертона не було живим, коли я покинув Триріччя. Як і всіх смертних, які допомагали йому, коли справа стосувалася його потягу до крові хлопчиків - пристрасті, що зайшла ще далі. І, як ти розумієш, деякі смертні знали правду: вони допомагали приховувати те, що відбувається в храмах, і те, що роблять Вознесішися, коли до Ритуалу ще далеко.

Я вже зрозуміла, що у Вознесіх є посібники. Повинні бути. Жерці та жерці у храмах повинні все знати. Як і господині в замках і близькі слуги тих, що піднеслися.

- І я впевнений, що до тебе доходили чутки про мій зв'язок із леді Евертон, завдяки якій я потрапив до палацу?

Я про це чула.

- Я визнаю, що використав будь-яку зброю, яка була під рукою. Цьому мене навчили самі ж піднесені. Мене пересмикнуло.

- Вона славилася своїми любовними інтрижками. Слуги допомагали їй коханцям проникати до палацу.

Багато хто так і не виходив, але я постарався, щоб вона мене побачила. Зрештою, вона запросила мене до

свого ліжка, і ось так я зміг увійти. Але я й пальцем її не чіпав. Взагалі. - У його тоні звучало низьке гуркіт. - І якби вона не втекла, коли пожежа тільки зайнялася, вона б теж не врятувалася.

Я ні на мить у цьому не засумнівалася.

Він подався вперед, тримаючи мій погляд.

- На моїх руках кров не тільки тих, що піднеслися, а й невинних. Смертних і атлантіанців, які опинилися на шляху до того, чого хочу. Твій охоронець, Рілан, один із них.

У мене виникла грудка в горлі.

- Як і гвардійці, що їхали з нами, і безліч інших. Усі вони впали від стріли, отрути чи бою. Все, що стояло між тобою та мною. - Він не відводив погляду ні на мить. - А Віктер? Ті леді на Ритуалі? Я не вбивав їх, але ти маєш рацію. Мої прихильники діяли з власної сваволі, але їх надихнули мої слова, мій приклад. Тому кров цих жертв також на моїх руках. Мені слід із самого початку взяти відповідальність на себе.

Мене пронизало тремтіння болу і жалю.

- Щось із цього запламило твою душу? - Прошепотіла я.

- Багато з цього. - Він випростався. - Але до тієї Діви я не маю жодного стосунку. Якщо вона існувала і була, як і ти, частково атлантіанкою, і мала дар, як у тебе чи схожий, її не віддали богам. Її, швидше за все, використовували так само, як збираються використати тебе.

Я переривчасто видихнула.

- Якщо... якщо в них твій брат, то навіщо їм я потрібна?

Він уважно дивився на мене зі свого крісла.

- Атлантіанцям, щоб вижити, потрібна кров родичів. Навіть напівкровка може дати потрібну речовину. Отак у мене підтримували життя.

Я із зусиллям проковтнула. Попри все, мені боляче за нього. І за неї - за жінку, яку я навіть не знала. Та що там - я навіть не певна, що вона існувала.

- Її могли тримати у полоні... щоб годувати його? Підтримувати у ньому життя?

- Ми не вмираємо без атлантіанської крові, - сказав він.

Я насупилася.

- Як можна не жити, але й не вмирати?

- Те, що тоді з нами відбувається, не можна назвати життям, - відповів він і продовжив, перш ніж я встигла поставити запитання. - Якщо перша Діва існувала, то вона підтримувала життя мого брата, або її використовували так само, як його. Можливі й обидва варіанти одразу. Але в будь-якому разі я вважаю, що вона давно загинула. Тобі варто було запитати, навіщо ти їм потрібна. Навіщо Вознесимся робити тебе Дівою, тримати під замком, під захистом і невисипущим наглядом? Чому вони чекали твого Вознесіння? Він майже виплюнув останнє слово.

- Ти мала рацію щодо того, чому після нападу Охочих тебе змусили мовчати про укуси і ніколи не застосовувати свої здібності. Хтось міг зрозуміти, хто ти, і всі їх споруджений на кістках будинок звалився б. То чому вони ризикували і чекали так довго? Будь ласка, скажи, що ти ставила собі ці запитання.

Я похолола.

- Я ставила. Вони... вони хочуть використати мене, щоб створювати нових вампірів. Але чому? У них є...

- І як ти думаєш, чому вони чекали так довго? - повторив він. - Чому ця передбачувана перша Діва дуже до речі зникла приблизно в той час, коли почали посилюватись її здібності? Для тебе немає ніякого Вознесіння. Боги не вимагають служити їм. Ті, що піднеслися, чекали, коли ти станеш їм корисною. - Він подався вперед. - Є причина, чому вони чекають певного віку, щоби підвестися. Знаєш, що відбувається з атлантіанцями у дев'ятнадцять років?

Я знала. Читала про це в «Історії війни Двох Королів та королівства Соліс». Відповідь містилася в цій клятві книзі, яку мене змусили прочитати разів сто. Можливо, де-що було правдою.

- Атлантіанці досягають зрілості. Ви називаєте це... Відбір, коли відбуваються фізичні зміни.

- І коли в деяких починають виявлятися чи посилюватись певні здібності, - додав Кастіл. Його очі яскраво горіли в напівтемній кімнаті. - Для мене це була здатність до примусу. У дитинстві я умів бути дуже переконливим, але, пройшовши Відбір, зміг за бажанням нав'язувати свою волю іншим.

У животі виникла порожнеча.

- Тоді чому ти просто не змусиш мене робити те, що ти хочеш?

Він зрушив брови.

- Бо хоч я і чудовисько, але не така чудовисько, Поппі.

У грудях защеміло, і я відвела погляд.

- Крім того, примус діє тимчасово та корисно лише для миттєвих цілей.

Коли я знову подивилася на нього, вираз його обличчя став м'якшим.

- І, що цікаво, подібно до того, як ти не можеш ловити емоції Вознесених, примус на них теж не діє.

Я прочистила горло.

- Ти знаєш, чому це так?

- Дехто вважає, це тому, що вони не мають душі.

Я подумала про Єну і відразу відкинула ці думки.

- То ти думаєш, мої здібності змінюються, тому що я наближаюся до Відбору?

- Так, до версії Відбору. Твоя кров для тих, що піднеслися, марна, поки тобі не виповниться принаймні дев'ятнадцять, хоча твої здібності формуватимуться ще два роки.

Поки я перетравлювала те, що він розповідав, мої думки потекли в іншому напрямку.

— У мене... виростуть ікла?

Він підняв брови.

- Сумніваюся. Напівкровок не потрібна кров, тому не потрібні і ікла.

— А що щодо... безсмертя?

- А ти б його не хотіла?

Я подумала про піднесених і про те, як довго вони живуть. Чи було причиною нестачі у них людяності те, що вони роблять, щоб вижити? Чи річ у тому, що вони протягом кількох поколінь бачили, як усі навколо вмирають?

— Не знаю, — чесно відповіла я. — То воно буде?

Він похитав головою.

— Те, що смертні називають безсмертям, є тільки чистокровні атлантианці.

Важко сказати, з полегшенням я це сприйняла чи ні.

- А я можу підвестися? Стати вампіром?

Запитуючи це питання, я думала про Єну. Якщо він, як і я, частково атлантианець...

- Я чесно не знаю, Поппі. Атлантианцям заборонено підносити тих, у кому є хоч крапля смертної крові, — пояснив він. — Навіть напівкровки, які живуть в Атлантиї, не підносяться. Вони живуть та вмирають, як і смертні.

Я не знала цього про мешканців Атлантиї. Не всі атлантианці такі, як він.

— Можу уявити, що для напівкровок Вознесіння буде таким самим, як для смертних, — продовжив він. —

Вони стануть вампірами.

Це означає, що ними керуватиме спрага крові, просто не така всепоглинаюча, як у Спраглих. У мене здавило груди.

— Коли людина звертається — робиться вампіром, — що з нею відбувається?

Кастил кілька секунд мовчав, потім сказав:

— Інші вампіри годуються від них, наводючи їх на межу смерті через втрату крові, а потім дають кров атлантианцю. Іноді зміна відбувається одразу. В інших випадках вони кілька годин можуть здаватися мертвими. Але вони прокидаються і... прокидаються голодними. Такими ж некерованими, як Спрагли, і часто справлятися з ними доводиться декільком Вознесшися. — Він спонукав щелепою, дивлячись на вогонь. — Навіть коли їх нагодують, їх їсть голод. Я чув, що у нововерненого вампіра йдуть тижні, а то й місяці, щоб навчитися контролювати спрагу.

У мене впало серце. Після піднесення Єни я якийсь час не отримувала від нього жодних звісток. Минуло кілька місяців, він тоді одружився.

— І мені відомо, як роблять ті, хто не може змиритися зі своїми новими потребами та завдавати шкоди людям, — тихо додав він.

— Як? — Запитала я, хоча інтуїція підказувала, що відповідь буде не з приємних.

- Вони воліють вийти на сонце, коли воно стоїть у зеніті. Багато часу це не займає, але смерть приходить не надто швидко. І не безболісно.

О боги.

Це... це схоже на те, що зробив би Єн. Але він живий. Він надсилав листи. Він має бути живим.

Я проковтнула.

— Ти бачив, як їх наворачтають? Чи всі вони усвідомлюють, що з ними відбувається?

Він перевів погляд на мене.

- Я знаю, до чого ти хилиш, і не думаю, що відповідь змінить ситуацію так, як тобі хочеться.

- Ти можеш просто відповісти на запитання?

Він стиснув губи.

- Ті, що піднеслися, влаштовують церемонію. Смертних наводять у балахонах та масках. Співають безглузді слова, запалюють свічки. Дехто, схоже, знає, чого чекати. Більшість виглядають як п'яні. Поняття не маю, чи вони цілком усвідомлюють, що відбувається. — Його груди піднялися в глибокому вдиху. — Дехто здається одурманеним. Сумніваюся, що вони взагалі розуміють, чи не сплять вони.

Я дивилася на нього, застрявши між полегшенням і жахом. Зрозуміло, чому не хотів відповідати. Якщо Єна одурманила настільки, що він не усвідомлював те, що відбувається, якщо інші теж не усвідомлювали, що відбувається, — це ще гірше.

Кастил мовчки дивився на мене.

- Нема чого звертатися напівкровку. Це зіпсує кров, яка їм потрібна, щоб створювати нових піднесених або зберігати життя атлантианцю. Ось чому вони дбали про твоє здоров'я та безпеку, ось чому ваша дорога королева так ніжно доглядала тебе.

Все моє тіло напружилось, як тятива цибулі.

— Твоя кров досі для них нічого не означала і означатиме ще менше, якщо ти пройдеш через Вознесіння.

Отже, у мене з Єною, швидше за все, були різні батьки: або один, або обоє. Тому що його призначали для Вознесіння. Він писав мені листи, і Кастил стверджував, що Єна бачить лише ночами. Хіба що...

Хіба що інформатори Кастіла бачили когось іншого, а листи надсилав зовсім не Єн.

Від цієї думки мені стало погано. Я тяжко проковтнула. Зараз, коли я далекий від Єна, я навіть не можу розглядати всі ці можливості. Запитання та сумніви розчавляють мене.

І я вже почуваюся розчавленою.

Я вже знала, що для мене задумали піднесені, але коли повністю зрозуміла, чому вони чекали, в чому причина всіх їхніх дій, мені стало нудно до такої міри, наче я справді захворіла.

– Вони просто тримали мене живими, поки що...

Я подавилася словами, ніби їхня вага погрожувала мене розтрошити.

Кастил нічого не сказав, хоча, напевно, це й на краще. Я відчула себе як підпалене порохове барило.

Усередині іскрилися недовіра та гнів. Мене тримали в укритті, практично в клітці, дбали, як про призову худобу, поки моя кров дозріває. Поки що я не стану корисною – або щоб створювати нових вампірів, або підтримувати життя в тому, хто їх робитиме.

– Я не пляшка вина, – прошепотіла я.

- Ні, Поппі, - тихо сказав він. – Ти не пляшка вина.

Я підвела голову.

- І ти не знав цього, коли подався за мною? Клянешся? Поклянися прямо тут і зараз, що не знав про моє атлантіанське походження. Про те, що саме тому мене зробили Дівочою. Що мене тримали живою і оберегали від усього, доки я не стану... корисною?

Він зустрівся зі мною поглядом.

- Клянусь, Поппі. Я гадки не мав, що ти атлантіанка, поки не скуштував твою кров. Я навіть не припускав, у чому справа, коли дізнався про твій дар. Мабуть, слід було зрозуміти. - По його обличчю пробігла тінь, так швидко, що я навіть не була певна, що бачила її. – Але ніхто з атлантіанців не був на таке здатний сотні років. Я не знав.

Моє чуття все ще було відкрито, і в мене пішло кілька секунд, щоб пропустити через себе його емоції. У них, як і раніше, є їдкий присмак гніву і терпкість, яку я асоціювала з невпевненістю, і ніколи не залишає його смуток.

Мій дар не детектор брехні, але я не думаю, що Кастил бреше. Прибрати чуття було найважче, тому що це не здавалося природним. А природним здавалося потягтися до нього і забрати смуток, дати трохи тимчасового спокою. У мене свербіла шкіра від бажання так вчинити, і не через Кастіла. Дар вимагав, щоб ним користувалися, щоб ним зіцлювали. Я з зусиллям замкнула його і, уривчасто видихнувши, сіла на край ліжка.

- Тепер ти повністю розумієш, чому вони так чинили і в чому полягав їхній план. - У голосі Кастіла пролунала жорсткість, яку я рідко чула, коли він розмовляв зі мною. - То заради чого тобі до них бігти, Поппі? І шлюб зі мною тут ні до чого.

Я дивилася на нього, трохи послабивши хватку на рукояті ножа.

- Я ж тобі казала, що бігла не до них.

- Тоді куди ти бігла? Без нічого, я додав би.

– Не треба це додавати. Я чудово знаю, з чим я пішла.

– Якщо ти не поверталася до Вознеслих, то куди збиралася йти? Ти прямувала до Біломості, на південь. -

Його очі горіли, як уламки бурштину. - Ти не поверталася до Масадонії. Гадаю, ти йшла до столиці. Навіщо?

При тому, що ти вже щось знала, навіщо ти туди йшла?

– Навіщо? - У мені спалахнув гнів, гарячий і яскравий, як полум'я. - Ти серйозно знову ставиш це питання?

- Хіба схоже, що я жартую?

Я приголомшено мовчала, але лише мить.

– А навіщо мені залишатись тут і дозволити тобі віддати мене їм? Тим, хто, як ти сказав, хочуть мене використати; істотам, які мучили і катували тебе? Які роблять те саме з твоїм братом? Чим же тоді ти кращий за них? Чим безпечніше? Ти робиш зі мною те саме, що робили вони! - У мене горіло горло від хворобливого клубка емоцій. - Ти тримаєш мене в безпеці, ситій, у клітці, поки не настане час мене використовувати!

У нього на вилицях заходили жовна.

- А потім ти оголошуєш, що збираєшся на мені одружитися. - Я, тремтячи, похитала головою. - Що, скажи на милість, змусило тебе видати таку образу?

- Образа? Хай буде тобі, Поппі. У глибині душі ти маєш бути в захваті. Не всім випадає успіх стати справжньою принцесою.

– Я й близько...

Я затулила рота, усвідомивши, що він насправді мене draжнить. Невже це все якийсь грандіозний жарт?

- В Атлантії вважається великою честю увійти в лоно шляхетної правлячої родини, - продовжив він. -

Думаю, ти сподобаєшся моїй матері.

– Ми не одружимося!

Я схопилася на ноги і увігнала ніж глибоко в дерев'яний стіл біля ліжка. Рукоятка завібрувала від удару.

- Ще одне підтвердження, що ти безперечно сподобаєшся моїй матері, - пробурмотів Хоук. У цей момент він був Хоуком.

Я дуже добре знаю цей задумливий тон, і він збив мене з пантелику. Тільки через кілька секунд я прийшла до тями і згадала, що це просто чергова маска.

– Чому? Тому що цього разу я не кинула тобі його в обличчя?

- Її, швидше за все, потішить розповідь саме про те, як ти його покинула, - сказав він, і я зсунула брови. - І вона буде рада дізнатися, що ти здатна виявити стриманість.

– Я вже шкодую, що виявила стриманість.

Кастил засміявся, теж дуже знайомий, але це був сміх Кастіла. Це його золотаві очі здавались такими чарівними. Він одночасно Хоук та Кастіл, але зараз я маю справу з останнім. Він нахилився вперед у кріслі і опустил босі ступні на підлогу.

- Ти неймовірно красива, коли сердишся.

Я не хотіла піддаватися лестостям і танути від такого дивного компліменту.

– А ти такий неймовірно ненормальний.

– Мене називали й гірше.

- Не сумніваюся.

Я поклала руки на груди. Він підвівся з крісла, і на мить я трохи загубилася побачивши всієї цієї бронзової шкіри.

– Про наше майбутнє поговоримо завтра...

- Нема про що розмовляти завтра, - обірвала я. – Ми не одружимося.

– Гадаю, після моїх аргументів відмовити буде неможливо.

- Немає нічого неможливого.

– Подивимося.

– Ні, ми... Що ти робиш? – обурено спитала я, коли він попрямував до іншого боку ліжка. - Що ти робиш?

– Іду до ліжка.

– Навіщо? – Мій голос став пронизливим.

Він вигнув брову і відкинув ковдру.

– Спати.

– Дякую, я це зрозуміла. Але чого ти надумав спати в одній кімнаті, мало того - в одному ліжку зі мною?

– Я вже пояснив, що то моя спальня.

– Тоді я знайду іншу кімнату.

- Відповідних кімнат більше немає, принцеса.

Я вчепилася в ковдру, напружено міркуючи.

– Це не пристойно. Я Діва. Тобто була. Без різниці. Я втілення пристойності.

Він дивився на мене.

- Поппі, крім того факту, що ти не втілення пристойності, всі у фортеці знають, що ми вже ділили постіль.

– Ну... це просто... – У мене палало обличчя. - Просто чудово.

– Я не залишу тебе одну.

– Я не збираюся тікати, обіцяю.

- Я сподіваюся, ти не вважаєш, що я настільки дурний, щоб вірити твоїм присягам? - Кастіл узяв досить пласку подушку і збив її. - Тому тут буду або я, або Кієран. Ти волієш його? Якщо так, то я його покличу. - Він кинув подушку в узголів'я. - Але просто щоб ти знала: він часто спить у вигляді вольвена і має звичку брикатися уві сні.

Я повільно прочинила губи.

– Що? Стривай. Не треба мені це пояснювати. Я не хочу Кієрана.

Його легка посмішка – втілення підступності.

- Ти хочеш мене.

– Я не це сказала. Ти можеш спати на підлозі.

- Я не спатиму на підлозі. І попереджаючи твої слова, ти теж. - З грацією, що викликає заздрість, він ковзнув у ліжку. - Неважливо, що ти про мене думаєш і що знаєш, але, сподіваюся, ти розумієш, що я не змушуватиму тебе ні силою, ні примусом. Я ніколи не робитиму те, чого ти не хочеш, і не тільки тому, що знаю, як це, – промовив він рівним тоном, і в мене стислося серце. – А тому, що я ніколи таким не був.

- Я не думаю, що ти робитимеш щось подібне, - швидко сказала я. – Що вони з тобою робили?

Я не хотіла знати. Мені потрібно знати.

- Поппі, про це я справді не хочу розповідати.

Відкрила рота і відразу закрила. Я можу це зрозуміти. Поставитися з повагою.

Я не стала наполягати і згадала, як Кієран говорив про те, що з принцом я в безпеці. На жаль, я також згадала, який ефект справила його кров і як я практично благала його доторкнутися до мене.

Не найкращий спогад.

Хоча Кастіл відмовився. Він легко міг скористатися ситуацією. але що він тоді сказав? Що він не хороша людина, але намагається бути такою. Я згадала сором, який відчула від нього. Він був одночасно лиходієм і героєм, чудовиськом та вбивцею чудовиськ.

Але я не боюся, що він щось зробить зі мною. Я більше боюся себе – мене лякає те, як сильно б'ється моє серце. У ніч, яку ми провели разом, засипати в його обіймах було... було так само чудово, як і те, що трапилося між нами перед цим.

Тільки це не було справжнім.

Проблема в тому, що моє серце, мабуть, не розуміє цього; принаймні не завжди. Ось чому зараз воно билось так швидко. Для деяких – можливо, для більшості в королівстві – спати поруч із кимось майже нічого не означало. Але для мене? Моє життя перевертали такі прості речі, як триматися за руки, відкрито торкатися іншої людини, вечеряти з кимось – те, що інші люди сприймають як належне.

Ось чому так небезпечно ділити постіль із Кастілом.

Я дивилася, як він опускає ковдру до пояса та складає руки під головою. Влаштувавшись зручніше, він сказав:

- Просто щоб ти знала: якщо захочеш, щоб мої губи опинилися десь на тобі, я охоче виконаю твоє бажання. Я роззявила рота.

- І моя готовність задовольнити тебе поширюється на мої руки, мої пальці, мій член ...

- О боги, – обірвала я його. - Тобі не варто турбуватися про це. Мені ніколи не знадобляться твої... твої послуги.

- Послуги? - Він повернув до мене голову. - Це звучить так брудно.

Я проігнорувала зауваження.

- Ми з тобою більше ніколи не робитимемо нічого з того, що робили раніше.

- Ніколи?

- Ніколи.

- Ти хочеш сказати, що це... неможливо?

- Так. Абсолютно неможливо.

Хоук усміхнувся, і це була усмішка Хоука. На обох щоках з'явилися ямочки, і я зненавиділа себе за те, як у мене защеміло в грудях побачивши їх. Мене обурило те, що вони змушують бачити в ньому Хоука.

- Але хіба ти щойно не сказала, що немає нічого неможливого? – практично промуркотів він.

Я дивилася на нього, повністю втративши дар мови.

- Мені зараз хочеться вдарити тебе кинджалом у серце.

- Не сумніваюся, - відповів він, заплющивши очі.

- Ну й добре, - пробурмотіла я, змирившись.

Прийде терпіти його принаймні ніч або поки я не придумаю, як втекти. Я посунулася назад, сунула ноги під ковдру і з такою силою звалилася, що затряслося ліжко.

- Ти там гаразд? Чи не забилася?

- Заткнися.

Він розсміявся.

Повернувшись до нього спиною, я дивилася на ніж. Лезо зігнулося. Я зітхнула. За мить почувся клацання, і кімната поринула в темряву. Кастил вимкнув олійну лампу зі свого боку ліжка.

Його сторони ліжка?

Хіба ми поділили ліжко?

Я підтягла ковдру до підборіддя і перевела погляд на камін. Думки повернулися до того, що не повинно мати значення. Але має.

- Чому ти мені розповів? - Прошепотіла я, навіть не впевнена, що ще не сплю, і не знаючи, чому питаю.

Адже він уже відповів. - Чому ти розповів, що Хоук – твоє друге ім'я?

У каміні потріскував і іскрив вогонь, і я заплющила очі.

Через секунди або навіть хвилини Кастіл сказав:

- Бо тобі треба знати, що не все було брехнею.

Розділ 7

Після всіх потрясінь і травм останніх днів не варто було дивуватися з того, що минуле спіткало мене. Проте кошмар потряс мене до глибини душі.

Кров була всюди. Бризки на стінах, тонкі струмки та безформні калюжі на запиленій і нерівній дощатій підлозі. У повітрі стояв сильний запах металу. Мій погляд привернув освітлену лампами синю пляму.

Сорочка. Здається, синю сорочку носив смішний чоловік, який подавав нам їжу увечері. Пана Ла... Лакост? Він розповідав байки про сімейство мишей, які живуть у коморі, які потоваришували з кошенятами. Я хотіла на них подивитися, але тато повів нас назад у наші кімнати. За вечерею він не посміхався і не сміявся. Він не робив цього з того часу, як ми поїхали. Сидячи за столом, після кожного поспіхом прожованого шматочка він кидав погляди на вікно.

Але груди і живіт пана Лакоста здавалися дивними, більше не круглими, а запалими і нерівними... Я стояла, тремтячи.

- Не дивись, Поппі. Не дивися туди, – почула я приглушений голос мами, яка тягла мене за руку. - Нам треба сховатися. Поспішаємо.

Вона повела мене вузьким коридором, її рука була мокрою.

- Я хочу до тата...

- Ш-ш. Ми повинні поводитися тихо. - Її голос тремтів і здавався надто слабким. Рукави її сукні порвані, блідо-рожева тканина забруднена червоним. Мамі боляче, а я не знаю, що робити. – Ми повинні поводитися тихо, щоб тато знайшов нас.

Я не зрозуміла, як тиха поведінка допоможе батькові прийти до нас. Ми ввійшли до кімнати, де було темно і чулися гучні звуки: нерівне дихання і стогін, нескінченний плач і крики. Тато вийшов надвір, коли вони з'явилися, вийшов із дивною людиною, яка, схоже, його знав. Я хотіла до тата. Хотіла до Єни, але він пішов з жінкою, від якої пахло цукром та ваніллю.

Темряву прорізав пронизливий вереск. Хтось закричав. Мама смикнула мене за руку до себе. Сидячи навпочіпки, вона відкрила велику посудну шафу і почала вигрібати з неї каструлі – ті з дзвоном посипалися на підлогу.

- Лізь туди, Поппі. Сиди там, тільки тихо-тихо, гаразд? Ти маєш мовчати як мишка, що б не сталося.

Зрозуміла?

Я подивилася на маленьку темну дірку і похитала головою. Мама там не поміститься.

- Я хочу бути з тобою.

- Я буду тут. - Вона торкнулася моєї щоки і повернула до себе мою голову. Її рука була вологою. - Ти маєш бути великою дівчинкою і послухатися мене. Тобі треба сховатися.

Пронизливе виття повторилося, я кинулася до неї і схопила її за боки, вчепившись у липку сукню на талії.

- Відпусти, мале. Поппі, тобі треба сховатися.

Я охопила ще міцніше, відчуваючи, як по щоках тече тепла волога.

Мама сіпнулася від якогось звуку – від голосу. Хтось говорив, але моє серце так голосно билося у вухах, що я нічого не розібрала. Голос був схожий на шум води, а звуки кошмару ставали голоснішими і ближчими.

Голос пролунав знову. І мама... її руки стали ще більш мокрими та липкими...

Хтось звалив світильник, скло розбилася. Мама закричала та обхопила мене руками. Слова склалися і набули трохи сенсу, за винятком одного...

Крики. Хтось завищав. Мати? Її відірвали від мене, її долоні ковзнули по моїх руках, пальці спіймали мої, але відразу їх випустили. У нас – у мене – врізалось чийсь тіло, я завалилася набік і втратила маму. Обличчя різало приголомшливо гострий біль. Я впала на спину. Мене схопили якісь руки. Занадто важкі руки. Руки, які завдають болю. Я закричала.

Голос знову почувся, звідкись із темряви, пробиваючись крізь крики.

Мила маленька квіточка,

Мила макова квіточка,

Його зірвеш, він кровоточить,

І не милий більше...

- Поппі!

Я різко прокинулася. Крик дзвенів у вухах, обпалював горло. Я ловила ротом повітря, намагаючись поворухнутись, але нічого не виходило. Мої руки притиснуті до боків, ноги заплуталися у теплому клубку. Розплющила очі і не відразу зрозуміла, де перебуваю. Зосередилася на розміреному стукоті під щокою, повільно вибираючись із кайданів паніки та страху.

Через вузьке вікно навпроти ліжка сочилось слабке сіре світло. Я не на заїжджому дворі, мене не рвуть кігтями. Я у фортеці, у ліжку, під моєю щокою – теплі тверді груди; мене гладять волоссям, знайомий голос знову і знову шепоче моє ім'я, каже, що все добре, обіцяє, що я в безпеці.

Я сиджу в нього на колінах, він міцно притискає мене до грудей і намагається вгамувати тремтіння своїми обіймами.

Кастиль.

Реальність поверталася частинами у міру того, як кошмар відступав, і я почала усвідомлювати, що Кастиль потихеньку хитає мене.

Потрібно відсторонитися, створити між нами відстань, але є щось надійне у його обіймах. Щось невимовно правильне. Може, справа в тому, що я часто прокидалася після жахів одна, налякана і тремтяча, особливо коли Єн поїхав до столиці. І навіть якщо мої крики будили Тоні, я ніколи не дозволяла такого втіхи. Мені завжди було надто незручно шукати його у моєї камеристки. Але зараз нічого іншого не залишилося, і вперше я рада, що мене позбавили вибору. Я заплющила очі і дозволила теплу Кастиля зігрівати мене.

Було трохи соромно, хоч він знав про кошмари. Віктер його попереджав, і я розумію, що він зробив це не заради Кастіла, а заради мене. Груди стиснуло від туги. Я сумую за Віктером, так сильно сумую, а після цих кривавих кошмарів втрата відчувається особливо гостро.

Але я все одно спалахнула від збентеження. Напевно, Кастіл вважає мене неймовірно дурною через те, що через стільки років мені все ще сняться кошмари.

- Вибач, - промовила я, намагаючись відсунутися, і скривилася від хрипоти в голосі. Тільки боги знають, від яких звуків так садне моє горло. - Я не хотіла тебе будити.

- У юності, коли я вперше покинув Атлантию, біля якогось маленького села мені зустрівся Спраглий. Я в житті не бачив нічого страшнішого. І не думав, що там може бути щось гірше за нього. - Кастіл міцніше обійняв мене. - Він уже провів якийсь час у такому стані і виглядав як ходячий труп. Він був найстрашніше, що могло створити мою дитячу уяву. А його виття? Я вирішив, що він переслідуватиме мене у снах... Так воно й було. Через багато тижнів, навіть далеко від Спраглих, я прокидався серед ночі і міг присягнути, що чув їхні крики.

Він поклав долоню мені на потилицю. Тремтіння зменшилися.

- Але потім мене взяли в полон. І знаєш, що було найгірше? Що це сталося з моєї вини. Я був ще юним та дурним. Думав, що можу поодиноці звести рахунки з королем Джаларою та королевою Ілеаною і тим самим вирішити всі проблеми. Я насправді вірив, що зможу це зробити. Я підібрався близько - настільки, що зміг діяти. Зрозуміло, я зазнав поразки. І тоді я дізнався, що таке жах. Ти питала, що вони зі мною робили? Мені відмовляли в крові, тримали на межі, давали рівно стільки, щоб вижити, - іноді ледве достатньо, але постійна вада впливала на мою здатність до лікування.

До горла підступила жовч, але я нічого не сказала, залишаючись у його обіймах.

- Для появи такого ефекту потрібно багато часу, і вони це знали. Вони не ставили тавро, доки не переконалися, що воно не зникне. - Я відчула, як піднялися його груди. - Коли ті, кого наводили мене годувати, виявлялися близькими до смерті і більше ні на що не годилися, їх убивали в мене на очах. Іноді повільно, залишаючи на їхній шкірі порізи, поки вони не вмирали. Іншим разом їм ламали ший. Але траплялося, я був такий голодний, що ... - Він проковтнув. - Це я розривав їм горло та вбивав. Їхні тіла залишали гнити. На багато днів та тижнів. Мені не було на що дивитися, крім як на трупи тих, кого я вбив. Нема про що думати, крім як про те, як вони жили до цього моменту і якого майбутнього я їх позбавив. Іноді тіла складали в купи і залишали ще надовго після того, як сморід проходив.

О боги.

Мої очі розплющені, але я нічого не бачила, слухаючи його. Це теж частина горя, яке він несе у собі? Якщо так, то я можу збагнути. Всі жахливі справи, які він творив і які творилися його ім'ям, зараз не мають значення. Я не можу уявити, які муки йому довелося винести. Ніхто такого не заслуговує. Навіть ті, хто сіє смерть, не заслуговують, щоб їх використовували, катували та знущалися.

А мучитися від жахів десятиліттями? Століттями? Сумніваюся, що я могла б сто років знову переживати ніч нападу Охочих.

Кастіл продовжив, і в його голосі звучала порожнеча:

- І вони дещо робили зі мною - те, що викликало реакції, які я не міг контролювати. Жінки. Чоловіки. Вони змушували мене... - Він замовк, і я відчула, як він хитає головою. - Я дізнався, що таке справжній страх. Я переривчасто видихнула.

- Вибач. Я не...

- Тобі немає за що вибачатися. Ти тут ні до чого, і я не хочу від тебе вибачень. - Він запустив пальці в моє волосся. - Я не хочу жалості.

- Я тебе не шкодую. І я знаю, що не винна в тому, що з тобою трапилося, - як і ти, нехай навіть ти потрапив у полон через свої дії. Я все одно жахаюся, що з тобою робили.

- Я не хочу, щоб ти жажнулася. Просто хочу, щоб ти знала, Поппі: у мене теж були кошмари. Через багато років після звільнення я прокидався серед ночі, думаючи, що, як і раніше, сиджу в клітці, а мої руки та ноги закуті в кайдани. А іноді мене переслідувало у снах те, що я робив після визволення.

Він погладив мою щоку і відвів мою голову, щоб подивитися мені в очі.

- Я все знаю про те, що минуле не залишається там, де йому належить. Що воно любить наносити візити, коли ти найслабше. Ніколи не потрібно вибачатися і не соромитися.

У мене здригнулося серце, хоча тяжкість у грудях трохи зменшилася.

- Як... як ти це все пережив?

Кастіл відвернувся і трохи згодом сказав:

- Не думаю, що тобі сподобається відповідь. Коли я втік, то пообіцяв собі, що рано чи пізно побачу, як життя йде з бездушних очей королеви Ілеани та короля Джалари. - Він опустив руку. - Отак я вижив. Я проковтнула від абсолютної холодності його тону.

- Значить, помста.

Він кивнув, і я не розуміла, що маю відчувати з приводу почутого. Чи варто думати про нього погано? Я, як і раніше, не уявляла, як поєднати те, що він розповів про королеву, і те, що я знала і бачила сама.

- А як вижила ти, Поппі? - Він знову перевів погляд на мене, наполовину опустивши вії. - Як тобі вдається після нападу Охочих не боятися всього на світі? Тому що ти безстрашна, чи йдеться про зіткнення з

натовпом Спраглих, про те, щоб дивитися в очі вольвену, або про те, щоб давати відсіч мені, навіть знаючи, хто я.

Питання зняло зненацька, як і те, що він вважає мене безстрашною.

– Я... я не те, щоб не знаю страху. Я багато чого боюсь.

У золотистих очах спалахнув інтерес.

– Не вірю.

Я б нізачо йому не зізналася, що боюся саму себе більше, ніж Спраглих, вольвенів і навіть його.

– Я вижила, бо вирішила більше ніколи не бути безпорадною. Це утримувало мене від падіння в безодню страху. Це допомагало справлятися з болем на тренуваннях з Віктером – з саднами та синцями.

Я подумала про клейму на стегні Кастіла, про біль, який йому довелося винести, поки воно зарубцювалося, при тому, що він завжди так легко цілювався.

– Я можу зрозуміти, як потреба помститися допомогла тобі вижити.

Нахиливши голову, він підняв її і пильно подивився на мене.

– То ось що допомагає вижити тобі? Уявляєш усі способи, якими мене вбиватимеш?

Ні. Я взагалі про це не думала. Може, й варто, але я не думала.

Я вислизнула з його обіймів і перебралася на свою половину ліжка.

– Просто почекай і сам дізнаєшся.

На його губах з'явилася усмішка, на правій щоці позначилася ямочка, але дуже швидко зникла.

– Ти пам'ятаєш щось із кошмару?

– Я так намагаюся про це не думати, – зізналася я, натягнувши на груди важку ковдру.

Він сперся на лікоть, і я опустила погляд на його підтягнутий живіт.

– Ти казала уві сні.

– Що?

Змусила зрадницькі очі повернутись до його обличчя.

Кастил кивнув головою.

– Це було щось на зразок... дитячої пісеньки-страшилки. Щось про милу квіточку.

У момент, коли він це сказав, страшний сон повернувся з страшною ясністю.

– Милий маковий квіточка, його зірвеш – він кровоточить, і не милий більше ... – пробурмотіла я.

– Так. Це. – Він підняв брову. – І зараз звучить так само тривожно, як і вперше.

– Не можу повірити, що я так казала.

– І я не міг повірити, коли почув. Тобі про це раніше хтось говорив?

– Я... – Я насупилась і похитала головою. – Не знаю. Іноді кошмари тієї ночі трохи відрізняються від того, що відбувалося насправді, але я не пам'ятаю, щоб раніше так чула. – Я вчепилася пальцями в комір нічної сорочки. – І я... я намагаюся не думати про сні, коли прокидаюся. Я могла чути вірш раніше та забути. Іноді це...

– Збиває з пантелику, – закінчив він за мене.

Кивнула, прокручуючи в голові все, що я пам'ятаю. Підступила нудота. Я практично відчувала запах крові, відчувала вологу руку матері.

– З мамою хтось говорив. У кошмарі. Голос пролунав якраз перед тим, як до нас дісталися Охочі. – Я широко розплющила очі. – Думаю, цей же голос говорив про квіточку, і мама відповіла. Але я...

Я з досадою намагалася розібрати невиразне слово, яке вона, здається, вимовила. Навряд чи вона сказала більше одного слова. Я практично бачила, як рухаються її губи, але цей спогад міг бути фальшивим.

– Я не... не можу згадати.

– Може, згадаєш пізніше.

– Може. – Я зітхнула. – Але я навіть не знаю, чи справді щось чула.

– Не виключено. Деколи деталі минулого у снах накладаються одна на одну. Моє полоніння часто поєднується з полоненням Маліка. – Він ліг на спину і витріщився на відкриті балки на стелі. – Ніч нападу Охочих була не єдиним випробуванням, через яке ти пройшла.

Мої пальці зісковзнули з коміра. Я одразу зрозуміла, що він має на увазі герцога. По шиї здійнявся жар. Я ненавиджу цей сором, приниження від того, що він зі мною робив і чому я не могла завадити. Але якщо хтось і знає, як це було, то це Кастил. Хоча йому довелося набагато гірше, ніж мені.

– Як ти дізнався про герцога? Я тобі нічого не казала.

– Про його уроки? – Він стиснув губи. – Герцога Тірмана серед королівських гвардійців боялися, але не поважали. Вистачило найслабшого примусу, щоб один із них розповів, що їм відомо.

У роті пересохло, коли я почула, що він застосував примус. Але таку реакцію викликало не те, що він зробив, а нагадування, що це може. Така здатність лякає і вселяє благоговійний страх. Вражає і те, що він не використовує її колись заманеться. Сумнівалася, що на його місці вистачило б сили духу.

Я насупилась.

Невже я справді тішу йому? Людині, яка брехала, викрала мене і тримає в полоні?

Мені, напевно, треба ще відпочити.

– Вірш, який ти читала уві сні, – сказав Кастил, відірвавши мене від роздумів. – Воно звучить так, що його міг читати тобі герцог. Воно досить порочне для цього ублюдка.

І справді - вірш досить порочно для герцога Тирмана. Голос здавався знайомим. Може, Кастил має рацію? Що два... випробування нашарувалися одне на інше? Часом я не пам'ятала всього, що відбувалося в особистому кабінеті герцога, якщо біль від ударів ціпками кидав мене в напівнесвідомий стан.

— Як часто це він робив? — тихо спитав Кастил. — Влаштував уроки.

Я не відповіла.

Кастил повернув до мене голову.

— Я знаю, що він робив. Знаю, що він не завжди був один. І знаю, що іноді це тривало півгодини, а іноді гвардієць втрачав рахунок часу. — Риси його обличчя загострилися і посурвили. — І я знаю, що він вважав за краще бити палицею по голому тілу.

Груди стиснули при згадці про те, як лорд Мезін, позбавляючи мене залишків гідності, притискає до столу мої руки, щоб я не прикривала груди.

— Щоразу, коли я його засмучувала, — різко відповіла я. — А засмучувався він часто.

Губи Кастіла перетворилися на тонку лінію.

— Якби я знав, що лорд Мезін приєднувався до нього, то прибив би його до стіни поруч із герцогом.

Я звела на нього погляд.

— Рада, що ти цього не вчинив. Інакше мені не довелося б побачити вираз його обличчя, коли я відрубала йому руку, перш ніж знести голову.

Кастил дивився на мене. Куточки його губ зігнулися, рот розплющився, і я побачила кінчики іклів. З'явилася ямочка на правій щоці, а потім і на лівій. Я відчувала трепет.

— Ти така неймовірно шалена, моя принцеса.

Тремтіння спустилося нижче.

— Я не твоя принцеса.

Він з усмішкою відвернувся і спитав:

— Як ти думаєш, чи не поспати ще? У нас, напевно, є кілька годин до того, як Кієран чи ще хтось почне тарабанити у двері — переконатися, що ти не знайшла вночі способу вбити мене.

Я закотила очі.

— Як тільки вщухне буря, ми вирушимо до Межі Спеси.

Я мало що знаю про Межу Спеси. Тільки те, що це невелике містечко, подібне до Нового Пристанища, розташоване на березі Стигійської затоки. Це найближче поселення до Помпея, який під час війни був останнім оплотом атлантіанців. Одна із жриць розповідала, що Стигійська затока є брамою в Храми Вічності, за якими наглядає Рейн, бог звичайних людей і закінчень. За її словами, затока була чорна, як нічне небо.

Лігла і обернулася набік, але не заснула. Я дивилася на вмираюче полум'я, думаючи про герцога, про кошмар і про те, як мало буде шансів втекти по дорозі, коли ми вирушимо до Межі Спеси.

— Не спиш? — трохи згодом поцікавився Кастил.

— Звідки ти знаєш?

— Ти погойдуюєшся, як дитина, яку заколисують.

— Я не... — Я зрозуміла, що саме це й роблю. Придушивши стогін, я змусила себе не крутитися. — Вибач, це стара звичка з дитинства.

За кілька секунд я додала:

— Зазвичай після кошмарів я не можу заснути.

— І тоді ти вибиралася із замку дослідити місто?

Оскільки він не бачив мого обличчя, я посміхнулася.

— Іноді. Залежно від того, як було пізно.

— Ну, а тут немає міста, яке можна дослідити. — Ліжко під нами прогнулося, коли він пересунувся. —

Упевнений, ти пам'ятаєш, як добре я допомагаю заснути.

На моїй шкірі затанцювали іскри. Звичайно, я пам'ятаю ніч у Кривавому лісі, коли він просунув руку між моїх стегон, і я вперше в житті пізнала чисту насолоду. Я постаралася вигнати ці образи.

— Немає необхідності.

— Сумно.

— Це твої проблеми... — Раптом я відчувала, що він притиснувся до моєї спини. Різко втягнула повітря і сіпнулася. — Що ти робиш?

— Тримаю тебе, — відповів Кастил, обвів рукою мою талію.

Моє серце застрибало, як дитячий м'ячик.

— Я не...

— Я більше нічого не робитиму, — обірвав він. — Яюсь я виявив, що мені легше заснути, притискаючись до когось.

Цікаво, яким чином він дійшов такого висновку? Натомість я запитала:

— Тоді чому ти не запропонував цього у Кривавому лісі?

— Тому що це й близько не так цікаво і цікаво, як те, що я тоді робив, — відповів він. — Той щоденник десь тут. Знаєш, в якому описані пульсуючі...

— Я чудово знаю, про який щоденник ти говориш. У ньому також немає потреби.

- Все це так сумно. - Кастіл притиснув голову до моєї потилиці і практично знерухомив мене. - Мені треба поспати, але нічого не вийде, якщо я почуваюся наче в човні. - Він помовчав. – Причому дуже нестійкою.

- Я не так сильно розгойдувалася, - заперечила я, звиваючись у спробі відсунутись.

- Не раджу так робити, - хрипко відповів він, обхопивши мене міцніше.

– Чому?

- Поїдь на кілька дюймів нижче і, певен, сама зрозумієш.

У мене очі на лоб полізли, і я одразу ж застигла. Невже він?.. Невже він збуджений? Просто від того, що лежить у ліжку поряд зі мною? Цього виявилось достатньо? Після того, про що ми щойно говорили?

Я прикусила нижню губу. Іноді мені вистачало лише глянути на нього, щоб відчути себе певним чином.

Було полегшення знати, що Кастіл здатний відчувати такі бажання після того, як він пройшов. Що на його нинішніх почуттях ніяк не далось взнати те, що з ним робили. І мої відчуття, коли він торкається мене, не мають нічого спільного з тим, що я відчувала, коли мене чіпав герцог. Я це знаю.

І не варто дивуватися відкриття, що Кастіл відчуває до мене потяг. Це абсолютно ясно, якщо тільки... якщо тільки це не вдавання.

Ні, я не думаю, що це вдавання.

Немає жодних причин зображати потяг зараз, особливо коли ми одні...

- Принцеса, я майже чую, як обертаються коліщатка в твоїй голові, - сказав він.

- З чого ти вирішив, що я про щось думаю? – обурилася я.

– Тому що ти напружилася. Спі, Поппі. Завтра нам багато про що треба поговорити.

Про шлюб.

Про наше майбутнє.

Ці два питання не мають жодного значення, тому що перше ніколи не станеться, а тому жодного майбутнього для нас немає.

Крім того, як я можу спати, коли він обвився навколо мене, як одна з тих маленьких пухнастих тварин, що живуть на деревах на околицях столиці? Як вони звуться? Не можу згадати. Я бачила їх лише на картинках у дитячій книжці, яку одного разу знайшла у Бібліотеці. Вони були милими і м'якими на вигляд, але Віктер якось сказав, що це злі маленькі тварюки.

- Ти знаєш, як називаються пухнасті тварини, які мешкають на деревах навколо столиці?

– Що?

– Які висять на лапах, – пояснила я. – Вони пухнасті та милі, але начебто злісні.

- Боги милостиві, з чого це тобі прийшли на думку дерев'яні ведмеді?

- Деревні ведмеді? – Я наморщила чоло. – Вони так називаються?

- Поппі, - зітхнув він.

Я закотила очі.

- Ти нагадав мені дерев'яного ведмедя.

– Я сказав би, що ображений, але для цього треба говорити, а це означає, що ми так і не заснемо.

- Ну і що? – пробурмотіла я.

Напружено завмерши, я міркувала, чи не схопити столовий ніж і чи не встромити йому в руку. Це було б трохи надмірною реакцією, але мені б доставило задоволення, хоча б на мить.

Не знаю точно, скільки часу пройшло, поки я витріщалася на ніж і щосили намагалася не розгойдуватися.

Потім мої повіки налилися вагою, і я зрештою заснула.

Цього разу без сновидінь.

Розділ 8

Коли я побачу Кастила наступного разу, я встромлю йому цей безглуздий ніж так глибоко, що його доведеться довго витягати.

Злісно впершись у двері, що охороняється зовні, я придушила крик роздратування та гніву. Я просиділа весь день під замком, одна, якщо не рахувати Делано, що приніс обід, і божеволіла від неробства.

Коли я прокинулася, Кастіл уже пішов, і це було приємне відкриття, оскільки не хотілося знову виявити себе в його обіймах. Спогади про такі пробудження і так занадто сильні, щоб їх забути. Але за кілька годин, коли за вузьким віконцем повалив сніг і завив вітер, вся моя подія розлетілася на шматки.

Делано майже весь день чатував зовні. Я це знала, бо коли востаннє стукала у двері, він відповів через товсту деревину. Повторив практично те саме, що й щоразу, коли я вимагала мене випустити.

"Нікому не хочеться ганятися за тобою в снігову бурю".

"Не хочу, щоб принц мене випатрав, тому ні".

"Принц скоро повернеться".

Але мою улюблену відповідь він сказав, коли я просто попросила подихати свіжим повітрям.

«Нічого особистого, але я не довіряю тобі настільки, щоб навіть відкрити ці двері хоча б на дюйм і випустити свіже повітря в твою кімнату».

Як це – нічого особистого?

Я рушила до дверей, збираючись бити по ній кулаками, поки не збіжиться вся фортеця.

Раптом двері відчинилися, і увірвався Делано, тримаючи руку на рукоятці меча. Він різко зупинився, окинув мене палаючим поглядом з ніг до голови і почав оглядати кімнату.

- Ти в порядку? – наполегливо спитав він.

У Делано тип обличчя, який часто буває оманливим. Якщо не рахувати постійної складки між світлими бровами, у його рисах є щось хлоп'яче. Начебто він почне посміхатися в ту ж мить, як вирішить, що на нього ніхто не дивиться. Але зараз, виставивши щелепу, зі сталевим блиском в очах, якого я раніше ніколи не бачила, він виглядає так, ніби збирається рубати голови.

- Так, хіба що злюсь на те, що мене замкнули.

Він примружився.

- Ти не репетувала?

Я підняла брови.

– Вголос – ні. Ти чув крик?

Делано нахилив голову.

– Що ти мала на увазі під... не вголос?

- Можливо, я внутрішньо кричала від того, що замкнена.

- Значить, ти не кричала?

– Ні. Чи не вголос. - Я схрестила на грудях руки.

Його і без того світла шкіра наче зблідла ще більше.

– Мені здалося... здалося, що ти вигукнула моє ім'я. – Складка між його бровами стала глибшою. - Звала на допомогу.

Він прибрав руку з меча і провів по білому, майже як сніг, волоссю.

- Мабуть, це вітер.

– Або твоє нечисте сумління.

- Мабуть, вітер.

Я попрямувала до нього.

Цього разу по його обличчю пробігла усмішка.

- Вибач, що завадив.

– Чому завадив? Я стирчу у цій кімнаті! - Вигукнула я. – Що могло...

Двері зачинилися, клацнув замок.

– А ось тепер я кричу!

– Це вітер! – долинуло з-за дверей.

Я кілька разів тупнула ногою замість того, щоб поступитися бажанню справді заволати.

Кинулася на ліжко і почала малювати в уяві, в які місця вдарити ножем Делано, але потім трохи засоромилася. Він ні в чому не винний. Винен Кастіл. Тому я уявила, що нароблю в ньому стільки дірок, скільки зможу. Нарешті мене почала долати дрімота. Я не стала з нею боротися. Краще бути непритомним, ніж ходити в сказі.

Не знаю, як довго я спала – хвилини чи години, але коли я розплющила сонні очі, то побачила, що мої ноги вкриті ковдрою. І я не одна у кімнаті. Навпроти ліжка сидів Кієран, у тому самому кріслі, що й учора, і практично в тій самій позі – нога в чоботі на зігнутому коліні.

- Доброго дня, - сказав він.

Я повільно моргала, переводячи погляд з нього на ковдру.

- Ковдрою вкрив не я. Це зробив Кас.

Він тут був? Доки я спала? Ось сучий син...

– Хоча я радий, що ти нарешті прокинулася. Я збирався дати тобі ще п'ять хвилин, перш ніж ризикнути життям та здоров'ям, розбудивши тебе. На відміну від Каса, я не знаходжу нічого цікавого, щоб дивитися, як ти спиш.

Кастіл дивився, як я сплю? Стривайте. Чи довго сидить тут Кієран?

- Що ти тут робиш? – хрипко поцікавилася я.

– Крім того, що запитую, які саме життєві вибори привели мене до цього моменту? - Уточнив Кієран.

Я примружилася.

– Так. Крім цього.

- Я вирішив, що Делано потрібна перерва, а ти, напевно, зголодніла. Сподіваюся, що ти зголодніла, бо я теж хочу їсти.

Мій шлунок негайно вирішив відповісти згодою – він би не відмовився від їжі – і голосно забурчав.

– Приймаю це за ствердну відповідь.

У мене спалахнули щокі. Я скинула ковдру та піднялася.

- Мені справді можна покинути цю кімнату?

- Звичайно.

Я підняла брови.

- Ти кажеш так, ніби я поставила дурне запитання. Я сиділа тут під замком цілий день!

– Якби можна було вірити, що ти не втечеш, то, можливо, тебе не замкнули б.

– Можливо, якби мене не тримали у полоні, я б не намагалася втекти!

- Вірно підмічено!

Я витріщилася на нього.

– Але що є, то є. - Кієран вигнув брову. - Хочеш вийти з кімнати і поїсти чи віддаси перевагу сидіти тут і накручувати себе? Вибирай.

Вибирати? Я мало не розреготалася.

- Спочатку мені потрібно у ванну кімнату.

- Можеш не поспішати. Я просто сидітиму і дивитимуся... в нікуди.

Я закотила очі і почала повертатися, але мій дурний рот відкрився.

– А де його високість?

- Високість? Б'юся об заклад, Кас у захваті від такого звернення, - засміявся Кієран. – Вже за ним скучила?

- О так. Саме тому й питаю.

Кієран посміхнувся.

– Він у місті, розмовляє з Аластиром та іншими. Якби він не був принцом Атлантиї з усіма обов'язками, що випливають із цього, я впевнений, він би сидів тут... – Бліді очі вольвена блиснули. - Милувався б тим, як ти спиш.

– Хвала богам, що він має чим зайнятися.

Я поспішила до ванної кімнати. Упоравшись зі своїми потребами, взяла з туалетного столика щітку для волосся. Після сну волосся в повному безладді, і я напевно висмикну половину, намагаючись розплутати вузли. Закінчивши зачісуватися, поклала щітку на місце і подивилася в маленьке дзеркало, схиливши голову набік.

Я дивилася не на шрами, хоча мені здалося, що вони стали менш помітними, можливо через освітлення.

Мене цікавили очі. Вони зелені, цей колір дістався мені та Єну від батька. У мами були карі, а в атлантіанців, на мою думку, золотисті або горіхові очі. Чи були очі мами суто коричневого відтінку? Чи золотисто-коричневого? Чи я помиляюся, вважаючи, що всі атлантіанці мають в очах щось золотисте?

Повернувши голову, я побачила, що мітки від укусу на шиї перетворилися на блідо-ліловий синець і виглядають як любовні укуси, про які я читала у щоденнику міс Вілли Колінс. Я залилася фарбою і почала швидко заплітати косу. Закінчивши, перекинула її на плече, сподіваючись, що вона залишиться на місці і прикриє мітки.

Я опустила погляд на руки. На них багато крові. Як би я не злилася на Кастила, його слова, як і раніше, переслідують мене, як і те, що він поділився подробицями свого полону. Він не заслуговував на те, що з ним робили.

У глибині душі я все ще не можу повірити в те, що він узяв на себе відповідальність за загибель Віктера та інших, і не можу не міркувати, чи були їхні смерті серед того, що заплямило його нутро.

Чи не затьмарило його душу те, що з ним робили в полоні проти його волі?

На серці мені стало ще важче, і я не знаю, що з усім цим робити. З ним творили жакливі речі. Він творив жакливі речі. Перше не скасовує другого, як і навпаки.

Коли я вийшла з ванної, Кієран, принаймні, вже встав і дивився на полум'я, що танцює в каміні. Цікаво, чи він більше взагалі не рухався?

- Тобі колись буває нудно? – поцікавилася я.

- Від чого? - Відповів він зовсім позбавленим інтересу тоном.

- Від того, що ти стоїш і чекаєш. Схоже, тобі дають такі доручення.

– Насправді, це велика честь: охороняти ту, ким принц так цінує. А оскільки я ніколи не знаю, що ти зробиш наступної секунди, це зовсім не нудно. Ну, крім часу, коли ти спиш.

Я роздратовано хмикнула, а моє серце негайно вступило у війну з розумом щодо того, чому принц так мною дорожить. Зрозуміло ж, що серце, що радісно стрепенулося, — зовсім безглузде.

Підійшла до каміна і взяла піхви, які носила на стегні. З полегшенням помітивши, що м'яка шкіра висохла, я запитала:

- Ти не бачив мій кинджал?

- Який з рукояткою з кістки вольвена?

Я скривилася.

– Так, цей.

- Не бачив.

Зазнаючи легкого каяття від своєї нетактовності, я повернулася до нього.

– Щодо... рукоятки. Я гадки не маю, звідки і коли взявся матеріал для неї. Цей кинжал я отримала у подарунок.

– Знаю, – перебив він. – Якщо це не ти вирізала рукоятку з кістки вольвена, то не треба перепрошувати.

Гадаю, її зробили невдовзі після війни двох королів. Тоді багато моїх родичів загинули в битвах, і не всі тіла нам повернули.

Мені знову захотілося перепросити, особливо після того, як я подумала про сім'ї, які не змогли вшанувати близьких похоронними церемоніями. Я придушила порив відповісти і сунула в піхви погнутий столовий ніж, майже чекаючи, що Кієран щось скаже. Але він лише трохи посміхнувся.

– Готова? - Я кивнула, і він відлип від стіни. - Іди попереду.

Я так і зробила і з величезним задоволенням. Відчинила двері і рушила переходом. Чому тут уже не так холодно, коли зовні йде сніг?

Але коли я відчиняла двері на сходи, мені на думку спало краще питання.

- У всіх атлантіанців золотисті очі?

— Цілком несподіване питання. — Він упіймав двері, перш ніж вона вдарила його в обличчя. - Але так, у більшості атлантіанців очі мають якісь відтінки золотистого. А чисто золоті очі — лише представники первинної лінії.

Я мало не спіткнулася.

— Первинна лінія? - Перепитала я, озирнувшись через плече.

— Не всі атлантіанці однакові. Хіба у ваших книгах з історії цього нема?

- Ні, - пробурчала я, дивлячись уперед. У книгах згадувалися вольвени як жителі Атлантиї, але не було жодних згадок про інші лінії. — Що таке первинна лінія?

— Це ті, у чиїх жилах тече чиста атлантіанська кров. Вони можуть простежити свій родовід до ранніх відомих атлантіанців, — відповів він. - Вони їхні нащадки не по крові, а по створенню.

— Вони були створені... іншими атлантіанцями?

- Так, божествами, дітьми богів.

— Правда? - Засумнівалася я. — Божествами?

— Правда.

Ми якраз дісталися сходового майданчика. Я зрушила брови, не знаючи, чи варто цьому вірити, але що мені взагалі відомо? Я озирнулася на Кієрана.

— Хтось із них ще живе в Атлантиї?

— Якби вони там ще залишалися, Кас не був би нашим принцом. - На щелепі вольвена сіпнувся м'яз. - До кінця війни загинули останні з їхньої лінії.

- Що це означає? Те, що Кастіл не був би принцом?

- Вони були божествами, Пенеллафе. Ті, хто створив первинних атлантіанців. Крапля їхньої крові — це крапля крові богів. Вони б скинули з трону будь-який інший рід.

— Все тому, що вони були пов'язані кров'ю... із божествами?

- Вони правили Атлантиєю з початку часів і доти, доки останній з них не помер. Вони були просто кровною лінією. Вони були Атлантиєю.

Ну добре.

- І Кастіл належить до первинної лінії?

— Так.

Що ж, якщо хтось якимось чином і пов'язаний із божествами та богами, то це він. Це пояснює його зарозумілість та владність.

— Отже, в Атлантиї живуть інші? Окрім вольвенів?

- Так, - відповів він, на мій подив. Я очікувала, що він притримає ці відомості в таємниці. — Ті, в кому є кров смертних, зазвичай у першому чи другому поколінні, з одним атлантіанцем та одним смертним батьком.

Так це ті напівкровки, про які Кастіл говорив минулої ночі.

— У третьому поколінні та наступних вже рідко відчувається атлантіанська кров та інші ознаки. Вони живуть стільки, скільки і звичайні смертні, проте рідко страждають на хвороби.

— Хоча їхньою кров'ю можна годувати представників первинної лінії та створювати за її допомогою вампірів, але їм після Відбору не потрібна кров, правда? - Уточнила я, усвідомивши, що не торкнулася цього питання в розмові з Кастілом.

Кієран підняв брову.

— Так. Їм не потрібна кров.

Я сприйняла відповідь з полегшенням, хоча кров Кастіла на смак була ні з чим не порівняти.

- Представникам первинної лінії потрібна звичайна їжа? А вампірам?

Я бачила, як Кастіл їв, і бачила, як їли Вознесені.

— Представники первинної лінії можуть довго прожити без їжі, але тоді їм найчастіше потрібна кров.

Вампіри можуть їсти, але потреби в цьому немає. Їжа анітрохи не вгамовує їх спрагу крові.

Я зупинилася на сходах.

— А ті, хто частково смертний... це у них очі горіхового кольору, але із золотистим відтінком?

- Ти вірно припустила.

— Тоді чому у мене зелені? У жодного з моїх батьків очі не були горіховими. У мамі могли бути золотаво-карими, але я майже впевнена, що вони були просто карими.

Він глянув на двері.

— Якщо у твоїх батька чи матері була атлантіанська кров, це не означає, що вони були чистими атлантіанцями. Вони могли бути другим поколінням, або тебе підводить пам'ять щодо кольору їхніх очей.

Я насупилася.

— Я пам'ятаю колір їхніх очей.

Він перевів погляд на мене.

— А ще можливо, що жоден із них не був твоїм батьком.

Я знову мало не спіткнулася.

– Тобто вони просто знайшли мене у полі чи ще десь і вирішили взяти до себе?
- Смертні часто роблять незрозуміло і дивно, Пенеллафе.
- Ну і нехай.
Я намагалася прийняти багато речей, які здавалися неможливими. Але тільки не те, що мої батьки були мені нерідними.
– А є ще... інші кривні лінії?
– Є.
Я чекала на продовження, а він просто дивився на мене.
– То ти про них будеш розповідати?
У його світлих очах промайнули веселощі.
– Колись ліній було багато. Проте більшість вимерли або природним шляхом, або під час війни. Ще одна лінія – перевертня, хоча їх чисельність сильно скоротилася.
- Перевертень? - Поволі повторила я слово, якого раніше ніколи не чула.
– Більшість із них належать двом світам і здатні змінювати вигляд.
- Як вольвени?
– Так. Деякі. - Він знову перевів погляд на двері і примружився. – Багато хто вважає їх далекими родичами вольвенів, нащадками божества та вольвена.
– Який вигляд вони можуть набувати? - Запитала я, згадавши одну історію з листа Єна - ту, де говорилося про водний народ. Я мало не спитала, чи можуть перевертня ставати частково рибами, але це було надто безглуздо, щоб вимовляти вголос.
- Багато різних видів. Але цю розповідь доведеться відкласти.
Я відкрила було рота, але він притиснув палець до моїх губ.
– Секунду.
Я спохмурніла, але Кієран зробив жест рукою, протиснувся вперед мене і відчинив двері. Я пішла за ним. Раптом він зупинився, і я мало не врізалася йому в спину.
- Кієран. - Знайомий хрипкий голос змусив моє серце здригнутися, хоч я знала, що це не Віктер. Це Аластир.
– А я дивуюсь, де ти сьогодні пропадаєш. Я сподівався побачити тебе з Кастілом.
- Я був зайнятий. Кас уже повернувся?
– Він усе ще з Елайджею, розмовляють про... майбутнє переселення.
Повисла пауза, і я визирнула з-за спини Кієрана. Аластир прибрав волосся у вузол на потилиці. Зараз він був без плаща, і я побачила, що він не беззбройний. На одному стегні висить кинджал, на іншому боці – меч у позолочених піхвах. Крім того, Аластир був не один.
Поруч з ним стояв чоловік з рудувато-каштановим волоссям і таким же яскраво-золотистим, як у Кастіла, очима. Первинний атлантіанець. Його погляд ковзнув з Кієрана на мене, майже приховану за його спиною. Він підняв куточок губ.
Кієран перемістився вбік, затулив мене від нього.
- Як ти знаєш, є певні побоювання, - вів далі Аластир.
- Побоювання Елайджі чи твої?
– Побоювання у всіх. Група велика. Під час усієї подорожі потрібно дбати про те, щоб вони залишалися живими та здоровими. А коли вони прибудуть.
Я швидко зрозуміла його слова. Невже жителі Нового Притулку вирішили перебратися до Атлантиї? Навіть послідовники, які не були атлантіанцями? Я подумала, що за обмеженості території Атлантиї побоювання цілком виправдані. Але чому вони вирішили переїжджати зараз?
Кієран схрестив руки на грудях.
– Це треба зробити.
– Потрібно? – тихо перепитав Аластир.
— Я думаю, ти найкраще знаєш, що це потрібно, — сказав Кієран, а я потихеньку зробила крок убік. - Жорстоко нічого не робити.
Аластир відповів з похмурим виразом обличчя:
- Згоден. Нічого не робити – жорстоко. Мої вагання викликані не байдужістю. Прокляття, ти знаєш, я більшу частину життя займався тим, що розшукував у Солісі наших людей та їхніх нащадків та повертав додому. - Він поклав руку на плече Кієрану. – Мої вагання викликані співчуттям. Сподіваюся, що ви з Кастілом це розумієте.
– Розуміємо. - Кієран зімкнув руку на передпліччя літнього вольвена. – Просто ситуація складна.
- Це так. - Аластир повернув голову в мій бік. – Але й близько не така складна, як ця.
Кієран знову спробував мене заслонити, і я вирішила, що це безглуздо.
- Він же бачить, що я стою за тобою, - сказала я. - Ти, звичайно, великий дурень, але не такий великий.
Обличчя Аластира прорізала широка посмішка, а первинний за ним розсміявся.
Кієран зітхнув.
- Я сподівався, що наші шляхи перетнуться знову, коли поруч не буде принца, щоб тебе відіслати. - Посмішка літнього вольвена стала натягнутою. - Схоже, він дуже тобі захоплений.

Я напружилася, мені захотілося негайно заявити: судячи з того, що задумав для мене Кастіл, він не може мене захопити. Але Кастил сказав, що залагоджував справи, щоб моє життя поряд з цією людиною не наражалося на небезпеку. Тому мені вдалося стриматись.

- Думаю, він набагато більше захоплений собою.

Первинний голосно засміявся.

- Гадаю, мене тепер теж можна зарахувати до тих, хто захоплений тобою.

Я спалахнула і зашарілася ще сильніше, коли Кієран сказав:

- Я не радив би говорити це в присутності Кастіла.

- Мені подобається, що моя голова на плечах, а серце в грудях, - відповів первинний. - Я не збираюся повторювати ці слова.

- Він казав, що ти... гостра на язик.

Я схрестила на грудях руки.

- То він вас попереджав?

- Щось подібне до того, але сюрприз все одно вдався. - У блідих очах Аластира танцювали веселі іскри. - Учора у нас не було можливості представитись. Я Аластир Девенуелл, а за моєю спиною стоїть Еміль Да'Лар.

Еміль посміхнувся і кивнув мені.

— Завдяки тобі я тепер завжди думатиму про Кієрана як про великий дурень.

- Чудово, - буркнув той.

Я кинула швидкий погляд на його обличчя із застиглим на ньому стоїчним виразом і сказала:

- Я Пенеллаф... Пенеллаф Бальфур.

Аластир глянув на мене пильніше і зсунув брови.

- Бальфур?

Я кивнула.

- Це старовинне ім'я, воно йде в минуле Соліса на кілька століть, - зауважив Аластир.

Цікаво, скільки років цьому вольвену?

- Сім'я мого батька займалася морськими перевезеннями. Вони були купцями.

- Кастіл казав, що в тебе є атлантианська кров, - після паузи сказав Аластир. - Це пояснює, чому піднесені проголосили тебе Дівою і тримали при собі.

Він нахилив голову. Мабуть, він щось побачив у виразі мого обличчя, бо додав:

- Ти дізналася, що вони збиралися з тобою зробити.

Це було твердження, але я все одно кивнула.

- Мені шкода, - м'яко промовив він, трохи схиливши голову. - Не можу уявити, як це - дізнатися, що ті, хто піклувався про тебе, робили це з таких огидних причин.

Для мене це означало зрозуміти, що світ - нагромадження жахливої брехні.

- Твоя мати була близькою до вампірської королеви, а родина батька дружила з королем. Правильно?

Я здивувалася.

- Кастил розповів вам про це?

Він трохи посміхнувся.

- Я знав трохи про твоє минуле ще до зустрічі з тобою, Пенеллафе. Звістки про Діву, Вибрану богами, давно долетіли до Атлантиї.

Від цього мені не стало легше.

- Гадаю, ця звістка вразила ваш народ, бо ваші боги сплять і, отже, не можуть обирати нікого.

Еміль засміявся.

- Так і було. Ми дивувалися - невже вони прокинулися і забули про нас?

- Думаю, ти була більше вражена тим, що дізналася про своє атлантианське походження, - сказав Аластир, зсунувши брови. - Особливо при тому, що твої мати та батько були пов'язані з Кривавою Коронаю.

- Кривавою Коронаю?

- З королевою та королем Соліса. Королівською родиною, - пояснив Кієран. - Їх називають кривавою короною.

Не сумніваюся, це бентежно точний титул.

- Тому я запитую, як ти взагалі тут опинилася, - сказав Аластир.

Кієран опустив руки, що були складені на грудях.

- Що ти маєш на увазі?

- Тільки не кажи, що ні ти, ні принц не дивувалися з того, як батьки дівчинки з атлантианською кров'ю могли так довго жити поблизу Кривавої Корони. - Аластир глянув на мене. - Звичайно, вони не можуть нас відчувати, але за такої близькості до короля з королевою їх би викрили.

- І використали б їх як... як мішок крові? - Закінчила я.

Еміль підняв брови.

- Це лише один із способів. Але ти маєш рацію.

- Не знаю, хто з моїх батьків був атлантианцем, - зізналася я. - Здається, Кієран вважає, що мене знайшли у полі.

Еміль запитливо глянув на нього.

Кієран зітхнув.

– Я так не казав. Просто припустив, що один із них чи навіть обидва не були їй рідними.

- Це можливо. - На обличчя Аластира лягла задумливість. - Я так і не дізнався, що сталося з твоїми батьками. Вони й досі живуть у столиці Соліса? Якщо так, то відповідь буде у них.

- Моїх батьків давно немає в живих. - Не знаю, чи відомо йому про Єну, але я не стала його згадувати. – Вони загинули під час нападу Охочих за межами міста.

Аластир зблід, дивлячись на мене.

– То ці?..

Він осікся, і навколо його рота позначилися зморшки.

Здається, я зрозуміла, що він хотів запитати.

– Ось так я отримала шрами, – відповіла я, тримаючи його погляд.

Зморшки навколо його рота стали ще глибшими.

- Ти з гордістю носиш шрами, Пенеллафе.

- Як і ви, - промовила я.

- Візьми мої співчуття з приводу батьків, - сказав Аластир. - Шкода, що мені більше нема чого сказати.

- Дякую, - відповіла я.

– Нам треба йти. - Кієран трохи доторкнувся до моєї спини. – Просимо вибачення.

Аластир кивнув і разом з Емілем відійшов убік.

- Було приємно поговорити з тобою, Пенеллафе.

- Мені теж, - відповіла я і трохи посміхнулася їм.

Кієран повів мене через загальні приміщення, де більше нікого не було. Я озирнулася через плече - обидва чоловіки все ще стояли там, дивлячись нам услід. Я повернулася назад до коридора і, сповільнивши крок, тихо сказала:

– Вони... здаються непоганими. Правда?

– Вони обидва добрі люди, віддані Атлантиї та династії Да'Ніров.

Династії. Це про родину Кастіла? Династія?

- Ходімо. - Він знову торкнувся моєї спини. – Нам треба поїсти. Тобі треба поїсти.

Змусила себе не відставати від Кієрана і одразу забула про Аластир. Я не могла зазирнути за кут, але в животі осіла важкість. Не хочу знову дивитись на стіни, де висять мерці.

– Чому всі такі стурбовані тим, щоб мене нагодувати?

– Ми хочемо взяти тебе до Атлантиї, а не вморити голодом.

Атлантия Мій і без того вируючий шлунок стиснувся. Я так мало знаю про країну, що піднялася з крові та попелу війни.

– Там справді тече гаряча вода, якщо... повернути кран?

Кієран моргнув – раз, другий.

– Так. Тече. Напевно, саме за такою гарячою водою я тут найбільше сумую.

- Звучить мило, - пробурмотіла я. – Я про гарячу воду, а не про те, що ти сумуєш.

– Я зрозумів, про що ти.

Наближаючись до повороту, я приготувалася до страшного видовища тіл, що припиляли до стіни. Чи живий ще Джеріко? Чи не почали інші розкладатися? Тут досить холодно, і вони, напевно, виглядатимуть так само, як і вчора, лише сірішими й восковими. Мій порожній шлунок збунтувався, коли я зробила крок у коридор і підняла погляд.

На стінах нічого немає.

Ні тіл, ні плям крові, що текла по стіні і прокладала шлях у крихітних тріщинах у камені, зливаючись у струмки. На підлозі також чисто.

Я притиснула руку до живота.

- Вони зникли.

- Учора ввечері після вечері Кас наказав їх прибрати, - повідомив Кієран.

Я здивувалася.

- А Джеріко?

- Його більше нема. Кастил про нього подбав, поки ти бігла, щоб почати нове життя, яке напевно закінчилося б тим, що тебе розірвали б на шматки і вбили Спраглих.

Я проігнорувала його випад. Не знаю, чи слід мені відчувати таке опромінення від цієї новини.

– Невже... неville Кастіл вирішив, що його попередження почули?

- Думаю, його більше хвилювало, що скажеш ти, а не те, що потрібно залишити попередження, доки воно дійде до всіх. - Кієран пройшов через відкриті двері. - Я б на його місці залишив Джеріко повісити ще хоча б день.

Я роззявила рота. Не знаю, що вразило мене більше: те, що Кастіл вчинив так, як я сказала, або що Кієран залишив би зрадника-вольвена мучитися на межі життя та смерті.

- У смерті завжди має бути гідність, - промовила я, коли до мене повернувся дар мови. - Незважаючи ні на що.

Кієран нічого не відповів і підвів мене до порожнього столу. Вчорашні стільці замінили на довгу лаву. Я сіла і, озирнувшись, помітила лише кількох людей у дальній частині бенкетного залу, біля осередку та дверей. Куди ж поділися? Пішли з Кастилом та Елайджею?

Кієран сів поруч, і я повернулася до нього.

- Навряд чи Кастил послухався мене, але якщо так, то я вдячна.

- Навряд чи ти розумієш, наскільки сильно впливаєш на нього.

Я хотіла заперечити, але тут до нас квапливо підійшла жінка похилого віку в білому фартуху поверх світло-жовтої сукні. Вона несла дві тарілки, і від запаху їжі мій шлунок знову нагадав про себе. Жінка поставила перед нами тарілки, наповнені картопляним пюре та смаженим м'ясом, по краях лежали масляні булочки. Як можна непомітніше я зазирнула їй у вічі, щоб визначити колір. Вони були карими, і ні натяку на золото.

— Дякую, — сказала я.

Вона лише хмикнула на знак того, що почула мене, але коли їй подякував Кієрану, він отримав у відповідь теплу усмішку і люб'язне «дякую». Я підібгала губи, але вирішила, що мене це не турбує, схопила вилку і почала набивати рота картоплею. Хоча для мене дуже незвично навіть дивитися комусь в обличчя, або те, що дивляться на мене, або обмінюватися найпростішими люб'язностями. Картопля мовою перетворилася на тирсу, і я припустила, що її реакція мене все ж таки турбує. Лець лець.

Я глянула на Кієрана. Йому дали не лише вилку, а й ніж. Я примружилася. Цей ніж був трохи тоншим, але набагато гострішим за моє жалюгідне лезо.

Покінчивши з картоплею, я повернулася до розпитувань.

- Вона смертна, правда? Жінка, яка принесла нам їжу.

Він кивнув, нарізуючи смажене м'ясо на акуратні шматочки, на вигляд абсолютно однакового розміру.

— Так.

Тоді ця смертна з Соліса має бути Послідовницею. Колись я задавалася питанням, які життєві тягарі повинні перенести люди, щоб перекинутися на бік Темного і полеглого королівства. Але це було до того, як дізналася правду. Тепер я задаюся питанням, завдяки яким життєвим тягарам дізналася правду вона.

— Усі тутешні люди збираються поїхати до Атлантиї? - Запитала я.

- Бачу, ти склала два і два.

- У мене на це вистачає розуму.

Він підняв брову.

- Значить я права? Чому вони їдуть?

- А хто захоче залишитися під владою тих, що піднеслися?

Що ж, досить вагома причина.

— Але чому зараз?

— Рано чи пізно піднесені виявлять, що Діва зникла, і вирушать тебе шукати. Вони прийдуть сюди. А в Новому Притулку надто багато наших прихильників.

Я підняла погляд до осередку, біля якого вже нікого не було, і подумала про повних мешканців будинків на вулиці, якою ми їхали сюди.

— Скільки тут мешкає людей?

- Кілька сотень.

— Для них є місце у Атлантиї?

Він перевів погляд на мене, і я відчула, як він розмірковує над тим, що мені відомо про їхні проблеми із землями.

— Ми знайдемо місце.

В мене склалося враження, що це не так просто. Я хотіла спитати, що буде, якщо вони не зможуть виїхати вчасно, але січ. Це не моя справа. Їхні проблеми мене не стосуються.

Нарешті, років за десять, Кієран закінчив різати м'ясо.

- Можна мені ніж? Якщо ти закінчив, звісно. Не впевнена, але мені здається, що останній шматочок трохи більший за інші.

Він повільно змierzав мене поглядом.

- Хочеш, я сам тобі наріжу?

- Хочеш, я зіштовхну тебе з лави?

Він розсміявся.

— Кас мав рацію. Ти неймовірно шалена.

- Зовсім ні. - Я направила на нього вилку. — Просто я не маленька і не потребую того, щоб хтось різав для мене м'ясо.

— Ага.

Кієран простяг ножа, і я взяла, поки він не передумав.

У мене пішло набагато менше часу на те, щоб нарізати м'ясо ніжне, але ніж я не повернула. Залишила його в лівій руці, поки наколювала їжу виделкою.

- А де всі?

- Гадаю, живуть своїм життям, - з легкою заздрістю сказав він.

Я стрільнула в нього похмурим поглядом, але не втратила присутності духу.

- Втім, неважливо, - простягла я і повернулася до того, про що ми говорили перед тим, як натрапили на Аластира. - Як ви називаєте тих, у кому є кров смертних? Напіватлантианці? Як би ти назвав мене?

- Атлантианкою.

- Правда? - Я взяла булочку. - Так виникне плутанина.

- Не для мене.

Я закотила очі, відкусила шматочок і мало не застогнала. Булочка виявилася такою олійною, з якимось солодкуватим смаком, який я не змогла визначити. Що б це не було, вона чудова.

- Атлантианець не визначається кількістю крові, - пояснив Кіран. - Первинні не вважаються важливішими, ніж ті, хто не є такими.

Я не дуже цьому повірила: первинні могутніші, живуть довше, і вони створені дітьми богів.

- А перекрутки теж живуть довго? Гадаю, вольвени - так.

- Так, ми живемо довго. - Він зітхнув і взяв чашку. - І перекути теж.

- Яка їхня звичайна тривалість життя?

Я взяла серветку, витерла пальці і дістала з піхов свій зіпсований ніж.

- Довше, ніж ти можеш досягнути.

Кіран повільно жував, дивлячись прямо перед собою.

- Я можу збагнути довгий час. Ті, що піднеслися, живуть вічно. Атлантианці - ну, представники первинної лінії - теж практично завжди.

Я поклала погнутий ніж на стіл, а цілий сунула в піхви.

- Ніхто не живе вічно, - заперечив Кіран. - Вбити можна будь-кого, якщо добре постаратися.

Надзвичайно горда собою, я наколола на вилку шматочок м'яса.

- Не сумніваюся.

- Але як би ти не намагалася з ножем, який щойно стягла, ти не зможеш убити їм Кастіла.

Я зробила великі очі і обернулася до нього.

- Я й не збираюся вбивати його цим ножем.

- Сподіваюсь, що ні. - Кіран глянув на мене краєм ока. - Це б тільки ще більше зачарувало його.

Я трохи хитнула головою.

- Я не збираюся звертати увагу на таку бурливу нагоду.

- Від такої тактики ця можливість нікуди не подінеться, Пенеллафе.

- Чому ти називаєш мене Пенеллаф?

- Чому в тебе так багато запитань?

Я примружилася.

- Тобі важко відповісти?

Кіран нахилився до мене, опустивши підборіддя.

- Зменшувальні імена зазвичай зберігають для друзів. Вважаю, ти не вважаєш, що ми друзі.

Його слова прозвучали настільки розумно, що мені не було чого сказати. Коли ж я знайшлася з відповіддю, він, мабуть, не зрадив, що це виявилось чергове питання.

- Як атлантианці діляться своїми другими іменами тільки з друзями?

- Так, із близькими друзями. - Мить він вивчаюче дивився на мене. - Гадаю, Кастил назвав тобі своє.

- Так.

- Це щось для тебе змінило?

Я не відповіла, тому що, як і раніше, не розумію, чому це важливо для мене. Або розумію, просто не хочу визнавати. Кіран не наполягав на відповіді, і ми закінчили обід у мовчанні. Я весь час поглядала на відкритий дверний отвір. Не те, щоб я виглядала Кастіла, просто... виглядала когось. Ті небагато, хто перебував у залі, кудись зникли.

Напевно, Кіран був вдячний за перепоchinoк, але, на жаль для нього, він був коротким.

- Знаєш, чого я не розумію?

- Знову запитання, - промовив він із перебільшено гучним зітханням.

Я вдала, що не почула його зауваження.

- Аластир висловив непогану ідею щодо моїх батьків. Я, мабуть, з другого покоління, оскільки жоден із моїх батьків не був чистокровним атлантианцем і не народився в Атлантиї, наскільки я знаю. Але королева Ілеана знала, що я...

Я замовкла і насупилася.

Насправді я поняття не маю, коли піднесені дізналися про те, хто я: до або після нападу Охочих. Те, що я вижила після укусу Спраглії і не звернулася, стало б для королеви Ілеани незаперечним доказом.

- Що? - підштовхнув Кіран.

- Я... я правда не пам'ятаю, щоб до від'їзду батьків мене називали Дівою чи Обраною. Але я була така мала і мало що пам'ятаю.

І я не можу вважати абсолютно точними спогади про ніч нападу Охочих.

- Не знаю, як вони зрозуміли, хто я. За моїми здібностями до нападу? Чи здогадалися після?

- А ти не пам'ятаєш, чому твої батьки поїхали зі столиці?

- Пам'ятаю, вони казали, що хочуть тихішого життя, але що... що, якщо вони знали, яка доля на мене чекає?

- І втекли від тих, що піднеслися? - Кіран відпив із чашки. - Це можливо.

Я озирнулася на двері.

- Аластир допомагав розшукувати атлантіанців, які опинилися в Солісі?

- Так, але якщо твої батьки не були з першого покоління і не підозрювали, хто вони, сумніваюся, що вони взагалі знали, як зв'язатися з кимось на зразок Аластира.

- А як вони могли б із ним зв'язатися?

- Вони б знали когось, хто знає когось, кому відомо про когось, і так далі по всьому ланцюжку людей.

Причому їм довелося б повністю довіряти кожному.

Зважаючи на те, як ставляться до Послідовників, я не можу уявити, що комусь можна настільки довіряти. І все ж... що, якщо вони шукали когось на кшталт Аластира? Що якщо вони поїхали, навіть не підозрюючи, що є люди, які могли їм допомогти? Чи змінило б це те, що сталося в результаті? Можливо.

- Аластир висловив ще одну непогану ідею, - зауважив Кієран.

- Про те, чому мої батьки не стали використовувати для створення нових вампірів?

- Якщо тільки...

Я знаю, до чого він хилить.

- У будь-якому разі це повертає до мого першого питання.

- Ага, - промимрив він.

- Якщо мої батьки були з першого покоління, то я - з другого.

Він обвів поглядом моє обличчя, ковзнувши по шрамах лише очима, що злегка розширилися.

- Так, якщо вони обоє твої батьки. Твої здібності змусили мене уявити, що ти з першого покоління, але, можливо, ти з другого.

- І в усіх атлантіанців тією чи іншою мірою золотаві очі, - сказала я. - А в мене, як ти помітив, вони не золотаві.

- Ні, не золотисті. Але я не казав, що вони такі атлантіанці. Я сказав, що у більшості, - сказав Кієран, граючи вилкою. - У перевертень не золотисті, вони взагалі не мають характерного кольору очей. Як і в деяких інших ліній, які ми вважали за вимерлими, - додав він, і вилка застигла в його пальцях. - Може, ми помилялися, вважаючи деякі стародавні лінії, які припинили існування. Можливо, ти доказ цього.

Розділ 9

- Ти думаєш, я можу бути нащадком якоїсь іншої лінії? Або ... або перевертнем? - У моїй голові разом виникли тисячі думок. - Я не можу змінювати вигляд. Тобто я не пробувала. Варто спробувати? - Я наморщила носа. - Напевно, не варто. При моїй успішності в новому вигляді я виявлюся шуром. Мене пересмикнуло. Щури - це щури розміром з невеликого ведмеда.

Кієран глянув на мене, зігнувши губи.

- У тебе дуже вибіркова пам'ять. Я сказав, що більшість можуть змінювати вигляд, але не всі. І дуже сумнівно, що на таке буде здатний нащадок перевертня навіть у першому поколінні.

- Вибач, я застрягла саме на зміні зовнішності. А що можуть робити решта? Ті, що не перетворюються?

- Дехто має загострене сприйняття - психічні здібності. Як у представників первинної лінії.

- Начебто... здатності передбачати майбутнє чи знати щось про людей?

Він кивнув головою.

Я одразу згадала жінку з «Червоної перлини». Вона знала надто багато для людини, яка вперше мене побачила, і я тоді вирішила, що вона ясновидяча, але ймовірніше, що вона працювала на Кастіла. І вона сказала щось. Щось дивне і безглузде. Що це означало?

«Ти подібна до другої дочки, але в іншому».

Чи не мала вона на увазі... друге покоління?

Як би там не було, з огляду на мої здібності розумно припустити, що я походжу з такої лінії. Уміння вловлювати чужі почуття - це якраз загострене сприйняття.

- А що щодо інших ліній? - поцікавилася я. - Тих, що вимерли?

- Вони...

Кієран раптово повернув голову до дверей. Я простежила його поглядом. Спочатку коридор був порожній, але за кілька секунд з'явився він

.

Коли я побачила Кастіла, мій наступний вдих застряг десь у грудях. Роздратована такою реакцією і в той же час благоговіючи від того, що подібний фізичний відгук може виникнути просто побачивши людину, я не могла не визнати, що вона чудова в чорних штанах і туніку, з важким, підбитим хутром плащем на плечах. Коли він попрямував уперед, плащ відчинився, відкривши обидва його короткі мечи в піхвах, впритул

притиснутих до боків. Їхні смертоносні вістря відвернуті вбік від рук, а зазубрені леза плазом притупилися до боків. Розпатлане вітром волосся відкинуте назад, підкреслюючи лінії вилиць.

Кастил зробив лише кілька кроків по бенкетному залу і одразу повернув до нас. Його погляд з безпомилковою точністю впіймав мій. Простір між нами ніби скоротився. Моє серце забилося, а шкіра спалахнула.

Я не помітила, як заснула сьогодні вранці, зате чудово пам'ятаю відчуття від його руки, яка обвила мою талію, від його грудей всього за кілька дюймів від моєї спини. Це особливе переживання, і воно здавалося б чудовим... за інших обставин.

За інших обставин я б з радістю передчувала безліч ночей і пробуджень, які, напевно, чекали б на нас. Мені прокотилася гостра хвиля бажання.

Кастил підняв куточки губ. Якби він був ближче, то я побачила б ямочку на правій щоці. Він ніби здогадався, куди зайшли мої думки. Я відірвала погляд, і мене осяяло: Кастил знає.

Я повернулася до Кієрана і спитала, понизивши голос:

- Він може якимось чином відчувати... що я відчуваю? Не так, як можу я, а в інший спосіб?

Вольвен схилив до мене голову, його темні брови зрушили і знову розійшлися, а на губах заграла легка глузування.

О ні.

Я напружилася, інстинктивно розуміючи, що відповідь мені не сподобається.

- Атлантианці первинної лінії мають загострені органи почуттів, - пояснив він. - Зір у них такий, що смертні навіть уявити не можуть. Вони здатні ясно бачити навіть у найтемніший нічний годинник. То я вже знала.

- Смак та нюх у них теж загострені. - Його усмішка стала ширшою. - Вони чують унікальний запах кожного і по ньому багато що можуть сказати про людину та її тіло - де він був, що нещодавно їв, з ким тісно спілкувався.

Я почала з полегшенням перевести дух. Все це не так уже й погано.

- У певних ситуаціях атлантианець може визначити, що людина хвора, чи поранена, чи навпаки. Наприклад, що людина... - Він помовчав. - Схвильований.

Саме цього я боялася.

Кастил може чути по запаху збудження?

Кожну клітинку мого тіла затопив жар. Я, напевно, почервоніла, мов листя в Кривавому лісі. О боги! Ось чому він завжди ніби точно знав, що я брешу, коли йшлося про мій потяг до нього. Але чи може він це відчувати на відстані? У цьому я маю сумнів.

- Як таке можливо?

- Кожен має унікальний запах. У певний час може посилюватися. Особливо коли людина збуджена.

- Перестань повторювати це слово, - прошепотіла я.

- Чому? У цьому немає нічого ганебного, - відповів Кієран. - Можливо, це одна з найприродніших речей у світі.

Природна чи ні, але я тепер на своїй шкірі відчула, як це знати, що хтось може бути посвячений у такі інтимні справи. На мене наче стіл перекинули. Я взяла чашку та ковтнула солодкий сік.

- Більш гострий нюх тільки у вольвенів, він дозволить нам вистежувати на більш далекі відстані, - додав Кієран. - І ми довше чуємо рештки запаху.

Я мало не поперхнулася соком.

Я жваво і з усіх подробиць згадала ніч у Кривавому лісі. Кієран стояв на варті, поки Кастіл... поки він допомагав мені заснути. Я тоді вважала, що Кієран надто далеко, нічого не бачить, не чує і не чує.

Я мало не видала лайку, яка б шокувала Віктера, а потім змусила б її засміятися.

- Цікаво, - сказав Кастіл, і я підскочила. Я не чула, як він підійшов. - Що ви тут обговорюєте? Поппі має такий вигляд, ніби вона ось-ось заповзе під стіл.

- Нічого, - сказала я.

- Я просто розповідаю їй про твої загострені почуття, - відповів Кієран одночасно зі мною. - Наприклад, про здатність бачити краще за неї і відчувати по запаху її збудження...

- О боги! - Я крутнулася на лаві і замахнулася на Кієрана, але він з легкістю ухилився від мого кулака.

- Вибач. - На обличчі Кієрана не було й краплі каяття. - Я мав на увазі бажання. Їй не подобається слово "збудження".

— Обережніше, Кієране, — промовив Кастіл, схопивши мене за руку, перш ніж мені вдалося ще раз замахнутися на вольвена. - Наступного разу вона загрожуватиме тобі ножем.

Вольвен посміхнувся.

- Я практично впевнений, що таке вже було.

- Я тебе ненавиджу, - заявила я. - Обоє вас ненавиджу.

Кастил засміявся.

- Це брехня.

Я кинула на нього сердитий погляд і спробувала висмикнути руку.

- Ти не можеш цього чути.

Він не відпустив мою руку.

- Я без жодних загострених почуттів знаю, що ти брешеш.
- Що б ти там не знав, це зовсім не так. Мені нескінченно погано саме твоє існування. - Я сердито дивилася на нього. - І не міг би ти відпустити мою руку, будь ласка і дякую.
- З чого ти вирішила, що тобі огидне саме моє існування? - Його очі блищали, а на губах грала легка усмішка. - І хоча ти так чемно просиш, боюся, якщо я відпущу твою руку, то або я, або Кієран опиняться у смертельній небезпеці.
Кієран кивнув головою.
- Боягузи, – прошипіла я.
- Крім того, мені подобається тримати тебе за руку.
Кастил прикусив нижню губу – прикусив іклами.
- Мені начхати, що тобі подобається. І я не можу повірити, що ти серйозно питаєш, чому ти мені огидний. Маєш проблеми з пам'яттю?
- Думаю, пам'ять у мене чудова. Кієране, а ти як вважаєш?
- Ти майже нічого не забуваєш, – відповів той.
У мене з вух ледь не повалила пара.
- Крім того, що ти мені брехав, викрав і збираєшся віддати за викуп, ти весь день тримав мене під замком. Чим це краще за те, як все моє життя чинили зі мною ті, що піднеслися?
Теплота і глузування зникли з очей Кастіла, поступившись місцем льоду.
- Тому що зараз це заради твоєї безпеки.
Я хрипко засміялася.
- А вони хіба не це стверджували?
На його щелепі сіпнувся м'яз.
- Різниця в тому, що вони тобі брехали, а я – ні.
— Дехто ризикне життям, щоб помститися тим, хто вознісся, — додав Кієран. – Він намагається тебе захистити.
- Для чого? - Я нагородила обох поглядом. - Щоб я залишалася живою, поки не прийде час мене продати? Кастил вигнув брову, але нічого не сказав.
Гнів та збентеження – небезпечна суміш. Я люта від того, що весь день просиділа під замком, і збентежена тим, що вони обоє знають, як я реаую на Кастіла - як легко відгукується моє тіло.
- Ти нічим не кращий за тих, що піднеслися.
Кастил не рухався.
Кієран нічого не говорив.
Мовчання затяглося так надовго, що від незручності моє серце забилося. Мені не слід було так говорити. Я зрозуміла це у той момент, коли слова зірвалися з мови, але не могла повернути їх назад.
- Мені треба тобі дещо показати, - сказав Кастіл і майже підняв мене з лави.
Він рушив уперед, тягнучи мене за собою через бенкетний зал. Мою руку він тримав міцно, але не боляче. Я намагалася не відставати від його широкого кроку.
- Я не хочу бачити нічого з того, що ти збираєшся показати.
- Ти й не захочеш цього бачити. Ніхто не хоче. Але тобі це треба побачити.
Здивована цією заявою, я озирнулася через плече. Кієран залишився сидіти, спершись на стіл і витягнувши перед собою довгі ноги. Він помахав мені.
І тоді я зробила щось, чого мене навчив Єн. Я бачила, як цей жест показують один одному гвардійці – іноді жартома, а часом у гніві. Жест вважався непристойним і я ніколи в житті так не робила.
Я показала Кієрану середній палець.
Вольвен закинув голову і голосно, від душі розреготався.
Кастил озирнувся на мене і, піднявши брови, ковзнув поглядом по Кієрану.
- Чи хочу я знати, що ти зараз зробила?
- Не твоя справа, – пробурчала я, відчуваючи, як горять щоки.
- У тебе сьогодні чудовий настрій.
- Я починаю сумніватися у твоїх розумових здібностях. Ти тримав мене...
- Цілий день замкнено в кімнаті. Знаю, – обірвав він. Ми якраз вийшли в порожній коридор. - Я б волів цього не робити. Віриш чи ні, але мені неприємна ідея тримати тебе під замком.
Я хочу йому вірити. Насправді хочу. Але я не настільки наївна.
- Тоді ти міг просто цього не робити.
Він видав сухий смішок.
- І дати тобі можливість втекти, не підготовленою та без захисту? Нізащо.
- Я не збираюся тікати...
Кастил знову засміявся, цього разу так само заливисто, як і Кієран. Я вирішила, що цілком можу вибухнути, а ми вступили на загальну територію. Тут є люди, і я не уявляю, про що вони подумали, коли ми з Кастилом пройшли повз них. Гадаю, один із нас чи навіть ми обидва виглядали так, ніби готові кинутися у бій.
Чоловік біля дверей відчинив їх для нас, і Кастіл вивів мене у двір. Я гадки не маю, куди ми прямуємо, але все одно рада, що він не відвів мене назад до кімнати. Тоді я б точно програла.

Завірюха трохи влягла, і сніг повільно падав легкими, пухнастими пластівцями. Ми побрели через двір кучугурами заввишки кілька дюймів.

– Навіщо ми йдемо до лісу?

Цікаво, чи не слід мені занепокоїтися, хоч я й знаю, що мертва я йому не знадобжуся?

– Ми не зайдемо далеко. – Він уповільнив крок, щоб я могла йти поруч, і оглянув мене. – Тобі холодно? Я похитала головою.

– Ми не затримаємось, – пообіцяв він.

Я підняла руку і відразу відволіклася на сніг. Я дивилася, як він падає і тане на моїй шкірі. Через мить я усвідомила, що Кастіл уважно дивиться на мене. Я закрила долоню та опустила руку.

– У Масадонії буває сніг? – тихо спитав він. – Він тобі подобається?

Ми дійшли до краю лісу.

– Для Діви було б нечувано поратися в снігу.

Ми вступили під дерева, і я насупилась. Сніг припорошив великі ділянки землі, а в просвітах між деревами намело високі замети.

– Але я кілька разів бачила його, коли вдавалося вибратися вночі. Кілька разів з Єном. Один раз із Тоні.

Я майже пошкодувала, що подумала про неї, – так защеміло серце. Боги, я за нею сумую. Вона – друга дочка успішного торговця, її тринадцять років під час Ритуалу віддали до двору герцога. Її приставили до мене як свого роду компаньйонки, але вона була для мене набагато більше, ніж камеристка. Я часто турбувалася, що наша дружба для неї – не більше ніж обов'язок. Але тепер я знаю, що вона любила мене щиро.

– Коли випадав сніг, схоже, із замку виходили всі до одного, – продовжувала я. – Тож вибратися непоміченою не завжди виходило.

– Шкода. Немає нічого більш мирного, ніж прогулянка снігом.

Кастіл сповільнив кроки, а потім зупинився і випустив мою руку.

Долоня ще поколювала від дотику. Я поклати руки на груди, а він нахилився.

– В Атлантії буває сніг?

– У горах буває.

Він підняв важку гілку і смів невеликий шар снігу з якихось дерев'яних дверей у землі.

– Ми з братом частенько вибиралися у гори, коли знали, що там випав сніг. З нами ходив Кієран, а іноді... та інші. – Він потягнув за залізний гак і підняв двері. – Я непогано граю у сніжки.

Я дивилася в тьмяно освітлену яму. У напівтемряві проступили кам'яні стіни та земляні сходи.

– Єн вчив мене ліпити сніжки, але я вже багато років їх не кидала.

Він глянув на мене з легкою усмішкою.

– Сперечаємось, ти з тих, хто ліпить такі тугі сніжки, що після них залишаються синці.

Я скривила губи і відвернулася, думаючи про те, що маска принца трохи тріснула і під нею здався або Кастіл, або ще одна маска.

– Знаєш... – Він прочистив горло. – Я зустрів Аластіра, коли йшов до бенкетного залу. Він сказав, що поговорив із тобою.

– Так. Недовго. – Я кинула на нього погляд. – З нами був Кієран.

– Знаю. Що ти скажеш про Аластир?

Я ненадовго замислилась.

– Він здається добрим, але я його не знаю. – Я підняла погляд. – Кієран сказав, що ви з ним близькі.

– Я знаю його все життя. Він нам із Маліком як другий батько. І Кієрану теж. Коли я хотів щось зробити, а мама казала «ні», а батько питав, що каже мама... – Він трохи посміхнувся. – Що, звичайно, зазвичай означало "ні". Тоді я йшов до Аластир.

– І що казав він?

– Зазвичай так". А якщо це було щось безрозсудне або він думав, що я потраплю в неприємності, то йшов за мною. Аластир знайшов тебе дуже... несподіваною.

– Я думала, ти попередив його про те, що я гостра на язик.

– Мабуть, цього виявилось замало.

Я зробила глибокий вдих.

– Я все ще в небезпеці поруч із ним?

– Сподіваюся, ненадовго. – Кастіл повернувся до земляних сходів. Минуло ще одну довгу мить. – Я знаю, що ти терпіти не можеш сидіти під замком. Я не хотів лишати тебе там так надовго.

Я не сказала нічого з того, що хотіла, і дивилася на його плече.

– Я повинен був поговорити з пані Туліс щодо її чоловіка, – продовжував він тихо. – Про те, чому довелося так вчинити.

У мене раптом пересохло в роті. Я зустрілася з ним поглядом.

– Вона обурена. Не дивно. Вона не могла повірити, що він узяв у цьому участь. Не думаю, що вона мені взагалі повірила. – Він відкинув назад голову і примружився на сніг, що падає між деревами. – Не можу звинувачувати її за сумніви в моїх словах – їй стільки брехали піднесені. Розмова з нею зайняла більше часу, ніж я передбачав.

Я відчула легкий укол вини.

- Як?.. З нею зараз все добре?

Я скривилася. Звісно, з нею зараз нічого хорошого. Її чоловік мертвий.

- Я запропонував їй залишитися в Новому Притулку і пообіцяв, що їй не завдадуть шкоди. А якщо вона забажає поїхати, то я забезпечу їй безпечну подорож до іншого міста. - Він опустил підборіддя. - Вона повідомить мені відповідь.

- Сподіваюся, вона воліє залишитися, - прошепотіла я.

- Я теж. - Він важко зітхнув. - Бачиш сходи?

Я кивнула.

- Я проведу тебе вниз.

Я забарилася і важко зітхнула. Темряви чи тунелів я не боюся, але...

- Я ніколи не була під землею.

- Там майже так само, як і на поверхні.

Я холодно глянула на нього.

- Правда?

Він посміхнувся. Цей звук був таким м'яким та справжнім.

- Гаразд. Там зовсім не так, як на поверхні, але ми швидко пройдемо вузьким тунелем, а потім ти забудеш, що знаходишся під землею.

- Я нічого про це не знаю.

- Дізнаєшся, - сказав він тихо і напружено.

Я впіймала його погляд і зітхнувши кивнула. Поняття не маю, що ми робимо, але я цікава. Я завжди була цікавою.

Обережно почала спускатися східцями, спираючись долонями об сирі холодні стіни. Діставшись до дна, я постаралася не думати про те, що під землею, і зробила кілька боязких кроків уперед. Розвішані на відстані декількох футів один від одного смолоскипи висвітлювали кам'яні стіни, земляну підлогу та низьку стелю. Ряд смолоскипів тягнувся в далечінь настільки, наскільки я могла бачити. Тут виявилось не так холодно, як я думала.

Двері з клацанням зачинилися, і Кастіл приземлився позаду мене. Невже він стрибнув? Я повернулась.

Він стоїть переді мною. Раптом ми опинилися впритул один до одного. Під насиченим запахом ґрунту я вловила його аромат – хвої та спецій. Він спіймав мій погляд, і я швидко відвернулася, збентежена від ... всього.

- Що це? - Запитала я, сподіваючись, що мій голос звучить впевненіше, ніж я відчуваюся.

- Для всіх різне.

Кастіл обійшов мене, зачепивши плечем. Я знаю, що трепет, що пробіг по мені, не має нічого спільного з тим, що мене оточує.

Він знову взяв мене за руку, і від його шкіри до мого плеча пробігла іскра. Ми пішли вперед тунелем, і мені стало цікаво, чи відчув і він цей заряд енергії.

— Декому це місце для роздумів, — сказав він. — Для інших це місце показує те, що багато хто хотів би забути.

Тіні попереду розвіялися, і тунель закінчився глухим кутом. Кілька сходинок вели вниз, у якийсь круглий зал з високими стелями і... милостиві боги, мабуть, він розміром із саму фортецю. З каменю стирчали десятки, сотні смолоскипів, що кидали світло на стіни. У тіні тонула лише середина зали; з мороку проступало щось схоже на лави.

- А для когось це просто усипальниця. Священна земля. - Кастіл відпустив мою руку. - Одне з небагатьох місць у всьому Солісі, де можуть вдаватися до скорботи ті, хто втратив членів сім'ї через тих, що піднеслися. Я рушила вперед, перш ніж сама це зрозуміла. Спустилася сходами на підлогу зали. Через кожен футів розташовувалися постаменти, на яких лежали тонкі зубила та молотки. Я рушила праворуч, оглядаючи стіну – те, що висічено на камені. То були слова. Імена. Вік. Деякі написи з епітафіями. Інші – без. Підійшовши ближче, помітила вирізані в камені малюнки. Портрети, виконані вмілою рукою художника. Судомно зітхнувши, я пішла вздовж вигину стіни. Імена... їх так багато. Вони покривають всю поверхню від підлоги до стелі, але в мене стислося серце через дати, які відзначають народження та смерть. До горла підступив ком, коли я виявила, що у багатьох одна й та сама дата смерті. Я дізналася про ці дати, і посічені стіни почали розпливатися перед моїми очима.

Лише деякі дати смерті випадкові, деякі відстоять на сотні років тому. Інші ж позначають дати лише десять чи п'ять років тому, або минулий рік, або... або кілька місяців тому. Але багато інших дат збігаються з минулими ритуалами.

І вік...

Я схопилася за серце. Два роки від народження. Сім місяців від народження. Чотири роки та шість місяців від народження. Десять років від народження. І так далі. Їх було так багато. Тисячі. Тисячі та тисячі дітей. Немовлят.

- Вони... вони з Ритуалів, - порушила я тишу, мій голос пролунав хрипко та невиразно.

— Так, багато хто, але решта — убиті Послідовники, — відповів Кастіл звідкись ззаду. - Дехто помер від того, що піднесені називають виснажливою хворобою, але насправді – від безконтрольного годування.

Я заплющила очі, і перед моїм думкою виник образ пана і пані Туліс. Вони так втратили двох дітей. Двоє.

- Ти помітила імена без дат смерті? - Тепер він підійшов ближче. - Це зниклі безвісти. Імовірно, вони стали спраглими або померли.

Я розплющила очі і зморгнула сльози. Крокнувши ближче, простягла руку, щоб доторкнутися до борозенок, що формують обриси щік і очей, але різко зупинилася. Внизу біля стіни стояли старі засохлі квіти. І трохи свіжих. У світлі смолоскипів блищали коштовності. Намиста. Браслет. Перстень. Два обручки, одне накладене на інше. Моя рука затремтіла, і я знову притиснула її до грудей.

Я зупинилася перед опудалом тварини. Старий ведмідь з блідою стрічкою у вигляді корони. У мене саднило горло.

- Це лише мала частина життів, які забрали піднесені. Є величезні зали, в яких не залишилося більше місця для жодного імені. І це лише імена смертних, яких забрали. – Кожне його слово звучало уривчасто та гірко. – В Атлантиї є стіни з іменами наших полеглих: вони тягнуться так далеко, як вистачає око.

Не зводячи погляду з ведмедя, я важко проковтнула і провела пальцями по щоках, стираючи вологу.

– Я не без гріха. Впевнений, з моєї вини можна вирізати імена на інших стінах, але я не вони. – Він говорив тихо, але якимось чином його голос лунав у залі. – Ми – не вони. І все, про що я прошу: коли наступного разу ти вирішиш, що я не кращий за Вознесених, подумай про імена на цих стінах.

Я знаю, що ти не такий, як вони... Слова просилися на язик, але я не можу говорити. Я ледве тримаю себе у руках.

— Можу тебе запевнити: переважна більшість тих, кого я вбив, тих, хто опинився в могилах або на стінах, заслуговував на це, — знову заговорив Кастил. Його голос був негучним, але в ньому звучала різкість гострих зубил, які чекали, коли їх візьмуть пальці, що тремтять від горя. – Я не витратив жодної вільної хвилини, щоби подумати про них. Але щодо невинних? Тих, котрі випадково опинилися серед жертв, убитих моїми прихильниками? Я втратив сон через них – через усіх Лорен та Дафін цього світу. Віктерів...

- Досить, - прохрипіла я.

Я не могла ворухнутися, здавалося, цілу вічність.

Кастил мовчав. Чи він сказав усе, що хотів, чи вирішив бути поблажливим.

Коли я нарешті знову набула здатності рухатися, у мене тремтіли губи. Я пішла далі, виявила свіжіші квіти, нещодавніші дати та більш поширені імена – і безліч надто коротких проміжків між датами народження та смерті та імен, після яких дати смерті немає.

Не знаю, скільки ми тут пробули, але мені потрібно було обійти весь зал, побачити кожне ім'я, яке я зможу прочитати, запам'ятати якнайбільше і засвідчити жадливі й болючі втрати.

Кастил мав рацію, коли сказав, що це те, чого ніхто не хоче бачити. І я не хочу, але винна. Такого ніхто не підробить. Це неможливо.

Я повільно обернулася навколо.

Кастил стояв біля виходу.

- Ти готова?

Я кивнула, почувавши себе як після битви з легіоном Спраглих.

- Добре.

Він почекав мене і почав підніматися східцями. Ми обоє мовчали, поки не вийшли назовні і не виявили, що день давно змінився вночі.

Я спостерігала за тим, як він зачиняє двері і кладе на неї гілку.

- Чому ти прибрав тіла зі стіни? - Запитала я.

Кастил все ще стояв навколішки.

- Це має значення?

- Так, - прошепотіла я.

Він підняв голову і витріщився на залитий місячним світлом сніг.

- Я не брехав, коли казав, що допомагав проклятим, укушеним Спраглим, померти з гідністю. Я так і робив, бо вважав: у смерті має бути гідність, навіть коли йдеться про тих, хто мені ненависний. Я забув про це, охоплений гнівом і... – Він осікся і підняв погляд на мене. - Ти нагадала мені, що я так вважав, коли був Хоуком.

Хоуком.

- Дякую, - хрипко сказала я, не зовсім розуміючи, за що дякую: за те, що він згадав, або за те, що показав мені те, чого б я ніколи не захотіла, але мала б побачити.

Він нахилив голову, дивлячись на мене знизу нагору, і встав.

- Ходімо, - тихо сказав він. – Нам багато що треба обговорити, доки не стало надто пізно.

Його пропозиція, яка не була пропозицією.

Наше майбутнє. Якого насправді немає.

Я нічого не казала, поки ми поверталися до фортеці, і не заперечила, коли він знову взяв мене за руку. Не знаю чому він це зробив. Навряд чи він боїться, що я втечу. Може йому просто подобається тримати мене за руку.

І мені приємно, що мене тримають за руку.

Останнім, хто часто це робив, був Єн, причому тільки коли нікого не було. Але зараз відчуття зовсім інші.

Може, мені так приємно, бо думками я досі в тій залі, точніше, у склепі без жодного тіла, серед усіх тих людей, які більше нікого не візьмуть за руку. А може, тому що мій розум все ще перебуває в ту мить, коли Кастіл нагадав, що він частково Хоук.

Ми мовчали всю дорогу до фортеці і поки що піднімалися до кімнати. Увійшовши туди, він підвів мене до каміна. Я стояла, вбираючи тепло змерзлого шкірою.

– Завтра ми їдемо? – Порушила я мовчання.

– Буря слабшає, але доведеться почекати, доки трохи розчистяться дороги.

Він дивився у брязкітне вікно, а на його темному волоссі танули і зникали сніжинки.

– Вітер у цьому допоможе... і, можливо, здує цю фортецю, якщо не вщухне до ранку.

Я подумала, що Кастіл знає казку, яку одного разу розповів мені Єн, і голосно засміялася. Кастіл здивовано обернувся.

– Вибач, – сказала я. – Я просто згадала одну історію Єна. Про вовка, який здував будиночки поросят. Я чомусь вирішила, що то був вольвен.

– Не треба перепрошувати. Ти прекрасна, коли мовчиш і сумна, але коли смієшся? Тоді ти можеш змагатися зі сходом над горами Скотос.

Він говорив так щиро, ніби справді мав це на увазі, але я нічого не розуміла.

– Чому ти кажеш мені таке?

– Тому що це правда.

– Правда? – Я посміхнулася і відійшла від вогню. Ком у горлі погрожував мене задушити. – Ти додаси моє ім'я на ту стіну, коли віддаси Вознеслимся? Я зрештою помру. Це правда. Тому не кажи такого.

– Але це не правда. Не правда. – Він нарешті спіймав і стримав мій погляд. – Ось чому ми маємо одружитися.

– Чому ти так наполягаєш на шлюбі? – рішуче поцікавилася я. – Він не має сенсу.

– Має. Це єдиний спосіб отримати те, що я хочу, і переконатися, що ти залишишся живим. І сподіватись, що ти проживеш довге, вільне життя.

Розділ 10

– Що? – повторила я, цього разу лише трохи голосніше шепоту.

Прожити довге життя? Вільну? Як таке можливо, якщо він отримає те, що хоче – свободу брата в обмін на мій полон?

– Чи дозволиш пояснити, який сенс у шлюбі? Про довіру я не прошу.

– Щодо довіри можеш не турбуватися.

Кастіл випростався і стиснув щелепи.

– Я не прошу і про прощення, Пенеллафе.

Мені стало ніяково від того, що він назвав мене офіційним ім'ям. Серце закалатало, і всі гіркі слова, що я збиралася вимовити, замерли на губах.

– Знаю: те, що я з тобою зробив, не можна забути, – вів далі він. – Все, про що я прошу, це вислухати мене. І, сподіваюся, ми дійдемо згоди.

Я змусила себе кивнути. Потреба зрозуміти те, що він пропонує, з лишком переважила бажання з ним сперечатися.

– Я... я вислухаю.

Він трохи розширив очі, наче чекав протестів, потім його лоба розгладилося.

– Пам'ятаєш, як я їхав поговорити з батьком? Звісно, пам'ятаєш. Саме тоді за тобою прийшов Джеріко. – Він стиснув зуби. – Батько не зміг прийхати: вдома виникли проблеми, які вимагали його присутності. Він надіслав замість себе Аластира.

– Проблеми з вольвенами та нестачею землі? – припустила я.

Він кивнув головою.

– Не зараз, але незабаром через брак земель ми зіткнемося з нестачею їжі та інших ресурсів.

Я була трохи здивована тим, що Кастіл відповів на запитання.

– Коли Аластир розмовляв з Кіераном, у мене склалося враження, ніби жителі Нового Пристанища незабаром вирушать до Атлантиї.

– Так і є.

– Тому що ти захопив мене і піднесли сюди з пошуками.

Він глянув на мене.

– План перебратися до Атлантиї існував ще до того, як я тебе захопив. Своїми діями я прискорив терміни і проблему дефіциту земель не встигли вирішити.

Я обмірковувала це питання.

– Значить, брак ресурсів лише наростатиме?

– Так, але ми ще не підійшли до критичної точки, – відповів Кастіл. – Поки що. Деякі пропонують зайняти більш агресивну позицію щодо скорочення дефіциту. Серед прихильників такої точки зору багато як вольвенів, і атлантіанців. Пристрасті розпалюються, тому моєму батькові довелося залишитися.

Він підвівся і, підійшовши до маленького столика під вікном, узяв скляний графін з бурштинової рідиною – гадаю, це якийсь алкоголь.

– Хочеш випити? Наскільки я пам'ятаю, ви з Тоні любили потай випити віскі.

Тоні.

Мені так сильно захотілося побачити її, переконатися, що з нею все добре. Але якби вона опинилася тут... Я на мить заплющила очі, сподіваючись, що Тоні в безпеці. Більш ніж будь-коли я рада, що її тут немає. Її могла б чекати та сама доля, що Філіпса та інших гвардійців.

Глибоко зітхнувши, я розплющила очі і запитала:

- Ти б убив її? Тоні? Якби вона їхала зі мною, ти її вбив?

Кастил мовчав, поки брав склянку і до половини наливав у неї віскі.

– Не маю звички вбивати безневинних жінок. - Він наповнив другу склянку. – Я зробив би все можливе, щоб такої необхідності не виникло, але її присутність могла викликати складності, які я не захотів би вирішувати.

Значить, якби довелося, він це зробив би. Проте він постарався запобігти такій ситуації, заборонивши Тоні їхати зі мною. Я не знаю, як до цього ставитись. Правильно це чи ні? Хоча це не означає, що Тоні в повній безпеці. Адже їй судилося стати піднесеною.

Але тепер, коли я зникла, чи піднесуть її, а також інших леді та лордів-очікуваних? Усі Вознесіння у королівстві пов'язані з моїм. У тих, що піднеслися, залишається брат Кастила, і в них повинні бути інші атлантіанці, щоб підтримувати життя принца. Піднесення можуть продовжуватися і без мене, хіба що... Хіба що з принцом Маліком щось трапилося. Я тяжко проковтнула і викинула цю думку з голови. Якщо ставити подібні запитання, ні до чого хорошого це не приведе, і я не сумніваюся, що Кастіл вже обдумав таку можливість.

Він приніс мені віскі, і я взяла склянку, хоч і не просила мені наливати. Кастил відійшов до каміна і лишився там.

Я провела великим пальцем холодним склом, піднесла склянку до губ і зробила маленький ковток. Рідина обпалила горло, але другий ковток пройшов легше, хоча я все одно закашлялася. Коли нам з Тоні час від часу вдавалося стягнути випивку, я робила кілька ковтків, але цього було замало, щоб звикнути.

– І яке відношення проблеми твого народу мають до цієї нісенітничі зі шлюбом?

– До цього я й веду. - Він повернувся до мене і сперся ліктем об камінну полицю. - Але, для початку, мій народ повинен беззаперечно коритися мені - як атлантіанці, так і вольвени. – Він покрутив рідину у склянці.

– Сподіваюся, мої нагадування про те, що тобі не можна завдавати шкоди, сприятимуть тому, щоб зробити розумний вибір. Проте обставини незвичайні. Ти – далеко не звичайна обставина.

- Але я не зробила нічого поганого твоїм людям. Я навіть намагалася врятувати одного із них.

– Багато послідовників не зробили тобі нічого поганого, але ти колись вважала їх усіх злими та кровожерливими. Колись ти вірила, що всі атлантіанці – чудовиськи, хоча жоден атлантіанець ніколи не завдав тобі шкоди.

Я роззявила рота.

- Це те саме, правда? Я і Послідовники представляємо смерть і руйнування, хоча багато хто з них не робив нічого, окрім як говорив правду. - Кастил перевів погляд на рівні язика полум'я. – Ти уявляєш династію, яка поневолила їх, винищувала їхні сім'ї, викрадала життя їхніх близьких, їхніх богів, навіть їхнього законного спадкоємця. Ти ні в чому з цього не винна, проте вони бачать усе це, коли на тебе дивляться. Вони бачать можливість взяти те, що їм належить.

Його слова камінням лягли в моєму зігрітому віскі шлунку, і я не змогла втриматися від відповіді:

- Вибач.

- За що? – насупив він брови.

У мене перехопило дух від великого ковтка віскі, і я швидко заморгала.

– За те, що зробили з твоїм народом, – сказала я осипленим голосом. – З твоєю родиною. З тобою. Знаю, що говорила це минулої ночі і ти не захотів прийняти мої вибачення, але мені треба вимовити їх ще раз.

Кастил дивився на мене.

- Думаю, з тебе вистачить віскі. - Він помовчав. – А може, навпаки, треба ще випити.

Я хрюкнула, просто як порося.

- Те, що ти наробив, не означає, що я не можу співчувати. - Я хотіла відпити ще, але передумала.

Незрозуміло, що це за сорт віскі, але, схоже, він діє набагато сильніше за все, що я пила раніше. - Те, що ти наробив, не означає, що я раптом перестала думати чи дбати про те, що добре, а що погано. Те, що робили з твоїми людьми, є жахливим.

Я опустила погляд на золотистий напій у склянці, думаючи про всі імена на стінах. Хто знає, скільки ще жертв ніде не перераховано?

– І... і те, що роблять Соліса, що піднеслися з народом, теж жахливо. Це все лячно.

- Так, - тихо промовив він.

– Здається, я зрозуміла, чому вони мене ненавидять. - Я подумала про пана Туліса і зробила великий ковток.

– Я не хочу, щоб мене ненавиділи.

- Я теж. Це одна з причин, чому ми маємо одружитися.

Я підняла на нього погляд і мало не поперхнулася.

– А ось цього я не розумію. Як ти дійшов такого висновку і чому. Як наш шлюб поверне твого брата? Як вирішити проблему обмеженості ресурсів? Як... зробить мене вільною?

Його погляд став пронизливим.

- Є ймовірність, що деякі все одно не підкоряться моїм наказам. Жага відплати може бути сильним засобом мотивації. Я сам люблю смак помсти та знаю, що його любиш і ти.

Я хотіла заперечувати, але він був присутній при тому, як я накинулася на лорда Мезіна. Мої заперечення будуть брехнею.

- Я мушу повернутися додому, щоб допомогти залагодити хвилювання, але там тебе оточуватимуть ті, хто будь-якого жителя королівства Соліс вважає ламеєю в тілі.

– Ламеєю?

- Це істота з плавцями замість ніг та хвостами замість рук. Вона ховається під ліжками дітей і чекає, коли погасять світло, а потім у темряві вилазить і висмоктує з дітей життя.

– О! - Я скривила губи.

– Це вигадка. Принаймні я ніколи не бачив ламей, але в ранньому дитинстві ми з братом наполягали на тому, щоб не вимикати на ніч світло.

Я представила його в образі не по роках розвиненої дитини, яка ховається під ковдрою, широко розкривши золоті очі. Я майже побачила його таким.

Він підніс до губ склянку, і моя увага привернула те, як напружилися м'язи на його передпліччя.

- Стривай, - спантеличено сказала я. - А як вона вилазить з-під ліжка, якщо у неї плавці замість ніг та хвостів замість рук?

Він зігнув губи.

- Здається, мама казала, що вона звивається і ковзає, як змія.

– Так, це дуже страшно. - Я зморщила носа і глянула на графин, роздумуючи, чи не налити ще склянку. - І ще я не зрозуміла щодо хвостів замість рук.

- Ніхто не розуміє.

Він відвернувся і, опустивши підборіддя, провів іклами по нижній губі. Мій погляд – вся моя істота – була захоплена цією дією. По шкірі пробігли мурашки.

- Я намагаюся донести до тебе, що, незважаючи на мій наказ тебе не чіпати, ти все одно можеш бути в небезпеці, - пояснив він. – Для деяких бажання помсти може виявитися сильнішим за страх неминучої смерті.

Мені довелося зробити невелике зусилля, щоб відволіктися від думок про ламею і від виду його іклів і зосередитися на розмові.

- І ти вважаєш, що якщо одружишся зі мною, то це вбереже мене від небезпеки?

– Якщо люди знатимуть, що ти частково атлантіанка і станеш моєю дружиною, то ти будеш під заборонаю. Особливо для тих, хто ще зберіг страх смерті та здоровий глузд. - Він відпив віскі. - Ти більше не будеш в їхніх очах Діва. Ти будеш моєю нареченою. У їхньому уявленні ти станеш їхньою принцесою.

Я обмірковувала те, що він сказав. Не знаю, чи на мене напала слабкість, чи мої емоції притупила випивка, але я змогла розмірковувати над словами Кастіла, не жбурляючи в нього склянку.

Впевнена, він це оцінив.

Напевно, саме тому й запропонував мені спершу випити.

- Що ти думаєш?

- Чи не можна налити мені ще склянку?

- Можеш робити все, що хочеш.

Все, що хочу? Я глянула на нього, і тепло, що піднялося всередині, підказало, що наливати ще одну склянку віскі було б нерозумно.

Я поставила порожню склянку на стіл.

– Так ти одружишся зі мною, щоб... захистити. Це ти хочеш сказати?

- І так і ні.

Хоча в животі, як і раніше, тепло, в грудях оселився крижаний холод.

- Що це означає?

– Це означає, що шлюб забезпечить тобі безпеку і дасть мені те, що я хочу і чого потребує моє королівство.

- А як шлюб зі мною допоможе звільнити твого брата і дасть королівству те, чого воно потребує?

Він ще відпив.

– Що, на твою думку, найбільше цінують ті, хто править Солісом? Можливість створювати нових вампірів чи можливість залишатися живими?

Я смикнула назад голову.

– Сподіваюся, що це останнє.

— Я також сподіваюся, — погодився він. І трохи згодом додав: - Батько вважає, що або Малик мертвий, або врятувати його вже неможливо.

Я різко втягла повітря.

- Він так вважає?

Кастил кивнув головою, і я не знала, що сказати.

– Це... це дуже сумно.

Його обличчя напружилося.

– Такий реальний стан справ, і я не можу його звинувачувати, але сам не вірю, що Маліка втрачено. Відмовляюся в це вірити, – непохитно заявив він, і я сподівалася, заради нього ж, що він має рацію. – Багато атлантіанців хочуть відплати. Не тільки за те, що здійнялися з їхнім принцом, але й за всі незліченні життя, які вони забрали, за землю і майбутнє, які вони у нас відібрали. Мій батько швидко приєднався до тих, хто прагне відплати. І річ у тому, Поппі, що ми можемо зробити цю відплату. Атлантія повстала з крові та попелу. Ми більше не занепало королівство, ні в якому значенні цього слова. Причому вже давно. Ми – королівство вогню.

Всі волоски на моєму тілі стали дибки.

– Може, ми й відступили у війні, але зробили це заради нашого народу та життів смертних, які потрапили під удар, але це не означає, що ми зазнавали лиха. Наше королівство значно зменшилось у розмірах. За час, що минув після війни, ми відновили нашу чисельність, поширилися далеко за межі Атлантії, проникли в кожне місто в Солісі і відкриваємо очі тим, хто готовий побачити правду.

Моє серце забилося швидше. Він знову підніс склянку до губ.

— Багато хто провів останні чотири сотні років у підготовці до повернення королівства, — сказав Кастіл, і я наче перестала дихати. – Вони хочуть розв'язати війну з Солісом, і, якщо їм вдасться переконати мого батька, загине багато людей. Атлантіанці. Вольвенів. Смертні. Земля знову просочиться кров'ю. Але цього разу відступу не буде. Якщо мого батька переконують розпочати війну, Атлантія не впаде. Ми не зупинимося, поки всі піднесені і ті, хто їх підтримує, не звернуться в попіл.

– І... ти цього не хочеш? Повернути королівство і покінчити з піднесеними?

Я можу зрозуміти, якщо він цього хоче, але не можу перестати думати про Єну і Тоні, про всіх невинних людей, яких при цьому розтопчуть.

Він дивився на мене поверх склянки.

– Іноді кровопролиття – єдине рішення. Якщо до цього дійде, я без вагань візьму меч, але мій брат опиниться серед втрат. Йому нізащо не збережуть життя, якщо ми розв'яжемо війну проти тих, що піднеслися. Мені треба звільнити його до того, як це станеться.

– І ти думаєш, що ваш народ не захоче воювати, коли він повернеться? – Запитала я.

– Справа не тільки в ньому, але якщо мені вдасться задумане, то так, я так думаю. Ну чи принаймні смертні отримають відстрочку, щоб підготуватися. Або вибрати бік, або втекти якнайдалі і перечекати війну. Я не хотів би, щоб ця земля страждала від чергової багатовікової війни.

Він дбає про смертних? Навіть про тих, хто не підтримує Атлантію? Це схоже на Хоука, якого я знала, а не на того, хто заслужив прізвисько Темний. Здивована, я розгладила долонями подол туніки.

– А чим допоможе шлюб зі мною? Я просто Діва – і ми знаємо, що це нічого не означає. Боги мене не обирали.

– Але народ Соліса про це не знає, – заперечив він. – Для них ти – Діво. Обрана богами. Для атлантіанців ти уявляєш Вознесихся, і їх символізуєш для народу Соліса. – На його губах з'явилася усмішка. – І ти улюблениця королеви.

Я похитала головою.

– Навіть якщо все це правильно, не розумію, як це може допомогти.

– Ти недооцінюєш себе, принцеса. Ти неймовірно важлива для королівства, для народу, і ще важливіша для Вознесихся. Ти – клей, на якому тримається вся їхня брехня.

Я завмерла.

– Уяви, що станеться, коли народ Соліса дізнається, що ти, Вибрана Діво, вийшла заміж за принца Атлантії і не перетворилася на Спрагу? Навіть після безбожного поцілунку?

Він усміхнувся, і на щоці з'явилася ямочка. Я примружилася.

– Одне тільки це багатьом розплющить очі. І завдяки нашому союзу ми зможемо ненав'язливо ввести смертних у світ, де народ Атлантії не знищений і не розвіяний за вітром. А ще це покаже їм, що боги схвалюють такий союз. Адже піднесені століттями втовкмачували, що боги карають те, що не заслуговує на їх схвалення. Народ Соліса не знає, що боги сплять. А піднесені, які спираються на богів, ніколи не відкриють цієї правди.

Я повільно кивнула і подумала про людей.

– Люди вирішать, що боги схвалили.

– І як ти думаєш, що зроблять люди, якщо ті, що вознеслися, ополчаться проти обраної богами? Тими самими богами, які, згідно з Вознесеним, зберігають народ Соліса від Спраглих? Якщо ті, що піднеслися, ополчаться проти тебе, королівство, побудоване на брехні, почне тріщати по швах. Так мало потрібно, щоб похитнути все це прокляте творіння. І королева Ілеана це знає. Якщо я щось пам'ятаю про неї, то це те, що вона дуже розумна жінка.

Мене засмутило, коли він промовив її ім'я, що робив так рідко. Кастіл стиснув губи на тонку лінію.

– Але недостатньо розумна, щоб знати, що тепер королівство Атлантія становить загрозу їхньому правлінню? – Уточнила я.

– Вони знають, що Атлантія, як і раніше, існує, і вони посилили війська – своїх лицарів.

У мене по спині пробігла крижана тремтіння при згадці королівських лицарів. Це війська Солісу. Вони носять важкі обладунки, вони чудово навчені і дуже значні. Я лише один раз бачила лицарів у столиці. Вони

з'являлися дуже рідко, оскільки їхній табір розташований біля підніжжя Райських піків. Багато хто з них дав обітницю мовчання.

- Але ми тримали в секреті, наскільки ми піднялися і чого досягли, і намагалися, щоб у Послідовниках бачили лише збіговисько покидьків, які підтримують самотнього принца, який одержимий ідеєю закріпитися на троні. За довгі роки піднесені розслабилися. - Він вигнув брову і зробив ковток. - І я вірю, що, за словами мудреців, зарозумілість призвела до падіння дуже багатьох могутніх людей. Навіть лицарів та цілої темряви гвардійців за їхніми спинами буде недостатньо, щоб здолати нас. І ось тут у гру вступаєш ти. Точніше, вступаємо ми. Разом. Одружені. Сполучені. Ти і я...

- Я зрозуміла, - перебила я з тихим гарчанням.

Колір його очей став яскравішим.

- За всіх моїх чималих талантів мені не вдалося підібратися ні до них, ні до храмів. Я намагався багато разів, поки був у Карсодонії, але ти... ти - мій доступ туди.

Я тяжко зітхнула.

- Ти думаєш, що зі мною, одружившись зі мною, ти зможеш торгуватися про те, щоб звільнити брата.

- І повернути частину наших земель. Я хочу все, що лежать на схід від Нового Притулку.

- Все, що на схід від Нового Пристанища. Це будуть... Пустощі та Помпей. І далі на південь - Межа Спеси...

- І ще багато маленьких містечок та полів. Багато містечок, де не правлять місцеві, що піднеслися, - сказав він. - Багато місць, які піднеслися, навіть не використовують. Це буде чесна угода.

Насправді, чесна угода. У Соліса залишаться головні торгові міста і, серед іншого, земельні угіддя навколо Карсодонії та Масадонії. Але...

- Для цього недостатньо просто надіслати їм листа з оголошенням про наше одруження, - привернув мою увагу Кастіл. - Як тільки Вознеслі зрозуміють, що ти зникла, вони вирішать, що тебе спіткала сумна доля.

- Від рук Темного?

Він схилив голову в мій бік.

- Або будь-яких інших дуже поганих людей. Ні королева Ілеана, ні Піднесені не повірять, що ми разом, поки не побачать тебе живою та здоровою. Ми зустрінемося з ними на наших умовах та надамо їм варіанти вибору.

- Поступитись твоїм вимогам чи зіткнутися з війною? Війна може початися в будь-якому випадку, але якщо вони погодяться, ми можемо вигадати трохи часу для жителів Соліса.

Кастіл кивнув і знову сперся рукою на камінну полицю.

- Твої вимоги справедливі, - сказала я. - У них твій брат, а втрата земель не сильно вдарить по Солісу.

Сподіваюся, у них вистачить здорового глузду, щоб погодитися. Можливо, вони не зможуть створювати нових вампірів - якщо тільки в них у полоні немає ще когось придатного для таких цілей.

Я представила Єна, і в мене все всередині стислося.

- Якщо вони відмовляться... тоді буде війна. - Я підняла погляд на Кастіла. - А якщо ти зустрінешся з королем і королевою і вони погодяться на твої умови, ти залишиш їх живими?

Він опустил підборіддя, і на гарному обличчі поволі розпливлася холодна посмішка.

- Коли я отримаю те, що потрібне моєму королівству, вони не залишаться на троні Соліса. Вони не залишаться живими. Чи не вони. Чи не вона.

Я відвела погляд, придушивши бажання відсахнутися. Я можу його зрозуміти, особливо з огляду на те, що вони з ним робили. Але мені важко забути ті місяці, ті роки після нападу Охочих, коли все, що я мав, - це Єн і королева Ілеана.

Але я бачила стіни підземної зали. Бачила шрами Кастіла. Підозри у мене з'явилися ще до знайомства з ним. Я знаю, що його твердження - правда. Щоб повірити в це, мені не потрібні додаткові докази.

- А тих, що піднеслися, ти залишиш у живих? Інакше хто ж правитиме Солісом?

Я обірвала себе, бо далі хотіла спитати: а що щодо Єна?

- Щоб запобігти війні та повторенню історії, їм доведеться залишити живими. Але все має змінитись. Більше ніяких ритуалів. Жодних загадкових смертей. Їм доведеться контролювати себе.

- І ти віриш у це? Ти кажеш, що йдуть місяці, якщо не довше...

- Але вони можуть контролювати себе. Вони це роблять у деяких випадках, і багато хто піднявся досить старий, щоб це вміти. Вони можуть робити свої укуси приємними. Можуть годуватись, не вбиваючи. Упевнений, багато хто піде на це добровільно. Ті, що піднеслися, навіть можуть платити за послуги. У будь-якому випадку, якщо вони хочуть жити, їм доведеться контролювати спрагу крові. Те, що вони це можуть, доводить той факт, що вони не подібні до Спраглих, яких вони ж і створюють. Просто вони ніколи не мали вагомих причин для самоконтролю.

- Думаєш, це спрацює? - Запитала я.

- Для тих, хто піднісся, це єдина можливість отримати шанс на життя.

Але якщо він помиляється, якщо він зазнає поразки? Якщо його брат уже мертвий? Я подивилася на нього. Впевнена повністю: він переб'є їх усіх або сам при цьому загине.

У мене до горла підкотив ком.

- А потім, коли твій брат повернеться чи не повернеться до вас, я вільна?

Кастіл зустрівся зі мною поглядом.

- Ти будеш вільна сама вибирати, що робити.
- Отже, цей шлюб... буде не справжнім?
Повисла мовчанка. Потім він сказав:
- Таким справжнім, яким ти вважаєш усе, що стосується мене.
Кастіл не дивився на мене. Його погляд знову був спрямований на вогонь. Обриси його щелепи здавались висіченими з мармуру.
- Я чесно не маю уявлення, що це означає, - зізналася я, засунувши ноги під ковдру. - Як я буду вільна, якщо буду одружена?
- Я дам тобі розлучення, якщо ти так вирішиш.
Я ахнула, не встигнувши стриматися. Розлучення у Солісі – практично нечувана справа. Для розлучення потрібно з'явитися до Двору та подати прохання, яке найчастіше відхиляють.
- Розлучення звичайні в Атлантії? - Запитала я.
- Ні. Незвичайно, коли два атлантіанці одружуються, не люблячи один одного. Але якщо любов минає, вони можуть розлучитися.
Мене зачепило те, що шлюби без кохання у них незвичайні. Якщо вони трапляються так рідко, то як він може з такою легкістю вступати в союз із тією, кого абсолютно не любить? Відповідь проста. Заради брата він піде на будь-що.
- Отже, цей шлюб не є справжнім. - Я перевела подих. - А якщо я відмовлюсь? Якщо я скажу "ні"?
- Сподіваюся, ти цього не зробиш, особливо після того, що бачила. Але в цьому випадку ти не станеш посланням для тих, що піднеслися, і вони не будуть тебе використовувати. Це вихід для тебе. - Він провів рукою по волоссю. - Не ідеальний, але вихід.
Це... це вихід. Нехай ненадійний і збочений, проте якби Кастіл не прийшов за мною, я б залишилася в Масадонії, під вуаллю і повна підозр, але не має жодного уявлення про всі жахіття, що відбуваються в країні, і про те, яке майбутнє на мене чекає. Кастіл не був лихом, яке обернулося благом. Я не знаю, ким він був, але, якби він не увійшов у моє життя, мене не чекало б нічого хорошого.
Я підвела голову.
- А якщо я все одно скажу "ні"?
- Поппі, я не змушуватиму тебе виходити заміж. Те, до чого я вже змусив тебе... досить неприємно, бо в тебе ще до зустрічі зі мною все відібрали. - Він важко зітхнув. - Якщо ти відмовишся, то... не знаю. Доведеться знайти інший спосіб звільнити брата і якимось сховати тебе, щоб ніхто, у тому числі мій народ, не міг добратися до тебе.
Я здивувалася і мимоволі потяглася до Кастіла чуттям, щоб прочитати його емоції у пошуках натяку на обман чи хитрість. На якісь ознаки того, що йому не можна вірити. Я відчула смуток, ще важчий, ніж раніше, і щось кисле на смак, від чого виникло бажання обтруситись.
Сором.
Я відчула сором, що виходив від нього, і він не був захований глибоко. Він був прямо на поверхні.
- Тобі... тобі це не до душі, правда? Ситуація, в якій я... у якій ми опинилися.
На його щелепі знову сіпнувся м'яз, але він нічого не відповів.
- Ось чому ти прямо зараз не тягнеш мене до столиці, вимагаючи обміну, - сказала я. - Це було б швидше. Це було б легше.
- Не було б нічого легшого, ніж віддати тебе їм. - Перш ніж він відвернувся, його очі спалахнули яскравим бурштином. - І припини читати мої емоції. Це нетактовно.
Я підняла брови.
- А змушувати мене пити твою кров не було нетактовно?
- Я рятував тобі життя, - пробурчав він.
- А я, можливо, рятую твою, читаючи твої емоції, - випалила я у відповідь і закрила чуття.
Кастіл пронизав мене холодним поглядом.
- Поясни, будь ласка, як ти дійшла такого висновку.
- Тому що мені стало легше від того, що ти не змушуватимеш мене виходити за тебе заміж. - Тугий вузол напруги в моїх грудях трохи ослаб. - Це не скасовує брехню і все інше, але принаймні пом'якшує мою спрагу вбивства. - І несамолюбне розчарування. Але про це говорити не стала. - Таким чином, я, можливо, не відріжу тобі голову, доки ти спиш.
Він зігнув губи.
- Але не обіцяєш?
Я не удостоїла його відповіддю.
- Таким чином, ти будеш усім розповідати, що ми одружимося, і я поводитимуся на людях відповідно? А після весілля ми поїдемо до столиці?
Кастіл підняв голову і втупив погляд у стіну навпроти.
- Так, але нам доведеться бути переконливими. Не просто говорити всьому світу, що ми одружимося. Ми маємо одружитися, як тільки прибудемо до Атлантії. До того, як я покажу тебе моїм батькам.
Я похолола.
- Думаєш, розумно одружитися перш, ніж ти хоча б скажеш королю з королевою, що заручений?
- Не особливо.

На його обличчі майнула хлоп'яча усмішка, яка, мабуть, частенько там з'являлася, коли він був молодший і збирався наробити щось таке, що спричинило б його в неприємності.

– Мої батьки будуть... незадоволені.

– Невдоволені? – Я придушила смішок. – Підозрюю, що це ще м'яко сказано.

– Цілком можливо. Але мої батьки відкладатимуть весілля, доки не переконаються, що шлюб справжній. Ми не можемо витрачати час на те, щоб чекати їхнього дозволу – дозволу, якого я не потребую. Як я вже сказав, мій народ хоче відплати. Якщо батьки вирішать, що це все інтрига, затіяна, щоб повернути принца, якого вони вже оплакали, якщо вони відправлять понад життя, вони спробують перешкодити. Як тільки ти станеш моєю дружиною, ти будеш у безпеці.

– Схоже, твій народ...

Я не домовила. Його народ здавався варварами, але мій ненабагато кращий. Незалежно від того, чи вважаю я тих, що піднялися своїм народом, чи ні, вони мене виховали. Хіба не стала б і я такою жорстокою, якби жила, знаючи, що ті, що вознеслися, можуть з'явитися в будь-який момент і вбивати беззастережно і безкарно? Я була б такою ж розлюченою.

Я дивилася на його профіль, на строгі лінії обличчя, на тіні під очима, і мене охопило тремтіння. Напевно, ми з Кастилом не такі вже й різні.

– Я зрозуміла.

Він перевів погляд на мене, трохи розширивши очі.

– Що?

– Зрозуміла, чому ти це робиш. Вони тримають твого брата, якого захопили, коли він визволяв тебе. – Мої думки перенеслися до Єни. – Я можу зрозуміти, що ти підеш на крайні заходи, щоби його повернути.

Він повернувся до мене.

– Правда?

Я кивнула.

– Я б зробила так само. Тому я можу зрозуміти, хоча мені це, як і раніше, не подобається. Мені неважливо те, що я для тебе – не більше ніж пішак, але я можу зрозуміти, чому це так.

– Поппі, ти для мене не просто пішак.

– Не бреш, – заперечила я, і в мене стислося серце. – Жоден з нас це не робить честі.

Він відкрив рота і закрив, схоже, передумавши говорити.

– Ось чому я розумію. Ти робиш що завгодно, щоби звільнити брата, і я зроблю що завгодно, щоб повернути свого. Я погоджусь на твою пропозицію, якщо ти пообіцяєш допомогти мені дістатися до Єни.

– Поппі ...

– Я знаю, хто він тепер, і ти знаєш, що я маю побачити, чим він став.

Він обернувся до мене обличчям.

– І що, якщо він став таким самим, як і інші?

– Одне те, що він піднесений, не означає за умовчанням, що він поганий... Не перебивай. – Я підвела голову, коли він зібрався щось сказати. – Ти кажеш, що вони можуть, якщо хочуть, контролювати спрагу крові.

Багато піднесених погані, але при цьому багато хто до Вознесіння були хорошими людьми і поняття не мали, яка правда. Мій брат... – Я зробила судомний вдих і розправила плечі. – Я маю сама побачити, на що він перетворився. Ось у чому полягає угода. Я тимчасово вийду за тебе заміж, щоб допомогти звільнити свого брата, якщо ти допоможеш звільнити мого.

Нахиливши голову, Кастил кілька хвилин вивчав мене. Не знаю, що він побачив, але це змусило його кивнути.

– Згоден.

– Добре, – прошепотіла я.

– Ти не будеш зі мною боротися?

Я обмірковувала це питання.

– Перед іншими – ні. Та й навіщо? Всі будуть вважати, що ми одружимося, і це допоможе мені залишитися в живих, то чому б мені з цим не змиритися? – Розсудила я, злегка насупившись. Ніколи не думала, що віскі має таку дивовижну здатність проясняти думки. – Я не прагну до смерті. І я не маю жодного бажання сидіти в клітці або стати мішком крові.

Кастил скривився. Зовсім трохи, але я помітила.

– Але наодинці ти боротимешся зі мною зубами та нігтями?

— Адже Кієран знає, що ти задумав?

Він кивнув головою.

Я впіймала його погляд.

– Тоді перед ним і наодинці з тобою я битимусь зубами і нігтями. Без публіки я не прикидатимуся лагідною нареченою.

– Зрозуміло. – Він погладив склянку великим пальцем. – Але якщо ти захочеш прикинутися такою наодинці...

– Не дочекаєшся.

У його золотистих очах щось блиснуло.

- Ти виявиш, що я можу бути неймовірно чарівним. - Я обдарувала його сердитим поглядом. - Пам'ятаєш, що ти казала про неможливе?
Я пам'ятаю.
- Але це справді неможливо.
- Поживемо побачимо.
- Поживемо - побачимо, - погодилася я і розслабилася.
Нормальне пікірування. Принаймні для нас.
Кастил уважно глянув на мене.
- Підозрюю, що це якийсь прийом і ти зараз знову спробуєш встромити мені в серце той ніж.
Я видала сухий смішок.
- І чого хорошого це приведе? Ти тільки розгніваєшся, а ніж не настільки гострий, щоб відрізати тобі голову або пробити твій неймовірно товстий череп.
Він самовдоволено посміхнувся, допив рештки віскі і відійшов від каміна.
- Але це принесе тобі величезне задоволення.
Я подумала.
Так, доставить.
- Я це знаю, - промуркотів він, поставивши склянку на стіл.
Через кілька секунд я відчула на собі погляд Кастіла.
- У заручених атлантианців є традиція носити обручки? - Запитала я. - У тих, хто піднісся такого звичаю немає, але у смертних Соліса є. Кільця дарують під час заручин, а на весіллі змінюють на обручки.
- Є.
- Тоді як люди повірять у те, що ми заручені, якщо у мене немає обручки?
- Гарне питання, - промовив він.
- Я хочу обручку, - заявила я. - Непристойно велике, які я бачила у дружин багатих торговців. На них були такі величезні діаманти, що вони, здавалося, відтягують їм руки.
Він трохи повернувся до мене.
- Я знайду тобі такий великий діамант, що він входить перед тобою в кімнату.
- Добре.
Я не одразу зрозуміла, що посміхаюся. Чи варто мені турбуватися про цю посмішку, коли я все обдумала? Стало трохи легше. Я сказала правду про те, що розумію, чому він так робить. Це не означало, що мені це до душі і що реальність не шкодує ще сильніше. Але якщо Віктер чомусь мене навчив, якщо я навчилася чомусь у королеви Ілеани і за той час, що була Дівою і спілкувалася з герцогом Тирманом і лордом Мезіном, то це тому, що практичність і розсудливість – єдиний спосіб виграти битву та вижити у війні.
Я змирюся зі своїм становищем, тому що так я залишусь живим і зможу знайти Єна. Як і Кастил, я піду на все заради брата. У тому числі зміню одне зміїне гніздо на інше.

Розділ 11

Мені доведеться одружитися.
З цією думкою я заснула і з нею ж прокинулася. В обох випадках я була одна.
Кастіл пішов незабаром після того, як я погодилася, і покликав Делано. Я зрештою заснула. Я знаю, що Кастіл повернувся глибокої ночі, бо в якийсь момент прокинулася і відчула тепло його тіла за кілька дюймів від мене. Я дуже довго лежала, прислухаючись до його рівного дихання, борючись із спонуканням перевернутись і подивитися на нього.
Він пішов до мого пробудження, і я була рада цьому - цього разу не з тієї причини, що вчора.
Мені потрібно осмислити те, на що я погодилася, і саме цим я займалася, стоячи перед тьмяно освітленим туалетним столиком у ванній кімнаті і борючись з вузлами у волоссі, наче вони могли дати відповіді на всі мої запитання.
Шлюб буде справжнім... і водночас ні. Ділова угода, яка дасть нам обом те, що ми хочемо. Його брата. Землі. Мого брата. Свободу. І, можливо, воно навіть запобігатиме війні, яка ще не почалася.
Що ж, сподіваюся, наші бажання здійсняться.
Як я могла не погодитись? Якби я сказала «ні» і Кастіл справді відпустив би мене і сховав десь, де мене ніхто не знайде, мені все одно довелося б шукати Єна. А тепер не доведеться робити це самотужки.
Можливо, для Кастіла я – лише ключ до короля з королевою, але в мене вистачає розуму і здорового глузду, щоб зрозуміти: він – найбезпечніший і найрозумніший шлях до мого брата.
Але я погодилася не лише з цієї причини.
Незважаючи на брехню та зради Кастіла, я знаю, що не змогла б піти, надати йому рятувати брата і, можливо, свій народ іншими способами. Хоча в мене було мало можливостей зрозуміти, що я за людина, досить добре знаю себе. Я не знала б жодної хвилини спокою в тій новонабутій свободі, знаючи все те, що мені відкрилося, і те, що я можу щось зробити.
Але ж шлюб?

Давно минув той час, коли я фантазувала про весілля, і коли мене наповнювала страхом і панікою перспектива пов'язати долю з якимось Вознеслимся – на той час я ще не знала, що такого ніколи не буде. Від цього шлюбу мене охопили страх і паніка, але зовсім з інших причин. Нам доведеться поводитися так, ніби наші стосунки виходять далеко за межі фізичного потягу. Ми повинні будемо триматися так, наче любимо одне одного. І це полягає в небезпека. Я це знаю навіть за свого скромного досвіду в подібних справах. Те, що я вже, попри все, відчуваю до нього, робить цей шлях слизькою доріжкою. Буде дуже важко вдавати так, щоб переконати всіх у наших відносинах і при цьому не захопитися самою. Потрібно встановити межі. Провести межу. Я, як і раніше, пішака. Тільки тепер – пішак, який може робити хід. Я не можу цього забути.

І не забуду.

Виникла ще одна нагода для занепокоєння. Як ми переконуватимемо всіх, що перебуваємо в любовних відносинах, коли я прилюдно відмовилася від його пропозиції і цілком ясно дала зрозуміти, що, на мою думку, він збожеволів?

І як взагалі мені належить поводитися? Єдиними відомими мені прикладами були мої батьки, і, наскільки я пам'ятаю, все в їхньому коханні – у довгих поглядах та постійних дотиках – було природним. Таке не можна підробити чи зобразити. Крім них я регулярно спостерігала тільки відносини між Вознеслими і ніколи не бачила, щоб герцог і герцогиня торкалися один одного. Навіть Єн не розповідав про дружину в жодному листі. Тільки повідомив про весілля, на якому мені не дозволили бути присутніми. Королева Ілеана не дозволяла мені подорожувати, пояснюючи це міркуваннями безпеки. Тепер я можу лише гадати, чи не крилося в її забороні ще щось.

Мені слід було більше розмірковувати над подібними питаннями, але я стала дуже покійною під абсолютним контролем Вознесшихся. Як таке сталося? Як народ Соліса дійшов до того, що мало хто ставив питання, віддаючи дітей? Дехто навіть робив це з радістю і почитав за честь. Зі страху? Через хибну інформацію? Недостатнього доступу до освіти та ресурсів? Причин так багато. А для тих, хто почав підозрювати, що все не так, як здається, але проте знайшов виправдання, причин не діяти було ще більше. Як і в ті часи.

Тому що дивитися на обличчя правді було жакливо.

А якщо план Кастила спрацює? Я побачу Єна і... розберуся з тим, як усе обернеться. Що тоді? Ті, що піднеслися, справді зміняться? Чи задоволені жителі Атлантиї? І як ми дізнаємося, що піднесені дотримуються нових правил і обмежують себе? Навіть якщо вони так чинитимуть, сумніваюся, що в одну мить зникне прірва між тими, хто живе в районах на кшталт Променистого ряду, і тими, хто тулиться в нетрях біля Валу. Створене колесо буде обертатися і далі, хіба ні? Або після втрати королеви і короля решта Вознесшихся розбігнуться і почнуть жити по-новому?

Я не знаю відповіді на жодне з цих питань. Знаю тільки одне: не можна, щоб ті, що піднеслися, і далі жили за рахунок народу Соліса. І якщо я можу допомогти припинити це, то я допоможу.

Ця мета набагато більша, ніж ті, з якими я жила, будучи Дівочою. Ця мета – справжня. Вона змінить життя. Завдяки їй я відчуваю, ніби обрана для чогось, що має значення.

Але нічого з цього не підказує, як я маю діяти в любовних відносинах. Ті, що піднеслися, завжди поводитися так, ніби були далекі від фізичних потреб, але я знаю, що це лише видимість. Хоча збоченість герцога Тирмана та лорда Мезіна – не надто гарні приклади.

У двері постукали, і моє серце забилося надто швидко. За мить двері прочинилися, і Кієран запитав:

- Хочеш поснідати?

- Так.

Я поклала шітку і швидко вийшла із ванної кімнати.

Кієран притримав для мене двері.

- Хтось дуже голодний.

Не впевнена, що зможу проковтнути бодай шматок. Я вийшла в перехід і побачила, що снігопад припинився, хоча вітер, як і раніше, розгойдує дерева і кружляє сніг по двору.

- Ми скоро їдемо? - Адже сніг більше не йде?

- Думаю, Аластир сьогодні візьме людей і поїде на схід перевірити дороги, чи вони пройшли. Сподіваюся, ними можна проїхати. Буря не поширилася далеко на захід.

Це означає, що дороги з Масадонії та навіть зі столиці не стали непрохідними.

- Думаєш, вони вже зрозуміли, що ми не з'явилися у наступному пункті?

- Навряд чи. В нас є час. Небагато, але є, – відповів він.

Так дивно відчувати полегшення. Це здається свого роду зрадою, хоча я знаю, що нікого не зрадила.

- Отже, Пенеллафе, в якісь століття питання хочу поставити я, - розтягуючи слова, промовив Кієран, коли ми ступили на сходи.

Я глянула на нього.

- Який?

- Як це – бути за один крок від того, щоб стати справжньою принцесою?

- Він тобі вже сказав?

Не знаю, чому це мене вражає. Кастил напевно бачився з Кієраном минулої ночі.

- Звичайно, сказав. Напевно, я раніше за нього дізнався, що його плани змінилися.

Я примружилася.

- Готова посперечатися, його плани змінилися, коли він зрозумів, що я частково атлантианка.

Він усміхнувся із загадковим виглядом.

- Його плани змінилися задовго до того. Але, як я й сказав, він сам це не зовсім усвідомлював.

- А ти зрозумів? Ти добре його знаєш?

- Так.

- Рада за тебе, – пробурмотіла я.

Він посміхнувся.

- Чекаю не дочекаюся, щоб побачити, як ви справлятиметеся.

Мій пульс кинувся, мов дикий кінь.

- Що ти маєш на увазі?

Кієран ковзнув на мене багатозначним поглядом, і ми вступили на жваву загальну територію.

- Відколи ми виїхали з Кривавого лісу, і хвилини не минуло без того, щоб ти не погрожувала вбити Кастіла.

Я скривилася, але в зауваженні Кієрана був сенс.

- Це перебільшення. Безперечно... проходило і по кілька хвилин.

- Подивимося що буде далі.

Я надто нервувала, щоб стежити, чи не дивляться на мене з ненавистю. Після багатолюдних приміщень ми увійшли до порожньої бенкетної зали і сіли за стіл. Лави знову замінили на стільці.

Нам принесли їжу – ковбасу та яйця разом із тими дивовижними булочками. Мені якимось чином вдалося проковтнути одну з них, незважаючи на те, що у мене скрутило шлунок. Сьогодні вранці я їла мовчки.

Причина цього з'явилася, як тільки я доїла те, що змогла впхнути. Кієран озирнувся через плече, і я зрозуміла, хто прийшов.

Я повільно обернулася. Кастил вступив до зали з Аластиром та кількома чоловіками. Аластир щось казав йому, а Кастіл дивився прямо на нас із Кієраном. На мить наші погляди зіткнулися, і я швидко одвернулася.

Серце шалено калатало в грудях.

- Кастил оголосить тебе своєю нареченою. - Кієран поставив чашку. - Розумно поводитиметься належно.

Я, примруживши очі, дивилася на його профіль.

- Думаєш, я кричатиму в обличчя Кастілу і кинуся тікати?

Він трохи посміхнувся.

- Я б не здивувався.

Я закотила очі і подивилася на двері. Група зупинилася біля входу. Вони розмовляли з Нейлом, який, як і решта, має звичку з'являтися з нізвідки.

- Думаєш, він нам повірить?

- Ще одне питання? - Кієран відкинувся на спинку стільця і схрестив руки на грудях. - Серйозно? Ти колись сама намагалася відповісти на таку кількість?

- Ти, мабуть, не намагався, бо щойно поставив цілих три.

Він знову посміхнувся.

- Думаю, переконати Аластіра буде непросто.

Я сердито глянула на нього.

- Це чудова мотивація. Дякую.

- Немає за що.

Я кинула швидкий погляд на двері – ті, що увійшли, як і раніше, стояли там.

- Звідки ти знаєш, що він оголосить про мою згоду на шлюб? Він тобі казав?

- Ні.

- Тоді звідки знаєш?

- Я просто знаю.

Я прибив його незворушним поглядом.

- Я знаю, що ви близькі, але ... - Тут мені дещо згадалося. Зв'язок. - Я читала, що деякі атлантианці певного класу пов'язуються із вольвенами.

- Читала? – промовив він.

- Так. Вважається, що вольвени повинні захищати атлантианців, із якими пов'язані.

- Ти будеш цю булочку? – поцікавився він.

Я посунула брови і похитала головою.

- Можеш забирати.

Кієран узяв булочку і одразу почав розламувати її на крихітні шматочки, нагадавши мені маленьких гризунів, яких тримають у клітках цілителі. Вони так само рвали свою паперову підстилку.

Я викинула цей образ із голови і сказала:

- Думаю, в історичних хроніках припущено помилку в тому місці, де йдеться про зв'язок з атлантианцями певного класу. Мається на увазі певна крива лінія. Первинні.

- Ти права. - Він кинув у рот шматочок булочки. - Жити без них не можу.

- Булочки... смачні. - Я майже пошкодувала, що віддала її Кієрану. - Зв'язок між вами не лише для захисту, правда?

- Ми пов'язані з народженням, і це стосується багато чого, Пенеллафе.

Я хотіла вимагати подробиць. Наприклад, чи може він якимось чином відчувати, що Кастіл збирається робити чи не робити... Але звук кроків, що наближаються, приборкав це бажання. Мое серце, яке тільки-но злегка сповільнилося, знову шалено забилося. Кастил та інші зараз підійдуть, а я гадки не маю, що маю робити. Мило посміхатися і поводитися так, ніби Кастил щонаочі розвішує на небі місяць і зірки? У мене напружилися плечі, коли я спробувала уявити себе такою. І чомусь перед моїм думкою шрами у мене на обличчі стали більше і помітніше.

- Хвилюєшся? - Запитав Кієран.

- Що? - Я уткнулася поглядом у тарілку. - Ні.

- Ти дуже часто дихаєш.

Правда? О боги, справді. Чому я поведжуся як?

- Заспокойся, - порадив вольвен. - Як я й сказав, дуже малоймовірно, що Аластир повірить Кастілу. Інші наслідують його приклад.

- Знову від тебе ніякої допомоги, - пробурмотіла я.

Але можливості запитати, чому Аластир має такий вплив, у мене не було.

Не встиг Кієран відповісти, як я почула, що Аластир йому щось каже. Якщо чесно, мені здалося, що розмова ведеться іншою мовою. Мої вуха почали розрізняти звуки лише тоді, коли Кастил виголосив моє ім'я.

Кров стукала в скронях барабаним дробом, але багаторічне виховання взяло своє. Я впіймала себе на тому, що встаю.

Кастіл зачепив мою поперек, і я відчула цей легкий дотик усім тілом. Повільно підняла на нього погляд, і пильність цих глибоких янтарних очей захопила мене в полон. Здається, я побачила на його обличчі якийсь неспокій. Невже я все ще дуже дихаю?

- Пенеллаф? - повторив він.

- Прошу вибачення. - У мене трохи закрутилася голова. Я моргнула. - Ти щось сказав?

- Я запитав, чи ти закінчила сніданок.

Кастил уважно дивився на мене.

- Так. - Я кивнула на знак підтвердження.

- Добре.

Він узяв мене за руку і прибрав з мого обличчя волосся, перекинувши важкі пасма за плечі. Це був інтимний жест, до чого я не звикла, і, мабуть, моє обличчя набуло такого виразу, що занепокоєння Кастіла посилювалося.

Потрібно зібратися.

Якщо я могла стояти і мовчки терпіти уроки герцога Тирмана, то і зараз зможу поводитися так, ніби не збираюся неприємності.

Начепивши усмішку, я обернулася до Аластира і пустила в хід манери, яким колись навчилася.

- Здрастуйте, Аластир. Сподіваюся, ви добре провели вечір?

Він трохи нахилив голову, і його губи трохи зігнулися.

- Так. Дякую за інтерес. - Він помітив, що Кастіл тримає мене за руку, і, піднявши брову, глянув на Кієрана.

- З її боку було дуже люб'язно поцікавитись, на відміну від вас обох.

Судячи з звуку, Кієран поперхнувся, а з іншого боку почулося приглушене пирхання. Я стиснула руку Кастіла. Сильно.

- Я виявила, що ці двоє не можуть похвалитися добрими манерами, - сказала я. - Прошу прохання за їхню неухважність.

Аластир перевів погляд на мене, а Еміль, який розмовляє з Нейлом, посміхнувся. Аластир заливисто засміявся, і навколо очей у нього з'явилися зморшки. Я розплющила губи в легкому зітханні. Цей сміх. Я відразу подумала про Віктера, і серце відчайдушно занудило.

- Ці двоє за жодних умов не відрізняються добрими манерами, - відповів Аластир.

Кастил подивився на мене, і, здається, я вловила в його погляді вибачення, ніби він не в захваті від того, що зараз може статися. Він нічого не сказав, хоча Аластир чекав на відповідь і на нас всі дивилися. Кастил теж стиснув мою руку, хоч зовсім не так сильно, як я. Може, він хоче, щоб я прочитала його? Я відкрила чуття і раптово відчула суміш кислого та ванілі. Сором та щирість. Він не пишається ситуацією. Або я невірною розпізнала його емоції. Таке можливо, хоч я так і не думаю.

Я кивнула, і він опустил її, на коротку мить прикриваючи очі.

А потім я побачила, як маска повертається на місце, а куточок губ згинається у самовдоволеній посмішці.

Риси його обличчя загострилися, і коли він знову розплющив очі, вони нагадали мені уламки бурштину.

- Думаю, вас можна привітати, - сказав Аластир, і я переключила увагу на нього. Він давно вже засміявся. - Сьогодні вранці принц сказав, що ти прийняла його пропозицію.

- Так.

- Чесно кажучи, коли я це почув, то вирішив, що вчора ввечері забагато випив. Я не повірив, коли він сказав, що одружеться, тим більше на Діві.

- Вона не Діва, - різко обірвав Кастіл. - Більше немає.

Він відпустив мою руку і знову перемістив долоню на спину.

У грудях розлилося невимовне тепло, те саме, що збивало мене з пантелику.

Аластир підняв брову.

- Можу уявити, що ні. - Я трохи розширила очі. - Але вона була Діва. Нехай це вже у минулому, але цього минулого не змінити.

Кастил розправив долоню на моїй спині і відповів:

- Минуле не має значення.

- Ти справді в це віриш? - Замислено запитав Аластир.

- Не має значення, у що я вірю.

Долоня зісковзнула з моєї спини, залишивши легке тремтіння. Він знову взяв мене за руку.

- Важливо те, що у це вірять усі інші.

- Говориш, як справжній принц. Твої батьки можуть пишатися тобою.

Аластир видав короткий, сухий смішок і знову окинув мене поглядом, затримавшись збоку на шії, де волосся падало мені на плечі. Не сумніваюся, він побачив зникаючі мітки. І стиснув губи.

- Радий, що ти тут, Пенеллафе. Ми розмовляємо всього кілька хвилин, а в мене вже виникло багато питань.

- Можу уявити, - промовила я.

Кастил м'яко потягнув мене за руку.

- Сядеш зі мною?

Я кивнула і хотіла опуститися на стілець, з якого щойно підвелася, але він пішов до крісла на чолі столу. Він сів, і тільки тут дійшло, куди він хоче мене посадити. Не в крісло, а до себе навколішки. Я забарилася. Нізачо не сяду до нього навколішки. Озирнувшись через плече, я побачила, що решта вже розсідається, Кієран зупинився ліворуч від Кастіла, а Аластир зайняв крісло праворуч від нього, де раніше сиділа я. Кастил подивився на мене, і вигин його губ трохи пом'якшав. Тепер у його очах був виклик. Я примружилася, а він вигнув брову. Сісти більше нема куди. Єдиний варіант - стояти за його спиною, як слуга, і я цього не зроблю. Здається, є місце наприкінці.

- Чи не сядеш сюди, Пенеллафе? - Запропонував Аластир.

Я знала, що місця за столом часто демонструють становище тих, хто сидить, і розуміла, що повинна відмовитися.

- Моя наречена на мене скривджена, - сказав Кастіл, здивувавши мене настільки, що я повернулася до нього.

- Не можу уявити, щоб Пенеллаф колись на тебе ображалася, - зауважив Кієран, і в мене виникло сильне бажання врізати йому.

- Знаю. - Посмішка Кастіла стала ширшою, справжнішою. На лівій щоці почала з'являтися ямочка, а від виду кінчиків іклів мене охопив трепет і в той же час спалахнув гнів. - Але, мабуть, я це заслужив.

Я завмерла, не розуміючи, про що він.

- Ви ще навіть не одружені, а ти вже її ображаєш? - посміхнувся Еміль. - Не дуже добрий початок.

- Не дуже, тому я маю негайно все виправити. Я прошу вибачення. - Він зустрівся зі мною поглядом, і його посмішка згасла. - Правда. Я цього не планував.

У мене по шкірі побігли мурашки. Невже він перед усіма просить у мене вибачення за те, що не підготувався?

Кастіл обвів руку навколо моєї талії. Зненацька захоплена його словами, я опинилась у нього на колінах. Він нахилив голову і, торкнувшись губами мого вуха, прошепотів:

- Я думав, що буде час спочатку поговорити з тобою.

Я трохи кивнула.

Його губи легеньким пір'ячком ковзнули по моїй щоці, а потім він сказав голосніше:

- Якщо чесно, я не збирався робити пропозицію: вона вийшла не надто вдалою, як це бачили багато хто у фортеці Пристанища, у тому числі ті, хто зараз сидить за столом. Вона справді спочатку сказала «ні».

- Вона сказала не тільки це, - посміхнувся Нейлл. - Ще вона сказала, що він збожеволів. Багато чого наговорила.

Цікаво, цей атлантианець має останнє бажання перед смертю?

Кастил засміявся.

- Так і було, але я її завоював, правда?

У відповідь пролунав чоловічий регіт, і моя шкіра почала свербіти від гніву. Я випалила, перш ніж змогла зупинитися:

- Після того, як я жбурнула тобі в обличчя ніж.

Аластир закашлявся.

- Прошу вибачення?

Слуги прибрали наші з Кієраном тарілки і почали розносити їжу.

- Так. - Очі Кастіла перетворилися на озера теплого золота. - Після того, як ти жбурнула в мене ніж. Я був не найкращим нареченим. - Він підняв мою ліву руку. - Я пообіцяв їй подарувати найбільший діамант, який зможу знайти, коли ми приїдемо додому.

- Ну-у, - протягнув Аластир, взявши вилку, - це легко виправити після повернення. Наша королева якраз зберігає те, що тобі потрібне.

Його мати зберігає каблучку з діамантом? Для його нареченої? У мене одеревеніла спина. І навіть тільки я ляпнула про цей безглуздий камінь? Мене ніколи не цікавили коштовності, оскільки... мені не дозволяли носити жодних прикрас, окрім золотих ланцюжків на вуалі.

- Кастил так і не розповів, як ви познайомились. - Аластир відкусив ковбасу, не витрачаючи час на те, щоб нарізати її на скибочки та кубики, як це робив Кієран. - Я хотів про це запитати, коли ми розмовляли минулого разу. Пенеллафе, як ти опинилася в руках нашого непоправного принца? Гадаю, при твоєму статусі до тебе було важко підібратися, особливо комусь на кшталт нього.

Кастил тихо посміхнувся.

- Тобі варто більше вірити у мої здібності досягати того, що я хочу.

Я напружилася, відчуваючи, що ці слова призначені швидше за мене, ніж Аластиру.

- І все-таки, - промовив той з іронічною усмішкою, - як же він до тебе підступився?

Цікаво, наскільки чесних відповідей від мене чекають і які чутки дійшли до Аластира? Я вирішила говорити якомога правду, чудово знаючи, що брехня найчастіше буває успішною, коли частина її є істиною.

- Він став моїм охоронцем.

- Але вперше ми познайомились не там. - Рука Кастіла, що лежить на моєму стегні, ворухнулася, і я мало не вискочила зі своєї шкіри. - Насправді це було у борделі.

Зважаючи на звуки, за столом хтось подавився. Тримаю парі, це був Еміль.

Повільно жуючи, Аластир підняв світлу брову.

- Це дуже несподівано.

- «Червона перлина» - не лише бордель, - поправила я, спрямувавши гнівний погляд на Кастіла.

- Хіба ні? - посміхнувся він.

- Там грають у карти.

- Там не лише грають, принцеса. - Його великий палець погладжував внутрішній бік мого стегна, і ці дотики відгукувалися у мене всередині. - У Пенеллаф була звичка ночами вибиратися із замку та дослідити місто.

Я прикусила зсередини губу і відірвала погляд від Кастіла. Чи він знає, як часто я це робила? Він казав, що спостерігав за мною довше, ніж я передбачала.

— Наскільки я знаю, з Дівою... Так, Кастіле, я знаю, що вона більше не Діва, але вона була нею, — додав Аластир, перш ніж принц його поправив. - З тобою пов'язані всі інші Вознесіння, чи не так? І, знову ж таки, мені шкода, що ти виросла в павутині брехні, якою обплутали тебе ті, що піднеслися.

Кілька тих, хто сидів за столом, вилаялися при згадці тих, що піднеслися.

- Дякую. І так, ви маєте рацію. - Я трохи спохмурніла. - Точніше були пов'язані. Не знаю, чи відбудуться тепер нові Вознесіння.

- Сподіваюся, що їх не буде, - вставив Делано.

- Я теж, - тихо відповіла я, думаючи про Єну.

- Ти теж? - перепитав Аластир. - Правда?

- Так. Я не знала, хто такі насправді піднеслися. Як і більшість людей у королівстві Соліс, я знала лише те, що мені показували.

— Значить, багато хто не бачить того, що діється в них прямо перед носом, — зауважив хтось із далекого кінця столу — молодик з темно-каштановим волоссям.

- Багато хто живе в страху перед тим, що їх розірвуть Спраглих, і бояться викликати невдоволення богів, що піднеслися або прогнівити, - відповіла я.

Рука Кастіла міцніше обхопила мою талію, а долоня м'яко стиснула стегно. Він щось хоче цим сказати? Я не знаю, та це мене й не турбує. Люди в Солісі - такі ж жертви, як і атлантіанці.

- Багатьох більше хвилює те, як прогодувати сім'ї та забезпечити безпеку близьких, ніж ставити запитання щодо того, що кажуть їм Вознесішся.

- Невже вони так зайняті повсякденними турботами, що навіть не цікавляться, чому ніхто не бачить дітей, яких віддають до Двору чи до богів? - Запитав Аластир. - Вони настільки забиті?

- Я б не стала плутати забитість із зайнятістю і приймати смиренність за дурість. Очевидно, що ви мало знаєте про людей Соліса, холодно заявила я.

Аластир перевів на мене погляд.

- Вони знають про атлантіанців, богів і Спраглих тільки те, що їм кажуть. Поколіннями їх вчили вірити в Ритуал і те, яка це величезна честь для третіх синів і дочок - служити богам. Їх виховували в переконанні, що між ними та Спраглими стоять лише Вознеслі та боги. І мене виховували так само. - Я нахилилася вперед, трохи дивуючись, що Кастіл мене не зупинив. - Наші боги - це боги атлантіанців, хіба ні? Чи вірять у них ваш народ, хоч ніколи їх не бачив?

Стіл поринув у мовчання.

Відповів Кієран:

- Боги сплять сотні років, і лише найстаріші з атлантіанців пам'ятають, що їх бачили. Але ми все одно віримо у них.

Я напнуто посміхнулася.

- Так само і народ Соліса вірять у них.

- Але не всі в Солісі підтримують короля Джалару та королеву Ілеану, - наголосив Аластир. - Багато хто бачив правду і став прихильником Атлантії.

- Ви маєте рацію. Це послідовники. - Я повільно видихнула. - У мене все життя були підозри. Впевнена, вони є у багатьох, але з якихось причин ці люди не повністю розплющили очі. Думаю, багато в чому це

пов'язано з тим, що вони звикли до того, що знають, навіть якщо не всім задоволені. А ще зі страхом визнати правду про те, що насправді відбувається довкола. Що це означає для нас та наших близьких. Аластир відкинувся назад, не зводячи з мене погляду.

- Це чудово.

- Що?

- Твоя абсолютна безстрашність, коли ти говориш зі мною – з кожним із нас, – знаючи, хто ми. І на що ми здатні.

Я зустріла його погляд.

- Я не настільки дурна, щоб не боятися, коли мені відомо, що будь-хто з вас може вбити мене швидше, ніж я зроблю останній подих. Але страх перед тим, на що ви здатні, не означає, що я боюсь вас.

Кастил нахилився до мого вуха і прошепотів:

- Все така ж неймовірно хоробри.

Непрохане тепло повернулося в мої груди.

- Вона мені подобається, - за мить сказав Аластир Кастілу, і мені здалося, що він сказав це щиро.

І я зробила те, що радив Кієран. Я знову скористалася своїми здібностями. Відкрила чуття і направила на Аластіра. Я не відчула від нього гніву, але відчула терпкість, яку часто пов'язувала зі смутком. Не знаю, що могло викликати таку реакцію, але я вирішила, що він говорив чесно.

- Але повернемося до твого знайомства з принцом у такому... незвичайному закладі. Як таке було можливе? - Аластир ліниво постукував пальцем по столу. Клянуся, всі присутні полегшено зітхнули після зміни теми. - У мене склалося враження, що тебе добре охороняли і тримали...

Він замовк, немов у пошуках відповідного слова.

- Затворницею? - Запропонувала я. - В клітці? Так і було. Здебільшого. Мені не можна було вільно пересуватися, дозволялося покидати кімнату тільки у супроводі охоронця чи компаньйонки, тільки на заняття зі жрицею чи на прогулянку територією замку у певний час.

Еміль зупинився, не донісши чашку до рота, і зсунув брови. Його очі горіли яскравим золотом.

- І решту часу ти мала сидіти в кімнаті? Навіть там є?

Я кивнула.

Атлантіанець виглядав приголомшеним. Хтось пробурмотів собі під ніс щось невиразне.

- Але ти знайшла спосіб вибратися. Подібна поведінка вкрай ризикована, - зауважив Аластир. - Під час таких вилазок тебе будь-якої миті могли схопити.

Те, що я відчула від нього, було... більш стриманим, ніж кількома секундами раніше, але я, як і раніше, не помітила їдкої опіку гніву чи ненависті. Можна сказати, він став обережнішим, ніж коли ми говорили минулого разу. Як і я.

- Її й захопили. Очевидно ж, - заговорив Кастил, великим пальцем повільно описуючи розмірені й круто відволікаючі кола.

- Так, ти її захопив. - Аластир опустил підборіддя. - Але чи справді ти залишиш її при собі?

Розділ 12

- Я б не вирішив з нею одружитися, якби не збирався залишити при собі.

Я не дочула? Залишити мене при собі? Наче я якась домашня тварина? Утримуючи на обличчі посмішку, я поклала руку поверх його руки і встромила в неї нігті.

Палець Кастіла не пропустив жодного кола на моєму стегні.

- Нічого не можу з собою зробити. - Його губи залоскотали мою щоку, і мені довелося покликати всі сили, щоб не вдарити його ліктем у горло. — Пенеллаф зацікавила мене з першої миті, коли я заговорив з нею. Заінтригувала. Знову це слово.

- Можу зрозуміти чому. - Аластир нахилив голову. - Вона зовсім виняткова. Не очікував, що Діва може бути такою.

- Вона виняткова і смілива, розумна і гарна, - погодився Кастіл.

Мабуть, він вирішив, що виводити мене з себе одним лише великим пальцем недостатньо, і почав погладжувати решту.

- І абсолютно непередбачувана. Але вона не Діва, Аластир. - Він зачепив підборіддя моє плече, повертаючи голову до вольвена. - Якщо ти ще раз назвеш її Дівою, то в тебе будуть проблеми. Зрозуміло? На цей раз м'язи напружилися у відповідь на його слова.

- Зрозуміло, - промимрив Аластир.

- Добре.

Випрямляючись, Кастил провів підборіддя по моїй щелепі. Мить Аластир мовчав, потім звернувся до людей:

- Підготуйте коней, ми їдемо перевіряти дороги.

Всі піднялися з-за столу – всі, крім Делано та Нейлла. Ці двоє залишилися, навіть коли Аластир кинув на них багатозначний погляд.

– Якщо я покличу цих людей назад, вони послухаються, – зауважив Кастіл, як і раніше, погладжуючи пальцями мою талію та стегно. – А ті, хто залишився, підуть з-за столу, тільки якщо я накажу.

Аластир повернувся до нього.

– Я це знаю.

– Радий чути, бо на мить мені здалося, що ти забув, хто тут ким командує.

По моїй спині пробігла тремтіння – нагадування про те, на чиїх колінах я сиджу. Це не Хоук. Це принц королівства, і його не можна не послухати.

– Я не забув, Кастіл. Ти чудово мене знаєш. Тому я маю говорити відверто.

– Тоді кажи, – тихо відповів принц, і переді мною затанцював спогад, як він встромляє руку в груди Лендела.

– Ти хочеш, щоб я говорив зараз? – Аластир кинув на мене швидкий погляд. – Навіть якщо я маю сказати щось таке, про що ти не захотів би говорити тут?

По моїй шкірі пробігли мурашки, рука Кастіла застигла на моєму стегні. На мить здалося, що він відішле мене геть.

– Ти здивуєшся, скільки Пенеллаф уже знає.

Аластир підняв брови.

– Він збирався обміняти мене на свого брата, – заявила я, вирішивши, що буде краще, якщо це пролунає з моїх вуст. Аластир подивився на мене. – Це не секрет. Про це знають усі за цим столом.

– А тепер плани змінилися? – м'яко запитав Аластир, але ні Кастіл, ні я не встигли відповісти, як він продовжив: – На моїх очах ти виріс з маленького хлопчика, що сидить під боком у матері, у чоловіка, яким став зараз, і так само на моїх очах ріс Малик. І кожного прожитого дня я шкодую, що мені не довелося побачити, як він стає королем, як йому призначалося. Ви двоє були готові на все один заради одного. Були готові пожертвувати чим завгодно.

«Пожертвувати будь-ким» не прозвучало вголос, але для цих слів залишилося місце.

– Я розумію, що ти відчуваєш свої зобов'язання. Розумію краще, ніж більшість. Впевнений, ти пам'ятаєш.

Кастіл напружився, і я зрозуміла, що Аластир зачепив чутливу струну.

– Я знаю, що ти не відмовився ось так раптом від порятунку брата, хоч би як ти був заінтригований. –

Аластир понизив голос і кивнув на нас. – Ні твоя мати, ні твій батько не хотіли, щоб ти їхав. Вони розуміли, чому ти відчуваєш, що маєш виїхати, але й ти знаєш їхню позицію.

– Я знаю їхню позицію, – заявив Кастіл, і інтуїція підказала мені, що Аластир має на увазі принца Маліка. – А яка твоя позиція?

– Та сама, що й завжди: я з королівством Атлантиєю, – відповів Аластир. – Але при цьому я ніколи не очікував, що ти відмовишся від Маліка. Я б на твоєму місці не зміг, тож маю запитати. Чи не є ці... заручини ще одним хитрощом, щоб домогтися звільнення твого брата?

Аластир потрапив прямо в яблучко, і це говорить про те, що він справді знає Кастіла так добре, як стверджує.

Не я мушу переконувати Аластира в тому, що заручини справжні. Це має робити Кастіл. А якщо він не зможе? Що тоді?

– Чим шлюб із Пенеллаф може допомогти моєму братові? – рівним тоном поцікавився Кастіл.

– Гарне питання. – Аластир відкинувся назад. – Можливо, ти вважаєш, що торгуватимеш з кращої позиції, якщо візьмеш у королівства Соліс найдорожчу наречену і зробиш з неї майбутню королеву Атлантиї.

Мене мав вразити той факт, що Аластир настільки точно вираховував плани Кастіла. Але вразило не це. Мене зненацька застигли слова щодо майбутньої королеви Атлантиї.

Якби рука Кастіла не підтримувала мене, я б упала з крісла. До мене раптово дійшло, що коли ми обговорювали нашу угоду, він обійшов мовчанням дуже важливу частину.

Він має стати королем.

О, це не жарти, нам багато про що треба поговорити.

— Можливо, це всім нам допомогло б торгувати з кращої позиції, — зауважив Кастіл. Я прикусила губу. — Але за час, проведений у столиці та в Масадонії, мені довелося змиритися з тим, що мій брат недосяжний. Брехня. Чиста брехня. Але я нічого не сказала, бо навіть я розумію, коли слід мовчати.

Аластир довго мовчав, а потім тяжко зітхнув.

– Як не гірко мені це говорити – тому що я люблю і тебе, і Маліка як рідних синів, – але я сподіваюся, що це правда. Сподіваюся заради тебе та заради королівства. Давно настав час змиритися.

Я знову потяглася чуттям, цього разу без вагань. По незримому канаті струменіла щирість зі смаком теплої ванілі.

– Так, – сказав Кастіл, і я перейшла на нього.

Мене охопив різкий сплеск страждання. Інстинктивно торкнулася руки Кастіла і лише в останній момент зуміла втриматись. Він зрозуміє, що я зробила.

Я поклала руки на колінах.

– А що щодо твоїх зобов'язань? – Аластир рішуче зустрів погляд Кастіла. – Тих, що чекали від тебе до твого від'їзду і все ще чекають після повернення.

Пальці Кастіла знову рушили по вигину мого стегна.

– Ситуація постійно змінюється.

Чого ж чекають від Кастіла після його повернення? Запитання так і просяться на мову, але я стрималася, зрозумівши, що як тільки почну їх задавати, принц і Аластир одразу припинять розмову. А зараз вони наче забули, що я сиджу між ними.

- І після твого від'їзду багато що змінилося, Кастіл. Тебе не було більше двох років, – повідомив Аластир і взяв чашку. – У нас почалися заворушення, особливо серед вольвенів.

– Знаю.

Я глянула на Кієрана. Він стояв, поклавши руку на рукоятку меча, але в іншому виглядав так, що я подумала: чи можна спати стоячи і з розплющеними очима? Такий нудний у нього вигляд.

– І я зроблю все, що зможу, щоб залагодити безладдя, – додав Кастіл.

- Одружившись з напівкровкою? Чужинці? - Аластир повернувся до мене. - Не хочу тебе образити, Пенеллафе. Щоправда не хочу.

- Нічого страшного, - відповіла я.

Він правий. Для народу Кастіла я буду чужинкою.

- Може, вона напівкровка і виросла в Солісі, але мій народ прийме її, тому що я її приймаю, - заявив Кастіл так, наче інших варіантів не існує. – Знаєш, ти частково правий – шлюб із нею дасть нам найкращу позицію для торгу. Так і є. Якщо вона буде зі мною, ми матимемо шанс повернути наші землі.

Аластир випростався у кріслі.

– Уникнути війни?

– Так. Хіба ти цього не хочеш? Хіба це не краще, ніж тисячами посилати наших людей на смерть? – наполегливо запитав Кастіл. - Хочеш знову побачити, як помирають вольвени?

- Звичайно, ні. – Аластир похитав головою. – Я хочу уникнути війни. Як ти знаєш, я і так багатьох втратив через тих, що піднеслися.

Я відчула, як Кастіл знову напружився.

– Так. Боги. Добре знаю. - Він важко зітхнув і трохи розслабився. Я відчула, що багато залишилося невисловленим. - Неправий ти в тому, що єдиною причиною мого шлюбу з Пенеллаф вважаєш позицію для торгу, чи йдеться про мого брата чи королівство. Якби не мої почуття до неї, я просто використовував її так, як спочатку планував.

Правда жалить, але брехня шкребе шкіру, як гарячі ножі. Я сиділа з незворушним виглядом, не виявляючи жодної реакції.

- Це вірно. – Аластир прикусив нижню губу. – Можу тільки сподіватися, що з заворушеннями можна впоратися. Я намагаюся, але молодь... у них є певна думка щодо того, як усе має бути. І твій батько дедалі більше з ними погоджується. - Він поглянув у свою чашку. - Він сподівався, що твоє перебування в Солісі виявиться плідним. І він дізнався, що так воно й виявилось. Проте у нього є плани, Кастіл. І він досі король.

– Ці плани стосуються мене?

Я відразу зрозуміла, що мені слід було мовчати, але не змогла стриматися. Занадто багато років я сиділа мовчки, поки в моїй присутності обговорювали мене, моє життя та моє майбутнє.

Але більше не буде.

Здивування, що промайнуло на обличчі Аластира, змінилося слабкою усмішкою.

- Здається мені, тебе зараз багато чого стосується. - Його обличчя стало серйозним, і він перевів погляд на принца. - Я хотів би поговорити з Пенеллаф.

- Про що? – наполегливо запитав Кастіл.

– Про все це. Я хочу поговорити з нею наодинці.

Кастіл нахилився вперед, притулившись грудьми до моєї спини.

- Навіщо тобі це?

- Тобі справді потрібно питати? – повернув у відповідь Аластир, і його щоки спалахнули – перший натяк на справжній гнів. – Тобі знадобиться моя допомога, коли доведеться переконувати твого батька та вольвенів, що це гідний шлюб, що він піде на користь королівству і що ти справді вибрав її. Ти це знаєш. Думаєш, я погоджусь на допомогу, якщо виявиться, що її змусили на це піти?

Моя повага до літнього вольвена злетіла вище даху фортеці.

– Ні. Я не вірю, що погодишся, – відповів Кастіл. - Якщо Пенеллаф хоче з тобою говорити, я не проти.

Моє серце підскочило в грудях, але коли Аластир повернувся до мене, я кивнула.

– Я з вами говоритиму.

- Прекрасно. - Аластир натягнуто посміхнувся мені і підвівся. - Ходімо. Прогуляємось.

Кастіл прибрав руку, і я встала.

- Просто щоб ти знав: Пенеллаф не потребує захисту - вона більш ніж здатна за себе постояти. Але з тобою йде моє майбутнє. Охороняй її добре. Від цього залежить твоє життя.

* * *

- Це правда? - Запитав Аластир.

Він вів мене під руку вузькими коридорами фортеці. Масляні світильники розповсюджували неяснє світло і кидали тіні на незнайомі кам'яні стіни.

- Ти можеш себе захистити? Зі зброєю чи без?

– І так, і так, – відповіла я. – Мене вчили поводитися з кинджалом, мечем та цибулею. А ще я вмію битися врюкопашну.

Він подивився на мене з подивом та повагою.

– Це незвичайно для жінок Соліса, а тим більше для тієї, хто була Дивою.

- Незвичайно, - погодилася я. – Однак я була така безпорадна, коли загинули батьки. Я була дитиною, але мама теж не могла дати відсіч. Якби могла, то, може, вона вижила б. Я просто... Я більше не хотіла бути безпорадною. Так багато людей, особливо жінок, ніколи не мали змоги навчитися захищати себе. Їм доводиться покладатися на інших – на тих, що піднеслися, – і я... Я починаю розуміти, що це ще більше посилює абсолютний контроль тих, що піднеслися над людьми.

- Але вони дозволили тобі вчитися боротися?

Я представила реакцію герцогині чи герцога на таку новину і тихо засміялася.

– Ні. З моїми опікунами трапився б напад. Але, якщо чесно, я завжди думала...

– Що думала? - Запитав він, коли я замовкла.

Не знаю, чи варто цим ділитися, але щось в Аластірі сприяє моїй невимушеності – можливо, те, що він так нагадує Віктера.

- Я завжди думала, що королева Ілеана схвалила б, якби дізналася, що я вмію боротися. Не знаю, чому я так вважаю. Просто... королева, яку я знала...

- Це не та королева, яку знають інші, - закінчив він, і я кивнула. – У людей багато різних сторін. Навіть у Вознеслих. Як ти навчилася битися?

– Мене потай навчав один із моїх особистих охоронців. Його звали Віктер. - До горла підкотив ком і залишався там, коли я розповідала Аластіру про нього та про ризик, який він узяв на себе. - Він був мені як батько, і я... боги, я так сумую за ним.

Аластир зупинився, коли я заговорила про Віктера, але мою руку не випустив.

- Схоже, він дивовижна людина.

– Був дивним, і я... – Я зморгнула сльози, що підступили. – Він мав жити.

Він упіймав мій погляд і сказав:

- І він помер від рук послідовників, які підкорялися принцу Кастілу? Як ти змогла впоратися з цим?

Як? У мене всередині щось обірвалося. Я з цим і не впоралася.

- Не думаю, що колись зможу це забути.

- І все-таки ти закохалася в Кастіла? Може, він і не сам тримав меч...

– ...але вони вбивали від його імені, – домовилася я за нього. - Я знаю. І Кастіл знає. Він знає, що несе відповідальність, і я знаю, що він втратив сон через це. - У мене пересохло в роті, коли я сказала: - Це було важко, але на мої почуття до нього ніяк не вплинуло те, що сталося з Віктером.

Брехня досить легко зірвалася з моєї мови. Напевно, надто легко. Серце стиснулося. У найближче вікно бився вітер.

– У нас із Кастілом нічого не було легким. Коли ми познайомилися, я вважала його зовсім іншою людиною, але навіть тоді почала закохуватися в нього. – Боги, це правда. – І ось ми тут.

- Так, ми тут.

Аластир посміхнувся зімкнутими губами і, прибравши мою руку з ліктя, взяв за кисть.

– Я знаю Кастіла з народження, як і його брата. А до того знав його батька та матір ще довше. Я пам'ятаю, як королева була заміжня за іншим королем, – тихо промовив він, і одне це сказало, що він набагато старший, ніж я передбачала. - Кастил мені як син. Він справді був би мені сином, якби доля не розсудила інакше.

- Що ви маєте на увазі?

Зморшки навколо його очей стали глибшими, а мій дар раптом почав тиснути на шкіру, реагуючи на несподівану зміну його емоцій. Страждання було таким сильним і свіжим, що дар вирвався. Я відкрилася, не в силах його втримати, і напружилася від сум'яття, яке клубило у вольвені і перейшло до мене. Його горе поранило так глибоко, що важко дихати. Я пустила в хід інший бік дару, зменшуючи біль.

- Ти знаєш, що Кастіл уже був закоханий?

Питання так мене вразило, що я обірвала зв'язок, але все одно відчувала в горлі різку гіркоту.

- Так знаю.

Це все, що я знаю. Що він закохався.

- Він казав тобі, що колись був заручений?

Я втратила мову і просто похитала головою.

На обличчі Аластіра з'явилася слабка сумна посмішка.

- Я не здивований. Він рідко про неї говорить, хоч би як я намагався завести про неї мову. І, якщо чесно, я не пам'ятаю, коли він востаннє навіть промовляв її ім'я. Я не можу його за це звинувачувати, як не винна і ти.

Вона – рана, яка загоїлася, але все одно це рана. Він ... - Аластир глянув убік, його плечі напружилися і знову розслабилися. - Він буде дуже невдоволений, якщо дізнається, що я говорив з тобою про Ши. Щиро кажучи, я зараз перейшов межу. Але тобі треба знати, чому я так здивувався, дізнавшись про ваше заручення. Я не думав, що Кастил колись ще дозволить собі такі почуття. - Він зустрівся зі мною поглядом.

– І тобі треба знати, чому я сподіваюся, що він щиро зацікавлений у цьому шлюбі та його мотиви йдуть із серця, а не від відчайдушного прагнення знайти брата.

Навіть не знаю, що в його оповіданні найбільше мене вразило. Те, що Кастіл був заручений - з вольвенкою, що він був закоханий у дівчину, якої абсолютно очевидно немає в живих, або що Аластир хоче, щоб наш шлюб виявився справжнім.

Я прочистила горло.

- Ши була вашою дочкою?

Він кивнув головою.

- Так. І, як не дивно, я тебе ледве знаю, але ти нагадуєш мені її. Вона теж часто говорила відверто, викликаючи гнів оточуючих. І вона була здатна за необхідності захистити себе. - Він усміхнувся. - Я припустив би, що це одна з рис, яка привабила в тобі Кастіла. Яка, так би мовити, дозволила йому бачити крізь вуаль.

Уявлення не маю, що про це думати.

- Коли вона... померла? Як?

- Це було давно, за багато років до твого народження. - Його слова вкотре нагадали, скільки років Кастілу. - Вона моя дочка, але її смерть - не моя історія, не мені нею ділитися. Це історія Кастіла. - Він упіймав і втримав мій погляд. - І я дуже сподіваюся, що якось він поділиться з тобою цією історією.

Я вважала, що горе Кастіла пов'язане з захопленням його брата, але вже виявила, що частково його джерелом було те, що з ним робили. А тепер запитала, скільки в цьому сумі пов'язано з дочкою Аластира.

- Мені шкода, що так сталося з вашою дочкою, - сказала я щиро. - І я нічого не скажу.

- Я не заперечую, якщо скажеш. Відверто кажучи, я сподіваюся, що він поговорить з тобою... поговорить із кимось про неї.

Я - остання людина, якій варто говорити з ним про Ши.

- А чому ви розповідаєте мені про це? Ця тема не з тих, що я можу з ним обговорювати.

- Так. Принаймні зараз. Я сподіваюся, що одного дня він відкриється і поговорить з кимось, навіть якщо не зі мною. А розповів я тому, що Ши не була зніженою панночкою. І я бачу, що ти також не така. Але я сподіваюся, що ти не настільки схожа на неї, щоб не просити допомоги або відмовлятися, коли її потребуєш.

- Він поплескав мене по руці. - Я завжди буду вірний моєму королівству, богам і Да'Нірам, але навіть якби в мене ніколи не було дочки, я не зміг би просто стояти і дивитися, як молоду жінку використовують проти її волі. Війна жорстока. На ній завжди бувають втрати. Але у шлюбних справах немає потреби у жорстокості, і я цього не зазнаю.

Моє серце знову забилося. Чи може він це вловити?

- Пенеллафе, Кастіл не одне десятиліття рішуче налаштований знайти брата. Це ціле життя смертному. І хоча я сподіваюся, що він нарешті рушив далі і що він прийме роль, якої відчайдушно потребує королівство, я хочу, щоб він нарешті дозволив собі жити. Хочу у це вірити. Проте не можу.

Я напружилася.

Аластир глянув мені в очі.

- Тому я пропоную допомогу. Якщо тебе втягнули в це силоміць, я допоможу втекти. Я зроблю все, що мої сили, щоб забезпечити безпечний проїзд. Я не відішлю тебе в Соліс. Не віддам до рук тих, хто хоче зневажати тобою іншим способом. Але я схочу тебе так, що ні Кастіл, ні Піднесені не зможуть добратися до тебе. Достатньо лише сказати, і для тебе все це закінчиться.

Затамувавши подих, я обмірковувала його слова - його пропозицію. Це - свобода. Така сама, як та, що обіцяв Кастіл, але без шлюбу і всього пов'язаного з ним удавання. І я вірила у щирість його пропозиції. Цей чоловік, ледве мене знаючи, ризикне допомогти мені і тим самим спричинити гнів принца або, можливо, набагато серйозніші наслідки. Все тому, що він...

Тому що він хороша людина.

Так би вчинив Віктер. Він хотів мати можливість так вчинити, коли зрозумів, що становище Діви вбиває мене. По крихтах, день за днем.

Сльози знову обпалили очі.

- Боги милостиві, - промовив Аластир. - Думаю, слези сказали все, що треба знати. Я прошу вибачення...

- Ні. Справа не в цьому. - Я стиснула його руку. - Просто ваша пропозиція така несподівана. Ви хороша людина, а... а добрих людей так мало. Я знаю, що так міг би зробити Віктер, і я просто подумала про нього. - І це все?

Він пильно подивився на мене, поклавши іншу руку поверх моєї.

- Так, - сказала я, утримуючи його погляд. - Я ціную вашу пропозицію. Ціную те, що ви хочете зробити для мене. Але він не використовує мене. Не в такий спосіб.

— Тобі не потрібна моя допомога?

- Ні, присягаюся.

І це правда. Зараз немає.

Якби він прийшов на день раніше, моя відповідь, можливо, була б іншою. Я б сказала "так". Я втекла б. Але Аластир не дасть мені те, що може дати Кастіл. Єна. І я не можу піти зараз, знаючи, що можу допомогти змінити стан народу Соліса. Мені потрібна не та свобода, яку запропонував Аластир.

Він зітхнув і, як мені здалося, вирішив, що я зробила нерозумний вибір. Може, це означає, що він не вірить у Кастілу. Чи переживає за мене, бо повірив мені. Не знаю.

- Якщо ти передумаєш, - сказав він, і очі його були сповнені смутку, - то тільки скажи. Обіцяєш?

Я насправді готова розплакатися.

– Обіцяю.

- Добре.

Він усміхнувся, і я...

Не усвідомлюючи, що роблю, я кинулася вперед і обхопила Аластира руками. Я його обійняла. Мій вчинок його приголомшив. Мить він не рухався, а потім теж обійняв.

- Вибачте, - промимрила я, відсторонюючись. Моє обличчя горіло.

Він усміхнувся, і в куточках очей з'явилися зморшки.

- Ніколи не вибачайся за обійми, Пенеллафе. Щиро кажучи, мене дуже давно ніхто не обіймав. Ні Кастіл, ні Кієран не любителі обійматися.

Я хрипко засміялася.

- Думаю, якщо я спробую обійняти Кієрана, він вивернеться.

- Швидше за все. Гаразд, гадаю, я дізнався про все, що потрібно. - Голос його, як і раніше, сумний. Мабуть, через доньку, через Кастілу чи навіть через мене. - Треба відвести тебе до принца.

Я повернулася, але зупинилася. Не знаю, коли нам ще буде можливість поговорити наодинці.

- Можна вас дещо запитати?

Аластир кивнув, і я продовжила:

– Ви колись допомагали атлантіанцям та їхнім нащадкам їхати з Соліса?

– Так.

– Я думала про своїх батьків – про те, чому вони виїхали зі столиці. Можливо, вони дізналися, що замишляють піднесені, або виявили, що самі нащадки атлантіанців, принаймні один з них. Ще хтось займався тим самим, що й ви?

- Так, були й інші. Не дуже багато. І, що сумно, більшість не повернулися додому. - Він погладив підборіддя великим пальцем. – Ми вважаємо, що вони потрапили в полон, тож ти мало з ким можеш поговорити.

Я не наважувалася навіть сподіватися, що знайдеться хтось, з ким можна поговорити.

– Мені просто цікаво, чи мої батьки могли знати, що існують люди на зразок вас.

– Звісно, могли. Король із королевою знали, що ми активно розшукуємо наших людей, – підтвердив Аластир. – Можливо, один із твоїх батьків дізнався про нас від Вознеслихся. - Він схилив голову. - Тобто, ти думаєш, що так і було?

- Я не знаю, - зізналася я, провівши рукою по піхвах на стегні. - Я мало що пам'ятаю з тієї ночі, коли на нас напали, але пам'ятаю, що батько всю поїздку був мовчазніший, ніж зазвичай. І мама також. Здавалося, вони нервували замість того, щоб радіти початку нового життя в тихішому місці. І я... мені здається, тато з кимось зустрівся. Я невиразно пам'ятаю, що там була ще одна людина.

- Але твої спогади недостатньо ясні.

Я похитала головою, і він додав:

– Звичайна річ після такої травми.

Так. Мені так і казали.

– Після війни багато хто вижив стверджував, що забув всі битви, в яких брали участь. Емоції та шрами залишаються, а подробиці губляться в тумані, – пояснив він, – Те саме було з Кастилом. Він мало що пам'ятає зі свого полону.

Це не так. Він пам'ятає все, чи принаймні достатньо, щоб не вишукувати в тумані подробиці, але я не стала цього говорити. Я здивувалася: Кастил розповів мені про полон стільки, що я не маю сумніву – він пам'ятає, а з Аластиром цим не поділився.

- Мені сняться сни. Іноді у них з'являється щось нове. Наче відкривається скриня, і з неї виходить ще шматочок тієї ночі. Але я не знаю, чи справжні ці спогади. Я про нові. У будь-якому випадку неясно, чи це значення має. Я просто хочу знати.

– Твоє бажання зрозуміле. Я розумію. - На мить його обличчя стало жорсткішим, але потім розгладилося. – Більшість із тих, хто знав, як нас знайти, користувалися вигаданими прізвищами. Як звали твоїх батьків?

Я тяжко зітхнула.

– Коралена та Леопольд. Кора та Лео, – назвала я, дивлячись на світильник і намагаючись згадати, як виглядав батько. Спогади про нього потьмяніли. - Так вони зверталися один до одного.

- Коралена, - прочистивши горло, повторив Аластир. Я подивилася на нього, але його погляд теж був спрямований на світильник. - Прекрасне ім'я. Досить незвичайне, щоб згадати його, якщо вони використали свої справжні імена. Коли ми приїдемо до Атлантії, я запитую тих, хто ще живий, чи не пам'ятають вони, щоб розмовляли з жінкою під таким ім'ям. Або про неї. Шансів мало, але ніколи не знаєш. Світ, хоч би як він був великий, часто виявляється тісніше, ніж ми думаємо.

Аластир привів мене до кімнати, де я ще не була, в протилежному від бенкетного залу кінці фортеці. З охорони біля дверей я зрозуміла, що Кастіл, швидше за все, там. Як тільки двері відчинилися, в ніс ударив запах плісняви, який запалив радість у моєму серці.

Книги

Цілі ряди книг.

Я як у тумані рушила вперед, майже не чуючи, що говорить Аластир, і не усвідомлюючи абсолютно нічого, крім можливостей, які чекають під різнокольоровими корінцями. Я йшла як заворожена.

Мене обхопили за талію, і я придушила вигук здивування. Рука потягла вниз, і вдруге я опинилась на колінах Кастіла.

Поглинута виглядом книг, я навіть не помітила, що він сидить на дивані, повз який я йду. Я повернулася до нього, не звертаючи уваги на пульс, що почастішав, і зустрілася з пильним поглядом бурштинових очей, прикритих віями.

- Це було потрібно?

- Звичайно, - відповів він і послабив хватку.

Декілька людей поспішно вийшли з кімнати, дивлячись прямо перед собою, ніби не наважувалися дивитися в мій бік.

Двері з клацанням зачинилися, залишився тільки Кієран. Він сидів у кріслі, закинувши ноги на кедровий скриню. Я спробувала звільнитися, але не надто досягла успіху.

Кастіл стиснув мене міцніше.

- Як пройшла розмова з Аластіром?

- Добре, - відповіла я, і мої думки одразу перенеслися до жінки, з якою Кастіл був заручений.

Ши. Я хочу розпитати про неї. Хочу знати, що сталося. Хочу знати, чому він ніколи не згадував про неї, хай і розумію, що він не мав жодних причин говорити про неї. Ми з ним колись були друзями. Принаймні я так вважала. І думала, що ми можемо стати більшими, ніж друзями. Але тоді ще не знала правди. І хоча ми уклали угоду, я... що ж, я не так багато для неї означаю, щоб ділитися зі мною секретами.

«Але це так?» – прошепотів мій внутрішній голос.

Кастіл поділився зі мною подробицями того, що з ним робили у в'язниці Вознесихся. Він не відкрився Аластіру, батькові його колишньої нареченої. Що це означає, якщо взагалі щось означає? Як би там не було, чи можна говорити про жінку, з якою він колись хотів одружитися, без особливих приводів, а лише тому, що він колись її кохав? Це надто особисте. Таке обговорення можливе лише між справжніми закоханими.

Ми не такі.

Аластиру слід було б покладати надії на когось іншого.

- Просто добре? - Він підняв темну брову.

Я кивнула. У грудях оселився незрозумілий тягар.

— Слід поставити уточнюючі питання, — зауважив Кієран. - Чи варто нам хвилюватися, що Аластир спробує тебе втекти?

Я кинула на нього лукавий погляд.

- Чому ти так вирішив?

— З того, що ми обоє чудово знаємо Аластира, — відповів Кастіл, знову привертаючи мою увагу. - Мабуть, він турбувався, що тебе змусили до цього шлюбу, і, швидше за все, запропонував допомогу у втечі.

- Вчора ввечері ти запропонував мені вибір. Якби я не погодилася на шлюб, ти мене не примушував би. Ми дійшли згоди, — нагадала я. - Якби я прийняла пропозицію Аластіра, хіба сиділа б я тут?

— Гадаю, що ні. - Він спостерігав за мною крізь напівопущені вій. - Або ти могла дочекатися моменту, коли я найменше чекаю втечі. Але просто щоб ти знала, я завжди чекаю від тебе несподіванок.

Я посунула брови.

— У тебе параноя.

- Начебто я не маю на це причин.

- Я ображена тим, що ти вважаєш, що я можу не стримати слово. Я ж дала згоду, вашу високість.

Я посміхнулася, побачивши, як він стиснув щелепи.

— Аластир запропонував допомогу. Я відмовилася.

Минула мить.

— Тоді я перепрошую за свою параноя, принцеса.

Я пирхнула.

- Ну, звичайно просиш.

— А тепер я ображений тим, що ти сумніваєшся у моїй щирості.

Я закотила очі.

- У мене є питання. Вони важливіші за те, що ми обговорювали з Аластіром.

- У тебе є запитання? - Тон Кієрана сочився вдаваним здивуванням. - Я вражений до глибини душі.

- Я відкрита книга, - відповів Кастіл. - Що ти хочеш знати?

Відкрита книга? Навряд чи.

- Які плани твого батька?

Кастіл розвалився на кремовому дивані в неймовірно недбалій позі.

- У мого батька багато планів, Поппі. - Його погляд ковзав по моєму обличчю. До мене дійшло, що він ніколи не назвав мене Поппі перед Аластіром. - Але якщо вони торкаються тебе, то швидко перетворюються на лише гру уяви.

- Мені здалося, що він вважав твою діяльність плідною саме через мене.

- Не хвилюйся щодо мого батька. - Кастіл прибрав руку з мого стегна і провів великим пальцем по моїй нижній губі, через що я відчула непроханий трепет у грудях. - У нього зараз є важливіші турботи, ніж ти. Я примружилася і спіймала його зап'ястя.

- Наприклад, проблема нестачі земель?

Його очі стали кольором теплого бурштину.

- Упевнений, це питання забирає у нього багато часу, але воно не ризикне зіпсувати зі мною стосунки, вдавшись до якихось дій проти тебе.

Мені хочеться у це вірити. Я дістануся до Сна, тільки якщо залишуся живою та неушкодженою. А якщо я потраплю до планів короля, то, мабуть, це не обіцяє мені залишитися живою і неушкодженою. Особливо якщо ці плани полягають у тому, щоб відправити мене до столиці Соліса частинами.

- Схоже, ти забув мені дещо розповісти.

Кастіл підняв брови.

- Чи можна про це докладніше?

- Навіщо? Хіба є багато такого, про що ти не сказав мені?

- У людини мають бути секрети. Хіба це не додає привабливості?

Намагаючись не вийти з себе, я почала рахувати до десяти. Дійшла лише до трьох.

- Твої секрети зовсім не привабливі. Якщо у світі існує еліксир проти привабливості, то це саме він.

— Прокляття, — промимрив Кастіл, блиснувши очима.

- Ти після повернення маєш стати королем? - Наполегливо запитала я. - Цього від тебе чекають?

Насмішка зникла з його очей.

- В тому числі. Король із королевою можуть правити Атлантиєю лише чотириста років. Так заведено, щоб відбувалися зміни. Якщо наступником не стає їхня дитина, то з претензіями на трон може виступити хтось інший. Мої батьки вже перевищили термін правління. І оскільки вони не вірять у те, що Малик повернеться, вони вважають, що цю роль настав час прийняти мені.

- А хтось уже висунув претензії на трон?

- Наскільки я знаю, ні.

Але звідки він знає, якщо кілька років не був дома?

- Тобі не спадало на думку розповісти мені про це?

- Не дуже гарна ідея.

- О боги! - Почала я.

- Головним чином тому, що я знав: тебе це відлякає, - додав він.

- Так і сталося, — промимрив Кієран.

- Тебе ніхто не питає, - огризнулася я, і вольвен захихотів. Я звернула сердитий погляд на Кастіла. - Відлякає чи ні, мені треба знати, що...

- Це нічого не змінює, — перебив він. — Одне те, що, на думку моїх батьків, мені час прийняти трон, не означає, що я маю чи це робитиму. Вони не можуть мене змусити. Справжній спадкоємець трону Атлантиї — мій брат. Не я. І він піде на нього, коли я його звільню.

Я стиснула губи і глянула на Кієрана, щоб оцінити його реакцію на слова Кастіла, але вольвен дивився прямо перед собою з непроникним виразом обличчя. Сумніваюсь, що моє чуття скаже щось більше, але я знаю, що Кастіл рішуче налаштований урятувати брата. Він не хоче бути королем, навіть якщо вже давно настав час коронувати нового. З огляду на все це мені не варто турбуватися про те, що я стану королевою. Я почала підніматися. Кастіл стиснув мене міцніше.

- Ти куди? Мені зручно, коли ти сидиш у мене на колінах.

- Не маю сумніву, але тут немає глядачів.

- А як же я? — подав голос Кієран. - Я все ще тут.

- Ти не береш до уваги.

- Ой-ой, — промимрив він.

- Але ми не наодинці, принцеса. Хіба ми не домовилися, що на людях ти не боротимешся зі мною?

Я примружилася.

- У цій кімнаті більше немає нікого. Двері зачинені, а в нашій домовленості не йшлося про те, щоб сидіти в тебе на колінах.

- Знаю. - Він прикусив пухку нижню губу, виставивши кінчики іклів. — Але мені це справді подобається. Внизу живота поважчало, але мене справді не турбує, як реагує моє тіло на його гарячий погляд і вигляд цих іклів. Мене затопило гарячою хвилею, і я можу тільки сподіватися, що це не так помітно, як відчувається. А ще виникла різка та потужна пульсація в такому місці, що мені захотілося стиснути ноги. Ненависно усвідомлювати, що він точно знає, як я на нього реагую.

Я відпустила його зап'ястя.

- Мені начхати, якщо тобі подобається.

- Брехня, - прошепотів він, прибираючи моє волосся. — Тобі це теж подобається.

– А знаєш, що мені подобається більше?

Я нахилилася до нього і побачила, як у його очах спалахнуло здивування, що швидко змінилося жаром. Потім повернувся лінійний погляд з-під напівопущених вій.

– Маю кілька ідей.

– Мені сподобалося б кинути в тебе ножа і побачити твою кров, – сказала я, відсмикуючи голову від його дотику.

На цей раз я піднялася, і він не став мене утримувати.

Кастил засміявся і опустив руку на підлокітник крісла.

– Це якраз була одна з ідей.

– Ви зараз набагато переконливіші, ніж були перед Аластіром, – зауважив Кієран. – І якщо ви не можете переконати Аластіра, що закохані один в одного настільки, що Кастил забув десятиліття пошуків брата, а ти вибачила йому плани віддати тебе за викуп, тоді ви не зможете переконати короля. І тим паче твою матір.

На жаль, Кієран правий.

– Аластир нам не вірить. Він не сказав цього прямо, але я бачу, що він має серйозні сумніви. Можливо, він думає, що я в тебе шалено закохана, а ти просто мене використовуєш.

На обличчі Кастіла повільно розпливалася усмішка, яка не зникла, навіть коли він побачив, яким поглядом я нагородила його. Його очі, як і раніше, сяяли.

– Отже, треба краще старатися, правда?

Я поклала руки на груди.

– Як нам хтось може повірити, коли я всього пару ночей тому цікавилася, чи не збожеволів?

– За кілька ночей багато може статися, Поппі. Особливо, якщо ти зі мною.

– Твоя зарозумілість ніколи не перестане мене дивувати, – промовила я.

Кастил проігнорував моє зауваження.

– Думаю, він нам повірить. Ми маємо час, щоб його переконати, але зараз треба його заспокоїти, перш ніж він поїде перевіряти дороги.

Він встав.

– Що заспокоїти?

– Він може бути... чутливим. Отже, треба заспокоїти його щодо того, що я не накажу його вбити до нашого від'їзду, – пояснив він. Я не могла зрозуміти, каже всерйоз він чи жартує. – Побудеш поки що тут? Тут багато книжок. Щоправда, нічого настільки цікавого, як щоденник міс Вілли.

Цей клятий щоденник.

– Я не проти залишитися тут.

Кастіл глянув на Кієрана, і той відповів:

– Я за нею наглядаю.

– Ви правда все думаєте, що я у великій небезпеці? По фортеці вже мала рознестися новина про наші заручини.

– Я не хочу тобою ризикувати. – Кастіл ступив уперед і торкнувся моєї щоки під шрамом. – Дякую.

– За що?

Дотик кінчиків пальців був легким, але по тілу все одно пробігло тремтіння.

– Що обрала мене.

* * *

Залишок дня я провела у бібліотеці. Мені принесли пізній обід, і я з'їла юшку біля потріскуючого каміна, перегортаючи запорошені сторінки дитячих казок і старих хронік, написаних людьми, які колись жили в Новому Притулку. Переходячи від одного книжкового ряду до іншого, я не думала ні про те, що розповів Аластир, ні про те, чого від мене очікують, коли ми поїдемо з фортеці. Мене поглинула свобода вибирати будь-яку книгу, яку хочеться. У Масадонії мені дозволяли читати лише книжки з історії, і, хоча Тоні частенько притягала цікавіші романи, цього було мало.

Кієран сидів мовчки, читаючи одну із відкинутих мною книг. Підозрюю, він задоволений дорученням лише тому, що я надто зайнята, щоб завалювати його питаннями.

Я й не задавала, поки не прикінчила миску тушкованих овочів і не перевернула всі полиці, за винятком нижнього ряду за великим дубовим столом. Ось там я знайшла цікаву книгу. Це був тонкий томик у золотій шкіряній палітурці, наполовину захований за численними товстими хроніками, – як діамант у багнюці. Я витягла його і закашлялася від хмари пилу, що піднялася.

– Тільки не вмирай, – попросив Кієран. – Кастил буде дуже незадоволений.

Не удостоївши його увагою, я витерла обкладинку та принесла книгу на стіл. Відкрила її і почала гортати пергаментні сторінки, що вицвіли до тьмяно-жовтого кольору. І завмерла, побачивши дату. Книга в золотій палітурці теж виявилася склепінням записів, але набагато старше за інші. Судячи з дати, їй принаймні вісімсот років.

Перевертаючи сторінки, я читала дати народжень і смертей, рід занять та номери будинків, одразу помітивши, що записи в цій книзі дуже відрізняються від інших. Моя увага привернули проміжки часу між датами народження та смерті.

Сотні років.

Це відомості про атлантіанців, які колись жили в Новому Притулку. Я сіла у скрипуче старе крісло. Чорнило вицвіло, багато імен і рід занять виявилися нерозбірливими. Інші прочитати було легше. Пекар. Власник стайню. Коваль. Цілитель. Вчений. Дивно бачити такі звичайні професії поруч із датами, які вказують на те, що ці люди жили вдсятеро довше за смертних. Але я вирішила, що коли королівством правила Атлантія, довгі життя були тут звичайною справою. Мені потрапили незнайомі слова та професії, вони повторювалися в колонці роду занять і в дужках поруч із іменами, які мені вдалося розібрати.

— Що таке вівер? - Запитала я, не впевнена, що сказала правильно.

— Що? - Кієран відірвався від книги, що лежала на колінах.

— Я знайшла записи атлантіанців, які колись тут мешкали, — пояснила я. - Тут часто повторюється слово "виверн".

Кієран прибрав ноги з скрині, підвівся і поклав книгу туди, де щойно лежали його ступні. Він підійшов до мене.

— Де?

— Бачиш? - Я поплескала пальцем по бляклим чорним чорнилом. - Тут слова, яких я не знаю. Наприклад, це. Серен.

- Прокляття. - Кієран нахилився і перевернув сторінки до титульної. - Атлантіанські записи.

Я вигнула брову.

— Я так і сказала.

- Дивно, що вони тут збереглися стільки років.

Він повернув сторінки назад до того місця, яке я показувала.

- Вони стояли за парою інших літописів і були вкриті пилюкою. Мабуть, про них забули.

— Безперечно забули. Ті, що піднеслися, знищили все до єдиної хроніки атлантіанців, які колись тут жили, навіть найменші переписи.

- То що ж таке вівер?

- Віверн - це атлантіанська лінія, яку перебили під час війни, - пояснив він. — Вони теж належали двом світам, смертним та тваринам.

— Як вольвени та перекрутки?

Він кивнув головою.

- Віверни могли приймати вигляд великих котів, більше тих, що блукають у печерах Пустошей. Ось. Дракен?

Його рука зачепила мою, коли він потягнувся, щоб показати щось на сторінці.

Через його стиснуті зуби вирвалося шипіння, і він відсмикнув руку. Я повернулася — він стояв за кілька футів від мене.

Я скинула брови. Трохи надмірна реакція на дотик.

- Ти в порядку?

Кієран дивився на мене. Я ніколи не бачила, щоб він так витріщав очі. Вони неприродно горіли.

- Хіба ти нічого не відчула?

- Ти торкнувся моєї руки. Ось і все, що я відчула. - Я здивовано дивилася, як він потирає руку. - А ти?

- Мене ніби вдарило блискавкою, - сказав він.

- Тебе раніше било блискавкою?

— Ні. Це образне вираження. - Він глянув на двері і знову перевів на мене палаючі очі. - Ти справді нічого не відчула?

Я похитала головою.

- Напевно, це був статичний заряд від того, що ти тягнув ноги по килиму. - Я трохи посміхнулася. - Я весь час так робила з Єном.

— Чому це мене не дивує? - Кієран опустив руку. — Принц іде.

Я відкрила рота, але за мить розчинилися двері. У Кієрана такий гарний слух?

Увійшов Кастіл. Його волосся було відкинута з лиця назад. Здавалося, з бібліотеки зникло все повітря, і вона втричі зменшилася в розмірах. Це через нього. Своєю присутністю він ніби заповнює весь простір.

Він перевів погляд з Кієрана на мене.

- Схоже, вам весело.

Я в цьому сумніваюся, враховуючи, що у вольвена, як і раніше, такий вигляд, наче йому привидився привид.

- Я знайшла книгу із записами атлантіанців, які колись тут жили.

- Звучить справді весело, - простяг Кастіл.

- Ти якраз вчасно. - Обличчя Кієрана набуло звичайного виразу. - У твоєї нареченої є питання.

Від того, як він промовив слово «наречена», мені захотілося жбурнути книгу йому в голову.

— Можливо, маю відповіді. — Кастіл нахилився над столом. - І так, попереджаючи твоє питання: ти вільний, можеш зайнятися чим завгодно.

— Хвала богам, — промимрив Кієран, відліпаючи від книжкових полиць і прямуючи до дверей. - З Аластіра все добре?

Кастіл кивнув головою.

— Він із кількома хлопцями вирушив перевіряти дороги.

- Гаразд. - Кієран розвернувся. - Бажаю вам весело провести час.

Я простежила за ним, поки не зачинилися двері.

- Він дивно поводиться.

- Що таке?

- Його вдарило статичним розрядом, коли він зачепив мою руку, а він повівся так, наче я зробила це навмисно.

- Ти знаєш про замикання електричних дротів? Про електричні розряди?

Я кивнула, і він продовжив:

- Вольвени можуть втрачати контроль над своїм виглядом, якщо стикаються з електрикою, навіть нешкідливого рівня. Іноді на них діють особливо сильні грози із блискавками.

- О, ну тоді гаразд. – Я помовчала. - Але все одно він дивний.

Кастил засміявся – таким глибоким, щирим та приємним сміхом.

- То про що ти хотіла запитати?

Я подивилася на нього і відразу про це пошкодувала. Мені згадалися слова, які він промовив перед тим, як піти до Аластира. «Дякую, що обрала мене». Але ж я його не вибирала. Чи не по-справжньому.

Проте мене охопив трепет.

Я переключила увагу на книгу.

- Я знайшла тут слова, яких не знаю. Кієран саме пояснював, що віверни можуть перетворюватися на величезних котів, і збирався розповісти, хто такі дракени.

- О, це стара книга. - Він нахилився, розглядаючи сторінку. До його власного запаху домішувався запах дерев'яного диму. - Дракени були сильною лінією, вони могли розправляти крила шириною з коня, а хвости у них були гострі, як клинки. Вони вміли літати. Дехто навіть міг видихати вогонь.

Я підняла підборіддя і дивилася на нього.

- Як... як дракони?

Кастил кивнув головою.

- Я думала, що дракони – це міф.

Я згадала, що читала про них у книгах, які запозичила у міській Бібліотеці. Деякі навіть мали малюнки страшних тварин.

- Кожен міф ґрунтується на якихось фактах, – відповів він.

- Якщо існували дракени, які могли літати й видихати вогонь, то як змогли Вознеслися взяти гору над атлантіанцями? - Здивувалася я.

- Тому що дракени практично зникли ще до створення першого вампіра. - Кастил схопив пасмо мого волосся і почав накручувати його на палець. – Якби вони були тут, від тих, що піднесли, не залишилося б нічого, крім випаленої землі.

Я зіщулилася.

- Що ти маєш на увазі під "практично зникли"?

- Ну, моя дуже цікава принцеса, легенди стверджують, що багато дракенів не померли, а заснули разом із богами, щоб захищати їх.

- Легенди кажуть правду?

Він розмотав пасмо.

- На це я не можу відповісти. Як не шкода, я ніколи не бачив дракена. Хотілося б на нього подивитись.

- Мені теж, - зізналася я, уявляючи, що вигляд у дракена був би лютий, але величний.

Дивлячись у книгу, Кастил знову почав накручувати моє волосся на палець.

- І сірени тут були? Хм. Ось уже ніколи б не подумав.

- Чому?

Я висмикнула з його руки моє волосся.

Він невдоволено надув губи.

- Тому що поблизу немає ні моря, ні великої водойми. Серени теж належали двом світам: смертним та...

- Водний народ? - Прошепотіла я. Серце тьохнуло.

- Так, їх можна назвати і так. У них також з'являлися плавці... Не як у ламей. - Він усміхнувся, і на щоці трохи позначилася ямочка. - Їхні плавці були у відповідних місцях, але ця крива лінія теж згасла ще до війни.

Чи було збігом те, що Єн написав казку про двох дітей, які потоваришували з водним народом? Я думала, це лише гра його уяви. Але що, якщо він знайшов сірі?

- Як вони померли?

- Про це багато сперечаються. Деякі атлантіанці старшого покоління кажуть, що серени впали в депресію, коли заснув Сейон, і втратили бажання жити. Інші вважають, що чистих сірен просто не залишилося після того, як вони поколіннями змішувалися з іншими лініями.

- Сподіваюся, що правда останнє, - сказала я, хоча дуже дивно на це сподіватися. – Якщо вони вимерли тому, що Бог заснув, то дуже сумно.

- Так. - Кастил перевернув сторінку. – А ось це тобі буде цікаво. - Він тицьнув пальцем у середину аркуша. - Сентуріони.

Я подивилася у книгу.

- Що це?

– Загальний термін для багатьох старих ліній, які народжувалися воїнами і не потребували навчання. – Він поклав долоню поруч із моєю. – У свій час їх були дюжини, кожна лінія відрізнялася особливими талантами, які робили їх небезпечними в бою. Багато військових ліній вимерли за сотні років до появи Вознесіхся.

– Як?

– Усі королівства збудовані на крові. Атлантия не виняток. Війна, у якій загинули більшість військових ліній, почалася з повстання первинних проти правлячої лінії.

Згадавши розповіді Кієрана, я уточнила:

– Проти... божеств?

– З тобою вже хтось говорив про це.

– Кієран розповідав про деяких із них, але я не розумію. У мене склалося враження, що божества мали беззастережну владу, вони були дітьми богів і створили первинних.

Кастил пирхнув.

– Не сумніваюся, Кієран би так і сказав. Так, вони створили первинних і більшість військових ліній, але завжди настає час, коли створення повстають проти творця. Первинні та кілька інших ліній влаштували побоїще, і їм вдалося вбити деяких божеств, що, гадаю, було дуже нелегко. Частина військових ліній була за первинних, інші залишилися з божествами. Війна не тривала так довго, як з Вознесими, але була набагато руйнівнішою. До її кінця майже всі божества були перебиті, цілі лінії були знищені, але на троні, як і раніше, сиділо божество, поки його нарешті не скинули і не вбили – цього разу не тому, що мої предки вирішили, ніби вони найкраще підходять для ролі правителів, а з зовсім іншої причини.

– Чому ж?

– Я тобі про це вже казав. – Я підняла на нього погляд, і він нахилив голову. – Він створив першого вампіра.

– Король Малек? Він був божеством?

Кастил кивнув головою.

Боги богів, це означає, що мати Кастіла була одружена з божеством?

– Він жив із самого початку? Чи був нащадком лінії?

– Він був сином двох стародавніх божеств.

Я вразила головою. Мої мізки були готові вибухнути, але я не втрималася від нових питань:

– Які таланти мали ті воїни?

Ямочка на його щоці стала глибшою.

– Дехто міг використати в бою сили стихій – насилати вітер чи дощ. Це вміли представники одвічної лінії, інші могли закликати душі вбитих. Бачиш перше слово у списку? – Його мізинець зачепив мій, уколів розрядом енергії. А коли такий самий розряд вразив Кієрана, я нічого не відчула. – Пріо? Вони могли закликати вогонь на свої мечі. А внизу записано представника лінії кімерів, бачиш?

Його мізинець ковзнув на мою думку, поки я дивилася на слово, написане надто вицвілим для мене чорнилом. Я кивнула.

– Вони вміли насилати ніч, закривати сонце, і осліплі вороги не могли бачити їхнього пересування.

– Все це... все це звучить надто неймовірно, – визнала я.

Його палець пройшовся по моїх, через що по мені промайнула знайома хвиля.

– Так, але вольвени більшості смертних теж здаються неймовірними.

У цьому він має рацію.

— Гадаю, як і емпати, — додав Кастіл.

– Емпати?

– Військова лінія, яка вимерла невдовзі після війни, але вони були особливо незвичайні, Поппі. Саме з ними всі боялися зіткнутися у бою. – Його пальці знову ковзнули по моїх, і я підняла на нього погляд. – Вони були улюбленицями божеств, оскільки лише божества були здатні на те саме, на що й емпати, – читати чужі емоції та робити їх зброєю, посилюючи біль чи страх. Вони втікали армію ще до того, як воїни встигали підняти мечі.

У мене перехопило подих.

– Поппі, я вважаю, що ти походить від цієї лінії. Принаймні мені так здається. – Його рука повернулася на стіл. – Воїни-емпати. Це єдиний логічний висновок. Деякі з них наприкінці війни могли загубитися в Солісі, не зумівши повернутися до Атлантиї, і їх визнали загиблими. У якийсь момент один з них міг зійтись зі смертним, або через багато років це зробив їхня дитина, або створивши перше покоління, яке дало тобі життя, або...

– Або один із моїх батьків був... був воїном-емпатом. – Приголомшена, я застигла на місці. – У них був певний колір очей? Тому що у мене очі не золотисті та не горіхові.

– Ні. У тебе очі кольору атлантианської весни або вмитого росого листа.

Я заморгала.

Кастил відвернувся і прочистив горло.

– У будь-якому разі військові лінії не мали якихось відмінних рис.

Отже, моя мати чи батько могли належати до такої лінії або бути дітьми їхніх представників.

– Може бути таке, що королева Ілеана та король Джалара були з ними такі близькі і нічого не знали?

– Може. Але якби твої батьки були воїнами-емпатами, то зрозуміли б, хто такі піднеслися. – Кастіл сперся рукою на стіл і опустив голову так, що наші очі виявилися майже на одному рівні. – Отже, я гадаю, що вони були першим поколінням. І, як і ти, не розуміли, чому не можуть вловлювати емоції Вознеслих.

– Але я не можу використовувати це як зброю чи подібне до того.

– Коли домішується смертна кров, здібності змінюються.

Він обвів поглядом моє обличчя.

– Як вони вимерли? – Запитала я, і до мене відразу дійшла відповідь. – Вони не могли використовувати свої здібності проти тих, що піднеслися, правда?

– Або тому, що не могли відчувати емоції, або не знали, як це робити. Але вони були винятковими бійцями. Це б пояснило твій майже природжений талант у поведженні зі зброєю. – Його голос пом'якшав. – Храбре і відважніше, ніж всі інші лінії.

Мій погляд упав на вицвіле чорнило. Воїни-емпати. Чи може бути таке, що я походжу з лінії настільки потужної, що вони могли перемагати армії ще до початку битви? Від улюбленців дітей богів? Чи може бути таке, що я належу до цієї лінії? Це здається вірним. Як останній шматочок головоломки. Все вірно.

Куточки моїх губ поповзли гору, і я посміхнулася.

– Прекрасна, – прошепотів Кастіл.

Здрігнувшись, я повернулася до нього. Наші погляди одразу зустрілися, і я не змогла відвести очей. Його голова так близько до моєї, а рота ще ближче – так близько, що варто нахилити набік голову і посунутися вперед на дюйм чи два – і наші губи стикнуться. У мене заколотилося серце. Чи я цього хочу? Чи не хочу? Я не стала відсуватися. Мої очі почали заплющуватися.

Кастіл подався назад і повернув голову до дверей. Він прибрав руки зі столу в момент, коли пролунав стукіт.

– Увійдіть.

Увійшов Нейл, тримаючи руку на мечі.

– Караульний просигналив, що в нас незабаром будуть гості. Їдуть західною дорогою.

– Хто? – різко запитав Кастіл.

– Піднесені.

Розділ 14

Коли Кастіл повернувся до мене, я вже стояла.

– Нам треба йти, – уривчасто сказав він.

– Стривай.

Розвернувшись, я схопила книгу і засунула туди, де її знайшла, за інші хроніки.

Кастіл мовчки простежив за мною, а коли я обійшла стіл, узяв мене за руку.

Як вони дізналися, що я зникла? Минуло дуже мало часу, тим більше була хуртовина. Хоча захід вона захопила лише трохи, Вознесишися могли б припустити, що вона нас затримає.

– Вони вже в'їхали на подвір'я, – сказав Нейл, коли ми вийшли з бібліотеки.

У мене впало серце.

— Поводься розумно, — сказав Кастіл і звернувся до мене: — Ходімо.

Нейлл коротко кивнув і пішов.

Ми йшли тьмяно освітленими звивистими коридорами, наче блукали в лабіринті. Кастіл штовхнув плечима старі дерев'яні двері, і ми ввійшли до кухні. Обличчя людей, повз які ми крокували, зливалися в розмиті смуги. Побачивши принца вони розступалися і кланялися.

– Тут піднеслися, – сказав він, і кілька людей ахнули. – Сховайте вниз наймолодших і попередьте інших. Не проявляйте ворожості до тих, що піднеслися.

Літній чоловік виступив уперед і вдарив себе кулаком у груди.

– З крові та попелу.

Кастіл торкнувся кулаком серця.

– Ми повстанемо.

Люди розбіглися ще до того, як ми дісталися дверей, що ведуть назовні. Ми були недалеко від стайні. Було холодно, але тихо. Я підняла голову вгору: вже опустилася ніч. Ми попрямували в ліс і мовчали, поки не опинилися серед засніжених дерев. Тільки тоді до мене дійшло, як сильно змінилося моє життя.

Я біжу від піднесених.

А не до них.

Не випускаючи моєї руки, Кастіл йшов до темного лісу.

– Куди ми йдемо? – Запитала я. Моє дихання виривалося хмарою пари.

– Просто з фортеці, поки я не впізнаю точно, що відбувається.

Він схопив голу гілку, що низько висить, і відвів з нашого шляху.

Я намагалася триматися ближче до нього. Ми рухалися на узліссі, потім, як я зрозуміла, заглибилися в ліс, обігнули фортецю і почали знову до неї наближатися. Напевно, минуло півгодини, коли мене почав пробирати холод. Я зіщулилася і сховала в рукаві кисть вільної руки.

— Пробач, — сухо промовив Кастіл. — Шкода, не було часу взяти плащ чи бодай рукавички.

- Все добре.

Він глянув на мене, але я не змогла розглянути вираз його обличчя. Ми продовжили йти, ще більше наближаючись до фортеці.

Кастіл зупинився.

- Стривай.

Його тон мене насторожив.

- Що таке?

Він смикнув підборіддям уперед.

- Щось відбувається.

- Що таке? - повторила я і простежила за його поглядом, намагаючись розглянути щось крізь дерева. — У мене немає надособливого атлантіанського зору.

- І, певен, ти здорово заздрить.

Я й заздрю.

— Нам треба поводитися тихо.

Напевно, Кастіл був вражений тим, що я послухалася. Ми прокралися до краю лісу, і коли дерева стали рідшими, я побачила, що двір фортеці освітлений як ніколи яскраво.

І він не пустував. Анітрохи.

Кастіл знову зупинився і цього разу став навколішки, потягнувши мене за собою. Через тканину моїх штанив просочився холод снігу. Я стривожено розглядала вершників. Їх кілька десятків, і принаймні половина з них стовпилися довкола екіпажу без вікон, який у світлі смолоскипів здавався майже чорним. Але я не потребую особливого атлантіанського зору, щоб знати — екіпаж зовсім не чорний, — як і не потребую кращого освітлення, щоб помітити виکارбуваний на ньому символ. Накидки на закутих у зброю плечах не білі, а чорні.

А екіпаж — багряного кольору.

Емблема була коло, пронизане в центрі стрілою. Королівський герб.

Ці люди не королівські гвардійці, це королівські лицарі.

— Вони взяли лицарів, — прошепотіла я очевидне. Мені треба було це вимовити, щоб повірити, що бачу. Я ніколи не зустрічала лицарів поза столицею.

- Так, вони взяли лицарів, - відповів Кастіл рівним тоном, у якому, однак, лунали різкі ноти. Він відпустив мою руку. - Отже, принцеса, що ти робитимеш?

Відчуваючи на собі його пильний погляд, я спостерігала, як відчинилися двері фортеці. Звідти вийшли два лицарі, тримаючи руки на ручках широких мечів. Вони вивели на холод мешканців фортеці. Зі сумішшю недовіри і оторопи я дивилася, як лицарі вибудовують їх у шеренгу. Я одразу впізнала Елайджу та Магду — вони стояли поряд із смолоскипами. В якісь повіки Елайджа мовчав, схрестивши руки на широких грудях. Я не бачила Кієрана, не бачила Нейлла і Делано, але у дворі стоять принаймні дві дюжини чоловік, і... про боги, серед них і діти. Вони тремтять без плащів, а в повітрі продовжують крутитися пластівці снігу. Що, якщо зараз повернеться Аластир зі своїми людьми? Вони побачать гостей раніше, ніж самі трапляться їм на очі.

- Підеш до них? Закричиш і видаси свою присутність? — тихо питав Кастіл.

- Навіщо мені це робити? - Я різко повернула до нього голову. — Я прийняла твою пропозицію. Я відмовилася від допомоги Аластіра.

— Але це було до приїзду тих, що піднялися. Вони просто перед тобою.

- Так, це було до їхнього приїзду. — Роздратування змусило говорити правду. - Але це не змінює того, що я вирішила. З тобою в мене більше шансів дістатися Єни, ніж з ними.

На його обличчі позначалися якісь емоції.

- Не можу повірити, що ти збиралася робити це сама, Поппі. Поодиноці ти б близько до нього не підбралася.

- Він нахилив голову і примружився. — Хіба що ти не планувала шукати його поодиноці. Боги богів, ти хотіла, щоб ті, що піднесли тебе, знайшли? Ось що ти хотіла сказати першому ж зустрічному, на якого натрапила б після втечі? Що ти — Діво? Ти думала, тебе відвезуть прямо до столиці? До нього? Якщо так, то ти набагато безрозсудніший, ніж я вважав.

У мене спалахнула лють, вибивши з легенів повітря.

- Я вирішила, що коли я потраплю туди, куди мені потрібно, від них втекти буде легше, ніж від тебе.

Він подивився так, ніби в мене виросла друга голова.

- Поппі, якби ти потрапила туди, куди хочеш, тебе тримали б там, де вони хочуть, одну і без захисту.

- Наче з тобою інакше.

Я стиснула губи і обернулася до фортеці. Один із лицарів спішився.

- Зі мною ти під захистом і ніколи не будеш сама, - кинув Кастіл.

Моє серце затремтіло, і я відчайдушно намагалася не звертати на це увагу.

- І, між іншим, якщо тобі цікаво, твій план провалився б так само, як і твоя невелика прогулянка в ліс, - прогарчав він.

- Ти вирішив, що зараз слушний час ворухити минуле, яке навіть не має значення? – обурилася я.

- Я вважаю, що вона має значення.

- Ну, тоді ти помиляєшся.

- Я взагалі рідко помиляюсь.

- О боги! Я воліла б ризикнути з ними, ніж простояти тут з тобою ще хоч секунду.

- Що ж, сьогодні твій день. Вони тут. Іди до них. Скажи їм хто ти.

- Начебто ти мені це дозволиш, - кинула я, повертаючись до нього.

- Наче ти знаєш, що я дозволю, а що ні. - Його очі практично горіли від люті. – Але ти маєш рацію. Я не дозволю, бо не хочу висікати твоє ім'я на тій стіні під землею.

Я здригнулася і зловила його погляд. Кастил повернувся до фортеці і вилаявся.

Лицар, що зійшов з коня, заговорив. Мабуть, він не з тих, хто прийняв обітницю мовчання.

- Це все, хто живе у цій фортеці?

- Усі, хто тут живе, і не лише, – відповів Елайджа. - Ми щойно повечеряли і вирішили трохи побалакати.

- Цікаво, - сказав лицар, зупиняючись перед ним. - А куди подівся з фортеці лорд, який керує Новим Пристанищем?

Вони... вони прийшли не за мною? А провідати лорда Хальверстона? Я кинула погляд на екіпаж. Але навіщо приїхав Вознесений? З лицарями?

- Як я вже сказав, лорд Хальверстон полює з кількома своїми людьми, - відповів Елайджа, і я знала, що це брехня. Лорд Хальверстон, що піднісся, мертвий, як і всі, що тут колись жили. - Він поїхав пару ночей назад і незабаром повернеться. У нього є мисливський будиночок.

- Ми перевірили його мисливський будиночок у лісі, – перебив лицар. - Його там немає. І схоже, що там давно ніхто не бував.

- Якщо його там немає, значить, він полює і вирішив розбити табір десь в іншому місці, - не розгубився Елайджа. - Він так рвався на полювання. Декілька ночей тільки й говорив про неї. Сказав, що скучив за мисливським азартом.

Він брехав дуже переконливо.

Але не переконував.

- Невже? - У тоні лицаря пролунав сумнів.

- Так, - відповів Елайджа. - І, буду з вами відвертий, мені не подобаються ваші натяки на те, що я говорю неправду.

Що ж, правди у його словах і близько не було.

- І ще мені не подобається, що ви і ваші лицарі у ваших чудових чорних обладунках і ще більш чудових чорних накидках з'явилися сюди вночі, - вів далі Елайджа. – Витягли всіх на холод, у тому числі дітей, начебто вони можуть вам допомогти.

- Обережно, Елайджа, – промимрив Кастіл.

Двері екіпажу беззвучно відчинилися, і пролунав голос - спокійний і майже доброзичливий.

- Якщо правильно мотивувати, то будь-який мешканець Нового Пристанища охоче надасть допомогу.

Магда поклала руку на плече Елайджі, швидше за все, щоб змусити його утримати при собі те, що він збирався сказати.

- І будь-якому підданому королівства Соліс достатньо найменшої мотивації, якщо він чи вона віддана своїм королеві та королеві.

Той, хто піднявся, з'явився в полі мого огляду. Я впізнала це обличчя з різким профілем і довге волосся кольору воронова крила.

- Лорд Чейні, – прошепотіла я, притиснувши долоні до кори дерева.

На піднесеному немає ні плаща, ні рукавичок, тільки щільна туніка і темні штани.

- Він із Масадонії. Навіщо йому Хальверстон?

Це не має сенсу, якщо... якщо тільки я помилилася, і вони приїхали зовсім не до лорда Нового Притулку.

Кастіл не відповів, і коли я подивилася на нього, моя тривога посилилася. Він опустил голову і міцно стиснув зуби, дивлячись прямо перед собою. Його рука стиснула рукоятку короткого меча.

- Відсутність лорда Хальверстона викликає у мене занепокоєння, і нам доведеться в цьому розібратися, - зауважив Чейні, і я переключила увагу на нього. – Але я приїхав сюди у набагато важливішій справі, якою потрібно зайнятися насамперед. Знаю, ми ніколи раніше не зустрічалися, тому вважаю своїм обов'язком повідомити, що, на відміну від лицарів, я не відрізняюся терпінням, коли справа стосується підданих, які відмовляються допомагати.

- Я і ваших лицарів не вважаю терплячими, - відповів Елайджа.

Чейні засміявся - сміхом таким же холодним, як вітер, що ганяє поземку. Я погано знала лорда Чейні, хіба що бачила на засіданнях Ради. Іноді, шастаючи по замку Тірман, мені вдавалося підслухати його розмови з герцогом чи герцогинею. Всі, що піднеслися, навівали на мене жах, але Чейні поведився досить люб'язно. Він завжди ввічливо кивав, якщо ми зустрічалися, не надто на мене вирячився і, наскільки я знала, був добрий зі слугами.

- У такому разі вам слід знати, що я ще менш терплячий.

Піднесений зупинився перед одним із дітей – хлопчиком, який бігав від дому до будинку, коли ми щойно прибули до Нового Притулку. Він же стояв біля стайні того дня, коли я дізналася правду про Кастіла.

- Мені сказали, нещодавно до вас приїхали гості.

У мене одеревеніла спина. Отже, вони приїхали по мене. Але як могли вони швидко дізнатися, що ми тут?

- Ви не так зрозуміли, мілорде, - відповів Елайджа. - У нас не було жодних гостей. Тільки наші жителі, які повернулися до фортеці.

Лорд пройшов повз Елайджі, закривши руки за спину, і знову зупинився, цього разу перед літнім чоловіком, який підтримував іншого, що ледве тримається на ногах.

- Я приїхав за дорученням корони. - Лорд озирнувся через плече на Елайдж. - Тому дуже сподіваюся, що ти мені не брешеш. Бо це означало б брехати королю з королевою і розцінювалося як зрада. Найчастіше вони виявляють себе як наші милостиві благодійники, але все ж таки вони – правителі. Це зрозуміло?

- Кришталево ясно, - стоїчно відповів Елайджа.

- Добре. - Чейні повернувся обличчям до нього і розчепив руки. - Я чудово знаю, що нещодавно сюди приїхала група людей. Я можу назвати їхніми гостями. Ви можете сказати, що це «жителі, які повернулися до фортеці». Питання термінології, чи опустимо його. З ними їхала дівчина. Де вона?

Я різко видихнула, відчуваючи наростаючий страх.

Відповіла Магда:

- Мілорде, тут немає жодних дівчат, що недавно приїхали.

Я встромила нігті в кору. Чейні пильно дивився на неї, але був надто далеко, щоб я могла бачити вираз його обличчя. І я вже знала, що буде, але все одно відкрила чуття і простягла невидиму нитку до лорда.

І нічого не відчула. Величезна. Нескінченна. Порожнеча. То ж відчували воїни-емпати, які були сильнішими за мене? У Вознесшихся взагалі немає людських емоцій? У мене по шкірі побігли мурашки, і я перевела чуття на Елайдж. У момент, коли сформувався зв'язок із ним, я відчула гарячий, їдкий опік гніву та металевий присмак непохитної рішучості. Він не боїться. Анітрохи.

Чейні клацнув пальцями, один із лицарів вийшов уперед і відчинив двері екіпажу. Нахмурившись, я подалася вперед. З'явилася струнка постать з опущеними плечима та схилою головою.

- О боги, - прошепотіла я і відсахнулася від дерева так швидко, що втратила рівновагу.

Кастил підхопив мене.

- Тримайся, - прошепотів він.

- Це пані Туліс, - вражено вимовила я.

- Ти маєш іти в підземелля.

Він повернувся до мене.

Я вперлася ногами.

- Ні.

- Тобі не треба це бачити.

Але я винна.

Я маю це бачити.

Кастил вилаявся, але не наполягав.

Жінка, одягнена тільки в поношену сукню, зупинилася за кілька футів від екіпажу. Вона тремтіла так сильно, що я дивувалася, як вона тримається на ногах. Вітер тріпав її волосся, розвівав пасма, що вибилося.

Вона склала на грудях руки – порожні руки.

- Де її син? - Запитала я.

Кастил похитав головою.

- Скажіть ще раз, пані Туліс, - сказав Чейні, знову зупинившись. - Хто сюди приїхав лише кілька днів тому?

- Це б-була Діва, - запинаючись, вимовила вона, і в мене впало серце. - Вибрана. Вона приїхала з рештою з Масадонії. - Жінка зробила боязкий крок до Елайджі. - Вибачте. Він...

- Цього достатньо, пані Туліс. - Як тільки Чейні це сказав, вона замовкла і знітилася. - Упевнений, ви всі знаєте, хто така Діва. Її везли до столиці. І, я впевнений, ви знаєте, що Новий Притулок знаходиться осторонь дороги до столиці. Зупинка тут не входила до планів.

- Діви тут немає. Ні в якому значенні слова, - сказав Елайджа, і дехто захихотів.

— Язик колись його загубить, — промимрив Кастіл.

Я боялася, що це колись настане дуже скоро. Чейні зробив глибокий вдих і спитав:

- Тобто ти кажеш, що вона бреше?

- Я кажу, що в цій фортеці немає жодної Диви, - відповів Елайджа, і це, по суті, не було брехнею.

- Добре, - кивнув Чейні.

Він рушив з притакованою Швидкістю, що піднялася, майже так само швидко, як атлантіанець. Щойно він стояв за кілька кроків від пані Туліс, і ось уже він у неї за спиною. Він запустив пальці в її розпатлане вітром волосся і з жакливим хрускотом звернув шию.

Я завалилася вперед і затиснула обом рукам рота, щоб придушити крик, що нарастав у горлі. Елайджа рушив до лорда, але різко зупинився, коли кілька лицарів оголили мечі.

Не вірячи своїм очам, я спостерігала, як лорд Чейні підняв руки. Пані Туліс безвольно звалилася на землю до його ніг. Навіть після того, як я побувала у підземному залі з усіма іменами на стінах, я не могла... не

могла підготувати себе до того, що побачила. Він повернув їй шию. Ось так. Вбив, ніби вона нічого не означала, ніби її життя не мало жодної цінності. Я поволі опустила руки.

– Навіщо? - Запитала Магда, притискаючи пальці до округлого живота. – Навіщо ви це зробили?

Лорд Чейні переступив через тіло пані Туліс, ніби це було зовсім нікчемне.

– А навіщо залишати брехню безкарною?

О боги. Мене затрясло.

Вона не брехала. Магда це знає. Усі це знають.

- Чи це ви брешете? – продовжив лорд. – І я не можу придумати для вашої брехні іншої причини, крім тієї, що деякі з вас – чи ви всі – Послідовники. Як і ця жінка, яку ви звинуватили у брехні. Між іншим, вона жила в Масадонії, але зникла разом із чоловіком і сином незадовго до Ритуалу, після того, як відхилили їхнє публічне прохання звільнити їхнього сина від Ритуалу. Її смерть була швидкою та справедливою.

Її смерть була справедливою? Я не вірю своїм вухам. Як вона потрапила до рук Вознесеного, якщо жила в Новому Пристанищі? І де Тобіас?

– Але повернемося до головного питання. Діва дуже важлива для королівства. Вона набагато дорожча за будь-якого з вас, – заявив Чейні шеренге. - Де вона?

Ніхто не промовив жодного слова.

Чейні глянув на єдиного лицаря, котрий міг говорити. Той мовчки зробив випад і встромив меч у живіт одного з чоловіків у шерензі.

Мене охопив жах, а Кастіл схопився, але одразу зупинився, тихо гарчачи. Повітря навколо нього вібрало від люті, а моє чуття рвонулося, коли по двору пронеслося страждання пораненого. Мені стисло горло, коли я спробувала боротися з непереборним прагненням протягнути до нього зв'язок. Я не можу цього дозволити. Страждання виявиться надто сильним.

Чоловік похитнувся, але не видав жодного звуку, навіть не скрикнув від болю. Я уявила, як величезними ножицями відрізаю всі нитки, які мій дар простягав до нього... до Кастила... до решти. Повітря наливалось лютістю, густішою, ніж сніг, і я тремтіла від зусиль закритися. Заборонити дар, перш ніж потреба полегшити страждання пораненого і вгамувати страх і гнів інших отримає наді мною гору.

Перш, ніж я зроблю все ще гірше.

У жодного мешканця фортеці не здригнувся жоден м'яз, а поранений підняв голову і плонув лицарю в обличчя.

Лицар повернув меч, перш ніж витягти його. З живота чоловіка ринула кров, густа і в'язка. Він упав на одне коліно і процідив крізь зуби.

– Та пішов ти.

Другий випад меча був лише помахом і зніс чоловікові голову з плечей. На цей раз люди ахнули.

Принаймні, мені так здалося, бо у вухах оглушливо стукало. Можливо, це я ойкнула.

Кастил знову підвівся, стискаючи та розтискаючи кулаки. На його щелепі ходили жовна, він розім'яв шию і знову опустився навколійшки поряд зі мною.

У мене в горлі піднялася жовч, коли лицар тильною стороною долоні витер плювок зі щок.

— Я цього вб'ю, — тихо пообіцяв Кастил. Його голос холодніший за повітря, яким ми дихаємо. – Вб'ю його повільно та болісно.

Вперед вийшов ще один лицар і схопив хлопця – того, що бігав від дому до будинку, коли ми приїхали до Нового Притулку. Лицар притис вістря меча до шиї дитини.

У мене мало не зупинилося серце.

– Ось які вони насправді. - Кастіл узяв мене за підборіддя і повернув мою голову до себе. – Ось ким, ти вважала, легше буде маніпулювати, від кого легше втекти.

Я здригнулася.

Кастил упіймав мій погляд.

– Знаю. Розумію. Навіть після всього, що я тобі розповів про піднесених, і того, що тобі показав, бачити це все одно страшно. - Його голос пом'якшав, злегка відтанув. – Коли бачиш, це завжди сприймається інакше. Так і є.

Чейні знову повернувся до шеренги.

– Якщо ви ховаєте десь Діву, просто скажіть де. Якщо Діву вже забрали, тільки скажіть куди. Скажіть де вона. Це так просто. Доведіть, що ви дорожите своїм життям.

- І що тоді? Ви звідси поїдете? Ніби ви дасте нам спокій, якщо ми вам скажемо, – кинув Елайджа. - Може, я іноді буваю непрохідно дурним, але я не ідіот.

Чейні посміхнувся.

– Із цим можна посперечатися.

- Можливо, - відповів Елайджа, і я практично чула самовдоволення в його голосі. – Але я не з тих, хто ховається за дітьми.

Піднявся завмер, і в мене по спині пробіг холодок.

- Натякаєш, що я боягуз?

– Ти сам це сказав. – Елайджа опустил руки. - Не я.

Кастил знову привернув мою увагу, вільною рукою потягнувся до чобота.

– Я хотів би, щоби ти нічого цього не бачила.

Він не дав мені можливості відповісти, схопився так швидко, що миттю опинився вже на краю лісу. Я не відразу зрозуміла, що місце, де він щойно стояв навколішки, не зовсім порожнє. На ложі з опалого листя і снігу лежав клинок кольору крові з гладкою світлою рукояткою. Кинжал з рукояткою з кістки вольвена – мій кинджал. Повільно взяла його тремтячою рукою, відчувши знайому приємну вагу. Подивилася туди, де Кастил рухався, мов тінь серед дерев. Як довго він носив цей кинджал і чому повернув зараз? Тому що кровоканнем можна убити Вознесеного. Він залишив мені зброю, щоб я могла ним скористатися, якщо той, хто піднісся, дістанеться до мене. – Ви шукаєте Діву? – вигукнув Кастил, і лорд повернувся до нього. Декілька лицарів оточили лорда Чейні. Той схилив голову набік, коли Кастил вийшов з-за дерев. – Прокляття, хто ти такий? – Хто я такий? – посміхнувся Кастил, наче те, що відбувається, його тішило. – А ти як думаєш? Повільно підвівшись, я притулилася до ствола дерева і тільки потім його обійшла. І зупинилася, побачивши, що біля стайні майнуло палеве хутро. Кієран. Він прокрався вздовж стіни і розчинився у темряві. – Не знаю, – відповів Чейні. – Але сподіваюся, що ти – той, хто може відповісти на моє запитання. Мені було б неприємно дивитися, як обривається юне життя. Я стиснула кістяну рукоятку і прокралася ще трохи вперед, переключивши увагу на лицаря. Чи можу я добігти до його спини, перш ніж мене побачать? Перш ніж лорд Чейні дасть сигнал діяти та забере ще одне життя? Один кивок – і з хлопчиком буде покінчено. Тихий хрускіт опалого листя змусив мене повернути голову праворуч. З-за дерева, за яким я щойно ховалася, вийшов великий білий вольвен, що майже злився зі снігом. В голові раптом сплив спогад – я, стікаючи кров'ю, лежу в камері після нападу Джеріко. У мою щокую тицьнув носом вольвен з білим хутром і завив. Я прийняла його за Кієрана, але то був цей вовк. Делано. Він глянув на мене, його блідо-блакитні очі яскраво горіли на тлі білого хутра. Він тихо пирхнув і підійшов до мене. Його голова була вище мого пояса, і в мене виникло дивне бажання почухати його за вухом. Я стрималася – це було б непристойно. Кастил зупинився посеред двору, тримаючи руки з обох боків. – Я можу відповісти на твої запитання. Діва тут. Я завмерла на місці. – Правда? – Лорд Чейні ляснув у долоні, оглянув двір і людей, що вишикувалися. – Бачите, як просто? Я запитав і отримав відповідь. – Вам варто спитати, звідки він знає, що Діва тут, – сказав Елайджа з сміхом. Магда зробила невеликий крок назад. Чітко усвідомлюючи, що Делано слідує за мною по п'ятах, я знову рушила вперед. Лорд Чейні дивився на Кастіла. Я дійшла до останніх дерев і зупинилася, коли Чейні тихо поцікавився: – Ти не сказав, хто ти? На це запитання даси відповідь? – Я народився у першому королівстві. — Голос Кастила розносився, мов вітер і сніг, і всі лицарі один за одним повернулися до нього. – Я створений із крові та попелу всіх тих, що впали до мене. Я повстав, щоб повернути те, що мені належить. Я той, кого ви називаєте Темним. – По моїй шкірі пробіг холодок. – Так, Діва у мене. І я вам її не віддам. Лорд Чейні змінився. Вся його зовнішня чемність разом зникла. Обличчя спотворилося, вилиці загострилися, а нижня щелепа опустилася. Очі спалахнули як вугілля – як очі Спраглих. Я відсахнулася назад, налетівши на Делано, і побачила... Ще раз побачила правду. Піднесений вишкірив ікла і, зашипівши, як величезна змія, припав до землі. – Мої більше твоїх, – відповів Кастил і рушив уперед. Потім змінилися лицарі, принаймні половина їх; вони вишкірилися і виставили подовжені ікла. Мені здалося, що земля пішла з-під ніг, хоча весь світ наче завмер. У королівській армії є піднесені. Це... це нечувано. Підносять лише придворних. Так нам казали... І всім присутнім відкрилася ще одна брехня. Ті, що піднеслися, не збиралися нікого залишати живими на цьому дворі.

Розділ 15

І вибухнув хаос.

Половина лицарів атакувала Кастіла, решта кинулися на людей, що вишикувалися.

Елайджа перехопив руку лицаря, що заніс меч, і врізав йому кулаком. Пролунав хрускіт кістки та крик болю, а Елайджа спіймав меч і обрушив на лицаря. Клинок із кровокан'я пронизав чорну броню і поринув глибоко в груди лицаря. Елайджа висмикнув меч і розвернувся до іншого супротивника. Я чекала, що

вбитий звалиться на землю, як Спраглий. Звідусіль мчали крики болю та шиплячі прокляття, але я не могла відірвати погляд від лицаря.

Він не просто впав, як упав би Спраглий. На його щоках з'явилися тріщини, які павутинням поширилися на все обличчя, спустилися на шию і зникли під одягом та бронею. Його шкіра... ламалася.

Шматки плоті відвалювалися і падали, розсипаючись у пилюку, яку підхоплював і розносив вітер. За лічені секунди від лицаря не залишилося нічого, крім одягу та обладунків, які купою лежали на землі.

Охочі вмирають не так. Їхні тіла залишаються цілими. Такого не сталося і з герцогом, якого вбили палицею, вирізаною з дерева, що виросло в Кривавому лісі. І такого не було, коли я вбила лорда Мезіна, але тоді діяла мечем зі сталі, а не кровокам'я.

Я опустила погляд на свій кинджал із вольвенською рукояткою. Що ж кровокамінь робить із Вознесеним?

На кілька дуже дорогих секунд я завмерла на місці, окидаючи поглядом двір. Зіткнулися мечі та тіла, кров заливала сніг.

Лицарі... вони не просто боролися з Послідовниками. Вони на них нападали. Багато хто досі не вийняв мечі з піхов, і зброєю їм служили сила та ікла. Їхня перевага над смертними мешканцями фортеці відразу впадала в очі. Лица лицарів спотворювалися в скелі, ікла блищали в місячному світлі. Вони кидалися на смертних, стрибали на них і валили на землю, як... як Спрагли. У мене підкосилися ноги.

Жага крові.

Нехай вони не верещать, як Спрагли, і не виглядають мерцями, що розклалися, я виразно бачу спрагу крові. Усі сумніви, які у мене зберігалися після розповідей Кастіла, майже зникли, коли я побувала у підземному залі. Тепер від них не залишилося і сліду. Ось які піднеслися насправді, і я ніколи в житті не бачила нічого гіршого.

Здається, з'явився Нейлл - здалеку я не була певна. Він схопив за загривок лицаря, відірвав від людини і всадив у спину короткий меч. Схоже, він запізнився: чоловік упав із розірваним горлом.

Раптом Делано промайнув повз, витрусивши мене зі ступору. Потужним ударом він збив з ніг лицаря, який схопив жінку і притулювся обличчям до її шиї, встромляючи зуби в горло. Вона схопилася за рану і, хитаючись, відійшла на кілька кроків.

Моргаючи, я повернулася до Кастіла. Він устроїв меч у груди лицаря і, залишивши там клинок, схопив ззаду голову іншого і смикнув назад. Голова піднесеного закинулася, і Кастіл...

Я видихнула, роззявивши рота.

Він розірвав зубами шию лицаря. Відкинувши його, виплюнув кров і висмикнув меч із грудей першого за секунду до того, як він обернувся на порох.

Я оглядала двір, більше не бачачи лорда Чейні, зате помітила, як один лицар задкує назад - той, що тримає дитину. Він використовував хлопчика як щит, тримаючи меч у нього під підборіддям.

Вольвенський кинджал практично вібрував у мене в руці, і я нарешті зрушила з місця. Інстинкт витіснив жах. Я почувала себе як на Валу або як під час недавнього бою з Спраглими. Мною опанували зосередженість і спокій, і я кинулася у двір, до екіпажу. Краєм ока побачила, як Кієран стрибає на лицаря, який притис Елайджу спиною до кам'яної стіни фортеці. Вольвен схопив лицаря потужними щелепами і шпурнув на землю. З'явилася Магда і встромила в меч, що впав, з кровокам'я.

Я сповільнила крок, обминаючи ззаду екіпаж, зупинилася і визирнула з-за нього. Лицар тягнув хлопця до стайні, потужною рукою обхопивши його шию. Витрішені в паніці очі жертви зустрілися з моїми за мить до того, як лицар відвернувся.

- Брикайся, - прогарчав лицар. - Так кров біжить швидше.

Дитина більше не була щитом.

Він став їжею.

Моя кров скипіла від люті. Я вискочила через екіпаж і побігла до них. На ходу я перекинула кинджал із важкою рукояткою так, щоб схопити його за лезо - як навчав Віктер.

Лицар раптом обернувся, тягнучи хлопчика, наче ляльку. Він заніс меч, а його очі, червонувато-чорні в місячному світлі, ковзнули на мене, на моє обличчя. Шрами. Він витріщив очі, впізнавши мене. Він знає хто я. Він розслабив руку, трохи опустивши меч.

Мені випала шанс.

І я ним скористалася.

Кинджал вилетів із моїх пальців і закрутився в повітрі. Клинок потрапив у ціль, встромився в око лицаря і проник глибоко в мозок. Його руки розтиснулися і випустили меч. Той упав на землю, а шкірою лицаря побігли крихітні тріщини, тонкі, але глибокі. А потім він розсипався на шматки, наче провалився всередину себе.

- Прокляття, - сказав хлопчик, витріщивши очі.

Нахилившись, він підібрав кинджал з броні і простягнув мені.

- Ти його вбила! Ти його вбила просто в око! Як це ти зробила? Покажеш?

Я з полегшенням переконалася, що він анітрохи не постраждав, і зігнула губи.

- Може бути...

- Двоє замість одного? - пролунав голос позаду нас. - Чудово.

- Біжи і ховайся, - сказала я хлопцеві і відштовхнула його.

Сподіваючись, що він послухається, я повернулася до лицаря. Його рот був забруднений згустками крові. Я почала думати, що вони не дотримуються обітниці мовчання, коли не приховують свою сутність. Він чи не отримав опису моєї зовнішності, що мало ймовірно, чи занадто одержимий спрагою крові. Він нахилився і зашипів, вискалив ікла. Тепер я бачила, що зуби у них точно як у Спраглих. Не два ікла, а всі чотири: по два зверху та знизу. Короткі, і їх легко сховати, але від цього не менш смертоносні. Лицар атакував мене з грацією щура. Знаючи, що пробити броню нелегко, хай навіть кинджалом із кровакамня, я приготувалася. У момент, коли його пальці зачепили мою руку, я зробила крок убік і щосили вдарила кинджалом прямо в середину його грудей. Мій удар натрапив на перешкоду, але вага тіла лицаря та інерція його руху спрацювали на мою користь. Клинок пронизав броню і потім груди. Крик болю та шоку швидко обірвався. Я висмикнула кинджал і швидко відскочила, коли на шкірі лицаря з'явилися тріщини. Хочу бути подаль, коли він розсиплеться. Мене мало не знудило від думки, що його порох, шматки його плоті потраплять на мене, мені на волосся або в рот, або - о боги! - в очі.

— Діво?

При звуку голосу лорда Чейні у мене волоски на шії стали дибки. Я обернулася, серце підскочило до горла. Його ікла були заховані, безтурботний вираз обличчя не змінився благоговійним трепетом. З рани на грудях сочилася кров. Схоже, хтось майже дістав його мечем чи кинджалом, але йому вдалося вивернутись. Однак моє серце затремтіло не від його появи, а від того, що він притискав до себе хлопчика. Той або не послухався мене, або не втік. Лорд Чейні тримав дитину за горло. Нігті, що піднісся, вп'ялися в шкіру, і по шії хлопчика текли тонкі цівки крові.

- Мені сказали, що в тебе шрами, - сказав лорд. Гарячі, як найчорніший вогонь, очі метнулися до кинджала. - Я вважав, що це просто одна-дві подряпини, лише невелика вада. Але ти ось яка.

- Так це я.

Хлопчик тремтів, а я швидко прокрутила у голові можливі варіанти. Майже всі призвели б до його смерті, і я не можу взяти такий тягар на душу. І так уже багато хто загинув або серйозно поранений. На стіні в підземному залі вирізьблять нові імена, і все через те, що за мною прийшли ті, що вознеслися. Є лише один спосіб зберегти хлопчику життя.

- Ви прийшли мене рятувати. — Слова віддавали смаком попелу мовою. — Хвала богам.

Лорд Чейні зміряв мене уважним поглядом.

- Впевнена, що тебе треба рятувати? Ти вбила двох лицарів.

— Один мучив хлопчика, а другий... він мене налякав, — видавила я. - Я думала, вони прийшли завдати мені шкоди. Я не знала, що серед королівських лицарів є ті, що піднеслися.

На його обличчі з'явилася похмура посмішка.

— Не бійся, Діво, — сказав він. - Ти в безпеці. Поклади кровакамін.

Волосся у мене, як і раніше, стояло дибки. Кинжал — моя єдина зброя проти Вознеслих. Жалюгідний столовий ніж мало чим допоможе. І мало чим допоміг би, якби мені вдалося втекти тієї ночі. Кастил був дуже правий щодо того, якою бідою обернулася б для мене втеча, хоча зараз не час для самобичування.

- Ви завдаєте хлопчикові болю.

Звідусіль, як і раніше, долинали звуки бою. Лорд підняв брови.

- Справді?

Я кивнула.

— У нього йде кров.

Він не відводив від мене очей. Я знала, що не зможу кинути в нього кинджал, як у того лицаря. Елемент несподіванки втрачено.

— Діво, він Послідовник.

— Він лише дитина...

— Дитя тих, хто тебе викрав. Його безпека має бути останньою з твоїх турбот. Набагато серйозніше те, чому ти стоїш переді мною без вуалі і не тільки тримаєш кинджал із кровакамня, але ще й вмієш ним користуватися.

Я мало не засміялася. Ну і нехай Вознесшиєся вважають, що відсутність вуалі і мої вміння битися важливіше за долю дитини.

- Але він просто маленький хлопчик і, я вважаю, другий син, - швидко збрехала я. - Йому призначено стати Вознеслимся, і боги будуть дуже незадоволені, якщо з ним щось трапиться, хіба не так?

- О так. Я не хотів би викликати невдоволення богів.

Він прибрав пальці, і хлопчик хрипко зітхнув. Лорд поклав руки на його худенькі плечі.

- Кинь кинджал. Він тобі зараз не потрібний. Тоді я його відпущу. Я відвезу тебе далеко звідси до твоєї королеви. Вона дуже турбується про тебе, Діво.

З кинджалом маю шанс. Лорд Чейні швидкий, і він розумніший за лицарів. Він не попре на мене як дикий кабан. Прийде діяти хитрістю. Але без зброї із кровакамнем? Тоді я не матиму жодного шансу. Лорд мене не вб'є, я потрібна тим, хто піднісся. А дитина? Він уб'є його не замислившись. Мій погляд упав на хлопчика. Він був у стайні і кричав: «З крові та попелу», коли інші пропонували відправити мене королеві частинами. Але він лише дитина.

Я повільно видихнула і розтиснула руку. Кинджал вислизнув з моїх пальців і вдарився об землю з м'яким стукотом, що нагадує клацання зачинених дверей.

— Я готова їхати додому. - Я намагалася говорити рівно. — До моєї королеви. Будь ласка.
Лорд Чейні знову посміхнувся, і в мене все всередині стислося від страху. Він кивнув, і цей кивок став єдиним попередженням перед тим, як потилиця вибухнула болем і світ поринув у темряву.

* * *

Коли я прийшла до тями, голова боліла так, ніби розкололася навпіл, у роті було сухо, а горло ніби набили ватою. Постійне нерівне похитування змусило розплющити очі. Все розпливалося в багряноту тумані. Я моргала, доки зір не прояснився. Газова лампа кидала м'яке світло на багряне оздоблення. Я була в екіпажі, лежала на заваленій подушками лаві з червоною оббивкою. Зробила глибокий вдих і мало не закашлялася від важкого і нудотного запаху одеколону.

- Ти прокинулася.

У мене впало серце. Лорд Чейні. Я негайно піднялася, морщачись від різкого болю, що пронизав потилицю. Переді мною з'явився Вознесений. Я завела назад руку і обережно доторкнулася до забите місце. Торкатися було боляче, і я намацала невелику гулю, але ніякої крові, хоч шкіра навколо пульсувала.

- Ви мене вдарили, - сказала я хрипким голосом.

- Я тебе не бив, - відповів лорд Чейні. Він гордовито розвалився на лаві, розкинувши руки на спинці. - Тебе стукнув сир Терлін. Це було неприємно, але потрібно.

— Навіщо?

Я швидко озирнулася. В екіпажі не виявилось нічого, що можна використовувати як зброю, і я сумніваюся, що десь тут захований клинок із кровокамня або палиця з Кривавого лісу.

Але в мене є ніж. Хоча що я робитиму зі столовим ножом проти Вознесеного?

— Нам треба діяти швидко, і я боявся, що ти... ненавмисно затримаєш нас.

Він подерся на лаві, і в кутках його рота з'явилися напружені зморшки.

Я поклала руку на сидіння і опустила погляд нижче, на рану в його грудях, що виднілася в туніковій дірі.

Розірвана шкіра почервоніла, поріз здавався глибоким. Ті, що піднеслися, славляться тим, що швидко зцілюються від ран, як і атлантіанці.

- Я довго була непритомна?

Вікон в екіпажі немає, і я не можу визначити, ніч зараз чи день.

- Ти проспала близько години.

У мене заколотилося серце. Годину? Боги богів, не можу повірити, що він втік із фортеці — вислизнув від Кастіла. Але принц уже повинен зрозуміти, що мене викрали.

А якщо він вирішив, що я пішла з тими, хто піднявся по своїй волі, незважаючи на те, що бачила і що мені розповідали? Серце стиснулося, але я не можу хвилюватись про це зараз.

Я подивилася на двері. Крім шуму коліс чути тупіт копит. Ми не одні.

- Якщо ти збираєшся втекти, раджу викинути з голови таку дурість, - сказав лорд Чейні. — Ми їдемо досить швидко, і я маю сумнів, що ти виживеш після падіння. Але навіть якщо виживеш — знай, що ми їдемо не самі. Поруч скаче сир Терлін, а також кілька лицарів та гвардійців.

Роблячи неглибокі вдихи, я придушила гострий напад нудоти і подивилася в непроникно чорні очі вампіра.

По шкірі пробіг холодок. Я не збираюся вискакувати з екіпажу на повному ході, але напевно планую втекти. Не знаю, як довго я просиділа в бібліотеці, але, на мою думку, залишається ще кілька годин до світанку, коли лорду і лицарям доведеться шукати укриття від сонця. Тоді мені випаде шанс втекти.

І що потім?

Поняття не маю, але розберуся, коли дійде до цього. А поки що буде краще, якщо я зможу переконати лорда, що їду з ним добровільно.

— Чому ви вирішили, що хочу втекти? - Я відкинулася назад, склала руки на колінах і схрестила кісточки.

Саме так би я сиділа, якби на мені була вуаль. Носити цей задушливий і отруйний покрив - все одно, що одягати маску. - Я боялася, що за мною ніхто не прийде. Здивована, що ви так швидко знайшли мене.

— У нас є очі всюди, Діву, - відповів він, потираючи груди над раною. — Навіть у місцях, де міцно засіли Послідовники.

- Ось так ви знайшли пані Туліс? Жінку, яка... яка була з вами?

Була в цьому самому екіпажі, можливо навіть на тому місці, де я сиджу. А тепер вона лежить мертва на холодній землі. Де її син?

Лорд натягнуто посміхнувся.

— Ми натрапили на неї випадково. Вона брела пішки по снігу за кілька миль від Нового Пристанища. Коли ми її зустріли, вона майже задубіла від холоду. Ось дурепка. - Він видав грубий смішок, і мені захотілося кинути на нього і перетворити цей сміх на останній подих. - Вона заявила, що Темний убив її чоловіка. Отже, пані Туліс не прийняла жодної пропозиції Кастіла. Моє серце ще сильніше стислося від горя. Я придушила тремтіння. Чи знав Кастіл, що пані Туліс пішла? Чи можу я звинувачувати її? Мабуть, вона боялася, що з нею станеться те саме, що й з її чоловіком.

— Ми вже їхали до Нового Притулку, відставали від тебе всього на кілька днів, — сказав лорд. — Ми виявили, що деякі люди із твого супроводу — не ті, за кого себе видавали. Послідовники проникли навіть у вищі лави наших гвардійців.

Він має на увазі капітана Янсена? Це логічно, якщо вони дізналися, що він допомагав Кастілу. Якщо так, то Янсен, напевно, мертвий.

– Пані Туліс стала несподіваною знахідкою, але вона підтвердила, що дівчину, яка їхала з Темним, пошепки називали Дівою. – Він з зусиллям проковтнув. – Вона мала право.

– Але якщо ви це знали, то чому її вбили?

Мені потрібно зрозуміти причини цього вчинку.

– Вона втекла з міста замість того, щоб підкоритися порядку Ритуалу.

Я чекала, що він ще щось скаже, але він нічого не додав. Різно вдихнула, і мене мало не вирвало від квіtkового аромату його одеколону.

– А її дитина? Її син?

Лорд Чейні просто посміхнувся і не дав жодних пояснень. Нічого. Побачивши, як нелюдськи холодно зігнулися його губи, в моїх грудях туго затягнувся вузол страху. Невже він щось зробив із дитиною? Я на мить заплющила очі, відмовляючись думати про гірше – не з наївності, а тому що не в змозі збагнути, як можна посміхатися, завдавши шкоди немовляті. Але ж були й інші діти, серед них такі ж маленькі, яких віддавали до храмів під час Ритуалу. Не без причини їх більше ніхто не бачив, і їхня доля не має нічого спільного зі служінням богам.

– А той хлопчик? – Я розплющила очі. – Може, його батьки – Послідовники, але він – лише дитина.

– Він залишився у фортеці.

Ця новина принесла лише невелике полегшення, але я схопилася за нього. Хоч за щось, щоб стримати нудоту та зберігати на обличчі безтурботний вираз. Вираз сліпої, беззаперечної довіри, доки він спостерігає за мною, а я... спостерігаю за ним.

Лорд Чейні вважався гарним чоловіком. Я підслухала, як про нього говорили леді-очікувані – другі дочки, віддані до двору Вознесихся. Але я не пам'ятаю, щоб він був таким блідим. Його шкіра зовсім втратила колір, і крізь неї просвічували блакитні вени.

– З вами все добре? – поцікавилася я. – Рана здається... досить серйозною.

– Вона і є дуже серйозна. – Він продовжував масажувати груди. Зморшки навколо рота заглибились. Він розплющив губи. – Пенеллаф?

Я сіпнулася при звуку свого імені.

– Так, мілорде?

Він, як і раніше, не моргав. З тих пір, як я прийшла до тями, він жодного разу не моргнув, і від цього ставало дуже не по собі.

– Кинь прикидатися.

У мене застигла кров у венах.

– Прикидатись?

Чейні нахилився до мене, і я напружилася. Він перестав терти рану.

– Скажи мені дещо, Діво. Ти доброю волею дозволила атлантіанцю тебе вкусити? Може, навіть отримала насолоду від забороненого кривавого поцілунку? Чи він зробив це насильно? Повалив тебе і пив кров проти твоєї волі?

Цей клятий укуc.

Я встромила нігті в долоні.

– Це... це було не з доброї волі.

У чорній безодні його око заклубилось щось червоне. Прямо як у Спраглий. Боги.

– Ось як? – Запитав він.

Я кивнула.

– Тебе вкусив Темний, проте ти сидиш переді мною і не перетворилася на Спрагу. Це мало тебе вразити. Боги, я про це забула. Як я могла забути? Ті, що піднеслися, втовкмачували нам, що укуси атлантіанців отруйні.

– Так, але ж я Вибрана...

– І ти бачила нас сьогодні у дворі, – перебив він. – Ти бачила, хто ми, проте не здавалася здивованою. Тебе набагато більше вразила і перейняла смерть тієї жінки. – Він поклав руку на лаву поруч із моїм коліном. – Кажеш, ти зраділа тому, що я знайшов тебе?

– Так.

Він тихо засміявся.

– Я тобі не вірю.

Я насторожилася і кинула швидкий погляд на його руку. Відня на ній здулися. З ним далеко не все гаразд. Чейні тихо хмикнув.

– Король із королевою будуть незадоволені.

Я не наважувалась відвести від нього очі.

– Чим незадоволені? Тим, що ви наказали лицарю мене вдарити?

– Можливо, вони цьому не зрадіють, але, я вважаю, їх набагато турбує те, що ти скомпрометована. – Червоний вогонь у його очах став яскравішим. – І, найімовірніше, у всіх сенсах цього слова.

Від його натяку в мені спалахнув гнів, але я одразу згадала, що я без вуалі.

– Вам слід більше турбуватися про себе. – Я зустріла його погляд. – Ви погано виглядаєте, лорд Чейні.

Можливо, рана серйозніша, ніж ви вважаєте.

– Цей атлантіанський мерзотник майже дістав до серця, – відповів він незворушно. – Але я виживу.

– Рада за вас, – різко відповіла я.
– Не сумніваюся.
Екіпаж струснуло, і я підскочила, але Чейні наче нічого не помітив.
– Знаєш, чому на твої пошуки відправили саме мене?
– Завдяки вашій терплячості та великодушності?
Його смішок залоскотав мені нерви, наче нігтями.
– Не знав, що Діва така зухвала.
Я вигнула брову.
– Мене обрали, бо я знаю, хто ти насправді.
Зусиллям волі я розтиснула кулаки.
– Знаю, хто ти насправді по крові. І, смію сказати, знаю значно більше, ніж ти сама.
– Ось як?
Він розплющив губи, і я мало не відсахнулася, побачивши його ікла – нічого спільного з реакцією, яку викликали в мене ікла Кастіла.
– Ти уявлення не маєш, чому стала Обраною, але зараз це не відіграє жодної ролі. Ти все одно скоро дізнаєшся.
– І що ж я дізнаюся?
Його очі – калейдоскоп червоного з чорним – зосередилися на мені, на моїй шії.
– Ти відкриєш нову епоху для тих, хто піднісся.
Мене охопило огиду.
– Думаєте, я вже цього не знаю?
– Навряд чи ти хоч трохи розумієш, що це означає. Але, так чи інакше, ти маєш рацію. Я поранений трохи сильніше, ніж показую. Якби це був не кровокамінь, я вже зцілюся б. Скільки разів я говорив королеві з королевою, що всю зброю з кровокаменя треба знищити. Але королева турбується, що без таких мечів Охочі переможуть її народ.
– І не можна допустити, щоб знищили ваше джерело живлення, правда? – Випалила я, перш ніж змогла зупинитися.
– Темний багато чого нашіптає у твої вуха. – Він провів язиком по нижній губі. – І, мабуть, він робив не тільки це.
– Не має значення, що він робив. – Я посміхнулася так само холодно, як і він. – Має значення те, що я знаю, чому стала улюбленицею королеви. Знаю, що ви збираєтесь зі мною робити. Знаю, що ви мене не чіпатимете. Я потрібна живою, або щоб підтримувати життя атлантіанця, якого ви тримаєте в полоні, або щоб з моєю допомогою створювати нових Вознесених.
Він схилив голову набік.
– В одному ти маєш рацію. Ти потрібна нам живою.
Не встигла я осмислити почуте – що я маю рацію тільки в одному, – як він встав і рушив до мене.
Я відреагувала.
Відкинувшись назад, я штовхнула його в груди взутої в чобіт ногою і відкинула назад на лаву.
Він витріщив очі і розреготався.
– Люба Діво, в цьому немає потреби. Мені просто треба ковтнути. Королю з королевою не треба про це знати. Це буде наш секрет. У тебе ж вистачить розуму зберегти його.
Я знову лягнула його в груди. Чейні засичав від болю.
– А ось це зовсім не мило, – загарчав він, а я потяглася за ножом. – Це справді боляче.
– Так і замислювалося. – Я витягла ніж впевненою рукою. – Якщо ви так багато про мене знаєте, то зрозумієте, що я вмію користуватися ним. Може, цей ніж вас не вб'є, але змусити побажати смерті.
Він витріщив очі і підняв руки.
– Ну ну. – Його тон був примирливим та поблажливим. – Немає потреби загрожувати насильством.
– Ні?
Не зводячи з нього очей, я метнулася по лаві до дверей.
Він стежив за моїми рухами.
– Ти не забула, на яку швидкість ми їдемо? І про лицарів?
– Я вважаю за краще, щоб мене розчавили до смерті. Принаймні, я піду в могилу, знаючи, що ви підете за мною, як тільки король з королевою дізнаються, що я загинула через вас.
Я потяглася до дверей.
Чейні кинувся до мене.
Я чекала, що він відніматиме ніж, і подалася назад. Коли він схопив мене за щиколотку, я зрозуміла, що зробила фатальний промахунок. Він сильно смикнув і стягнув мене з лави. Я вдарилася спиною об край сидіння – поштовх відгукнувся в голові, що й без того розколювалася, – і впала в тісний простір перед лавою.
Він зі сміхом потягнув мене до себе по жорсткій, брудній і мокрій підлозі.
– Боротися безглуздо.
Схопившись за його коліно, я сіла і щосили встромила ніж йому в груди – прямо в рану, що кровоточить.
Чейні завив і почав відбиватися. Його кулак потрапив мені в щелепу, моя голова сіпнулася назад. Перед очима спалахнули іскри, а він упав на спину на сидінні, схопившись за груди. Я зусиллям піднялася на ноги.

Екіпаж струснуло, я хитнулася назад, потім уперед. Вчепившись у плече лорда, щоб не впасти, залізла на нього. Він звивався піді мною, а потім перекотився, шпурнув мене на бік. Я врізалася в спинку лави, впала на підлогу. З легенів вибило повітря. Я почала сідати, але Чейні впав зверху.

– Не уявляю, як Тирманам вдавалося бути поруч із тобою, знаючи, хто ти насправді, і хоча б не спробувати на смак. Нехай ти лише наполовину атлантиянка, але кров у тебе дуже потужна.

Його вага і сморід одеколону були нестерпними, задущливими. Він схопив мою ліву руку і підніс до рота.

– Я тільки трохи укушу. Тоді проклятий біль у грудях вщухне.

– Ні! – Закричала я, шалено звиваючись під ним.

Всі роки тренувань зникли в паніці, що наринала. Я вдарила ногою в днище лави не притиснутою до підлоги ногою. Лягла лорда, підлогу, сидіння.

Але все було марно.

Зуби вампіра прокусили мою шкіру і поринули у плоть.

Розділ 16

Моя рука горіла, як у вогні.

Все тіло охопило полум'я, таке потужне й всепоглинаюче, що я боялася, щоб у мене не зупинилося серце. Я злякалася, що це вже сталося; я згоряла живцем, я кричала, притискаючись до підлоги, намагаючись втекти від болю, від того, що відбувається, але вона заповнювала кожен ділянку мого тіла. Я відчувала, як він тягне в себе мою кров, з кожним ковтком відламуючи шматки. Це нічим не схоже на те, як мене вкисив Кастіл. Біль не зменшувався. Чи не припинялася. Вона наростала з кожним ударом серця.

Він застогнав і вкисив сильніше, вганяючи нижні зуби в моє тіло. Прямо як Спраглий. Як раніше. Як тієї ночі, коли я була надто мала, занадто безпорадна, щоб дати відсіч.

Екіпаж зі скреготом зупинився, і від поштовху Чейні послабив хватку. Полум'я трохи відхлинуло, і секундного перепочинку вистачило, щоб мій мозок знову почав працювати. Хрипко дихаючи, судорожно стиснула рукоятку ножа. Ніж. Він, як і раніше, у мене. Я не дитина. Я більше не безпорадна.

Ворушись, Поппі. Ворушись.

Чейні знову присмоктався до моєї руки, біль розпеченим вугіллям обпик шкіру. Довелося подолати цей шок, перш ніж він знову затягне мене в безодню агонії.

Я замахувалася ножем, встромляючи його в спину вампіра, знову і знову. Нарешті він відреагував: з шаленим ревом відірвався від моєї руки і, відхитнувшись назад і вбік, потягнувся за ножем. Вчепившись у його плече, я всаджувала ніж йому в рану, в груди, в обличчя – всюди, куди могла дістати, і він розлютився – так само, як розлютилася я. Новою хвилею болю вибухнула моя рука. моя шок, і перед очима знову затанцювали сліпучі іскри. У мене всередині ніби щось урвалось, і я закричала. Чуття вирвалося і потяглося до того, що піднісся.

Нічого. Нічого. Нічого, крім мого болю, моєї люті. Вона пульсувала в мені, йшла через мене, канатом, який простяг мій дар, по всьому екіпажу, перетворившись на відчутну третю сутність, поки я смугувала ножем шoku лорда.

Чейні з криком сіпнувся назад. Бризнула кров, полилася з його ока та вух. Я не зупинилася. Не зупинилася, коли на дах екіпажу вдарив удар. Не зупинилася, коли здалося, що зовні кричать. Я намагалася зробити якнайбільше дірок у лорді; руки стали слизькими від крові, моєї та його, але я продовжувала всаджувати в нього ніж, знову і знову.

Двері екіпажу відчинилися. Всередину увірвалися холодне повітря і ніч, і ця ніч була розлюченою. Лють хлинула на мене, настільки потужна, що я в приголомшенні закрила чуття.

А потім Чейні зник разом з його нищівною вагою і нудотним одеколоном, але я не могла зупинитися.

Осліплена гнівом, болем та застарілою, надто знайомою панікою, я продовжувала бити ножем повітря, ніч, силует, що заповнив дверний отвір, а потім те, що виявилось наді мною. Поки що моє зап'ястя не перехопила рука.

– Все добре. Тихіше. Все добре, Поппі. Припини. Подивися на мене, – вимагав голос. – Подивися на мене, принцеса.

Принцеса.

Ті, що піднесли мене б так не назвали.

Тяжко дихаючи, я окинула диким поглядом екіпаж, а потім побачила його. Він нахилився наді мною, його щокі були забризкані кров'ю.

– Хоук, – прошепотіла я.

– Так. Так. – Його голос був уривчастим і слабким. – Це я.

– Я... я не хотіла з ним їхати. – Він повинен знати: я зрозуміла... я справді побачила тих, що піднесли такими, якими вони є, ще до того, як прокинулася в екіпажі. – Він тримав хлопчика, і я...

– Я знаю. Я знайшов вольвенський кинджал біля стайні. Ти не кинула б його, якби в тебе був вибір. – Він обережно забрав ножа з моєї руки і поклав на лаву. Зазвичай різкі риси його обличчя зараз наче розпливлися. – Я думав, що з'явлюся з шиком, рятуючи тебе. Не впевнений, що тебе треба рятувати.

Я б так не сказала. Мій блукаючий погляд упав на закривавлений ніж. Незважаючи на напівнесвідомий стан і поплутані думки, я розуміла, що не вбила б Чейні. Я навіть не знаю, чи сильно його поранила. Він швидко відновився б і вкусив мене знову. Він би кусав мене та пив кров, і...

- Гей, не покидай мене, - пролунав м'який голос Кастіла, перериваючи новий виток паніки.

Він узяв мене за підборіддя, відволікаючи мій погляд від ножа. Оглянув моє обличчя, затримавшись на щелепі, що відчайдушно хворіла, і опустив погляд нижче. І стиснув зуби.

- Він тебе поранив.

Я підвела голову, на що потрібно більше зусиль, ніж я думала. Подивитися вниз було дивно важко. Моя туніка спереду виявилася розірвана і забруднена кров'ю.

- У тебе йде кров, - сказав він тремтячим голосом і торкнувся мого обличчя трохи нижче куточка губ.

Там також боляче. Але потім Кастіл обережно заковчував мій лівий рукав і застиг, як статуї в замку Тірман, — ніби теж висічено з вапняку. Його очі перетворилися на уламки блискучого бурштину.

- Він вкусив тебе ще десь?

- Ні. - Я затремтіла, проковтнула всуху, всі м'язи немов одеревеніли. - Було боляче. Як укус Спраглий. Нічого схожого на...

Наші погляди зустрілися, і довгу мить він дивився на мене... ніби йому не байдуже, ніби він зробив би що завгодно, щоб забрати мій біль.

- Він хотів, щоб було боляче.

- Сволота, - прошепотіла я і впустила голову назад.

Кастіл підставив під неї руку, щоб я не вдарилася об тверду підлогу. Я хотіла сказати спасибі, але обличчя боліло, все тіло нило, а рука, як і раніше, горіла.

- Він міг тебе вбити, - сказав Кастіл, і вперше з нашого знайомства мені здалося, що його голос пролунав надламано. - Ти лише наполовину атлантианка.

У цих словах є щось важливе — щось, що говорив Чейні. Але думки розліталися, як клуби диму.

- Його б поглинула спрага крові, і він не зміг би зупинитися. Поруч завжди має бути інший вампір, щоб змусити зупинитися. А іноді навіть цього замало. Я не думав... — Кастіл уривчасто зітхнув. - Не думав, що ти будеш жива, коли я до тебе дістануся.

І знову в його голосі залунав неспокій, але, мабуть, мені так здалося через те, що мене міцно обігріли по голові. Або через згасаючий адреналін.

А може, через втрату крові.

- Чому? - Запитав він.

- Він тримав... того хлопчика. Я мала щось зробити. - Я змусила мову рухатися. Повіки обважніли. Все тіло здавалося надто важким, навіть коли Кастіл узяв мене на руки і підняв із підлоги. - Це був єдиний вихід, щоб він відпустив хлопчика.

— Але ж він не відпустив, — сказав Кастіл. Мої очі заплющились, і я поринула в забуття. - Він не відпустив того хлопчика.

* * *

Від зворотної поїздки до фортеці в мене залишилося миготіння невиразних образів, уривки снів і кружляння зірок. Обличчя Кастіла було так близько до мого, що я думала, він мене поцілує, але момент здавався невідповідним. І я чула звуки. Знайомі голоси, у яких лунала тривога. Потім дивний смак мовою, що нагадала спеції, цитрус, сніг та Кастіла. Відня наповнило тепло, ніби від літнього сонця, а коли жар почав проникати в м'язи і розтікатися по шкірі, мені здалося, що я чую дзюрчання води і якийсь солодкий аромат, подібний до бузку. Потім був наполегливий шепіт Кастіла на моїй шкірі, і все зникло.

Коли я знову розплющила очі, мене охопило збентеження. Я впізнала балки на стелі, аромат темних спецій і хвої, що ввібралася в ковдру, якою я прихована, але я не пам'ятаю, як сюди потрапила. Перевела погляд на віконце, в яке сочилася сіре світло. Останнє, що я пам'ятаю, як Кастіл виносив мене з екіпажу. А потім — розрізнені образи, які не мають сенсу, хоч би як я намагалася їх зіставити.

- Поппі?

Серце закалатало об ребра, і я повернула голову на голос.

Кастіл підвівся з крісла біля каміна. Він одягнений так само, як і коли я бачила його востаннє: на все чорне. Тільки без мечів і плям крові на обличчі більше немає. Він повільно підійшов до ліжка.

- Як ти себе відчуваєш?

Мені довелося продертися через павутину, що обплутала думки.

- Я добре.

Так і є. Наче після цілої ночі міцного сну.

Він зупинився біля краю ліжка і підняв брову.

- Судячи з голосу, ти цьому не рада.

- Я не розумію. Я повинна була...

У мене перехопило подих, коли я витягла руки з-під ковдри. Вільні рукави нічної сорочки зісковзнули, оголивши... шкіру, яка у двох місцях була почервоніла, але не запалена і не розірвана. Я повільно піднесла пальці до рота та підборіддя. Вони не набрякли. Залишився лише слабкий біль у горлі, коли я проковтнула. Я опустила руки на м'яку ковдру, а в роті розцвіла смак пряного цитрусу та снігу.

- Поппі?

Я знову проковтнула.

- Як на мені виявилася ця нічна сорочка?

Мить пройшла без відповіді. Я глянула на Кастила - він тепер підняв обидві брови і, здавалося, був зненацька застигнутий.

- Ти... це ти зробив?

Він моргнув і похитав головою.

- Ні. Це Магда. Я подумав, що так тобі буде набагато зручніше.

Значить, Магда жива.

- Це все, що ти хотіла спитати?

Я знову перевела погляд на ледь помітні ранки на руці.

- Ти дав мені свою кров.

- Так.

- Я так сильно постраждала?

- Ти була в синцях і стікала кров'ю, це вже досить погано, - повідомив Кастіл, і я знову глянула на нього. - А ще занепокоєння викликала шишка на потилиці. Кієран вважав, що всі ці рани несерйозні, але я... я вирішив не ризикувати. - Він стиснув зуби. - І ми не можемо тут затримуватись, чекаючи твого одужання. По тебе прийдуть інші.

Інші.

- Вони їхали за нами. - Я прочистила горло. - Лорд Чейні сказав, що вони виявили...

- Знаю. - На його обличчі виникла легка усмішка. - Я трохи поговорив із вампіром, а я можу бути дуже переконливим, коли треба дізнатися інформацію.

Уривки фраз лорда Чейні повільно склалися до купи.

- Він... він побачив сліди укусу на моїй шиї і зрозумів, що я знаю правду. - Я зрушила брови. - Він сказав, що не розуміє, як герцогу з герцогинею вдавалося жодного разу не скуштувати моєї крові, як вони встояли, знаючи, хто я. Він сказав, що маю потужну кров.

Кастіл стиснув зуби.

- Атлантианська кров для вампірів на смак, як вишукане вино. А кров чистокровного атлантианця.

- Як витриманий віскі?

Він трохи посміхнувся.

- Дуже витриманий і дуже м'який.

- Думаю, Тирмани стримувалися, бо боялися гніву королеви та короля. Крім того, це відкрило б правду про них. - Я похитала головою, потремтіла край ковдри. - Чейні був поранений.

- Елайджа завдав непоганого удару, але цей боягуз втік.

Хотіла б я на це подивитися, але з глибин пам'яті повільно спливали ще деякі слова Чейні.

- Я сказала йому... сказала, що знаю, навіщо потрібна їм жива. Він натякнув, що я помиляюся.

Кастіл посміхнувся.

- Ну, звичайно, він би так сказав. Сумніваюсь, що королева чи король захочуть, щоб ти знала правду чи вірила у неї. Вони хочуть, щоб ти йшла на все добровільно, не опираючись їм, і щоб вони могли брехати тобі, доки ти не опинишся там, де їм потрібно. Якби його не було поранено, то, можливо, сказав би, що це все брехня. Постарався б здобути твою довіру.

- Але привабливість моєї крові виявилася непереборною?

Кастіл кивнув головою.

Мій шлунок скрутило від нудоти.

- Коли я бачила лорда Чейні, він завжди здавався... добрим. Більш людяним, ніж герцог чи лорд Мезін.

- Ті, що піднеслися, дуже вміло приховують свою справжню натуру.

Як і сам Кастіл.

У мене заколотилося серце. Я, як і раніше, не можу вважати такими всіх, хто піднявся. Коли я запитала у герцогині, чи покарають мене, вона сказала, щоб я не витрачала час на спогади про лорда Мезіна. Напевно, не просто так я ніколи не бачила, щоб вона і герцог торкалися один одного. Те, що вона вампір, ще не означало, що вона була захищена від його жорстокості.

А потім я подумала про Сну.

У мовчанні я відчайдушно намагалася не думати про брата і перенеслася думками до лицаря - сиру Терліну. Не маю сумніву, що це він розмовляв з людьми у дворі фортеці і вбив Послідовника.

- Ти вбив лицаря?

- Я вчинив так само, як і він. Полоснув його по животу і дозволив спливати кров'ю. Хоч він і вампір, це було безболісно. - Його очі спалахнули золотим вогнем. - А потім я його вбив.

- Добре, - прошепотіла я.

На його обличчі промайнуло здивування.

- У його смерті було дуже мало гідності.

Це правда.

- Але він мертвий?

Кастіл кивнув головою.

- Принаймні це була... відносно швидка смерть.

Страждання лицаря не викликали в мене ні краплі жалю. Напевно, слід занепокоїтись такою реакцією. Може, колись потім. Я глибоко зітхнула.

— Багато втрат?

Скільки імен додадуть на стіни?

— Четверо вбито, крім пані Туліс. Шестеро серйозно поранено, але вони виживуть.

У мене занурилося серце.

— А хлопчик? Адже з ним усе гаразд?

Він опустил її, і я раптом згадала, що сказав Кастіл. "Він не відпустив хлопчика". Я підвелася на ліктях.

- З хлопчиком все добре, правда? Я кинула кинджал тільки заради нього. Чейні сказав, що відпустить хлопчика.

- Він вчинив як усі, що піднеслися. Він збрехав. - Кастіл стиснув зуби, а я сіпнулася. — Єдина втіха — смерть була швидкою. Він зламав йому шию і не став пити кров.

Кілька хвилин я не могла думати, не могла навіть говорити. Переді мною стояли витріщені в паніці очі хлопчика. Мене охопили жах та горе.

— Чому? — У горлі стояла грудка. - Чому він так вчинив? Чому вбив і навіть не став пити кров? Який у цьому сенс?

— Ти ставиш питання, відповідь на яке навіть я не можу повністю збагнути, — тихо сказав Кастіл. - Вампір зробив це, тому що йому так захотілося, тому що він міг це зробити.

Я заплющила очі і стиснула губи, серце щеміло і вивертало. Сльози обпалювали очі, і хотілося... хотілося кричати. Хотілося шаленіти від безглуздості події.

Не знаю, скільки в мене пішло часу, щоб узяти себе в руки, не розплакатися і не розлютитися від безсилля. Я зробила все, щоб урятувати хлопчика, але це виявилось марно. Він все одно стане ще одним ім'ям у довгому, нескінченному списку жертв. І заради чого? А син Тулісов? У самій глибині серця я знаю, що він також мертвий.

Я уривчасто видихнула і лягла на спину, закривши руками обличчя. Щоки були мокрими.

Кастіл, як і раніше, стояв тихо, мовчав і дивився.

— Як його звали? — хрипко запитала я, коли знову розплющила очі.

- Ренферн Октіс.

— Має батьки?

— Його батьки нещодавно померли. Мати вбив Спраглий, а батько помер від хвороби. Про нього дбали дядько з тіткою.

- Боги, - прошепотіла я, дивлячись у балки на стелі. — Я... я бачила, як його схопив лицар. Я не могла просто стояти та дивитися.

- Я сподівався, що зможеш, але не чекав від тебе нічого меншого.

Я глянула на нього, перед очима все розпливалося. У його словах я не почула роздратування. Здається, навіть уловила у них повагу.

- Ось чому ти віддав мені кинджал.

Кастіл нічого не відповів.

- Він ... все ще у тебе?

Він кивнув головою.

Я зібралася попросити кинджал назад, але Кастіл сказав:

— Скільки б смертей я не побачив, вони не переносяться легше. - Він опустил її, ховаючи погляд. — І вражають не менше. Я цьому радий, бо якщо вони колись перестануть мене приголомшувати, я перестану цінувати життя. Тому я вітаю потрясіння та горе. Інакше я був би не кращим за тих, що піднеслися.

У мене з мови зірвалося те, що я хотіла йому сказати позавчора:

— Я знаю, що ти не такий, як вони — як Вознеслі. Мені тоді не слід було так казати.

Кастіл дивився на мене так довго, що я занепокоїлася. Нарешті він порушив мовчання.

- Ти не будеш питати, чи не перетворишся на Спрагу? Чи не злишся, що я дав тобі свою кров?

— Я знаю, що не перетворюся на Спрагу. - Я сіла, притулившись до ліжка. - Ти застосував примус?

— Не для того, щоб змусити пити. На це ти пішла напрочуд охоче, що викликає у мене все більшу тривогу. Я раптом зраділа, що цього не пам'ятаю.

- Коли ти почала відчувати ефекти від моєї крові, я застосував примус, щоб допомогти тобі заснути. Я вирішив, що це ти оціниш.

Пам'ятаючи, як я реагувала минулого разу, я оцінила.

- Я не серджуся. Мені було б дуже боляче, а зараз — ні. - Я подивилася на руку, все ще вражена тим, що бачу лише слабкі мітки. — Як часто ти можеш мені давати кров? Я маю на увазі, чи станеться щось, якщо ти продовжуватимеш це робити?

— Сподіваюся, що більше не доведеться, але, якщо даватиму ще, нічого не станеться. - Він підтис губи. — Принаймні я так думаю.

- Що ти маєш на увазі?

— Атлантіанці нечасто діляться кров'ю зі смертними, навіть із напівкровками. - Він сів на край ліжка. — Загалом це заборонено.

— Через вашу лінію?

– Наша кров не робить особливого впливу на смертних, крім того, що зцілює і діє як афродизіак. Але ти не зовсім смертна. Гадаю, вона може посилювати твою атлантіанську половину принаймні тимчасово. – Він знову повернувся до мене. – Але існують побоювання, що якщо ділитися кров'ю з тими, у кому тече кров смертних, то це може зрештою призвести до Вознесіння.

– О. – Я розумію, чому це викликає тривогу. – У тебе будуть неприємності, якщо про це дізнаються?

– Не турбуйся з цього приводу.

– Але я турбуюся, – випалила я.

Він підняв брову.

– То ти турбуєшся про мене, принцеса?

Я спалахнула.

– Якщо з тобою щось трапиться, це поставить під удар мої плани.

Він схилив голову набік, дивлячись на мене. Мовчання затяглося.

– Ніхто з тих, хто бачив твої рани цього і минулого разу, ніколи не розповість, що я давав тобі кров.

Це добре.

– А інакше що станеться?

Він зітхнув.

– Кієран мав рацію. Ти ставиш багато запитань.

Я примружилася.

– Допитливість – ознака розуму.

Кастил усміхнувся.

– Так і є. – Ямочка зникла. – Король із королевою не зрадіють, але оскільки я їхній син, то, мабуть, накричать на мене і все.

Поняття не маю, чи він сказав правду.

– Я думав, що ти розсердишся, – зізнався він.

– Як я можу сердитись, якщо ти позбавив мене від болю? – Я справді не розсердилася. – Мені це не зашкодило. Тобі теж, правда? Я рада, що в мене не розколюється голова і... – Я подивилася на слабкі мітки.

– І що з'явиться новий шрам.

Він схопив пальцями моє підборіддя і підняв, щоб заглянути мені в очі.

– Твої шрами чудові.

Серце раптом окатило теплою хвилею, яку зухвалий розум не зміг прогнати.

– Але я не дозволю, щоб на твоєму тілі з'явилися нові, – додав він.

Серце знову забилося прискорено.

– Ти ніби й справді так вважаєш.

– Я так і вважаю.

Мені хотілося б, щоб це виявилось правдою, і одне це бажання послужило достатнім застереженням. Я звільнилася від його пальців.

– Коли... коли ми їдемо?

– Нейлл поїхав на розвідку, перевірити, чи нема несподіваних мандрівників на західних дорогах. Я не можу вирушити в дорогу, поки не впевнений, що для фортеці немає негайної загрози. – Його пояснення було цілком логічним. – Сподіваюся, ми зможемо поїхати завтра вранці чи хоча б післязавтра.

Кивнула і заплющила очі. Коли переді мною з'явилося обличчя лорда Чейні, я переключилася на те, про що дізналася перед прибуттям тих, що піднялися. Я виявила, з якої кривної лінії швидше за все походжу, – з роду воїнів.

Мене знову охопила потреба встати, рухатися, щось робити, але цього разу я маю мету.

– Пораненим боляче?

Кастил насупився.

– Для полегшення болю їм дали зілля, що опинилися під рукою. Магда вирушила дістати ще.

– Я можу їм допомогти.

Я перебралася на інший край ліжка та скинула ковдру.

Він підвівся.

– Поппі ...

– Я можу допомогти, – повторила я, встаючи на ноги. – Ти знаєш, що можу. То чому б не допомогти?

Він не відповів, і я підняла брови.

– Чи є вагомі причини проти?

– Крім того, що ти сама нещодавно була поранена?

– Я в порядку, дякую тобі. – Я стиснула і розтиснула кулаки. – Ти знаєш, мені не подобалося, що я не могла застосовувати свої здібності. Мені забороняли допомагати людям. Тож не забороняй і ти.

– Я й не намагаюся.

– Тоді що ж ти намагаєшся зробити? – обурилася я. – Це твої люди. Я хочу допомогти їм. Тож дозволь мені це зробити.

– Ти не розумієш. – Він провів рукою по волоссю. – Місцеві тебе не знають. Вони не...

– Не довіряють мені? Не люблять мене? Я це вже знаю, Кастіл. Мені нічого цього від них не потрібне. Я не для того хочу скористатися своїм даром.

Кастил замовк і дивився на мене так довго, що я приготувалася сперечатися.

- Тобі треба періодягтися, - сказав він, відвертаючись. — Я ревнуватиму, якщо ще хтось побачить, які в тебе гарні ноги.

Розділ 17

Ми з Кастілом вийшли з кімнати. Я знову одягла чужий одяг. Важкий светр був теплий і м'який, глибокого темно-зеленого кольору, але штани виявилися на пару розмірів великі і висіли мішком. Я підперезала їх золотою мотузкою, яка, підозрюю, раніше утримувала порт'єри. Я відчула себе безглуздою, як дитина, яка заради забави напнула дорослий одяг, але не стала скаржитися. Одяг теплий, чистий і пахне лемонграсом. Як тільки ми спустилися сходами, Кастіл узяв мене за руку. Між нашими долонями пробіг знайомий електричний розряд, що піднявся вгору по моїй руці. Я здивовано глянула на нього.

Кастил дивився на мене, злегка розплющивши губи, від чого виднілися кінчики іклів. Бурштинові очі світилися в напівтемряві сходового майданчика.

- Іскри, - прошепотів він.

- Що?

Він трохи посміхнувся і похитав головою.

- Ходімо. Коли ти закінчиш із пораненими, я хочу тобі щось подарувати.

Я не встигла запитати - ні що він мав на увазі, ні що збирається подарувати. Він відчинив двері.

Люди юрмилися перед відчиненим головним входом і виглядали назовні. Вітер приносив сніг, але холод, що вповзав, здавалося, нікого не хвилював.

- На що вони дивляться? - Запитала я.

— На щось несподіване, — відповів Кастіл, і я насупилась.

Охоплена цікавістю, попрямувала до дверей. Кастил не став мені заважати. Побачивши принца, люди розступилися, кланяючись у пояс, і одразу повернули зацікавлені погляди до двору.

Пройшовши далі, помітила у дворі ще більше людей. Вони стояли обличчям до стайні, міцно обхопивши себе руками. Ми пройшли по засніженому дворі, залитому яскравим ранковим сонцем, і загорнули за ріг фортеці.

Я різко зупинилася, і моя рука, яку тримав Кастіл, обм'якла.

Перед нами на вільному просторі, де вчора ввечері я знайшов лорд Чейні, виросло дерево.

Я пройшла поглядом уздовж широкого стовбура з блискучою корою і товстими гілками. Дерево висотою як фортеця, густе листя відливає багрянцем у променях ранкового сонця.

Це нещодавно посаджене деревце. Воно добре вкоренилося, наче простояло тут десятки, якщо не сотні років. З кори сочиться сік, збирається в намістини, повільно стікає до кінчиків листя і падає червоними краплями на сніг.

Кроваве дерево.

— Як? - Прошепотіла я, хоча ніхто не знає, як ростуть дерева в Кривавому лісі і чому вони кровоточать. Чому воно виросло за одну ніч на цьому місці, де таких дерев раніше ніколи не було?

— Кажуть, це знамення, — тихо відповів Кастил.

— Знамення чого?

— Що боги спостерігають. - Я зіщулилася, і він міцніше стиснув мою руку. - Що вони хоч і сплять, але дають знак. Настають великі зміни.

* * *

- Ти що, забув про криваве дерево? - Запитала я, коли ми повернулися в фортецю. — Тож про нього не сказав?

— Якщо чесно, у мене були тривоги важливіші.

Я вигнула брову.

— Правда? Що може бути важливіше за ознаку, послану богами?

— Твоє пробудження без ран було набагато тривожнішою проблемою, ніж марне послання богів.

Ми саме входили до бенкетного залу, і я мало не спіткнулася.

- Ти жартуєш?

Він насупився.

- Я абсолютно серйозний.

Він не може говорити чесно. Знамення набагато важливіше, що стосується мене. Коли востаннє боги послали якусь звістку? У книгах з історії нічого подібного не згадувалося, а навіть якщо там щось таке і було, навряд ці записи заслуговують на довіру.

Але є проблема важливіша, ніж криваве дерево, і вона чекає на нас тут.

Поранених розмістили в кімнаті, що примикає до залу. Ще не встигнувши відчинити двері, я відчула біль, що проходить через кам'яні стіни. Серце прискорено забилося, але я не сповільнила крок.

Кастил увійшов першим, і його одразу привітав Аластир.

- Бачу, ти повернувся, - сказав Кастіл.

Я ввійшла до кімнати, і думки про криваве дерево зникли. Тут стояло шість ліжок, і всі їх займали чоловіки, за винятком однієї, де лежала жінка із закривавленою пов'язкою на шиї. Я її дізналася: це її схопив один із лицарів. Дивно, що вона вижила. Але вона мертвий біла і неприродно нерухома. Поруч із нею сиділа жінка похилого віку і, склавши долоні, ворушила губами в беззвучній молитві.

— І я бачу, що треба було повернутися раніше, — зауважив Аластир.

— За словами Елайджі, ти повернувся досить скоро. — Кастил потис руку літнього вольвена. — Я чув, ти зі своїми людьми подбав про решту лицарів.

Аластир стиснув губи в тонку лінію і розсіяно кивнув, оглядаючи кімнату.

— Будь вони прокляті. Ці люди такого не заслужили.

— Ті, що піднеслися, заплатять.

— Заплатять? — перепитав Аластир.

— Це обіцянка, яку не можна порушити, — відповів Кастіл.

Аластир сумно зітхнув і обернувся до мене.

— Був радий дізнатися, що ти благополучно повернулася, Пенеллафе, і що їхні зусилля відібрати тебе виявилися безуспішними.

Не знаючи точно, що йому сказали, я кивнула і пробурмотіла подяку. Шкіра свербіла від потреби приступити до справи. З поранених лише жінка, схоже, не відчуває болю. Я повернулася до Кастіла.

Він упіймав мій погляд і кивнув. Я кинулася вперед, до першого пораненого — літнього джентльмена, у волосся якого сивини більше, ніж чорного. Він стежив за мною каламутним поглядом. Я не знала, куди він поранений, але відкрила чуття і різко втягнула повітря, коли на мене хлинуло і душевне, і фізичне страждання як від тих, що лежать на ліжках, так і від тих, що сидять поруч. Страждання наповнило повітря, заважаючи дихати. Я кинула швидкий погляд на поранену жінку і літню поряд із нею. Не всі підуть із цієї кімнати. Люди це знають. У мене трохи затремтіли руки. Я зосередилася на чоловікові.

— Мені шкода, що з вами таке зробили, — прошепотіла я.

Він у відповідь не промовив жодного слова, і я поклала руку поверх його руки.

Зазвичай у мене витрачалося кілька секунд, щоб закликати спогади, здатні полегшити біль. Я думала про піщані пляжі на морі Страуд, як тримала маму за руку. Але зараз я відчула тепло у долоні. І не почала нічого шукати в пам'яті, а тільки подумала про те, що забираю біль.

Я знала, коли мій дар торкнувся пораненого. Його рот розслабився, а груди піднялися в глибшому і рівному диханні. Я тримала його руку, поки туман у його очах не розвіявся. Він пильно дивився, але нічого не говорив, як і юнак поруч із ним, надто молодий для такого зацькованого виразу в очах. Я прибрала біль від ран, прихованих під ковдрою, і від тих, що ховалися глибше. Від горя — свіжого та сильного.

— Кого ви втратили? — Запитала я, коли він перестав тремтіти.

Я раптом зрозуміла, що ніхто в кімнаті не каже. Ні Аластир, ні Кастіл, який слідував за мною тінню.

— Мого... мого діда, — хрипко відповів він. — Як ти... як ти впізнала?

Похитавши головою, я поклала його руку вздовж бока.

— Співчуваю втрати.

Відчуваючи на собі погляди, я підійшла до наступного пораненого і опустила навіколішки. Мимохідь подумалося, чи не через кров Кастіла мені стало легше користуватися задарма, чи справа в Відборі? У будь-якому випадку я рада, що доводиться докладати невеликих зусиль. Не так просто зосереджуватися на щасливих спогадах, коли довкола клубиться смерть.

Чоловік переді мною то приходив до тями, то відключався, різко здригався і тихо стогнав. Я торкнулася його руки і направила до нього свою енергію. Через лічені секунди покритий пітом лоб розгладився.

— Що ти зробила? — наполегливо запитала дівчина, яка впала навіколішки поруч із чоловіком. Вона впустила стос чистих рушників. — Що вона зробила?

— Все добре. — Кастіл поклав їй руку на плече. — Вона лише полегшила його біль, доки не повернеться Магда.

— Але як?..

Дівчина осіклася і витріщила карі очі, прикладаючи долоню до грудей.

Переглянувшись із Кастілом, я встала і підійшла до наступного. У цього пораненого ока кольори зими.

Вольвен. Не знаю, якого він віку, але виглядає років на десять старша за мене. Шкіра кольору оніксу вкрилася зморшками від напруги. На голих грудях виднівся глибокий поріз — меч розсік м'язи.

— Я зцілюся, — пробурчав він. — Іншим доводиться важче.

— Знаю. — Я опустила навіколішки. — Але це не означає, що ти маєш терпіти біль.

— Не означає.

Він підняв руку, і в його очах з'явилася цікавість.

Я поклала зверху свій і знову відчула біль, що проник набагато глибше. Довгі роки смутку. Моя долоні потеплішала, її поскубувало.

— Ти теж втратив когось.

— Давним давно. — У нього перехопило подих, і він задихав рівніше. — Тепер я розумію.

— Що розумієш?

Він дивився не на мене. Я простежила за його поглядом до Кастіла. За його спиною стояв Аластир — з таким виглядом, наче він не вірить своїм очам. Мабуть, слід його попередити.

— Джасперу буде цікаво, — сказав поранений вольвен.

На його губах з'явилася слабка посмішка, і він опустив голову на пласку подушку.

— Не маю сумніву, що буде, — зауважив Кастіл, і його очі блиснули. - Одужуй, Кив.

Цікаво хто такий Джаспер? Вольвен кивнув головою, а я встала і підійшла до його сусіда, який весь час спостерігав за мною. Я простягла руку.

- Ні, - проскреготів крізь зуби чоловік з очима золотисто-горіхового відтінку. По його обличчю тік піт. - Я не хочу, щоб ти до мене торкалася.

Я різко зупинилася.

- Не ображайтесь, мій принц. - Тишу заповнило його прискорене дихання. - Я не хочу цього.

- Добре, - кивнув Кастіл і торкнувся моєї попереку, спонукаючи йти далі.

Я пройшла повз, озирнувшись на смертного з атлантіанською кров'ю. Він проводжав мене поглядом, його обличчя вже горіло від лихоманки. Я утворила з ним зв'язок і одразу обірвала – мене приголомшили їдка ненависть і гіркота недовіри. Швидко відвернулася і проковтнула. Чуття простяглося в усі куточки кімнати, і я спіткнулася під напливом емоцій та смаків. Лимонад з льодом. Кислі та терпкі фрукти. Ваніль. Цукор. Замішання та здивування. Страх та благоговіння. Недовіра. Насмішка. Серце забилося в грудях.

Кастіл поклав долоню мені на спину і глянув на мене.

- Я гаразд, - прошепотіла, обриваючи зв'язки і зосереджуючись тільки на двох жінках переді мною.

Літня жінка, в очах якої золотавий колір переплітався з карим, подивилася на мене знизу, а я переключилася на нерухому поранену на ліжку. Я знала, що вона смертна, принаймні частково. Атлантіанка начебто Кастіла зіцлилася б, але вона...

Вона була ненабагато старша за мене, її шкіру, позбавлену зморшок, ще не зачепив вік. Я нахилилася, хоч... нічого від неї не відчувала.

- Не роби цього, - сказала літня жінка.

Я затримала руку в парі дюймів від воскової безвільної руки пораненої дівчини і перевела погляд на дівчину.

- Я знаю, - вона проковтнула, - якщо ти торкнешся моєї дочки, твій дар пропаде даремно.

— Я...

Я не знаю що сказати.

Вона подивилася на дівчину, поторкала її щоки та лоба і заговорила, здивувавши мене:

— Я чула про тебе до того, як приїхала сюди. Я якийсь час жила в Масадонії, кілька років тому. Про тебе шепотілися – близькі від тих, кого ти відвідала.

Я відсмикнула руку, усвідомлюючи, що Кастіл уважно слухає.

— Вони казали, що ти даєш проклятим померти з гідністю. - Вона посміхнулася, дивлячись на дочку, і по її шкірі побігли зморшки. - Забираєш біль, перш ніж припинити страждання. Я їм не вірила. - Вона впустила сльозу на груди пораненої. - Не вірила, що щось, виховане Вознеслимся, може дати щось подібне. Я не вірила.

Вона звела на мене погляд.

У мене перехопило подих. Її очі ... Здавалося, золотисті цятки в її очах загорілися яскравіше, коли вона витріщилася на мене, всередину мене.

— Ти – друга дочка, – прошепотіла вона, і мене пронизав холод. – Не Діва, але все одно Вибрана.

* * *

Емоції людей у кімнаті для поранених і тінь смерті, яка торкнулася дівчини, вибили мене з колії. Захотілося вийти у двір, де проливний дощ змие маслянистий наліт зі шкіри.

- Деякі з них мене боялися, - випалила я, коли Аластир зачинив за нами двері. - Той хлопець, що не дозволив доторкнутися до себе. Він мені зовсім не довіряє, і я відчула, що вони бояться мене.

Кастіл, примруживши очі, глянув на двері.

— Вони не розуміють, що ти робиш.

- Вони ніколи не бачили нічого подібного. - Аластир підійшов з нами до порожнього столу. Він, як і раніше, був блідий. — Я нічого подібного не бачив уже...

— Відколи зникли воїни-емпати? – припустив Кастіл. - Я думаю, Пенеллаф походить з їхньої лінії. Деякі з них могли залишитись у Солісі.

Аластир кивнув, пильно дивлячись на мене.

— Коли батьки дізналися про твої здібності? Чи коли ти вперше про них дізналася?

- Не можу назвати точний вік, але це було до того, як ми покинули столицю. Не знаю, чи було тоді відомо Вознесшимся про мій дар.

- У тебе є брат? - спитав Аластир, і Кастіл повернув до нього голову. - Він тобі цілком рідний?

— Я так думаю, — відповіла я. Напевно, йому хтось розповів про Сну, або він дізнався про нього, ще коли вперше почув про мене. — Але якщо він, як і я, наполовину атлантіанець, то чому йому дозволили стати Вознеслим?

Аластир перевів погляд на Кастіла.

- А ти впевнений, що він піднесений?

— Впевнений, наскільки це можливо, не бачачи Вознесіння особисто.

На обличчі Аластира з'явився задумливий вираз.

– Малоймовірно, що його піднесли б, якщо він має атлантіанське походження, але... трапляються й дивніші речі.

Він окинув мене поглядом і знову повернувся до Кастіла.

- Вона виявила ще якісь емпатичні здібності?

Кастіл похитав головою, і я припустила, що Аластир мав на увазі здатність воїнів-емпатів навертати емоції проти людей.

– Але чому вони бояться? - Запитала я. - Вони ж бачили, як я допомагала першому пораненому.

– Люди, навіть ті, що жили в Солісі, можуть побоюватися того, що не бачили раніше і чого не розуміють, – пояснив Кастіл.

До мене дійшло, що, мабуть, саме через таку реакцію він не хотів, щоб я вирушила їм допомагати.

- Найстаріші жителі Атлантиї, які пережили війну, згадують емпатів. - Аластир взявся за спинку крісла і помовчав. – І це може бути проблемою. Впевнений, ви бачили те прокляте дерево у дворі. Боги надіслали застереження.

- Та кинь, Аластир, відколи ти став таким фаталістом? – роздратовано сказав Кастіл. – Знак не обов'язково означає застереження. Зміни можуть бути як на краще, так і на гірше. І в обох випадках не мають до неї жодного стосунку.

Абсолютно вірне зауваження – прикмета не має до мене жодного стосунку. Безглуздо припускати інше. Я схрестила руки.

– А чому може стати проблемою те, що найстаріші атлантіанці пам'ятають воїнів?

- Ти не маєш жодного відношення до цього знамення. Майбутні великі зміни не обов'язково означають щось погане. - Кастіл ширше розставив ноги. – Здібностей воїнів-емпатів бояться головним чином тому, що від них мало що можна було приховати. І серед усіх кривих ліній вони були найближчими до божеств.

Аластир вигнув брову і додав:

– І тому що вони могли витягувати енергію, крім емоцій. І могли таким чином підживлюватись від інших. Їх часто називали «Пожирачами душ».

- Пожирачі душ? – Я застигла. – Але я таке не можу. Я не можу нічого брати від людей, яким я допомагаю. Тобто не можу брати енергію чи ще щось, і я не можу посилювати страху.

- Я це знаю. Ми це знаємо, – заспокоїв Кастіл.

– Але ж вони не знають. - Вольвен прибрав руку з крісла і трохи посміхнувся мені. Посмішка не торкнулася його очей. – Кастіл правий. Нам просто потрібно переконати людей, що ти не здатна на те, що робили твої батьки. І коли вони тебе впізнають, то більше не думатимуть про невелику частку твоїх предків, які могли насилати страх.

– Правда? - Засумнівалася я.

Аластир кивнув.

– Правда. Не варто про це переживати.

Я дійсно сподіваюся, що він має рацію. Приводів для переживань у мене і так достатньо.

Він знову звернув увагу на Кастіла.

– І не варто з такою впевненістю стверджувати, що знамення не відноситься до неї, до вас обох. Ви збираєтесь одружитися. Хіба це не спричинить великих змін?

Кастіл задумливо підняв брови.

– Що ж, тут ти маєш рацію.

Я примружилася.

- Ти скоро їдеш? - Запитав він.

Аластир кивнув, і Кастіл узяв мене за руку. Я здивувалась легкості, з якою він це зробив. Схоже, ця дія стала для нього звичною. Для мене ж щоразу, коли він бере мене за руку, стає одкровенням.

– Щасливого шляху, – сказав він. – Зустрінемось у Межі Спеси.

– Щасливої дороги і вам. - Аластир м'яко поклав руку мені на плече. – Дякую, що прийшла допомогти людям, навіть якщо дехто не зрозумів чи не оцінив.

Я кивнула, відчуваючи незручність від його подяки.

Ми розлучилися з Аластіром, і той попрямував до виходу з бенкетного залу.

- Він уже їде до Межі Спеси?

– Поки ти відпочивала, я поговорив із Емілем. Ми вирішили, що після того, що трапилося, буде краще, якщо ми вирушимо на схід невеликими групами, щоб не привертати уваги.

- Це розумно, - промовила я. - Ти справді думаєш, що знак має відношення до нашого шлюбу?

- Могло б.

Ми були серед людей, тому я не стала вказувати на те, що шлюб не справжній і тому не віщуватиме жодних великих змін.

Хіба що наш план спрацює. Тоді точно настають великі зміни.

Мої думки знову перенеслися до подій у кімнаті з пораненими. Хочеться розсіяти маслянисте відчуття, яке все ще тримається на шкірі.

– Мати пораненої сказала те саме, що й жінка у «Червоній перлині». Що я друга дочка, але не в тому розумінні, в якому думаю.

Я озирнулася. Аластир уже підійшов до дверей. Бідолаха, як і раніше, виглядав так, ніби його збив з ніг вітер.

– Тоді я нічого не зрозуміла, але тепер мені здається, що мало на увазі друге покоління.

– Що за жінка із «Червоної перлини»?

– Ну ясно ж: яка відправила мене до кімнати, де ти був.

Він зсунув брови, дивлячись на мене.

– Поняття не маю, про яку жінку ти говориш.

– Справді? – сухо озвалася я. – Та, якою ти звелів прислати мене до твоєї кімнати. Я думаю, вона ясновидяча – перевертень.

– Я не просив жодних жінок надсилати тебе до тієї кімнати, тим паче перевертня. Я впізнав тебе в той момент, коли зняв з тебе капюшон, але нікого не просив надсилати тебе до мене.

Я здивовано дивилася на нього.

– Серйозно?

– Навіщо мені брехати про таке? Я вже казав, що вночі знав, хто ти.

– Тоді як?..

Я осіклася, коли Кастіл різко повернув ліворуч, штовхнув двері і втягнув мене в кімнатку, де пахло землею та травами. Двері з клацанням зачинилися за нами. Я озирнулася: бляшанки з овочами, гори картоплі та мішечки із сушеними травами.

– Ти зтягнув мене до комори?

– Так.

Кастіл опустил підборіддя і ступив до мене. Темне волосся впало на лоб.

Я відступила назад і натрапила на полицю. Банки затремтіли. Він такий високий... Мені довелося повністю закинути голову, щоб упіймати його погляд.

– Навіщо?

– Я хочу трохи побути наодинці. – Він обперся обома руками об посудну шафу над моєю головою. – З тобою. У сум'ятті я спостерігала за тим, як він нахилиється, а по спині пробігла тремтіння передчуття.

– І тобі треба було усамітнитися саме в коморі?

Він трохи повернув голову, наблизивши свої губи до моїх.

– Просто було потрібне.

Тремтіння охопило мене з ніг до голови. Я відкрила рота, щоб сказати – що б йому не знадобилося, це зовсім не обов'язково робити в коморі, – але не змогла видати жодного звуку. Ні протесту, ні перестороги. Я просто дивилася на нього, чекала і чекала.

– Я знаю, як тобі довелося. – Він опустил виї, а його дихання танцювало на моїх губах. – Зайти туди з твоїми здібностями і відкрити біль.

Я стиснула пальцями край полиці.

– Нічого страшного.

– Це брехня, принцеса. – Його рота так близько до мого, всього лише на відстані видиху. – І ти зробила це, незважаючи на їхній страх і недовіру. Так просто.

– Це і є те, що ти хотів мені сказати у коморі?

Він похитав головою, і в мене перехопило подих, коли його губи зачепили мій куточок.

– Я ще не закінчив.

– Вибач, – пробурмотіла я. – Продовжуй.

– Дякую за дозвіл. – Я почула у його голосі посмішку. – Ти стільки разів викликала в мене захоплення.

Я завмерла.

— Мені не слід було дивуватися з того, на що ти здатна, — вів далі він. — Що ти забажала піти до них? Але я дивуюсь. Я завжди захоплювався тобою.

Моє серце затремтіло, і на мить я перестала дихати.

– Ось це ти хотів сказати, коли зтягнув мене до комори?

– Я все ще не закінчив, принцеса.

Серце заколотилося.

– Ні?

– Ні. – Він притис свій лоб до мого. – Мені потрібне ще одне. Те, в чому я потребую багато днів. Тижня.

Місяці. Можливо, вічно. – Він торкнувся перенісся мого носа. – Але я знаю, що ти цього не дозволиш. Не в такий спосіб.

Тремтіння з грудей опустилося нижче.

– Що... що ж це, чого ти так давно потребуєш?

– Ти.

Я здригнулася.

– Може, всього на кілька хвилин, коли ніхто не бачить – коли тут немає нікого, крім нас, – ми можемо вдавати.

Я втиснулася в посудну шафу. Голова кружляла, мені ніби не вистачало повітря.

– Прикинутися?

- Прикинутись, що немає вчорашнього дня. Нема завтрашнього. Є тільки ми, і я можу бути Хоуком, – сказав він у нагрітий простір між нами.

Мене знову струснуло. Він торкнувся моєї щоки, і мене пронизало знайоме відчуття. Його пальці ковзнули по моєму підборідді, по нижній губі.

- Ти можеш бути просто Поппі, і ми просто поцілуємось.

- Поцілуємось?

Він кивнув головою.

- Просто прикинься. - Його губи тепер шепотіли мені в щоку. – Просто поцілунок.

Я не маю погоджуватися, і на це є сотня причин.

Це розмиє кордони. Я казала йому, що цього більше ніколи не станеться. Він використовує мене. Я його використовую. Цілуватися нерозумно. Навіть при тому, як мало я знаю, одне мені ясно напевно: це ніколи не припиниться разом із торканням губ навіть коли вони роз'єднуються. Завжди буде щось більше. Бажання. Потреба.

І я не знаю точно, як я взагалі до нього належу; мої почуття до нього змінюються кожні п'ять хвилин. Але в жодному разі я не повинна дозволяти нічого подібного. Якщо я дозволю, то все стане ще складніше, ще заплутаніше. Тоні могла чудово підбити підсумок такої ситуації у двох словах: повна плутанина.

Але незабаром помре дівчина.

Її мати сказала, що я все одно обрана.

Той чоловік не схотів, щоб я до нього торкалася.

Деякі в тій кімнаті мене бояться.

Ненавидять.

Я відчуваю на собі зуби лорда Чейні, хоча ран не залишилося.

Я, як і раніше, бачу його очі, що горять, як вугілля, і відчуваю, що я для нього всього лише річ. Їжа. Засіб харчування. Предмет.

І я не хочу нічого з цього відчувати.

Я хочу купатися в захопленні Кастіла і, можливо... можливо, в глибині душі я вже знаю, що насправді до нього відчуваю.

- Просто прикинутись?

Я затремтіла, а кінчики його пальців пройшлися вниз по моєму горлу і обігнули шию ззаду.

- Прикинься.

Його губи, дразнячи, знову нависли над моїми.

Я заплустила очі і майже пошепки сказала:

– Так.

Розділ 18

Як і раніше, в ніч Ритуала, коли ми сиділи в саду під вербою і я попросила мене поцілувати, він не зволікав жодної секунди.

Хіба що тоді він був Хоуком, і ми не вдавали.

Він провів губами по моїх - раз, другий. Дотик був такий м'який і ніжний, що погрожував викрити все вдавання. Я здригнулася і відчула, як його губи зігнулися на моїх. Я знаю, що він усміхається. Знаю, що коли розплющу очі, то побачу цю жахливо спокусливу ямочку. Дотики до моєї шиї ззаду і до щоки просто під шрамом були легкі, як пір'їнка. При цьому він з розміреною неквапливістю досліджував мої губи, ніби заново знайомлячись із ними. По мені пробіг трепет.

Але я хочу більшого. Вже.

В мені спалахнуло нетерпіння. Я відірвала руки від полиці, схопила його попереду за сорочку та притягла до себе.

- Я думала, ти цілуватимеш мене.

- А я що роблю?

Я похитала головою.

- Ти можеш не так.

Він посміхнувся мені до губ.

- Ти права. Не так.

І потім він поцілував по-справжньому.

Він заволодів моїми губами так, наче захопив у полон саму мою душу. Усвідомлення того, що він і так уже значно просунувся на цьому шляху, мало послужити попередженням, але я вже з головою поринула у відчуття, що він дарував, захоплена вимогливістю його губ. Він потягнув мою нижню губу іклами, змушуючи мене відкрити рот. Хапаючи повітря, я поступилася. Поцілунок став глибшим, його язик ковзнув на мою думку. Я випустила слабкий стогін до його гарячого рота. Його смак, його запах... вся його присутність заповнила мене і розпалила.

Ми цілувалися і цілувалися, і я... я, як і раніше, хотіла ще. Хотіла прикидатися й далі, поки по моїх венах тік рідкий вогонь, стираючи крижані дотики лорда Чейні, змиваючи відчуття, що задушило, від кімнати, в яку вже напевно нагрнула смерть, і всю майбутню невідомість.

Він це знав, він це відчував і давав мені те, чого я потребувала.

Нарешті він прибрав руку з моєї щоки і опустив нижче, погладивши груди. У його дотику було якесь благоговіння, наче він мене обожнює. Його рука ковзнула під поділ мого светра. Плоть до плоті. Я сіпнулася, коли його пальці пройшлися по візерунку шрамів і рушили вище, по обрисах ребер, по нижньому півкрюзі грудей. Я застогнала, коли його великий палець знайшов твердий сосок. Мене пронизали гострі шипи задоволення.

Кастил видав глибокий гуркіт, що прокотився по мені, і його рука опустилася з моєї шиї на поперек. Він відірвав мене від шафи і притиснув до свого твердого тіла, як і раніше, поглинаючи мене губами і обпікаючи дотиками. Його голод мав мене налякати, але тільки розпалив мені таку ж потребу.

Ми просто вдаємо...

Але це здається таким справжнім.

Він здається таким справжнім; його губи на моїх губах, на підборідді, його дотик до моїх грудей, спини; його тіло, притиснуте до мого. Я закинула голову, а він проклав губами палаючу доріжку до укусу. Я відчувала вологість його язика, порочну гостроту іклів, якими він дряпав мою шкіру. Все моє тіло напружилось від задоволення та забороненого передчуття.

- Поппі, - видихнув він. Здається, з благанням – я не впевнена. Його язик ковзав по моїй шкірі.

Він мене кусить?

Чи я цього хочу?

Чи зупиню я його?

Моє тіло вже знає відповідь. Я підняла руку і занурила в його м'яке волосся.

- Ти хочеш цього? – прошепотів він у чутливе місце на шкірі. - Хіба ні?

Я здригнулася, не в змозі відповісти.

– Хочеш.

У мене перехопило подих від бажання, а він із вражаючою силою підхопив мене під стегна, підняв і розвернувся. Моя спина врізалася у двері, а він оббив мої ноги навколо свого пояса. Його тіло зіштовхнулося з моїм, і він притулився своїми найтвердішими частинами до моїх м'яких.

Я застогнала, а його губи зімкнулися на моїй шиї. Він зачепив мою шкіру своїми гострими зубами, а мої стегна відірвалися від дверей, втискаючись у нього.

Він потягнув шкіру сильніше, і з мого нутра вирвався черговий вигук, але він не прокусив моє тіло. Не до крові. Натомість він дражнив, роздратував, поки кожен нерв не натягнувся до межі, поки я не почала похитуватися на ньому, з ним.

Потім його губи, нарешті, повернулися до моїх. Я знала, що обидва ми швидко втрачаємо контроль.

Ми ж прикидаємося.

Хоча він цілував так, ніби пив із моїх губ. Хоча він притискався до мене, а я вчепилася пальцями в його плечі, а потім у тканину на грудях. Ми вдаємо.

Поступово поцілунки сповільнилися, хоча його стегна, як і раніше, притискали мене до дверей. Він відірвав від мене губи, дихаючи так само важко, як і я.

– Я думаю... думаю, цього достатньо.

Чи достатньо?

Я відкинула голову назад, притулившись потилицею до дверей, кивнула і проковтнула. Так, достатньо, тому що це безумство, і воно веде до ще більшого безумства. Схоже, він готовий зірвати з мене одяг та взяти мене прямо біля дверей. А я ось-ось почну благати його про це. Я розтиснула пальці на його сорочці і розплющила очі.

Кастил дивився на мене, його губи набрякли, а очі горіли розплавленим золотом. Боги, він безсоромно прекрасний, і він виглядає таким же незадоволеним, яким я почуваюся.

Він видав глибокий, гучний звук.

- Не дивися на мене так.

– Як? – Я не впізнала свого хрипкого голосу.

- Начебто ти не вважаєш, що достатньо.

Кастил погладив мій бік і обхопив долонею сідницю, відсуваючи мене від дверей і притуляючи до своєї твердості. Я ахнула, а він упіймав мій видих швидким, глибоким поцілунком, в якому мені захотілося потонути.

Але поцілунок закінчився, і Кастіл м'яко опустив мої ноги на підлогу. Кілька хвилин він стояв упритул, притулившись чолом до мого чола і заправляючи назад пасма мого волосся. Клянуся, його руки при цьому тремтіли. Коли він ступив назад, створюючи між нами простір, мої коліна здавалися дивно слабкими. Наші погляди зустрілися, і ниюче бажання забилося в мені в унісон із серцем.

- Це було ... - Я прикусила губу, не знаючи, що взагалі хочу сказати.

– Не треба нічого казати. - Він знову ступив до мене і прибрав за вухо пасмо мого волосся. – Мабуть, нам краще мовчати.

– Добре, – прошепотіла я.

Мені хотілося притиснутися щогою до його руки, але вдалося втриматись.

Він трохи посміхнувся.

- У мене є щось для тебе. Подарунок. Я збирався піднести його тобі, коли ми вийшли з кімнати. До того, як я... відволікся.

Відволікся? Ось як він це сприйняв? Чи це було для мене чимось більшим?

— Це не обручка. Але, гадаю, ти все одно це оціниш.

Я спантеличено зрушила брови.

- Що за подарунок?

- Найкращий, - відповів він. - Відплата.

* * *

Не уявляю, як Кастил міг бути таким холодним і зібраним після цього поцілунку, але коли я глянула на нього, у нього був такий вигляд, ніби він був присутній на читанні «Історії війни Двох Королів і королівства Соліс», яке порушувало так само, як спостереження зростання трави.

Начебто те, що сталося в коморі, було плодом моєї уяви, і якби не невдоволення, що ніюче, я б серйозно засумнівалася в тому, що це сталося наяву. Але це не гра уяви. Це сталося насправді. Він цілував мене, причому так, наче від цього залежало його життя.

Невже він і справді залишився байдужим? А якщо так, то який сенс був у вдаванні?

Я не встигла скористатися чуттям: Кастил відчинив важкі дерев'яні двері, і я миттєво впізнала заплісний сирий запах. Мій шлунок запротестував.

— Мій подарунок у в'язниці? - Запитала я, сповільнивши крок на тісних сходах.

— Місце для подарунка може здатися дивним, але ти одразу зрозумієш, чому він тут.

Я рушила вперед, ігноруючи параноїдальний голос, що нашіптує, що це якась пастка. Після того, як я дала згоду на шлюб, він навряд чи кине мене до камери. Проте мені незатишно знову опинитися там, де я мало не загинула.

Коли ми дійшли до освітленого смолоскипами коридору, від стіни відокремилася тінь. Кієран. Погляд блідих очей вольвена ковзнув від Кастіла до мене.

- Як ти себе відчуваєш?

- Добре. А ти? - Чомусь запитала я, і мої щоки спалахнули.

Він ніяк не міг дізнатися, що сталося в коморі, навіть із його суперособливим вольвенським...

Хіба що він знає завдяки узам.

Мені справді потрібно більше дізнатися про узи.

Кієран посміхнувся.

- Просто чудово. - Він перевів погляд на принца. - А ти?

— Відповідь та сама, що й минулого разу, — сказав Кастил.

Нахмурившись, я повернулася до нього:

- Ти був поранений?

— А якщо був, то тебе це стривожить?

Кути моїх губ поповзли вниз. Ні? Так?

- Не особливо.

— Ой. - Він притис руку до грудей. - Ти знову мене поранила.

- Він не поранений, - відповів Кієран. — Принаймні не фізично. А емоційно, я вважаю, ти рознесла його на шматки.

Я закотила очі.

- Тоді чому ти його питаєш, якщо він не постраждав?

Кієран почав відповідати, але Кастил перебив:

- Він дуже недовірливий. Весь час боїться, що мене ранять чи я перенапружусь. Хоче переконатися, що я сплю вісім годин на добу і їм тричі на день.

- Ага, саме так, - з блазнівським виглядом підтвердив Кієран.

Кастил обдарував його усмішкою і повернувся до мене.

- Ходімо. Твій подарунок чекає.

Так і не зрозумівши, про що говорили ці двоє, я пішла за принцом, починаючи підозрювати, що це за подарунок. Відплата. Повітря насичене металевим запахом крові. Свіжий. Тяжко-солодкий квітковий аромат, що домішився до нього, підтвердив мої підозри ще до того, як я побачила, хто чекає мене в камері, перед якою зупинився Кастил.

Прикутий ланцюгами до стіни, з широко розкинутими руками та зв'язаними ногами, там стояв лорд Чейні.

Напевно, він знавав найкращі дні. Одне око в нього не було. По обличчю тяглися глибокі порізи від мого ножа. З відкритого рота цівкою текла кров. Сорочка розірвана, і на грудях крім рани, яку я вже бачила, красувалися ще два глибокі порізи. Прямо під горлом і по всьому вузькому торсу шкіру розірвали пазури. Зап'ястя і кісточки, що охоплюють, кайдани були забезпечені шипами, які впивалися в шкіру до крові.

Напевно, він страждає від нестерпного болю.

Але я не зазнала ні краплі жалю, дивлячись на вампіра.

- Ти його не вбив, - сказала я, і піднесений розплющив очі. Червоного було більше, ніж чорного.

– Ні. - Кастил притулювся боком до ґрат і нахилився до мене. - Хотів убити. Досі хочу. Сильно. Але він не мене поранив, не в мою шкіру впивався. Не мою кров викрав.

У мене знову забилося серце, поки я переводила погляд з вампіра на Кастіла.

- Відплата твоя, якщо хочеш, - вів далі він. – А якщо ні, я буду твоїм мечем, і це творіння закінчить своє жалюгідне існування. Вибір за тобою.

Він витяг із чобота клинок і простягнув між нами. То був мій вольвенський кинжал.

- Він у будь-якому випадку твій, встромляєш ти його сьогодні в серце піднесеного чи ні.

Я без слів взяла кістяну рукоятку, вітаючи її холодний тягар, і знову подивилася в камеру.

– Він не каже?

Раніше цей піднесений балакав не затикаючись.

- Я вирізав йому язик, - сказав Кієран.

Ми з Кастілом повернулися до нього.

- А що? - Вольвен знизав плечима. – Він мене дратував.

- Ну гаразд, - промовив Кастіл.

Той, що піднісся, жалібно заскулив, знову привертаючи мою увагу. Співчуття, що наростає в моїх грудях, мало не душило.

Але це співчуття викликав не монстр переді мною.

Воно відноситься до пані Туліс, якою він не замислюючись зламав шию. І до її сина Тобіаса, у якого більше немає майбутнього. І до чоловіка, якого вбив лицар по команді Чейні, і до загиблих. До тих, що лежать у кімнаті за бенкетним залом, і до дівчини, яка, швидше за все, вже померла. Моє горло і очі горіли через хлопчика, якого піднісся вбив тільки тому, що міг.

Лише тому, що хотів.

– Відчиніть камеру, – наказала я.

Кієран ступив уперед і відімкнув замок. Я увійшла.

Напевно це неправильно. Безперечно Діві не слід так чинити, але я більше не Діва. Правду кажучи, ніколи нею і не була. Але все одно життя за життя це неправильно. Я це знаю. Так само знаю, що рука, що стискає зараз кинжал, тримала за руки пораних, полегшуючи їхній біль замість того, щоб завдати ще більшого. Обірвати життя Чейні можуть Кастіл або Кієран, як і безліч мешканців фортеці, які теж мають право на відплату. Мені не обов'язково плямати руки кров'ю.

Але кров була пролита через мене.

Я зупинилася перед лордом Чейні і підвела голову, дивлячись на єдине палаюче око. У ньому було стільки холоду та безмежної порожнечі. Злісно дивлячись на мене, він подався вперед у своїх кайданах, і з-під них потекло ще більше крові. Той, що піднісся, випустив рокітливий жалібний стогін. Якби він був вільний, то кинувся б на мене, як Спраглий, вискалив зуби і розриваючи мою плоть. Ведений голодом, він би вбив мене, неважаючи на наслідки. Для нього було б неважливо, що я уявляю цінність для тих, що піднеслися. Він би харчувався і харчувався, а якби його не відправили до Нового Притулку, він би продовжував вбивати. Я дивилася в його очі і бачила лише обличчя його жертв, знаючи, що дуже багато хто залишиться безіменним. Кинжал практично гудів у моїй долоні.

Те, що я зробила з лордом Мезіном, було продиктовано горем та люттям, але все одно було відплатою. У самій моїй суті таїться щось таке, що дозволяє мені вбивати тих, що піднеслися. Що б це не було, Кастіл це дізнався. Ось чому він подарував мені такий подарунок. Він знає, на що я здатна, і, можливо, мені слід цим стурбуватися. Можливо, потім.

А може, я взагалі не турбуюся.

Я більше не знаю, які з моїх діянь будуть переслідувати мене ночами, і чи будуть. Я міняюся не просто з кожним днем, а, схоже, з кожною годиною. І правила, які керували мною раніше, коли я носила вуаль, на мене більше не діють.

Я дивилася лорду Чейні у вічі. Я не відвернулася. Я не вимовила жодного слова, коли прийняла дар принца і встромила кровокамінь у серце Вознесеного.

Я дивилася, поки червоний вогонь у його оці не згас. Дивилася, як його тіло тріскається і сповзає, обпадаючи пластівцями і розсипаючись. Окови з брязкотом звалилися на кам'яну підлогу. Я не відверталася, поки не залишилося нічого, крім тонкого попелу, що повільно падав на підлогу.

* * *

Згодом я сиділа за столом у бібліотеці, переглядаючи атлантіанські записи. Я ледве бачила літери, навіть ті, що я могла прочитати. Думки неслися мільйон різних місць, і я не могла зосередитися. Відкинувшись на спинку стільця, я тяжко зітхнула.

- Ти нічого не хотіла обговорити?

Кієран відірвався від книги, яку перегортав. Кастіл доручив йому доглянути мене, поки сам він зустрічається з сім'ями загиблих. Він не став питати, чи хочу я піти з ним, але в мене вистачило здорового глузду зрозуміти, що моя присутність або небажана, або відволікатиме. Те, чим він зараз займається, не для мене.

- Чи щось запитати? – додав Кієран. - Упевнений, у тебе є що питати.

Я похмуро подивилася на нього.

- Мені нема про що питати.

- Тоді чому ти зітхаєш кожні п'ять хвилин?

- Я не зітхаю кожні п'ять хвилин. У мене й справді є що спитати, – раптом зрозуміла я, і його обличчя стало непроникним. - Твої пута з Кастілом. У чому вони? Наприклад, чи можеш читати його думки? Якщо з ним щось відбувається, чи це відбувається і з тобою?

– Не варто дивуватись несподіванки твоїх питань, але я все одно дивуюсь.

- Завжди будь ласка, - виразила я.

Він зачинив книгу.

- Я не можу читати думки Кастіла, а він не може читати моїх.

Хвала богам.

– Я можу відчувати його емоції, – вів далі він. – Мабуть, так само, як їх читаєш ти. І може відчувати мої. Якщо з ним щось трапиться, якщо він сильно послабшає, зв'язок дозволить йому тягнути енергію в мене. Я нахилилася вперед.

– А коли він був у полоні?

Кієран довго не відповідав.

– Коли він виїхав з Атлантиї, я не знав, що він задумав. Він не хотів, щоб я вирушав із ним, категорично заборонив.

– І ти послухався?

- Він заборонив мені як принц. Деколи навіть я повинен підкорятися. - Він усміхнувся. – Я про це пошкодував. Прокляття, якби я знав, що він задумав, я зробив би все можливе, щоб відмовити його від цієї ідіотської витівки. І якби це не спрацювало... - Він прибрав ногу з журнального столика. – Коли раптова недуга забрав усі мої сили, я зрозумів, що вона не просто поранена. Зрозумів, що він у полоні, коли виявилось, що я не можу ходити. Я худнув, і ніяка кількість їжі та води не могла мене наситити.

– Боги, – прошепотіла я. – Його тримали у полоні...

- П'ять десятиліть, - сказав Кієран.

- І ти... ти весь цей час хворів?

Він кивнув головою.

– Його брат... принц Малік також пов'язаний?

На обличчі Кієрана з'явився жорсткий вираз, який одразу зник.

- Вольвен, з яким він був пов'язаний, загинув під час спроби його звільнити.

Я випросталась і провела руками по обличчю.

- А що станеться, якщо він помре? Якщо ти помреш?

– Якщо один із нас помре, то інший послабшає, але зрештою відновиться.

- Так ось для чого слугують узи? Щоб передавати енергію, коли вона потрібна?

Він кивнув головою.

– Узи – це клятва, яка вимагає підкорятися та захищати, навіть ціною власного життя. Немає нічого сильнішого за ці зв'язки.

- І він зробить те саме для тебе?

– Так. Це не обов'язково, але так надійдуть усі первинні, які пов'язані узами.

Я обміркувала почуте і акуратно закрила книгу із записами.

– Коли розпочалося таке зв'язування?

- З богів. Коли на цій землі народилися їхні перші діти – божества, – вони закликали диких вовків кийку і дарували їм смертний образ, щоб ті могли служити захисниками та провідниками у цьому невідомому богам світі. Ці вовки стали першими вольвенами. З часом, коли первинних побільшало, ніж божеств, узи поширилися ними.

Він нахилився вперед, поклавши руки на коліна.

- Не всі первинні пов'язані. Делано, наприклад, не пов'язаний ні з ким із первинних.

– А батьки Кастіла?

– Їхні вольвени загинули на війні.

– Боги, – прошепотіла я. - А Аластир? Він не пов'язаний?

- Був пов'язаний до війни, - тільки й сказав Кієран, і цього було достатньо, щоб я зрозуміла: його первинний не вижив. - Тепер узи створюють рідко. Для вольвенів вони не обов'язкові, і багато хто просто воліє не зв'язуватися. І навіть якби цей звичай зберігся, вольвен просто занадто мало для його широкого застосування.

– Через війну?

Кієран кивнув головою.

Я притулилася потилицею до спинки стільця.

– Саме тому вольвени найголосніше вимагають повернути землі?

– Так.

- Вони хочуть не війни. - Я дивилася в стелю. - Вони хочуть відплати.

Він нічого не сказав, але відповіді й не потрібно – я її вже знаю.

- А ти? - Запитала я. – Ти чого хочеш?

- Я хочу того ж, що й Кастіл.

– Через зв'язок? – Я вигнула брову.

– Через те, що війна – це крайній захід. І якщо дійде до неї, то мені, як і Кастілу, доведеться взяти меч, але я сподіваюся, що цього не буде.

- Я теж, - прошепотіла я, і мої думки помчали геть. – Ти бачив криваве дерево?

– Так.

- Кажуть, це ознака великих змін. Аластир сказав, що, можливо, воно має відношення до нашого шлюбу з Кастілом. – Я згадала його першу реакцію. - А ти вважаєш, що це застереження?

Він зустрівся зі мною поглядом.

- Думаю, він має рацію. Ваш шлюб принесе зміни обом королівствам, тим чи іншим чином.

Тим чи іншим чином. Незалежно від того, запобігмо ми війні або зазнаємо невдачі. Я зіщулилася. Потім ми обидві цілу вічність мовчали. Нарешті я встала і сказала:

- Я хочу щось зробити.

Кієран пильно глянув на мене і підвівся.

- Веди.

Ми покинули бібліотеку і попрямували коридором до спільних приміщень. Зустріч обходили нас широкою дугою, і я відчувала, що на нас дивляться, хтось кидав короткий погляд, хтось витріщався довго. Навіть не відкриваючи чуття, я знала, що деякі погляди висловлюють недовіру. Вже мали рознестися чутки про те, що я сьогодні зробила.

Я йшла з високо піднятою головою, поки люди шепотіли. Якщо Кієран їх чув, то не видавав. Ми вийшли надвір. Небо з наближенням ночі набуло фіолетових і темно-синіх відтінків. Не бажаючи бачити криваве дерево, я не дивилася у бік стайні. Вітер стих, і єдиним звуком був хрускіт снігу під чоботями.

У мовчанні ми вирушили до лісу, до підземної зали з іменами. Кієран нічого не сказав, коли я взяла зубило з молотком і кілька хвилин шукала вільне місце. Нові імена були висічені ліворуч від входу, на середині стіни, і в поглибленнях ще залишався кам'яний пил.

Останнім ім'ям було «Ренферн Октіс».

З ниючим серцем я прочитала ім'я та дати під ним. Йому було лише одинадцять.

Одинадцять.

Я приставила зубило до стіни і, ударяючи по ньому молотком, вирубала ім'я, а потім ще два. Останнє – після деяких роздумів. Дат народження я не знала і додала лише дати смерті.

Пані Туліс.

Її син Тобіас.

А потім я вирубала на стіні ім'я пана Туліса. Може, він загинув не від рук Вознесшихся, але вони привели його до смерті.

Розділ 19

"Як?.."

Мати!

Я різко сіла. У горлі застряг крик. Я наосліп простягла руку до тумбочки і нишпорили по ній, поки не натрапила на рукоятку кинджала.

- Поппі, - почувся хриплий голос Кастіла.

Я здригнулася. Коли він повернувся? Мабуть, я тоді спала.

- Страшний сон?

Я тяжко проковтнула і кивнула, заплющивши очі. І одразу переді мною виникло спотворене жахом обличчя мами, біль у її очах. Так багато крові - вона текла спереду її сукнею, з рани в грудях. Чи не від укусу. Не...

У грудях защеміло так сильно, що все повітря вилетіло з легень. Я розплющила очі і готова була присягнутися, що чула крики. Не пронизливий вереск, а крики, і запах... запах дерева, що горить.

Ліжко прогнулося – Кастіл сів. Він обережно витяг з моїх пальців кинджал.

- Я просто покладу його. Він, як і раніше, у межах твоєї досяжності на випадок, якщо захочеш мене вдарити. Я дивилася, як він нахиляється наді мною і кладе кинджал.

– Я не хочу бити тебе кинджалом, – прокаркала я.

- Це вперше, - піддразнив він. У мене вирвався тремтячий смішок. - Постарайся згадати про це потім, коли я, певен, дам тобі привід ударити мене.

Я похитала головою, піднесла до обличчя тремтячі руки, відкинула волосся з чола.

- Вибач. Я не хотіла тебе будити. Знаю, що нам зарано виїжджати.

Делано повернувся після незручної вечері в залі, де люди або дивилися, або шепотілися, поки Кастіл холодним поглядом не змушував їх замовкнути. З'ясувалося, що дороги чисті, і Кастіл вирішив, що можна залишати Новий Притулок.

- Пам'ятаєш, що я тобі казав? Не вибачайся. Твої провини в цьому немає. Не турбуйся з цього приводу.

Легше сказати, ніж зробити.

- Як ти думаєш, зможеш знову заснути? - Запитав він.

– Так.

Я лягла і згорнулася калачиком. Полум'я в каміні м'яко вагалось, і чим довше я на нього дивилася, тим більше образів із кошмару складалися до купи. Туман... він був густий, мов дим. Я відчувала запах палаючого дерева і чогось їдкого. Це було те, про що ми з Єном спочатку подумали? Тож тому я пішла шукати батька? Я намагалася уявити його обличчя, побачити його очі, але не могла, хоч би як старалася. Я бачила лише червоне. Так багато червоного – бризки на стінах, калюжі на підлозі, розірвані тіла. Але спраглих не було. Там не було спраглих, які б годувалися на тілах. Чому? Чому там було так багато крові? На мене нарінула хвиля занепокоєння, роздмухуючи затихлі було страх і паніку. Я не можу лежати. Не можу заплющити очі.

Я сіла і спробувала підвестися з ліжка, але Кастіл обхопив мене за талію.

– Я не можу лежати. Не можу спати. Мені просто потрібно...

– Забути. – Він торкнувся моєї щоки, і я перевела на нього погляд. – Знаю. Розумію.

Зі всіх людей він єдиний, хто розуміє. Часто дихаючи, я закрила руками обличчя.

– Я не хочу думати про ту ніч. – Сльози обпалювали горло, і я ненавиділа їх – ненавиділа цю кричущу слабкість. – Я хочу забути.

– Але для цього тобі треба відчувати щось інше, замінити цей страх. Ось чому ти вирушала ночами дослідити місто. – Він прибрав мої руки з обличчя. – Але тут немає міста, куди б ти могла втекти. У тебе є лише я.

"У тебе є тільки я".

Моє серце зав'язалося у вузол.

– Дозволь допомогти тобі замінити страх і безпорадність на щось інше. Я можу їх стерти. Обіцяю, – прошепотів він, поклавши мене назад. – Дозволь мені зробити достатньо, хоча б цієї ночі.

– Я...

Я не знайшла слів, а він перемістився так, що закрит світло від каміна, і я опинилася у темряві.

– Тут лише ми. Більше нікого. – Він провів губами по моїй щоці, і я задихнулася. – Як і в коморі, ми можемо вдавати.

Я заплющила очі.

– Зараз, у темряві, я просто Хоук. – Він прибрав руку з моєї талії, провів долонею по моєму боці і далі по стегні, туди, де сукня заплуталася в ногах. – Ти просто Поппі, і я можу тобі допомогти.

Напевно, це сталося через жах. Або через темряву і раптово спалахнув ниючого бажання. А може, тому що в темряві ми могли бути Хоуком та Поппі, без минулого та майбутнього. І вдавання... вдавання зробило все це несправжнім. А може, збіглися всі ці причини. Я повернула до нього голову, і наші губи торкнулися.

– Прикинутись, – прошепотіла я і... і поцілувала його.

Кастіл дозволив мені дослідити свій рот, тримаючись нерухомо, крім руки. Він повільно погладжував мій бік, мій живіт, а потім між грудей, задерши поділ нічної сукні до самої ший. Прохолодне повітря дражнило голу шкіру.

Я знову поцілувала його, затремтівши, коли його долоня лягла на мої груди. Сосок став майже болісно твердим. Кастіл ліниво погладив його великим пальцем, а потім перейшов до інших грудей.

– Я хочу, щоб ти бачила, що я робитиму, – сказав він.

Я облизнула губи, а він відсунувся, і його великий палець ковзнув рожевою зморшкуватою шкірою навколо соска. Потім він щось зробив великим і вказівним пальцями, через що все моє тіло струснулося, а між стегон розлилося вологе тепло.

– Боги, – ахнула я.

– М-м-м. – Його губи знову рухалися по моїй ший. – Тобі так подобається?

Відповідати не було сенсу. Він і так знав, і він зробив це знову. Мої стегна рефлекторно засовувалися, що підганялися швидко наростаючим бажанням. Ми не торкалися один одного з того дня в лісі, коли я вдарила його кинджалом, але моє тіло нічого не забуло. Воно налилося жаром.

Кастіл зімкнув губи на моїх грудях, і поєднання язика і гострих іклів змусило мене відкинути голову. Я видала стогін з придибом і розплющила очі. Він тягнув шкіру губами, а його рука перемістилася вниз по животу і ще нижче, до чутливої моєї частини. Торкання були найлегшими і ніжними, дражливими та болісними.

– Ти така волога, Поппі, – пробурмотів він у ниючий сосок. – Мені подобається. Сильно.

Відвертість його слів не збентежила і не шокувала мене, я могла тільки стогнати, поки його пальці рухалися повільними, лінивими колами.

– А ще подобається, як швидко ти відгукуєшся на мої дотики. – Він куснув шкіру на інших грудях, поглажуючи великим пальцем навколо чутливого містечка. – Хочеш, щоб я щось зробив?

– Так, – задихаючись, промовила я.

Кастіл у відповідь натиснув на грудку нервів. Я скрикнула, вигинаючись під його рукою, і відчула, що вже тону. Коли його рота знову зімкнувся на моїх грудях, він просунув у мене палець. Я випустила здавлений крик, і більше не залишилося місця для думок про давно минулої ночі, або для занепокоєння про ранок, що швидко наближається. Серце шалено калатало в грудях.

Він рухав палець туди-сюди, піднявши голову. Я не могла бачити, але я знала, що він дивиться. Спостерігає за своєю рукою між моїх розкинутих стегон. Знала, що його погляд прикутий до того, що він робить, до того, як я піднімаю стегна назустріч його руці. Він спостерігав, коли засунув ще один палець у тугу

вологість. Мої очі знову заплющились, і я знала, що саме це він хотів зробити тоді, у коморі. Я здалася вологій спеці, і темряві, і беззаконності його дотиків.

Кастил застогнав, коли я притиснула стегна до його руки.

- Ось так. - Його голос пролунав хрипко. - Скачи на моїх пальцях.

Я так і зробила, гойдаючись на його руках, і безладні рухи посилювалися. Напруга, все ще болісно-незнайома, наростала і наростала, поки не видалася надмірною.

- О боги, я не можу...

Я притиснула стегна до ліжка.

- Можеш. - Він продовжував, засовуючи пальці в мене. - І будеш.

Відчуття ставали надмірними, надто потужними, і втекти було неможливо. Він зігнув пальці глибоко всередині мене, і в мою кров ринула лава. Я подумала, що точно зараз спалахну.

- Ось так. - Його голос був сиплим і невиразним.

Я прикусила нижню губу, а напруга накручувалося все тугіше і проникало глибше. Я закопалася обличчям у вигин його руки. Він торкнувся губами моєї щоки і притиснув великий палець до тугої грудки нервів. Мої стегна піднялися з ліжка, і вся напруга розкололася.

Це скидалося на блискавку у венах. Найсолідша агонія розкидала мої думки. Він прибрав пальці, і по мені пройшла затухаюча хвиля полегшення. Задоволена і приголомшена, я безвольно лежала у знеможі. Кастил притягнув мене до себе і накрив мене – ковдрою. Під моєю щокою рівно билося його серце.

Серце, яке я нещодавно пронизала кинджалом.

Кастил міцно притис мене до себе, погладжуючи вгору і вниз по хребту. Не знаю, чи розуміє він, який спокій доставляють його близькість та дотик. Мабуть, розуміє і тому залишився в цій кімнаті, знаючи, що я можу розбудити його будь-якої ночі. Були й інші кімнати, набагато спокійніші, не з такими проблемними ліжками, але він залишився тут. Він тримав мене, заспокоював мої смикані нерви після того, як прогнав геть нав'язливий жах ночі, яку я хотіла забути. Він допоміг забути, замінивши страх і безпорадність насолодою та блаженством, і зробив це, нічого не взявши натомість.

Я знову заснула, провалилася в темряву, де я була просто Поппі, а він лише Хоуком.

* * *

Ми від'їжджаємо.

У Атлантию.

Здавалося, минула ціла вічність, а не лише кілька годин після тих темних потаємних мить серед ночі, коли в мене збивалося подих. Я розглядала тих, хто стоїть поряд із нами. Нейлл, Делано та Елайджа. Поняття не маю, чи присвячені вони у злагоджений Кастилом план, тому мовчу.

Більшу частину ранку я провела, розмірковуючи над тим, як слід поводитися. Занепокоєння, яке затьмарили наслідки візиту, і все, що сталося потім, повернулося з подвоєною силою.

- Не хочеш ще чогось, перш ніж ми вирушимо? - Запитав Кастил і злегка потягнув мене за косу. - Поппі?

До мене дійшло, що він звертається до мене, і я похитала головою.

- Ні. Я в порядку. Дякую.

Кієран з Кастилом подивилися на мене, і повисла така довга мовчанка, що мені довелося озирнутися – чи вони тут. Обидва дивилися на мене з однаковим подивом.

- Що таке? - Запитала я.

- Нічого. - Кастил моргнув. - Отже, ти готова?

Я кивнула.

Дивлячись на мене так, ніби я була готовою до атаки змією, він простягнув руку. Я не прийняла його допомоги і почала підніматися сама, але схаменулась і кинула швидкий погляд на двері. Там чекали всі інші. Вирішивши, що відмова від такого простого жесту – не найкращий спосіб переконати їх у тому, що ми з Кастилом разом, я вклала руку у його долоню.

Від зіткнення з його шкірою мене знову пронизав розряд. Я підняла на нього очі, але цього разу нічого не побачила під важким каптуром. Кастил допоміг мені встати.

- Все готово? – спитав Кієран.

- Так, - відповів принц. - Елайджа вважає, що ми прибудемо до Межі Спеси до кінця тижня, якщо не будемо часто зупинятися.

- Цілком посилено, - погодився Кієран. - І розумно.

- У місцевих є всього кілька днів, перш ніж піднесені відправлять на пошуки нову групу. - Кастил знову взявся за кінець моєї коси. - Вони пошлють розвідників і, мабуть, ще лицарів.

Він перекинув косу мені через плече і потягнувся за моєю сумкою.

Кієран кивнув головою.

- Магда повернулася рано-вранці. Сказала, що більшість буде готова до від'їзду через день або близько того.

- Добре.

Кастил подивився на мене. Я не знала, як поводитися, і вирішила, що найкраще мовчати. Зрештою, мовчання колись було моєю другою натурою, хоча спочатку, коли на мене тільки вдягли вуаль, доводилося докладати зусиль, щоб не базікати. Кієран вважав, що я завалюю його питаннями, але якби він знав мене в дитинстві, то, напевно, проломив би в стіні дірку у формі вольвена у відчайдушній спробі втекти від мене подалі.

Кинувши на мене цікавий погляд, Кастіл рушив до решти. Нейл і Делано кивнули мені, але нічого не сказали. Заговорив Елайджа:

- У мене не було можливості подякувати за те, що ти зробила вчора, - допомогла тим, хто прийняв допомогу.

Я ніяково переступила з ноги на ногу і прочистила горло.

- Сподіваюся, я допомогла.

— Допомогла. Біль найсильніше заважає зціленню, і ти відіграла велику роль у тому, що ми не застрягнемо тут довше за необхідне. - Він широко посміхнувся. — А ще в мене не було можливості привітати вас із майбутнім весіллям. Якщо чесно, я щодня чекав, що принца знайдуть найрізноманітнішим шматочками. Я повільно заморгала.

Кастіл від душі засміявся.

- Не ти один. Я теж сподівався, що мені доведеться збирати себе по шматках. - Він глянув на мене і злегка розплющив губи. — Але мені одного разу сказали, що найкращі стосунки — ті, в яких вирують пристрасті. Я наморщила брови.

- Цікаво, хто тобі таке сказав? - Запитав Кієран.

- Це був я, - розреготався Елайджа і ляснув вольвена по плечу, чому той похитнувся.

Навколо золотаво-карих горіхових очей зібралися зморшки, і я, хоч і вважала б за краще змінити тему, була рада, що він усміхається і сміється після того, що сталося. Але це змусило задуматися: чи не звик він до смерті настільки, що вона не справляє на нього сильного враження?

- Я сказав йому, що якщо жінка бореться з такою пристрастю і вимагає стільки зусиль, щоб заслужити бодай її посмішку, то це саме така жінка, яку ти хочеш мати поряд як у спальні, так і за її межами.

Я роззявила рота, але нічого не сказала.

— Я завжди думав, що в тебе були вольвени, — зауважив Кієран.

Елайджа пирхнув.

— Я ж казав, що в мене були тільки сеча і віскі.

— Напевно, ти справді походиш саме з цієї лінії, — промовив Кастіл, ведучи мене повз них.

Я підняла брови, але нічого не сказала. Ми вийшли в порожній коридор і потім у двір. Снігопад припинився, але в мене з рота йшла пара. Я готова пошкодувати про те, що кинула свій плащ, який нехай і смердить кров'ю Спраглий.

Ми попрямували до стайні. Побачивши листя, рубінами блискучим на сонці, мене охопила тривога.

Сьогодні вранці на криваве дерево ніхто не дивився, але мені здалося, що воно розрослося ще більше, ніж учора. Багрянний сік, як і раніше, капав на сніг, створюючи мережу тонких червоних ліній, що нагадують вени або коріння.

Зі стайні вже вивели трьох коней. Конюхи тримали їх за повіді, а вони, нагостривши вуха, нервово поглядали на криваве дерево. Кастіл разом зі мною пройшов повз них у стайню, де чекав Сетті. Потужний чорний кінь отримав ім'я на честь бойового коня бога війни. Колись я вирішила, що ця прекрасна тварина повинна відповідати своєму імені, і тепер знаю — Сетті справді такий.

Ми підійшли до нього, і Кастіл випустив мою руку. Моя долоня відразу затужила по теплу, в чому я ніколи б не зізналася. Поки Кастіл закріплював мою сумку поруч із своєю, я підійшла до Сетті і обережно окинула поглядом стайню, затримавшись на стовпі з глибоким борозном. Знаючи, як з'явилася ця мітка, я придушила бажання відвернутися від місця, де Філіпс загинув від стріли, яку випустив Кастіл. Але я змусила себе дивитися та згадувати. Філіпс якимось чином виявив правду або, принаймні, Хоук — не той, за кого себе видає. Філіпс спробував допомогти мені бігти, але я не послухалася. Чи знав він правду про піднесених? Можливо, знав, але це байдуже. Він все одно мертвий.

Я повільно видихнула і побачила, що ця сама цибуля приторочена до сідла Сетті. Він вигнутий, як і ті, якими я скористалася, але має ручку і вже заряджений стрілою. Ніколи не бачила такої зброї. Мабуть, воно атлантіанське.

Я простягла руку до коня і дозволила себе обнюхати.

- Пам'ятаєш мене?

Сетті пирхнув і тицьнув у мої пальці. Я посміхнулася і м'яко поплескала його носом.

Кастіл перестав прив'язувати сумки і підійшов до мене.

- Думаю, він за тобою нудьгував. І ти його розбаловала своєю увагою.

Сумніваюсь, що будь-яку тварину можна надто розбалувати. Я почухала коня за вухом.

Кастіл стояв поруч, і краєм ока я бачила, як він погладжує гриву Сетті. Подивившись углиб стайні, він опустив руку.

- Я зараз повернусь.

Покусуючи нижню губу, озирнулася через плече. Кастіл підійшов до літньої жінки, що з'явилася в стайні. Вона тримала щось темне. Сетті знову тицьнув у мої пальці, вимагаючи уваги.

- Добре Добре. - Я знову почала його гладити. - Вибач.

Погладжуючи довгу витончену шию, я побачила, що Делано і Нейл вже сидять верхи, а Кієран йде до свого коня, але не схоже, що Елайджа їде з нами.

Кастіл повернувся.

— Ось. Тобі це стане в нагоді, поки ми не приїдемо до Межі Спеси.

Він подав чорний плащ, облямований м'яким хутром. Я обернулася, щоб взяти його, але Кастіл зайшов мені за спину і накинув плащ на мої плечі.

- Я попросив кравчину пошити його, оскільки врятувати колишній було неможливо, - провадив він далі, обгорнувши плащ навколо мене.

Я не наважилася дихати надто глибоко, коли він застібав гудзики під горлом. Постаралася не звертати увагу на те, як він близько і як... Я придушила зітхання, коли кісточки його пальців зачепили мої груди, нагадавши минулої ночі. Про це мені справді не треба думати.

Його руки терлися об мої груди. Скільки там гудзиків? Я подивилася вниз і мало не застогнала. Ряд блискучих чорних дисків закінчувався на животі.

- Просто щоб ти знала: я спалив твій плащ разом із Спраглим, - продовжував він, і в мене почастішав пульс, коли його підборіддя зачепило мою щоку. - Нам пощастило, що кравчиня якраз дошивала цей плащ. Ось. Тепер ти навряд чи будеш всю подорож благувати мене зігріти тебе. Хоча я був би радий виконати таке прохання.

У цьому я певна.

- Дякую, - прошепотіла я.

Він пересунув долоні з гудзиків мені на плечі і провів по моїх руках. Слідом за його дотиком побігли мурашки. Мурашки, що перебралися на груди. Піднявши голову, я побачила, що до нас йде Елайджа, і мало не помахала йому з полегшенням.

- Хвилину, - сказав Кастіл, і Елайджа зупинився. Кастіл розгорнув мене обличчям до себе. - З тобою все добре?

Я підняла на нього погляд, мимоволі здивувавшись, як можна мати такі неймовірно густі вій.

- Так.

Він уважно вивчав мене.

- Ти така тиха.

Так і є. Але як пояснити, що я поняття не маю, як поводитися? Впевнена, він визнає це дурістю. Моє незнання настільки велике, що я навіть не знаю, як прикидатися.

- Це через те, що ти зробила у камері? - Запитав він.

- Ні, - швидко відповіла я.

- Через місцевих людей?

Я похитала головою.

Його обличчя напружилося.

- Тоді через минулу ніч?

- Ні, - відповіла я без вагань. Можливо, надто швидко, судячи з раптового блиску в його очах. - Просто я трохи втомилася.

Він пильно подивився на мене.

- Не впевнений, що це так.

- Це так. Не від того, що сталося минулої ночі, і не від чогось іншого. Ти ж знаєш, що я не виспалася. Судячи з його погляду, він не зовсім повірив, але кивнув і, ступивши назад, махнув Елайдже, щоб той підійшов до нас.

- Я все-таки думаю, що ти добре проведеш час, - сказав Елайджа, взявши поводи Сетті.

- Сподіватимемося. - Руки Кастіла лягли на мої стегна.

Я завмерла.

- Став ногу в стремено, - м'яко нагадав він. - А потім хапайся за цибулю сідла. Я тебе підніму.

Почуваючись зовсім не у своїй тарілці, я взялася за цибулю. Більшість людей навчаються їздити верхи ще у дитинстві.

- Коні тобі в новинку? - Запитав Елайджа.

Я кивнула, чекаючи від нього глузувань або принаймні недовірливості. Але почула зовсім інше.

- Ніколи б не подумав, бачачи, як тобі затишно поруч із цим темпераментним бовдуром.

- Гей, - обізався Кастіл. - Сам ти темпераментний бовдур, з твоїм язиком.

Елайджа засміявся, і Сетті притиснув вуха.

- Не сумнівайся, він навчить тебе скакати, - запевнив він, поки Кастіл легко піднімав мене. - Ти, схоже, природжена наїзниця.

- Це значиться у винятково довгому списку того, чого я збираюся її навчити, - відповів Кастіл, поки я сідала в сідлі.

Він справді збирається мене вчити? Я спалахнула від радісного хвилювання. Якщо я зможу їздити верхи та керувати конем, то буде легше подорожувати, коли стану вільною. Якщо чесно, це абсолютно необхідне вміння.

Стривайте.

А чого ще він збирається вчити?

Від мене не вислизнула усмішка Елайджі.

- Б'юся об заклад, що навчиш.

Моє обличчя спалахнуло, хоча я тільки запідозрила двозначний підтекст.

- Ти все ще вважаєш, що зможеш відправити першу групу протягом найближчих двох днів? - спитав Кастил, з лякаючою легкістю злетівши на коня позаду мене.

Впевнена, якби я спробувала таке зробити, то плюхнулася б на живіт упоперек сідла і зісковзнула на землю.

— Сподіваюся, що перша група вийде завтра вранці, — повідомив Елайджа.

- Добре. Я почекаю їх у Межі Спеси, перш ніж вирушити до Атлантиї. Тоді мені буде спокійніше перевалювати через гори Скотос. Але я не чекатиму надто довго. Наразі західні дороги вільні, проте це ненадовго.

- Ти знаєш, що я не поїду, поки не вирушать усі до останнього.

Мене засмутило те, що всім цим людям доведеться покинути свої будинки. І неважливо, що так було задумано задовго до мого прибуття. Я прискорила реалізацію цих планів.

— Знаю. Ось чому тобі довірили цих людей. - Кастил узяв у Елайджі поводи - Побачимось вдома, друже.

— Побачимось. — Елайджа глянув на мене. — Не давай нашому принцу розслаблятися. Я хочу почути багато історій про те, як ви б'єтесь.

— Не треба її заохочувати.

Кастил обвів рукою мою талію, і за мить я влаштувалася між його стегон, а моя спина притулилася до його грудей.

Хоча я не забула про те, як мало місця на спині коня, мої спогади про це потьмяніли. Не впевнена, що мені потрібен плащ, але з минулого досвіду я знаю, що немає ніякої користі сидіти прямо, як стовп. Від цього тільки заболить спина, і трясіння відчуватиметься до кісток. Крім того, сумніваюся, що щаслива... наречена відсуватиметься від майбутнього чоловіка.

І, правду кажучи, мені не хотілося відсуватися. Не знаю, чи викликане це бажання прагненням уникнути незручності або тим, що сталося минулої ночі... Його подарунком, поцілунком у коморі, нашими спільними секретами та всім, що було між нами.

Елайджа притиснув кулак до серця.

— З крові та попелу.

- Ми повстанемо, - закінчив Кастил, і в мене всередині все обірвалося.

Ці слова — клятва Темного, обіцянка, дана його народові та прихильникам, розкиданим по всіх королівствах. Колись ці слова були провісниками хаосу, які несли біль та смерть. А тепер Темний сидить за моєю спиною. Я вийду за нього заміж.

Тимчасово.

І я дозволила йому цілувати мене. Торкатися.

Тому що ми вдавали.

Нічого з того не було справжнім.

- До зустрічі. — Елайджа вклонився мені.

— Сподіваюся, ваша подорож пройде без пригод, — сказала я, здивувавши саму себе і, мабуть, Кастіла, бо його рука міцніше стиснула мене.

Я говорила щиро, бо... що ж, мені подобається, як Елайджа сміється. Навіть коли це мене дратує.

А місцеві жителі і так зазнали досить жорстокості та горя.

- Я теж, - посміхнувся Елайджа, відступаючи назад. - Принц, хоча вона цього не потребує, бережи її.

— Я завжди оберігаю своє, — промовив Кастил.

Я примружилася, а він м'яко підштовхнув Сетті.

Кінь побіг уперед. Інші троє чекали на нас. У середині невеликої групи ми виїхали у двір і залишили позаду страшну застереження богів. Я трималася за цибулю сідла; моє серце підлаштувалося під рівномірний стукіт копит Сетті.

— Де твої рукавички? - Запитав Кастил.

Я не одразу знайшлася з відповіддю.

- У сумці.

- Там вони не знадобляться. - Він перекинув поводи в руку, яка була на моїй талії, і подав мені рукавички. - Межа Спеси розташована на південь. Там буде тепліше.

Я взяла рукавички і повільно витягла їх. Моє серце підскочило — попереду з'явилися дахи будинків.

Озираючись, я побачила тільки кут кам'яної фортеці, а потім і він зник з поля зору.

З вибухом всередині сумішшю хвилювання і передчуття я розгорнулася назад. За кілька хвилин ми виїдемо за Вал, що оточує Новий Притулок, і тоді можливості втекти більше не буде. Ми заїдемо надто далеко на схід. Доведеться повністю прийняти угоду, укладену з Кастілом, — його план. Бо тепер дороги назад немає.

- До речі, я не твоя, - сказала я. - Я не належу нікому, тільки собі. І нічого цього не змінить.

- А якщо я просто хочу шматочок тебе? - Він перекинув поводи в іншу руку. - Крихітний шматочок, який належатиме мені? Можу навести кілька прикладів того, що хотілося б мати, принцеса.

До моїх щок прилив жар.

- Не сумніваюся.

Він розреготався.

— Скажи, який шматочок тебе я можу мати. Будь-який на твій вибір. Я прийму, що б це не було. — Його підборіддя зачепило мою щоку. — Це буде моя найцінніша річ.

Ми поскакали вперед, наздоганяючи інших. Я не запропонувала Кастілу жодних шматочків. Нема чого.

Йому вже належить дуже багато цих шматочків. Нехай він цього не знає.

Розділ 20

— Ти сьогодні весь день надто тиха, — знову зауважив Кастіл після кількох годин подорожі до Межі Спеси.

— Правда? - Перепитала я, чудово знаючи, що заперечувати безглуздо.

У мене одеревеніла шия. Навколо гули розмови. Мої супутники обмінювалися дотепами, перекидалися жартівливими образами. Хоча Кастил – принц, цей статус не робив його недоторканим. Деякі запитання та зауваження ставилися до мене, в основному про мої тренування та про те, як мені вдавалося їх приховувати. Я відповідала лише на запитання про тренування з Віктером, а в іншому мовчала.

Так менше шансів зробити помилок.

- Правда, - відповів Кастіл.

Усвідомлюючи, що Делано і Нейлл скачуть всього за кілька кроків позаду нас, я сказала:

— Я просто... милуюсь краєвидом.

- Пейзажем? Невже так цікаво дивитися на... дерева?

Я наморщила лоба і кивнула. Дорогу на Межу Спеси оточують високі сосни. Вони ростуть так близько один до одного, що їхні гілки переплелися. За ними майже нічого не можна розглянути.

— Не знав, що тебе так цікавлять звичайні хвойні.

Я опустила куточки губ і напружилася, відсунувшись від нього.

- Я думала, ти будеш вдячний за мовчання.

- З чого ти вирішила, що я буду за це вдячний?

Я озирнулася через плече, вигнувши брову, і тихо простягла:

- Справді?

Він примружився і, коли я повернулася до споглядання засніжених сосен, спонукав Сетті. Величезний кінь відразу озвався і вирвався вперед групи.

- Що з тобою відбувається? - Запитав Кастил, знизивши голос.

- Уявлення не маю, про що ти.

Я підвела голову, почувши ляскання крил. З вершини сосни злетів великий птах і витончено піднявся в небо. Ніколи не бачила таких величезних птахів. Розмах її крил, мабуть, кілька футів.

— Боги богів, що то за птах?

- Гадаю, це сріблястий яструб. Вони славляться тим, що вистачає невеликих тварин і навіть дітей, якщо дуже голодні.

Я витріщила очі.

- Я чула, що птахи можуть викрадати дітей, але думала, що це казки.

— Не сумніваюся, що про ці ліси складено чимало таких казок, але мене цікавить лише одна. - Рукою, що обвивала мою талію, він притягнув мене назад до себе і додав просто у вухо: - Про те, чому ти раптом стала тихою, як привид.

- Чи обов'язково мене так міцно обіймати, щоб поставити це питання? - Огризнулася я.

Він посміхнувся.

— Ось вона, моя принцеса.

— Я весь час була тут і я не твоя принцеса.

- Формально ти і є моя принцеса, і ні, тебе тут не було. Поппі, яку я знаю, зовсім не тиха і лагідна.

Принаймні та, яка без вуалі.

Я обурено дивилася прямо перед собою. Його спостереження потрапило в ціль.

- А ця Поппі, яка мовчить, з'явилася лише сьогодні вранці, - вів далі він. - Ти кажеш, це не через те, що ти вирішила сама покінчити з тим вироком, що піднісся. І я досить добре тебе знаю, щоб цьому вірити.

- З чого ти вирішив, що так добре знаєш мене? - Заперечила я, хоча він дійсно знає мене краще, ніж будь-хто інший. Навіть краще, ніж Віктер, Тоні та мій брат.

— Я знаю, ти зробила те, що вважала за правильне, — і закінчимо на цьому. Ти не з тих, хто шкодує про свої рішення.

Він правий. Треба ж!

- Ти сказала, що це не через минулу ніч, і я схильний вірити, що це теж правда.

- А якщо я скажу, що мені начхати, чому ти віриш, це щось змінить і змусить тебе замовкнути?

— Ні.

Я зітхнула.

— Я людина азартна і готова посперечатися, що твоя поведінка стосується нашої домовленості.

Я розізлилась. Ну чому він такий спостережливий? Це дратує.

— Тому я сподіваюся, що ти будеш чесна зі мною замість того, щоб запевняти, ніби все гаразд.

— А я сподіваюся, що яструб повернеться і схопить тебе замість якоїсь бідної безпорадної тварини чи дитини.

Кастил засміявся, і цей звук прокотився мені. Якщо обернуся, то, напевно, побачу кінчики іклів і ці прокляті ямочки.

– Боюся, твоїм надіям не судилося збутися.

– Як завжди, – буркнула я.

Він не звернув на це уваги.

– Я цього так не залишу, а ти як ніхто мусить знати: я дуже наполегливий, коли чогось хочу.

По моїй спині пробігла тремтіння, а рука, яка в якийсь момент подорожі опинилась між складками мого плаща, ковзнула з мого боку на живіт. Я важко проковтнула і наказала собі думати про що завгодно, тільки не про цю руку і про те, як низько вона лежить на моєму животі.

– Скажи, Поппі, – прошепотів він мені у вухо, а його пальці почали рухатися. Здавалося, кожна клітинка мого тіла зосередилася на цих пальцях. – Будь ласка.

Будь ласка.

Це тихе прохання застигло мене зненацька. Як рідко я чула від нього це слово, навіть коли він приховував свою справжню особистість.

Я трохи похитала головою.

– Я... я не знаю, що мені робити.

Він витягнув шию так, щоб подивитись на мене.

– Що ти маєш на увазі?

Його пальці не переставали рухатися, описуючи кола над моїм пупком і далі. Моє обличчя спалахнуло, і я не знаю, чи було причиною того збентеження від його повільних, розмірених рухів, що надто сильно нагадали ті темні передсвіткові години.

– Я не знаю, як повинна поводитися, щоб переконати всіх, що ми... разом.

Його пальці на мить зупинилися і знову почали рухатись.

– Просто будь собою, Поппі.

Легше сказати, ніж зробити.

– Якщо я буду собою, то це означає постійно тобі суперечити...

– ...і загрожувати кинджалом, – перебив він. – Знаю.

– А як погрози вдарити кинджалом переконують когось, що наша заручини справжня?

— Маю визнати, що в такому разі звичайна людина не повірить, що між нами є ніжні почуття, але ніхто ж не думає, ніби я віддаю перевагу братові покірливій Діві? Від мене очікують, що моя обраниця буде шаленою, сміливою... навіть занадто. Що вона даватиме відсіч.

Його пальці тепер рухалися вгору і вниз прямою, але його слова відволікали набагато сильніше.

– Чекають на когось на зразок тебе, якщо чесно. Чи не Діву у вуалі. І ти не така.

Збита з пантелику його заявою, я міцніше вчепилася в сідло.

– Ти правий. Я не Діва у вуалі. Більше ні, але я... – Я звела погляд на смужку сірого неба. – Але, мабуть, я звикла до вуалі. А до цього – ні.

– Можу уявити, що ти нічого з цього не звикла. І я говорю не про викрадення.

Я іронічно зігнула губи.

– Для мене все це нове. Відсутність вуалі і те, що я можу говорити, коли хочу та з ким хочу. Можу використовувати свої можливості, а не приховувати їх. Я навіть не пам'ятаю, коли востаннє вечеряла за столом у компанії більше одного-двох чоловік. Я не звикла перебувати в кімнаті, повній людей, бути в центрі уваги, але все одно якимось чином невидимою для них. Я...

Я замовкла, перш ніж зізналася, що так і просилося на мову. Не впевнена, що сама знаю, хто я без вуалі та всіх її обмежень. Як і раніше, існують правила, проте вони нові, і зараз все зовсім не так, як раніше.

– Уявляю, якою я була Дівочою...

– Ти була змушена бути такою Дівочою, – м'яко поправив він.

Я кивнула.

– Напевно, мені було зручно те, що я не знала, чого від себе чекати. А мовчання та покірність лише віталися.

– Чи це було легко?

Його погладжування перемістилися ще нижче і відвернули мою увагу. Мене облило хвилиною спека. Жаль, що мені не вистачило передбачливості встановити кордони в нашій угоді. Вже те, що зараз робить його рука, явно не призначене для переконання оточуючих у наших відносинах, оскільки його дії приховані під плащем.

– Принцеса? – Пробурмотів він, зачепивши губами моє вухо.

Я переривчасто видихнула, сподіваючись, що Кієран сильно перебільшував, коли розповідав про здатність Кастіла та вольвенів за запахом відчувати бажання.

– Мені... мені часто хотілося закричати – просто закричати без особливої причини серед засідання Міської Ради у Великій залі. Хотілося закричати прямо в обличчя жриці Аналії.

Він видав короткий грубий смішок.

– Я б не здивувався набагато жорстокішим бажанням, коли йдеться про цю сучку. І хоча я рідко використовую це слово, її я назву з гордістю.

Я посміхнулася, згадавши свою дику радість побачивши очі жриці, коли Хоук поставив її на місце.

– І я... мені було ненависно стояти і вислуховувати закиди герцога у тому, що я ходжу недостатньо тихо...

- Він справді читав тобі нотації з такого приводу?

- Так. - Я засміялася, хоча нічого смішного не було. - Він читав мені нотації з приводу. Знаходив нагоди для уроків. Стою недостатньо прямо. Занадто мовчазна. Відповідаю недостатньо швидко – у тих випадках, коли мені дозволяли відповідати, а ці умови постійно змінювалися. Я... Мені хотілося закричати йому в обличчя... Ні, це неправда. Мені хотілося його вдарити. Часто. кулаком. – Я помовчала. - Кинджалом. Кастил мить мовчав.

- Як ти його терпіла? Це не вкладається у мене в голову. Ти не слабка. Чи не розмазня. Така поведінка – твоя повна протилежність. Чому ти жодного разу не дала відсічі?

Я завмерла, відчуваючи підступаючий сором.

- Я не могла.

- Знаю, – негайно заспокоїв він. - Я не мав на увазі, що ти могла це зробити. Ти була в пастці. Як і я колись, і якщо хтось вирішить, що тобі слід боротися, то ця людина ніколи не була в ситуації, коли треба тільки вижити.

Я трохи розслабилася.

- Просто... знаєш, після кількох разів я навчилася усуватися. Я була там, але думала про що завгодно інше. Іноді – про всі способи, якими примушу його заплатити за ті гидоти, які він робив чи казав. Іншими словами я представляла тренування з Віктером. Якщо було дуже важко зосередитись, то просто вважала. Вважала, скільки вистачало сил.

Він ніби перестав дихати.

- Я радий, що вбив його.

- Я теж. – Я прочистила горло. – Так, це не завжди було легко, але іноді... іноді було простіше робити те, що вони хочуть; бути такою, як вони очікують. Я знаю, що це жахливо звучить.

- Може, тільки для тих, кого ніколи нізащо не били ціпком по голій шкірі. - Його голос звучав жорстко. – Ми йдемо на все, щоби вижити. Я робив багато речей, які, як я думав, ніколи б не зробив, – зізнався він вільно, без краплі сорому. І я...

Я позаздрила йому. Але ми були у різних ситуаціях. У його випадку йшлося про виживання, про життя та смерть. У мене все було інакше.

- Але я, напевно, обрала легший шлях і тому ігнорувала підозри щодо тих, що піднялися. Або принаймні відмахувалася від них.

- Думаю, ти не одна обрала такий шлях. Впевнений, багато хто в Солісі поділяє твої підозри, але набагато легше заплющувати на них очі, навіть якщо це веде до страждань і жертв.

Я кивнула.

- В іншому випадку довелося б перевернути з ніг на голову все, у що віриш. І не тільки це, справа ще й у усвідомленні того, яку роль ти граєш. Принаймні так було зі мною. Мене виставляли перед людьми, щоб нагадати їм: боги можуть робити вибір, і будь-яка людина теж може якось отримати Благословення. А я завжди знала, що я не обрана. - Останню фразу я прошепотіла, в грудях оселився тягар. – Але я їм підіграла. А вони весь час крали дітей, щоби годуватись ними. Забирали добрих людей і перетворювали їх на чудовисько. Я надто часто робила легкий вибір і цей вибір ставив мене не на бік тих, хто кидає виклик. Кастіл нічого не сказав, але його пальці продовжували ліниво рухатися.

- Мій вибір робив мене частиною системи, яка скувала все королівство ланцюгами страху та хибної віри. - Я повернулася до нього щокою. - Ти знаєш, що це так.

- Так. - Його дихання танцювало на куточку моїх губ. - Це правда.

Я опустила погляд на замерзлу дорогу.

- Але знаєш, що правда? – додав він. – Зараз ти руйнуєш частину витонченої системи, яка сотні років сковувала все королівство. Ніколи не забувай, що ти колись була посібницею, але також не забувай, у чому зараз береш участь.

Я дивилася вперед, на вузьку дорогу та засніжені гілки.

- Але чи можна справжнім загладити минуле?

Кастіл відповів не одразу.

- Хто може бути у цьому суддею? Боги? Вони сплять. Суспільство? Як люди можуть виносити неупереджені рішення, якщо власні гріхи роблять їх упередженими?

Я не мав відповіді.

- Дозволь ось про що спитати, - продовжив він. - Ти звинувачуєш Віктера?

Я насупилася.

- За що?

- Поппі, він був тобі як батько. Він повинен був знати, як важко тобі давалися всі ці обов'язки Діви. Навіть якщо він не усвідомлював, як тобі важко, він мав це бачити.

Моя остання розмова з Віктером, якраз перед нападом на Ритуал, йшла саме про те, як мені насправді бути Дівою.

- І він знав, що з тобою робив герцог. Але не припинив цього, – тихо додав Кастіл.

Я схилила голову набік і гаряче заступилася за нього.

- А що він міг зробити? Якби він сказав хоч слово чи втрутився, його звільнили б або зробили ізгоєм, а це рівносильно смертному вироку. Або його б убили. І тоді я б не змогла тренуватися. Я б ніколи не навчилася захищати себе. Віктер зробив усе, що міг. Як і мій батько з матір'ю тієї ночі, коли їх убили.

- Але хтось може заперечити, що правильно було б втрутитися. Покласти край побоям герцога. Знаю, не мені говорити про те, що правильно, але Віктер міг вибрати важчий шлях. Як би там не було, ти не тримаєш на нього образи. А якби й тримала, адже ти його вибачила?

Я дивилася перед собою, серце нило.

- Мені не було чого прощати. Але він... ти чув, що він сказав перед смертю.

- Він вибачався, що підвів тебе, - підтвердив Кастіл.

На очі навернулися сльози. Його останні слова були жорстокі. Тоді я не каялася в тому, що виклала йому перед нападом, але тепер? Тепер я шкодую, що говорила так відверто. Я б зробила все, щоб Віктер помер, знаючи, що чинив правильно щодо мене. І він робив усе, що було в його силах. Завдяки йому я можу тримати меч і стріляти з лука, битися врукопашну та власним розумом.

— Я думаю, Віктер знав, що ти ніколи не ображалася на нього за бездіяльність, але чи зробив він усе, що міг, — це відомо тільки йому самому, — лагідно продовжив Кастіл. - Питання зводиться до того, чи зможеш ти сама загладити свою провину.

Я зрозуміла його точку зору, але не знала, чи достатньо буде всього, що я зроблю з цього моменту, щоб перекреслити моє мовчазне посібництво Вознесшимся.

- А поки ти намагаєшся розібратися в тому, чи можеш загладити свою провину, корисно знайти винних. У твоєму випадку і у випадку Віктера винні ті самі.

- Піднесені? – припустила я.

- Ти не згодна?

Ті, що піднеслися, створили систему, в яку ненавмисно вбудувалися Віктер, я і всі інші, так чи інакше ставши жертвами. Через обмеження, які піднеслися наклали на жінок, моя мама не вміла захистити себе і мене. Люди віддавали дітей до Двору або в храми, тому що піднесені втовкмачували їм, що це єдиний спосіб умилювати богів, а потім використовували ними ж створених монстрів, щоб підганяти ці страхи. Пан Туліс зробив вибір сам, встроївши в мене ніж, але його підвело до цього королівство піднесених. Віктер не міг і слова заперечити герцогу, інакше його або назавжди віддалили б від мене, або взагалі покінчили б з ним. А мене...

Мене позбавили волі і тримали під замком, тож я ні з ким не могла поділитися своїми підозрами. І в основі цієї системи стояла королева, яка так ніжно дбала про мене. Це не можна заперечувати. Не можна заперечувати і те, що ця система міцнітиме і розростатиметься, якщо тільки її не зруйнують атлантіанці. Але навіть позбавлені можливості створювати нових побратимів, Які піднеслися, як і раніше, будуть сильні, якщо залишаться при владі. Якщо батько Кастіла не піде ними війною.

Але війна завжди зачіпає обидві сторони. Втрати бувають в обох сторін, і їх особливо багато невинних. Багато хто з тих, кого звільнить війна Атлантиї з Солісом, загинуть ще до того, як зрозуміють, що все життя прожили в ланцюгах.

— Так. Винні – вони, – нарешті визнала я, дивуючись, як сильно ми відхилилися від теми.

Я прибрала з обличчя прядку волосся, що вибілося, і прочистила горло.

— Отже, ти отримав відповідь, чому я така тиха. Якби я знала, що мої образи та погрози переконують усіх у нашій угоді, я всадила б у тебе ніж уранці в бенкетному залі.

— Ну, я не заходив би так далеко, — сказав він, стиснувши мене. - Але можна я дещо запропоную? Я б припинив називати наші заручини угодою чи домовленістю. Це звучить надто по-діловому. Начебто ми обговорюємо торгівлю молочною худобою.

- Але хіба це не угода?

— Я сказав би, що наша угода дуже особиста. Тому ні.

— Між нами лише угода. Нічого особистого.

- Нічого особистого? Чи так? - Його рука перемістилася нижче, до гудзиків на моїх штанах.

У мене перехопило подих.

— Так.

— Правда?

- Так, - прошипіла я.

- Цікаво, минулої ночі теж не було нічого особистого? - пробурмотів він і зловив зубами мочку вуха.

Я ахнула, розширивши очі. В крові розлився вогонь від цього легкого покусання. Повільно звільнивши чутливе місце, він посміхнувся і торкнувся губами за вухом, а потім провів гострими зубами на моє горло. Мене охопив безсоромний трепет.

Усі мої думки розбіглися. Скипіла кров ревела у вухах, вирувала по всьому тілу, стискала груди і пульсувала між ніг, куди його пальці наважилися підійти небезпечно близько. Вони рухалися цими маленькими колами, торкаючись шову на моїх штанах і потираючи його в самому центрі. Я мимоволі вигнула спину, і якась прихована, безрозсудна частина мене забажала, щоб ці пальці опустилися нижче.

- А зараз? – повторив він. – Теж не відчуваєш нічого особистого?

Я відреагувала не роздумуючи: врізала ліктем йому в живіт. Кастіл вилаявся.

– Будь ласка, не б'йтеся верхи, – крикнув звідкись ззаду Делано. – Ми не хочемо, щоб Сетті затоптав когось із вас.

– Говори за себе, – пролунав глузливий голос Кієрана.

Кастил випростався за мою спиною.

– Не хвилюйтеся. Ми не впадемо. Просто люблячий стусан.

– Не схоже, що той, хто любить, – зауважив Нейлл.

– Удар вийшов надто пристрасним, – відразу знайшовся з відповіддю Кастіл.

– Ти зараз отримаєш люблячий удар в обличчя, – пробурчала я собі під ніс.

Кастил міцніше обвів рукою мою талію і засміявся.

– Ось воно, злісне маленьке створіння. Я так сумував за нею.

– Та НУ тебе! – буркнула я.

Він нахилився до мене і знову понизив голос:

– Повертаючись до початкової теми, наші заручини виглядають набагато достовірнішими, коли ти б'єш мене, ніж коли сидиш тихо.

Я посунула брови.

– Такі заручини здаються... зовсім неефективними.

– Але ти так смішно робиш її неефективною.

– Це... навіть не знаю, що сказати.

– Ти просто маєш бути сама собою, принцеса. Пари сваряться. Броняться. Більшість не доходять до куркулів і кинджалів.

– Більшість не починають із обману чи викрадення, – обірвала я.

– Правда, це призвело до кинджалів і кулаків, але люди, які закохані такою мірою, щоб одружитися, – ті, яких оточуючі починають вважати парою ще до того, як вони самі це зрозуміють, – ніколи не діють як одна людина, як одна особистість та одна воля. Вони лаються. Вони сперечаються. Вони не погоджуються. Вони миряться. Вони розмовляють. Вони дійдуть згоди. Але ідеальними вони ніколи не бувають.

– Ти хочеш сказати, що ми повинні лаятися і миритися? – спитала я, бо ніхто, дивлячись на нас, на те, як ми поводитимось один з одним, не вирішить, що ми шалено закохані. Скоріше подумас, що ми божевільні.

– Я хочу сказати, що не існує єдиної манери поведінки у стосунках. Немає підручника, де написано, що потрібно робити і як поводитися, за винятком погроз кинджалом. Я беру назад свій жарт щодо неефективності.

– Хвала богам.

– Я просто хочу переконатися, що ти це зрозуміла, тому коли ти будеш вільна і якщо вирішиш поїхати...

– Якщо? Ти мав на увазі, коли я поїду?

– Так. Перепрощую, – поправив він. – Коли ти поїдеш, і поїдеш у світ, і знайдеш собі партнера, який ніколи не обманював...

– І не викрадав мене?

– ...і не викрадав тебе, не буде потреби пускати в хід кинджал чи кулаки. Будуть лише поцілунки та обіцянки бути разом до останнього дихання і навіть після смерті. Ось чого ти заслуговуєш від того, кого вибереш.

Я не знаю, як це розцінювати – те, як він говорить про те, що я... що я полюблю когось іншого... полюблю когось по-справжньому. У животі розлилася кислота.

– Справа в тому, що ти нічого не зіпсуєш, якщо злишся, – сказав він. – Ти не зробиш нічого неправильного. Усі пари різні. Деякі шепочуть один одному на вухо лагідні слова. Інші виводять один одного, їм подобається бути тиграми у грі в кішки-мишки. Ми якраз такі. Або здається таким оточуючим. Це буде неважко при тій пристрасності, що існує між нами, і якщо ти спробуєш збрехати і сказати, ніби її немає, просто знай – це спровокує мене довести, що я маю рацію.

Мені найменше потрібно було, щоб він доводив свою правоту. Пристрасть між нами існує, правильно це чи ні, і нам довелося б набагато важче, якби ми фізично не могли виносити один одного дотик.

І в його словах дуже багато сенсу. Не в нісенітниці щодо того, ми обидва хочемо бути кішкою в грі в кішки-мишки – у цьому сенсу немає жодної краплі. Але мене зацікавили слова, що не існує ні підручника, ні керівництва, як діяти. Це зауваження настільки розумне, що, мабуть, мені слід знати про це.

– Можливо, ти вважаєш мене дурною через те, що я не знаю...

– Я не вважаю тебе за дурну. Ніколи не вважав... хоч ні. Я вважав тебе досить дурною, коли ти спробувала втекти.

Я закотила очі.

– Ти ніколи не була у відносинах, і поряд з тобою було мало нормальних пар, так що я розумію, чому ти не знаєш, як поводитися. І не сказати, що це звичайна ситуація.

Мені полегшало, і я трохи розслабилася.

– А ти був у стосунках. Ти казав, що колись був закоханий.

– Був.

Спостерігаючи за снігом, що зісковзує з гілок, я думала про дочку Аластира. Ши. Таке чудове ім'я. Може, коли Кастіл раніше ділився зі мною чимось, він забажає розповісти про неї?

– Що... що з нею сталося?

Його пальці завмерли, і він надовго замовк. Я вже вирішила, що він не відповість, чому мені стало ще цікавіше. Але він заговорив:

- Вона померла.

Хоча я це вже знала, моє серце пронизав щемливий біль, і я відкрила чуття, не замислюючись. У момент, коли мій дар з'єднався з Кастілом, мене вдарила хвиля такого сильного страждання, що воно майже затулило нитку гніву, що таїться під ним. Я була права. Біль і смуток Кастила пов'язані не лише з його братом, а й із цією безликою жінкою.

Я згадала, що Кастил розповідав у ніч Ритуалу перед нападом Послідовників. Він повів мене в сад під вербу і розповів про місце, куди ходив з братом і найкращим другом. Про печеру, яку вони зробили своїм особистим відокремленим світом. Він сказав, що втратив брата, а через кілька років і найкращого друга. Чи могла цим найкращим другом бути Ши, жінка, яку він любив?

Але його біль...

Навіть не усвідомивши, що роблю, я випустила сідло і почала знімати рукавичку.

— Ні, — м'яко попередив він, і моя рука завмерла. — Я ціную твій жест, але не треба забирати мій біль. Я цього не хочу.

Зв'язок із ним ще тримався, і я не могла уявити, як таке можливо. Страждання, що тане під самозадоволеними усмішками і дразливими поглядами - під його масками, - майже нестерпне. Воно погрожує стягнути мене на замерзлу землю. Краще потрапити під копита Сетті, ніж терпіти біль від цих невидимих ран.

- Чому ти не хочеш?

— Тому що цей біль — нагадування та застереження. Про те, що я не збираюся забувати.

Я обірвала зв'язок. До горла підступила нудота.

— Вона... вона загинула через тих, що піднеслися?

— Все погане в моєму житті пов'язане з тими, що піднеслися, — відповів він, і його рука повернулася на моє стегно.

- Я пов'язана з Вознеслими, - вирвалося в мене, перш ніж я зупинилася, перш ніж змогла відмахнутися від дивного уколу.

Кастіл не відповів. Нічого не сказав. Бігли секунди, перетворюючись на хвилини, а мені наче лещатами стиснули груди.

Вступившись прямо перед собою, я провела багато годин, думаючи про те, як він може взагалі знаходитися поряд зі мною - бути так близько до людини, пов'язаної з тими, що піднеслися. Вони забрали його брата. Вони забрали його кохану. Вони забрали його волю. Що вони ще можуть у нього забрати? Життя?

Я похолола і, випроставшись, вчепилася в сідло. Думка про те, що Кастил помре, що більше не буде його дратівливих усмішок і дразливих поглядів, дотепних відповідей і цих проклятих ямок, що бісять? Я про це навіть подумати не можу. Він надто живий, надто яскравий, щоб думати, що його більше не буде.

Але якось він зникне. Коли все це закінчиться і наші шляхи розійдуться, він піде з мого життя. Саме цього я хочу, це планую.

Тоді чому раптом мені захотілося плакати?

* * *

За кілька годин після заходу сонця ми розбили табір біля дороги. Було холодно, але не так, як у Кривавому лісі. Кастил говорив мало, тільки пропонував мені поїсти чи питав, чи не потребую я привалу, але коли я влягла під беззоряним небом, він прийшов і розтягнувся за моєю спиною. Я прокинулася в його обіймах. Наступні три дні були такими самими, як і перший.

Кастил майже не говорив. Я не відкривала свій дар, але, якими б не були його почуття, вони здавалися холоднішими за ніч. Я багато разів хотіла спитати, хотіла сказати, що знаю про Ши. Що співчуваю його втраті. Хотіла розпитати про неї — про них. Хотіла, щоб він зробив те, що, за словами Аластіра, ніколи не робив. Хотіла, щоб він заговорив, бо його мовчання лише підживлює страждання. Проте я нічого не сказала, переконавши себе, що це не моя справа. Що менше я знаю, то краще.

Але він приходив до мене ночами і був поруч, коли з'являлися кошмари, і будив мене, перш ніж я почну кричати. Він мовчки тримав мене і гладив по спині, доки я не засинала.

Жахи... вони стали іншими. Замість того, щоб, як раніше, слідувати подіями тієї ночі, вони були уривчастими, ніби я поринала в них і відразу вискакувала. І вони не мали жодного сенсу. Ні рани моєї матері, ні крики чи задушливий дим. Ні цей гідкий голос, що шепоче про кровоточиві квіточки. Начебто кошмари більше не були реальними.

Про це я думала, коли ми рушили в дорогу на четвертий день подорожі до Межі Спеси. Не знаю, як довго ми їхали, коли я побачила щось ліворуч на деревах. Я не змогла розглянути, що це, але тільки подумала, що мені привиділося, але помітила це знову, через кілька дерев попереду.

Воно висіло на сосновій гілці, з якої струсили сніг і обдерли голки. Мотузка, покручена в кільце у вигляді якогось символу. Я повернулася в сідлі, але не змогла нічого знайти серед багатьох дерев. Рука міцніше стиснула мою талію - це була перша реакція від Кастіла за кілька днів. Оглядаючи ліс, я відчувала, як він напружився.

Обриси мотузки збудили щось із глибин моєї пам'яті. Я вже бачила щось подібне. Вона здалася праворуч, на іншій голій гілці – коричнева мотузка, звита майже як петля, але з її центру стирчала якась палиця. Я бачила щось схоже на Кривавому лісі. Хіба там символ був не з мотузки, а складений з каменів і нагадував королівський герб. Але тепер, розглянувши символ чіткіше, я зрозуміла, що він тільки нагадував герб. Палка не була спрямована як стріла, що пронизує під кутом центр кола, а нахилена у протилежний бік. І... і до мотузки прив'язана зовсім не палиця, а предмет попелястого кольору з потовщеними кінцями.

О боги.

Це кістка.

Сетті сповільнив крок, і Кастіл прибрав руку з моєї талії.

Я обережно звела погляд, і мене охопила тривога. На деревах висять десятки мотузок, всі різні, на запаморочливій висоті.

- Кастіл? – тихо покликала я. – Бачиш це на деревах?

– Так.

– Я бачила такі самі символи у Кривавому лісі.

– Кас? – голос Кієрана був тихим, ледве чутним.

- Знаю, - відповів він, і я почула тиху бавовну або клацання.

Він знову обвів мене рукою і поклав мені на коліна ту дивну цибулю. Поблизу я розглянула, що зведена стріла товща за звичайну, і хоча я бачила, яку шкоду може завдати такий болт, зброя, як і раніше, здавалася незбагненною.

Я витріщилася на лук і стрілу з наконечником з кровокам'я.

- Це Спрагли? - Запитала я.

Каміння в Кривавому лісі я побачила якраз перед появою Бажаючих. Я подивилася на землю, але не помітила туману.

- Принцеса, не думаю, що Охочі прикрашатимуть дерева виробами, - відповів він, і моє серце безглуздо підстрибнуло. Кастіл уперше за кілька днів назвав мене так. Він засунув мені ручку цибулі. – Ці милі прикраси – справа рук клану Мертвих Кісток.

- Хто це? - Я повернула до нього голову.

— Колись вони жили по всьому Солісу, особливо там, де зараз росте Кривавий ліс, але останні десятиліття переселилися в ці ліси та пагорби.

– Ніколи про них не чула.

- Ті, що піднесли багато про що не розповідають народу Соліса. У тому числі про людей, які живуть та виживають без захисту Валу.

– Як?

Багато сіл, оточені невеликими Валами, часто зазнавали набігів Бажаючих.

– Вони йдуть на все, щоби вижити. Цей клан, наприклад, вбиває будь-кого, в кому бачить загрозу.

Вважається, що вони їдять убитих і роблять з їхнього тіла маски, а кістки... ну, ти вже бачила, на що в них йдуть кістки. Як вони кажуть, не пропадати ж добру.

Я роззявила рота.

– Я...

- Так, принцеса, і справді слів немає. Ми намагаємося їх уникати, коли їдемо цією дорогою. Зазвичай проблем не виникає. Але про всяк випадок треба підготуватися. - Він поклав руку поверх моєї. - Відчуваєш ось цю металеву частину? Це механізм спуску. Цілуєшся цією цибулею, як звичайною, але замість того, щоб натягувати стрілу, натискаєш сюди, і стріла вилітає сама.

У мене була купа питань, але я обхопила пальцями дерев'яну ручку, відчувши її вагу. Інстинкт підказував, що зараз найголовніше – зосередитись на поясненнях Кастіла.

- Добре.

- Стріла закладена так само, тільки утримується на місці. Тобі потрібно лише прицілитися і натиснути на спусковий важіль. Кровокамін вбиває і смертних також, – пояснював він. – Ти знаєш, що робити, якщо у нас виникнуть проблеми із місцевими. Бережи себе.

Я почала відповідати, але Кієран закричав. Не проміжши ні секунди, Кастіл смикнув мене до себе. Рукоятка цибулі втиснулася в живіт, а за кілька дюймів від обличчя щось просвистіло. Я різко повернула голову праворуч, а в цей момент з іншого боку дороги розламалася гілка, притягнута вниз.

- На деревах! – закричав Нейл. - Ліворуч!

Кастіл розгорнув Сетті кругом, щоб я виявилася обличчям до правої сторони дороги, і змістився в сідлі, притискаючи мене вниз так, що я ...

Просвистів ще один постріл, а потім Кастіл упав зі спини Сетті на землю.

Розділ 21

- Кастіл! - Закричала я.

Серце шалено билося об ребра. Схопивши цибулю, я розвернулася у сідлі і подивилася вниз.

Кастил, відкотившись подалі від копит Сетті, став на коліна. У мене впало серце, побачивши стріли, що стирчали з його спини. Одна потрапила до лівого плеча. Інша трохи правіше за середину спини. Чорний плащ уже потемнів від крові.

- Мерзотники з Соліса! – прокричав хтось із дерев. - Сьогодні ви помрете!

Повз моє обличчя пролетіла ще стріла, промахнувшись лише на кілька дюймів. Мене охопила паніка, а переляканий Сетті підвівся дибки і закружляв.

З ним усе добре, твердила я собі, вчепившись у цибулі сідла вільною рукою. Він атлантіанець. Двома стрілами його не вбити. З ним все добре. Я вдарила його кинджалом прямо в серце, і все обійшлося. З ним все добре...

Сетті позадував. Моя рука зісковзувала з сідла. Я не вмію керувати конем, і якщо я розіжму руку, щоб узяти поводи, я впаду. Я не можу зрівнятися з Кастілом у швидкості. Я окинула диким поглядом густі дерева. Нейлл вилаявся, отримавши стрілу в ногу. Сетті звалився на передні копита, струснувши мене до самих кісток. Я випустила сідло і зісковзнула. Небо нахилилося.

Мене огорнув аромат пряних спецій, цитрусу та свіжого снігу. Кастіл зірвав мене вниз, а поряд раптово виник Делано. Схопивши поводи Сетті, він сів навпочіпки в сідлі і перестрибнув на спину коня, тримаючи в іншій руці поводи свого коня. Сівши, він устроїв підбори в боки Сетті і разом зі своїм конем попрямував у ліс праворуч від дороги.

Повз нас розмитою смугою промайнуло в ліс палеве хутро. Кієран. Через кілька мить пролунав крик і пронизливий крик, а Кастіл практично поніс мене в зарості праворуч.

- Проклятий вольвен! - вигукнув чоловічий голос. Його захоплення та наступна фраза були дуже дивними. - Хлопці, у нас сьогодні вдалий день! Боги милостиві!

Раптом Кастіл різко розвернувся, затуляючи мене своїм тілом. Він сіпнувся, прогарчавши прокляття, і я зрозуміла, що в нього потрапила ще стріла.

– Це вже починає дратувати! - пробурчав він, відпихаючи мене за дерево. Він кинув мені сагайдак зі стрілами, який я в нього не помітила. – Дивись, щоб у тебе не потрапили. Це буде ще прикріше.

- А як щодо того, щоб більше не потрапили до тебе?

Цього разу стріла пронизала йому поперек, але він, як і раніше, тримався на ногах. Я знаю чому. Він атлантіанець. Але, бачачи три стріли, що стирчали з нього, я можу думати тільки про одне... Що, якби він не був атлантіанцем?

Він був би мертвий, а я...

- Але я непогано виглядаю зі стрілами, правда?

Кастил різко обернувся, викинув руку і схопив наступну стрілу, що летить у нього.

Я подивилася на нього.

- Не розумію, з чого ви вирішили, що у вас вдалий день, - проревів він і розвернувся. Він розчавив стрілу в кулаку. - Насправді ні. Ви зіпсували мій плащ. Він мені дуже подобався. Він був теплим, а тепер у ньому повно проклятих дір. Як він зігріватиме мене?

Щось у його невдоволенні зіпсованим плащем, а не численними дірками у власному тілі, дивним чином заспокоїло. Руки перестали тремтіти, і я зосередилася на соснах через дорогу. Я вмію стріляти із лука. У мене це завжди виходило дуже добре. Віктер стверджував, що я один із найкращих стрільців, яких він бачив. Що в мене тверда рука, пильне око та швидкі рефлексі. Ось чому Кастил вручив мені цибулю. Він знає, що я вмію користуватися ним.

І зараз мої руки були твердими.

Почувся якийсь звук – щось сильно затарактіло, нагадавши дерев'яні брязкальця з бусинами всередині, якими люблять грати немовлята. Здавалося, звук йшов звідусіль, наче гриміли сухі кістки. У мене волосся стало дибки.

Я швидко оглянула протилежний бік дороги, вишукуючи якийсь рух, крім переміщень палевого хутра, і підняла цибулю. У цей момент до Кастіла приєднався Нейлл. Я загнула палець навколо спускового механізму, продовжуючи виглядати...

Між соснами майнула брудно-коричнева постать, і я не стала гаяти. Жодної секунди. Я прицілилася в той самий момент, коли моя мета підняла свою зброю, спрямовуючи її на Нейлла. І натиснула на важіль. Болт вилетів зі свистом і промчав над дорогою. Вже знаючи, що потрапила, я потяглася за наступною товстою стрілою.

Мій погляд привернув рух. Я глянула якраз вчасно, щоб побачити, як Кастіл злетів у повітря. Він стрибнув вище за свій зріст, адже в ньому більше шести футів. Я розплющила губи, а він приземлився на гілку, струсивши засохлі голки і сніг. Я змогла лише побачити, що він викинув руку кудись у тінь серед гілок. За мить він висмикнув смертного і шпурнув на землю.

З лісу вилетів Делано у вигляді вольвена. Він пронісся смугою білого хутра і схопив смертного, перш ніж той упав на землю. Делано мотнув величезною головою і струснув його, як пес – улюблену іграшку. Я почула хрускіт, і вольвен покинув людину. Його хутро запламило кров, а він кинувся вбік і спіймав за горло іншу людину, яку Кастил кинув з дерева... о боги, з найвищої гілки.

Відірвавши погляд від видовища, яке навряд чи колись забуду, я зарядила черговий болт і вистрілила в наступного смертного, що висунувся поміж дерев. Заряджаючи цибулю, я повернулася, нахилиючись.

– Кляті кровососи! Хлопці швидко! – знову пролунав перший голос десь із дерев. – Ми маємо справу не лише з вольвеном! Цільтесь в голову!

Дуже цікаво – клан Мертвих Костей знає про вольвени та атлантіанців. І я...

Мене пронизав дикий біль, і стріла, що зачепила руку, збила приціл. Я різко втягнула повітря і метнулася назад за в'яз, трясучи зап'ястям, ніби це допоможе вгамувати печіння.

Не дуже допомогло.

Крізь гарчання прорвалися крики болю. Стиснувши зуби, я озирнулася, але не побачила ні Кастіла, ні Делано. Нейл також зник. Я не рухалася, поки не помітила ліворуч якийсь рух, і тіні змістилися. Я туди прицілилася.

Я випустила болт у той момент, коли мою увагу привернув тупіт ніг праворуч. На мене бігла людина – принаймні я прийняла за людину високу та широку фігуру, але не була впевнена. Його обличчя закривало щось схоже на шкіряну маску, з-під якої стирчали шматки коричневого волосся. Лука в нього не було, тільки якась палиця, і рухався він надто швидко для своїх габаритів.

Я пошепки вилаялася і, потягнувшись до сагайдака, швидко вихопила і звела болт.

Чоловік змахнув палицею перш, ніж я вистрілила. Я пригнулася, але не досить швидко. Дубинка нищівним ударом вибила цибулю з моєї руки. Чоловік засміявся і запитав:

- А ти що за сука?

Я відскочила назад. Я впізнала голос. Це він кричав, і ось тепер він стоїть всього за крок від мене. Тепер я зрозуміла, чому його маска здалася мені шкіряною.

А ще зрозуміла: Кастил не жартував, коли сказав, що клан Мертвих Костей діє за принципом «не пропадати ж добру».

Це шкіра.

Людська шкіра, натягнута на голову, зшита зі шматків з нерівними краями, з отворами для очей та рота. Мій плунок запротестував, але я придушила нудоту.

- Ти наполовину собака чи з тих, що смокчуть? - Запитав він, перекладаючи палицю в ліву руку. - Якщо добре попросиш, я дам тобі чогось посмакати.

Він опустив руку, схопивши те, що, гадаю, він згадав.

- Мордочка у тебе зіпсована, але рота виглядає непогано.

З серцем, що колотилося, я вивернулася від палиці, коли він знову замахнувся. Сунувши руку під плащ, вийняла з піхов кинджал і замерла в очікуванні, стискаючи і розтискаючи пальці на рукоятці. Я маю діяти швидко і розумно. Маю лише один шанс.

- Сперечаємося, ти з тих вольвєнських сук? Чув, вони люблять, коли їхні жінки у шрамах. - Він видав звук, ніби кликав собаку, і я міцніше стиснула кинджал. – Скажи мені, дівко, що ти за сука?

Він знову підняв палицю. Кинувшись уперед, я прослизнула в нього під рукою, схопила брудну туніку і всадила кинджал під підборіддя, щосили намагаючись завантажити його якнайглибше.

– Ось я якась сука, – прогарчала я.

М'язи під маскою з людського тіла розслабилися, і я висмикнула кинджал.

Кров ринула гарячим струменем. Те, що він збирався сказати, потонули в бульканні. Дубинка випала з його руки, і він звалився, як підрубане дерево, забираючи мене за собою.

Я зі стогоном ударилася об землю, посипану сосновими голками і припорошену снігом. З легенів вибило повітря. Чоловік обм'якнув, обличчя в гротескній масці врізалось в моє плече.

- Прокляття, - пробурчала я, коли він навалився на мене всією своєю вагою.

Від нього смерділо гниллю та ще чимось, про що навіть думати не хочеться. Я відкинула назад голову, притискаючись потилицею до землі.

– Просто чудово.

Моя увага привернула шум крил у небі. Я примружилася: над головою з'явився той великий яструб.

Обласкані сонцем крила блищали сріблом. Граціозно покружлявши, він зник серед дерев. Я сподівалася, що мій новий плащ не буде зіпсований кров'ю.

Зітхнувши, зібралася з силами і штовхнула труп, і мені вдалося хоча б частково зіпхнути його з моїх грудей.

Я набрала більше повітря.

Чоловіка раптово підняли і жбурнули геть, наче це був мішок із гравієм. Уявлення не маю, де він приземлився. Я могла тільки дивитись на Кастіла.

Він стояв наді мною, його обличчя було забризкане червоними крапками.

- У тебе йде кров, - сказав він.

– А з тебе стирчать три стріли.

- Ти поранена. Куди?

Він опустився навколішки поруч зі мною, проігнорувавши моє зауваження, ніби то була якась дрібниця.

- Я в порядку. - Я сіла і прибрала кинджал у піхви, не відводячи погляду від стріли, що стирчить з його живота. – Боляче?

– Що?

- Стріли. - Я помовчала, поки він, схопивши мою ліву руку, прибирав плащ. – Стріли, що стирчать із тебе.

– Просто дратує.

Він повернув мою руку, і я скривилася.

- Пробач, - різко сказав він, виявляючи дірку на рукаві моєї туніки.
- Вони у твоєму тілі, - повторила я. - Як вони можуть лише дратувати? Це тому, що ти з первинної лінії?
- Так. - Риси його обличчя загострилися. Він обережно задер мій рукав. - Рани загояться, як тільки я витягну стріли.
- Тоді чому ти ще цього не зробив?
- Тому що мої рани, на відміну від твоєї, не загнояться, якщо в них потрапить бруд. - Він підвів погляд, і мою увагу привернули його очі. Зіниці здавалися більшими. - Ти що, хвилюєшся про мене, принцеса? Я затулила рота на замок.
- Хвилюєшся, правда? Ти вигукнула моє ім'я, коли я впав з коня, - вів далі він. Дуже дивно з його боку подразнювати зараз, після того, як він багато годин їхав мовчки, та ще й ці стріли, що стирчали з нього. - Твоє занепокоєння зігриває серце, яке ти так жорстоко поранила.
Я нагородила його сердитим поглядом.
- Мертвий ти мені не знадобишся.
Куточок його губ сіпнувся вгору. Він розглядав мою руку.
- Схоже, рана поверхнева. Ти виживеш.
- Я ж сказала, що гаразд.
- Все одно треба перев'язати. - Він підвівся і поставив мене на ноги. Крокнувши назад, відірвав смужку від свого плаща. - Не дуже гігієнічно, але зійде, доки не приїдемо до Межі Спеси.
Я повернула голову на хрускіт голок. Між сосен крався Делано, все ще у вигляді вольвена. Його хутро забруднене кров'ю. Погляд світлих очей метнувся від Кастіла до мене, і він кинувся геть широкими стрибками.
- Куди це він?
- Мабуть, за конями, - відповів Кастіл.
Я подивилася на нього. Він стояв поруч, тримаючи в одній руці мою, а в іншій клопот, але не намагався перев'язати рану, з якої сочилася кров. Він просто стояв, і западини на його щоках позначилися різкіше. Біль у руці відійшов на другий план, поступившись місцем занепокоєнню.
- Ти впевнений, що з тобою все гаразд? - Запитала я. - Може, треба вийняти ці стріли чи ще щось зробити? Він проковтнув і прочинив рота. З'явилися лише кінчики іклів.
- Кастил! - покликав звідкись ззаду Кієран.
Принц моргнув і, піднявши голову, глянув поверх мого плеча. Його зіниці, оточені янтарною райдужкою, стали ще ширші. В мені заговорив якийсь застережливий інстинкт, по спині пробіг холод.
- Я в порядку.
- Ти впевнений? - Уточнив Кієран.
Я уважно вивчала Кастіла, гадаючи, що з ним не так.
- Твої очі, - прошепотіла я. - Зіниці стали величезними.
- З ними таке буває. - Він прочистив горло і, нарешті поворухнувшись, повторив голосніше: - Я гаразд. Він обмотав клопот навколо мого передпліччя.
- Може, боляче.
Я не відчувала особливого болю, коли він затягував і зав'язував імпровізовану пов'язку. Закінчивши, він опустил мою руку і прикрив плащем. Я дивилася, як він відступає назад і озирається, і все ще... так, все ще хвилювалася за нього.
- Дякую.
Кастил упіймав мій погляд, і в його дивних очах промайнуло здивування. Він кивнув головою і подивився на Кієрана.
- Хтось лишився?
- Живі розбіглися по домівках, або що там вони пристосували для себе, - повідомив вольвен. - Нейлл вирушив уперед на розвідку, переконатися, що ми не натрапимо на інших.
Мені хотілося знати, як ці люди зрозуміли, хто такі Кієран та Кастіл. Я повернулася.
І всі мої думки зникли. У мене відвисла щелепа.
- Ти голий!
- Так, - підтвердив Кієран.
Він справді був голий.
Зовсім голий, і я побачила занадто багато смаглявої шкіри. Занадто багато. Я швидко повернулася назад, і мої витріщені очі натрапили на погляд Кастіла.
- Бачила б ти зараз своє обличчя. - Кастил взявся за стрілу, що стирчить у животі. - Наче у тебе сонячний опік.
- Тому що він голий, - прошипіла я. - Просто суперголий.
- А як ти думаєш, що відбувається, коли він змінює вигляд?
- Минулого разу на ньому залишилися штани!
- А іноді такого не трапляється, - знизав плечима Кастіл.
- Напевно, ті штани були вільнішими, - заявив Кієран. - Нема чого бентежитися. Це просто шкіра.
Я побачила не лише шкіру. Він... так, його тіло дуже схоже на тіло Кастіла. Підсмажене, м'язисте і... Не думатиму про те, що я побачила.

Не знаючи, що сказати, я випалила пошепки:

- Йому ж холодно!

— У вольвенів температура тіла вища за звичайну, — зауважив Кієран. - Мені лише трохи прохолодно. Впевнений, це ти помітила.

Кастил самовдоволено посміхнувся.

— Я сумніваюся, що вона зрозуміла, про що ти.

Я глибоко вдихнула через ніс і повільно видихнула.

- Я чудово зрозуміла, про що він, дякую.

- Звідки ти знаєш? - Кастил підняв брови, і я помітила, що зіниці, схоже, повернулися до нормального розміру. — Якщо тобі відомо, що це означає, то хтось був дуже непристойним.

— Я знаю, бо... — Я зітхнула, коли він висмикнув стрілу. - О боги!

- Виглядає страшніше, ніж насправді.

Він відкинув стрілу і потягся до тієї, що стирчала в лівому плечі.

Почала було відвертатися, але згадала, що видовище за спиною набагато гірше.

— Сподіваюся, ти маєш запасний одяг, — сказала я Кієрану.

— Є. Як тільки Делано приведе коней, я знову буду пристойним.

Я скривилася, коли Кастіл висмикнув другу стрілу.

- Не думаю, що ти колись був пристойним.

- Правда, - відповів вольвен, і мені здалося, що він підійшов ближче. - Ти вклала горластого?

Я кивнула, а Кастил вилаявся: мабуть, стріла, яку він витягав, зачепила щось важливе. Якийсь орган.

- Кинджалом? - Кієран явно був вражений.

— Кинджалом та своєю видатною особистістю.

Вольвен пирхнув.

- Швидше за все, його вразило останнє.

У мене скрутило шлунок, коли Кастіл висмикнув третю і останню стрілу. Я проковтнула. Тяжко.

- Хоча він, схоже, зламав цибулю.

- Але ти залишилася цілою. - Кастил розправив туніку, і напружені зморшки навколо його рота зникли. — Тільки це має значення.

* * *

Як тільки Делано повернувся з кінями, а Нейлл доповів, що дорога попереду вільна, ми рушили далі.

З повністю одягненим Кієраном, хвала богам.

Ми їхали мовчки, всі були насторожі і пильно стежили, чи не з'являться символи клану Мертвих Кісток.

Небо потемніло до північної синяви, дорога нарешті стала ширшою, а температура впала ще нижче. Як тільки гаї в'язів порідшали, я вирішила, що можна говорити без побоювання. Я мало не лопалася від цієї потреби.

- У мене стільки запитань про клан Мертвих Кістей.

— Ну, треба ж, — пробурмотів Кієран, що їхав ліворуч від нас.

Кастил тихо засміявся, і це був перший звук, який він видав після того, як виліз на коня. Я міркувала, але вже не хвилювалася, чи болять рани від стріл. Але якщо я спитаю, він знову почне дратувати.

- Не можу обіцяти, що зможемо відповісти на все, але що б ти хотіла знати? - Запитав він, трохи послабивши обійми.

— Чому клан Мертвих Кісток напав на нас? Я зрозуміла, що вони таким чином виживають за межами Валу, але було ж очевидно, що ми не бажаємо.

— Клан Мертвих Кістей діє не лише проти Бажаючих. Вони діють... проти всіх, — сказав ззаду Нейл. — Іноді вони дозволяють проїхати дорогою. Іноді ні. Можна тільки сподіватися, що Аластир та його група пройшли їх благополучно, але вони озброєні. І люди, що поїдуть за нами, також будуть озброєні.

Боги, я навіть про них не подумала. Сподіваюся, все обійшлося. Мені сподобався Аластир, і я щиро сподіваюся, що жителі Нового Притулку не наведуться на нові неприємності.

- Якби вони здолали групу Аластіра, то, мабуть, не напали б на нас. Готовий посперечатися, що вони голодні, — сказав Кієран, і я скривила губи.

— Я чув, як один із них казав, що вони хочуть зробити плащ із мого хутра, — додав Делано, який їхав праворуч від нас. Він насупився. - Я бережу своє хутро для більш розкішних речей, ніж плащ. За такі слова я вкисив його особливо сильно.

Я вигнула губи, а Кастіл пояснив:

- Наскільки я знаю, вони втекли в ці ліси, коли вибухнула війна. Навряд чи зараз хтось знає, чи завжди у них був такий потяг до плоті — до поїдання та носіння.

Мені не хотілося думати про їхню потяг до плоті.

— Вони знали, хто ви.

- Не забувай, що вони пам'ятають часи, коли всім королівством правила Атлантия, - відповів Кастіл. —

Думаю, кожне покоління дізнається про нас із переказів, які розповідають старші. Вони живуть за межами контролю піднесених, тому тут наша історія не перероблена і не втрачена.

- Гаразд, але вони все одно намагалися тебе вбити.

– Нас убити, – поправив Кастил, і в мене обірвалося серце. – За багато століть ця дорога побачила немало атлантианців та вольвенів. Сумніваюсь, що вони зі своєю тактикою «спочатку нападати, а потім питати» запалали до нас любов'ю, коли зрозуміли, що нас не беруть стріли та палиці. – Він подерся, ніби намагався влаштуватися зручніше. – Крім того, з хутра вольвенів виходять чудові плащі.

Нейлл засміявся, а вольвени вилаялися.

— Колись вони жили в місті поблизу Кривавого лісу, — вів далі Кастил. – Але кілька століть тому поїхали звідти і переселилися сюди. Я раніше мандрував цією дорогою і до сьогоднішнього дня ніколи з ними не стикався.

Це пояснює, чому я бачила їхні символи і в Кривавому лісі, і тут.

– Як їм вдається залишатися непоміченими для тих, що піднеслися?

– А хто сказав, що ті, що вознеслися про них, не знають? – заперечив Нейлл.

– Ну, вони ж досі живі, – розсудила я. – Тому я думаю, що ті, що піднеслися про них, не знають.

Кієран виїхав уперед.

– Представники клану Мертвих Кісток часто нападають на першого зустрічного, що сприяє зменшенню їх чисельності, і тому вони не варті уваги тих, що піднеслися.

Я озирнулася, гадаючи, скільки їх живе у цьому лісі. Сотні? Тисячі? Якби їх були тисячі, то піднеслися б точно приділили їм увагу. Тисячі можуть підняти заколот. Може, безуспішний, але здатний доставити чимало проблем, тим більше що клан володіє небажаною для інформації, що піднялася.

– І ті, що піднеслися, рідко посилають сюди людей, – додав Делано. – Вони можуть порушити це правило, коли дізнаються, що ти зникла, але тільки богам відомо, коли востаннє їхні посланці заїжджали так далеко чи далі.

Щось у його голосі змусило мене глянути на нього. У світлі, що згасає, я побачила жорсткий, непохитний вираз його обличчя.

– Чому?

– Побачиш, – відповів Кастил.

Більше він нічого не сказав, як і решта. Опустилася ніч, зійшов місяць, кидаючи сріблясте світло на пагорби, що змінили ліс.

Моя голова була зайнята всім, що трапилося і що я дізналася до того, як з узбіччя дороги прилетіла перша стріла, і я не думала, що зможу задрімати. Однак саме це й сталося, коли я розслабилася у просторі між руками Кастила. Якоїсь миті я притулилася до нього спиною, а усвідомивши це – різко випросталася.

- Пробач, - пробурмотіла я, змушуючи м'язи, що ослабли, тримати мене прямо.

Наша група знову розосередилася: Делано з Нейллом їхали за кілька футів попереду, а Кієран – позаду нас.

- За що?

- Тебе ж поранили. - Я придушила позіхання. – Принаймні тричі.

– Я вже зцілюся. Все добре.

Я не ворухнулася, і він притягнув мене до себе.

Хай допоможуть мені боги, я не чинила опір.

- Розслабся, - прошепотів він мені в верхівку. – Ми скоро приїдемо до Межі Спаси.

Я подивилася на мерехтливі зірки, дивуючись, що їх так багато. Не знаю чому, але я запитала:

- Тебе це напружує?

– Що, принцеса?

– Перебувати так близько до людини, яка представляє Вознеслих. Вони так багато у тебе забрали.

Минула мить.

- Заради брата я готовий на все.

Так, це я чудово розумію.

– І ти частково атлантианка, – додав він. – Це допомагає.

Не знаю, жартував чи ні, але потім Кієран заговорив про те, що небо затягують хмари. Тема розмови змінилася. Я все більше дрімала.

Ми розбили табір на лузі, а вранці я виявила, що після сходу сонця нам більше не знадобляться плащі. Це означає, що ми наближаємось до мети нашої подорожі. День залишив розмиті враження безмежних полів та нескінченного блакитного неба. Після заходу сонця ми не зупинилися, а продовжували шлях.

Потім коні сповільнили крок. Перше, що впало мені в очі, – нескінченне море глибокого онісового кольору. Наче небо поцілувало землю.

– Стігійська затока, – прошепотіла я.

– За чутками, це брама до Храму Вічності, обитель Рейну, – відповів Кастил.

- Це правда?

- А ти повіриш, якщо я скажу так, принцеса? - Він потягнув мене назад так, що я знову притулилася до нього. – Ти тепла.

– Атлантианцям не буває холодно.

- Не лови мене на протиріччях.

Може, через те, що я втомилася, чи через нерухомість і красу затоки... Не знаю чому, але я розсміялася.

– Нині зовсім не холодно.

Він видав якийсь звук, тихий гуркіт, який я швидше відчула, ніж почула.

- Ти так рідко смієшся. І завжди рідко сміялася.
У мене здригнулося серце, але я змусила себе не звертати на це уваги і знову запитала:
- Затока і справді брама в справжні Храми Рейну?
Його тепле дихання торкнулося моєї щоки.
- Рейн спить у Стигійській затоці, на великій глибині. Затока межує з Помпеем, а на його південному березі знаходиться Межа Спеси.
Від подиву у мене очі на лоба полізли. Тут справді спить бог?
- Ми в Межі Спеси?
- Ні, - відповів Кіеран. - Туди ще приблизно день їхати. Ми дісталися Помпея.
Помпей – остання атлантіанська твердиня.
Попереду щось проступило з темряви, і я забула, що збиралася сказати.
Насамперед я побачила Вал – чи те, що залишилося від його зруйнованих стін. Збереглася лише частина біля в'їзду в місто, але самих воріт більше не було. Ця секція підносилася в небо на запаморочливу висоту, тоді як в інших місцях стіна піднімалася не більше ніж на п'ять футів і здебільшого складалася з нагромаджень кам'яних уламків.
Ми в'їхали до міста, якого більше немає. Уздовж дороги тяглися спалені будинки, багато хто втратив кілька стін, а деякі були зруйновані до фундаменту. У будинках, що зберегли принаймні всі чотири стіни та дах, не було людей, і у вікнах не горіло світло. Тишу порушував тільки тупіт копит наших коней розколотою бруківкою. Ми їхали далі, повз великі будівлі з колонами, що впали – я вирішила, що колись у них проводили збори, або ж це були місця розваг. Дерева були схожі на скелети, мертві та прогнили, і ніде не було ознак життя. Те, що тут сталося, сталося не під час війни. Інакше будівлі та вулиці вже б відновили.
- Що тут сталося?
Я скривилася від звуку свого голосу. Здавалося, тут не можна говорити, щоб не порушити тиші міста, яке здавалося цвинтарем.
— Ті, що здійснювалися, боялися, що Помпей, що колись процвітає атлантіанське місто, стане притулком Послідовників, — відповів Кастил приглушеним голосом. – Але вони не мали особливих причин так вважати. Тут жили Послідовники, тому що після війни цим містом не правили Вознесієся, але в основному смертні - фермери та подібні до них. Оскільки ніхто з піднесених не хотів керувати містом, розташованим так далеко на сході, його просто зрівняли із землею.
— А куди поділися люди, що тут мешкали? - Запитала я, боячись, що вже знаю відповідь.
Кастил промовчав, бо відповідь з'явилася переді мною, коли дорога зробила поворот. Тут, наскільки вистачало очей, сягали купи каміння, освітлені тільки сріблястим світлом місяця. Холмиків були сотні, так багато, що я не могла повірити в те, що бачу, хоч і знала, що мені це не здається. Усіх мешканців Помпея перебили. Місто справді стало цвинтарем.
— Вони прийшли вночі сорок тому, — сказав Делано. - Військо піднесених. Вони повеніли місто, як чума, він пила кров кожного чоловіка, жінки, дитини. Ті, кого не вбили, перетворилися на Спраглих і розбіглися з Помпея у пошуках крові.
Боги.
— Убитих залишили гнити на літній спеці та замерзати на зимовому морозі, — продовжив Кіеран. – Їхні тіла залишилися там, де вони померли. Одного знайшли під деревом, десятки лежали на вулиці. - Він прочистив горло. – Людей знаходили у ліжках. Цілі сім'ї залишилися в будинках – матері та батьки притискали до себе дітей.
— Ми їх поховали, — сказав Кастил. - На це пішов якийсь час, але ми поховали всіх, хто залишився у місті. Шістсот п'ятдесят шість чоловік.
Боги богів!
Я заплющила очі під горем і потрясінням, але не могла не бачити купи і купи каміння, пам'ятники безглуздим смертям.
Кастил різко зітхнув.
- Отже, тепер ти знаєш, чому ті, що піднеслися, рідко заїжджають так далеко.
Я знаю.
І бачу.
— Я... я навіть не знаю, наскільки я вражена, — зізналася я. - Після всього, що я побачила, не розумію, як я могла в це не вірити.
Кастил міцніше обхопив мене рукою, але заговорив Нейлл, луною повторивши те, що колись сказав принц:
- Не думаю, що ти до цього колись зможеш звикнути. Принаймні, я цього не хотів би. Я хочу відчувати потрясіння. Мені це потрібно. Інакше риса, яка відокремлює нас від вампірів, стане надто тонкою.

Розділ 22

Ми в мовчанні проїхали повз нескінченні купи каменів, руїн будинків і громадських будівель. І зупинилися за містом, на березі затоки.

Цієї ночі я погано спала. Щоразу, тільки-но я заплющувала очі, мерехтіло кладовище з каміння. Але як не дивно, коли я заснула, кошмари не снилися. Коли ми на світанку рушили в дорогу, я знала, що руїни цього міста будуть переслідувати мене все життя. І поки ми їхали вздовж Стігійської затоки, я боялася того, що на нас чекає в Межі Спеси.

Коли сонце почало підніматися, поблискуючи у північно-чорній затоці, необхідність у рукавичках та плащах відпала. Однак холод пронизував мене щоразу, коли ми проїжджали повз чергову спалену будівлю або запущену ферму.

Помітивши, що я розглядаю якусь мармурову колону, що впала, серед бурої тростини, Кастіл запитав:

- Ти такого не чекала, правда?

Я похитала головою.

- Я не знала, що тут усе так. Насправді я мало що знала про Помпея або Межа Спеси, але ніколи не думала, що знайду тут руїни. Я думала, що ці міста ще існують. І Віктер теж так вважав. Він казав, що хоче з'їздити до затоки.

— Чим менше людей заїжджають так далеко, тим меншим є ризик, що народ Соліса колись виявить, що зробили з цими містами та їхніми жителями.

— І тим менший ризик, що вони виявлять ці міста заново відбудованими, — додав Делано.

Нарешті день змінився вночі, і повітря знову похолодало. Порожні поля змінилися дрімучими лісами. Я почала побоюватися, що Межі Спеси не існує, і гадала, де ми зупинимось, коли дістанемося до іншого берега чорної затоки, але тут пролунав тихий, мелодійний крик співучого птаха.

Кастіл ворухнувся за моєю спиною і, піднявши голову, зобразив такий самий крик. Здивувавшись, я почала повертатись до нього, але поклик повторився. Це не співочий птах, а умовний сигнал. Як я це зрозуміла, нарешті з'явилися ознаки міста.

Місячне світло фарбувало сріблом Вал, складений із пісковика. Стіна й близько не була такою високою, як Вали, що оточували великі міста Соліса, але все одно піднімалася принаймні на дюжину футів. Мені вдалося розглянути численні квадратні парапети, розташовані за кілька футів один від одного.

Залізні двері попереду затремтіли і зі стоном прочинилися на кілька дюймів. З товстих стін Вала стирчали смолоскипи, кидаючи навкруги світло. Двір в основному залишався в тіні, але далі виблискували вогники — тремтяче море зірок, що низько висять.

— Це місто не було зруйноване? Чи його поновили? - Запитала я, коли ми проїжджали через Вал.

- Вал був трохи пошкоджений, але більша його частина залишилася недоторканою, - пояснив Кастіл. — Нам вдалося полагодити ці секції. Бачиш вогники? Це Стігійська фортеця. Вона належала наглядачам затоки та була укріплена під час війни Двох Королів. Фортеця залишилася цілою і неушкодженою навіть після війни. Гадаю, що піднеслися боялися викликати гнів Рейна, тому не стали її чіпати.

— А що із доглядачами? — Я майже боялася питати.

— Вони поховані за фортецею, у кам'яних могилах разом із рештою колишніх мешканців Межі Спеси.

Мені стало погано, по-справжньому погано. Зруйновано цілих два міста. Через що? Все тому, що піднесені бояться правди і не хочуть керувати містами, розташованими так далеко на сході? Це вже свого роду лиходійство, безглузде і незбагненне, адже Межа Спеси та Помпей, мабуть, не єдині міста. Цілком імовірно, що така ж доля чекає і на Новий Притулок. Можна тільки сподіватися, що Елайджа відведе людей, перш ніж місто теж перетвориться на купу каміння — пам'ятник життям, яке вони забрали.

- Але ми повернули собі Межу Спеси і відбудували її, наскільки змогли, - сказав Кастіл. — І ті, що піднеслися, нічого не знають.

- Ти про що?

— Побачиш. - Його великий палець малював кола на моєму боці. — Я знайшов тимчасове вирішення нашої проблеми із землями.

Я не встигла поставити наступне запитання, бо на дорозі постала якась постать. Сетті сповільнив крок, а моя рука інстинктивно опустилася до кинджала на стегні.

Кастіл поклав руку на плече моєї.

- Це друг.

— Перепрошую, — пробурмотіла я.

- Не вибачайся, - тихо промовив він. — Я волію, щоб ти була готова до небезпеки, ніж надто довірлива.

Зайнявся смолоскип, кинувши червонуватий відсвіт на обличчя юнака. Він був не один. Поруч із ним стояв вольвен, невеликий, з хутром такого ж кольору, що й затока. Вольвен одразу побіг до нас, підстрибуючи і граючись, як... як захоплене цуценя перед знайомими гостями.

— Дехто радий тебе бачити, — зауважив Кіеран.

Кастіл засміявся і натягнув повіді Сетті.

- Обережніше, Беккет. Не підходь надто близько до коня.

Молодий вольвен відсахнувся назад, шалено мотаючи хвостом, і кинувся до Делано.

— Ваша високість, — благоговійно промовив хлопець із смолоскипом.

Він упав на одне коліно і схилив голову. Я злякалася, що він випустить смолоскип.

- А ось цього не потрібно, - сказав Кастіл, під'їхавши ближче до юнака. Він подерся за мою спиною. - Це ти, Квентін?

Той скинув голову.

- Так, ваша високість... Я хотів сказати, мій принц. Це я.

- Боги, ти виріс принаймні на фут чи два з того часу, як я востаннє тебе бачив. - У голосі Кастила так явно звучала посмішка, що я мало не обернулася, щоб на неї подивитися. - Це Аластир притягнув тебе сюди?

- Я захотів поїхати з ним, - відповів Квентін. - І Беккет також.

- Може, ти попросиш його підвестися? - Кієран під'їхав до юнака. - Чим довше він стоїть на колінах, тим більше виростає твоє самолюбство.

- Навряд чи таке можливо, - промимрив під ніс Нейлл.

Я підняла брову. Принц засміявся.

- Можеш підвестися, Квентін. І клич мене Кастилом, як усі.

Хлопець підвівся так швидко, що я здивувалася, як він при цьому не підпалив голову. На хлопчачому обличчі відбулося захоплення. Було надто темно, щоб визначити колір його очей, коли він з цікавістю глянув на мене.

— Ми чекали на вас, сподіваючись, що ви приїдете сьогодні ввечері.

- Де Аластир? - Запитав Кастил.

Вольвен трусив між нами і Делано.

- Вирішив на сьогоднішній вечір відійти від справ.

Кастил пирхнув.

- Швидше він вирубався. Коли ми бачилися минулого разу, він казав, що дістав віскі.

- Я... е... думаю, віскі посприяв тому, що він не зміг не спати, - сором'язливо відповів Квентін.

Я посміхнулася, не в змозі стриматись.

- Але ми розпалили вогонь у кімнатах, оскільки вночі тут прохолодно, - вів далі Квентін, дивлячись на мене.

Від Кастила не сховалися його запитальні погляди.

- Дозволь уявити мою наречену. Це Пенеллаф.

Наречену.

Я розтиснула пальці на сідлі. Цікаво, мені тільки здалося це запаморочення? Навряд чи я колись звикну до того, як він вимовляє це слово.

- Аластир сказав, що ви привезете із собою леді - вашу наречену. - Смолоскип підскакував разом з юнаком.

- Тобто я хотів вас привітати. Обоє. Ти чув, Беккет? Це наречена нашого принца.

Вольвен Беккет радісно застрибав дорогою і зник у кущах.

- Пенеллаф, це Квентін Да'Лар. А те надто захоплене цуцня - Беккет Девенуелл, онучений племінник Аластіра.

Будь собою. Ось що порадив Кастил. Але що я зробила б? Сидіти і вирячитися на юнака, немов у мене немає мізків між вухами, не схоже на мою нормальну поведінку. Я посміхнулася б і сказала «привіт». Я можу це зробити.

Начепивши на обличчя, сподіваюся, природну посмішку, я махнула Квентіну.

- Приємно познайомитися.

- Для мене честь познайомитись з вами! - Квентін у відповідь з ентузіазмом махнув смолоскипом.

Його привітання і насагу в голосі пом'якшили мою посмішку, і вона більше не здавалася приклеєною. Я відчула невелику гордість за себе.

Ми минули гай дерев, і попереду з'явилася фортеця. Світло смолоскипів та ліхтарів надавало теплий відтінок стінам пісочного кольору. Стародавня споруда піднімалася вище за Вал. Масивні колони підтримували переходи, що тяглися від даху твердині до Валу.

У стайні Кастил з легкістю спішився, а потім схопив мене за боки і підняв із сідла. Серце прискорено забилося, коли моє тіло ковзнуло вздовж нього. Наші щільні плащі не були бар'єром. Він міцніше стиснув руки на моїх стегнах. Я підвела голову і впіймала його погляд. Мить ми обидва не рухалися і тільки дивилися один на одного. В обрисі його губ прозирав намір, який моє тіло інстинктивно дізналося. І озвалася. Я раптом відчула себе одночасно напруженою та розслабленою. Він схилив голову, і кров у мене завирувала. Передчуття було різким і солодким, і я знала, що маю відсторонитися. Нам не потрібно бути настільки переконливими... Але я не рушила. Не могла. Я потрапила в сітьці, наче кролик.

- Кімнати геть там, - повідомив Квентін, зруйнувавши чари.

Кастил повернувся і прихопив наші сумки, а Квентін повів нас ліворуч. Я поплескала Сетті, побажавши йому доброї ночі, і пішла за Квентін.

- На верхніх поверхах немає жодної придатної кімнати, але на першій кімнаті дуже непогані. - Він раптом зупинився. - Ой... Хвилинку. Зараз повернуся.

Квентін кинувся через відкритий дверний отвір у освітлену кімнату. Я провела його поглядом. Кров ще стукала у мене у вухах.

- Він... е... здається таким юним.

- Він шойно пройшов через Відбір, - пояснив Кастил, і мені здалося, що його голос пролунав хрипко і низько.

- Я здивувався, побачивши його тут, - сказав Кієран, що знову з'явився. - І тим паче ось цього. - Він кивнув нам за спину.

Я озирнулася. Делано вів коней у стайню і щось говорив маленькому вольвену, який трусив поруч із ним, нагостривши вуха і відчайдушно виляючи хвостом.

– Обидва надто юні. – До нас приєднався Нейл. – А мені здавалося, що молодь сюди не привезли.

- Мені теж. - Кастил скосив очі. - Коли я минулого разу бачив Беккета, він ледве міг утримувати один вигляд.

Я моргнула.

- Це нормально?

Кієран кивнув головою.

– У нас йде принаймні два десятки років, щоб навчитися контролювати обидві наші половини. Найменша зміна емоцій може поставити нас на чотири лапи або дві ноги.

- Мабуть, це дуже незручно.

Він сухо засміявся.

- Ти навіть уявити не можеш.

– Атлантіанці переселилися до Межі Спеси? - Запитала я. - Це ти мав на увазі під тимчасовим вирішенням проблеми землі?

Кастил кивнув головою.

– Великого впливу це не вплине. Поки що ні. Але звільнить небагато будинків та землі. Тих, хто сюди переселився, ретельно відібрали. Вони повинні бути досить дорослими і тренованими на випадок, якщо ті, що піднеслися, насміляться поткнутися в ці краї, але такого не було з тих пір, як вони брали в облогу місто востаннє.

– І скільки тут зараз мешканців?

– Близько сотні.

Я окинула поглядом гладкий кам'яний фасад фортеці, і в мені спалахнуло роздратування. Чому Кастил каже мені це тільки зараз, а не коли вперше розповідав про проблеми із землею та населенням в Атлантії? Чи хоча б будь-якої миті після тієї розмови? І чому взагалі мене так зачепило, що він цього не сказав? Так уже потрібні мені ці відомості? Напевно, ні, але... мені все одно прикро.

Юний атлантіанець повернувся з якимсь пакунком.

- Аластир сказав, що вам може знадобитися одяг, і ми зібрали трохи речей. Не знаю, чи стануть вони в нагоді, але все чисте, і я впевнений, що вранці ми зможемо принести ще.

Я взяла легкий пакунок.

- Впевнена, що знадобляться. Дякую.

Квентін просяяв і розвернувся на підборах. Кієран затримався, а ми пішли за Квентіном по критому переходу. Він балакав про тварин, яких йому довелося тут побачити. Ми пройшли кілька темних приміщень, а потім рушили навколо фортеці, де не було нічого схожого на кімнати. Квентін присягався, що бачив печерного kota, хоча Аластир запевняв його, що вони тут не живуть.

Спочатку я побачила терасу. Вітер тріпав сколоті порт'єри, і тканина тихо плескала. Квентін відімкнув двері, і в одному кінці тераси я побачила шезлонг, а в іншому кілька низьких стільців.

Квентін вручив Кастилу ключ і відчинив двері.

– Аластир простежив, щоб кімнату провітрили та розпалили вогонь. Ночі тут прохолодні.

Загорівся світильник, висвітливши простору вітальню з плюшевими кушетками та обіднім столом.

- Біля каміна стоять глеки зі свіжою водою.

Квентін відчинив ще одні двері, і я вловила аромати лимона та ванілі.

Якщо вітальня мене здивувала, то спальня вразила до глибини душі. У кутку горів камін, а поряд з ним на підлозі, як і сказав Квентін, стояло кілька глеків. Посеред кімнати красувалося ліжко з чотирма стовпчиками під балдахіном та прозорими білими фіранками. Подвійні ґратчасті двері навпроти ліжка вели, схоже, на ще одну терасу, а з іншого боку був вхід до ванної кімнати. Я могла тільки озиратися.

— Якщо хочете, можу ще принести води для купання, — запропонував Квентін.

Кастил глянув на мене, і я похитала головою. Вже занадто пізно.

- Немає необхідності, але дякую.

— Якщо ви впевнені, — сказав Квентін, а коли я кивнула, додав: — Не можу дочекатися, коли тут з'явиться душ і достатньо лише повернути кран.

– Душ?

Кастил обдарував мене усмішкою.

– Замість того, щоб сидіти у ванні, ти стоїш, а чиста вода тече зі стелі. Це як стояти під зливою – теплим дощем.

Я здивовано дивилася на нього. На щоці Кастила з'явилася ямочка, і він обернувся до іншого атлантіяця.

– Вона не вірить, що в Атлантії гаряча вода тече із кранів.

Очі Квентіна стали як блюдця.

– Він каже правду. Я завжди сприймав це як належне, але більше не буду.

Захоплена тим, що можна купатися, стоячи під теплим дощем, я навіть не зрозуміла, що Квентін пішов, поки Кастил не заговорив:

- Їсти хочеш?

Він поставив наші сумки поруч із ліжком.

Я похитала головою. Мені цілком вистачило печива та горіхів, які Кастил взяв із собою.

– Кімнати просто неймовірні. - Я помацала балдахін над ліжком. - Вони прекрасні.

- Мій батько зупинявся в цій кімнаті, або в іншій, що виходить на затоку, коли приїжджав до Межі Спеси. Обидві кімнати оновлені наскільки це можливо.

Я обернулася до нього.

- Я очікувала, що в кімнатах буде тільки найнеобхідніше.

- Ми плануємо зробити ремонт у кімнатах на другому поверсі. Тоді тут зможе оселитися більше людей, доки будинки лагодитимуть чи будуватимуть заново. - Він обвів мене поглядом. - Хочу перевірити твою руку.

- Вона навіть не болять.

Я поклала пакунок з одягом на диван у кутку поруч із ліжком.

- Навіть якщо так, я все одно хочу на неї подивитись.

Знаючи, що він не відстане, я розстебнула плащ і повісила на гачок поруч із каміном, а потім задерла рукав і почала розв'язувати вузол. Невже він затяг його так, що не обійтись без ножиць?

- Дозволь мені.

Кастил підійшов безшумно, як завжди. Його теплі пальці зачепили мою шкіру. Вузол він розв'язав за мить. Пов'язка зісковзнула, відкривши тонкий поріз, який давно перестав кровоточити.

Кастил помацав шкіру навколо рани.

- То не боляче?

- Ні, присягаюся.

Я прикусила щоку. Його дотик не викликав болю, і рана не саднила. Погладжування його великого пальця були приємними і викликали мурашки.

Його груди піднялися в глибокому зітханні, а потім він випустив мою руку і ступив назад.

- Я схожу до Квентіна та інших. Розташуйся. Ти, мабуть, втомилася. Постарайся промити рану.

- Добре.

Він зустрівся зі мною поглядом, а я могла думати тільки про ті миті в стайні, коли він допоміг мені злізти з Сетті. Поцілував би він мене? Чи дозволила б я? Думаю, нам доведеться цілуватись перед людьми.

- Відпочивай, Поппі.

Він пішов раніше, ніж я змогла сформулювати відповідь, і я мала б цьому радіти. Але я...

Я не впевнена, що рада.

Я підійшла до диванчика, де лежав пакунок із одягом. У ньому виявився бузковий нічний халат і щільна темно-зелена туніка, яка, напевно, стане в нагоді.

Знявши піхви, я відсунула полог біля ліжка, і мене зустріли м'які хутра та гори подушок.

- О боги, - прошепотіла я, кинувши піхви на ліжко.

У суміжну, набагато холоднішу кімнатку я віднесла лише один глечик з теплою водою. Побоюючись, що Кастил повернеться і застане мене роздягненою, якнайшвидше вимилася, переконавшись, що промила рану чистою водою та милом з ароматом м'яти. Закінчивши, я вдягла м'який халат і зав'язала пояс. Потім дістала з сумки гребінець, розплела косу і ретельно розчесала сплутане волосся, не зводячи очей з отвору у вітальню. Пізніше, вже під ковдрою, я не думала про клан Мертвих Кісток, про шлюб або про те, що сталося у фортеці. Я навіть не думала про те, якою буде Межа Спеси вранці при світлі сонця і як дивно те, що Кастіл так швидко вийшов. Я лежала, думаючи про могили з каменів, про спалені й застарілі будинки в Помпеї та на полях між двома містами. Якби тут була Тоні, вона б вирішила, що тут ночами блукають привиди. Я зіщулилася і заплющила очі. Як тим, хто піднявся, дозволили здобути таку владу, що вони здатні без сторонньої допомоги руйнувати цілі міста?

Єдина відповідь була дуже гіркою.

Лише дуже мало хто ставив під сумнів твердження Вознесихся, та й я просто приймала те, що вони говорили, ніколи не замислюючись над підозрами, що виникали в мене. Така поведінка виходила за межі простої покори і вела до свідомого незнання.

Мені стало соромно - ще одна явна ознака того, що в багатьох дрібницях я була з ними заразом. Була спицею в колесі тієї самої системи, яка пригнічувала сотні тисяч людей, зокрема мене саму.

* * *

Мабуть, уночі в камін підкинули дров, бо моє тіло огортало приємне тепло. Навіть не пам'ятаю, щоб у моїй спальні в Масадонії було так затишно. З цієї думкою я почала потихеньку прокидатися.

Не хотілося залишати ні тепло ліжка, ні насичений аромат темних спецій та хвої. Я затишно встиглася на теплій, жорсткій постелі і досить зітхнула.

Стривайте.

Жорстка постіль?

Це... це не має сенсу. Ліжко було м'яким, таким, у якому потопавш. А зараз під моїми щогою та рукою вона стала теплою, жорсткою та гладкою. І не тільки це, ліжко ще й обіймало мою талію, моє стегно...

Я розплющила очі. Крихітні порошинки ширяли в променях ранкового сонця, що проникали крізь двері на терасу, розташовану навпроти ліжка. Полог ліжка був відсунутий, а я точно не робила цього перед сном.

І я лежу не на ліжку, принаймні не повністю. Під моєю щогою не подушка, а груди, які розмірено піднімалися і опускалися. Під моєю рукою не потерта тканина ковдри, а живіт. І мене обіймала не постіль - на моїй талії лежала важка рука, а до стегна - голого стегна - притискала мозоляста долоня.

О боги, я використала Кастіла замість подушки.

Зважаючи на те, що лежу на ньому, я сама перебралася сюди уві сні. Коли він повернувся до кімнати? Хіба це зараз важливо? Зовсім ні. Я почала розуміти всі місця, в яких стикаються наші тіла.

Зараз ситуація не має нічого спільного з тим, як ми спали в обіймах на привалах. Тепер немає виправдань, що я згорнулася на ньому.

Я завмерла, у мене перехопило подих. Мої груди притискалися до його боку. Він просунув стегно між моїми, і м'яка оленяча шкіра його штанів була в моєму дуже інтимному місці. Уві сні мій халат розійшовся нижче пояса, і між його долонею та моєю шкірою нічого не було. Його рука накрила мій бік, а кінчики пальців лежали на вигині сідниці.

Мене охопив приємний жар, очі повільно заплющилися. Я знаю, що не повинна це відчувати. Це безрозсудно, безглуздо і дуже небезпечно. Замість того, щоб насолоджуватися тим, як його тіло притискається до мого, мені слід подумати, як вибратися з його обіймів, не розбудивши його, але мій мозок працював у протилежному напрямку. Начебто... я можу знову прикинутися. Що все добре. Що це Хоук обіймає мене уві сні, і це просто черговий ранок, коли ми ось так прокидаємося. Він цілував і торкався мене, наші тіла сплелися, і все це тому, що ми закохані. І збираємося побратися лише тому, що ми так хочемо і потрібні один одному.

У мене знову збилося подих і почастішав пульс. Гарячі блискавки затанцювали по моїй шкірі і проникли у вени. Я уявила, як його рука зісковзує з мого боку назад і ще нижче. Його пальці могли викликати відчуття, про які я раніше не підозрювала, навіть після читання скандального щоденника міс Вілли Колінс. Весь мій світ зосередився на спогадах про те, як його пальці пробігають чутливою шкірою на внутрішній стороні моїх стегон, а потім прослизують у мене. Всередині мене зародилося ниюче бажання, а крихітна частина мене хотіла, щоб я ніколи не відчувала такого задоволення від його рук. Адже тоді я б не хотіла цього сьогодні, але то була лише мала моя частина. Решта не шкодувала про ті потужні і прекрасні відчуття, адже більшу частину життя задоволення було для мене під заборонаю.

Але мені не слід думати про це - про те, яке це було для нього і для мене і які почуття він викликає у мене навіть зараз. У ці ранні ранкові години, коли я могла бути самою собою, я визнаю, що мої почуття до нього виходять далеко за межі фізичного потягу.

І неважливо, що насправді я не маю бажати нічого з цього. Моє тіло не турбує, що правильно, а що ні. Я все одно тремчу від потреби.

Кастил ворухнувся, і серце в моїх грудях наче зупинилося. Він спить, але... чи може він навіть уві сні відчувати моє бажання? Його рука міцніше притягла мене, його стегно пригорнулося до верхньої частини мого. По мені прокотилася гаряча хвиля. Несподівано навіть розум зрадив мене. На мене ринули образи та відчуття – підступні спогади про те, як він цілує мою шию, ковзає по ній і дряпає гострими зубами, про вибух болю, що швидко перетворився на потужну насолоду. У моїй крові запалала пожежа, що заповнила всі мої нутрощі. У найдальшому куточку розуму я усвідомила, що це та слизка доріжка, якою я так боялася піти під час нашої... угоди. Ділити постіль. Прикидатись... закоханими. Торкатися один одного і цілувати. Прикидатись...

Вдавати, що я ще не послизнулась.

Його рука ослабла, але я, як і раніше, притиснута до нього, а моє серце б'ється так швидко, що я здивуюся, якщо він його не чує. Кожен вдих обпалював мої легені. Він ще спить? Я обережно підняла щоку.

Його голова трохи відвернута від мене. На лоб падали темні хвилі волосся. Брови та вигин щелепи розслаблені. Густі вій прикривали очі, губи розімкнуті, а груди продовжують підніматися і опадати разом з глибоким, рівним диханням.

Не в силах відвести погляд, я милувалася тим, яким безтурботним, юним і вразливим виглядає Кастіл уві сні. Бачачи його таким, я ніколи б не подумала, що йому більше двохсот років і що він здатний на жорстокі, нещадні вчинки.

Я розглядала його риси, зупинившись на повних губах. Коли я вперше побачила його, мені слід зрозуміти, що він не смертний. З ним ніхто не міг зрівнятися. Принаймні, ніхто в королівстві Соліс - навіть найпрекрасніші піднесені. То чому він захотів мене? Чому, як і раніше, хоче мене? Але тієї ночі, коли він допоміг замінити паніку та страх від кошмару чимось хорошим та бажаним, він не шукав ніякого задоволення для себе. Чи не означає це, що він... більше за мене не хоче?

Ці питання виникли не з дрібниці невпевненості, яку я всіма силами намагалася приховувати, а з чистої логіки. Я знаю, як виглядає половина мого обличчя. І знаю, які люди бачать іншу половину. Мало хто вважав би мене безперечно привабливою, хоча, як я чула, деякі стверджують, ніби привабливість не завжди викликається фізичними достоїнствами. Але я не певна, що це правда. У мене мало досвіду у таких питаннях. Якось королева Ілеана сказала мені, що краса криється не в прямих і рівних лініях. Вона показала Зірку – діамант із тих, що високо цінуються у всьому королівстві через рідкість та сріблястий блиск.

«Найпрекрасніші предмети часто мають зазубрені та нерівні обриси та подряпини, що посилює їхню красу найхимернішим чином, який ні наші очі, ні наш розум не може визначити чи досягнути хоча б малою мірою, – сказала королева, повертаючи в руках діамант, що відображає світло в нерівних заглибленнях та вершинах. - Без цих вад вони були б звичайнісінькими і пересічними, як всі інші рівно ограновані діаманти, які можна зустріти всюди. Краса, моя мила дитина, часто зламана і зазубрена і завжди несподівана».

Не впевнена, що сказане справедливе щодо людей. Схоже, що все-таки немає, оскільки Кастил весь складається з рівних, прямих ліній, і він чудовий.

Неважливо, чому він хотів мене і як міг хотіти, якщо є інші з такими ж рівними прямими лініями. Важливо те, що я гляну на нього, поки він спить, і це не дуже добре.

Я відвела погляд і прикусила губу, вирішивши, що це буде схоже на те, як зривають пов'язку з рани. Просто треба рухатись. Зробити все швидко і сподіватися, що він не прокинеться, поки я не виправлю безглуздий халат і поки Кастіл не зрозуміє, що я спала на ньому. Я почала відсторонюватися.

Раптом він заворушився. Я не мав часу відреагувати. З разуючою швидкістю він перекотив мене під себе, а його рука зімкнулась на моєму горлі. Я ахнула від потрясіння.

Зіниці його очей настільки розширені, що навколо них світиться лише тонка бурштинова смужка. Він вишкірився, оголивши гострі, трохи подовжені ікла. Низьке зв'язке гарчання вирвалося з нього і прокотилося по мені.

- Кастил! - Я спробувала звільнитися від руки, що тримає мене за горло. - Що з тобою?

Рука на моїй шії стиснулася, видавивши з мене хрипкий видих. Інстинкт узяв гору, прорвавшись крізь подив, і я замахнулася кулаком, збираючись обрушити його на руку Кастіла і вирватися. Цього не сталося. Він перехопив мою руку і притис до ліжка. Я напружилася, але його рука була немов із сталі. Піднявши ліву руку, я вцепилася в його волосся і сильно смикнула, відкинувши голову назад.

- Відпусти мене!

Від звуку, який він видав, по моїй шкірі побігли мурашки, а він легко переборював мене і знову опустив голову.

Тепер у його очах не видно бурштину, і він дивиться на мене... так, наче не знає, хто я. Ніби мене не бачить.

У мене зупинилося серце. Щось... щось не так.

- Кастил?

Єдиною відповіддю було бурчання, як у великої дикої тварини, загнаної в куток, а погляд цих майже чорних очей рушив мені вниз. Схоже, він не впізнав ні свого імені, ні мене.

Я відразу згадала, що він мені казав. У нього бувають кошмари, і іноді він прокидається, не розуміючи де він. Мабуть це зараз і відбувається.

Я змусила серце битися рівніше.

- Кастил, це я...

Розкотливе бурчання пролунало знову. Він різко вдихнув, роздмухуючи ніздрі. У прірву скромність.

Начхати, що в мене відкрито все нижче пояса, якщо він під владою нічного кошмару або ще якоїсь напасті. У мене зародилася жадлива підозра, що я ось-ось перетворюся на сніданок.

Згадавши, що засунула кинджал під подушку, я потяглася назад і схопила ручку, а Кастіл перемістився на мені і, прибравши руку з горла, обхопив мій бік.

Я відчула вигин його підборіддя внизу свого живота, і мене охопила паніка. О боги, що він робить? Я вихопила клинок і сіла, як вийшло, коли інша рука, як і раніше, притиснута до ліжка його рукою. Я притиснула кинджал до його шії.

Він, схоже, нічого не помітив, і його тепле подих опустилося нижче. Напруга стиснула мої груди і закрутилася нижче - несподівана і божевільна. Тому що він...

О боги.

Немає значення, що я подумала. Як і безсоромний трепет, що охопив мене. І те, як напружилось моє тіло, коли його дихання наблизилось до моїх стегон. З його горла знову вирвалося гарчання, цього разу інше, глибше і хрипше.

— Не знаю, що з тобою, Кастіле, але ти мусиш мене відпустити. - Я притиснула клинок до його шії. - Або доведеться з'ясувати, що станеться з атлантіанцем, якщо йому перерізатиме горло.

Схоже, це привернуло його увагу, бо він завмер і підняв погляд. Мене вразили ці чорні очі. Я змусила руку не тремтіти. Якщо він вирішить напасти, я мало що зможу зробити, щоб зупинити його. Можу нарізати його до крові, якщо буде можливість; може навіть зробити гірше.

- Злізь з мене, - наказала я. - Зараз же.

Він був абсолютно нерухомий, дивлячись на мене як хижак, що помітив видобуток і готовий стрибнути. Я напружилася, а мій дар ожив і вирвався сам по собі, як траплялося в натовпі, що вирує емоціями. Його не можна було втримати. Протягнувся зв'язок, і в мене хлинули почуття Кастіла, хвиля... болісної темряви та ненаситного голоду. Я не раз почувала себе так, коли герцог Тірман був засмучений тим, що я зробила чи не зробила, і не давав мені їсти, поки я не засвою урок. Найдовше покарання тривало три дні, і тоді голод скручував нутро у болочій потребі. Але я відчула від Кастіла не лише це. З-під відчуттів повної порожнечі пробілилися аромати насичених темних спецій, які огорнули мій рот і запалили всередині вогонь.

Кастиль голодний.

Знемагає від голоду.

Він хоче крові? Він казав, що атлантіанцям потрібна кров родичів. Він... годувався? Напевно, тут є атлантіанці. Він вкусив мене кілька днів тому. Пив мою кров, але небагато. Поняття не маю, наскільки могутня у мене кров, але якщо до неї так тягнуться вампіри, то, я думаю, вона може бути привабливою і для нього. До того ж я не знаю, як часто атлантіанцям потрібно харчуватися, але в потужному всепоглинаючому відчутті, що виходило через зв'язок, таїться глибинний натяк на те, що голод не тільки фізичний.

Крім голоду, я не відчула жодних емоцій. Бритовно-гострий сум, який завжди різав його, зник. Не знаю, чи залишилися зараз усередині нього хоч щось від Кастіла чи навіть Хоука.

З серцем, що билось, я потягла ліву руку, як і раніше притиснуту до ліжка на рівні моєї талії. Його хватка послабшала, і він відпустив, але не ворухився. Я дуже чітко усвідомлювала, як близько його рота до самої моєї чутливої частини, де проходить головна артерія. Кастил зовсім трохи повернув голову, зачепивши підборіддям вигин стегна. У кількох дюймах нижче, ближче до коліна, тяглися борозни, схожі на мітки від пазурів, але їх залишили зуби Спраглий. Зараз я не відчула ні краплі жаху, що охоплював мене тоді, ні огиди чи передчуття неминучої смерті. Лише чудове бажання.

Рука, що тримала кинджал біля його горла, затремтіла, а по мені прокотилося заборонене збудження. Це неправильно, мені не слід відчувати жар і цю вологу. Але разом з тим це здається правильним і таким природним, навіть якщо все, що відбувається, природним не виглядає.

Кастил знову видав той самий звук - гуркіт, і все моє тіло здригнулося. Я ледве можу дихати, тим паче думати. Всі мої почуття спалахнули вогнем, а коли він опустив голову, моя рука обм'якла і зручно зігнулася. Пальці судорожно розтиснулися, і кинджал упав на ліжко поряд зі мною.

- Що ти робиш? Що з тобою? Що ти?..

Кастил схопив мене обома руками, підняв, а коли притулився до мене ротом, усі панічні запитання забули. Коли його язик ковзнув у саму мою середину, повітря залишило мої легені. Це не так, як минулого разу, в один раз. Зараз не було дражливого дослідження, з яким він підводив мене до цієї порочної дії. Цього разу він поглинав мене, взявши моє тіло в полон свого рота, поринаючи в тепло і вологу впевненими та рішучими погладженнями язика. Він годувався мною, немов я – найсолодший нектар, джерело життєвої сили, якої він потребував. Я була повністю захоплена.

Я закричала, моя голова відкинулася. Я загубилася в відчуттях, що наринали. Моє тіло рухалося саме собою – чи намагалася це робити. Кастил міцно утримував мене на місці, і я не могла ні сприяти гріховній атаці, ні втекти, навіть якби захотіла. Всередині мене наростав лютий жар, скручуючи та стискаючи. Здавалося, все в мені зосередилося, що він робить. Моя спина вигнулася, і я вчепилася в простирadlo. Його губи рухалися на мені, язик – усередині мене, а гострі зуби дряпали грудку нервів. Відчуття відгукнулися в загоєній мітці від укусу на шиї.

Це було надто. Я закричала, розколюючись, розбиваючись на тисячі уламків задоволення, поки по мені прокочувалися хвилі потужного, приголомшливого звільнення.

Я ще тремтіла, коли відчула, що він підняв голову. Моргаючи, я розсіяно розплющила очі, опустила підборіддя, і мене покинула навіть та невелика кількість повітря, що ще залишалося в легенях.

Його очі були непроникно-чорними – ніякого бурштину, – але не порожніми і холодними, як у Вознеслих, а бездонними та гарячими, і так само бентежними. Він відкрив блискучі губи.

Двері тераси відчинилися, по кімнаті і над ліжком промайнув порив вітру, і влетів Кієран, тримаючи руку на рукоятці меча.

Він різко зупинився і трохи підняв брови. Не знаю, що він міг бачити і як багато тіла Кастіла затуляли відсунуті фіранки.

- Я почув твій крик, - пояснив Кієран. – Очевидно, я неправильно зрозумів.

Зараз не час бентежитися. Кастил повернув голову до Кієрана і випустив люте, попереджувальне гарчання, що озвалося в моєму тілі тяжким жаром. Такого гарчання я не чула від нього, навіть коли він тільки прокинувся. Цей звук обіцяв жорстоку розправу.

— Ладь, — пробурчав Кієран, дивлячись на Кастіла розширеними блідо-блакитними очима. — Кас, брате мій, я попереджав, що це станеться.

Не знаю, про що Кієран попереджав Кастіла, але його м'язи напружилися, приготувавшись до атаки, а мій дар... боги, мій дар, як і раніше, відкритий, зв'язок ще не обірвався. І те, що походило від нього, по-справжньому мене налякало. Їдкий обпікаючий гнів змішувався з незнайомим смаком гару, досить поганим, щоб побоюватися за життя Кієрана.

Не знаю, в який момент мене почало хвилювати, помре вольвен чи виживе, але його смерть... вона буде ще однією марною втратою. Я цього не хочу.

- Кастил, - спробувала я покликати його, сподіваючись, що він переключить увагу на мене, причому не з кровожерливими намірами.

Схоже, Кастил мене не чув. Він ще нижче опустив підборіддя, загарчав, вискалив ікла, а його пальці зісковзнули з моїх боків.

- Поппі, сподіваюся, ти чуєш, - сказав Кієран тихо і неймовірно спокійно, прибираючи руку з меча. - Коли він кине на мене, біжи. Біжи до стайнях. Там подвійні двері. Знайди Нейлла чи Делано. Приготуйся. Приготуватись? Він думає, що я втечу? Крім того, що я рідко бігала за допомогою, сумніваюся, що зможу дістатися хоча б до дверей.

- Кастил, - поклікала я ще раз і, відчувши вируючу в ньому силу, зробила єдине, що спало на думку.

Тримаючи дар відкритим, поклала долоню на його передпліччя і почала думати про всі прекрасні відчуття, які мені довелося випробувати. Про прогулянки з мамою пляжем, коли вона тримала мене за одну руку, батько - за іншу, а Єн стрибав перед нами, розкидаючи ногою пісок. Я послала це відчуття через зв'язок, через дотик моєї шкіри до нього, використовуючи той самий прийом, яким на якийсь час забирала біль.

- Все добре, Хоуку, - сказала я, не знаючи, чому вибрала саме ці слова.

Його тіло сіпнулося, наче невидима рука схопила його за плечі і відірвала від мене. Його груди часто здіймалися, спина зігнулася, а руки опустилися по обидва боки від мене. Він не ворухився. Не рухався

кілька довгих миттєвостей, але я відчувала через зв'язок, як смак гару повільно зникає і під голодом проявляється щось інше – цілий ураган сорому та смутку.

Кастил повільно підняв голову і розплющив очі. Я випустила переривчасте зітхання. Вони були бурштиновими, і лише зіниці чорними. Він зустрівся зі мною поглядом, і між нами повисла мовчанка. Тяжко проковтнувши, я прибрала руку, а Кастіл подивився вниз.

– Медова диня, – прошепотів він і, схопивши підлогу мого халата, натягнув їх на мої боки та стегна. Він затримав на мені тремтячі руки і знову глянув мені в очі. – Вибач.

А потім він підвівся з ліжка і пройшов повз Кієрана на терасу, більше не сказавши ні слова.

Розділ 23

Через двері тераси лилося сонячне світло. Кілька секунд я могла тільки сидіти і вирячитися у відчинені двері, не в змозі повірити в те, що трапилося з того моменту, як я прокинулася, пов'язана з його тілом, і до того, як він пішов зі спальні. Мене спантеличило те, що з ним сталося. А те, що я робила і що дозволяла, – приголомшило і здивувало.

Кастил збожеволів.

Я з'їхала з глузду.

Кієран зачинив двері, відрізавши приплив наповненого солодкими ароматами повітря, і висмикнув мене з роздумів. Я перевела погляд на нього, що стоїть біля каміна. Полум'я, яке більше не вагалось, заспокоїлося.

- Він не завдав тобі шкоди?

– Що?

Мій голос пролунав хрипко. Я заморгала.

- Він не завдав тобі шкоди, Пенеллафе? – повторив Кієран м'якше.

– Ні. Він...

Я глянула на свої голі ноги. Кастил не завдав мені шкоди. Хоча міг. Я не впевнена, що він не хотів цього, але те, що він зробив, не мало нічого спільного зі шкодою.

Я схопила ковдру і натягла до пояса.

Кієран стиснув щелепи.

- Він взяв тебе силою?

– Боги, ні.

Я прибрала волосся з обличчя і помітила кинджал. Він залишався на ліжку, там, куди я його впустила.

Кастил ні до чого мене не примушував, і, чесно кажучи, якби я захотіла, то могла б будь-якої миті припинити те, що відбувалося. Могла б завдати йому рани і втекти. Але не стала, бо я... я хотіла того, що сталося. Я прокинулася із цим бажанням. Не знаю, чи відчув його Кастіл крізь те, що затьмарювало його розум, але, як би там не було, я цього хотіла.

Хотіла його.

Я пошукала в собі каяття або сором - щось, що вказує на жаль про те, що трапилося, але не знайшла нічого. Як і раніше, в мені лише сум'яття та невдоволення собою. Слід поводитись обачніше, знаючи, що такі випадки тільки сприяють тому, що я все більше в нього закохаюся. Нещодавно я казала йому, що нічого подібного більше не повториться, і ось довела, що я не можу робити правильний вибір – і не один чи два рази, а цілих три. Кладовка. Нічний жах. І тепер це. Як я можу так сильно хотіти Кастіла, що мені начхати, хто він і що робить? І що він може вдіяти зі мною?

- Що сталося? - Запитав Кієран.

У мене пішла кілька секунд, щоб зібратися з думками.

- Він прокинувся і ніби не впізнав мене. Він гарчав, а його очі стали непроникно чорними. - Я дещо опустила, але, впевнена, Кієран і так уже багато знає про те, що сталося. - Очі в нього були як у того, хто піднісся. Він... з ним усе буде гаразд?

Обличчя вольвена на заздрість непроникне, враховуючи те, що сталося.

- Так, як тільки він охолоне.

– Охолоне? Думаю, йому потрібно більше, ніж просто охолонути. - Я глянула на двері. - Він збирався на тебе напасти.

– Тоді він бачив у мені виклик. Загрозу.

– Кому? Йому?

– Тобі.

У мене перевернулося серце.

- Це не має сенсу.

Кієран склав руки на широких грудях.

– Його родичі можуть бути великими власниками за певних умов або в екстремальних ситуаціях.

- Власниками стосовно чого? До їжі?

- Він тебе вкусив?

– Окрім першого разу? - Я придушила бажання доторкнутися до майже зниклої мітки на горлі. – Ні.

На його обличчі майнуло щось схоже на розчарування, і, не роздумуючи, я відкрила дар і потяглася до Кієрана. Потім буде час почуватися винною в тому, що поцікавилася без особливої необхідності. Але те, що я вловила, виявилося не схожим на розчарування, яким я його уявляю. Відчуття було тягучим і нудотним, як надто густі вершки. Занепокоєння. Він чимось стурбований.

- Що з ним? - Запитала я, хоча підозрювала, що вже знаю.

Миттю Кієран дивився на мене.

- З ним усе буде гаразд. Хоча я запропонував би тобі привести себе в порядок.

Я роздратовано примружилася.

- Дякую за пропозицію, але ти не відповів на запитання. Ти сказав, що попереджав його. Про що?

Він промовчав.

Не в силах сидіти, коли в крові почав вирувати гнів, я схопила кинджал, скинула ковдру і встала.

Кієран підняв брову.

- Ти збираєшся ним скористатися?

- Чому всі уявляють, ніби я збираюся їх пірнути, якщо беру до рук щось тупо?

- Ну, у тебе є звичка чинити саме так, – рівним тоном відповів він.

Думала заперечити, але швидко зрозуміла, що, на жаль, він має рацію.

- Тільки коли це заслужено. - Я поклала кинджал на дерев'яний столик. - І не моя провина, що деякі з вас заслуговують отримати удар кинджалом. Причому постійно.

Він нахилив голову, ніби погоджуючись із моїм поглядом.

- Тобі не варто турбуватися про нього...

- А тобі варто відповісти на моє запитання, – заявила я. - З ним цілком очевидно твориться щось недобре.

Він втратив контроль, і я відчула його голод. Він зголоднів.

- То ти скористалася своїми здібностями? - Він слабо посміхнувся. - Радий, що ти пішла моєю порадою.

Я закотила очі.

- Я знаю, що атлантіанцям треба годуватись від інших атлантіанців. Кастил казав, що вони потребують не крові смертних, а крові своїх. Що їм потрібно харчуватись. Але він так і не сказав, чому. Може, я не знавець у тому, що стосується атлантіанців, але я вважаю, що чорні очі та готовність відкусити тобі голову – це і є причини, через які атлантіанцям треба харчуватися?

- Так, чорні очі. Але відкусити мені голову він, швидше за все, хотів через ранкову активність, якій ви вдавалися.

Моє обличчя палко спалахнуло, і я закликала всі свої сили, щоб не звертати на це уваги.

- Йому треба харчуватися... - Я згадала, що було після нападу клану Мертвих Костей. - Ось чому він так дивився у лісі на мою руку! Коли ти запитав, чи гаразд він. Значить, він голодний. Ось чому він... гарчав і хотів відкусити тобі голову.

- Так. Це є частиною причин. - Кієран відвів погляд і прикусив губу. Минула довга мить. - Йому треба харчуватися. Я сказав би, що він підходить до грані, але поки що не настільки близько, щоб її перейти.

Я стривожилася.

- Як це – не близько? Він не впізнав ні тебе, ні мене.

Кієран знову перевів на мене погляд.

- Якби він був ближче до грані, він би відірвав мені голову, а ти б піднеслася, як ми говоримо, це заборонено чи ні. Або була б мертва. Якби він надто близько підійшов до грані, одна крапля твоєї крові змусила б його перейти цю грань. Ти б померла, а він, зрозумівши, що накоїв... я навіть думати не хочу про те, що він би зробив.

Я різко втягнула повітря, не знаючи, який із двох варіантів гірший. Що ж, відірвана голова Кієрана – болючіший і... брудний варіант, ніж те, що могло статися зі мною.

Якби Кастіл був надто близький до грані, якби він харчувався і потім обернув мене, я стала б... Піднеслася. Нездатною контролювати спрагу крові. Нездатною виходити на сонце. Насправді безсмертної. Але що це за життя?

Що за життя буде в мене з Кастилом? Коли я постарію і посивію, він буде виглядати як зараз. Молодий.

Повне життя. Він буде...

Стривайте. Чому я взагалі думаю про майбутнє – наше майбутнє – коли його насправді немає? Напевно, я і справді збожеволіла.

Мабуть, мені треба сісти.

- Якщо він сьогодні не був близьким до грані, то я не думаю, що захочу побачити, коли він дійде до неї.

- Ні, не захочеш. - Кієран притулився до стіни. - Він прокинувся сам чи його щось різко розбудило?

Згадуючи, що я робила і про що фантазувала перед тим, як він прокинувся, я була рада, що Кієран не дивиться на мене.

- Мабуть, я його розбудила. Я поворухнулася, і він одразу кинувся на мене.

- Тоді зрозуміло, – промимрив він, заплющивши очі. - Я не люблю говорити про нього, про такі речі. Якщо він дізнається, то, мабуть, відірве мені голову. І я цього заслуужу, бо є те, про що може говорити тільки він.

Але, думаю, тобі потрібно це знати, хоча не впевнений, що ти заслуговуєш бути присвяченою в ці відомості.

- Це чому ж я не заслуговую? – поцікавилася я.

Не я ж шастаю всюди і викрадаю людей, а Кастил.

– Тому що в таке можна присвячувати лише близьких друзів та коханих, а ти ні до тих, ні до інших не належиш.

Що ж, тут він має рацію. Але я вже знала, що Кієран не вважає за правильне таке розповісти.

- Кастіл казав, що у нього бувають кошмари, а іноді він прокидається і не розуміє де знаходиться.

У будь-якій іншій ситуації я б розсміялася над подивом Кієрана. Але нічого цікавого тут немає.

- Він тобі сказав?

Я кивнула.

– У мене бувають кошмари – страшні. Після одного з таких я розбудила його, і він розповів мені про своїх.

Обличчя Кієрана розгладилося.

– Так. У нього бувають кошмари. Ти знаєш, що з ним робили, коли він був у полоні у Вознеслих. Іноді йому здається, що він там, у клітці, що його використовують, і ні кров, ні тіло йому не належать.

Цього разу я сіла ще раніше, ніж це зрозуміла, хоч і не здивувалася. Мене придавив тяжкість слів Кієрана, а нагадування про муки, з якими зіткнувся Кастіл, прицвіхнули мене до місця.

- Коли йому сняться кошмари, про які він тобі говорив, і він починає прокидатися, іноді його розум застряє в цьому божевілья, - вів далі Кієран.

Кому, як не знати, що кошмари можуть здаватися дуже реальними.

- А якщо він не погодився, то може трохи перетворюватися на звіра, якого вони з нього зробили, - закінчив він.

У монстра.

Здригнувшись, я заплющила очі. Що він сказав, коли я назвала його монстром? «Я не народився таким.

Мене таким зробили. Але він не був таким. Моє серце зануріло так само сильно, як і того разу, коли Кастіл розповідав про свій полон.

Я переривчасто зітхнула і розплющила очі. Кієран дивився на мене.

– Він не звір, – сказала я. Не знаю чому, але мені це треба було сказати. – Не знаю, хто він, але не звір. Він не монстр.

- Ні, не монстр. - Він схилив голову набік. - Думаю, він би тобі сподобався, якби ти зустріла його до цього.

Мені так сильно захотілося, що я стривожилася. Я поклала руку собі на талію.

Губи Кієрана скривила невесела посмішка, наче він знає, про що я думаю.

- Можу уявити, що багато було б іншим.

Я повільно кивнула, витягаючи себе з безодні жалю, яка розкрилася в моїх грудях.

– А чому він не харчувався? Адже у фортеці були атлантіанці? І тут є атлантіанці.

Кієран кивнув головою.

– Він багато від кого міг би годуватись, але не став цього робити.

– Чому? Чому він довів себе до такого голоду?

Він підняв брову.

- Гарне питання, чи не так?

* * *

Моє дуже хороше запитання не отримало відповіді і мучив мене, поки я вмивалася і одягала мішкуваті штани і темно-зелену туніку, яку знайшла в пакунку Квентіна. Занепокоєли мене й інші питання, що залишилися без відповіді. Чому Кастіл не харчувався? Чи внесли кошмари внесок у печаль, що мучила його? Якщо сьогодні він був не надто близький до грані, то яким стане, коли до неї дійде? Що б сталося, якби він не... не погодувався від мене іншим способом?

І чому я взагалі дозволила Кастілу зробити те, що він зробив, коли він явно був не в своєму розумі? І чому він так вчинив? Чи штовхнула його на це спрага крові? Чи він відчув моє збудження? У мене зайнялося обличчя, і я не була впевнена, що хочу знати відповідь на це запитання.

У будь-якому разі я помилялася, коли сказала, що не прагну до смерті. Але що, якби він балансував на межі та використав рот для інших цілей? У мене всередині все обірвалося.

Я розчесала сплутане волосся. У м'якому світлі лампи їхній колір нагадав скоріше рубінове вино, ніж палаючий вогонь, якими вони часто здавалися на сонці. Я нахилила голову набік. Відмітки від укусу більше не були видно, але я все одно залишила волосся розпущеним і повернулася до спальні.

Кієран стояв біля входу на терасу, дивлячись на двері. Я не дуже здивувалася, що він не пішов.

- Виконуєш обов'язки няньки? Я ж погодилася на шлюб. - Я взяла настегнові піхви. Слово «шлюб», як і раніше, дивно звучало на моїх устах. – Я не збираюся тікати.

Він повернувся до мене.

- Чекаю, щоб спитати, чи не хочеш ти поспіяти.

– О!

Сунула кинджал у піхви і поправила поділ туніки. Вона була більш облягаючою, ніж я звикла, але чистою. Я подивилася на двері.

– Хіба... хіба ми не чекаємо на Кастіла?

- Це не обов'язково. Він знайде нас, коли буде готовим.

Я покусувала нижню губу. Якимось не зовсім правильно йти, коли він... коли він має якісь проблеми. Дивно, що я так турбуюся про нього.

- Хочеш поїсти прямо зараз? - Запитав Кієран, привертаючи мою увагу. - Чи спочатку подивитися на затоку?

- На затоку, - вибрала я, знаючи, що мій шлунок, як і раніше, зав'язаний вузлом і я не зможу нічого проковтнути.

- Добре.

Кієран відчинив двері.

Ми вийшли через терасу і перетнули подвір'я. Повітря виявилось теплішим, ніж я очікувала. За кілька секунд я закатала рукави туніки.

- Не думала, що тут буде така гарна погода.

- Якщо не рахувати Карсодонію, то ми в самій південній частині Соліса. Ночами стає прохолодно, особливо взимку, але дні залишаються приємними.

- Як і у столиці.

Я задерла голову, підставляючи сонцю обличчя. Здалеку, мабуть, через фортецю долинали голоси та сміх.

- Ти був із Кастилом у столиці?

- Так, деякий час. Мені там не дуже сподобалося.

Я озирнулася на нього, скинувши брову. Він знизав плечима.

- Забагато піднесених. Занадто багато людей.

- А в Атлантії не надто багато людей?

Ми йшли повз вищерблену кам'яну стіну. Чорні води Стигійської затоки блищали, як обсидіан, нерухомі та безмежні. Затока простягалася наскільки вистачало очей і зникала за обрієм.

- Поки що ні, але якщо населення продовжить зростати, наші міста теж будуть переповнені.

Ми піднялися на невеликий пагорб, і я обернулася. За стінами фортеці нічого не видно.

- Але у вас є Межа Спеси.

Кієран кивнув, а я все ще не могла повірити, що тут щось є. Я почала спускатися з пагорба, і трава змінилася піском. Ми підійшли ближче до зруйнованих пірсів, які виступали з води, як пальці, що згнили. Тут немає запаху вогкості, повітря пахне лавандою, але я не побачила жодної рослини з фіолетовими квітками. Я дивилася на мляві повні води, гадаючи, чи прокинеться коли-небудь бог, що спить у затоці. А якщо бог звичайних людей і закінчень повстане, то що подумає він про світ, що залишив, і про те, що зробили зі смертними, про які він дбав після їхньої смерті?

Поки я дивилася, у мені зародився раптовий порив.

- Проїшло багато років з того часу, як я відчувала під ногами пісок.

- Зараз найкращий час відчувати його знову.

Відповідь Кієрана не втримала мене. Я скинула чоботи зі шкарпетками і розтягла губи в посмішці, зариваючи пальці ніг у теплий крупнозернистий пісок.

Кієран пирхнув.

— Малік робив те саме, щойно діставався піску. Знімав взуття, щоб відчувати його ступнями.

На мене ніби опустився тягар. Я пішла до води, залишивши своє взуття та шкарпетки.

- Яким був Малік? Тобто... який він?

Кієран, що прямував за кілька кроків позаду мене, довго мовчав.

- Він був добрим і великодушним, але ще й моторошним пустуном. Кастил завжди був набагато серйознішим. - Він підійшов до мене. — Можна подумати, що це його від народження готували стати королем.

Кастил – серйозний? Ця заява здивувала мене ще дужче, ніж те, що в затоці спить бог.

Мабуть, ці думки були написані в мене на обличчі, бо Кієран сказав:

- Це з тобою Кастил такий - дражнить і намагається вивести з себе. З іншими він так себе не веде.

- Значить, це вдавання?

- Ні. Просто Кастил... живіший, коли він із тобою, – відповів вольвен, і я...

Я вирішила, що моя відвисла щелепа, мабуть, упала на пісок.

- А Малік був життям і душею сім'ї, - продовжував Кієран. Я підбрала щелепу із землі. - І я не випадково говорю в минулому часі. Навіть якщо він живий, він не буде тим самим.

- Але він матиме сім'ю, щоб допомогти згадати. Батьки, Кастиле, ти, - розсудила я. — Ви можете допомогти йому згадати, яким він колись був.

Кієран не відповів.

Я глянула на нього.

- Ти... ти думаєш, він ще живий?

- Має бути живий. Навіть якби вампіри всі ці роки тримали в полоні атлантіанців, як чистокровних, так і напівкровок, вони не дозволили б принцові померти. Завдяки йому їм потрібно менше крові, щоб зробити Вознесіння. Він надто цінний трофей, щоб дозволити йому зачахнути та померти.

У сум'ятті я на мить запліщила очі. В основному я сподіваюся, що він ще живий, але в глибині душі бажаю, щоб він помер. Яким би не було його існування під контролем піднесених, життям це не назвеш.

Вийшло питання, відповідь на яке я вже знаю. Як можна дозволити продовжувати?

Не можна.

Якщо на нас з Кастилом чекає успіх, то невже я задовольняюся тим, що проведу решту життя, надійно сховавшись, доки піднесені продовжать правити Солісом і тримати народ у страху? Красти дітей та хто знає скільки інших людей? Чи залишаться король з королевою живі чи помруть, але хіба інші, що вознеслися, не

зможуть просто знайти іншого атлантіанця і продовжувати створювати собі подібних, навіть якщо це буде заборонено?

Кастил хотів уникнути війни, але як хтось може бути впевнений, що ті, що піднеслися, зміняться? Що вони не повернуться до колишнього порядку речей?

Кієран переступив з ноги на ногу і озирнувся через плече. Примружившись, я простежила за його поглядом. Повз вищерблені стіни йшли кілька людей, одягнених у яскравий золотистий і блакитний одяг.

- Хто вони?

- Точно не знаю. - Кієран розвернувся. - Більшість місцевих жителів – старі Послідовники, атлантіанці та вольвени.

Я простежила за ними, поки вони не зникли, і мій шлунок зав'язався вузлом. Як вони мене сприймуть? Доброзичливо і по-свійськи, як Елайджа з Аластіром, чи... як усі інші?

— Ми з Кастилом приїжджали сюди одного разу, коли були молодшими, до того, як місто зруйнували, — сказав Кієран. - Це була одна з перших наших відлук з Атлантиї. Малик вирушив із нами. Місцеві жителі – напіватлантіанці та наші прихильники – знали, хто ми, і поводитися так, ніби сам Рейн повстав із затоки. Не один, а цілих два принці й мали викликати переполох.

- Безліч людей стовпилося на березі затоки. - Він примружився, ніби намагався побачити те, що тут одного разу сталося. - Якесь дівчинка послизнулася на набережній і впала у воду. Усі в паніці безпорадно скупчилися на краю.

Я сіла за кілька футів від краю води.

- За нею ніхто не стрибнув?

Він похитав головою.

— Ніхто зі смертних, які увійшли до цих вод, не повертається. Люди вірять, що варті Рейна схоплять сміливця за ноги і стягнуть на глибину. - Він підняв куточок губ у іронічній усмішці і опустився на пісок поруч зі мною. - Але Кас стрибнув. Навіть не замислившись. Просто пірнув, хоч дівчинка пішла під воду і не показувалася.

Я знову повернулася до затоки.

- Він знайшов її?

— Знайшов. Витяг її на берег, де Малик і... - Він глибоко зітхнув і витяг ногу. - Один із наших друзів зміг вибити воду з її легенів. Дівчинка задихала. Вона вижила. Ті, хто не знав, хто такі Малик і Кас, насправді визнали їх богами.

Я була рада, що дівчинка вижила, і сподівалася, що біда трапилася з містом через довгий час після її життя. Але мій розум зачепився за інше. Кієран мало не промовив ім'я цього друга, і я мав припущення, хто це.

- Це Ши була тут із вами?

— Що? - Кієран різко повернувся до мене. - Звідки ти знаєш її ім'я?

Він примружився і, перш ніж я відповіла, промовив:

- Аластир.

Я кивнула.

— Аластир розповів про неї. Що Кастил колись був заручений із його дочкою.

Риси обличчя Кієрана загострилися.

— Аластир не слід нічого говорити.

— Чому? Вона була його дочкою, — заперечила я. - Він також її втратив. І, поки ти не розсердився на нього, він навіть сказав, що, мабуть, не варто було про неї згадувати. Я нічого не говорила Кастилу.

Ну це практично правда.

- І, звичайно ж, у тебе є запитання.

— Є.

Кієран повільно похитав головою, дивлячись на затоку.

- Ти не просиш у мене поради, але я все одно його дам. І, сподіваюся, цього разу ти послухаєшся. - Його льодово-блакитні очі зустрілися з моїми. - Не говори з Касом про Ши. Не треба ступати на цю територію. Ніколи.

Я підняла брови.

— Але вона – частина його життя та...

- І чому для тебе це важливо? - З викликом запитав він. - Ваш шлюб лише тимчасовий, вірно? Навіщо тобі знати про тих, хто зробив його таким, яким він є зараз? Такі знання потрібні лише тим, хто планує майбутнє. В мені заклубилося розчарування. Кієран має рацію, але...

Я зітхнувши озирнулася і побачила верхню частину стін фортеці. Чи вже охолонув Кастил?

- Ти впевнений, що з ним усе буде гаразд?

Злегка схиливши голову, він вивчаюче глянув на мене.

- Хочеш дізнатися чесну відповідь чи ту, від якої тобі стане легше?

- Ти сказав, що він буде гаразд, - зауважила я, хоча в мені прокинувся страх.

— Буде. Поки що.

— І що означає така відповідь?

— Означає, що якийсь час він буде гаразд, але йому треба годуватися. Він давно цього не робив.

В мені забився цілком реальний страх.

– Коли він харчувався востаннє?
– Точно не знаю, але, мабуть, ще у Масадонії.
Кієран провів рукою по голові і впустив її, знову дивлячись на воду.
– Зазвичай він може не годуватись тижнями, але він двічі давав тобі кров, а потім був поранений. Це підвело його ближче до грані.
– Востаннє йому не варто було давати мені кров.
Він перевів погляд на мене.
– Знаю. Я йому казав, але він все одно зробив. Він не хотів дивитися, як ти страждаєш від болю.
Я різко втягла повітря.
– А тепер страждає він. Через мене?
– Не черз тебе, Пенеллафе. То був його вибір. І не годуватись – теж його вибір.
– Все одно не розумію. – Я засмучено набрала жменю піску. – Чому він робить це із собою? Кієране, я відчувала його голод. Дуже сильний. І що довше він тягне, то буде тільки гірше...
– І ризик для тебе зростає.
Я завмерла, хоча моє серце билосся.
– Я думала, він єдиний, з ким я в безпеці. Хіба ти таке не казав?
– Це так, але якщо атлантіанець голодний, то ніхто не в безпеці. Навіть ті, хто його турбує, і навіть ті, кого він любить.
З мене вийшло все повітря в єдиному видиху. Кохає?
– Я його не хвилюю.
Кієран дивився на мене.
– Якщо тобі від цього легше, продовжуй так рахувати. Але правдою це стане.
Я нагородила його сердитим поглядом.
– Те, що ти говориш туманні заяви, теж не робить твої слова правдою.
– Він дав тобі свою кров, чого ти не потребувала, тільки для того, щоб ти не відчувала болю, коли прокинешся...
– І щоб я не затримувала від'їзд із Нового Пристанища!
– Найцікавіше, що ми все одно не збиралися їхати відразу, як ти прокинешся, – відповів він. – Ти про це дуже швидко забула.
Я зачинила рота.
– Навіть якби справа була в цьому, хоча насправді ні, якби ти її не хвилювала, він би не турбувався про те, щоб тобі було зручно під час подорожі, правда? І якби ти його не хвилювала, він би вже використав сотні різних примусів, хай навіть тимчасових, щоб тримати тебе під контролем і полегшити всім нам життя.
Я примружилася.
– Він би не вирішив на тобі одружитися, ризикуючи викликати гнів не лише всього королівства, а й своїх батьків. Ці двоє не з тих, кого ти захочеш роздратувати тільки тому, що в тебе є шанс залишитися живою, вільною від тих, що піднеслися... і від нього, якщо такий твій вибір. Але, що важливіше, він не став наслідувати план, який розробляв роками, інакше ми вже були б на шляху до Карсодонії, щоб обміняти тебе на його брата. Тим не менш, ми тут. І єдина причина зміни планів полягає в тому, що, як він дізнався тебе, ти стала його хвилювати.
Мені захотілося, щоб Кієран забрав свої слова назад. Дуже небезпечно вони вплинули на моє серце і, що ще гірше, на мій розум.
– Ти мене дратуєш, – пробурчала я.
– Правда часто дратує. Але хочеш дізнатися ще більш дратівливу правду?
– Не особливо.
– Дуже погано, бо тобі це треба почути. Ти хвилюєш його так само, як і він тебе, незважаючи на обман і зраду, – заявив Кієран. – Ось чому ти ділилася з ним секретами, коли ще була Дівною, і дозволяла йому те, що не дозволила б нікому іншому. Ось чому ти сьогодні вранці не скористалася своїм кинджалом, хоч і знаєш, як застосовувати його проти атлантіанця. Ось чому ти хочеш більше знати про Ші. Ось чому навіть тепер ти турбуєшся про нього.
Його очі спалахнули яскравим блакитом.
– І просто щоб ти знала: єдина причина, чому я не позбавив тебе життя в ту ж мить, коли дізнався, що ти вдарила його в серце, – це тому, що ти його хвилюєш. Тепер я говорю менш туманно, Пенеллафе?
Мої губи розтулилися у переривчастому видиху. Я не хотіла чути, що він сказав. Не хотіла бачити правду у його словах. Якщо я визнаю цю правду... шляху назад не буде.
Якщо Кастил мене хвилює, це означає більше, ніж просто потяг. Це означає, що я вибачила, забула його обман і зраду, і я не знаю, правильно це чи ні. Якщо я хвилюю Кастіла, то це означає більше, ніж просто угода чи вдавання. І сенс усього цього... він лякає з багатьох причин. Кієран може помилятися. Я хвилюю Кастіла, але не глибоко. В той час, як я... о боги, я вже знаю, що це означає для мене, і відчайдушно хочу, щоб це було не так.
Що я почала закохуватись у нього з першої зустрічі і так і не зупинилася.

Але крім цього я була Дівою – фігурою, яку його народ і його сім'я, швидше за все, зненавидять. Я тільки наполовину Атлантианка. Я старітиму і помру, а він залишатиметься таким, як зараз, стільки років, що вони здадуться мені вічністю.

Я дивилася на пісок, відчуючи себе ще більш вибитою з колії, ніж раніше.

- У ніч перед тим, як я дізналася, хто він насправді, я вже вирішила, що більше не буду Дівою. Не лише через нього. Може те, що я відчувала до нього, підштовхнуло мене до розуміння: я ніколи не могла жити в шкурі Диви. Але я хотіла залишитися з ним, - зізналася хрипким голосом трохи голосніше за шепоту. - І нехай я вважала його королівським гвардійцем і знала, що йому доведеться ховатися зі мною, я хотіла бути з ним, якимось чином залишитися з ним. Тому що він змушував мене почуватися... він змушував мене відчувати себе живою. — Я тяжко проковтнула. - Він мене хвилює, він дуже мене хвилює.

— Він тоді був таким Кастилом, як тепер — Хоуком, — тихо промовив Кієран, повертаючи до себе мій погляд. - І ти це знаєш. Просто не готова це ухвалити.

Я на мить заплющила очі. Любов до Кастилу може викликати ланцюгову реакцію, яку я не зможу запобігти. Закохатися в нього – все одно, що зрадити не тільки Віктера, Рілана та всіх, хто загинув через нього, але також і саму себе. Вибачити його брехню та зlodіяння. І це означає...

- І все одно любов до нього тільки розіб'є серце, - прошепотіла я, знаючи, що це правда.

Я кохала і ніколи не переставала кохати. Але визнати це – однаково що поринути у чорну воду.

- Не обов'язково, - сказав Кієран. — Але навіть якщо й так, іноді розбите серце варте того, навіть якщо кохання зрештою закінчується розставанням.

Різкість його тону сказала мені більше, ніж його слова.

- Ти кажеш так, наче у тебе був такий досвід.

— Так. - На короткий час між нами повисла мовчанка. — Знаєш, що відбувається, коли атлантианці люблять когось?

Я похитала головою, бажаючи більше дізнатися про цю персону, яку він любив, але розлучився.

Кієран не дав мені такої можливості.

— Ідея годуватись від когось іншого здається їм неприємною. Вони вважають цей процес надто інтимним. А якщо партнер – смертний? Зазвичай смертному доводиться підтвердити, що він не проти, якщо партнер харчується, а в деяких випадках атлантианці губляться у темряві голоду. Ось чому він не харчувався. Моє серце забилося об ребра, і я сказала собі, що з Кастилом не може такого бути. Просто не може.

Кієран кілька хвилин мовчав.

— Якось Кас сказав мені, що після того, як він лише кілька разів поговорив з тобою, у нього виникло відчуття, ніби він тебе давно знає.

Я знову закопала пальці ніг у пісок.

— Я його про це питала.

— Мене просто перекосило від подиву, — пробурмотів Кієран, але коли я глянула на нього, вираз його обличчя виявився таким самим, як завжди. Нудним і трохи глузливым.

Мої губи зігнулися, незважаючи на все безумство нашої розмови, і я відвернулася назад до північно-чорної води, що сяяла на сонці.

- Він сказав, що, мабуть, це його атлантианська кров впізнала мою.

- А ти відчула те саме?

Я кивнула.

- Це можливо?

— Можливо, — за мить відповів він. — Але не думаю, що це той випадок. Швидше, це щось глибше. Щось незбагненне, набагато рідкіше і набагато сильніше, ніж кривні лінії і навіть боги. Щось настільки потужне, що у минулому призводило до великих змін.

Я напружилася, відчуючи, що не хочу знати, що він подумав. Що це виявиться чимось ще нищівнішим, ніж те, що він уже розповів. Це будуть слова, які пробудять те, що я не зможу контролювати.

— Я думаю, що ви – серцева пара.

Розділ 24

Серце пара.

Кієран не пояснив, що це означає, а я не уточнювала. Ніколи про це не чула і не хочу знати, що це.

Мені цілком вистачає роздумів про те, що Кастил до мене небайдужий, щоб забивати голову ще однією незбагненною ідеєю.

Але те, що сказав Кієран, - все, що він наговорив, - витало наді мною весь сніданок, повністю позбавляючи їжу смаку. Я весь час переводила погляд на білі прапори, розвішані на стінах обідньої зали на відстані шести футів один від одного. У центрі кожного красувалася золота емблема у вигляді сонця з променями. На сонці зображені схрещені меч та стріла.

Я зрозуміла, що дивлюсь на герб Атлантиї.

Ми снідали за вузьким столом в обідньому залі, який колись служив мешканцям Межі Спеси, а зараз був порожній – за винятком Квентіна, який приніс нам яйця, хрумкий бекон та печиво. Він розмовляв з Кієраном і здався таким же жвавим, як і вчора ввечері. Я намагалася зосередитися на розмові, усвідомлюючи, що зараз ситуація відрізняється від останнього разу, коли ми їли разом із Кієраном. Квентін не ігнорував мене і не ставився до мене з неприязню, що ледве приховується. Якщо він і знав, що я була Дівою, це його не турбувало. І це... що ж, мені б це сподобалося, якби я не продовжувала озиратися – чи не з'явився Кастіл, – і якби моя голова не була така зайнята розповідями Кієрана.

Я не могла зосередитися на тому, що, можливо, Кастіл до мене небайдужий. Не могла навіть замислитись над відкриттям, що я стадію небайдужості до нього вже давно пройшла. Не було ні часу, ні місця в голові, щоб змиритися з усім цим і тим, що це означає.

А крутилося в моєму розумі тільки те, що Кастілу треба харчуватися, і якщо сказане Кієраном правда, то мені треба переконати його годуватись від когось іншого або... годувати його самої.

Насправді ми не маємо вибору. Нейлл і Делано знають, що я наполовину атлантианка, і якщо тим, хто тут живе, це ще не відомо, вони теж скоро впізнають. Якщо Кастіл годуватиметься від когось іншого, це точно нікого не переконає у наших намірах одружитися.

Значить, це маю бути я.

Шлунок стиснувся, коли по горлу прослизнув шматочок бекону. Мене це влаштує? Я згадала свої відчуття, коли він вкусив мене минулого разу, і, взявши склянку води, мало не випила її залпом. Це буде неважко. Це буде...

Боги, це буде чудово.

Нічого спільного з укусом лорда Чейні. Нічого спільного з укусом Спраглих.

- Єдине, що мені не дуже до вподоби, - це зворотна подорож через гори, - сказав Квентін, відволікаючи мене від роздумів.

Вперше побачивши його при яскравому світлі ламп, я виявила, що у нього світле волосся. Не такі білі, як у Делано, а більше золотисті. Він юний, тонкий як тростинка і вже вищий за мене. Риси його обличчя відрізнялися витонченістю, що приваблює і утримує погляд, і я вирішила, що його обличчя в міру дорослішання ставатиме ще красивіше. Очі в нього такого ж яскравого відтінку бурштину, як у Кастіла, але їхні зовнішні куточки піднято вгору, тому здається, що він увесь час усміхається.

- Так, мені теж не до вподоби ця частина подорожі, - погодився Кієран.

- Ви говорите про гори Скотос? - спитала я, кинувши погляд на двері, напевно, всоте з того часу, як ми з Кієраном сюди прийшли.

Квентін кивнув головою, оглядаючи мене. Спочатку його погляд упав на ліву половину мого обличчя, але це все. Він не став виричатися, але й не відвів очі в збентеженні. Він побачив шрами і почав розглядати далі. Я це оцінила.

- Проклятий туман. Туман. Вдень він трохи розсіюється, але ночами? Нічого не видно й за кілька кроків перед собою.

Я згадала, що розповідав Кієран про цей протяжний гірський хребет.

- Це... атлантианська магія?

- Так. Щоб застерегти мандрівників, змусити їх думати, ніби в горах блукають Охочі, хоч їх там немає, - відповів Кієран, дивлячись на мою тарілку. - Ти доїдатимеш бекон?

- Ні. - Я посунула до нього свою тарілку. - І як працює атлантианська магія?

- Це складне питання, а відповідь ще хитромудріша. - Він узяв скибочку бекону з моєї тарілки. - І я знаю, що у твоїй голові крутяться ще сотні запитань.

Ну, зрозуміло.

- Але найпростіша відповідь: магія пов'язана з богами.

Що ж, ця відповідь викликала ще більше запитань. Мої думки перенеслися до дерева з Кровавого лісу – знамення, яке виникло з нізвідки в Новому Притулку.

- А крім того, туман не просто туман, - додав Кієран із набитим ротом. - Правда, Квентін?

- Так. - Очі юнака розширились. - Він більше схожий на систему тривоги.

- Він реагує на мандрівників, навіть атлантианців, причому на всіх по-різному. Схоже, що систему тривоги запускають великі групи. - Квентін безупинно постукував пальцями по столу. - Ось чому ми поділяємось на групи не більше трьох осіб.

Все це звучить... тривожно.

- І шлях через гори – єдиний?

- Так, але не варто сильно хвилюватися. - Квентін усміхнувся. - Раніше ми не мали особливих проблем, коли ми перевалювали через гори.

Особливих проблем?

- До речі, я можу приготувати в дорогу більше бекону. - Він схопився з стільця. - Хочете?

Кієран затримав другу скибочку бекону на півдорозі до рота.

- Коли йдеться про бекон, відповідь завжди ствердна.

Квентін засміявся і озирнувся через плече. Двері відчинилися, і моє серце підскочило до горла, поки я розглядала обличчя чоловіків і жінок, що увійшли. Їх було шестеро. Я нікого не впізнала, і мої плечі зникли.

- Їсти хочете? - гукнув їх Квентін.

Йому відповіли захопленими вигуками. Він розвернувся і знизав плечима.

- Я люблю готувати.

Кивнувши мені з Кієраном, він побіг до кухні.

Я дивилася, як увійшли розділилися на дві групи та розсілися за круглими столами біля входу. Усі кивнули на знак вітання, але ніхто не підійшов. Темноволоса жінка озирнулася. Має золотисті очі. Атлантіанці. Як і чоловік, що сів навпроти неї.

Ігноруючи нервові трепет у животі, я посміхнулася у відповідь.

Жінка відвернулася, а чоловік звернувся до свого сусіда.

Я зітхнувши, перевела погляд на Кієрана.

- Як ти думаєш, коли ми поїдемо?

- Якщо Елайдже вдалося відправити першу групу наступного дня після нашого від'їзду, вони прибудуть сюди у найкращому разі за два дні. Оскільки їхня група більша, вони не зможуть їхати так швидко, як ми. - Він витер серветкою жир із пальців. - Але звідси до гір півдня шляху верхи, тому ми дістанемося туди до полудня і зможемо до ночі дістатися до вершини хребта. І тоді опинимося в Атлантії.

У мене тьохнуло серце. Я не думала, що ми так близькі до негласного кордону.

- Ось так просто?

Він злегка посміхнувся, а молодик зі світло-каштановим волоссям схилив голову до жінки і щось прошепотів.

- Отак просто, - підтвердив Кієран.

Я відкинулася на спинку стільця і почала розглядати людей. Їхні пози здаються страшенно напруженими. Прикусила губу і розплющила чуття. І відразу про це пошкодувала, коли на мене ринули гіркі та кислі емоції. Недовіру та неприязнь можна легко сплутати, але в деяких випадках вони супроводжують одне одного. Як зараз.

Вони, мабуть, знають, хто я. Це єдина причина таких почуттів.

— Ти мовчазніше, ніж я сподівався, — зауважив Кієран.

Я закрила чуття і знизала плечима.

- Я задумалась.

Це не зовсім брехня. Під час сніданку я багато міркувала.

- Чудово.

Я кинула на нього косий погляд.

- До речі, у цьому ти винен.

- Напевно, мені варто було тримати рота на замку.

- Треба було.

- Але я не став.

- Ні. - Я зітхнула і взяла серветку. - Де він?

- Хто?

Я схилила голову набік.

- Наче ти не знаєш.

- Я багато кого знаю.

- Не вдавай, - прошепотіла я. - Де Кастіл? Він?

- Що він? - тихо спитав він, не дочекавшись продовження.

- Що, коли він не в порядку? - Я свердлила його поглядом. - Що, коли він ближче до грані, ніж ти думаєш, блукає десь і годується... випадковими людьми.

- Я нещодавно тебе знаю, - Кієран похитав головою, і мені здалося, що він намагається набратися терпіння, - але мене часом турбують твої фантазії.

- Думаю, це занепокоєння обґрунтовано, - пробурчала я.

- Гадаю, він остигає, впорядковується і розмовляє з людьми. - Кієран скоса глянув на мене. - Ти визнала, що турбуєшся про нього і цікавишся його благополуччям. Я радий.

Мені хотілося заперечувати все, але це було б очевидною брехнею. Кієран це знає. Я це знаю. І в цей момент я ненавиджу всіх, особливо Кієрана.

Тут же мені дещо спало на думку, і я з малодушним жахом обдумала цю думку. Я гадки не маю, що скажу Кастілу про сьогоднішній ранок. І взагалі про почуття. Знаю, це потрібно зробити, щоб він більше не кинувся на мене з очима, як у Вознеслого. Але щодо іншого? Можу я просто вдавати, що цього не було?

Такий план видався вдалим.

Опустивши плечі, я змінила тему:

- Чи можна дещо запитати?

- Відчуваю, що якщо скажу "ні", тебе це не зупинить.

Він правий. Чи не зупинить. Я понизила голос:

- Кастіл сказав, що якщо я відмовлюся від шлюбу, він відпустить мене. Відвезе в якесь безпечне місце. Він казав правду?

Кієран глянув на мене, піднявши брови.

- Ти по суті просиш мене зрадити його?

- Я не прошу... Гаразд - так, прошу.

- Він не обманював, - через деякий час відповів вольвен. - Якщо ти відмовишся, він тебе відпустить. Але я сумніваюся, що ти його позбудешся.

Куточки моїх губ опустилися.

- Якщо я його не позбудуся, то як же він мене відпустить?

Кієран повів плечем.

- Одне не виключає іншого.

Я насупилась дужче, але, глянувши на двері, похитала головою. Те, що він не обманював, дещо означає. Ні, це означає багато чого, адже Кастіл піде на все, щоби повернути брата.

Але задля досягнення своїх цілей він не примушуватиме мене вийти за нього заміж, не використовуватиме для викупу. Вперше відколи все почалося, я справді усвідомила, що його плани змінилися задовго до того, як я це зрозуміла. Можливо навіть до того, як він сам зрозумів, що вони змінилися. І це не просто його власні твердження чи слова Кієрана. Про зміни свідчило все, що сказав вольвен, та дії самого Кастіла. Я просто не хотіла це приймати, бачити та розуміти. Тому що, хоча Кастил не чудовисько, він здатний на жажливі вчинки, щоб досягти бажаного. Але я – виняток. Його не можна назвати добрим хлопцем – рятівником чи святим. Щоб визволити брата, він убивав. Використовував безліч людей, як смертних, так і атлантіанців, щоб його врятувати. І, як і раніше, піде на все.

Але Кастіл провів межу, яку не перейде.

І ця риса – я.

Визнати це було страшно. Моє серце вже билося, розпираюче відчуття в грудях повернулося. І це налякало мене. Ігнорувати та відкидати свої почуття до нього було легше, коли я могла переконати себе, що я для нього – лише пішака. Ще один засіб для досягнення мети.

Тепер не можна нічого ігнорувати чи заперечувати.

Не знаю, що мав на увазі Кієран, назвавши мене з Кастілом серцевою парою, проте це щось означає. Але що це змінює для мене – для нас, – я також не знаю.

Я вдихнула. Повітря пішло в нікуди, і мені здалося, що підлога хитнулася - що весь світ піді мною захитався, хоча я сиділа.

- Я піду на це.

- Я майже боюся спитати, на що ти підеш.

Я поклала руки на груди і закотила очі.

- Я запропоную себе Кастілу ... просто кажучи, як обід.

- Як обід?

- Просто кажучи.

Я глянула на Кієрана і помітила, що він намагається не розсміятися.

- Я частково здивований, але радий. - Здавалося, його плечі трохи розслабилися. - Ти потрібна йому.

* * *

Як тільки я прийшла у відведені нам з Кастілом кімнати, сподіваючись, що він повернувся, в головні двері постукав Аластир.

Я впустила його, наказавши собі не перейматися відсутністю Кастіла. З ним все має бути гаразд... на кшталт того. І година ще досить рання.

Аластир одягнений для теплішої погоди – тільки в білу сорочку на гудзиках та штани. У мене виникла спокуса обрізати рукави светра, хоча в кімнатах було прохолодно.

- Я не заберу у тебе багато часу, - сказав він, присівши на краєчок дивана і прибравши з лиця локон. -

Просто хотів провідати після того, як почув, що ваша подорож була багатша на пригоди, ніж моя.

Я сіла навпроти нього у завалене подушками крісло.

- Більша його частина пройшла без пригод, поки я особисто не познайомилася з кланом Мертвих Кісток.

- Я вухам не повірив, коли Кастіл розповів, що вони напали на вашу групу.

Кастил розмовляв з ним цього ранку. Слова Аластира принесли мені деяке полегшення, що було безглуздо.

- Чесно кажучи, я був певен, що вони вже зникли з землі.

- Ну, тепер їх точно поменшало.

Я згадала, як Кастіл скидав їх із дерев.

- Я все ще не можу повірити, що ті, що піднесли, або залишили їх там у спокої, або не знають про їхнє існування. - Я озирнулася, хитаючи головою. - Що вони про це не знають? Я була вражена.

- Соліс – могутнє королівство, але також дуже самовпевнене. Навряд чи піднесені колись припускали, що Атлантія може потай повернути деякі свої землі.

- Кастил одного разу говорив щось подібне – про зарозумілість тих, що піднесли.

Аластир кивнув.

- Хіба він не розповів тобі про Межу Спеси? Що він сподівається переселити сотні людей сюди?

Я покусала губу, не знаючи, збрехати чи ні, але вирішила, що це було б безглуздо. Очевидно, що я нічого про це не знаю.

- Ще немає.

Він трохи насупився.

- Я сподівався, що розповість. Повернення Межі Спеси неймовірно важливе для нього і для королівства. І це цілком його ідея, в якій він переконав батька з матір'ю.

Роздратування знову підняло голову, а разом з ним з'явилося і щось важче. Нареченій слід знати про його плани. Я ніяково посмикнулася в кріслі.

- Впевнена, він збирався розповісти, але стільки всього сталося.

Аластир кивнув, але я вловила у його погляді скептицизм.

- Упевнений, він би розповів. Це просто недогляд, а зовсім не ознака недовіри чи неухважності.

Я напружилася. Питання недовіри навіть не спало мені на думку, але... але це було б логічно. Те, що відбувається в Межі Спеси, представляє важливу інформацію для Вознесшихся. Якщо вони її впізнають, то можуть зробити черговий рейд на місто та зруйнувати те, що тут збудовано. Я не знаю, що саме тут звели, бо бачила місто лише миттю. Ось чому Кастіл нічого мені не розповідав, поки я не опинюся досить далеко від Вознесшихся, – щоб не ризикувати Межею Спеси, якщо мене схоплять чи... чи якщо я відмовлюся від нашої угоди? Невже він думав, що я видам відомості, які можуть завдати шкоди невинним людям?

Невинним людям, яких я нещодавно вважала винними.

Засмучена цими думками, я поцікавилася в Аластіра, як пройшла поїздка. Потім він почав говорити про майбутню подорож, і я розслабилася. Було щось заспокійливе в його голосі та хрипкому сміху, таких знайомих і так нагадують Віктера. Я була така вдячна йому за візит, що коли стало ясно, що він скоро піде, мені захотілося знайти привід, щоб він залишився.

– Я хотів поговорити з тобою про ще одне, – сказав Аластир, нахилившись уперед. – Коли ми розмовляли з Кастілом сьогодні вранці, він здавався... він був наче натягнута струна. Потім я дізнався, що його поранили, коли ви натрапили на клан Мертвих Кісток.

Намагаючись зберігати незворушність, я кивнула.

- Так, він був поранений.

– Не знаю, скільки тобі відомо про атлантіанців, їхні потреби та звичаї, на кшталт Приєднання, що відбувається, коли обирають пару, але, можливо, йому треба погодуватись. А оскільки ти ще не долучилася до атлантіанських звичаїв, я хотів переконатись, що ти про це знаєш.

Він м'яко посміхнувся, і в куточках його очей з'явилися зморшки.

До горла підкотив ком, і я мало не кинулася на шию бідолахи, але якимось чином мені вдалося не повторити той незручний момент.

– Я знаю, що йому треба годуватись, і він буде. – До моїх щок прилив жар. – Але що таке Приєднання?

Аластир розширив очі.

- Він тобі не розповів?

Я опустила плечі.

– А мав?

- Думаю так. - Він трохи звузив очі. – Приєднання можна очікувати, бо ти не чистокровна атлантіанка, але подібна розмова... її не так легко вести з людиною, яка виросла не в Атлантії. - Він почав підніматися. - І я нескінченно радий, що мені не довелося вести його зі своєю дочкою.

- Зачекайте. - Я підняла руку. - Що ж це таке?

- Тобі слід запитати Кастіла.

– Ви маєте розповісти, оскільки завели про це промову. Що це за річ – Приєднання?

Аластир на мить завмер, а потім заплющив очі.

- Це буде неймовірно незручна розмова.

Я почала посміхатися.

– Ось тепер мені справді цікаво.

- Швидше за все твій настрій дуже швидко зміниться. - Він потер підборіддя. – Боги, мабуть, він не розповідав тобі через твоє минуле.

- Мого минулого? - Я скинула брови. – Як Діви?

Він кивнув головою.

- За твоїми словами, тебе тримали як затворницю, але навіть якщо це не так, тебе шокує те, що ти почуєш.

- Гаразд. - Я згоряла від цікавості.

– Приєднання – дуже стара традиція, яку, хвала богам, нечасто йдуть. - Він невдоволено вигнув верхню губу. - Вона досить непристойна.

Як не соромно в цьому зізнатися, але моя цікавість тільки посилилася.

– Коли пов'язані первинні знаходять партнера, зв'язок може поширитись і на цю людину. Для цього всі троє – або четверо, якщо партнер також пов'язаний – мають обмінятися кров'ю. І обмін кров'ю... це досить... – Він прочистив горло і почервонів. – Він може стати дуже інтимним. Таким, що тобі, швидше за все, буде дуже незручно.

За все життя мене рідко шокувало. Останні кілька тижнів сюрпризи йшли один за одним, але цей...

Якою б пустельницею я не була, завдяки щоденнику міс Віллі Колінс я цілком зрозуміла, що намагається сказати Аластир.

- Ви маєте на увазі секс?

Його обличчя стало таким же червоним, як і моє.

- На жаль, так.

Я дивилася на нього, роззявивши рота, але зовсім не знаходячи слів.

- Але, - швидко додав він, - як я сказав, це дуже старий звичай, і хоча деякі з моїх молодших братів і сестер набагато відкритіші архаїчним традиціям, у наші дні вона не дуже часто практикується... ну, з очевидних причин.

- Я... - Мені одночасно жарко та холодно. - Але ви сказали, що на це можна очікувати, оскільки я не чистокровна атлантианка. Чому?

- Чому? - Він витріщився на мене, а потім вираз його обличчя пом'якшився. - Пенеллафе, люба, невже ви з Кастілом не говорили про майбутнє? Взагалі?

Він дивився на мене так, що в моєму шлунку розлилася кислота. Його погляд сповнений батьківського терпіння, з яким дивляться на безпорадну дитину, яка потребує допомоги дорослої.

- Ти старітимеш, і Кастіл теж, але не так швидко, і через вісімдесят років він виглядатиме так само, а...

- А я буду старою та сивою, якщо взагалі проживу так довго, - обірвала я, і з моєї мови зірвалася брехня: - Ми говорили про це.

- Приєднання знадобиться не лише для того, щоб зобов'язати вольвена захищати і твоє життя також. Цей зв'язок прив'яже твоє життя до первинного та вольвену. Ти житимеш так довго, як і вольвен.

І знову я повністю втратила дар мови. На мою голову хлинуло стільки думок, але на перший план вийшло розуміння, чому Кастіл ніколи не говорив про це. Мої м'язи напружилися, а на груди опустилася вага, що заважає дихати. Просто в цій традиції немає потреби. Що б не думав Кієран, Кастіл не має наміру зберігати наш шлюб.

Розділ 25

Усвідомлення справило набагато більш льодячий ефект, ніж повинно було, і в цьому винен Кієран з дурними розмовами про серцеві пари.

А якщо подумати, з чого б Кієрану про це розповідати?

Коли я представила подібну розмову з ним, мені захотілося протерти свій мозок дряпкою щіткою. Хоча я вважаю Кієрана привабливим, я... я навіть уявити не можу, що займаюся з ним чимось таким.

З ним та Кастілом.

Я озирнулася у пошуках склянки з водою, але не знайшла.

- Не думаю, що тобі треба про це переживати, - сказав Аластир. - Навряд чи він чекає на щось подібне.

Кастіл не дотримується старих традицій.

- А вольвени таке чекають? - Запитала я. А потім з моєї мови зірвалося дещо гірше. - Ши пішла б на це?

У Аластіра очі на лоба полізли.

Я одразу пошкодувала, що не змовчала.

- Вибачте. Гадаю, від неї, як від вольвенки, такого б не чекали. І мені не слід було про неї говорити...

- Ні. Ні, все гаразд. - Аластир подався вперед і поклав руку на мою. - Не вибачайся. Я радий, що хочеш говорити про неї.

Він знову посміхнувся, потиснув мою руку і відкинувся на спинку крісла.

- Хоча вона була вольвенкою, деякі очікували, що вона здобуде таку честь, і тоді клятва Кієрана поширилася б на неї. Вона ... - Він стиснув губи і помовчав. - Ши ніколи ні від чого не ухилялася, навіть від того, що інші вважали б огидним і грубим. Заради Кастіла вона пішла б на що завгодно.

А чи пішов би на це Кастіл?

Боги, я навіть думати не хочу.

Я проковтнула і поникла у кріслі. Думки в голові знову припустили схопитися.

- Я забрав у тебе багато часу. - Аластир знову почав підніматися.

- Зачекайте, - майже прокричала я. Мені дещо спало на думку. - Якщо Приєднання продовжує життя смертному, тоді чому король Малек не зробив це з Ізбет - своєю коханкою? Замість того, щоб перетворювати її на вампіра? Чи він не був пов'язаний?

Аластир дивився на мене так, ніби я щиро запропонувала долучитися до способу життя тих, що піднеслися.

- Король Малек був пов'язаний із вольвеном. І навіть не з одним, бо він їх переживав. Але зі смертними Приєднання не спрацьовує, у партнері має бути атлантианська кров. І навіть якби вона жила в жилах тієї жінки, цей обряд смертельно образив би королеву. Він виходить далеко за межі любовної інтрижки.

Наскільки я знаю, будь-який гідний вольвен відмовився б. - Він упіймав мій погляд. - Як ти думаєш, скільки мені років?

Його питання збило мене з пантелику.

- Не... не знаю. Напевно, набагато більше, ніж можна дати на вигляд.

- Я бачив вісім століть.

Боги богів!

- І знаєш, звідки мені відомо, що вольвен короля відмовився б від такого прохання? Останнім пов'язаним з ним вольвеном був я. І це я, розірвавши непорушну клятву, попередив королеву, що зробив Малек.

* * *

Через деякий час після відходу Аластіра ванну наповнили гарячою водою. Так звелів Кастил, за словами двох смертних – молодого чоловіка та жінки з цікавими очима. Вони не ставили запитань, не затрималися довше за необхідне і повідомили, що якщо я складу свій одяг і нічний халат у плетений кошик за дверима, їх випрають. Хоча я очікувала побачити самого Кастіла, я оцінила його жест і зраділа, що він ще не повернувся.

Мені потрібен час, щоб... все переварити.

Тому я викупалася і вимила волосся, а потім вдягла халат і зав'язала пояс. Сонце вже піднялося високо, але в кімнаті було прохолодно, хоч зовні набагато тепліше. Я сіла перед каміном і почала неквапливо розплутувати волосся, обмірковуючи то одне, то інше шокуjące питання.

Аластир був вольвером Малека? А Приєднання? Боги, невже народ Атлантиї справді чекає на це від мене – від нас трьох? Від збентеження мені стало так жарко, що я мало не відійшла від вогню. Не те щоб мені гидко. Люди самі вирішують, що робити, з ким та з якою кількістю. У мене не викликало ніяковості те, як міс Вілла описувала свої стосунки з кількома партнерами.

Гаразд, це не зовсім правда.

Я не розуміла, як це працює. Не у фізичному аспекті, його вона описала докладно. Але все це здавалося таким складним. У мене в голові не вкладалося щось подібне, коли все, що стосується Кастіла, і так заплутано.

І чому я взагалі турбуюсь? Очевидно, що Кастил не збирається цього робити. Але чи збирався він це зробити з Ши?

- Припини, - прошипіла я, намагаючись переключити думки на щось інше. Не дивно, що мої міркування повернулися до Кастіла.

На що схожий серйозний Кастіл? Це його чергова маска? Я бачила її мигцем, коли він набував владного вигляду, але зі мною він швидко стає глузливым і легковажним.

«Просто Кастил живіший, коли він з тобою».

Поклавши щітку на підлогу, я заплющила очі і задумалася про Ши. Чи був він таким із нею? Маю сумнів, що з нею він носив маски. Швидше за все, тоді він був зовсім іншою людиною.

Що з нею сталося? Я знаю тільки те, що в її долю втрутилися ті, що вознеслися. Як вона померла? Як довго вони з Кастілом були разом? Чи кохала вона його?

Звісно, любила.

Навіть за мого малого досвіду я розумію, що не варто йти цією дорогою. Я бачила, як Кастіл реагував, і нехай я раніше не була у відносинах і не була закохана, я знаю, що люди не можуть або не хочуть говорити про певні речі. Про речі, якими можна поділитися лише з тими, кого любиш, кому повністю довіряєш.

"Я думаю, що ви серцева пара".

У грудях кольнуло, і я прикусила губу. Дізнавшись про Приєднання, я зрозуміла, що Кієран дуже помилявся щодо серцевої пари, але все одно хотіла розпитати Кастіла. Хотіла знати, яким він був перед тим, як втратив Ши, втратив брата. Хотіла знати все, бо... бо він мене хвилює. Тому що я, як і раніше, закохана.

Боги.

У мене проблем по горло.

І ймовірно, що після нашої розмови Аластир це зрозумів. Що Кастіл не довірив мені свої плани щодо Межі Спеси. І, ще гірше, ніщо не переконало Аластіра в тому, що наші заручини справжні.

Я так і сиділа, відкинувши голову і заплющивши очі, коли Кастіл увійшов до кімнати. Неймовірно, але всі мої роздуми зникли, поступившись місцем зібраності.

- Що ти робиш? - Запитав він. Двері за ним зачинилися.

- Розчісую волосся.

Я випросталась і розплющила очі, але не обернулася.

- Хіба для цього не потрібна гребінець?

Судячи з голосу, він підійшов ближче.

- Потрібна.

У моїх грудях затремтіла сотня сріблястих яструбів.

За мить Кастил сидів поряд зі мною. Одну ногу він підігнув під себе, а іншу зігнув у коліні і притулив до моєї. Я повільно повернулася до нього, і в момент, коли наші погляди зустрілися, все повітря вирвалося з моїх легень. Не знаю, чи від того, що наговорив Кієран, чи ще чогось.

- Вибач. Перепрошую за ранок – за те, що я втратив контроль. Таке ніколи більше не повториться.

У мене по шкірі побігли мурашки. Вибачення було несподіваним, але я не знаю, чи хотіла його почути.

Схоже, Кастіл не міг керувати тим, що сталося, і його вибачення... викликало в мені повагу до нього. Я кивнула.

- Я збирався поговорити з тобою раніше. Я прийшов після... загалом, я повернувся, а тебе не було.

- Я пішла з Кієраном. Ми ходили до затоки, а потім снідали.

Він трохи посміхнувся.

- Я чув.

Я підняла брови.

- Чув?

Він кивнув головою.

- Мені повідомили.

Я не стала загострювати увагу на тому, що люди, які ні слова мені не сказали під час швидкоплинної зустрічі, вважали за необхідне доповісти йому, що бачили мене.

- Я прийшов знову, як тільки зміг.

- Нічого страшного. – Я проковтнула. – Дякую за ванну.

– Це мені потрібно дякувати тобі.

- За що?

- За те, що зрозуміла, як достукатися до мене сьогодні вранці, - відповів він, і моє обличчя загорілося.

Я глянула на нього, граючи кінцем пояса. Слова просилися на мову, але відразу завмирили. Він глянув на вогонь, і риси його обличчя напружилися. Я відчайдушно намагалася не думати про ранок, і тоді мені щось спало на думку.

– Чому, представляючи мене людям, ти наполягася на тому, щоб мене не називали Дівою?

- Неймовірно несподіване питання.

Справді.

- Починаю думати, що я взагалі неймовірно несподівана.

До нього повернулася усмішка.

- Мені це подобається. Примушує бути наготові, коли ти поруч. Але що стосується твого питання: чим менше люди думають про тебе як про Діву, тим більше вони вважатимуть тебе напівалантіанкою, яка полонила моє серце.

Його слова пролунали якось глухо, а коли він обернувся до мене, я помітила у нього під очима сині тіні.

- І тим менш ймовірно, що вони захочуть завдати тобі шкоди.

Я кивнула і відкрила чуття. Зв'язок утворився шокуючи швидко, і мене вдарив його голод - голод і смуток, набагато гірший, ніж зазвичай, і важкий - такий важкий. Раніше він такого не відчував. Це через те, що сталося зранку, чи є інша причина?

- Крім того, ти більше не Діва, - додав він, і я прибрала дар, усвідомивши, що закривати його стало набагато легше після того, як Кастіл дав мені свою кров вдруге. – І ти нею ніколи не була.

- Ні не була.

- Ти колись брала цю роль? - Він поклав долоню на підлогу поруч зі мною і подався на дюйм або два. - Ти хоч колись хотіла бути тим, що з тебе зробили?

Мене ніколи раніше про це не питали, і я не одразу знайшла відповідь.

- Були часи, коли я хотіла порадувати королеву або чинити так, щоб Тирмани були задоволені мною. І я намагалася поводитися добре, бути такою, якою мене очікують бачити, але це... це було однаково, що носити маску. Я намагалася, але маска дуже швидко тріснула.

– Не можна змусити воїна довго носити вуаль покірності.

Я відвернулася, відчуваючи, що в мене горять щокі.

– Я не знаю щодо воїна...

- Я знаю, - впевнено сказав Кастіл. – З того моменту, коли ти залишилася в тій кімнаті у «Червоній перлині» замість того, щоб піти, я знав, що в тебе є сила та сміливість воїна. Ось чому ти пішла на похорон Рілана. Ось що привело тебе на Вал, коли напали Спрагли, і ти давала відсіч - боролася зі мною. Ось чому ти не схилилася під зауваженнями Аластіра, коли вперше зустріла його, а кинула виклик переконанням.

Прокляття, ось що спонукало тебе вчитися боротися. - На його правій щоці з'явилася ямочка. – Ось чому ти така – через твою кровну лінію.

У грудях розлилося тепло, яке не має жодного відношення до того, що я сиджу біля вогню.

- Я все ще трохи розчарована, що походжу не з лінії перевертень і не можу міняти вигляд.

Кастіл засміявся, і його сміх здався мені таким справжнім і сонячним – як і відчуття у моїх грудях. А коли його погляд зчепився з моїм, я нарешті набула сміливості воїна, про яку він говорив.

І почала, мабуть, із найнезручнішої теми.

– Я сьогодні розмовляла з Аластіром.

- Він сказав, що збирається відвідати тебе.

– Він відвідав і... розповів про Приєднання.

Голова Кастіла так різко обернулася до мене, що я здивувалася, як він не зламав шию.

– Про що розповів?

- Мені справді треба повторити?

– Що він тобі розповів?

– Розповів, що це таке. – Я зосередилася на гребінці. – Що це обмін кров'ю, який часто перетворюється на... е... щось інтимніше.

– Боги богів, він не міг розповісти.

- Він розповів.

– Я...

Раптом Кастіл вибухнув гуркотливим сміхом. Таким голосним і нестримним, що це, мабуть, завдавало біль. Я пронизала його здивованим поглядом.

- Вибач, - видихнув він. - Дорого б я дав, щоб подивитися, як він тобі це пояснював.

Я примружилася.

- Справді?

- Прокляття, так. О боги. - Він провів рукою по волоссю, дивлячись на мене. - Можна запропонувати? Він сказав, що це грубо та огидно?

- Так. Приблизно так.

- Боги, ось старий панікер. - Плечі Кастіла знову затремтіли від сміху. - Хотів би я бачити твоє обличчя.

- Що ж, оскільки я дізналася про це від нього, в твоє обличчя мені хотілося б врізати.

- Не сумніваюся.

- Не знаю, що тут такого кумедного. Він сказав, що люди можуть цього чекати від нас, особливо тому, що я не чистокровна атлантіанка.

- По-перше, - сказав він, намагаючись відновити дихання, - не думаю, що хтось чекає на це. "Від тебе", - повисло між нами недомовлене.

- І хоча це інтимний ритуал, який тепер роблять нечасто, він не завжди сексуальний. Вважаю, для деяких він таким стає природним чином. З іншого боку, кожному своє. Люди дорослі, чинять, як знають, розумієш? Я не збираюся судити.

- Я теж не суджу.

Кастил підняв брову.

- Ні?

- Ні, - наполегливо повторила я.

- Значить, тобі цікаво? - промовив він.

- Я цього не говорила.

- Ну так.

Я проігнорувала його тон.

- Це правда, що смертний з атлантіанською кров'ю знаходить довге життя?

Кастил кивнув головою.

- Таке раніше робили?

- Я не знаю пов'язаних первинних, які брали смертних з атлантіанською кров'ю, - відповів він. - І наскільки мені відомо, такого не було. Наслідки дуже серйозні, щоб просити про це вольвена. Такий кровний зв'язок діє обидві сторони. Якщо вольвена вмирає, то вмирає і смертний, а якщо вмирає смертний, то помре і вольвен.

- О. - Я повільно заморгала. - Аластир про це не говорив.

- Стривай. - Він повернув до мене голову. - Ти взагалі знаєш, що може статися під час ритуалу та зробити його таким грубим...

- Я знаю, що може статися, - огризнулася я.

- З того щоденника?

- Заткнися.

- Ти поклала закладку в розділі, де Вілла докладно описувала, як розважалася не з одним, а з двома партнерами, один спереду, а інший?

- Схоже, ти дуже багато знаєш про цю книгу.

- Мені подобається ця довбана книга.

У мене занила щелепа від того, як міцно я стиснула зуби.

- Отже, тобі цікаво, принцеса. Є в тобі щось неприборкане.

- Я цього не говорила!

Мої щоки спалахнули.

- Знаю. - Він усміхнувся. - Пробач, я поводжуся як негідник.

- Принаймні ти це визнаєш.

- Я просто... не чекав цього. Але ти така... аматорка пригод.

- Я тебе ненавиджу, - прогарчала я.

- Але не пригоди, га? - Кастил знову засміявся. - Розумієш, я знаю, що ти не шукаєш у цьому шлюбі нічого понад необхідне.

У моїх грудях запульсував дивний, дурний біль.

- Тому тобі навіть не варто хвилюватися про це. Але Приєднання означає посилення вже існуючого зв'язку, а також додає до партнерського зв'язку. Таке не роблять легковажно, і знову ж таки, це не завжди сексуальний процес. Я знаю, що були ритуали, де учасники тримали всі частини тіла при собі.

Я підняла брови.

- Тоді чомусь Аластир казав так, ніби це...

- Щось непристойне? - Він посміхнувся. - Тому що він старий, надмірно драматичний і думає, що може допомогти.

- Чому?..

Я одразу осікла і не стала питати, чому він ніколи про це не розповідав. Я вже знаю, чому. Як знаю, чому він не говорив про Межу Спеси.

- Що?

Похитала головою і змінила тему:

- Аластир сказав, що був пов'язаний із Малеком.

– Був. Він казав, що розповів моїй матері про те, що Малек підніс Ізбет?
Я кивнула, і Кастіл відкинув голову назад.
– Аластир порушив клятву, розірвав зв'язок. Таке... дуже рідко трапляється. Часом Аластир бовтає зайве, але він хороша людина.
Я повільно кивнула. Він заплющив очі.
– Твоя мати тоді не покинула Малека?
– Ні.
– Вона залишилася з ним, бо кохала?
– Я справді не знаю, вона про нього не розповідає. Але зауваж, що вона назвала старшого сина схожим ім'ям. Цікаво, як до цього поставився їхній батько?
– Коли мама висловила невдоволення Малеку, вона зробила це віч-на-віч, але все одно те, що він зробив, набула розголосу. І інші наслідували його приклад. У якомусь сенсі все сталося дуже швидко.
– І ось до чого ми прийшли, – пробурмотіла я.
— Ось чого ми прийшли, — підтвердив він.
Я глибоко зітхнула і сказала те, що треба було сказати:
– Я знаю, що тобі треба годуватись. Знаю, що ти близький до грані і не годувався ні від кого іншого.
— Хтось тобі про це сказав, — відповів він. – І сумніваюся, що Аластир.
– Хтось мав сказати. Якщо ти не харчуєшся, то що відбувається, окрім того, що очі стають чорними? Якщо ти переходиш межу? Ти тільки пояснив, що це дуже, дуже погано.
Кастіл відвів погляд і прикусив губу.
– Це як... бути мертвим усередині. Гірше, ніж бути піднесеним. Нами опановує спрага крові, але це шалене безумство, як у Спраглий. Хоча ми не гнієм і не розкладаємось. – Він похитав головою. – Як тільки ми переходимо грань, ми стаємо сильнішими з кожною годівлею, але це як душевний розлад, тому що ми перетворюємося на шалених тварин. Дуже мало хто повертається звідти.
Я згадала, як він розповідав, що з ним робили піднесені – позбавляли крові, поки його не охоплював невгамовний голод.
– Часто, що піднеслися, не давали тобі кров?
– У деякі роки мене добре годували. – Його губи зігнулися на кшталт посмішки. – Потім давали рівно стільки, щоб я не помер, а іноді навіть замало.
Роки.
Моє серце стиснуло від жалю – до нього, до його брата і до всіх, хто пройшов через це. Але в основному до Кастіла, бо він точно знає, з чим зіткнувся його брат.
– Але ти повернувся.
– Поппі, були часи, коли я думав, що не повернуся. – Він дивився на вогонь і говорив ледь чути. – Коли не помічав часу. Коли забув, хто я та що для мене має значення. Немов деякі частини мого розуму затьмарилися. – Він провів рукою по волоссю і впустив її на коліно. – Я повернувся. Чи не таким, як раніше. Я так і не став тим самим. Але я знайшов частини себе колишнього.
Я проковтнула крізь кому у горлі.
– Я...
– Не кажи, що ти шкодуєш. – Кастіл обірвав мене різким поглядом, який раніше вразив би мене, але зараз я розумію – розумію його. Співчуття не завжди бажане. – Тобі немає за що вибачатися.
– Ти правий. Я рада, що ти знайшов себе.
У нього вирвався різкий смішок.
– Правда, Поппі? Насправді рада?
– Так. Думаю так. – Я підняла плече. – Може, ти повернувся сволота, але це краще, ніж заблукати у власному розумі. Я б нікому такого не забажала.
Тепер його сміх став м'якшим, і я натягнуто посміхнулася.
– Правда. – Він провів рукою по обличчю. – У будь-якому разі я знаю, яке бути близько до грані. Я переходив її. І я в порядку.
– Ти не в порядку, Кастіл.
Він глянув на мене трохи розширеними очима.
– Що? – Запитала я.
– Просто ти рідко вимовляєш моє ім'я.
– Чи потрібно звертатися до тебе «ваша високість»?
– Боги, – видавив він. – Ні.
Я злегка посміхнулася, а він витріщився на мене так, ніби я здійснила небувалий подвиг. Дивно, чому на нього так вплинула моя посмішка.
– Я його відчула. Відчула твій голод сьогодні вранці. Я знаю, що ти зголоднів, і знаю, як це; принаймні певною мірою. Бувало, що герцог не давав мені їсти, якщо був розгніваний. Тобі треба погодуватись.
– По-перше, дізнавшись, що герцог таке робив, я захотів ще раз вбити його. А по-друге, сьогодні вранці я зголоднів не лише по крові. – Його очі були як озера теплого меду. – Думаю, ти це зрозуміла.
Мій пульс почастішав, а голос пролунав більш хрипко, ніж зазвичай.
– Якщо ти цього не зробиш, якщо не можеш, то тобі доведеться випити моєї крові.

Кастил сіпнувся назад, наче я його вдарила. Наступної миті він уже піднявся на ноги.

- Поппі ...

- Ти не можеш так продовжувати. - Я теж підвелася, але зовсім не так граційно, як він. - Що, якщо тебе знову поранять?

- Зі мною все буде добре. - Він ступив від мене назад. - Я ж сказав, що більше не втрачу контроль.

- Не думаю, що ти маєш вибір. Це властива тобі особливість. Тобі потрібна атлантіанська кров. Ти не годувався ні від кого іншого, то може зробиш це від мене? Адже ти вже кусав мене.

Точні лінії його обличчя позначилися різкіше.

- Я цього не забув.

- Тоді в чому річ? Тобі потрібна кров. У мене кров. Так давай покінчимо з цим.

Він засміявся, але невесело.

- Покінчимо з цим? Начебто це ще одна ділова угода?

Я підняла підборіддя.

- Якщо доведеться, то так.

- Тобто ти не проти? Чи не проти стати джерелом моєї сили, враховуючи все, що я з тобою зробив? Додати це до довгого списку того, що ти не хотіла робити, але довелося?

- Що ж, якщо ти так розглядаєш... - Я роздратовано підвела руки. - Може, я вважаю за краще стати джерелом твого нормального розуму, аби не хвилюватися про те, що ти розірвеш мені шию до того моменту, як усе закінчиться.

Він глибоко переривчасто зітхнув, а його плечі напружилися.

- Ти можеш чесно сказати, що таке не повториться? - Зажадала я. - Подивися мені в обличчя і скажи, що ти правда віриш, ніби наступного разу зможеш зупинитися.

Його ніздрі роздулися, але він нічого не відповів, і я зрозуміла правду. І зрозуміла, що маю визнати ще одну правду, яку не зможу забрати назад.

- Я відчувала твій голод, Кастіле, і більше не хочу. З того моменту, як я зняла вуаль, я припинила робити те, чого не хочу. Я хочу тобі допомогти. Тому що, як це не безглуздо, і тільки боги знають чому, але я дбаю про тебе! Тому так, я не хочу, щоб мені розірвали горло, а ще я не хочу знати, що ти страждаєш марно.

Я тремтіла, почувавши себе так, ніби щойно роздяглася догола.

- Напевно, зі мною щось негаразд - насправді зі мною щось щось негаразд. Це очевидно. Але якщо ти... - Я змусила себе вимовити такі слова, перш ніж вони задушуть мене. - Якщо ти взагалі дбаєш про мене, то не захочеш наражати мене на ризик. Ти візьмеш те, що я пропоную, з вдячністю і перестанеш поводитися як ідіот!

Кастил подивився на мене, піднявши брови. Через цілу вічність його плечі опустилися.

- Я зовсім тебе не вартий, - прошепотів він.

Я здригнулася, згадавши того разу, коли він мені це сказав. Тієї ночі, коли я поділилася з ним своїм тілом, серцем і душею. Він підняв голову і, схоже, нарешті вдихнув.

- Добре.

Я повільно видихнула.

- Добре.

- З однією умовою, - додав він. - Я не робитиму це наодинці. Не після... не після того, як я так довго не харчувався. Не хочу ризикувати. Я... я можу взяти надто багато. Згодна?

Мені стало незручно при думці, що буде присутній ще хтось, але потім я згадала, як на мене подіяв його укусу минулого разу. Може, присутність стороннього припинить цей ефект.

Тож я кивнула.

- Згодна.

Розділ 26

Я стояла босими ногами на дерев'яній підлозі. Кієран переводив погляд з мене на Кастіла, і я дуже шкодувала, що дізналася про Приєднання і про те, що часом воно стає інтимним.

Кієран був з нами, хоча Кастіл вважав годування дуже інтимним процесом.

Кастил йшов лише на кілька хвилин, а коли повернувся, я стояла на тому самому місці, немов приклеєна до підлоги. Не те, щоб я сумнівалася. Я просто не могла повірити, що запропонувала йому це, і не тільки сказала, що хочу дати йому кров, але також зізналася, що дбаю про нього. Здавалося, моє життя знову за лічені хвилини змінилося безповоротно.

- Мені не треба багато, - сказав Кастіл Кієрану.

У того був такий вигляд, наче він зібрався на війну. Вони сперечалися вже хвилин десять. Кастіл вагався, а Кієран готовий був кинути його на мене.

Вольвен стояв, схрестивши на грудях руки, його очі блищали.

- Тобі потрібно більше, ніж ковток чи два. Потрібно взяти стільки, як завжди.

Кастил глянув у мій бік. На його вилицях ходили жовна. Мені здалося, треба щось сказати, підбадьорити, бо має такий вигляд, ніби він готовий втекти.

- Бери скільки треба, - промовила я, намагаючись, щоб голос звучав твердо.

Кастил витріщився на мене, і на мить у його погляді майнула недовіра. А потім він опустив вії.

Коли він розплющив очі, моє серце болісно забилося.

Він зробив крок і зупинився. Його груди різко піднялися і опустилися.

- Ти маєш останню можливість передумати. Ти впевнена?

Я тяжко проковтнула і кивнула.

- Так.

Кастил знову заплющив очі, а коли знову розплющив, у них залишилася лише тонка смужка бурштину. Він опустив підборіддя, риси його обличчя загострилися з голоду.

- Ти знаєш, що робити, - сказав він, що маячав неподалік Кірану, грубішим, майже невпізнаним голосом. - Якщо я не зупинюся.

Але чи втрутиться Кіран? У мене здригнулося серце. Крізь наростаюче в мені заборонене передчуття пробралися шупальця страху.

Кіран перейшов за мою спину, а потім його пальці лягли на мою шию. Я трохи підскочила і наказала собі не думати про Приєднання. Взагалі. Бо інакше це я вибіжу з кімнати.

- Я просто стежитиму за твоїм пульсом, - тихо пояснив він. - Для впевненості.

Мій погляд був прикутий до Кастіла. Він нагадував звіра у клітці, якого ось-ось випустять.

- Ти зазвичай так і робиш, коли він... коли він харчується?

- Ні. - Пальці вольвена були холодні. - Але зараз він надто близький до грані.

Занадто близький до межі.

Тоді для сумнівів надто пізно.

Раптом Кастил виявився переді мною, аромат пряних спецій та хвої став майже приголомшливим. Його пальці впилися в моє волосся, але він не смикав, хоча я відчувала, як його тіло тремтить.

У цей момент я чи то свідомо вирішила протягнути до нього зв'язок, чи мій дар вирвався з-під контролю.

Його голод ринув на мене, наповнивши груди і живіт терзаючим болем, який здавався бездонним. А під нею таїлася тяжкість тривоги.

Його щока торкнулася моєї, коли він нахилив мою голову назад і вбік.

- Боляче буде лише на мить. - Його тепле дихання торкнулося мого горла, голос звучав уривчасто. -

Клянусь.

А потім він вкусив.

Від дикого болю у мене перехопило подих, і я сіпнулася, обриваючи зв'язок із Кастілом. Інстинктивно зробила крок назад, але наткнулася на Кірана. Він поклав мені руку на плече, утримуючи на місці, а потім мою талію обвила рука Кастіла. Біль спалахнув сильніше, приголомшивши мене, а потім...

Мить прийшла і пішла.

Рот Кастіла потягнув мою шкіру, і я відчула цей ривок кожною клітиною тіла. Біль згас так само швидко, як і наринув. Все кудись пішло, в усьому світі залишилося лише відчуття його рота на моєму горлі і того, як він тягне кров глибокими довгими ковтками. Мої очі були розплющені і прикуті до сірувато-білої штукатурки на стелі, але тепер вони заплющилися, а губи розплющилися. Він пив, заплутавшись пальцями в моєму волоссі. Він відірвав рота.

- Недостатньо, - сказав Кіран. - І близько недостатньо, Касе.

Кастил притулився чолом до мого плеча, а його рука на моїй спині зім'яла в кулаку тканину халата.

Зв'язок відновився, і я, як і раніше, відчувала його голод. Він трохи зменшився, але все ще був сильним.

Кіран правий. Він узяв замало.

Я нерішуче підняла руки і торкнулася його передпліч. Чи не голої шкіри. Не знаю, чи зупиниться він, якщо я заберу його біль.

- Все добре. - Мій голос пролунав так, ніби я задихалася, кілька разів обіжнявши фортецю. - Тобі треба більше. Бери.

- Вона каже правду. - Кіран стиснув передпліччя Кастіла трохи вище моєї руки. - Годуйся.

Кастил здригнувся і трохи підняв голову. Його губи ковзнули по моїй щелепі, а потім уздовж шиї, через що в мене по спині пробіг трепет, і я прикусила щоку. Його губи притулилися до шкіри над укусом - легкий поцілунок, що здивував мене, - а потім його рота знову зімкнувся на шкірі, що поколювала.

Здавалося, кожна частина мого тіла зосередилася на місці, де його рота вп'явся в моє горло. Думки розбіглися, а внизу живота і між стегон розцвіла біль. Я намагалася не забувати про те, що поруч стоїть Кіран і стежить за моїм пульсом, і те, що ми робимо, більше схоже на порятунок життя, але я не могла триматися за жодну з цих думок. Кожен тягнучий рух ніби доходив навіть до пальців ніг, і цей трепет, цей біль, що ние, все нарастали, розігриваючи кров і шкіру.

Потрібно думати про що завгодно, крім відчуттів від рота Кастіла на моїй шиї, рухів його губ, м'язів його рук, що бугряться під моїми долонями. Але це було марно, і - о боги! - зв'язок з ним, як і раніше, залишався відкритим. Нею, як і раніше, йшов голод, так, але з'явилося ще щось. У мене в роті з'явився пряний, димний присмак. Цей смак, це п'янке відчуття переповнили мене. Моє тіло смикнулося від бажання, а ноги послабшали. Не знаю, чи я стояла ще сама, чи мене підтримував Кастіл. Або Кіран. Моє дихання стало

поверховим, а ниючий біль перемістився до грудей. Усередині наростала напруга, стаючи майже болісною – бритвенно-гостра насолода, що залишає свої типи шрамів.

У Кастіла вирвалося горлове гарчання. Раптом він, зробивши глибокий ковток із мого горла, втиснувся і з несподіваною силою вдавив мене спиною в Кієрана. Той з кректанням врізався в стіну позаду нас, і Кастіл придавив нас обох. Його рот рухався на моїй шиї, а його стегна смикнулися на моєму животі.

О боги.

Я відчувала, як він притискається до мене. Відчувала його в собі - його бажання і моє, що вирували і перемішалися. Вуха заповнила глухий рев, і я раптом потонула в потоці відчуттів, що напливають нескінченними хвилями. Занепокоєння про те, що відбувається і що ми не одні – позаду нас застряг Кієран, який чудово усвідомлює те, що відбувається. Сором за слизьку вологість, на яку Кастіл відповів рухом стегон, і його рука опустилася на мою талію. Бажання, яке якимось чином злилося з чимось глибшим, чимось безповоротним. І зневіра. Я обвила рукою його шию і обіймала його, бажаючи потонути в цьому вогні, доки не зрозуміла, що вже потонула.

Не знаю, коли все вийшло з-під контролю. Коли в тому, як він тримав мене, як притискався до мене, з'явився не так голод, як прагнення вгамувати іншу спрагу. Не знаю точно, коли я програла бій із власним тілом. Не знаю, коли я припинила думати про те, що до мене торкається не тільки тіло Кастіла, і не до його грудей закинута моя голова.

Це через укус? Або через потребу і бажання, що зародилися тієї ночі в «Червоній перлині» і так і не зникли, що перетворилися на вогонь у моїй крові, що спалахує щоразу, коли Кастіл близько? Чи в мені, в самій моїй суті, є щось безрозсудне і порочне, що дозволило... махнути рукою і забути все на світі? Чи зійшлися всі ці причини? Я не знала, я нічого не знала, коли тремтячі руки Кастіла ковзнули по моїх стегнах під халат. Він підняв мене навшпиньки, а потім ще вище, закинувши одну мою ногу собі на пояс. Нижня половина халата розійшлася, а верхня сповзла з лівого плеча. Коли його твердість притиснулася до м'якої моєї частини, я усвідомлювала тільки те, що перетворилася на полум'я, що вирує в моїй крові. У щось зовсім незнайоме, зухвале та безсоромне. Я стала вогнем, а Кастіл - повітрям, яке його підживлює.

Стегна Кастіла притиснулися до моїх, моє тіло відповіло без жодної усвідомленої думки і втиснулося в нього, а він усе годувався. Напруга ще більше посилилася. Не знаю, що саме так швидко вабило мене до небезпечного краю: укус чи відчуття його між моїми стегнами.

- Досить, - сказав Кієран.

Його голос мав шокувати, але лише викликав роздратування.

- Кастіл, достатньо.

Тремтячи всім тілом, я розплющила очі, ніби в тумані. Груди Кастіла бурхливо піднімалися поруч із моїм. Все повітря, що залишилося, залишило мої легені, коли я відчула, як він лизнув вологим язиком місце нижче укусу, а потім і сам укус. Усередині запальсувала напруга. Він відірвав рота від моєї шиї, кілька миттєвостей не рухався, а потім ступив назад разом зі мною. Моє серце і кров продовжували битися, і ниючий біль нікуди не подівся. Тримаючи мене однією рукою за талію, іншу він знову запустив у моє волосся, нахилиючи мою голову вниз. Я закопалася обличчям у його шию, вбираючи його запах і просто дихаючи. Я обвивала його обома ногами, навіть не пам'ятаючи, як вони там опинилися, а він тримав мене, і між нашими тілами не було жодного простору.

Він глянув поверх мого плеча на Кієрана і хрипко промовив:

- Дякую.

- Ти в порядку? - спитав Кієран, і я відчула, як Кастіл кивнув головою. - Пенеллаф?

Ледве повертаючи важким мовою, я пробурмотіла:

- Так.

- Добре.

По руху повітря я зрозуміла, що Кієран пройшов повз нас. Двері прочинилися, і свіжий вітер обдув оголені ділянки моєї шкіри, але нітрохи не погасив жар.

- Дякую, - ще раз сказав Кастіл, і двері зачинилися. Він повернув голову до мене і прошепотів: - Дякую.

Я мовчки обіймала його, захоплена ураганом... бажання. Кастіл зробив кілька кроків, нахилився і опустив мене на ліжко. Під моєю головою виявилася подушка, і він прибрав з-під мене руки. Ліжко прогнулося під його вагою, коли він сів поруч, і я розплющила очі.

Кастіл нахилився наді мною, обома руками тримаючи мою голову. Я помітила, що халат сповз ще далі, відкривши верхні півкола грудей. Соски натягли тонку тканину. А нижче видно всю ногу до самого вигину стегна. Треба б виправити халат, прикритися. Мені повинно бути ніяково, але я не ворушилася. Я не могла. Просто не могла, бо подивилася йому у вічі.

Вони палали, як гарячий мед, прекрасні та всепоглинаючі. Ми обидва мовчали, а його груди піднімалися і опадали, він дихав так само часто, як і я. Його м'язи затверділи від зусиль стримуватися. Я знала, що Кастіл приборкує себе, тому що зв'язок з ним все ще зберігався - ніколи і ні з ким я не відкривала її так надовго. І я більше не відчуваю голоду, що терзає. Замість нього з'явилося пряне та димне відчуття, майже таке ж сильне. У мене збилося подих, і я знову спалахнула.

Він розплющив губи, і з'явилися кінчики іклів. Місце укусу закололо так сильно, що по мені пробігла хвиля тремтіння, змушуючи стиснути стегна і зігнути.

Кастіл заплющив очі і переривчасто зітхнув.

- Поппі ...

В одному з цьому слові, моєму імені, стільки бажання. Я затремтіла. Він знову розплющив очі, і вони майже сяяли.

- Ти вже дала мені так багато себе, зробила для мене так багато.

Мені здалося, що він говорить не лише про мою кров. Кастіл опустил голову, і мене охопило передчуття. Він зупинився в парі дюймів від моїх губ і обхопив моє стегно долонею.

- Дозволь зробити це для тебе. Дозволь забрати біль.

Моє серце забилося, хоча все тіло напружилося. Я маю сказати «ні». На це є сотні причин. Але з моїх губ зірвалося зовсім інше, і сиплий голос здавався не моїм.

- А що про твій біль?

По ньому пробігло легке тремтіння.

- Не про мене. - Його рука перемістилася на мій живіт, голу шкіру на лівому стегні. - Дозволь подякувати тобі єдиним способом, яким я зараз можу. Дозволь висловити мою вдячність.

Я ледве могла дихати і думати, бажання все ще билось в мені в унісон з невгамовним серцем. Я, як і раніше, горю у вогні. Я, як і раніше, хочу, правильно це чи ні, – як і вранці, після якого, здавалося, минула ціла вічність.

Я ледве усвідомила, що згідно з киваю, а потім Кастіл опустил підборіддя, і його губи ковзнули по моїх. Він повернув мене набік, спиною до себе, і виструнчився позаду мене. Я зняковіло озирнулася на нього через плече. Він підвівся на лікті і зустрів мій погляд.

- Ти така смілива, - прошепотів він, підтягнувши мене до своїх стегон.

Халат сповз, і між вигином моїх сідниць та його твердістю тепер немає нічого, крім його штанів. Я прикусила губу, а він провів рукою на моє стегно і підняв мою ногу, щоб просунути свою між моїми.

Він провів по моєму боці, руці, а потім назад.

- І сильна.

Халат зісковзнув далі, ніби йдучи за його рукою. Я помітила, що тканина ще сильніше розійшлася, відкривши одну груди. У мене зашарілися щоки, коли я побачила доказ мого бажання в набряклим соску. Рука Кастіла зімкнулась на моїх грудях, і я ахнула, коли він погладив його великим пальцем. Моя спина вигнулась, втискаючись у нього.

- Така благородна, - видихнув він.

Його рука ковзнула далі, нижче пупка, по голому боці, а потім ще нижче. Його пальці натрапили на вологу, що накопичилася там, і він обхопив мене знизу долонею. Його дотик як тавро. Він ліниво витяг один палець до самого мого центру і почав погладжувати легкими, грайливими рухами, через що все моє тіло почало звиватися. Ці невагомні, як п'р'іною, торкання тривали доти, поки я не подумала, що зараз вилізу зі шкіри, що точно спалахну, і тоді він занурив палець у мене. Моя голова відкинулася назад, до його грудей, я голосно видихнула.

- І така гарна, - видавив він крізь зуби, прибираючи палець, а потім просунув назад.

Він нахилив руку так, що його великий палець танцював на чутливому грудці нервів, і продовжував повільно рухати туди-сюди своїм довгим вмілим пальцем, дедалі більше збиваючи моє дихання. Іншою рукою він обхопив мене впоперек, накривши долонею напружені груди, і додав другий палець, розпалюючи вогонь ще сильніше.

Я витяглася і скрикнула, притискаючись до його руки, до нього. Його дихання виривалося різкими поштовхами. Повернула до нього голову – він спостерігав за своїми руками, за тим, як я підводжусь і трусься за його руку. Поринула в чарівні відчуття, в цей несамовитий. Реальність помчала геть. Я не була бранкою. Він був загарбником. Ми не були партнерами в угоді, які використовують один одного. Були просто ми, його вмілі пальці та руки, тепло його обіймів, чудова напруга всередині мене. Він затремтів, вилаявшись, а я скакала на його руці, на твердості, що притиснулася до мене ззаду. Ми були всім цим і раптовим трепетом сили та контролю.

Він почав усунутись, між нами виник простір, але я була при владі вогню. Простягнувши назад руку, я вчепилася пальцями в його стегно і встромила нігті в безмовній вимозі.

Кастіл підкорився.

Він придушив чергову лайку, на мить його гарячі губи торкнулися моїх, і його пальці стали рухатися наполегливіше і глибше. Я розгойдувалася на ньому, ми обидва рухалися без жодного ритму. Напруга внизу мого живота закручувалося і закручувалося.

- Поппі, я...

Він замовк, коли я поклала іншу руку поверх його руки, тримаючи його поряд зі мною і продовжуючи рухатися.

І це сталося – напруга вирвалася, озвавшись у всьому тілі. Я застогнала, коли по мені прокотилося звільнення, і здригнулася на його пальцях, а він здригнувся за моєю спиною, як і раніше, рухаючи своїми проклятими пальцями, витягуючи кожну нищівну хвилю відчуттів, поки мої руки не впали з нього і я не обм'якла. Поки що його дихання у моєї щоки не стало рівним. Тоді він повільно прибрав пальці.

Але його рука не пішла далеко і, ковзнувши вгору, зупинилася нижче за пупок. Іншою рукою він підтягнув половинки халата, закріпивши його під моїми грудьми. Була в цій дії якась... ніжність.

Я відчула вологу на попереку і трохи нижче. Відкинула голову назад і убік.

Кастил лежав на подушці за мною, його обличчя було розслаблене так, як бувало, тільки коли він спить. Очі під тяжкими віками прикриті віями.

Він зустрів мій погляд, і сталося щось дуже дивне. Його щоки залилися рум'янцем, і він відсунув від мене стегна.

— Пробач, — промовив Кастил язиком, і на його губах з'явилася хлопчача посмішка. - Цього не мало статися.

Я опустила погляд нижче. Спереду на його штанах темніла чорніша пляма. Мокра. Почервонівши, я знову зустрілася з ним поглядом.

- Такого не траплялося з ... - Його посмішка стала сором'язливою, і завдяки їй і слабкому рум'янцю на щоках я ніби побачила зовсім іншу людину. — Загалом раніше такого не траплялося ніколи.

— Правда? - Перепитала я, здивуючись тому, який у мене хрипкий голос.

— Правда. — Він упіймав мій погляд. — Я не хотів... Тобто, звісно, я хотів цього. Я хотів більше. Я завжди хочу більше, коли справа стосується тебе.

Його очі знову стали яскравішими, і я стиснула пальці ніг.

- Але я хотів, щоб це сталося завдяки тобі.

Боги, у тому, як він це сказав, також була така ніжність.

- Це й було завдяки мені. Ти намагався відсунутись. - Я відвернула голову, і мій погляд упав на його руки. — Я не дозволила.

— І мені це сподобалося. - Він помовчав. — Дуже. Само собою.

Я вигнула губи.

- Хто знав, що ти можеш бути такою вимогливою, - вів далі Кастіл, і я закотила очі. — І це мені також сподобалося. Само собою.

Я посміхнулася.

Його видих м'яко щекотав мою шию ззаду.

- Те, що ти зробила для мене? Запропонувала нагодувати? Я знаю, що це було страшно.

Не було жахливо. Насправді ні.

— І я просто хочу, щоб ти знала, що я... — Він прочистив горло. — У мене немає слів, окрім «дякую».

Я дивилася на його пальці і жили на руках, шукаючи в собі хоч трохи шкоди чи сорому. Напевно, збентеження прийде пізніше, коли я побачу Кієрана, але я не шкодую, що запропонувала Кастілу свою кров. І, як і раніше, не шкодую, що сталося далі. Це не здавалося ганебним чи неправильним. Це здавалося природним, і якесь внутрішнє чуття підказувало, що така близькість після годування — звичайна справа, і це нормально — дати волю чомусь більшому. Що якби я виросла в Атлантії, якби ми з ним були іншими людьми, такі наслідки були б звичайними. І мені знову здалося, що... що земля під нами захиталася і зрушила.

— Не треба мені дякувати. — Я заплющила очі. — Це був мій вибір.

* * *

Кастил прибрав з-під мене руку, і ліжко хитнулося, коли він підвівся. Охоплена теплою знемогою, я дивилася, як він іде до своєї сумки, що лежить поруч із ліжком. Щось діставши з неї, він зник у ванній і зачинив за собою двері. Я почула звук води, що ллється зі глеків у ванну, а потім плескіт. Як він терпить таку холодну воду?

Поворухнула пальцями ніг на ковдрі, зім'ятій у задньому ліжку, розмірковуючи, чи не варто мені встати або хоча б натягнути ковдру, але було так затишно, що не хотілося докладати зусиль. Я заплющила очі і відкрила, коли почула, як відчиняються двері. Кастил вийшов з ванної в одних вільних бавовняних штанах, які трималися на стегнах непристойно низько. Мені не слід було так виріятися, але я вбирала вигляд його підтягнутого, м'язистого живота і чіткі лінії грудей і плечей. Він досяг такої форми, роками вправляючись з мечем і використовуючи тіло як зброю, але дивитися на нього.

Це слід заборонити.

Кастил упіймав мій погляд, і його повні губи зігнулися. На правій щоці з'явилася ямочка.

А потім і на лівій.

- Мені це подобається, - сказав він.

— Що?

- Як ти на мене дивишся?

Я простежила за тим, як він засовує в сумку згорнуті в рулон штани.

— Я на тебе не дивлюсь.

- Отже, я помилився, - сказав він. Ямочка на правій щоці залишилася.

Він випростався, і м'язи на його спині заворожливо заграли.

Я чекала, що він жартуватиме з того, чим ми займалися, але вже вдруге за день помилилася в тому, що стосувалося його.

Кастил не став жартувати.

Він зник з поля зору, і мені якимось чином вдалося не обернутися до нього. Через кілька секунд ліжко знову прогнулося під його вагою. У мене здивувався. Побачивши його в цих штанах, я мала зрозуміти, що він не збирається йти, але, напевно, я не очікувала, що він залишиться. День ще в самому розпалі, тільки настав полудень.

Кастил схопив ковдру і натягнув на мене - на нас, а потім примостився за моєю спиною, як і раніше.

Повисла мовчанка, заповнивши кімнату. А потім він сказав:

- Можна ... можна я просто обійму тебе? - Я ніколи не чула, щоб він говорив так невпевнено. - У мене є справи, і я знаю, що ми не на публіці, і те, що між нами сталося, нічого не змінює, але можна... можна ми просто вдамо?

Моє серце знову забилося, і я не знаю, чи це було від годівлі, чи від того, що ми робили потім. Або через м'якість його прохання, через ранимість, що прозвучала в ній, і від відчуття, що наші відносини ще більше змінилися. Може, всі ці причини збіглися і спонукали мене відповісти:

- Можна, можливо.

Кастил уривчасто видихнув, але не ворухнувся. Коли я озирнулася через плече, його очі були заплющені, а губи розплющені. З ним все добре?

- Кастил?

Густі вій піднялися, відкриваючи неймовірно яскраві янтарні очі.

- Я... я не думав, що ти дозволиш.

Я опустила голову на подушку та облизнула губи.

- Треба було не дозволити?

- Так? Ні? Не знаю. - Він нарешті поворухнувся, просунув одну руку під мене, а другий обійняв і підтягнув ближче, впечатаючи мою спину у свої груди. - Але забрати згоду вже не можна.

Я трохи посміхнулася, влаштовуючись у його обіймах, у його теплі. І дозволила собі ще дещо.

Дозволила собі цим насолоджуватися.

Розділ 27

Надягши через голову чисту туніку Кастіла, я оглянула себе і зітхнула. Завдяки надто вільним штанам і сорочці не за розміром, що доходить майже до колін, я виглядаю трохи безглуздо. Але проста чорна сорочка набагато краща, ніж занадто щільний светр.

Ми спали недовго, може, трохи більше години. Коли я прокинулася, Кастил лежав, спершись на лікоть, і дивився на мене. Я запитала, що він робить, а він відповів просто: «Любуюсь краєвидом».

Я зашарілася тисячею відтінків червоного, а він усміхнувся і, опустивши голову, торкнувся губами мого чола. Потім сказав, що в нього є ідея, і ось я стою в мішкуватих штанах та його сорочці.

Перед тим, як вийти з ванної кімнати, я глянула в овальне дзеркало і побачила свою шию. Шкіра навколо двох червоних уколів трохи порожнішала. Я торкнулася цього місця: воно було чутливим, але не болючим. Встаючи з ліжка, звернула увагу на те, що тіні під очима Кастіла зникли, і обличчя більше не здавалося загостреним. Просто дивно, як швидко на нього вплинула моя кров.

А ще дивно, як на мене вплинув його укусу.

Тієї миті, коли його рот зімкнувся на моїй шкірі і початковий біль від укусу пройшов, я ніби впала в світ, де мав значення тільки він і відчуття того, як він тягне частину мене глибоко всередину себе. Не мало значення те, що Кієран розповів про серцеві пари. Більше не було важливо те, що Кастил, можливо, приховав від мене правду про Межу Спаси - або побоюючись, що я розбалакаю, якщо потраплю в полон, або не наважившись довірити мені цю інформацію, поки ми не опинимося за межами досяжності Вознесихся. Забулася і шокуюча розповідь про Приєднання. Не залишилося сорому від того, як я була затиснута між Кієраном і Кастілом, а Кієран - практично пришиплений до стіни натиском Кастіла. Я перетворилася на полум'я, і ніщо не мало значення.

Але тепер?

Тепер я відчуваю незручність, думаючи про Кієрана, - він повинен знати про традицію. Кастил мені про неї не розповідав, не вважав за необхідне. Адже наш шлюб буде тимчасовим. Ця традиція, можливо, не така безневинна, якою її виставив Кастил, принаймні, не завжди. Але мені не було соромно за те, чому Кієран став свідком. Не знаю, чи я повинна соромитися, але мені так не здавалося. Моя реакція на Кастіла була природною, і навіть якщо те, що сталося потім, коли Кастил висловлював подяку, було дурним і безрозсудним, у глибині серця воно теж здавалося правильним.

Я спалахнула при спогаді про очевидну втрату контролю Кастілом і витягла волосся з-під коміра, залишивши його розпущеним. Він сказав, що раніше такого ніколи не траплялося - навіщо б йому про це брехати? Те, що це сталося зі мною, здавалося немислимим, але в цьому було дивне відчуття сили, стародавньої, як саме час. Сили того роду, якою, як я уявляла, володіла міс Вілла, і жінки, які працюють у «Червоній перлині», та відвідувачі цього закладу.

Почувши кроки Кастіла у спальні, я відірвала погляд від дзеркала і відчинила розсувні двері.

Кастил встиг переодягнутися. Майже. Він одягнув штани та чоботи, але білу туніку ще тримав у руках. У твердих лініях його грудей і живота було щось неймовірно привабливе, але колишня сміливість залишила мене.

- Отже, щодо моєї ідеї, - сказав він, піднімаючи сорочку над головою.

- Майже боюся питати.

Я підійшла до дверей на терасу. Кастил відкрив її, коли ми прокинулися. По плитковій підлозі розлилося тепле сонячне світло.

Він приглушено засміявся, надягаючи сорочку через голову.

- Ти мене пораниш.

Кастил стояв спиною до мене. Я посміхнулася.

- Не сумніваюся.

- В саме серце. - Він повернувся до мене і залишив сорочку незаправленою. — Оскільки ще день, я подумав, що ми можемо прогулятися.

У мене скипіло радісне хвилювання.

— Куди? - Запитала я, повертаючи довгий рукав.

- Я подумав, що ти не проти побачити справжню Межу Спеси.

Я відкрила рота, щоб запитати, чи довіряє він мені настільки, щоб показати місто, але змогла втриматися.

Він окинув мене поглядом.

— Що?

- Я не проти.

Схиливши набік голову, Кастил мить вивчаюче дивився на мене, ніби не вірив моїй відповіді.

- Радий це чути. - Він ступив уперед і зупинився переді мною. — Але з умовою.

— Яким?

Він підняв мою руку і склав краї рукава у вигляді манжети.

— Ми продовжимо вдавати.

У мене здригнулося серце.

— Що ти — просто Хоук?

- А ти просто Поппі. - Він закотив мій рукав, зупинившись під ліктем. - Хочеш вище?

Я зрозуміла, що він питає через бліді шрами на внутрішньому згині ліктя, і кивнула.

Його очі схвально блиснули, і він підігнув рукав вище ліктя.

— Ми не витрачатимемо залишку дня на роздуми про минуле.

— І на занепокоєння про майбутнє? - Додала я.

Кастил кивнув і показав жестом підняти іншу руку.

- Ми просто будемо Хоуком та Поппі. От і все.

Я дивилася, як він закочує другий рукав.

— До тебе ніхто не ставитиметься як до Хоука. І в мені не бачитимуть Поппі.

Він підвів на мене погляд.

— Решта не має значення. Тільки ти і я.

Серце знову здригнулося. Не можна заперечувати, що прикидатися - дуже нерозумно. Вдавання розмиває межі і... не здається вдаванням. Але також не можна заперечувати: я хочу саме того, що він запропонував.

І коли я утримувалася від дурниць?

Крім того, я хочу побачити Межу Спеси.

Сказавши собі, що то головна причина, я кивнула.

- Згодна на твою умову.

На його правій щоці з'явилася ямочка.

- Значить домовились?

— Так.

— Тоді треба скріпити договір. Знаєш, як атлантіанці скріплюють угоди? Поцілунок.

- Справді? — недовіриливо перепитала я. - Дуже сумнівно.

- Можливо.

— І дуже схоже на брехню.

— Так, — кивнув Кастил.

Я не змогла стримати сміх, що рветься назовні. А Кастіл рухався так неймовірно швидко. Він нахилив голову, і його рот опинився на моєму ще до того, як я засміялася. Мене струсонув дотик його губ до моїх.

Поцілунок... такий же п'яний, як і укус, як і все, що походить від Кастіла. А потім його пальці закопали в моє волосся, відкинули назад мою голову і не зустріли протесту. Поцілунок заглибився, і від дотику його іклів, його язика до мого по мені пробігла хвиля гарячого, напруженого тремтіння.

- Вибач, - прошепотів він у мої губи. — Знаю, спочатку треба було спитати, але твій сміх... я нічого не міг з собою вдіяти, Поппі.

Його руки пересунули на мої щоки, і пальці не вагалися, коли дійшли до шрамів.

- Ти маєш повне право мені врізати.

Не хочу його бити. Хочу, щоб він ще раз поцілував мене. Я тихо видихнула.

— Тепер угоду скріплено?

Кастил голосно проковтнув.

— Так. - Він подався назад і взяв мене за руку. - Ходімо. Якщо ми затримаємось ще трохи, то навряд чи покинемо цю кімнату.

Я широко розплющила очі. Він явно говорить серйозно, і мені знову пробігли мурашки.

Кастил вивів мене через терасу у двір, як і раніше, міцно тримаючи за руку. Я подивилася на залитий сонцем Вал і примружилася.

– На Валу люди.

- Так, і минулої ночі теж були. Ти просто їх не бачила.

- Зір смертних залишає бажати кращого, - пробурмотіла я, і він самовдоволено посміхнувся. - Але я думала, що так далеко на сході, що піднеслися, не становлять загрози.

- Не уявляють, але краще перебдіти.

Наші чоботи м'яко тупотіли по галявинах та піску.

– Аластир сказав, що відновлення Межі Спеси – твоя ідея.

– Здебільшого, – тільки й відповів Кастіл.

Ми підійшли до стайні. Я відчула укол розчарування, але одразу нагадала собі, що сьогодні ми не думатимемо про майбутнє.

- Що щодо поїздки верхи? - Запитав він. - Це недалеко, але мені ліньки йти пішки.

– Мене влаштує і те, й інше.

– Чудово. Бо маю ще одну ідею.

З відкритих дверей збруйного сараю вийшов літній чоловік.

- Як справи, Коултоне? – поцікавився Кастіл.

Чоловік виступив уперед, витираючи лису голову носовою хусткою. Що ближче він підходив, то ясніше ставало, що він вільний. Очі в нього блакитні, мов зимовий ранок.

- Добре. – Він схилив голову у привітанні. - А у тебе?

- Ніколи не було краще.

Коултон посміхнувся і перевів погляд на мене. Раптом його посмішка застигла, він відсахнувся назад, дивився на мене. Я напружилася, руки рефлекторно стиснулися, стиснувши кисть Кастіла, але одразу змусила себе послабити хватку. Вольвен так відреагував або через шрами, або тому що зрозумів, хто я – ким я була. Діва. Я нагадала собі, що не можу звинувачувати його у такій реакції.

- Все добре, Коултоне? – рівним тоном запитав Кастіл.

Вольвен моргнув, посмішка повернулася. Він глянув на принца, і його оливкова шкіра стала червоною.

- Ну так. Так. Прошу вибачення. Мені щойно здалося дуже дивне. Мене начебто вдарило статичним розрядом. - Він сунув хустку в передню кишеню безрукавки. - Це вона? Твоя наречена?

Мені хотілося вірити, що вольвен сказав правду, але я чудово знаю: не слід вірити чомусь тільки тому, що так хочеться. Я відкрила чуття і потяглася до Коултона. Невидимий зв'язок встановився, і я чекала гіркого смаку, що давить тяжкості недовіри та неприязні. Але відчула інше. Холодний сплеск у моєму горлі виявився здивуванням, а за ним послідувала терпка збентеження. Мабуть, він сказав правду.

- Це Пенеллаф, - сказав Кастіл. - Моя наречена.

Почувши в його тоні холодність, я зробила крок уперед і з усмішкою простягла руку.

- Приємно познайомитись, Коултоне.

На його обличчі знову з'явилася посмішка аж до вух.

– Для мене честь познайомитись із тобою.

Вольвен узяв мою руку і розплющив очі. Я знову відчула через зв'язок подив.

- Ось знову. Відчуття статичного розряду. - Він розсміявся, не випускаючи моєї руки, і похитав головою. - Мабуть, це ти, Пенеллафе.

Я нічого такого не відчула.

- Не впевнена.

- Не знаю. Відчуття таке, наче ти... сповнена енергії. Я чув, що ти ведеш походження з Атлантиї. - Він потис мою руку і відпустив, дивлячись на Кастіла. – Гадаю, із потужної лінії.

Я наморщила чоло, а Кастіл схилив голову.

- Думаю так.

- Ви прийшли за Сетті? - Запитав Коултон. - Якщо так, то він на пасовищі.

– Ні. Нехай відпочиває. Мені просто потрібні два коні.

- Два коні? – перепитала я.

– Це моя друга ідея. - Риси Кастіла розслабилися в посмішці. – Навчити тебе їздити верхи.

– Що? - Прошепотіла я.

– А! У мене є для цього чудові коні. - Коултон розвернувся і попрямував до стійла в правій стороні стайні. – Тут стоять дві старі кобили зі спокійним норовом. Вони навряд чи понесуть.

- Ти думаєш, це гарна ідея? - Запитала я.

- Зараз найкращий час, - сказав Кастіл. - Після їзди на Сетті у тебе все вийде.

Я не була в цьому така впевнена.

Коултон вивів кремезний кінь, білий з коричневими плямами, і інший - палевий. Обидві були меншими за Сетті, але все одно досить великі, щоб затоптати мене до смерті.

- Як ти думаєш, яка більше підійде? - Запитав Кастил.

– Моллі – гарна дівчинка. - Коултон поплескав по боці плямистої. - Вона буде смирною.

Коли коней осідляли, Кастіл підштовхнув мене до Моллі і тихо сказав:

- Ти впораєшся. Я триматиму поводи, поки ти вчишся.

Поки що поводи обох коней стискав Коултон.

Намагалася відкинути хвилювання і легкий страх. Я завжди хотіла навчитися їздити верхи, мені бракувало цього необхідного вміння. Зараз справді найкращий час.

Підійшовши до Моллі збоку, я погладила її мордою і проковтнула. Кастіл наблизився, і я зрозуміла, що він збирається допомогти мені піднятися.

- Якщо я впаду, постарайся мене спіймати.

- Впіймаю.

- Будь ласка, не вбивай мене, - пробурмотіла я і схопилася за сідло. - Буде дуже незручно прийняти загибель від коня на прізвисько Моллі.

Обидва чоловіки засміялися, але коли я поставила ногу в стремено, Кастіл спитав вольвена:

- Ти тримаєш поводи?

- Молі нікуди не дінеться.

Злетіла вгору, в останній момент згадавши, що треба перекинути ногу. Через мить я вже сиділа, і я зробила це сама. Я подивилася на Кастілу.

Він усміхнувся, і в мене защеміло серце. З'явилися обидві ямочки.

- Тепер у мене не буде виправдань для неналежних дотиків у відповідних випадках.

- Впевнений, ти вигадась щось інше, - зауважив Коултон.

- І правда. - Кастіл прикусив нижню губу. - Я дуже винахідливий.

Я закотила очі, хоча сама мало не лускала від гордості. Може, багатьом людям залізти у сідло – не таке велике досягнення, але не для мене.

Не зводячи з мене очей, Кастіл виліз на іншого коня, якого, як виявилось, звуть Тедді. Почувши це ім'я, Кастіл насупився так, що я мало не засміялася.

- Готова? – спитав він, тримаючи поводи обох коней.

Я кивнула, чіпляючись за цибулю сідла.

- Сподіваюся, Сетті не ревнуватиме.

- Буде, якщо тебе побачить.

Попрощавшись із Коултоном, Кастіл вивів нас із стайні. Після перших кроків у мене забилося серце - мені здавалося, що я в будь-який момент можу впасти. Але Кастіл заспокоїв, нагадавши, що зараз немає жодної різниці з минулим разом, коли він сидів за моєю спиною.

Поки ми огинали фортецю і їхали вздовж вищербленої стіни, він пояснював основи керування конем.

- Щоб зупинити коня, візьми поводи і злегка потягни назад. Кінь відчує ривок і зрозуміє, що треба зупинитися, – казав він, показуючи. – А ще можна це зробити ногами.

Він продемонстрував, і я кивнула.

- Щоб змусити коня йти, треба знову стиснути ноги, але тут. - Він показав на своєму коні. – Або нахилитися вперед у сідлі. Щоразу, коли потрібно дати команду коня, піднімаєш поводи. Для неї це сигнал, що потім піде команда. Хочеш спробувати?

Я кивнула. Як і раніше тримаючись за сідло, я почекала, поки Кастіл підніме поводи, злегка натягнувши недолуг Моллі, і тоді притиснула коліно в тому місці, де він показав. Моллі рушила вперед.

Я з посмішкою обернулася до Кастіла.

- У мене вийшло.

Він дивився на мене.

- А я хочу тебе поцілувати, але не можу, бо ти сидиш на іншому коні. - Куточки його губ опустилися. – Це була погана ідея.

Я засміялася.

- Справді.

Поки ми їхали вздовж стіни фортеці, він пояснив ще кілька основних команд, змушуючи мене зупиняти Моллі і знову рушати з місця. З кожною спробою впевненості у мене додалося. Я так зосередилася на коні, що навіть не помітила, що ми пішли від фортеці, поки не підняла голову і не побачила попереду гай. Ми повільно в'їхали в неї, і Кастіл направив обох коней утоптанною стежкою. Крізь густе листя сочилось сонце.

- Коултон дивно на тебе відреагував, - сказав він.

- Так, але я думаю, що він відповів чесно. Його реакція була недоброзичливою. Я це знаю, бо застосувала дарунок.

- Я так і зрозумів, коли ти вийшла наперед. Це було дуже розумно.

- Я... моя здатність читати емоції, щоб визначити наміри людини, не дає абсолютно надійних результатів, – сказала я, починаючи вже звикати до того, що сиджу в сідлі одна. – Але більшість людей не вміє приховувати почуття від самих себе.

- Це дає тобі перевагу. Така здатність надавала перевагу емпатам.

- Тебе не турбує те, що читаю твої емоції? - Я глянула на нього.

- Я волію, щоб ти використовувала весь свій арсенал, і не хвилююся, що ти можеш вловити від мене.

- Думаю, більшість людей воліли б, щоб я цього не робила.

- Я не більшість.

Ні, він не такий, як більшість.

— Ти питала про Межу Спеси, чи це моя ідея. Це наша спільна ідея з Кієраном, — сказав він через деякий час, здивувавши мене готовністю говорити на цю тему. — Ми часто приїжджали сюди, коли були молодшими, разом із моїм братом.

Я вже знала, що в тих поїздках їх супроводжувала Ші, але лишила це при собі.

- Від Межі Спеси всього день шляху через гори і півдня до Бухти Сеона, Атлантичного міста, - продовжував він. — Ми були тут багато разів — я та Малік. Найчастіше, ніж знали наші батьки. Ми дослідили кожен дюйм цієї землі, розкрили всі її секрети, доки батьки думали, що ми в Бухті. Вони б обірвали нам голови, якби довідалися, як часто ми перетинали кордон Соліса.

- Хіба це не було небезпечно?

— Саме це й приваблювало. - Він швидко посміхнувся. - Але навіть коли в Межі Спеси жили люди, ті, що піднеслися, нечасто заїжджали на схід. Нас тут мало хто знав, і ми могли бути просто братами.

А не принцями загиблого королівства.

- Як би там не було, ми з Кієраном обидва розуміли, що в цьому містечку з майже незайманою фортецею і Валом є великі можливості. - Кастил подерся в сідлі, тримаючи поводи ослабленими. — А оскільки звідси так близько до Атлантиї це важливо.

Сумніваюся, що це єдина причина, чому Межа Спеси важлива для нього.

- Довелося трохи постаратися, щоб переконати моїх батьків. Вони вважали, що місто не варто ризику, але зрештою поступилися. Хоча батько рішуче налаштований повернути всі землі, мати висловлюється обережніше. Вона не хоче ще однієї війни, але знає, що так, як зараз, довго не може тривати. Нам потрібні ці землі. Нам потрібно більше, але поки що, сподіваюся, вони стоять на ризик, який якийсь може виникнути. Я обдумала його слова, і мені дещо спало на думку.

— Значить, Межа Спеси — частина Атлантиї.

- Весь Соліс колись був Атлантиєю, але цю землю відібрав. Це територія Атлантиї.

Моє серце затремтіло, і я подивилася на нього.

- Чи означає це, що ми можемо тут одружитися?

— Так. - Мить він утримував мій погляд, а потім почав дивитися вперед. - Але не будемо про це сьогодні, Поппі.

- Знаю, - сказала я, але моє серце, як і раніше, билось від усвідомлення, що це земля Атлантиї. Що наш шлюб може статися швидше, ніж очікувалося.

Я здригнулася від крику, що пролунав попереду, і від мого поштовху Моллі сіпнулася вперед. Кастил натягнув поводи.

- Все добре? - Запитав він.

Я кивнула.

- Що це?

- Напевно, тренування.

— Тренування?

Він нахилив голову до мене.

— Хоча ризик невеликий, ми спостерігаємо з Вала та тренуємо тих, хто може захистити місто, якщо знадобиться.

Зацікавившись, я звернула погляд уперед. Ми підїхали до краю поля, очищеного від трави. З іншого боку відкритого простору стояв великий кам'яний павільйон, що примикає до густого гаю. Білі й золоті фіранки тріпав вітер, похитуючи і злегка піднімаючи так, що було видно людей, що сиділи всередині.

Але я втратила дар мови від того, що побачила в центрі галявини.

На рівному майданчику стояло близько десятка жінок, одягнених так, як у Солісі не наважилася б жодна жінка. На них були чорні штани та туніки без рукавів. Сонце виблискувало на золотих обручах під плечима.

- Хто вони? - Запитала я.

— Вони? — Кастил нахилив голову у бік гурту. - Пам'ятаєш, про які жінки я казав тобі, коли ми зіткнулися вночі на парапеті Вала?

Я пам'ятала.

— Про жінок, які миттєво здатні зарубати людину.

- Ти не додала другу частину. - Він подивився на мене, і куточки його губ піднялися в підступній дратівливій усмішці. — Щодо менш прекрасної...

— Я не забула, — обірвала я. — Просто вирішила не згадувати.

Кастил засміявся і не встиг пояснити далі — мою увагу привернув масовий рух. Через навколишні дерева висипали чоловіки, одягнені так само, як і жінки, і кинулися через поле. Їх було набагато більше, ніж жінок, разів на три-чотири.

Жінки повернулися — всі, крім однієї, що стоїть віддалік від інших, ближче всіх до чоловіків, що біжать. То була висока блондинка з товстою косою. Вона дивилася на нас, мабуть, не підозрюючи про те, що на неї мчить, занісши золотий меч, здоровань більший за Елайджі ...

Вона обернулася в останню мить і схопила чоловіка за горло. Я роззявила рота. Випустивши довгий крик, підхоплений іншими жінками, вона повалила чоловіка, і той звалився на землю. Від удару піднялася і повисла в повітрі пил, а жінка схопила руку супротивника і викручувала, поки він не випустив меча. Зброя впала в підставлену руку, і за мить вона притиснула вістря до горла чоловіка.

Я окинула поглядом галявину. Коштують лише жінки. Спочатку беззбройні, вони всі роззброїли чоловіків і тепер тримали мечі та списи, приставивши їх до шій противників або до цікавіших місць.

- Це елітне військо королівства, одне одному краще і небезпечніше, - сказав Кастіл, і я відчула на собі його погляд. – Охоронниці атлантіанської армії.

Не можу відірвати погляд від жінок, я дивилася, як вони простягають руки чоловікам і допомагають їм піднятися на ноги.

– Вони останні у своїй кривній лінії, нащадки багатьох поколінь воїнів, і вони захищатимуть Атлантию до останнього подиху.

– І всі Охоронниці – жінки?

– Так.

Охоронці та чоловіки помітили нас. Висока блондинка вийшла вперед, притискаючи до серця кулак. Інші жінки повторили цей жест, а чоловіки вклонилися до пояса. Кастіл привітав їх, теж притиснувши кулак до серця.

Потім він направив наших коней уздовж краю поля, і я була вдячна, що він веде Моллі. Я перебувала в повному захопленні, не можу відвести погляд від войовниць, які повертали чоловікам зброю. Я не вірила своїм очам. Я виросла в суспільстві, де жінкам не дозволялося тримати в руках нічого гострішого за в'язальну спицю, і була вражена. Одна з жінок показувала чоловікові як краще тримати меч, а я заворожено спостерігала.

- Вони їх навчають, правда?

– Так. Охоронці завжди навчали наших воїнів, і тут, і за горами Скотос.

– Отже, є ще?

Я спостерігала за тим, як з павільйону вибіг вольвен з чорно-білою шерстю і кинувся до білявки. Він був їй майже по груди.

- Їх залишилося близько двох сотень, - сказав він, а Охоронець усміхнулася вольвену. – Але кожна дорівнює двадцяти навченим воїнам.

Я нарешті відвела від них захоплений погляд.

– У них є... особливі здібності завдяки їхній лінії?

– У цій лінії народжуються лише жінки. Силою і невразливістю вони подібні до первинних, але їм не потрібна кров.

– А інші військові лінії ще живі? - Запитала я, коли ми вступили в ліс з іншого боку галявини.

Кастіл похитав головою.

- Залишилися тільки вони. - Він помовчав. - Не рахуючи тебе.

Не рахуючи мене.

Було дивно це чути. Знати, що я походжу з роду воїнів.

– Може, я не єдина, – сказала я. Кастіл дивився вперед. – Знаю, малоімовірно, що Єн – мій повнорідний брат, але це не означає, що немає інших, про яких не знає ніхто, у тому числі ті, що піднеслися.

- Це так, але я дуже сумніваюся, що хтось із них досі залишився непоміченим. - Він простежив за горобцем, що перелетів через дорогу. – Це наводить мене на думку про першу Діву – якщо вона існувала – і про те, скільки ще було напівкровок, про які ми ніколи не дізнаємося. А ще я згадую свій полон у Вознесих. Вони завжди приводили до мене для годування смертних із атлантіанською кров'ю.

Я втрималася від того, щоб потягтися до нього чуттям, знаючи, що я виявлю.

– Дехто був юний, що ледь подорослішав. Інші – старші, з сивим волоссям і зворушеним віком тілами, – сказав він через деякий час. - Я намагався рахувати, скільки їх приводили в мою клітку, але... але не виходило. Але навіть так, враховуючи мене та Маліка, я не знаю, як тут ще можуть залишатися напівкровки. Єн піднісся останнім, і тоді піднесли тільки його. До нього Вознесіння не було кілька років. У мені зчинився страх. Протягом кількох років Вознесіння відбувалося щороку, але вони припинилися, коли я була ще дитиною. Роздуми про сенс такої перерви повернули колишню занепокоєння. Що, якщо Маліка вже немає в живих?

Обидва вірили, що Малік живий, але доказів не було. І я хочу знати, чи думав про це Кастіл. Я прикусила губу.

- Ти ніби хочеш щось сказати, - зауважив він.

Так, але як я можу таке запитувати? Не думаю, що варто про це говорити, тому я сказала те, що вважала за потрібне сказати:

– Те, що ти робив, було потрібне, щоб вижити. Сподіваюся, ти вважаєш саме так.

Кастіл не відповів. Повернувшись до нього, я побачила на його обличчі вираз нескінченної порожнечі, і в мене занурило серце. Я знаю.

Знаю, що він так не рахує.

І єдине, чого мені хотілося в цей момент – повернути йому теплоту.

- Я, як і раніше, хочу вдарити тебе кинджалом.

Кастіл повернувся до мене.

– Але вже не так часто, – уточнила я.

Один куточок його губ підвівся, і він засміявся. Сміх був трохи хрипким, але справжнім.

- Я б розчарувався, якби ти цього не хотіла.

Я з усмішкою дивилася перед собою.

— Що за дивна заява?

— А що я можу сказати? Я небайдужий до жінок, які мають схильність до насильства.

— Ця заява нічим не краща.

Цікаво, чи поводитися так Ши? Чи була в неї схильність пускати в хід кинджал, якщо вона гнівалася? Не впевнена, якщо згадати, як він казав, чого я заслуговую, коли все скінчиться. Відносин без кинджалів та куркулів. І без викрадень.

Я викинула ці думки з голови, доки вони не придавили мене. Ми ж прикидаємося, а це означає, що майбутнього немає, навіть якщо ми не можемо втекти від минулого.

На щастя, через кілька секунд я знайшла на що відволіктися. Ми виїхали з гаю, і я нарешті побачила те, що збудував Кастіл.

Я розтиснула руки на сидлі, коли переді мною з'явився шматочок Атлантиї, захищений у Солісі.

Праворуч поблискувала Стигійська затока, така ж, як і в темну годину ночі. Попереду розкинулося містечко розміром із Новий Пристанище. Я втратила мову, коли ми ступили на ґрунтову дорогу, і ледве помічала людей, які нас вітали — кланялися і гукали.

Перед нами відкрився вид на невисокі пагорби, засіяні одноповерховими будиночками з пісковика та глини, із завішаними терасами. Їх було близько сотні, кожен стояв окремо, в оточенні невеликого городу. Коли ми під'їхали ближче, я помітила, що городи сповнені стиглих помідорів, капусти, високих стебел кукурудзи та інших овочів, посаджених рівними рядами. У Солісі тільки в місцях на кшталт Променистого ряду були будинки з ділянками, на яких можна виростити більше одного дерева.

— О боги, — прошепотіла я, озираючись.

— Сподіваюся, це схвальний вигук, — зауважив Кастіл, коли ми піднімалися на невисокий пагорб.

— Так. Ці будинки... А городи? Я ніколи не бачила нічого подібного.

— Запасати їжу набагато легше, коли кожне домоволодіння вирощує стільки, скільки може, — сказав він, притягнувши Моллі ближче до себе — кобила відволіклася на яскравого жовтого метелика. — Усіми городами займаються досвідчені фермери. Люди, які погоджуються переселитися до Межі Спеси, мають пройти підготовку у фермерів та навчитися вирощувати здорові рослини, помічати ознаки хвороб. Тут температура вночі рідко опускається нижче нуля, і ми можемо отримувати врожаї довше, ніж у північних місцях.

У Солісі їжу доводиться або купувати, або вирощувати, але мало хто має для цього землю, і тому багато хто витрачає більшу частину прибутку на те, щоб прогодуватися. Якщо грошей немає, то й просто нічого.

Коли ми дісталися вершини пагорба, солодкі аромати свіжого вітру змінилися запахом запеченого м'яса.

Тоді я зрозуміла, що насправді нічого не бачила. Між будинками у западині лежав центр міста. Тут стояли інші, більші будівлі. У багатьох павільйонів з колонами, прикрашених яскравими пологами і завісами, розташовувалися ринки. Були тут і ділові заклади — лавки м'ясників, майстерні кравців, кузні та пекарні, а в самому центрі, вище за всі інші будівлі, піднімалися руїни споруди, яка колись була великим стадіоном.

Принаймні так здавалося. Від нього залишилася лише половина.

— Колись тут влаштовували концерти та змагання, — сказав Кастіл, простеживши за моїм поглядом. —

Пам'ятаю, як я сидів там, дивився виставу.

При думці про душі людей, що колись заповнювали величезний стадіон, у мене стисло серце.

— Його відремонтують?

— Поки не знаю, — обізвався Кастіл. Ми почали спускатися з пагорба. — Я не захотів його зносити. Він став свого роду пам'ятником, нагадуванням про те, що тут було раніше. Можливо, колись ми його відремонтуємо.

У центрі міста було більше людей, вони снували між павільйонами та прилавками. Наше вдавання, що він — просто Хоук, а я — Поппі, закінчилося, коли люди кинулися вітати Кастіла, або відсторонилися, пропускаючи інших.

Серед Послідовників були атлантияни та вольвени, і, судячи з мелькаючих осіб, усі вони, схоже, щиро раді бачити Кастіла. Більшість називали його на ім'я, а не титул, що було б незвичайно для Соліса. Там до всіх, хто піднявся, зверталися «лорд» або «леді», інакше людина ризикувала викликати велике невдоволення або, ще гірше, дати привід запідозрити в собі Послідовника.

Я спостерігала за Кастілом, як він усміхається чи сміється, коли йому щось говорять, питає про членів сім'ї та друзів. Схоже, він так само зачарований людьми, як я — Охоронцями. Я посміхалася, коли він уявляв мене. "Моя наречена". "Моя наречена". "Моя наречена". Я слухала, як він розмовляє з городянами, звертається по імені, тримається запобігливо та привітно. Якщо його поведінка з людьми не ще одна маска, то це принц, жити під правлінням якого будь-хто вважав би за честь.

Щось безіменне і невідоме в мені пом'якшилося і відкрилося, хоча чуття гуло під шкірою, витягаючись і пульсуючи у відповідь на ураган суперечливих емоцій, що рвуться до мене з натовпу.

Я помітила, що на мене реагують набагато стриманіше. Посмішки з теплих та щирих стають холодними та натягнутими. Привітні погляди змінюються цікавими чи непроникними. Дехто затримувався на шрамах лише на мить, інші дивилися відкрито. Хтось швидко відводив погляд і мямлив вітання.

Я докладала зусиль, щоб тримати чуття у вузді, і знала, що багато людей з Атлантиї мені не раді. Однак я знову почала прикидатися.

Але цього разу він — Кастіл, а я — Поппі. І він насправді був моїм принцом.

— Я хочу тебе з кимось познайомити, — сказав Кастил, коли ми проїхали центр містечка і проминули натовпи.

Тяжкість у грудях зникла, як тільки скупчення людей розвіялося, але зсередини піднялося нервово тремтіння. Чи буде ця людина доброзичливою? Чи витріщатиметься?

- Ти в порядку? - спитав Кастил, зупиняючи коней перед будинком, терасу якого обплели пагони з крихітними рожевими квіточками.

Я кивнула, переводячи погляд на дорогу, — мою увагу привернув стукіт молотка. Будівництво будинків кипіло на повну силу. На дахах сиділи спітнілі чоловіки, а жінки працювали над зовнішніми стінами, розгладжуючи глину.

З хати вискочив молодий вольвен і затанцював навколо жінок ніг, виляючи хвостом. Згадавши, що тут мало молоді, я вирішила, що це Беккет. Коли він штовхнув носом лопатку і покотив її до однієї з жінок, мої губи розтягнулися усмішкою.

Кастил спішився, і в цей момент двері відчинилися ширше. Вийшов Кієран і, побачивши мене верхи на коні, підняв брови.

Не встигла я відчуті збентеження від того, що сталося вранці, коли він відкрив рот.

- Боги милостиві, ти посадив її на коня? Тепер вона нас затоптуватиме замість того, щоб бити кинджалом. Я зиркнула на нього.

- Це з ним ти хотів мене познайомити? Не знаю, чи тобі відомо, але я з ним чудово знайома.

Кастил засміявся, підходячи до мене.

- Ні, не з ним. - Він утримав Моллі на місці. - Хочеш злізти сама?

Я кивнула головою і, піднявши ногу, перекинула через сідло, а потім спустилася на землю. Зовсім не так спритно, як він, проте сама.

Кієран заплескав у долоні.

- Молодець.

- Заткнися.

Вольвен засміявся, а один із робітників гукнув Кастіла на ім'я.

Він озирнувся, примружившись, і торкнувся моєї попереку.

- Скоро прийду.

Я кивнула і, повернувшись до Моллі, почала чухати її за вухом, дивлячись, як Кастіл біжить до будинку.

- Між іншим, - Кієран підійшов до мене, - сподіваюся, ти не бентежишся щодо ранку.

- Не соромлюся, - прошепотіла я.

- Ні? - З сумнівом перепитав він. — Ти на мене не дивишся.

- Я дивилася на тебе лише кілька секунд тому.

- Тільки тому, що хотіла зробити наді мною якусь жахливу жорстокість.

Я усміхнулася, бо це правда.

- Ти маєш такий вигляд, ніби ти хочеш це зробити зараз.

Піднявши брови, я обернулася до нього.

- Щасливий? Я дивлюся на тебе.

На його губах з'явилася усмішка.

- Так, але обличчя у тебе червоне, як помідор.

- Ну і що? — буркнула я.

- І в тебе, як і раніше, такий вигляд, ніби ти хочеш мене вбити.

Я зітхнула.

Поправивши вуздечку Моллі, він сказав:

- Знаєш, те, що ти відчувала під час годування і, напевно, потім, - цілком природно.

— Дякую, але нема чого мені про це говорити.

- Може, ти хочеш почути пораду?

- Не особливо.

- Я все одно його дам.

- Ну, звичайно, даси.

— Якщо хочеш, щоб майбутні годування — а я певен, ти розумієш, що вони будуть, — пройшли менш інтимно, запропонуй йому зап'ястя.

Я різко повернулася до нього.

— Що ж, зараз ця інформація якраз вчасно.

Кієран засміявся і навіть не перейнявся вивертитися, коли я вдарила його в плече.

— Ой! — пробурмотів він. - Навіщо так сильно?

- Чи хочу я знати, за що ти щойно вдарила Кієрана? - Запитав Кастил, що підійшов.

Очі вольвена спалахнули, він відкрив рота.

— Ні! - Я підскочила, метнувши в нього погляд, який обіцяє смерть, якщо він заговорить. — Ти не скажеш!
Кастил зупинився поряд зі мною. Кієран, посміхаючись, відступив назад.

— Коли їй була потрібна причина для люті?

- Правильно. - Кастіл глянув на мене, піднявши куточок губ. З'явилася проклята ямочка. - Напевно, варто їй подякувати за те, що вона не шпурнула тебе кинджалом.

- Все ще попереду, - пробурмотіла я.

Гортанний жіночий сміх змусив мене повернути голову.

- Ти мав рацію, Кієран. Вона мені подобається.

У дверях тераси стояла приголомшлива жінка в чорних легінсах і яскраво-жовтій туніці без рукавів, що облягала всі вигини її стегон і грудей. Її зап'ястя та передпліччя прикрашали золоті браслети. Чорне, як смоль волосся, заплетене в тугі тонкі кіски, доходило майже до пояса. Бліді, морозно-блакитні очі різко контрастували з прекрасною шкірою такого ж насичено-чорного кольору, як і пелюстки нічних троянд. В обрисах її вилиць і формі чола мені здалося щось смутно знайоме, але я знала, що ніколи раніше не зустрічала цю вольвенку.

- Тому що вона натякнула, що ще може вдарити мене кинджалом пізніше? - пробурчав під ніс Кієран. - Та гаразд!

О боги, настав час припинити погрожувати кинджалом.

Жінка засміялася.

- Звісно. - Вона вийшла з дверного отвору і кинула погляд на Кастіла. - А ти що стоїш і мовчиш?

— Боюся тебе перебити. - Він підняв руки. - Минулого разу ти за це штовхнула мене під зад.

Я заморгала.

- Я не за це штовхнула тебе під зад, - відповіла вона. - Вже точно не пам'ятаю за що, але впевнена, що ти заслужив.

Кути моїх губ піднялися вгору.

- Оскільки вам обом бракує хороших манер, я представляю сама. Я Вонетта, але всі звуть мене Нетта. Я сестра Кієрана.

Я була вражена.

- У тебе є сестра! — випалила я.

Вонетта пронизала брата поглядом.

- Ого, Кієран.

- Гей, Кастіл теж не сказав, що у нього є сестра.

— Не вилутуй мене, — зауважив Кастіл.

- Ти зачепив мої почуття, а я ж у сім'ї молодша. Мене не можна ображати, — кинула вона через плече. - З тебе додаткова порція зацукрованих фруктів.

- Буде, як тільки я викрию годину, щоб їх приготувати.

- У тебе вже була на це безліч часу.

Повернувшись до мене, вона простягла руку. Нігті в неї були пофарбовані в такий же яскраво-жовтий колір, що туніка.

- Я Пенеллаф, - сказала я, беручи руку. У момент зіткнення у неї розширились очі. - Ти зараз відчула щось незвичайне?

— Так. Як статичний розряд, - відповіла вона, і Кастіл підійшов ближче. Вонетта відпустила мою руку. - Це дивно.

— Коултон відчув те саме, — сказав Кастіл.

- І я теж, ще в Новому Пристанищі, - нагадав Кієран.

- І правда. — Я зчепила руки. - Я забула.

— Ну, а тепер я ображений, — промовив він.

- А ти відчуваєш щось подібне? - Запитала я у Кастіла, згадавши схожі відчуття кілька разів, коли ми торкалися руками.

— Так. - Він схилив голову набік, уважно розглядаючи мене, наче я - дивний новий вигляд. - Я вирішив, що мені здалося.

- Я відчуваю це, коли торкаюся тебе. - Я повернулася до вольвен. — Але не відчула нічого ні зараз, ні у випадках із Коултоном чи Кієраном.

— Мабуть, ми не такі особливі, як Кастіл, — зауважила Вонетта.

- Тобі вже треба було це знати, - відповів він.

Вона метнула погляд у нього.

- Щось подібне ти сказав і минулого разу, коли я штовхнула тебе під зад.

Я засміялася.

- Вона мені подобається.

- Ну звичайно.

Кастил зітхнув і поклав мені руку на спину. Але коли я глянула на нього, у нього знову був такий самий вигляд. Наче в нього перехопило подих. Проковтнувши, він повернувся до сестри Кієрана.

- Ти запросиш нас увійти?

- А ти не будеш такою занудою?

– Може, ні, та оскільки я твій принц...

- Ну і що? Гаразд, - вона посміхнулася, - заходьте. Я щойно приготувала сандвічі.

Житлова кімната була круглою, затишною та багатобарвною. Низький білий столик оточували товсті небесно-блакитні подушки для підлоги. Чорний диван покривали яскраво-жовтогарячі та темно-фіолетові подушки. Вітерець, що проникає через відкриті вікна та двері на терасу, ліниво крутив лопаті вентилятора на стелі. Моя увага привернула купа книжок на приставному столику біля дивана. Кастіл потягнув мене на підлогу, на подушку, а Вонетта з Кієраном зникли під круглою аркою.

- Лимонад підійде? – пролунав голос Вонетти із сусідньої кімнати. - Робив Кієран, тому він радше солодкий, ніж кислий.

Кастіл глянув на мене. Я кивнула, і він відповів:

– Чудово.

Через хвилину повернувся Кієран із чотирма склянками, поставив їх на столик і опустився на подушку з іншого боку від Кастіла.

- Дякую. - Я взяла холодну склянку.

Бразнули кубики льоду, і я зрозуміла, що десь у льоху повинен бути льодовик, оскільки електрики в Межі Спеси, схоже, поки що немає.

— Не будь такою ввічливою, — зауважив Кієран. - Мене це збиває з пантелику.

Я посміхнулася і відпила ковток. Поєднання солодкого з кислим виявилось чудовим.

- Насправді непогано.

– У Кієрана чудово виходять напої. - Кастіл сперся на руку і трохи притулився до мого плеча. – Особливо з алкоголем.

- Чи мають бути у людини таланти?

- Навіть якщо ці таланти зазвичай марні, - зауважила Вонетта.

Вона принесла срібну тацю з сандвічами, нарізаними на вузькі смужки, і великою чашкою полуниці, присипаною цукром.

— Я це пригадаю, коли ти наступного разу попросиш напої, — пообіцяв Кієран.

Вонетта пирхнула, сівши поряд зі мною.

- Сподіваюся, ти любиш огіркові сандвічі. Крім м'ясної нарізки, це єдині сандвічі, які мені вдаються.

– Це мої кохані. Дякую. – Я взяла сам. – І єдині сандвічі, які я колись робила.

– Правда? - Запитав Кастіл, простягаючи мені серветку з підносу.

Я кивнула.

- Мені не дозволяли вчитися готувати, але іноді я прокрадалася на кухню і спостерігала, - зізналася я.

Як тільки ці слова зірвалися з моїх губ, я відчула себе безглуздо. Уявлення не маю, скільки Вонетта знає про моє минуле. Вгору по шії здійнявся жар. Я трохи відкинулася назад, відсуваючись від Кастіла, і швидко засунула в рот половинку сандвіча.

- Кієран трохи розповідав про тебе, - м'яко сказала Вонетта. - Але, якщо чесно, це вражає, що тобі не дозволяли вчитися готувати.

Я кинула на неї збентежений погляд, а Кастіл потягнувся за сандвічем і скоротив невелику відстань, що розділяла нас, притулившись своєю рукою до моєї, та там і залишився.

– Я про відсутність вибору. Це жахливо звучить. Це жахливо. - Вона відпила лимонад. – Але якби мені не давали вчитися, у мене було б виправдання, що я не вмію готувати. Наша бідна мама багато місяців намагалася навчити мене пекти хліб. А я воліла наточувати мечі, ніж місити тісто. Хоча мама чудово вміє і те, й інше.

- Як і я, - посміхнувся Кієран, і його сестра захитала очі.

- Схоже, у тебе з Поппі є щось спільне, - сказав Кастіл, витираючи пальці серветкою. Те, що він називає мене цим ім'ям перед сестрою Кієрана, дещо говорило про їхні стосунки. – І вона теж обожає гострі та смертоносні предмети.

– Так, – підтвердила я.

Вонетта розпливлася в посмішці.

- Ще одна причина, чому ти мені подобаєшся. А що ти думаєш про Межу Спеси?

Я доїла сандвіч і повідала, що не знала про долю, що спіткала Помпей і Межа Спеси.

– Я вражена тим, що тут зроблено. Ці будинки набагато кращі, ніж у більшості жителів Соліса. А городи? У Солісі немає нічого подібного. Побачивши Помпей, я чекала і тут зустріти лише руїни.

- Схоже, Соліс - досить мерзенне місце, - зауважила вона.

- Це ще дуже м'яко сказано, Нетто, - пирхнув Кастіл.

– Там є й непогані місця, але мало хто має туди доступ. - Я взяла стиглу полуницю. – І там живуть добрі люди. Вони залякані і не знають іншого способу життя, крім того, у якому народились.

Вона кивнула і перекинула через плече кілька кісок.

– Сподіватимемося, що це скоро зміниться.

Я погодилася, і розмова пішла убік. Кастіл поцікавився батьками Кієрана та Вонетти. Я дізналася, що їхня мати звуть Кіра і в неї незабаром день народження. Вонетта збирається найближчим часом поїхати додому, побачитися з батьками.

Потім вони говорили про те, скільки нових будинків закінчать у найближчі кілька місяців, і Вонетта згадала кількох знайомих, які хочуть тут оселитися. Вона запитала щодо можливості провести електрику, і розмова звернула на енергосистеми та лінії електропередачі, що для мене звучало як незнайома мова. Я дізналася, що Вонетта полягає в охороні Валу, а з того, як вона обмінювалася глузуваннями з Кастілом, стало ясно, що всі троє росли разом. Дружба між ними була настільки справжньою, що мені пристрасно захотілося так само. Я подумала про Тоні – їй би сподобалася сестра Кієрана.

Потім Вонетта запитала, як я вчилася боротися. Хвилини летіли, сандвічі скінчилися, і за весь час не було й кількох хвилин, коли б Кастіл не торкався до мене. Він притуляв до мене то руку, то коліно, грав моїм волоссям, прибирав його мені за вухо або поправляв рукави моєї позикової туніки. Завдяки постійному контакту, швидкоплинним дотикам то тут, то там було так легко забути, що ми вдаємо.

І було важко не помітити, принаймні мені, що Вонетта ставиться до мене зовсім не так, як інші. Може, це тому, що вона сестра Кієрана та подруга Кастіла, але вольвени взагалі реагують на мене по-іншому. Без недовіри. А коли я помітила, що Вонетта дивно дивиться на мене, я на мить відкрила чуття і відчула тільки цікавість.

Коли Кієран прибрав зі столу, Вонетта повернулася до колишньої теми:

– Отже, щодо статичних розрядів. Я хочу спробувати ще.

Я підняла брови, але мені теж було цікаво. Я простягла руку, Вонетта притиснула долоню до моєї і трохи спохмурніла.

- Щось відчуваєш? - Запитала я.

- Ні, - розчаровано відповіла вона.

- Я відчув лише раз, - вставив Кієран, поклавши руку на зігнуте коліно. – До речі, якщо вже на те пішло. Чим вона тобі пахне?

Я прибрала руку і обернулася до Кієрана.

- Саме так. Ти казав, що я пахну як мертва.

- Я не казав, що ти пахнеш як мертва, - заперечив він. - Я сказав, що ти пахнеш смертю.

- Є різниця?

- Гарне питання. - Кастіл повернув голову, піднявши брови. - Нетто, ти відчуваєш її запах?

Вонетта наблизилася до мене голову.

– Будь ласка, не кажи, що я пахну смертю.

– Ні. - Вона відсунулася. - Але в тебе особливий запах. - Вона зсунула темні брови. – Ти пахнеш... старістю.

- Хм. - Я ніяково посмікнулася. - Не впевнена, що це краще.

Кастіл опустив голову, і я відчула його перенісся збоку на своїй шиї.

- Для мене ти пахнеш інакше, - прошепотів він, і в мене по спині побігли мурашки. - Ти пахнеш як медова диня.

О боги...

- Я не кажу, що вона пахне нафталіном і засохлими м'ятними цукерками, - сказала Вонетта, і Кієран засміявся. – Просто... Я не знаю, як пояснити, що я маю на увазі.

– Здається, я зрозумів. – Кастіл випростався.

– Зрозумів? – перепитала я.

Він кивнув головою.

– Твоя кров видалася мені на смак старої – у сенсі витриманої. Дуже потужна для нечистокрової атлантіанки. Напевно, це через кровну лінію.

Вонетта схилила голову.

– І що за?

Раптом нас урвав гуркіт зовні. Пролунали стривожені крики, Кастіл і вольвени миттю схопилися на ноги.

- Схоже, це з вулиці, де будують будинки, - сказала Вонетта.

Я також підвелася. Кастіл уже вискочив на терасу, Кієран швидко йшов за ним.

Я вибігла за ними на надвечірнє сонце. Далеко йти не довелося. По ґрунтовій дорозі біг Аластир із м'яким маленьким вольвеном на руках.

Беккет.

Йому боляче. Біль, гострий і гарячий, гуде на моїй шкірі. Я тяжко проковтнула.

- Що трапилося? - Запитав Кастіл.

– Беккет... ну, він поводить як Беккет. - Зблідлий Аластир обережно поклав племінника на траву. Вольвен заскулив. - Рухнула частина даху, а він не встиг відскочити.

Кастіл вилаявся і опустився навколішки поруч із Беккетом.

За спиною Аластіра з'явився Еміль.

– Де цілителька?

- Талія на тренувальному полі, - сказала якась смертна жінка. – Когось поранили на тренуванні.

- Сходи за нею. Скажи, щоб прийшла якнайшвидше, – наказав Кастіл одному з вольвенів.

Той кинувся тікати, на ходу приймаючи вигляд звіра.

- Все добре, Беккет. Ми наведемо допомогу.

Груди Беккета швидко піднімалися і опускалися, пащу було відкрито. Білки очей різко вирізнялися на тлі темної вовни. Чуття тяглося і рвалося з моєї шкіри, і я напружилася, готуючи себе до того, що відчую. Я

випустила чуття, і по зв'язку прокотився обпікаючий, різкий біль. У мене перехопило подих. Нескінченний пульсуючий біль забарвлював м'яку траву у відтінки червоного і розкидав по небу вугілля. Напевно, рана серйозна.

- Мабуть, зламані задні лапи, - сказав Аластир, упираючись тремтячими руками в землю. - Йому треба обернутися. Потрібно це зробити зараз.

- О, ні, - прошепотіла Вонетта.

- Інакше кістки почнуть зцілюватись раніше, ніж ми зможемо їх виправити.

— Знаю, — обізвався Кастіл, і я обірвала зв'язок, поки фізичний біль не приголомшив мене. - Беккет, тобі треба змінитись. Знаю, це боляче, але тобі треба змінитись.

Юний вольвен заскулив, здригаючись. Я обійшла Вонетту.

- Йому дуже боляче.

- Він надто юний, - тихо промовив Кієран, ні до кого не звертаючись. - Він не зможе обернутися.

Мій дар гудів, вимагаючи, щоб його пустили в хід, і підганяв мене до вольвена. Пальці свербіли від нетерпіння. Вонетта схопила мене за руку.

- Не підходь занадто близько, Пенеллафе. — Її світлі очі туманила тривога. — Поранений вольвен дуже небезпечний, навіть наймолодший.

- Все добре. Я можу допомогти йому. - Я зробила крок убік, звільняючись від її руки і ловлячи погляд Кастіла. — Я можу допомогти йому.

Кастіл завмер на мить і кивнув.

- Підійди до нього ззаду. Тримайся поряд зі мною і подальше від його зубів.

Усвідомлюючи, що Кієран слідує за мною по п'ятах і що на нас дивляться, я опустила навшпиньки. Задні лапи Беккет були вигнуті під страшним, неприродним кутом. Він гарчав, підводячи голову і брикаючись передніми лапами в слабкій спробі відігнати нас, але я знаю, що він може бити набагато швидше.

- Ти можеш це зробити? — прошепотів Аластир. — Як у Новому Притулку?

Я кивнула.

- Якщо ти зможеш йому допомогти і в нього вийде обернутися, - швидко і тихо промовив Кастіл, - то Талії буде набагато легше.

- Добре.

Кастіл встав так, щоб взяти удар на себе, якщо вольвен стане брикатися назад.

- Я не завдаю тобі шкоди, Беккет, - сказала я. — Обіцяю.

Він вишкірився, оголивши ікла, досить гострі, щоб порвати шкіру, і досить міцні, щоб ламати кістки.

Намагаючись не думати про це, я поклала йому руку на спину. Відчинившись знову, щоб відстежувати біль, проковтнула жовч, що підступила до горла. Його біль... мене мало не вирвало. Я почала викликати теплі, щасливі спогади.

Коли мої пальці поринули у м'яке хутро Беккета, щось... щось сталося.

Поколювання в долонях посилювалося, наче по шкірі побігли статичні розряди, а руки нагрілися. Вольвен смикнувся, тихо скигливий, а між моїми пальцями виникло приглушене свічення. Пробившись крізь хутро, воно перекинулося на мої руки.

Я розплющила губи.

— Ем...

- Так не повинно бути, - зауважив Кастіл, піднявши темну брову. — Так?

Краєм ока я помітила, що у Емілі відвисла щелепа, і так само відреагували більшість присутніх. Аластир хитнувся назад і втупився в мене, зблід ще сильніше. Навколо ахали і шепотіли.

- Здається, ти забув мені дещо розповісти, Кієране, - сказала Вонетта.

Не знаю, що відповів Кієран. Я чула, як Кастіл шепоче моє ім'я, але я похитала головою. Голова Беккет опустилася на траву. Я відчувала, що його біль зменшується.

- Це діє, але я ніколи раніше такого не бачила.

- Хочеш сказати, ніколи не бачила, як у тебе світяться руки? - Запитав Кастіл. — Як дві зірки?

— Ну, не так яскраво, — заперечила я.

- Так, начебто, - пробурмотів Кієран, а Еміль кивнув, коли я підвела голову.

— Ну гаразд, яка різниця, — пробурчала я. Мої руки засяяли яскравіше. - Лякатимусь потім.

Дихання Беккета вирівнялося, білки очей стали не такі видні.

— Боги милосердні, — пробурмотів хтось.

— Принцеса?

— Хм-м?

Я зосередилася на Беккеті. Емоційний біль усунути важче, і полегшення, яке я приношу, дуже швидко минає, але щоб впоратися з фізичним боєм, потрібно більше часу. Гадаю, це все через важливі нерви і вени, і фізичний біль майже завжди супроводжується емоційним стражданням, особливо такий сильний, як у Беккета. Щоб допомогти, потрібна подвійна робота. Але ось його біль почав притуплятися, з гострої, що стає ниючим. Потрібно ще кілька секунд.

- Поппі, - покликав Кастіл, і цього разу я повернулася до нього. Він оглядав мене, простір навколо мене, і на його вилицях відбивалося сонячне світло. - Ти світишся. Не лише руки. Уся.

Боги богів, я світилася.

З-під рукавів моєї туніки виривалося сріблясте свічення.

— Ти схожа на місячне світло, — прошепотів Кастіл.

До мене дійшло, що це не сонце кидає відблиски на його обличчя, а я сама.

Хутро під моїми пальцями витончилося і змінилося холодною і вологою шкірою - Беккет прийняв людську подобу. Я прибрала руки і сіла на зад, а Вонетта кинулася вперед і накинула на хлопчика ковдру. Його ноги ... Їх покривали яскраво-червоні та фіолетові плями, але вони були прямими і більше не вигнутими під кутом.

Беккет сів за допомогою Аластира; до його блілого, покритого пітом обличчя швидко повертався нормальний колір. Хтось заговорив. Мабуть, Кастіл питав, чи не боляче йому. Беккет не відповів, він витріщався на мене, і очі у нього були як блюдця.

— Я ще свічуся?

Руки не світяться, а обличчя? Мені здавалося, що всі як один витріщаються на мене.

Кастіл похитав головою і перевів погляд на Беккета.

- Здається ... здається, ти зцілила його ноги.

— Ні. - Я подивилася на свої руки - на долоні звичайного кольору. — Я цього не можу.

— Але зробила, — наполягав Кастіл.

Беккет все ще дивився на мене. Як і Аластир. І Еміль. Як і всі інші.

— Я не можу, — повторила я.

- Можеш поворухнути ногами? - Запитав Кієран.

Беккет нічого не зробив, а тільки продовжував вирячитися. Тоді Кієран нахилився з мене і клацнув пальцями.

- Беккет. Прокинься. Ти можеш рухати ногами?

Юний вольвен заморгав, ніби його щойно розчарували. Морщачись, він підняв ліву ногу і з деяким зусиллям витяг. Потім повторив те саме з правої.

— Я... я можу ними ворухити. Болить, але жодного порівняння з тим, що було. Дякую. - Він ошелешено глянув на мене. — Не знаю, як тобі віддячити. Дякую.

Не встигла я сказати, що дякувати не треба, як він повернувся до принца.

- Вибачте. Я цього не хотів. Ніхто не винен. Я позівався ...

- Все добре. - Кастіл поклав руку на худеньке плече хлопчика. — Не треба перепрошувати. Ти гаразд, а це все, що має значення.

— Знаю. - Його очі блищали, наче він боровся з емоціями. — Мені слід було...

- Тобі нема за що вибачатися, - повторив Кастіл.

Беккет різко видихнув і стиснув у кулаках ковдру. Втягнувши губу між зубами, він знову зігнув ліву ногу.

Може його ноги постраждали не так сильно, як ми думали.

Кастіл відсунувся назад, переводячи погляд з мене на Аластіра.

- Відвезеш його на тренувальне поле? Можеш узяти одного з наших коней. Нехай Талія його огляне.

Аластир заморгав, відриваючи від мене погляд.

- Звісно.

Еміль взяв Беккета під руки та допоміг підвестися. Хлопчик зробив боязкий крок, притримуючи на поясі ковдру, і полегшено посміхнувся, коли ноги витримали його вагу.

— Дякую, — сказав мені Аластир.

Я могла лише кивнути.

Він навряд чи постраждав так сильно, як ми думали.

- Так, - відповів Аластир, але, судячи з тону, він мені не повірив.

- Розходьтесь. - Кастіл повернувся до решти. - З Беккет все буде добре. Цілителька його огляне.

Люди — вольвени, атлантіанці та смертні — закивали, але повітря було якимось густим, воно осідало на моїй шкірі, як колючу ковдру. Я не наважувалася підвести голову, поки Кастіл розганяв роззяв. Відчуття було практично відчутним. Емоції натовпу - відверті і нічим не стримуються. Я заплющила очі, намагаючись тримати чуття під замком, але це було марно. Воно вирвалося, і на мене ринув вир емоцій. Потрясіння. Збентеження. Благоговіння. Ще потрясіння. Щось неймовірно гірке. Страх. Нащо мені боятися?

- Поппі. - Кастіл торкнувся мене за плече, і я здригнулася. - З тобою все добре?

Я розплющила очі і полегшено видихнула, помітивши, що поряд тільки він — він і Кієран з Вонеттою.

Подивитися далі я не наважилася. Інакше так і не зможу закритися.

- Ти справді втратив дуже важливі подробиці, коли розповідав про неї, - сказала Вонетта, і я мало не засміялася від роздратування в її голосі.

— Я... я не знаю, як це сталося — як я його зцілила та як почала світитися. - Я вигнула шию, щоб озирнутися на Вонетту. — Я можу полегшувати біль дотиками, але лише тимчасово.

- І можеш читати емоції, - додала вона, очевидно, знаючи досить багато про мою кровну лінію. — Ти — емпат.

Я кивнула і подивилася на Кастіла, що стоїть поряд зі мною на колінах. Він озирнувся через плече – всі вже розійшлися по хатах.

- Але я ніколи раніше такого не робила, - сказала я. Кастіл повернувся до мене. — Якщо щиро, я не думаю, що Беккет постраждав так сильно, як ми боялися.

- У нього були зламані ноги, - заявила Вонетта. — Вони були розчавлені та вивернуті.

- Я... — Я похитала головою. - Це неможливо.

- Насправді, можливо. Емпати могли зіцлювати.

- А світитись?

- Ні, наскільки я знаю, - відповіла Вонетта. - Але вони зникли до того, як я народилася.

- Можливо, це через Відбір. - Кастіл зсунув брови, спираючись рукою на траву. — І ти перебуваєш на землі, яка повернута Атлантії. Ти на землі Атлантії. Це могло вплинути на твої здібності.

Він упіймав мій погляд.

- І, можливо, через мою кров. Те, що я тобі дав, лишається в тобі.

Я нахилилася вперед і понизила голос:

- Я почала світитися через твою кров?

Він зігнув губи.

- Не думаю, що моя кров – єдина причина, чому ти почала сяяти місячним світлом.

- Це не смішно, – кинула я.

- Я не сміюсь.

- Ти намагаєшся не розсміятися, - дорікнула я. – Навіть не заперечуй.

Тоді Кастіл засміявся і підняв руки.

- Просто ти виглядаєш... чудово розгубленою. А тепер – чудово шаленою.

Я похитала головою.

- З тобою точно щось не так.

Він вигнув брову і глянув на Кієрана з Вонеттою.

- Може хтось із вас перевірити, що з Беккет? Подивитися, як він там?

- Звичайно, - відповів Кієран.

Я встала на ноги.

— Я піду з тобою, — сказала сестра і махнула мені рукою. - Пізніше у мене до тебе буде купа запитань.

У мене у самої їхня купа.

Я простежила за тим, як вони йдуть дорогою, і повернулася до Кастіла. За його спиною люди зайнялися лагодженням даху.

- Вони мене злякалися. Не всі, але деякі. Я це відчуваю.

Кастіл глянув на мене, наполовину заплющивши очі.

- Пам'ятаєш, Аластир турбувався про те, що подумують деякі старі атлантіанці, дізнавшись, з якої лінії я походжу?

- Пам'ятаю.

Він узяв мене за руку і повів до свого коня.

- Вони подумують, що я... як він сказав, називали емпатів?

- Пожирачі душ.

Я здригнулася від цієї прізвиська і висмикнула руку.

- А якщо вони вирішать, що я така? Що я харчуюсь боєм?

Їхні страхи може підштовхнути той факт, що я світилася в буквальному значенні. Я б теж занепокоїлася, якби таке побачила.

- А що взагалі ти подумав, коли дізнався, що я можу полегшувати біль? Що я... що я – Пожирачка душ?

- Зовсім ні. - Кастіл знову повернувся до мене. — Пожирачі душ стали майже таким самим міфом, як і ламеня.

Пам'ятаєш, мені тоді й на думку не спадало, що ти наполовину атлантіанка?

Я допитливо подивилася на нього, але у виразі обличчя і прямому погляді не було нічого прихованого.

- Не знаю, як це все сталося. - Я повернулася до Тедді і погладила бік коня. — Зазвичай мені треба подумати про щось радісне, а потім направити це відчуття людині. Але цього разу виявилось достатньо прикласти руки до Беккет. Мою шкіру захищало сильніше, ніж зазвичай, руки нагрілися, але це і вся різниця.

- Коли ти востаннє використала дарунок для зняття болю?

Кастіл упіймав локон мого волосся і прибрав назад.

- Це було... коли я лікувала поранених у Новому Притулку. Тоді був останній раз.

- А тепер ти офіційно перебуваєш на землі Атлантії.

Він стояв поруч зі мною, поклавши руки на сидло. Рукави його сорочки були закатані, і рідке темне волосся на смаглявому передпліччі здавалося зухвалим.

- Не знаю, чи в цьому причина, чи у Відборі, але можуть бути й подальші зміни.

Я дуже сподівалася, що в ході змін я не почну світитися різними кольорами.

- Може, ноги навіть не були зламані...

- Його ноги точно були зламані. Ти ж їх бачила.

Я відійшла від коня і, склавши руки на поясі, дивилася на світло-блакитні фіранки на терасі через дорогу. Їх колив вітер.

– Твій народ уже не злюбив мене за те, що я була Діва. А тепер вони вирішать, що я Пожиратель душ. І я не думаю, що наш шлюб змінить їхню думку.

– Просто люди раніше не бачили нічого подібного. Їм потрібен час, щоб звикнути, і вони приймуть тебе. Хоча я думаю, що тобі слід утримуватись від застосування здібностей...

– Я не збираюся їх приховувати. – Я зустріла його погляд, і мій був таким же твердим. – Я не збираюся ігнорувати тих, кому боляче, – людей, яким я можу допомогти. І не буду.

– Я не прошу тебе приховувати здібності. – Кастил прибрав руки з сидла. – Прошу тільки утримуватись, поки ми не дізнаємося більше. Користуйся ними, коли поряд немає натовпу свідків. Так ми зможемо контролювати поширення інформації.

У мене всередині все перекинулося.

– А чи є інформація, яку потрібно контролювати?

– Вона завжди є.

Він відкинув волосся з обличчя. Непокірні хвилі одразу нависли над чолом.

– Те, що ти зробила з Беккетом, дуже вражає, – сказав він, змінюючи тему. – Сподіваюся, ти це розумієш. Я трохи підняла брови.

– Ти кажеш так, ніби не вражений, а розсерджений.

– Це тому, що проклята історія з Пожирателями душ затьмарює те, що ти дотиком зцілила зламані кістки. – Він ступив до мене, і в його погляді з'явився хижий намір. – Навряд чи ти розумієш, що зробила для хлопчика.

– Я знаю, що зробила. – Я випростала руки. – Я... я його зцілила.

– Ти зробила не лише це.

Кастил ступив ще ближче, і його очі спалахнули, як уламки бурштину. З серцем, що билось, я відступила назад, притулившись до теплому каменю і глині будинку Вонетти.

– Не тільки?

Взявши обома руками моє обличчя, він нахилився.

– Якщо вольвен ламає кістки, то повинен негайно змінити вигляд, щоб запобігти пошкодженню кісток, нервів та м'яких тканин. На це він має всього кілька хвилин, і Беккет був уже близький до цієї клятої точки.

– І що? – Прошепотіла я.

Чому він досі говорить із роздратуванням?

– Він би втратив ноги, Поппі. Ти завадила цьому.

– Тоді чому ти на мене сердишся? – Наполегливо запитала я.

– Я не злюся, – прогарчав він.

– Ти впевнений?

– На сто відсотків.

– Ти... знову голодний? – Запитала я, хоча його очі залишалися нормальними, і я знала, що кров йому поки не потрібна.

– Я хочу не крові.

Кастил нахилив голову, і з моїх легень вилетіло повітря. Його рот виявився всього за дюйм від мого. Він збирається мене поцілувати?

Ми на увазі. Може, на нас дивляться. Але його пильний погляд каже, що справа не в цьому. Хоч би що він відчував, це не гра на публіку.

– Не думаю, що ти розумієш власні відчуття. – Я притиснула долоні до теплому каменю та глини.

– Якщо ти зараз відкриєш чуття, то зрозумієш, що я відчуваю. Зроби це.

– Не хочу.

– Чому?

Тепле дихання торкнулося моїх відкритих губ.

– Бо не хочу.

Серце в моїх грудях затремтіло.

– Або тому що не хочеш знати, що я щосили стримуюсь, щоб не зіпсувати ще одну пару твоїх штанів, не розірвати їх і не оттрахати тебе так, щоб ти ще багато днів відчувала весь ступінь моєї подяки.

У мене очі мало не вилізли з орбіт. Внизу живота виник стрімкий вихор, який ще ніколи не здавався таким безрозсудним, вимогливим і живим.

Я проковтнула – проковтнула зусиллям.

– Якийсь дивний спосіб дякувати.

Він притулювся своїм чолом до мого.

– Єдиний спосіб, який я знаю.

– Досить просто сказати спасибі.

– Ні. Недостатньо.

Я не могла придумати що сказати, хоча сказати слід було багато чого. Ми кілька секунд стояли так, і якби кожен із нас трохи повернув голову, наші губи б торкнулися. І я...

Напевно, я загублюсь.

А може, знайдусь.

Кастил здригнувся і видав гуркітливий звук, який міг би виходити від вольвена. Всі мої м'язи солодко напружилися, але він ступив назад і взяв мене за руку. Не говорячи більше ні слова, він повів мене до коня і підняв у сідло.

Сівши ззаду, Кастіл обвів руками мою талію.

— Як би мені не хотілося, щоб ми прикидали решту дня, — сказав він, ковзнувши губами по моїй щелепі, — нам треба дещо обговорити.

Я зробила глибоке, заспокійливе зітхання і кивнула.

- Наше майбутнє?

— Чи можна помітити, що мені подобається, як ти кажеш «наше майбутнє»?

- Я б воліла, щоб промовчав, але, оскільки ти заговорив, гадаю, це означає так?

— Так. — Кастил направив стару кобилу до дороги. — Потрібно поговорити про наш шлюб.

- Що саме?

— Гадаю, ти знаєш, принцеса.

Я примружилася, дивлячись на сонце, що заходить. З того моменту, як я дізналася про повернення Межі Спеси, я відчував, що така розмова буде.

- Напевно, тебе стурбує те, що я маю намір сказати. Я цього не хочу.

Я напружилася.

- Коли ти заводить такі розмови, вони неминуче мене турбують.

— Цілком зрозуміло, але знай, що моїми рішеннями керує гранична обережність та упередження можливих проблем.

— Просто щоб ти знав: це найнеромантичніша розмова про шлюб, яку я коли-небудь чула.

— Не можу з цим не погодитись.

Від серйозності його тону моя шкіра вкрилася мурашками.

- Спочатку я планував, що ми одружимося в Бухті Сейона, а потім поїдемо до Еваемона, серця Атлантиї.

— Там мешкають твої батьки?

— Так.

- Ти хочеш, щоб ми побралися до того, як познайомиш мене з ними?

— Так ми уникнемо багатьох складнощів.

Може, я і прожила все життя самотницею, але я не дурниця.

- Ти хочеш, щоб ми одружилися, перш ніж вони зможуть перешкодити.

- Вони не можуть перешкодити, - нагадав він, передаючи Тедді поводи в мої руки. — Мені не потрібний їхній дозвіл.

Взявши поводи, я сказала:

- Але тобі хотілося б отримати їхнє схвалення?

— Звісно, хотілося б. Хто ж не хоче схвалення батьків?

Але в цьому немає потреби, бо наш шлюб буде тимчасовим.

- Як я вже казав, вони запідозрять мої наміри, особливо мама. Вона знає, що я не відмовився від порятунку брата. - Він показав мені, як керувати Тедді, і ми поїхали не навпростець через центр міста, а по околиці. - І вона, і батько знайдуть безліч причин відкласти весілля.

Якщо ми не змогли переконати Аластира, то я гадки не маю, як схилити на наш бік його батьків.

- Як тільки ми одружимося, відкладати нічого.

- Точно. - Його рука повернулася на моє стегно. - Не хочу, щоб ти забивала цим голову, хоча, напевно, ти все одно думатимеш про це.

- І, напевно, у мене будуть на те вагомі причини.

- З цим можна посперечатися, але, як би там не було, мені здається, що в наших інтересах одружитися тут, у Межі Спеси.

Хоча я підозрювала, що він скаже це, моє серце пропустило кілька ударів.

— У твоїх інтересах?

— У наших інтересах, — повторив він. - Рано чи пізно про твої здібності полегшувати біль все одно б дізналися. Або від прибули з Нового Пристанища, або якщо не Беккет, то хтось інший міг поранитися. Я просто не очікував, що це станеться сьогодні. І хоча я не вважаю, що на тебе багато хто дивитиметься зі страхом або думатиме про тебе як про Пожирачку душ, буде розумно одружитися до того, як комусь спаде на думку здійснити якусь неймовірну дурість.

«Якась неймовірна дурість» у перекладі означає, що хтось спробує мене вбити.

— І в нас тут є все, що потрібне для весілля, — сказав Кастіл, коли ми піднімалися на пагорб. — Або скоро буде.

— А що нам треба?

- Кільця, звичайно.

Я закотила очі.

- Я жартувала щодо кільця.

- Знаю, але я все одно збираюся подарувати тобі такий великий діамант, якого ти в житті не бачила. — Я почула у його голосі посмішку. - Але поки що згодиться і просте атлантианське кільце.

Моє серце пропустило ще кілька ударів.

– Церемонія може бути скромною. Але нам знадобиться виконавець церемонії, – вів далі він. – Їм може стати будь-який глава кривної лінії.

- Аластир?

– Ні. Не він говорить від імені вольвенів, хоча він серед них найстаріший. Того вольвена звати Джаспер. І, на щастя, він завтра приїде до Межі Спеси. Вже надвечір ми можемо одружитися.

У мене стислося серце. Мине трохи більше двадцяти чотирьох годин – і ми будемо одружені. На мене нахлинули емоції, що збивають з пантелику, такі ж суперечливі, як і у людей, які бачили, як я зіцілювала Беккета.

Мені потрібно зосередитись на своєму плані і ні на чому більше.

- А потім ми вирушимо далі до Атлантиї? - Запитала я. У роті пересохло.

– Так.

Я трохи спохмурніла.

- Але навіщо? Якщо ми одружимося до того, як перевалимо через гори Скотос, то чому не можна відразу надіслати повідомлення до Карсодонії?

– Якщо не вважати того, що моя мати зможе повною мірою вбити мене за те, що я не привіз наречену додому для знайомства, наш шлюб повинні визнати король з королевою. Тебе треба буде коронувати.

– Коронувати? – Я смикнула голову убік.

Він вигнув брову.

- Ти станеш принцесою, Поппі. Тебе треба буде коронувати. Ти отримасш такі ж повноваження, як і в мене, а король і королева Соліса не зможуть заперечити твоє становище в Атлантиї.

– Це... це просто формальність.

- Швидше політика. А оскільки король Джалара жив у часи правління Атлантиї, він знає, що принци та принцеси, не визнані короною, в Атлантиї не мають влади та повноважень.

Я похитала головою, дивлячись уперед. Політика здавалася мені нісенітницею. Ми піднялися на пагорб і в'їхали в ліс. Крізь листя просочувалися лише слабкі промені сонця.

- І ти вважаєш, що твої батьки візьмуть наш шлюб?

- Приймуть.

- Ти ж розумієш, що Аластир не вважає нашу заручини справжньою, - нагадала я. – Якщо твої батьки нам не повірять, то чому ти вважаєш, що мене коронують?

– Тому що ми їх переконаємо.

Кастил сказав це так, ніби питання практично вирішене.

Але я не була в цьому така впевнена.

- Про що ти думаєш? – спитав він після кількох хвилин мовчання.

- Багато про що, - зізналася я. – Але я знаю, що ти брешеш.

Кастил напружився за мною.

- Я не...

- Я не маю на увазі, що ти брешеш, щоб ввести мене в оману, - швидко додала я. - Але ти брешеш, щоб мене захистити. Історія з Пожирателями душ стривожила тебе сильніше, ніж хочеш визнати. І реакція батьків турбує тебе сильніше, ніж ти кажеш. Ось чому ти хочеш одружитися зі мною прямо зараз.

Кастил, як і раніше, був напружений.

- Ти читаєш мої емоції?

Я посміхнулася.

– Мені не потрібно читати твої емоції, щоби все це зрозуміти.

Він замовк, а потім промовив:

- Поппі ...

- Ти не питав, але, напевно, до цього підводив, так що так, - перебила я. – Я вийду за тебе заміж у Межі Спеси.

Розділ 30

- Не думаю, що це розумно, - сказав наступного дня Аластир, сидячи в кріслі навпроти нас із Кастілом. Кастил витяг ноги і схрестив кісточки. Він був цілком розслаблений, але я знаю, що це не так. Я не відкривала чуття, боячись, що почну світитися сріблом. Хоча вчора ввечері після повернення до нашої кімнати я перевіряла на Кастилі, і жодного світіння не було.

Але я однаково знаю, що він відчуває.

Моє чуття ніби було відкрито. Я не відчуваю жодних уподобань у роті, але знаю, що він злиться на Аластира і намагається зберігати терпіння. Знаю, що ця розмова набридла йому вже через п'ять секунд після початку. Це не припущення. Я знаю точно, бо коли відкрилася, відчула саме ці емоції.

Прокинувшись вранці і побачивши, що Кастіл лежить поруч і дивиться на мене, я так само знала, що він голодний. І він хотів не крові. Такого ж голоду він відчував учора, коли ми стояли біля будинку Вонетти.

Відчуття, що виходять від нього, гаряче відгукнулися в моєму тілі, а коли він підвівся з ліжка, не доторкнувшись до мене, я відчула його сум'яття.

Потім, коли з'явилася Вонетта з одягом, якого я поки не бачила, і кошиком посипаних цукром пончиків, я подивилася на неї і зрозуміла, що вона не відчуває до мене неприязні. Тільки цікавість і трохи настороженості, але ніякої недовіри чи огиди. Коли я відкрила чуття, воно лише підтвердило це.

І зараз я відчуваю тривогу Аластіра, просто дивлячись на нього. Вона густа, як молоко, що згорнулося.

Мої відчуття були грою уяви. Це знову змінилися мої здібності, можливо, ставши ще сильнішими.

- Не думаю, що тобі слід одружуватися без дозволу короля з королевою, - сказав Аластир.

- Ти знаєш, що мені не потрібне їхнє дозвіл.

- Але це не означає, що ти не мусиш їх запитувати. Навіть якщо вони відмовлять, ти все одно можеш одружитися, але принаймні вони про це знатимуть, - заперечив Аластир. - Кастил, якщо ви одружитесь тут або в Бухті Сейона без їхньої згоди і відома, на тебе чекає неприємна сцена.

- Неприємні сцени трапляються, тільки якщо люди нічого не знали заздалегідь. - Кастил схрестив на грудях руки. - Це не той випадок, оскільки я цілком можу надіслати додому звістку.

Аластир подався вперед.

- Кастиле, я справді вважаю...

- Ви його не переконаєте, - втрутилася я, коли розмова набридла мені майже так само, як і Кастилу.

- А що щодо тебе? - Запитав Аластир. - Що ти хочеш: познайомитися з майбутньою свекрухою до або після весілля з її сином? Чи тобі це взагалі не має значення?

Сплеск люті від Кастіла послужив попередженням, але питання Аластіра розсердило і мене, тому я відповіла:

- Якби я не погодилася з Кастилом, ми б зараз не вели цю розмову.

- Пенеллафе, повір, це не той випадок, коли ви повинні поспішати і чинити необдумано, - сказав Аластир, пом'якшивши тон, але я відчула проблиск... гніву, який не виходив ні від мене, ні від Кастіла. - У вас є час. У вас багато часу.

Ні, ми його не маємо.

- В ідеальному світі я б віддала перевагу, щоб мене доглядали без викрадень і без втечі від тих, що піднеслися.

- І без ударів кинджалом, - пробурчав собі під ніс Кастил.

Я обернулася до нього.

Він підморгнув.

Він правда мені підморгнув.

Зробивши глибокий вдих, я зосередилася на Аластірі.

- Але ми живемо у реальному світі. І реальність така, що я волію одружитися до того, як на мене обрушаться всі заперечення його батьків.

Боги, я сказала правду. Тимчасовий шлюб чи ні, але хто при здоровому глузді захоче підставити шию під гнів короля з королевою?

Вираз обличчя Аластіра пом'якшав.

- Ти не знаєш, як вони вчинять.

- Ні, я знаю, - заявила я, відчуваючи, що Кастил дивиться на мене, причому без будь-якого глузування. Я нахилилася вперед. - Єдині, хто ставиться до мене хоч трохи доброзичливо, - це вольвени та деякі з ваших людей. Але ніхто з мешканців Межі Спеси не виявив мені привітності, і я точно знаю, як вони до мене ставляться.

Усі заперечення завмерли на губах Аластіра.

- Чому я маю думати, що його батьки не поділять цих страхів та стурбованості? - продовжувала я. - Краще я вийду заміж, не прокручуючи в голові всі ці тривоги під час церемонії.

Аластир випростався, потираючи пальцями лоба.

- Я можу це зрозуміти. Правда можу, але король із королевою...

— Будуть вражені і, мабуть, дуже розлютяться, що я одружився з дівчиною, яку вони в очі не бачили, не кажучи вже про те, що вона лише півкровка і колись була Дівочою, — обірвав його Кастил. - Але як тільки вони її впізнають, все це стане байдуже. Вони полюблять її так само палко, як і я.

Моє серце здригнулося і стиснулося. Я подивилася на Кастіла і зрозуміла - зрозуміла, що він не збирався говорити останню фразу; принаймні не збирався говорити її так. Його подив був різкий і холодний, і я тільки його погляд зустрівся з моїм, я відвернулася.

Проковтнула, пригнічуючи переривчастий видих, і запитала:

- Як Беккет?

Вонетта вже розповіла, що юний вольвен ходить, лише злегка накульгуючи, але настав час змінити тему.

- Він ніби взагалі не отримував травми, - відповів Аластир. - Те, що ти з ним зробила...

- Я тільки намагалася полегшити його біль, - сказала я. - Я навіть не знаю, чи зможу вкотре зробити щось подібне.

Аластир кивнув, але, зважаючи на його вигляд, він ні в чому не переконаний. Потім пішов. Залишившись удвох із Кастилом, я обернулася до нього.

- Весело було, правда? - Запитав він.

Я не зрозуміла, з яким виразом він це сказав, але засміялася.

– Я ледве витримала.

Він усміхнувся, і його тіло нарешті розслабилося відповідно до пози.

– Розумію.

Я ковзнула по ньому поглядом і... виявила, що його гнів і роздратування розтанули. Залишився смуток, який таївся під ними, і ще дивне відчуття задоволеності.

– Ти читаєш мої емоції?

– Ні. – Я помовчала. – Щось на кшталт цього.

– Що це означає?

– Я точно не знаю. – Я опустила погляд на свої руки. – З того часу, як я прокинулася сьогодні вранці, я можу читати емоції, не відкриваючись, не зосереджуючись. Я дивлюся, і якщо хочу знати... то знаю.

– А як не хочеш знати?

Я насупилася.

– Тоді ні. Не знаю, може, у натовпі все буде інакше.

– Тому що натовпи іноді тебе захльостують.

Він пам'ятає. Я кивнула.

– Це... – Він замовк, і я глянула на нього. – Що я зараз відчуваю?

– Е... цікавість. Чи не тривогу.

Кастил нахилив голову.

– Чого б мені відчувати тривогу?

– Хіба ти не турбуєшся, що в мене розвинуться інші здібності емпатів?

– Якщо ти думаєш, ніби мене хвилює, що ти станеш Пожирачем душ і почнеш харчуватися моїми емоціями, ти даремно витрачаєш сили.

Я насупилася.

– Сподіваюся, ти такого не подумаєш.

– Я думаю, що все це – дивовижно. Ти дивовижна.

Я підвела очі до стелі.

– Особливо коли заткнула Аластіра. Це талант, яким навіть я не маю. – Він подався вперед так, щоб наші очі опинилися на одному рівні. – Мої батьки, швидше за все, будуть незадоволені, але вони тебе приймуть. Я кажу це не для того, щоб тебе заспокоїти. Я так і вважаю. Вони не обрушать на тебе гнів та розчарування. Я насправді в це вірю.

І майже повірила в те, що він сказав Аластіру: його батьки полюблять мене так само палко, як і він. Серце пара.

Кастіл узяв мене за підборіддя, привертаючи мій погляд.

– Що? – Він намагався заглянути мені у вічі. – Про що ти думаєш? Я знаю, ти про щось замислилась. У тебе завжди такий вислів, коли ти думаєш про щось таке, що не хочеш розповідати.

– Який у мене вираз?

– Ти морщиш носа.

– Що? Я не морщу.

– Морщиш.

Не можу зрозуміти, чи серйозно він говорить чи ні.

– Я ні про що не думала.

– Брехня. – Він провів великим пальцем по моїй нижній губі. – Скажи.

Він упіймав мій погляд і втримав. У мене сильніше забилося серце. Я падала в теплу бурштинову глибину і відчувала, що моя маска йде тріщинами.

– Я думала ... Думала, що ти можеш бути дуже переконливим, коли говориш іншим про свої почуття до мене.

– Правда?

– Так, – прошепотіла я.

Він прикусив нижню губу та опустив вії.

– Але недостатньо переконливим.

Я знала, що він говорить про Аластіра, але подумала, що якби він був хоч трохи переконливішим, я б почала йому вірити.

Він підняв вії.

– Я хочу тобі дещо показати.

* * *

Ми знову їхали на Сетті, у дружній мовчанці, яку мені довелося ділити лише з небагатьма людьми. Кастил тримав поводи і спрямовував нас через ліс. Він не вибрав пряму дорогу до міста, а звернув ліворуч, де крони дерев були трохи густішими, а дрімучий ліс простягався, наскільки вистачало очей.

– Дивись. – Кастил кивнув праворуч.

Я повернула голову і не змогла стримати усмішки, що розтеклася від куточків губ по всьому обличчю.

Перед нами розстиалося приголомшливе поле квітів з яскравими червоними пелюстками та чорними серцевиною. Квіти трохи колихалися на вітрі.

– Маки

[1]

. - Побачивши такого неймовірного видовища я безтурботно розсміялася. - Ніколи не бачила так багато в одному місці. Як красиво.

- Так, - погодився Кастил і, прочистивши горло, поворухнувся за моєю спиною. - Красиво.

Кінь рушив по межі лісу та макового поля.

– Їх вирощують на луках для медичних цілей.

Я вигнула брову.

– А тебе не турбує, що люди можуть використовувати їх для інших цілей?

- Тобі здається, що тут немає нікого?

Я кивнула, і він легенько поплескав пальцями по моєму боці.

– Тут є караульні, вони у маскуванні та ховаються. За полями весь час спостерігають, щоб ніхто, хто вміє вирощувати маки, не зміг використати їх у злочинних цілях.

- Боги, - пробурмотіла я, майже чекаючи, що зараз хтось вискочить прямо з квітів. – Це розумно. Я чула, що у деяких містах мак став проблемою.

– Коли я був у Карсодонії, то помітив, як там поширений мак, і в Масадонії також. Але чи можна звинувачувати людей, які живуть у таких умовах, у тому, що вони бажають втекти від дійсності, хай навіть тимчасово? Багато хто з тих, хто днями пропадає в опіумних кублах, віддали своїх дітей до Двору та до храмів. Нехай це неправильно, але я можу зрозуміти їх.

- Я теж. Тобто хочу сказати, що вони шукають спокою, хоча б ненадовго.

Красу макового поля затьмарила смуток.

– Я хотів показати тобі не лише це. - Він підштовхнув Сетті, вирвавши мене з роздумів. - Думаю, тобі сподобається.

- Мені сподобалися маки, - зізналася я, трохи почервонівши.

- Я радий.

Кастил торкнувся підборіддям моєї щоки і на мить міцніше стиснув мою талію, вже притягуючи мене до своїх грудей.

У мене трохи перехопило подих – як завжди, а він робив таке часто. Цікаво, чи він це усвідомлює? Це навмисний жест чи мимовільний? Мені згадалося, що тато теж нерідко так робив. Здавалося, він завжди намагався тримати маму ближче до себе, ніби не виносив, якщо між ними була хоч якась відстань. Не думаю, що Кастил діє з тієї ж причини. Напевно, для нього це просто спосіб спілкування.

Проте я пошкодувала, що тут немає Тоні і я не можу спитати її. Вона б знала.

Ми заглиблювались у ліс. Я зітхнула і дозволила собі насолоджуватися сонячним світлом, яке плямами проникало крізь листя; щебетом птахів, насиченим ароматом ґрунту та... чогось солодкого?

Я випросталась, помітивши щось блакитне, як очі вольвена, і світло-лілові квіти бузку. Чудове видовище: рослини кольоровими спіралями піднімалися на скелястий пагорб. Тільки коли ми під'їхали ближче, я виявила в пагорбі чорний провал, прихований завісою блакитного та фіолетового.

Моє серце забилося швидше. Кастил знову зупинив коня, і ми поспішали, залишивши Сетті пастися.

Здається, я здогадалася, що хоче показати Кастил. Він узяв мене за руку і повів до прихованого входу, який, мабуть, важко знайти, якщо не знаєш, що шукати.

- Частина шляху тут темновата, - попередив Кастил, прибираючи важку пологую квітів. - Але це не на довго.

Ми увійшли до пагорба, і «темновато» виявилось сильним применшенням. Я нічого не бачила в холодному повітрі і міцніше вчепилася в його руку.

- Ти справді хоч щось бачиш?

– Так.

- Не вірю.

Переді мною пролунав тихий сміх.

- Ти зараз морщиш носа.

Так і є.

- Ну тоді ладно.

- Пам'ятаєш, я розповідав про печери? - Запитав він. – До яких ходив із братом?

А ще з дівчиною, котру колись любив. Так, я пам'ятаю, і саме про ці печери подумала, коли побачила вхід. Але мене все одно охопила недовіра. Невже він правда привів мене в місце, де бував з братом і з Ши, коли намагався втекти від батьків, які збивають з пантелику розмов? Я майже не вірю, що він міг привести мене сюди.

- Так, - відповіла я, нарешті знайшовши дар мови. Попереду в темряві з'явилося слабке світло. - Я думала, що ті печери в Атлантії.

– Так, там. І тут також. Ти не бачиш, але від цього тунелю відходять багато інших. Дехто тягнеться на милі, до самих гір Скотос і ще далі, до стрімких берегів моря. Ми з Маликом витратили численні години та дні, намагаючись скласти карту тунелів, але так і не знайшли ті, що проходять через гори.

Легко можу уявити, як хлопчаче дитинство нишпорять тунелями. Мій брат теж міг бути таким самим.

- Це тільки частина тунелів, - сказав Кастіл. Через тріщини в стелі печери почало пробиватися сонячне світло. - Я вважаю, їхня найкраща частина.

Коли Кастіл звернув ліворуч, нас огорнуло вологе, напоєне солодкими ароматами повітря. Сонячні промені падали на темно-сірі кам'яні стіни. Він відпустив мою руку і зістрибнув униз на фут або близько того.

- Тут невеликий узвіз.

Повернувшись до мене, він узяв мене за стегна і переніс униз.

Поставивши мене на кам'яну підлогу, він не прибрав руки. Нас поділяло лише кілька дюймів. Я підвела голову, і його погляд одразу зіткнувся з моїм. Між нами пробіг знайомий трепет, який майже неможливо ігнорувати. В його очах і навколо рота пролягли тіні, і моє серце знову заколотилося.

І не заспокоїлося, коли він подався назад і, нарешті, прибрав руки з моїх стегон. Я уривчасто видихнула, а він розвернувся і пішов уперед. Почуючись як туго натягнута тятиву, я змусила ноги рухатися.

Бужок проник і в печеру: вона піднімалася по стінах і тяглася під стелею. Кастіл підійшов до ув'язненого в камінь водоймища, над яким вилися клуби пари, що танцюють у сонячних променях.

- Гаряче джерело. - Він опустився на коліна і занурив пальці у воду. Вона у відповідь вкрилася бульбашками і спінилася. - У печерах є й інші, але це найбільше.

Я зупинилася поруч із ним, розглядаючи джерело. Він був великий, неправильної форми, розміром з Великий зал у замку Тірман. У кількох місцях з-під пінистої води виступали скелі.

- Яка тут глибина?

- На більшій його частині вода дійде тобі до плечей. - Він плавно підвівся. - Далі, біля входу в наступну печеру, трохи глибше. Там темно, тож тримайся подалі, якщо не вмієш плавати.

- Колись уміла, - сказала я і нахилилася. Тепла вода завирувала навколо моїх пальців. - Але не знаю, чи згадаю.

— Можу допомогти згадати, коли в нас буде більше часу, — запропонував Кастіл, і я відкинула голову, щоб подивитись на нього. - Увечері нас чекають на вечері, але ми ще маємо ще трохи часу, щоб... просто пожити.

В нас.

Наче ми єдине ціле, замок та ключ.

Вчора ввечері я їла в кімнаті, поки Кастіл був відсутній... у якихось справах принца. Навіть не знаю, чи він поїв. Він повернувся після заходу сонця і приєднався до мене на терасі. Ми майже не розмовляли, і це було... затишно.

Я знову повернулася до джерела.

- Скільки в нас часу?

- Близько години.

Час — це ціле життя.

— Не будемо гаяти жодної хвилини, — сказав він, ніби прочитавши мої думки. - Я схожу перевірю коня.

Повернуся за кілька хвилин.

Озираючись, я побачила, як Кастіл зникає в тунелі, залишивши мене роздягатися на самоті.

Він завжди такий... несподіваний, його дії та слова постійно суперечать один одному. Чуйність — а потім вимогливість. Нескінченне піддражнення — а потім холодність неминучої смерті. Немислима жорстокість — а потім неймовірна ніжність. Я можу провести поруч із ним десяток років і так і не побачити всі його грані, всі його маски.

Вдихаючи ароматне повітря, відірвала погляд від Кастіла і швидко роздяглася, зваливши в купу одяг та чоботи. Під ногами була холодна трава, а шкіру обвівав теплий вітерець. Я зробила крок уперед, і тепла піниста вода лоскотала пальці ніг. Обережно спустилася по земляних сходах і рушила далі, радіючи воді, яка швидко дійшла до стегон і хлопала навколо. П'янке приємне тепло просочувалося в шкіру, м'язи, що ниють після декількох годин верхової їзди. Насичений аромат води заспокоїв мої нерви. Вона спінилася навколо моїх грудей і піднялася трохи вище. Я зупинилася посеред водоймища і, відкинувши голову, тихо зітхнула.

Я відразу зрозуміла, чому Кастіл любить це місце. Через тріщини в стелі проникало досить сонячного світла, долітав мелодійний спів птахів, повітря наповнене дурманним ароматом бужку, що піднімається по стінах. У цьому таємничому, затишному притулку, ніби створеному грою уяви, можна провести життя.

Принаймні мені здавалося, що я можу залишитися тут назавжди, насолоджуючись тим, як на моїй голій шкірі лопаються маленькі бульбашки, а вода з білою піною змиває пил. І не тільки. Вона забрала геть страхи перед магією в горах і настирливі питання про мене саму, про те, що сталося, коли я торкнулася Беккета, про моє майбутнє і про

.

Я розгорнулася, збовтавши злегка вируючу воду.

Кастіл стояв на краю водоймища і дивився на мене. Він прийшов так тихо, що я гадки не мала, чи довго він тут стоїть і що бачив. Я помітила жорсткість у лініях його щелепи, а коли він заговорив, у його голосі пролунала різкість, якої раніше не було.

Той самий голод, який я помилково сприйняла за гнів, коли ми стояли перед будинком Вонетти.

- Тобі сподобалося джерело?

– Так. - Я провела руками у воді, дивлячись, як вона піниться і пузириться у відповідь. - Ніколи не бачила нічого подібного.

Я знову підняла погляд на нього, потяглася за вимоклі косою і почала її розплітати. Він зняв чобіт.

- У Масадонії є джерело, ми з Тоні вибиралися туди разів чи два. Але вода там виявилася холодною, в ній не можна було довго перебувати. Тоні... – Я зітхнула; напад туги погрожував порушити мій спокій. - Тоні тут сподобалося б.

- Ти засумувала. Я чую голос. Вибач, що ти за нею сумуєш. - Він скинув другий чобіт, і за ним пішли шкарпетки. - Я знаю, як важко бути далеко від близьких.

- Ще б. - Він знає про це набагато більше за мене. Розпустивши волосся, я огорнула ними плечі. – Але вона зараз у безпеці.

- Так, - погодився Кастил і потягся до потилиці.

Схопившись за комір, він зняв туніку через голову, а потім стягнув з рук, відкривши широкі плечі, чудово окреслені груди та тверді м'язи живота.

В мені піднялося і відразу вляглося занепокоєння іншого роду. Кастил відкинув одяг убік. Він роздягається, і мені треба відвернутися. Я мушу зніяковіти: він зараз виявиться абсолютно голим. Але я не відвела погляду, коли його руки опустилися до гудзиків на штанях. Коли він спустив штани зі стегон, мої щокі залив рум'янець. Його тіло видно під таким кутом, що я помітила лише дратівливий натяк на гладкі м'язи. Штани приземлилися поряд з тунікою, і Кастил повернувся туди, де я чекала.

Наші погляди зустрілися.

Не знаю, що на мене найшло. Чи то через теплу, вируючу воду, безтурботну красу озера і усвідомлення того, що я якимось чудовим чином потрапила в Атлантию, чи то через голод, про який він говорив, але я опустила очі нижче і дозволила собі дивитися. Мій погляд знову ковзнув по його грудях, потім далі, по м'язистому животі та блідим шрамам. Я трохи затрималася на западинах його стегон, а потім моє подих почастішало.

Він хоче мене так безсоромно. Не розумію як і чому. Кастил до мене небайдужий, але я лише частково гарна. Я не спокусниця, до того ж у мене мало досвіду, а спочатку його приваблювало до мене лише те, що я була потрібна для спасіння брата. Але він бажає мене. Навіть це розумію.

Мій погляд неохоче спустився нижче, до королівського герба, випаленого на шкірі його стегна. Кастил провів по клейму, на мить затримавши руку, наче хотів його схвати, а потім підняв руку до численних порізів на животі. Мій погляд пішов туди.

У мене спалахнув гнів. Така навмисна жорстокість обурює.

– Я... – Я хотіла вибачитись за те, що з ним зробили, але зупинилася і знову подивилася йому в очі. - Нехай вони зазнають такого ж болю, який завдали тобі.

На його обличчі ковзнуло здивування.

- Навіть твоя королева, яка так ніжно про тебе дбала?

Моє серце перевернулося.

- Не думаю, що колись зможу поєднати ту королеву, яку знав ти, і ту, яка дбала про мене. Але так. Навіть вона.

Кастил схилив голову.

- Ти справді так думаєш.

Я кивнула, бо сказала, що думаю.

На його губах з'явилася усмішка.

- Така неймовірно шалена.

Цього разу я не стала його виправляти.

- Може, трохи.

Його заливистий сміх луною прокотився печерою, змусивши мене забути про те, що було в минулому і чекає в майбутньому, і спокушаючи взяти те, чого я хочу.

Я заплющила очі і поринула під воду. Бульбашки танцювали на моєму обличчі та у волоссі. Чого я хочу? Його. Хочу відчувати на собі його руки, що стирають усі причини, з яких я не повинна цього хотіти. Хочу відчувати, як стикається наша шкіра, витісняючи мир між нами. Хочу, щоб його губи прогнали всі розумні протести, перш ніж ті виникнуть. Хочу, щоби його поцілунки прибрали всю брехню, яку колись вимовляли його губи. Хочу, щоб його руки сміли уколи провини та відчуття, що я зраджую себе. Хочу відчувати його в собі так, щоб не відчувати більше нічого іншого.

Хочу, щоб він поглинув мене повністю і не залишилося місця для страху, що він стане шрамом на моєму серці, яке, напевно, розіб'ється. Бо... раптом Кіран помилився? Що, якщо після того, як Кастил досягне своєї мети і виконає угоду, залишаться лише обман і зрада?

Я хочу всупереч усьому вірити, що ми серцева пара, хоч це і здається неможливим.

Я залишалася під водою, відчайдушно шукаючи сили та здоровий глузд. Залишалася, доки легені не почали горіти. Я вирвалася на поверхню, але, як і раніше, відчувала лише бажання і потребу в ньому. Тремтячими руками я прибрала волосся з обличчя і зморгнула воду з вій. Я задихалася, і я втратила ще маленьку частинку себе.

Кастил увійшов у басейн.

Він стояв за кілька футів від мене і вже встиг зануритися. Його синяво-чорне волосся зализане назад, і вода стікає по грудях. Він настільки вищий за мене, що вируюча вода доходить йому трохи вище за пупок.

Роздроблені промені сонця блищать на мокрій шкірі. Приблизно так, на мою думку, може виглядати бог.

Його пильний погляд упіймав мій, і знайоме відчуття повернулося, пробігши між нами. Це як удар блискавки, що згустило і без того п'янке повітря.

- Я тут подумав, - сказав Кастіл, ковзнувши до мене через воду.

- Подумав?

Пульс забився по всьому тілу.

- Так.

Він зупинився всього за кілька дюймів від мене, і мені довелося закинути голову.

- Я хочу знати, про що ти подумав?

- Можливо, ти скажеш "ні". - Він рушив уперед, граціозно та цілеспрямовано. Я позадкувала назад. - Але це буде брехня.

- Звідки ти знаєш?

- Я добре розпізнаю брехню, - відповів він, заганняючи мене до гладкої кам'яної стіни. - І що важливіше, я знаю, коли брешеш ти.

Кастил притис долоні до каменю, як раніше, і в мене перехопило подих. Чи може він відчувати моє бажання? Навіть крізь воду та сильний аромат бузку? Я притулилася до теплої стіни, подумавши про те, що ще швидше моє серце битися не може.

- Про що ти подумав?

- У мене є ідея. - Його дихання торкнулося моєї щоки. - Можливо, тобі буде цікаво.

- Сумніваюся, - пробурмотіла я.

- Ти її навіть не почула, принцеса. - Його губи ковзнули по вигину моєї щелепи, а кінчики його мокрого волосся торкнулися моїх щік, від чого я видихнула. - Так, я точно знаю, що ти зацікавишся.

Я занервувала і мимоволі притулилася потилицею до кам'яної стіни.

- Чому б тобі не розповісти, що то за ідея? А я відповім, чи цікаво мені.

Кастил різко засміявся і прибрав одну руку зі стіни. У мене всередині все обірвалося, коли його пальці лягли на голу шкіру моєї талії.

- Тільки якщо ти пообіцяєш не брехати.

- Якщо ти сам можеш визначити, коли я брешу...

Я переривчасто видихнула: він присунувся ближче, і з кожним подихом його груди стали торкатися моїх. По мені пробіг трепет, і мої соски майже болісно напружилися.

- Що ти казала, принцеса?

Я відчула його усмішку на своїй щоці.

Що я казала? Мені не одразу вдалося згадати.

- Якщо ти знаєш, коли я брешу, то яке має значення, чи я кажу правду?

- Бо правда важлива.

Він прибрав руку з талії і провів нею вниз на моє стегно, обуривши воду. По моїх ногах і між ними затанцювали бульбашки. Внизу живота згустилася підступна знемога.

- Правда - це дозвіл.

Мій затуманений погляд ковзнув по блакитних і фіолетових суцвіттях.

- Так?

- Так. - Він помовчав. - Ти знала, що поки укус повністю не заживе, він стає ерогенною зоною? Точкою задоволення? Я можу викликати в тебе такі самі відчуття, як при укусі. Майже. Ти знала?

Здається так.

- Ні.

- Хочеш покажу? - Запропонував він. - Я знаю, ти цікава.

- Так, - прошепотіла я. Голова кружляла від передчуття.

- Пам'ятай, принцеса, це лише для того, щоб вгамувати твою цікавість. Нічого більше.

- Знаю.

Я стиснула пальці на камені.

- Добре.

Його рота зімкнувся на місці укусу, він втягнув шкіру між зубами. Моя спина вигнулась, затверділі соски притиснулися до його грудей. Я затремтіла, перетворившись на рідину.

Боги богів...

- Я колись казав, який у тебе смак? - Кастил провів мовою по чутливій мітці.

- Медової дині? - прошепотіла я із заплученими очима. Повернула голову до нього, шукаючи відчуттів, яких я не повинна хотіти.

- Зіпсоване дівчисько. Я говорю не про це. - Він куснув мій підборіддя, і я знову задихнулася. - Я мав на увазі твою кров, а ти повела мої думки в непристойний напрямок.

- Твої думки завжди перебувають у непристойних місцях.

Кастил засміявся.

– Не можу заперечувати. – Його ніс потерся об мій, а рот наблизився до моїх губ. – Твоя кров на смак – стара, сильна, але легка. Як місячне світло. Тепер я знаю, чому.

– Як може щось мати смак місячного світла?

– Мабуть, річ у магії. А тепер перестань відволікати мене, коли я намагаюся розповісти про свою ідею.

– Я не ... – Його руки ковзнули по моїх стегнах, і я прикусила губу. – Я не відволікаю.

– Ну так. Ти завжди відволікаєш, та ще й як, – м'яко дорікнув він.

– Схоже, це проблема.

– Це наша проблема.

– То на що ти просив дозволу? – Я задихалася, наче стояла на краю прірви. – Що за ідея?

– Якщо хочеш... – Його груди піднімалися і опадали, торкаючись моїх, і мене пронизували стріли забороненого задоволення. – Ми знову можемо вдавати.

Його рука ковзала по моєму стегну, вище і вище.

Кінчики його пальців досягли доказу того, що він уже напевно почув. Мої стегна здригнулися, а з губ зірвався приглушений стогін.

Кастил накрив мій рота своїм. Це був не поцілунок, а просто торкання губ.

– Ти можеш прикинутися. – Він підняв голову, і між нами просочилося холодне повітря. – Можеш вдавати, що це не тому, що в тебе є потреба в мені.

Моє серце тремтіло, як спійманий метелик. Я розплющила очі. Його очі горять, наче нагрітий мед.

– Її немає.

Вигин його губ був неймовірно чуттєвим.

– Ти можеш вдавати, що це...

Кастил сунув у мене палець, тільки кінчик, але я піднялася навшпиньки. Його очі засяяли, він оглянув моє обличчя і опустив погляд нижче, де над вище водою піднімалися мої груди. Потім знову глянув мені у вічі, проштотуючи палець далі, і мої внутрішні м'язи стиснулися навколо нього.

– ...що це не через те, що ти хочеш мене.

– Не хочу, – сказала я, але відірвала стегна від стіни, притискаючись до його руки, до нього.

Кастил зашипів, коли мій живіт потер гарячу і тверду частину його. Він штовхнув мене до стіни, просунувши руку між нами. Його груди тремтіли, притискаючись до моїх. Зіткнення шкіри зі шкірою, те, як він повільно рухав пальцем, підірвало мої почуття.

– Ти можеш вдати, що це просто чутливий укус на твоїй шиї змушує тебе звиватися на моїй руці.

Я звивалася як тільки могла.

– Ти можеш вдати, що саме це причина того, що ти бажаєш так само міцно вчепитися в мій член. – Він знову опустив голову до моєї. – Ми обидва можемо вдавати, і обидва можемо...

– Чи можемо? – Видихнула я. – Просто бути Хоуком та Поппі?

На мить жорсткість, надрукована на його обличчі, зісковзнула, а потім тріснула, а під нею виявилася якась відчайдушна потреба. Потреба у мені. У нас.

Що, якщо Кієран правий?

Я ледве можу дихати, не те що думати, але знаю, що він має на увазі. Боги ще як знаю. І в цей момент ми хочемо одного й того самого. Можливо, нам потрібно те саме – просто віддатися почуттям і забути про все. Просто бути тут, у ці секунди та хвилини і в цьому місці. Чи можемо ми так зробити? Напевно, Кастіл може. Можливо для нього все це лише задоволення фізичної потреби, нехай навіть і несвідомо. А чому я не можу? Я хочу, що він може мені дати. Насолода. Недовга втеча від реальності. Досвід. Відчуття волі. Тому що саме так відчувалося те визволення. Хіба я зраджу когось, у тому числі себе? Хіба заперечувати це – не ще більша зрада? Чи я брешу собі навіть зараз? А якщо й так, то чи не однаково?

Його рука завмерла, він вдихався в моє обличчя, шукаючи відповіді. І тоді я зрозуміла, що це моє життя. Те, що існує між мною та Кастилом, не можна назвати правильним чи неправильним. Це заплутано і складно, і, може, потім я пошкодую, що даю йому дедалі більше частин себе. Але я хочу його.

І мені так набридло відмовляти собі у всьому.

Набридло брехати йому й собі.

– Тільки з однією умовою.

– У тебе є умова?

Я кивнула, і моє серце забилося.

– Я не хочу вдавати, – прошепотіла я. – Я – Поппі, а ти – Кастіл, і це по-справжньому.

Розділ 31

– Ти згоден на це?

Кастил заплющив очі, і всі риси його приголомшливого обличчя напружилися.

– Завжди, – прошепотів він. – Так.

Я відірвалася від стіни і, подолавши відстань між нашими ротами, поцілувала її. Тієї миті, коли наші губи з'єдналися, в ту секунду, коли він відкрив губи, я зрозуміла, що це по-справжньому.

Я відірвала руки від каменю та обвила його шию. Я брала те, що хотіла, пробуючи його смак кінчиком язика, насолоджуючись чарівною гостротою його зубів. Я не знала, що роблю, мене вів інстинкт. Я рухала губами по його губах, покусуючи, досліджуючи та навчаючись.

І Кастила, схоже, анітрохи не турбувала невігядлива недосвідченість. Швидше навпаки, навіть спалахнула. Він дав мені те, чого я хотіла. Він цілував мене з несамовитим самозабуттям, що межує з безумством. Закінчивши поцілунок, він дихав так само важко, як і я.

- Ми не прикидаємося, Поппі? Більше немає? Ти мене хочеш. Знаючи все, ти хочеш мене.

- А ти як думаєш?

Я виразно ворухнулася під його рукою.

Він поклав іншу руку мені на бік, гасячи мої рухи.

- Мені треба почути від тебе, принцеса.

Ну, звичайно, йому потрібно.

- Так. - Я мало не вилаялася. - Я хочу тебе.

- Добре. - Кастил прибрав руку, що була між моїми ногами. - Бо це по-справжньому.

Не встигла я відчутти втрату його підступної руки, як він схопив мене за стегна і підняв, витягнувши наполовину з води. Я ахнула і вчепилася йому в плечі.

- Обхопи мене ногами за пояс, - тихо сказав він. - Давай.

Я без заперечень зробила, як він просив. Таке бувало рідко. Сподіваюся, він це усвідомив.

Він пересунув руки назад на мої боки і опустив погляд на мої груди, що притулилися до його грудей.

- Я хотів би не поспішати, бо є так багато способів бути з тобою по-справжньому. Укласти тебе на каміння та облизати кожен дюйм твого тіла. Змусити тебе зробити те саме зі мною. А потім я хочу, щоб ти стояла навколішки з моїм членом у роті.

Я здригнулася: його слова малюють такі розпусні образи. Ця дія описувалася в щоденнику міс Вілли і, коли я про це читала, здалася огидною. А зараз? Зараз це звучить... інтригуюче.

- Я... я не вмію.

- Я думаю, ти не помилилася. - Його очі яскраво горіли. - Але я тобі покажу. Покажу, як користуватися ротом та мовою. Якби ми мали час, ми б пограли. - Він міцніше стиснув мою талію. - Але ми не маємо часу, принцеса.

- Так, у нас його нема.

Моє серце шалено билосся. Він тримав мій погляд.

- Я радий, що ми на одній хвилині. - М'язи під моїми долонями напружилися. - Принцеса?

- Ваша високість?

Його очі перетворилися на розплавлений бурштин.

- Треба, щоб ти трималася за мене і не відпускала, тому що я збираюся відтрахати тебе, як обіцяв.

Я ахнула від такої чудової непристойності його слів.

- Так. Будь ласка.

Кастил відповів не словами, а дією, опустивши мене так, що я відчула його біля свого входу. Я прикусила губу.

— Опустити ноги, — сказав він. — Трохи — ось так. Прекрасно. - Його губи повернулися до моїх. - Ти прекрасна.

- Я...

Мої слова перетворилися на крик, який він упіймав поцілунком. Він заповнив мене, витягнувши так, що я не була певна, що в такій позі щось вийде. Не була впевнена, що вийде в мене. Ми займалися цим лише двічі. Я займалася цим лише двічі. Але я трималася, вчепившись у нього, а він продовжував занурюватися в мене все далі й далі, поки між нами не залишилося простору.

Кастил хитнувся. Одну руку він завів мені за спину, обійнявши мене. І... і він став тримати мене так, притиснувши до грудей і поринув глибоко всередину.

- Ти в порядку? - хрипко спитав він, торкаючись губами моїх губ. - Поппі?

Я кивнула і трохи розтиснула пальці на його плечах.

- Впевнена?

- Так, - прошепотіла я із заплученими очима.

Боляче не було. Не дуже зручно, але це лише початок. Я поворухнулася і вилила стегнами.

Він простогнав моє ім'я.

- Поппі ...

Постаралася не зважати на те, як стислося серце у відповідь на його голос. Я не хочу цього. Я хочу твердості між ніг та всередині мене, мені потрібні ті відчуття, які вона викликала. Я не хочу, щоб сюди втручалось серце.

Я почала звиватися, задихнувшись, коли спалахнуло задоволення.

- Боги, Поппі... Я намагаюся... - З нього вирвався рик, що тремтіло по мені. - Я намагаюся переконатись, що ти готова.

- Я готова.

Я справді готова.

Кастил вилаявся і почав рухатися, піднявши стегна. Мої очі розширилися, коли мене затопило неприборканими відчуттями: він рухався всередині мене, повільно та глибоко. Я зітхнула, розслабилися всі м'язи, про напругу яких я навіть не підозрювала.

— Ось. - Його голос був ледь чутним пошепки. — Боги, ти...

Рука, що направляла мене, судомно стиснулася і розслабилася, коли я піднялася на ньому.

- Ти все, чого я коли-небудь хотів.

За все життя мені ні в що так не хотілося вірити, і це усвідомлення загрожує зруйнувати все.

- Ми справжні, - нагадала я, шукаючи його губи. - Не бреш мені зараз.

На кілька секунд він завмер, а потім видав хрипкий сміх.

- Ти права. - Він схопив у кулак моє волосся і відтягнув мою голову назад. — Зараз нам не треба брехати.

Його рот накрив мій, і гостре ікло подряпнув мою губу. Я хрипко застогнала. За мить ми знову притискалися до скелі, однією рукою Кастил обіймав мене, а іншою тримав за волосся — тільки вони відокремлювали тверду поверхню від моєї шкіри. Він навалився на мене, втискаючись у мої стегна.

А потім зробив те, що обіцяв.

Отрахав мене.

Його стегна врзалися в мої, і в такій позі я могла лише підкорятися його вимогам. Я трималася за нього, а навколо нас несамовито вирувала і пінилася вода. Кожен удар його стегон був таким же жадібним, як і поштовхи моєї мови його мовою. Кожне занурення здавалося наполегливішим, ніж попереднє. Моя голова відкинулася назад, але не торкнулася каменя завдяки його руці. Світ крутився в калейдоскопі розбитих сонячних променів, темно-сірих стін та яскравих пелюсток. Я напружилася - все в мені напружилось. Його голова впала на моє плече, а тіло терлося об моє. Я обвивала його, закопавшись обличчям у його шию, відчуваючи солодкий смак води та солоний — його шкіри. Моя кров шалено стукала, і його пульс так само сильно бився під моєю щокою. Наші тіла несамовито рухалися, здавалося, що він усюди. У мене збилося подих. Не було жодного вагання. Ніякого уповільнення чи перепочинку. Нас обох підхопило божевілля, ми загубилися у напруженні, яке все наростало. Мені здавалося, що я розіб'юся вщент, що ми обоє розіб'ємося, але він дав мені те, чого я так сильно хотіла.

Відчуття його шкіри, притиснутої до моєї, витіснило весь світ. Залишилися лише ми. Дотик його губ до моєї шиї, моєї щоки прогнав геть усі протести. Його рота знову знайшов мій, а руки тримали мене так міцно, так дбайливо, заважаючи навіть виникнути уколу провини. Кастил рухався так глибоко всередині мене, що я не відчувала нічого, крім нього, і коли мене захлеснуло звільнення, воно спіткало і його, поглинуло нас обох, не залишивши місця страхам про майбутнє і уможлививши те, що здавалося неможливим.

* * *

Я відчувала себе невагомою в руках Кастіла. Моя щока лежала на його плечі, а ноги плавали за кілька дюймів від дна басейну. Я вже намагалася відсторонитися, після того, як стихли останні хвилі насолоди і разом з сонячним світлом, що згасає, почала просочуватися реальність. Але далеко я не відсунулася - Кастіл не відпустив, як і раніше, обіймаючи мене.

- Ще ні, - сказав він, притискаючи мою щоку до свого плеча.

І я начебто дозволила. Я не боролася з ним. Я звинувачувала в цьому багато причин, хоча в мене насправді немає жодного бажання боротися з ним. Для початку — тепло водою та її шкіри. Те, як він провів рукою вгору і вниз по моїй спині, дуже заспокоювало. Звинуватити можна було й стомленому в моєму тілі, і те, як мені подобалося, що мене тримають, особливо так, коли нас ніщо не поділяє.

Людські дотики так довго були для мене під заборорою, що тепер нагота Кастіла здавалася найвишуканішим шоколадом чи цукерками. Я погладжувала його плече, бажаючи набратися сміливості та дослідити його твердість, западинки та шрами. Натомість я задовольняла свою цікавість тим, як відчувалася його шкіра під моїми пальцями. Його тіло — сталь, загорнута в атлас.

І... боги, я вибирала кожну мить. Мій погляд прикlesний до його шиї, до темних кучерів. У найтаємнішому куточку серця я насолоджувалася цими миттєвостями.

Не знаю, як довго ми так стояли, і навколо нас не було нічого, крім плескоту води і співу птахів, що доносили зовні. Схоже, Кастіл одразу дізнався, що хтось наблизився до печери.

— Це Кієран. Тільки міг знати, що знайде мене тут. - Він обережно звільнився з моїх обіймів, і мені здалося, що його губи торкнулися моєї верхівки. - Я скоро повернусь.

Я поринула у воду по плечі, а він помчав до берега. Я дивилася на всі очі, як він вибирається з води, і моє обличчя не повинно було так заливатись фарбою після того, що ми робили. Кастил зупинився, щоб підібрати штани, але не надів їх.

Він вийшов з печери таким же голим, як і в день свого народження, і якщо він не зупиниться, щоб одягнути штани, на Кієрана чекає те ще видовище.

- Ну і гаразд, - прошепотіла я, а потім розсміялася, і цей звук луною рознісся по печері.

Задержавши голову, я дивилася на проблиски сонячного світла, шукаючи в собі каяття чи сором. Як і раніше, знайшла лише невпевненість. Не в тому, що ми тільки-но поділили, а в тому, що це означає. Ми не вдавали. Те, що сталося між нами, було по-справжньому. Жодних ігор. Ніякого вдавання. Жодної напівправди. Провела зубами по нижній губі. Вона набрякла від поцілунків. Я піднесла пальці до рота і зіщулилася, згадавши, як він заволодів ним так само цілком, як і рештою мого тіла.

Я повернулася на звук кроків Кастіла. Слава богам, він наполовину одягнений. Щоправда, гудзики на штанях не застебнуті, і я не розумію, як вони тримаються на його стегнах. Він ніс білий пакунок, який акуратно поклав на землю.

- Кієран здогадався, що ми вирушили сюди. Він привіз чистого одягу для нас обох та рушник.

Інтуїція Кієрана здається мені незбагненною. Напевно, я не хочу знати, як він здогадався.

Кастил простяг руку з пухнастим білим рушником.

- Нема чого й казати, що я волію бачити тебе голою і мокрою. Але час витертися і набути гідного вигляду.

Я струснула головою і рушила вперед, сповільнившись, коли міхурлива вода почала опускатися нижче грудей. З чого мені вагатися? Наче він уже не бачив моїх грудей, шрами та решти. Кастил чекав, дивлячись на мене, але хіба я сама на нього не виричалась? Чи не дивилася без найменшого збентеження, як він роздягався? Набравшись сміливості, я пішла далі і сталося щось дивне. Кожен крок давався все легше, хоча вода опустилася нижче ребер, а потім до пупка, а погляд Кастіла йшов за рівнем води. Він трохи розплющив губи, і я впевнена, що він би не відірвав очей від мене, якби з'явився хоч сам Ніктос. У цьому полягає якась сила – у здібності так відволікати його. Коли вода запінилася навколо моїх стегон і нижче, він прикусив нижню губу кінчиками іклів. Він безперечно насолоджувався видовищем, поки я піднімалася земляними сходами.

- Я допоможу. - Кастил розкинув рушник ширше. – Знаю, що тобі це не потрібне, але я так хочу.

Я нічого не відповіла, зупинившись перед ним, боса, як і він. Він зайшов мені за спину і почав терти рушником моє мокре волосся.

- Їх треба витерти в першу чергу, - пояснив він, і я анітрохи не сумнівалася, що він дивиться на мене, вичавлюючи воду з мого волосся. Він бачить, як зіпсуються мої соски і як я червону.

- Не хотілося б, щоб ти застудилася, - сказав він хрипкуватим голосом. - Я чув, що таке можливе з мокрим волоссям.

– Угу.

Я ворухнула щелепою, а мої губи розтягнулися в посмішці.

– Я просто намагаюся бути ґрунтовним. - Він наклав рушником мої руки до кінчиків нігтів, а потім спину. – Подякуєш мені пізніше.

- За ґрунтовність?

- В тому числі.

Кастил витер мій живіт і підняв рушник вище, зібравши вологу поміж грудей. Затримавши там руки, він розвернув мене до себе і опустився навколішки.

У мене затремтіло в животі, коли він витер мою ліву ногу, потім праву і нарешті між ногами. Я різко втягнула повітря і злегка похитнулася.

— Просто намагаюся бути ґрунтовним, — нагадав він, примружившись. - Не хочу, щоб ти була надто мокрою, принцеса.

У мене склалося враження, що він має на увазі щось інше.

Рушник погладив мій зад.

– Думаю, ти тепер уся суха. - Він повільно перевів погляд мені в очі. - В основному.

Так.

В основному.

Усміхнувшись, Кастіл опустил голову і поцілував блідий нерівний шрам на внутрішній стороні мого стегна.

Це вирвало мене з блаженного туману. Я дивилася, як він встає, і в голові пролітали тисячі різних думок.

Він укутав мене рушником, і я схопилася за краї.

- Кастил ...

– Знаю. - Він приклав палець до моїх губ. – Те, що ми тут робили, лишиться тут.

Заморгала, вражена словами, які навіть не зовсім зрозуміла. Я не збиралася цього казати. Чесно, сама не знаю, що хотіла сказати.

Кастил повернувся і взяв білу сорочку, що різко контрастує з його смаглявою шкірою. Локон темного волосся на лобі пом'якшував його риси. Схиливши голову, він застебнув гудзики на штанях. Я відчула трепет унизи живота. Як він примудряється звичайне вдягання робити таким чуттєвим?

Мені правда не варто стояти і дивитись, як він одягається. Кинувши рушник, я швидко схопила свій одяг.

– Ось. - Кастил знову заковчував мені рукави.

Не знаю, що змусило мене подумати про наслідки того, чим ми займалися. Досі мені це навіть на думку не спадало, і це означає, що мені потрібно поводитися більш відповідально.

- Ти казав, що оберігаєшся від зачаття. - Я згадала, що він приймає трави, які роблять і чоловіків, і жінок тимчасово безплідними. - Ти все ще захищений?

– Так. Я обережний, Поппі, - відповів він без вагань, підбираючи наш одяг та мої чоботи. - Я не ризикнув би появою дитини.

"У нас".

Кастил цього не сказав, але слова все одно повисли у повітрі. І я відчула новий холодний укол, зовсім позбавлений сенсу, тому що для мене ідея завести дитину була ще більш лякаючою, ніж знайти під ліжком істоту з плавцями замість ніг та хвостами замість рук.

Зі мною точно щось не так, якщо цей укол як і раніше болить.

Бо те, що здавалося йому справжнім, для мене таким не було.

* * *

Новини про те, що я зробила з Беккетом, розлетілися містом. Я це зрозуміла, коли підносила до рота ложку густого супу з травами, бо на мене всі дивилися.

Ну не все.

Увагою Кастіла та Кієрана заволоділи два атлантіанці. Поняття не маю, куди зникли Делано з Нейллом, і вони можуть бути буквально будь-де. Ми ж зараз перебуваємо в одній із великих будівель у центрі міста. Але інші або кидали на мене погляди скоса, або витріщалися відкрито.

Смертні та атлантіанці сидять за столом перед нами. Вольвени, розсіяні на інших столах. Усі виричалися. Звичайно, я не можу їх звинувачувати. Я світилася сріблом, і зцілювала дотиком. Я б теж виричалася на людину, якби побачила або почула, що він зробив таке. Але дещо, заховане за цими поглядами, вселило в мене тривогу. Повітря практично вібрало від емоцій, і мені знову не потрібно було зосереджуватися і відкривати себе, щоб відчути ворожість більшості людей, що сидять довкола мене.

Проковтнувши ложку ароматного супу, я перевела погляд на прапори, розвішані по обидва боки від входу. Вітер, що проникав крізь відчинені вікна, злегка коливав прапори і крутив лопаті вентиляторів, підтримуючи прохолоду в переповненій кімнаті.

М'який дотик до руки змусив мене повернутись праворуч, до Аластіра.

- Може, ти хочеш повечеряти у своїй кімнаті? – тихо спитав він. – Я можу відвести тебе до фортеці.

Я опустила ложку і глянула на Кастіла, який сидів на чолі столу. Він слухав атлантіанця і рився в тарілці з сиром, розглядаючи кожен шматочок так, ніби вишукував досконалий або з вадами.

- Невже в мене такий вигляд, ніби мені ніяково?

Аластир натягнуто посміхнувся.

- Ти майже не торкнулася їжі.

Важко їсти, коли всі на тебе витріщаються. Я ковзнула поглядом по переповненій кімнаті. У глибині душі хотілося вибачитися і піти у свою спальню, але це лише один з безлічі вечерів і заходів, на яких я буду предметом уваги. Крім того, нехай зникнуть у своїх покоях і здається найлегшим виходом, але це блягузтво. До того ж, ніхто не проектує свої емоції. Ніхто не переходить межі, тож я можу їх ігнорувати. Здебільшого.

– Я гаразд, – вирішила я.

Посмішка Аластіра не торкнулася очей.

- Мабуть, важко перебувати серед людей, які налаштовані недружелюбно, і знати, що вони відчувають. Я б не подумав про тебе погано, якби ти захотіла позбавитися такої уваги. Просто знай: будь-хто, хто проведе з тобою хоч кілька хвилин, змінить свою думку. Інші впізнають тебе, я певен. Але поки що я перепрошую за їхню поведінку.

Він м'яко стиснув мою руку.

- Ти знала, що тут колись було жваве місце для торгівлі?

Я проковтнула грудку, що підкотила до горла після його слів.

- Коли Атлантія правила всім королівством, Межа Спеси була першим і останнім великим містом перед горами Скотос. Колись люди проходили через нього тисячами. – Аластир зітхнув, глянувши на голі стіни. – Сумно бачити, на що перетворилося це місце, але Кастил та інші поступово відновлюють його та повертають до життя.

З кухні вийшов Квентін з великим глечиком. За ним, трохи накульгуючи, слідував інший юнак, молодший і нижчий на зріст. Я не відразу впізнала цього хлопчика з чорним волоссям та смаглявою шкірою. Я бачила його тільки у вигляді вольвена, а в людському – лише мигцем, але тоді його шкіра була блідою і вкритою холодним потом.

Беккет.

Я спостерігала за тим, як він наповнює склянки наприкінці столу, а потім прямує до нас. Доливши склянку двоюрідного дідуся, він нарешті глянув на мене.

– Ми вже знайомі, – прошепотів він. - Схоже на те.

- Беккет, - відповіла я. - Як ти себе почуваш?

– Майже чудово. - Він налив мені води і, озирнувшись на Аластіра, опустив підборіддя. - Дякую. Я не можу повністю висловити всю мою подяку.

– Ти вже подякував.

На його обличчі виникла широка посмішка, що відкривала зуби, але швидко згасла, і я відчула гострий укол... страху, перш ніж Беккет перейшов на інший бік столу.

Він тепер боїться мене?

Я випросталась. Вузол у грудях розростався. Чому? Я його зцілила, хоча й гадки не маю як, але Беккет повинен знати, що мене боятися не слід.

- Пенеллаф? З тобою все добре?

Я перевела подих і глянула на Аластіра.

– Так. - Я посміхнулася і переключила увагу на нього. – Вони такі послужливі. Беккет з Квентіном.

- Повага до старших вбивається в молодь із ранніх років, - пояснив Кастіл, почувши мене. – В Атлантії молодші часто допомагають подавати їжу та напої на обідах.

Аластир пирхнув.

- Ти не береш до уваги. Ти завжди за обіднім столом втикався носом у книгу.
Подив відволік мене від реакції Беккета.
- Що ж ти читав?
- Зазвичай книги з історії та підручники, - відповів Кастил, піднявши куточок губ. - Більшість часу я був страшенно нудною дитиною.
Я на мить зустрілася поглядом з Кієраном і згадала, як він казав, що Кастил був серйозним.
- Зате твій брат старався за двох, - сказав Аластир, хитаючи головою. - Ти не хотів, щоб Малик прислужував тобі за обідом.
Я перевела погляд на Кастіла. Він усміхнувся ширше. Не знаю, чого я очікувала, але про його брата так рідко говорили.
- Малик часто... експериментував із напоями та їжею, - пояснив Кастил, упіймавши мій погляд. - І піддаватися його експериментам було не завжди приємно.
- Я майже боюся питати, - сказала я.
- Але спитаєш, - пробурмотів Кієран.
Я не звернула на нього уваги. І Кастил теж.
- Він додавав у сік лимон і перець, солив солодкі страви і найчастіше псував те, що хотілося б з'їсти.
- Жахливо, - засміялася я.
Кастил нахилився до мене, опустивши вії.
- І все-таки ти смієшся.
- Так.
Він підвів погляд, і від жару в його очах спека по моїй шкірі пробігли мурашки.
- Напевно, бо ти сама робила б таке.
- Можливо.
Посміхнувшись, він випростався і обернувся до інших, продовживши ритися в сирі.
- Скільки?
Я замовкла, коли Кастил зачепив мене рукою, кладучи на мою тарілку сир, нарізаний тонкими скибочками.
Він слухав іншого смертного, що сидить за столом позаду нашого.
- Дякую.
Він кивнув головою.
Я взяла шматочок сиру і, трохи посміхнувшись, з'їла. Моя увага привернула раптовий вибух сміху. Кієран підвівся і пересів у кінець столу. Сміх виходив звідти, де сиділи Беккет та Квентін разом з Емілем та іншими людьми, які подорожували з Аластіром. Цікаво, з чого так голосно сміється Еміль?
Я перевела погляд далі і натрапила на двох смертних - літніх чоловіків. Один щось говорив іншому на вухо.
Другий, з акуратно підстриженим світлим волоссям, кривив губи. Від його відрази сир став кислим.
Відпила зі склянки, змиваючи смак. Це не перший недружній погляд чи гримаса в мій бік: таке нерідко траплялося, коли Кастил відволікався. Він підвівся, щоб поговорити з жінкою, яка вся складалася з кісток і зморщеної шкіри. Я міцніше стиснула склянку. Щоразу, ловлячи погляди, мені хотілося запитати, чим я можу допомогти. Хотілося утримувати ці погляди, доки їм не стане так само незручно, як і мені. Але я мовчала і нічого не робила. Так само я мовчала, коли мене розпикала жриця або коли мені читав нотації герцог.
- Не звертай на них уваги, - тихо сказав Аластир.
Я поставила склянку.
- Просто вони тебе не знають, - повторив він. Його посмішка була такою ж фальшивою, як і мої, коли я була Діва. - Ти маєш звикнути до їхньої недовіри і навіть неприязні, оскільки ти принцеса, яка скоро стане королевою.
Корольової.
Я заціпеніла.
Цього не станеться, нагадала я собі. Навіть якщо станеться неможливе і ми з Кастілом... Я навіть не змогла закінчити цю думку. Кастил не хоче бути королем.
- Якщо ти не хочеш відступити і вийти з цієї ситуації, ти не повинна показувати, що тебе зачіпають їхні почуття. Не повинна дозволити Кастіл дізнатися, інакше повториться випадок з Ленделл, - продовжував Аластир. - Я не знаю точно, які почуття він до тебе відчуває, але, безперечно, одне. Він відреагує на будь-яку образу честі. У цьому твоя сила, Пенеллафе. Ти - шия, яка повертає голову королівства.
Я здивовано подивилася на нього.
- Вибач. Напевно, ти цього нічого не розумієш. Тебе до цього не готували. Це не твоя провина, - сказав він, але здавалося, що моя вина все ж таки є. - Ти ні в чому не винна. Його заручини з тобою стали повною несподіванкою.
- Упевнена, їхня неприязнь більше ставиться до того, хто я, а не до мого шлюбу з їхнім принцом. Або однаково і до того, і до іншого.
- До того ж, усі чули, що спочатку тебе планувалося використовувати для обміну. Люди не розуміють, як із цього могло розцвісти кохання. Як і я, навіть після всіх його заяв про кохання.
- Буває ще й не таке, - сказала я.

Кастіл зробив крок до входу в той момент, коли двері відчинилися. Увійшов високий чоловік. На смаглявій шкірі його рук до плечей вилися чорні татуювання. У нього кудлате сріблясте волосся, колір якого не має жодного відношення до віку. Коли він усміхнувся, побачивши Кастіла, в куточках його очей з'явилися лише слабкі зморшки.

– Не сумніваюся, що буває, – відповів Аластир, понизивши голос.

Кастил потис руку чоловікові з сріблястим волоссям. Це Джаспер? Він стояв надто далеко, щоб я могла розглянути колір очей.

– Але я знав принца все його життя, – вів далі Аластир. — Що важливіше, я бачив його, коли він був закоханий, Пенеллафе.

Тільки зусиллям волі мені вдалося зберегти на обличчі незворушний вираз, коли я подивилася на Аластіра. Я... не можу повірити, що він сказав. Але я відчувала від нього лише тривогу.

– Люди чекали когось іншого на місці принцеси, – вів далі він. - Справа не тільки в тобі.

- Когось, хто не була Дівою? – припустила я.

- Звичайно. Але, як ти знаєш, очікувалося, що після повернення він одружується... - Аластир закрив рота і зсунув брови. - Він тобі не казав?

Усередині мене щось обірвалося.

– Не казав мені що?

Аластир спробував відвести погляд, але я схопила його за руку і вимагала:

- Що він мені не казав?

– Боги богів, ось дурний хлопчисько. - Він ущипнув себе за перенісся, і я відчувала, як у ньому закипає злість.

- Коли я навчуся тримати рот на замку.

Сподіваюся, що ні: я багато чого не дізналася б, якби не він.

– Чому мені здається, що це я – той дурний хлопчисько, про якого ви кажете? - Запитав Кастил, повернувшись на своє місце. Його усмішка зникла, коли він побачив вираз обличчя Аластіра. І мов. - Про що ви тут шепотіли?

– Не думаю, що зараз час...

- Я думаю, що саме час, – обірвала я, чудово усвідомлюючи, що на нас почали звертати увагу.

- Я теж. – Кастил уважно подивився на Аластіра. – Говори.

Цей наказ вимагав відповіді. Аластир похитав головою, стиснув зуби.

- Ти не сказав їй, що вже заручений з іншого.

Розділ 32

Від раптового реву у вухах я вирішила, що неправильно почула Аластіра. А може, це моє серце билось так сильно, що я не дочула.

Але ні, я все розчула правильно. Тому що раптом згадала, про що говорив Аластир того ранку в Новому Притулку. Він згадував зобов'язання, які чекають на Кастіла після повернення. Шлюб - це абсолютно точно зобов'язання.

Мої груди пронизав різкий біль. Там ніби щось розкололося, громом озвавшись у вухах. Невже ніхто цього не почув?

Повільно, ніби перебуваючи на межі сну та пробудження, я повернулася до Кастіла. Він щось говорив, але я його не чула, і я не могла повірити в те, що сказав Аластир.

Те, що я зараз дізналася.

Він був заручений з іншого, коли я познайомилася з ним у «Червоній перлині», і він став першим, хто поцілував мене; коли я знала його як Хоука і почала йому довіряти, бажати та любити його. Був заручений з іншого, коли привів мене під вербу і казав, що йому байдуже, що я – Діва. Коли показував мені різні види насолод, які ми можемо доставити один одному, – спочатку в Кривавому лісі, а потім у Новому Притулку. Був заручений з іншого, коли я дізналася правду про те, хто він, і коли ми кинулися один на одного в лісі за фортецею; коли я годувала його, і коли він потім мені дякував.

Був заручений з іншого, коли пропонував шлюб як єдиний спосіб досягти того, чого ми хочемо. Був заручений з іншого, коли сказав, що ми можемо вдавати. Був заручений з іншого, коли Кієран заявив, що ми серцева пара, і я вирішила дати йому кров.

Був заручений з іншого, коли в печері я сказала, що все має бути по-справжньому.

Нехай наша угода породжена не любов'ю, нехай я не впевнена в тому, що Кієран знав, про що говорить, коли виклав ту нісенітницю про серцеву пару, ця зрада зачепила мене набагато глибше, ніж усі інші зради Кастіла.

І якщо це не тривожний сигнал, що я вже зайшла надто далеко, то я не знаю, чим це може бути.

Мене розірвав біль, який я не хотіла впускати, такий лютий, що я ніби розкололася навпіл. Але слідом за нею виник шалений гнів, від якого завібрувало все тіло.

Через лічені секунди після слів Аластіра в мені вже, наче гроза, вирувала гірка, їдка лютя.

- Ти заручений з іншого? - Наполегливо запитала я.

Мій голос звучав напрочуд рівно, хоч і різко. Начхати, що в залі повно людей, які мене не люблять.

- Пенеллафе, це не те, що ти думаєш.

Я скинула брови.

— Ні? Гадаю, заручини в Атлантії означає те саме, що й у Солісі.

- Не має значення, що це означає.

Золотисті очі заледеніли. Кастил дивився на мене з виразом, у який я не могла повірити. У нього вражений вигляд. Здається, він злиться на мене. І я сама не вірю у те, що чую, що бачу, що переживаю.

І від нього виходить гнів. Незважаючи на невірноваженість своїх почуттів, я відчула холодний сплеск його подиву, під яким горів гнів.

— Як ти можеш?... — почав Кастил, стиснувши зуби. Його груди здіймалися у важкому диханні. — Я ніколи не давав клятви у цьому зарученні. Адже так, Аластир? - Він відірвав погляд від мене. - Ти можеш стверджувати протилежне?

— Це було практично вирішено, — відповів Аластир. Його гнів проривався крізь моє чуття, дряпаючи шкіру. - Кастиле, ти знаєш, що твій батько планував це не одне десятиліття.

Десятиліття.

У глибині душі я усвідомила, що Кастил відкинув заяву Аластіра, і Аластир, по суті, це підтвердив. Тому моя лють злегка вщухла, тріщина в грудях припинила розширюватися, але біль і гнів все ще залишалися. Вони обговорювали це питання не одне десятиліття? Довше, ніж я живу у світі? Чому ж Кастилу не спало на думку розповісти мені? Попередити мене?

Я прибрала чуття і замкнула його.

Як у тумані я помітила, що до нас йдуть чоловік із сріблястим волоссям і Кієраном. Вони підійшли досить близько, щоб усе чути. Досить близько, щоб я розпізнала в новоприбулому вольвена, а в лініях його щелепи та вилиць розгледіла щось знайоме.

- Ти маєш на увазі, що мій батько не одне десятиліття вважає, що я зрештою погоджуся, але я жодного разу не дав ні йому, ні комусь іншому і натяку на те, що я згоден! - Випалив у відповідь Кастил. - Ти це знаєш. То з чого, скажи милість, ти це виклав?

- А з чого, скажи милість, ти не подумав їй розповісти? — обурився Аластир.

За столами Послідовників приглушено ахнули, а чоловік із сріблястим волоссям пробурмотів:

— Я якраз вчасно.

Я кинула на нього погляд і затрималася на ньому. Його блідо-блакитні очі яскраво горіли, майже світячись. Він розплющив губи, і вони ворушилися, але беззвучно. Його подив був схожий на крижаний дощ, раптовий і всепоглинаючий. Він сіпнувся і відступив на крок. Через мої шрами? Чи відчув цей дивовижний статичний розряд, хоча ми навіть не торкнулися один одного?

- Думаєш, я не знаю, чому ти це виклав? - спитав Кастил підозріло м'яким тоном, чому я переключила увагу на нього. — Через слабкість.

Аластир напружився.

- Ти щойно назвав мене слабким?

Губи Кастіла скривила самовдоволення посмішка.

— Те, що ти зараз зробив, — вияв слабкості. Якщо ти прирівнюєш це до слабкості розуму чи тіла, то це твоя думка. Не моє.

Новий вольвен опам'ятався після зустрічі зі мною. Він уперся долонями в стіл і тихо заговорив:

- Заспокойтеся, ви обоє.

- Я зовсім спокійний, Джаспер, - відповів Кастил.

Значить це Джаспер. Вольвен, який мав нас одружити. Чудово.

- Якщо вже ти так рішуче налаштований вести цю розмову прямо зараз, хоча тобі слід було поговорити давним-давно в приватній обстановці, тоді давай викладемо все при свідках, оскільки всі присутні думають про це з того моменту, як дізналися про твої заручини, - пробурмотів Аластир. - Може, ти і не згоден, але все королівство, включаючи Джіану, вважає, що ти одружишся після повернення додому.

Що ще за Джіанна? Її так звати? Ту, з ким, на думку короля з королевою, має одружитися Кастил?

— Джіанна не має до цього жодного стосунку, — різко відповів Кастил.

- Цілком згоден, - повернув Аластир. — До цього стосується все королівство — твої землі, твій народ і твої зобов'язання перед ним. Шлюб із Джіанною сприяв би зміцненню відносин між вольвенами та атлантіанцями.

Джаспер різко обернувся до нього.

- Аластир, ти переходиш межі. Від імені нашого народу говориш не ти.

Аластир палав від люті, але була в його словах відсилення до Ленделл. Коли Кастил заявив про свої наміри зробити мене принцесою, Ленделл сказав, що ця честь призначена тій, хто згуртує всі їхні народи.

— Я знаю, у чому полягають мої зобов'язання. - Слова Кастіла падали як крижинки. — І я точно знаю, на що чекає від мене батько. Ці дві обставини є взаємовиключними. І шлюб із вольвенкою не загладить загибель більш ніж половини вашого народу. Вірити в це може лише дурень.

— Я не сказав, що згоден із цією думкою. — Аластир узяв склянку.

- Може, слід повернутися до цієї розмови іншим часом? - Зауважив Еміль, що підійшов до Аластіра.

Він дивився на Джаспера так, ніби хотів сказати: «Зроби ж щось».

Джаспер зайняв стілець, на якому раніше сидів Кієран, і відверто дивився на Аластіра, ніби чекав від нього продовження.

- Ти хотів сказати, коли серед нас не буде однієї з них

? - Заговорив атлантіанець, який, здається, був біля будинку, де поранився Беккет. - Той, що виріс у зміїному гнізді і, швидше за все, така отруйна, як і ті, хто її виховував? Коли ми нарешті віддамо їм по заслугах?

Кастил відкрив рот, але тут у мені щось зірвалося і підняло голову. Що б це не було, воно викидало вогонь. Роками мене натягували мовчати і бути стриманою, дозволяти людям робити зі мною і говорити мені все, що їм завгодно, — і ось тепер увесь цей вишкіл зайнявся вогнем і прогорів до вугілля та попелу. Я просто випередила Кастіла з відповіддю.

- Я не одна з них

.

Увага всіх присутніх перейшла на мене. Усіх, окрім Кастіла. Він, як і раніше, не зводив очей з атлантіанця, і до мене закралася дика підозра, що історія з Ленделлом ось-ось може повторитися.

— Я була їхньою Дівою, і хоча я підозрювала, що багато хто приховується, я чесно визнаю, що до знайомства з Кастілом не бачила, хто вони насправді. Але я ніколи не була однією з них.

Я зустріла погляд атлантіанця, відчуючи смак його гніву і недовіри, відчуючи, як вони набухають у мені, підживлюючи вогонь моєї люті, немов ця людина - сірник, що горить.

- І коли ви наступного разу захочете назвати мене отруйною змією, хоча б наберіться сміливості сказати це, дивлячись мені в очі.

Запанувала мовчанка.

Як сказав би Єн, стало так тихо, що можна почути чхання цвіркуна.

А потім Джаспер тихо свиснув.

Атлантіанець вийшов із ступору.

— Ти була їхня Діва. Вибрана. Улюбленка королеви. Хіба не так вони кажуть?

- Данте, - попередив Еміль, метнувши різкий погляд у світловолосого атлантіанця. - Ніхто не питав твоєї думки з цього приводу.

— Але я рада, що він його висловив, бо чудово усвідомлюю: він не єдиний, хто так думає, — заявила я, обводячи поглядом зал. - Так, я була улюбленицею королеви, і я виховувалась у клітці настільки приємною, що в мене пішло чимало часу на те, щоб побачити її у справжньому світлі. Ті, що піднеслися, планували використовувати мою кров, щоб створювати нових вампірів. Ось чому я була їхня Діва. Чи стали б ви плекати відданість вашим бранцям? Я — ні.

Кастил подивився на мене. Його очі, як і раніше, здавались крижаними, але в їхній глибині було щось ще. Я не маю часу розбиратися, що саме. До того ж зараз мені зовсім байдуже.

— Якщо це правда, то я вітаю тебе. — Данте підняв келих. — Ми всі вітаємо тебе, і я говорю це серйозно. Зараз у Солісі дуже мало таких, хто бачить тих, що піднеслися в істинному світлі. Не в образі присутнім буде сказано.

Почулися пошепки, і Данте продовжив:

— Твоє атлантіанське походження пояснює, чому ти для них важлива, але ти...

— Більше знадоблюсь мертвою? - Перебила я.

З кухні вийшли Квентін і Беккет зі свіжоспеченим хлібом. Вони зупинилися, витріщивши очі.

Данте опустив келих і дивився на мене.

- Я знаю, що багато хто з вас хотів би відправити мене королеві Ілеані частинами, як і, я впевнена, ваш король. - Я підняла підборіддя, хоча мої руки злегка тремтіли. — У глибині душі я не можу звинувачувати нікого з вас, особливо після того, як дізналася правду про них.

На вилицях атлантіанця заходили жовна, але відповів Аластир:

- Кастил, я ж казав. Говорив, що ти зустрінеш відсіч, якщо продовжуватимеш у тому ж дусі.

Я згадала Лендела.

— А що я тоді відповів? - Запитав Кастил.

— Це те, що ти хочеш. Вона — те, чого ти хочеш, — сказав Аластир, і в мене стислося серце. - І знаєш, я хочу в це вірити. Як і все у цій кімнаті.

Я в цьому маю сумнів.

— І король із королевою захочуть у це повірити, — вів далі Аластир. - Особливо Елоана. Але ти десятиліттями намагався звільнити брата замість того, щоб прийняти те, з чим ми всі давно змирилися. Ти знехтував борг перед твоїм народом, бо не був готовий відмовитись від брата. Я можу тебе зрозуміти, хоча це завдає мені болю. Коли ти поїхав минулого разу, ти повинен був знати: більше немає надії на те, що він до нас повернеться. Але ти все одно пішов, зник на роки — так надовго, що твоя мати почала боятися, чи не спіткала тебе та ж доля, що й Маліка.

Від його слів моє серце знову стислося вже зовсім з іншої причини. Однак Кастил на них не відреагував.
- Але ти повертаєшся додому з коштовністю, яку Вознеслі берегли як зіницю ока. Мало хто вірить, що це не стосується твого брата.

— Якби я не змирився з долею брата, я не їхав би з Соліса, — відповів Кастил. Тільки я і Кієран знаємо, чого йому варто було вимовити ці слова. — Не секрет, що я планував використати Пенеллаф для викупу. Ці роки далеко від дому я провів, намагаючись підібратися до неї. — Він сказав це не тільки Аластиру, але й усьому залу. - Я досяг успіху і в потрібний момент почав діяти. Я забрав її.

Кастил каже правду, яку, як і раніше, важко чути.

- Я забрав її і залишив при собі, але не використав. Якоїсь миті я перестав бачити в ній предмет торгу або знаряддя відплати. Я побачив її такою, якою вона була. Такою, якою вона є — ця красива, сильна, розумна, нескінченно допитлива і добра дівчина, яка була такою самою жертвою, як і будь-який атлантианець. Я закохався в неї, можливо навіть задовго до того, як це зрозумів.

Кастил засміявся. Сміх пролунав різко і, о боги, він здавався таким справжнім, що в мене ком підступив до горла.

— Мої плани змінилися. Змінилася моя думка щодо Маліка. І це сталося ще до того, як я довідався, хто вона. Що вона частково Атлантианка. Це через неї я повертаюся додому.

Я переглянулася з Кієраном, і він кивнув, ніби підтверджуючи сказане Кастілом.

Але як це може бути?

Бо вже десятиліттями очікувалося, що він одружується з іншою, а він мені про це так і не розповів? І, знову ж таки, він досі ні слова не сказав про Ші.

Стиснувши зуби, я відвернулася. Якби тільки все, що він сказав, було б правдою. Майбутнє було б іншим.

Все було б іншим. Хотілося б мені, щоби він взагалі не говорив цих слів.

Питання поставила стара, з якою нещодавно розмовляв Кастіл:

- Ти знала, що спочатку він планував використати тебе?

— Спершу ні. Це сталося після того, як він завоював мою довіру і довіру тих, хто піднісся, які за мене відповідали. Коли ж я дізналася.

Я замовкла, вирішивши, що про мою реакцію краще не розповідати.

— Вона вдарила мене в серце кинджалом із лезом із кровакам'я, — закінчив замість мене Кастіл.

Стара заморгала, а Джаспер видав раптовий смішок.

- Перепрошую, - сказав він. — Але, прокляття... ти серйозно?

- Це правда, - підтвердив Кієран. - Вона думала, що це вб'є його.

Еміль почав розпливатися в посмішці, але суворий погляд Кастіла припинив його веселощі.

Я подерлася на незручному стільці, що раптово став. Чим, скажіть милість, допомогла ця подробиця?

- Я була трохи розгнівана.

Кастил глянув на мене, вигнувши брову.

- Небагато?

Я примружилася.

- Гаразд. Я була сильно розсерджена.

— Я цього не знав, — зауважив Аластир.

- Мабуть, Кастіл успадкував від батька потяг до жінок з гострими предметами, - пирхнув Джаспер. — Здається мені, Делано дипломатично пропустив частину важливої інформації, коли ми зустрілися на півдорозі.

Я насупилася. Що ж, принаймні тепер я знаю, де був Делано.

- Ти вдарила Кастіла? — повторив Джаспер. - В серці. Кровакамнем. І гадала, що це його вб'є?

- На свій захист можу сказати, що після цього мені було дуже погано.

- Вона плакала, - зауважив Кастіл.

Я вдарила його кинджалом ще раз.

- Але я йому довіряла, а він зрадив мою довіру, - продовжувала я. - Я була Дівою, мене майже все життя готували залишатися непорочною і зосереджуватися тільки на Вознесінні. Я була обраною і призначалася богам, хоча сама ніколи не вибирала таке життя. Не знаю, що вам про мене відомо, але не я вирішувала, куди мені ходити та з ким говорити. Я носила вуаль і не могла дивитись у вічі людям, яким дозволялося зі мною розмовляти. Я не вибирала, що мені є, коли залишатися у своїх покоях і кому можна хоча б доторкнутися до мене. Але він — перше, що я колись вибрала сама.

Мій голос трохи надломився, кому в горлі розрісся. Я переривчасто зітхнула, відчуваючи на собі погляд Кастіла, але не стала дивитись на нього. Не хочу знати, що він відчуває.

- Коли я його вибрала, я знала його як Хоука. - Я змусила себе продовжувати, викласти все, що треба сказати, щоб усі в залі почули мене, нехай навіть я почувуюся так, ніби дряпаю рану в грудях іржавими цвяхами. — Тоді я ще не знала, що це означає, просто хотіла мати щось, чого справді хочу сама. Я вже почала ставити запитання щодо тих, хто піднявся і того, чи можу я бути такий, як вони хочуть, і робити те, що від мене вимагається. Я вже почала розуміти, що не можу так жити. Що Діва — це не я, я кращий і сильніший, і я щось інше. Але Кастіл... він став каталізатором. І я вибрала його. Я вибрала його, тому що він змушував мене почуватися не Дівою, а кимось іншим, він бачив у мені те, чого ніхто більше не бачив. Він змушував мене почуватися живою. Він цінував мене за те, хто я є, і не намагався керувати мною.

Ні Аластир, ні Джаспер нічого не говорили. Я, як і раніше, відчувала на собі погляд Кастіла.

Я проковтнула, але кому нікуди не подівся.

- Так що так, я дуже розгнівалася, але те, що я відчувала до нього раніше, залишилося. А коли я дізналася всю правду про піднесених і про те, що трапилося з ним і його братом, то змогла зрозуміти, чому він вирішив використати мене. Це не означає, що все гаразд, але я змогла зрозуміти чому. Щоб ви знали, спочатку я відкинула його пропозицію. Прийняти його і... і дозволити собі відчувати до нього те, що я відчувала, здавалося зрадою тих, хто загинув через все це, і зрадою самої себе. Але я все одно обрала його попри все.

Я заплющила очі. До цього моменту я говорила правду, частина якої була для мене знову, і вперше говорила її перед Кастілом. Вимовляти такі слова виявилось легше, бо вони були брехнею.

— Ми залишили у минулому те, як познайомилися. Принаймні я. Він мене любить, а я б не знаходилася в цій кімнаті, повній людей, які всю вечерю вирячилися на мене з неприязню і недовірою... — Я розплющила очі і повільно перевела погляд на двох смертних чоловіків, які сиділи навпроти. — ...якби наші почуття одне до одного не були справжніми. І вже точно я не вирушила б у королівство, в якому всі жителі будуть шепотіти побачивши мене, не довіряти нічого, що стосується мене, і дивитися на мене так, ніби я не заслуговую навіть краплі поваги.

Чоловіки, на яких я дивилася, почервонівши відвернулися.

— Я... — Данте сів. — Я не знаю що сказати.

Кастил прочистив горло.

— Не треба нічого казати. Вам, усім вам, просто потрібно прийняти, що це все по-справжньому.

По справжньому.

Аластир відкинувся на спинку стільця, його погляд був важкий і похмурий.

Заговорив Джаспер, трохи піднявши куточки губ:

- Якщо ти вибрав її, то як ми можемо не зробити те саме?

* * *

Ненависть.

Ось який смак я відчувала у горлі, ось що я відчувала у повітрі з кожним вдихом. Вона щоразу йшла з різних боків і розносилася по всьому залу, хоча більша частина напруги схлинула, коли стало ясно, що Кастіл не вириватиме серця Аластира чи Данте. Більшість повернулися до їжі та розмов. Крім Кастіла, який дивився на мене, і вольвена з сріблястим волоссям, що вивчав мене так, наче я була якоюсь головоломкою.

Але були в залі й інші люди, які мовчали і не вирячилися. Раніше вони не проектували емоції, натомість робили це зараз.

Їхній гнів просочував гіркотю кожну мій ковток води та кожну шматок їжі. Не треба бути великого розуму, щоб здогадатися: вони не раді, що сказали Кастіл і Джаспер. І те, що наговорили я, не змінило їхньої думки про мене. Це стосувалося не всіх, хвала богам, але таких було достатньо, щоб я знала: мені, як і раніше, тут не раді.

В мені вирувала нервова енергія. Я безуспішно намагалася закритися від чужих емоцій. Не знаю, чому мені це не вийшло, адже протягом цього дня стало набагато легше читати емоції тільки коли я хочу. Я втомилася? А може, причина в тому, що сталося з Беккетом, чи навіть у тому, чим ми займалися в печері з Кастілом.

Чи тому, що, як я дізналася, Кастіл приховав від мене ще одну обставину?

Можливо, всі ці причини зробили свій внесок у те, що я раптом не змогла закрити чуття.

Я подивилася в свою тарілку, на майже незайману їжу, і... і зрозуміла, що просто не хочу тут більше сидіти. І мені набридло робити те, чого не хочу.

- Прошу мене вибачити, - сказала я, ні до кого особливо не звертаючись, і встала.

Джаспер простежив за мною поглядом, доки я виходила з-за столу, але нічого не сказав. Я йшла повз столи, усвідомлюючи, що при моєму наближенні розмови стихають. Я тримала підборіддя високо піднятим, шкодуючи, що не перебрала речі, які принесла Вонетта. Важко йти з гідністю, коли на тобі одяг на кілька розмірів більший, ніж потрібно.

Але навряд чи щось змінилося, якби я була одягнена в красиву туніку або навіть у саму розкішну сукню.

Я відчинила двері і вийшла на вулицю, на повні груди вдихнула повітря, вільне від чужих емоцій. На темнішому небі вже почали мерехтіти зірки, і я задерла голову. Нарешті мені вдалося закритися.

Повернувшись, я побачила Делано та Нейлла — вони сиділи на вищербленій стіні, що вела до затоки. Я не намагалася їх читати, і мені вдалося. Їхні емоції не хлинули на мене.

— Ти маєш такий вигляд, ніби тобі треба випити. — Делано простягнув пляшку з коричневою рідиною. — Це віскі.

Я підійшла і взяла пляшку за шийку. У ніс вдарив сильний деревний аромат.

- Дякую.

- На смак як кінська сеча, - сказав Нейлл. — Чесно попереджаю.

Кивнувши, піднесла пляшку до рота і зробила великий ковток. Рідина обпалила горло та очі. Я закашлялася, притиснувши до рота задню сторону долоні, і віддала пляшку Делано.

- Не знаю, який смак у кінської сечі, але впевнена, що порівняння вдале.

Нейл засміявся.

— Ми готувались туди увійти. — Делано витяг ноги і схрестив у кісточках. - Але вирішили почекати, поки там повітря стане чистішим.

— Чудове рішення, — буркнула я.

- Схоже, зараз кімната провітрілася. - Нейлл глянув за моє плече.

Я напружилася.

— Будь ласка, скажи, що то не він.

- Залежить від того, хто такий "він", - простяг Делано.

Я розгорнулася. Кастил зійшов по сходах і перетинав коротку відстань, що розділяє нас. Його погляд зіткнувся з моїм.

- Мені здається, повітря зараз згуститься тут. - Нейлл зістрибнув зі стіни. - Думаю, нам час зайти всередину.

- Розумна пропозиція, - зауважив Кастил, не відриваючи від мене майже дикого погляду.

Делано відштовхнувся від стіни.

— Тільки, будь ласка, без поножовщини. А то я нервуюсь.

Я схрестила руки на грудях.

- Не обіцяю.

Кастил самовдоволено посміхнувся, але нічого не сказав, продовжуючи пильно дивитися на мене. Нейл з Делано попрямували назад у форт.

А я дивилася на нього.

- Тобі щось потрібно?

- Провокаційне питання.

— А я сподівалася, що риторична, з відповіддю: «Зрозуміло, нічого».

- Вибач, що розчарував. Чому ти пішла?

- Хотіла трохи побути одна, але, мабуть, не судилося.

Кастил стиснув щелепи.

- Поппі, я перепрошую.

Я підняла брови і зосередилася на ньому. У ньому все ще відчувався сильний гнів, і я не почала зариватися далі в шари його емоцій.

— За що саме?

- Мабуть, за багато чого, - відповів він, і я примружилася. - Але хотів би почати з того, як мої люди трималися з тобою. Мені неприємно, що вони змушують тебе почуватися небажаною, і неприємно, що тобі відомі їхні почуття. Обіцяю, що це зміниться.

— Ти... правда, віриш, що можеш це змінити? - Він не встиг відповісти, як я додала: - Не можеш. Вони або приймуть мене або ні. У будь-якому разі я цього очікувала, і ти, безперечно, теж. Ти просто сподівався, що я їх не прочитаю.

- Я хотів, щоб ти не знала, - поправив Кастил. - Як я міг цього не хотіти? І я вірю, що їхнє ставлення до тебе зміниться.

Я підігнала губи і відвернулася. Немає нічого неможливого в тому, що їхнє ставлення може змінитися. Почуття не залишаються незмінними. Так само, як думки і переконання, і якщо ми перестанемо вірити, що люди здатні змінюватися, цей світ можна буде зрадити вогню.

— Нам треба поговорити, причому не про людей, що сидять у тій залі, — сказав Кастил.

Я відвернулася від нього до затоки, де на воді вагалося відображення місяця.

- Це останнє, чого я зараз хочу.

- У тебе є кращі ідеї? - Він ступив ближче, до мене долинули його тепло і його запах. - У мене є.

Я кинула в нього погляд.

- Якщо я правильно зрозуміла, що ти пропонуєш, я знову вдарю тебе в серце.

Кастиліні очі спалахнули, як теплий мед.

— Не спокушуй мене порожніми обіцянками.

- Ти збоченець.

— Джаспер мав рацію. Я успадкував від батька потяг до жінок з гострими предметами.

- Мені все одно.

Він не звернув уваги на моє зауваження.

— За всі роки мати вдарила батька ножом, мабуть, із десятків разів. Він стверджував, що кожного разу це було заслужено і, чесно кажучи, ніколи не дуже переживав з цього приводу. Можливо, тому що після кожного сварки вони на кілька днів замикалися в особистих покоях.

- Я рада, що яблуко не покотилося далеко від цокнутої яблуні.

Він засміявся.

Позаду нас відчинилися двері, і вийшов Кієран.

— Тільки не кричи на мене, — сказав він Кастиліні, коли двері за ним зачинилися, — але мій батько хоче поговорити з тобою.

- Твій батько? - Я спохмурніла, і тут до мене дійшло. — Джаспер?

Кієран кивнув, і я зрозуміла, чому деякі риси Джаспера здалися мені знайомими.

Кастил знову стиснув щелепи.

- Він збирається...

- Іди поговори з Джаспером, - перебила я. – Тому що, як я вже сказала, я не хочу зараз із тобою розмовляти.
- Продовжуй це собі твердити, і, можливо, це стане правдою. - Кастіл повернувся до Кієрана, а я вже була близька до того, щоб йому врізати. - Я сподіваюся, у твого батька є вагома причина поговорити зі мною саме зараз.

- Знаючи його, можу припустити, що він просто хоче над тобою посміятися, - відповів Кієран. – Тож іди повеселись.

Кастіл показав Кієрану непристойний жест і попрямував до дверей.

- Достойна принца поведінка, - кинув йому вслід Кієран і повернувся до мене. - Ходімо, Пенеллафе. Я відведу тебе до твоєї кімнати, а потім повернуся. Потрібно буде простежити, щоб Кастіл насправді нікого не вбив, бо мій батько, напевно, виведе його з себе.

– Я не... – Я важко зітхнула, надто роздратована, щоби навіть сперечатися. - Ну добре.

Кієран чекав, простягнувши руку. Придушивши прокляття, я пройшла повз нього.

- Вечеря була вражаючою, - сказав він, коли ми обходили фортецю.

– Правда?

Він пирхнув.

Ми обидва йшли мовчки. Лише коли він зібрався зачинити двері моєї кімнати, я запитала:

– То це твій батько? Голова вольвенів?

- Так, він каже від їхнього імені. Доводить до короля з королевою проблеми та ідеї.

Я згадала, що Вонетта збирається поїхати додому, відвідати матір.

- Твій батько зазвичай знаходиться в Межі Спеси?

– Він регулярно навідується до вольвен, які тут мешкають. Іноді мама приїжджає з ним, але зараз вона чекає на поповнення.

Я не відразу зрозуміла сенс його слів. Потім до мене дійшло.

- Твоя мати вагітна?

Він трохи посміхнувся.

- Ти так здивувалася.

- Вибач. Просто... ти ж приблизно одного віку з Кастілом?

- Ми однолітки. Вонетта, якій недовго залишилося бути в сім'ї молодшою, народилася через шістдесят років після мене. Моєму батькові майже шістсот років, а матері – чотириста. Після Аластира батько – найстаріший з вольвенів, що нині живуть.

– Це... ціла прірва у віці між дітьми, – промовила я.

- Ні, якщо врахувати, як довго ростуть вольвени. Хоча Беккет нагадує смертного підлітка не старше тринадцяти, насправді йому набагато більше років, ніж тобі. Як і Квентін.

Логічно. Кастіл говорив, що коли атлантианці вступають у Відбір, старіння сповільнюється. Хоча Квентін виглядає моїм ровесником або трохи молодшим, він, швидше за все, набагато старший.

– Як твій батько зайняв цю посаду?

- Війну пережили не так вже й багато вольвенів, тому особливого вибору просто не було, - пояснив Кієран, і... і якщо подумати, це сумно. - Ти впевнена, що хотіла спитати мене саме про це?

Так.

І ні.

У мене горить чергове питання, але я не збираюся його ставити.

Кієран зволікав і кивнув.

- Тоді добраніч, Пенеллафе.

- На добраніч, - пробурмотіла я, не рухаючись з місця, поки двері не зачинилися.

Потім я лишилася сама. Наодинці зі своїми почуттями та думками.

Заручений з іншого.

На мене накотила втома. Я повільно увійшла до спальні і вирішила розглянути одяг, принесений Вонеттою. На щастя, там не було жодної білої речі. Я взяла довгу темно-синю туніку без рукавів та з розрізами з боків. По подолу та вирізу тяглася золота вишивка. Інша туніка виявилася золотистою, майже як очі первинних атлантианців. Я погладила м'яку бавовняну тканину. Ще була смарагдово-зелена сорочка з рюшами на рукавах і хитромудрим вирізом.

Я відклала сорочки і знайшла дві пари чорних легінсів, майже таких же щільних, як штани, і на вигляд обидві пари мені за розміром. На стопці спідньої білизни лежав складений плащ із капюшоном. Вонетта згадувала плащ із бавовни, і, побачивши його, я зрозуміла, що вона мала рацію: ця річ підходить до місцевої погоди набагато більше, ніж важкі зимові плащі.

Але те, що опинилося під ним, мене збентежило.

Сорочка виявилася блакитною, майже такою ж світлою, як очі вольвена. Я підняла шовковисту ковзну тканину і витріщила очі, побачивши тонкі бретелики і неймовірно коротку довжину.

Цілком нескромна річ.

Але нічна сорочка, яку мені дали в Новому Пристанищі, була надто теплою для ночей без заморозків, і цій... цій нічній сорочці не потрібен пояс, щоб її утримувати.

Впустивши її на ліжко, я розгорнулася і казна скільки стояла ось так, а потім кинулася назад у вітальню. Підійшла до дверей і притиснула до неї руки. Нерішуче взяла ручку та повернула.

Двері відкрилися.

Я швидко зачинила її і повільно позадкувала, чекаючи, що Кієран повернеться, згадавши, що залишив двері незачиненими. Він не повернувся, взагалі ніхто не прийшов, і в мене затремтіли руки. Коли ж до мене дійшло, що ніхто не замикав за мною двері ні сьогодні, ні в ніч нашого приїзду, руки затремтіли.

Я більше не в клітці. Добровільна бранка. Я просто не помітила, що ніякі двері не замикалися ззовні. Боги.

Коли це усвідомила, зі мною щось сталося. Неприборкані емоції вирвалися назовні і захлеснули мене.

Опустившись на підлогу, я закрила обличчя руками і з очей потекли сльози. Двері не зачинені. Жодної охорони, ніхто мене не контролює. Я можу, якщо захочу, просто вийти і... вирушити куди завгодно. Не треба таїтися та зламувати замок відмичкою.

Сльози... їх породило полегшення, і вони були приправлені образами, як недавніми, так і тими, що залишили шрами багато років тому. У них також внесло внесок знання про майбутній біль, і їх викликало усвідомлення того, що сьогодні ввечері за тим столом я, захищаючи себе, нарешті скинула вуаль Діви. Не те, щоб я цього не робила раніше. Мені доводилося постояти за себе перед Кастілом та Кієраном, навіть перед Аластиром, але сьогодні все було інакше. Більше немає повернення до мовчання, покірності. Не важливо, чи шия я, яка повертає голову королівства, чи чужинку в залі, повній людей, які мають повне право мені не довіряти. Мовчання допомагало лише тимчасово. Давно треба було порушити його, і мені стало боляче, коли я це усвідомила. Я згадала всі випадки, коли могла заговорити, могла ризикнути, незважаючи на наслідки.

Мої сльози підживлювали все це разом.

Я плакала. Плакала, доки не розболілася голова. Плакала, поки в мені нічого не залишилося, як у порожній посудині. А потім... потім я взяла себе до рук.

Тому що я більше не полонянка.

Я більше не Діва.

І мені доведеться змиритися з моїми почуттями до Кастіла, які я тільки-но почала визнавати.

Що я наговорила сьогодні за вечерею? Це правда. Все сказане. Навіть остання частина була правдою, хіба ні? Навіть якщо я не повністю вибачила його за брехню та загиблих через нього людей, я прийняла це як частину його минулого – нашого минулого. І його обман не змінив моїх почуттів, правильно це чи ні. Ось що я так довго відкидала.

Я люблю Кастіла.

Я люблю його, нехай навіть це кохання зведено на фундаменті брехні. Я люблю його, хоча багато про нього не знаю. Я люблю його, хоча розумію, що я для нього – добровільна пішака.

Це сталося не відразу і не мало стати сюрпризом: я вже любила його, коли дізналася, хто він, і справді розбила мені серце. Я закохалася в нього, коли він був Хоуком, і продовжувала закохуватися, коли дізналася, що Кастіл. І це не тому, що він став для мене першим у всьому, не від моєї наївності чи нестачі досвіду.

Він змушував мене відчувати себе побаченою, змушував відчувати себе живою, навіть коли я щиро хотіла завдати йому фізичної шкоди. Я продовжувала закохуватися, коли він не забороняв мені брати до рук меч чи цибулю, а сам вручав їх мені. Я закохалася ще більше, коли дізналася, що Кастіл носить безліч масок на різні випадки. Мої почуття тільки посилилися, коли я зрозуміла, що він готовий убити будь-кого, хто завдав мені образу, і не має значення, наскільки це неправильно. І це кохання... воно стало глибшим, коли я дізналася, скільки в ньому сили та волі, щоб пережити те, що йому довелося випробувати, і все ще шукати частини себе колишнього.

А те, як у мене перехоплює подих, як я тремчу щоразу, коли він дивиться на мене; те, як його очі спалахують золотим полум'ям, коли він торкається мене, – все це виходить за рамки простого бажання. Не потрібно мати багатий досвід, щоб зрозуміти різницю. Кастіл не має якихось шматочків мене, йому належить моє серце цілком, з того моменту, коли він дозволив мені самій захищати себе. З того моменту, як він став поруч, а не поперед мене.

І це усвідомлення лякає. Лякає сильніше, ніж орава Спраглих чи смертоносних Вознесшихся. Тому що мені довелося змиритися з тим, які почуття Кастіл відчуває, а які – ні.

Кастіл не розповідав мені про Джіану з тієї ж причини, чому не говорив про Приєднання або Межа Спеси. Може, Кієран має рацію, а може, помиляється. Я можу хвилювати Кастіла – хвилювати достатньо, щоб він не дозволяв завдати мені шкоди, і Кастіл відчуває до мене фізичний потяг, але це не означає, що ми – серцева пара. Це не означає, що він любить мене. І жодне вдавання не змінить ні цього, ні моїх почуттів. Мені доведеться з цим змиритись.

І я упокорюся.

Тому що наша угода залишається чинною. Я не розірву його тільки через свої почуття або через те, що мої почуття зачеплені. Мій брат набагато важливіший.

Я підняла голову і спрямувала затуманений погляд на древню кам'яну стіну. Народ Соліса, та й ті, хто називає своїм домом Атлантию, набагато важливіший за те, що я відчуваю. Брат Кастіла набагато важливіший, як і всі імена, накреслені на стінах у підземних залах.

Ми з Кастілом можемо міняти світ. Ми можемо покласти край Вознесінням і тому, що вони означають. Я піднялася на ноги і нетвердою ходою попрямувала до маленької ванни, радіючи, що Кастіл не повернувся, коли я перебувала в розібраному стані і переживала раптове усвідомлення. Я змила з лица сльози, а потім роздяглася і одяглася в нічну сорочку, яку навряд чи можна назвати одягом. Прохолодна тканина ковзнула по грудях та стегнах і ледве прикрила зад. Завтра я подумаю над тим, чи справді жінки сплять у таких клаптях шовку, але сьогодні я надто втомилася, щоб про це турбуватися. Я замкнула двері і поклала під подушку свій кинджал. Потім натягла ковдру, намагаючись не думати про те, що вона пахне Кастілом. Заплющила очі і, стомлена всіма подіями дня, негайно поринула у повне забуття. Прокинулася я від того, що ліжко несподівано прогнулося під чієюсь вагою. Перекотившись на бік, витягла з-під подушки кинджал. Моє зап'ястя перехопила рука, і в темряві пролунав шепіт:
- Ти збираєшся пірнути мене в серце? Знову?

Розділ 33

До мене долинув аромат насичених спецій та хвої.
Кастиль.

Серце, що підскочило, не заспокоїлося.

- Чому б тобі не відпустити мою руку і не впізнати?

- Це схоже на так, якщо я хоч щось розумію, - відповів він.

Мої очі звикли до темряви. Світло лампи за пологом залишало Кастіла в тіні, але воно було досить близько, щоб я бачила вигнуту брову і глузливий вигин губ.

Заручений з іншого.

Гаряча хвиля гніву змела всю сонливість, що залишилася.

- Відпусти.

- Не знаю, чи варто. - Він ліниво креслив великим пальцем кола на внутрішній стороні мого зап'ястя. -

Хтось дуже розгнівається, якщо ти вдариш мене і я заллю кров'ю постіль.

- Ти завжди можеш сам за собою прибрати.

- Отримати удар кинджалом, а потім змивати власну кров? Є в цій ідеї щось докорінно неправильне.

Я смикнула руку, але вона залишалася припишена до ліжка.

- Є щось неправильне в тому, що ти знаходишся тут! Як ти взагалі увійшов? Я замкнула двері.

- Правда?

- Я... - Я зітхнула. - Ключ. Ти маєш ключ.

- Можливо. - Він нахилив голову. - Ти плакала?

- Що? Ні, - збрехала я.

- А чому в тебе очі опухлі?

- Напевно, бо я втомилася. Я спала, а ти мене розбудив.

- Я хотів повернутися раніше... Схоже, я завжди хочу повернутися раніше. - Здається, він прийняв мою відповідь. - Особливо, коли на тобі щось таке цікаве.

Уві сні ковдра сповзла до пояса, відкривши низький виріз нічної сорочки. По моїй шії та грудях розплився жар.

- Це була єдина річ, яку можна було вдягнути, не рахуючи халата.

- Мені подобається.

Він посунувся, очевидно, сідаючи зручніше, і помацав бретельку вільною рукою.

- Які смішні тоненькі бретельки. Вони мені подобаються.

Я відштовхнула його руку.

- Відпусти. Я не збираюся бити тебе кинджалом.

- Як не дивно, я розчарований.

- І це здається мені дуже тривожним знаком.

Кастил залиvisto засміявся і відпустив мою руку. Я почала рухатися, але він був набагато швидшим і перемістився так, що я опинилася під ним. Тепло його тіла пригорнулося до моїх грудей, а одна з довгих ніг опинилася між моїми, сколихнувши всі мої почуття. По мені прокотилася хвиля жару, і я кожним куточком тіла відчувала, наскільки він близький.

- Що ти робиш? - обурилася я.

- Намагаюся переконатися, що тобі зручно.

- Лежачи на мені?

- Ні. - Я розгледіла у темряві усмішку. - Мені просто подобається лежати на тобі.

- А мені ні, - заявила я.

Моє серце билосся.

Його груди потерлися об мою, викликавши в мені оксамитовий трепет.

- Брехня.

- Ні. - Я піднесла кинджал до його ший. - Правда.

- Пам'ятаєш, що було минулого разу, коли ти тримала кинджал біля мого горла? - Кінчики його пальців торкнулися моєї щокі і опустилися нижче, до щелепи. - Я пам'ятаю.

За його пальцями тягнувся слід задоволення.

- То була тимчасова втрата свідомості.

- Мій улюблений вигляд. - Кастил провів пальцями по моєму горлу та по ключицях. - Мені справді подобаються ці бретельки.

- А мені правда все одно.

Його пальці ковзнули під бретельку, а рука обхопила моє плече.

- Ти так мило брешеш.

Я проігнорувала його слова.

- Кастил ...

- Але ще миліше вимовляєш моє ім'я.

Я застогнала від досади.

- Ти...

- Дивовижний? Чарівний? Чудовий?

- Вкрай дратівливий.

- Але ти досі не пустила в хід кинджал біля моєї ший.

- Я намагаюся думати про людей, яким доведеться приборати.

- Ти така дбайлива. - Він пограв бретелькою. - Я казав тобі, що ти гарна?

- Що? - Я стрепенулась від зміни теми.

- Мабуть, казав, але не пам'ятаю, - продовжував він, обережно смикаючи бретельку. - Отже, подумав, що таке не можна говорити надто часто. Поппі, ти чудова.

Моє дурне, дурне серце завмерло.

— Ти вирішив розбудити мене серед ночі?

- Ти прекрасна.

Кастил нахилив голову, і я ахнула, відчувши його губи на довгому шрамі на щоці. Він спочатку поцілував його, а потім короткий над оком.

- Обидві половини. І ти ніколи не маєш сумніватися, чому хтось знаходить тебе абсолютно, беззастережно і відволікаюче прекрасною.

Серце знову завмерло, але я це проігнорувала.

- Стільки визначень.

- Я можу знайти ще.

- Немає потреби, - запевнила я. - А тепер, якщо ти сказав мені це, можеш з мене злізти.

Він усміхнувся мені в щокі.

- Але ти така зручна, принцеса, і ти змушуєш мене відчувати... ну просто змушуєш відчувати.

Що я змушую його відчувати? Бажання? Веселощі? Він бавиться? Так важко ігнорувати спонукання прочитати його.

- Це не привід.

- Це єдина нагода.

Мене охопило роздратування, хоча його дихання танцювало на моїх губах, а пальці гладили нижні півкруги грудей.

- Рада за тебе, але ти мені тут не потрібний.

- У цьому вся проблема. - Його голос знизився до шепоту, а рука ковзала по шовку. Тканина була така тонка, що не створювала ніякого бар'єру проти його долоні. - Що я тобі не потрібний.

- Не схоже, що це моя проблема.

- Але... - Губи Кастила мимохідь торкнулися моїх, через що в мене перехопило подих. Його рука ковзнула під ковдру, на моє стегно. Пальці дісталися голої шкіри, і мене затопило вологим жаром. - Але ти хочеш мене.

М'язи мого живота туго стиснулися, і напруга опустилася нижче. Я притиснула вістря кинджала до його горла, кольнувши шкіру.

- Не зараз.

Не зважаючи на клинок, він опустив губи до моїх.

- Я можу відчувати твоє збудження, принцеса.

Заперечувати це неможливо. Я можу брехати будь-що, але це не змінить того, що я докладаю зусиль, щоб не підняти стегна назустріч йому, не думати, як було відчувати всередині його твердість. Але рана в грудях, що залишилася після усвідомлення, нікуди не поділася. А спогад про те, наскільки боляче було думати, що він уже заручений, послужило застереженням: мені потрібно бути обачнішим, інакше я заблукаю те, що важливо.

- Те, що моє тіло хоче, не означає, що хочуть і інші частини мене.

- Тоді, може, ми знову прикинемося? - Запропонував Кастил.

Його пальці наблизилися до самого ниючого місця. Якщо він дістанеться туди, я втрачу голову.

Не тому, що він має таку владу, а через моє бажання.

- А може, ми перестанемо вдавати? Якщо чесно, мені це більше сподобалося.

Мені теж. Але ми маємо різні поняття про те, що таке «по-справжньому».

З серцем, що б'ється, я нахилила голову назад і, торкнувшись губами його губ, сказала:

- Оскільки ти скоро будеш удома, впевнена, там знайдуться ліжка, які ти можеш відвідати, не вдаючи.

Напевно, їх чимало. Але ти завжди можеш почати з ліжка Джіанни.

Кастил завмер, його рука застигла на внутрішній поверхні мого стегна. Він підвів голову.

- Ти не можеш говорити серйозно.

- Схоже, що я дражнюсь?

Він скотився з мене, і я схаменулась перш, ніж зробити нерозумну дурість, зупинивши його. Я сіла, стискаючи кинджал, а він пішов з ліжка так швидко, наче його на ній і не було.

По венах розтеклася гіркота, і я заплющила очі. Я досягла чого хотіла – його більше немає на ліжку. Чому я не відчуваю полегшення?

– Не можу повірити, що ти сказала.

Я здивовано розплющила очі.

– Не можеш повірити?

Кастил тінню маячив за пологом.

- Прокляття, ні.

Поповзла по ковдрі і зсунула полог убік, мало не впавши з ліжка. По шії Кастила текла тонка цівка крові, хоча ранка вже зажила.

Я встала і встромила кинджал у тумбочку, оскільки існувала велика ймовірність, що я пущу його в хід.

Особливо коли я повернулася до Кастіла і зловила уважний погляд, що повільно мандрував від моїх босих ніг вгору по голій шкірі, до подолу, а потім по низькому вирізу нічної сорочки. Палкі янтарні очі зустрілися з моїми.

Я стиснула зуби.

- Кастиле, ти заручений з іншою.

- Хіба ти не чула? Я дуже ясно сказав, що не давав жодних присяг.

– Я слухала дуже уважно.

– Мабуть, недостатньо уважно. - Він звузив очі, дивлячись на мене. – Знаєш, я радий, що ти почала цю розмову. Я миттєво забув, що нам треба обговорити ще дещо. Ти що, правда вважаєш, що я заручений з іншого?

- Ти серйозно? - Я стиснула кулаки і мало не задихнулася. – Серйозно?

- Цілком серйозно.

Він схрестив руки на грудях.

- Чому тебе так дивує, що я можу подумати щось подібне? Що ти міг мені щось розповісти? З твоєю чудовою історією обманів і напівправди?

Тепло пішло з його погляду, змінивши сплеск здивування, а потім він знову примружився.

- Поппі, це правда. Так, від мене очікували, що я одружуся. Впевнений, чекало багато. Мій батько обговорював це багато десятиліть, але ніколи не питав, чи хочу я цього. Тобі це має бути знайоме.

Я скривилася. Мені це дуже добре знайоме.

- Я думала, атлантіанці рідко одружуються не з любові.

- Так і є. Але ти, я впевнений, пам'ятаєш, що правління моїх батьків мало вже завершитися, причому ще кілька десятиліть тому. Батько вважає, що якщо я одружуся, то, можливо, припиню пошуки Маліка і робитиму те, що він вважає правильним. Він знає, що мені подобається Джіанна, що ми з нею близькі, і вирішив, що вона підійде.

Джіанна. Це ім'я. Таке рідкісне та вишукане. Якщо їхній шлюб обговорювався десятиліттями, значить, у них є якась спільна історія. Моє горло раптово обпалило емоцією, на яку я не маю права.

- Ти мав на увазі, стане гарною принцесою?

— Вважаю, вона стала б, але щоб відповісти на твоє запитання, — я ніколи не говорив про це, бо не хотів її поранити і не хотів, щоб вона почувала себе відкинутою. Їй це ні до чого, не схоже, що вона сама має на мене образи.

Але чи вона має на нього види? Мені вдалося утримати це питання.

– Ти ніколи не розповідав про неї та про ці очікування.

- Клянуся богами, Поппі, я забув про це, поки Аластир не заговорив про зобов'язання. Моя голова була забита набагато важливішими речами. І я був певен, що батько відмовився від цієї ідеї. Я й подумати не міг, що Аластир викладе все це так. Але він... – Кастил похитав головою. - Можеш мені не вірити, але це правда. А навіть якщо я не забув, то з чого б мені розповідати тій, кого я вмовляю вийти за мене заміж, про обіцянку іншій жінці, яку я ніколи не давав?

- Може, щоб я була готова, коли про це почую? – Я майже кричала. - Щоб я не сиділа і не думала, що ти був заручений з іншого, коли ми з тобою.

Я замовкла.

- Коли ми з тобою що, Поппі? Цілувалися? Чи приносили один одному задоволення? Займалися сексом? Трахали? Займалися коханням?

- Займалися коханням? - Прошепотіла я, різко втягнувши повітря.

- Знаю, цього ми не робили. - Його очі спалахнули крижаним золотом. - Якби ми займалися цим, ти б ні на мить не подумала, що я заручений з іншого.

- Не розумію, до чого тут це. І ще я не розумію, чому ти вийшов із себе.

- Тому що я не можу зрозуміти, як ти могла повірити, що я заручений з іншою та роблю з тобою те, чим ми займалися.

- Ти кажеш так, ніби я все про тебе знаю! - Я роздратовано підняла руки. - Просто щоб ти розумів: здатність відчувати емоції не говорить мені про людину все. А ти поводитися так, ніби я тебе знаю. А як я тебе можу знати, коли ти сам обираєш, що мені розповідати і коли? Ти кажеш мені тільки те, що хочеш довести до мого відома, і я, щоб скласти якусь думку, повинна складати шматочком те, чим ти поділився. А потім ще маєш вирішувати, брешеш ти чи ні!

Кастіл ступив уперед.

- За винятком того, що мені потрібно годуватись, я був з тобою абсолютно чесний з того часу, як ти дізналася, хто я насправді.

- Навіть якщо так, я все одно не знаю тебе досить добре, щоб розуміти, що ти міг зробити, а що ні.

- А ти хоча б намагалася?

- Намагалася!

Він скинув брови.

- Правда? Так ось що ти робиш щоразу, коли маєш такий вигляд, ніби ти хочеш про щось запитати, але змушуєш себе мовчати?

- Я так роблю, тому що ти або нічого мені не кажеш, або не слухаєш, коли я питаю!

Я почала відвертатися, але потім різко повернулася назад.

- Розкажи про розмови, через які ви з братом тікали. Тікали в печери, – зажадала я. - Розкажи, чому відмовляєшся зайняти трон, хоча знаєш, що брат не зможе правити, коли ти його звільниш. Розкажи, чому вирішив, що це нормально – викрасти мене та використати для викупу, ще до того, як узагалі впізнав мене! - Я задихалася від злості. – Розкажи, чому ніколи не говорив про Приєднання. Розкажи про Джіану, Кастіл. Вона тебе кохає? Вона хоче цього заручення? А ти її кохаєш?

Він різко видихнув і похитав головою, але я ще не закінчила.

- Розкажи, чому не сказав правду про Межу Спеси, поки я не опинилась тут? Бо не довіряєш мені? Розкажи про ній

. Про ту, кого любив і втратив через тих, що піднеслися. Розкажи, що з нею сталося. Ти колись скажеш її ім'я?

Я важко дихала, і мій гнів забивав чуття, повністю блокуючи емоції Кастіла.

- Розкажи, як ти можеш знаходитися поряд зі мною, коли я уявляю народ, який так багато в тебе забрав. Розкажи, навіщо ти насправді прийшов зараз до моєї кімнати. Розкажи про щось, що має значення! Про щось справжнє.

Груди Кастіла затремтіли від важкого дихання.

- Хочеш про щось справжнє?

- Так.

- Я прийшов до тебе зараз дізнатися, чи правда те, що ти сказала за вечерею. Що я був першим, хто тебе взагалі побачив. Що я – перше, що ти вибрала сама. Що ти обрала мене, коли знала як Хоука, і навіть дізнавшись правду, все одно обрала мене, – прогарчав він. Його очі світилися. - Я прийшов дізнатися, чи правда тобі здається, що ти зраджуєш Віктера і Рілана, всіх інших і саму себе. Я прийшов дізнатися, чи це не змінилося. Це було по-справжньому чи ти просто прикидаєшся?

Я зробила крок назад, відчуваючи себе занадто оголеною, і це не має ніякого відношення до безглуздої нічнушкою. Я не очікувала, що він прийде. Не знаю чому, але не чекала.

Він похитав головою і видав невеселий смішок.

- Так. Мовчиш. Як зазвичай. Ось чому ніколи не було приводу розповідати про все, що ти від мене вимагаєш.

Я дивилася на нього. Мої руки тремтіли.

- Я не знаю, чого ти хочеш від мене.

- Все, - вимовив він крізь стиснуті зуби. - Я хочу все.

По моїй шкірі побігли мурашки.

- Я... я не розумію, що це означає, – прошепотіла я.

Горло раптом спалахнуло від сліз, що підступили. Мабуть, я не все виплакала, бо зараз вони погрожували знову вирватися.

- Я нічого не розумію. Не тебе. Не себе. Що я маю відчувати. Як я маю все забути. Я не ... - Я стиснула губи і погладдила обличчя, шрами, які він поцілував. І випустила руки. - Я не розумію.

Різкі риси його обличчя пом'якшилися - я ніби спостерігала, як з нього зісковзує маска. Він ступив уперед і зупинився.

- Поппі, думаєш, я щось розумію? Нічого цього не мало статися. Мав плани. Захопити тебе та використати. Звільнити брата і, якби на те була милість богів, запобігти війні або хоча б зменшити кровопролиття.

Кастил повернувся боком і провів рукою по волоссю.

— Такий був план. І все полетіло під укіс з того моменту, як ти з'явилася в клятву «Червону перлину». - Він заплющив очі. - І щоразу - прокляття, щоразу, коли я говорив з тобою, щоразу, коли бачив твою посмішку і чув твій сміх, і чим більше я впізнавав тебе, тим менше сенсу було в цих планах. І, повір, Поппі, в тих планах було набагато більше сенсу, ніж у цьому. Чим у всьому цьому.

Дихання застрягло у мене в горлі, я застигла на місці.

— Я — принц. Ціле королівство покладається на мене у вирішенні своїх проблем навіть ті, хто про це не знає, але я... я не зміг це зробити. Не зміг віддати тебе їм, навіть заради брата.

Він обернувся до мене, його очі майже сяяли.

- Тому що коли я з тобою, я не думаю про те, що на мене покладається ціле королівство. Коли стає занадто тихо, мені більше не здається, що я, як і раніше, сиджу в тих проклятих клітинах. Я не думаю про все, що, я знаю, роблять із моїм братом. Б'ють його. Морять голодом. Гвалтують. Перетворюють на монстра, страшнішого, ніж вони можуть уявити. Коли я з тобою, я не думаю про це.

Я притиснула руки до грудей, до мого серця, що шалено б'ється. Його обличчя розпливалося. Зрештою я відчула його. Його біль. Його сум'яття. Його здивування.

- Я забуваю. - Він замовк і збентежено похитав головою. — Я забуваю про нього, про мій народ і навіть не розумію, як таке можливо. Але я забув. Забуваю. І ти хочеш знати щось про неї? Про Ші?

Я ахнула, коли її ім'я зірвалося з його губ.

- Я ніколи не забував про свої зобов'язання перед нею. Ніколи не переставав думати про Маліка, - сказав він, приголомшивши мене. — А ти... ти все не так зрозуміла. Є причина, чому я не вимовляю її ім'я. Це не має жодного відношення до тих, хто піднісся, це пов'язано з моїми почуттями до неї, і це не те, що ти думаєш. Кастил зробив ще один крок до мене. Його очі були широко розплющені.

— Чесно кажучи, я не уявляю, як ти виносиш мої дотики після мого обману, після всього, що я накоїв і чому став причиною. Я знаю тільки те, що нічого цього не планував, Поппі. Не планував, що мене потягне до тебе. Не планував хотіти тебе. Не планував ризикувати всім, щоб утримати тебе. Не...

У двері забили кулаком, налякавши мене так, що я мало не підстрибнула.

- Якщо тобі дороге життя, - підніс голос Кастил, - ти заберешся і вдаси, що тебе тут ніколи не було.

- Хотілося б, повір, - пролунав голос Емілі. — Але це важливо.

- Сумніваюся, - кинув Кастил.

Я мало не засміялася побачивши нескінченну втому на його обличчі.

- Небо в вогні.

Розділ 34

Мало що на світі було важливіше за те, що казав Кастил, і те, що залишилося невимовним.

Небо у вогні саме стосувалося таких винятків.

Кастил нетерпляче стежив, як я натягую легінси і накидаю плащ поверх безглуздої нічної сорочки. Сунувши ноги в чоботи, я поспішила до нього, що чекає між кімнатами. Ми попрямували до головних дверей, але, перш ніж її відчинити, Кастил зупинився.

Він повернувся до мене і впіймав мій погляд.

— Розмова не закінчена.

— Знаю. — Я насправді це знаю. — У мене купа запитань.

Кастил видав короткий смішок, зовсім не схожий на колишній. Цей був справжнім, і частина різкості зникла з його рис.

- Ну, звичайно, ти знаєш.

Еміль чекав на нас за терасою. Я вийшла надвір і роззявила рота.

Небо за Валом було пофарбоване розмитим оранжево-червоним свіченням.

— Це ще що таке? - Запитав Кастил.

— Небо й справді у вогні, — прошепотіла я. — Ще один знак? Від богів?

- Дуже сподіваюся, що ні, - відповів Еміль. — Бо якщо так, то ознака недобра. Делано вже подався подивитися, що там.

Кастил кивнув головою.

- Не думаю, що це знамення.

Він попрямував за кут фортеці, але зупинився і, повернувшись до мене, простяг руку.

Я без вагань вклала у неї свою. Його потиск був теплим і сильним, і розряд енергії не забарився, прокотившись вгору по моїй руці.

«Я не уявляю, як ти виносиш мої дотики».

Хотіла б я прямо зараз сказати, що виношу його дотик, бо люблю його.

Але це не здається гарною ідеєю, коли небо охоплене вогнем.

Кастил рушив уперед.

- Давно це почалося?

- Хвилин десять тому, не більше, – відповів Еміль. - Ти збираєшся піднятися на Вал?

Ми йшли подвір'ям до одного з входів на Вал.

- Звідти краще видно. - Кастил завів мене всередину, на сходовий майданчик, освітлений ліхтарями. - З

Делано вирушив ще хтось?

Еміль піднімався слідом за нами кам'яними гвинтовими сходами.

- Здається, з ним пішов Данте. Можливо, вирішив, що так надійніше.

- Можливо, - промовив Кастіл.

Вилізши на Вал, я на мить сповільнила крок. Схоже, палає вся західна частина неба.

- Боги богів, – прошепотів Еміль, зупинившись.

Ми з Кастилом рушили по даху Валу. Повітря холодило шкіру. На парапетах і біля них стояло кілька людей, виділяючись силуетами на червоному тлі.

Один із них повернувся. Кієран. Поруч із ним дивився на полум'яне небо його батько. На краю стояла Охоронниця; на золотих мечях, прикріплених до її пояса, виблискувало місячне світло. Вона озирнулася через плече і приклала до грудей кулак.

Кастил відповів таким самим жестом. Порив вітру підняв пасмо її розпущеного волосся. Мої теж вільно майоріли. Я випустила руку Кастіла і підійшла до вільного місця біля парапету. Вітер... він приніс їдкий запах, що нагадує...

Я притиснула руку до каменю.

- Не думаю, що горить небо.

Охоронець подивилася на мене, але нічого не сказала. Кастил вийшов на парапет.

- Я також так не думаю.

- Як на мене, це добре, що горить не небо, – зауважив Джаспер. – Горить щось інше.

Щось велике, але що? Там немає нічого, крім полів та зруйнованих міст.

- Як думаєте, чи далеко пожежа? - Запитала Охоронниця.

- Важко сказати. – Кастил поклав руки поряд із моєю. - Я припустив, що до пожежі день шляху або більше.

Може, ще далі залежить від розміру того, що горить.

- День шляху? - Я спохмурніла. – Там... що? Помпей? Що можна спалити, щоб отримати таку загрозу?

- Якщо це далі, то пожежа має бути величезною, якщо її видно тут. – Кастил похитав головою. - Роботою швидкий. І оком не встигнеш моргнути, як він у вигляді вольвена добіжить до Помпея. Ми скоро дізнаємось, у чому причина заграви.

- А доки ваша високість? - Запитала Охоронниця.

- До того часу потрібно не допустити паніки. Люди, що були на вечері, швидше за все, бачили це і рознесли по домівках розповіді про небо, що горить. Нова, йди до міста і переконайся, що там немає паніки.

Охоронець кивнула і відійшла з краю. Вона перетнула дах і зникла на сходах.

- А нам що робити? - спитав Кієран, дивлячись на неприродне небо.

- Чекати, – сказав Кастил. – Поки що це все, що ми можемо зробити.

* * *

Над Межею Спеси займалася зоря, розмальовуючи небо фіолетовими та рожевими мазками, але його західна частина була такою, наче сонце впало на землю. З кожною годиною запахи диму і дерева, що горить, посилювалися.

Обернувши навколо себе половинки плаща, я не зводила очей із ґрунтової дороги, виглядаючи Делано чи Данте, але нічого не бачила. Навіть Охоронець, які причаїлися за стіною у високій траві. Відколи ми піднялися на Вал, минув нескінченний годинник. Мені не обов'язково залишатися тут, але хочу дочекатися моменту, коли ми дізнаємось, що горить. І що спричинило пожежу.

Притулившись до парапету, я озирнулася. За кілька кроків від мене Кастіл розмовляв з Кієраном та Аластіром. Я від них відчула трьох... занепокоєння. Цікаво, чи бояться вони того ж, що я не наважуюсь озвучити?

Я знову повернулася до неба на заході, стривожена оранжево-червоним свіченням. Хоч би що там горіло – це не звичайна пожежа.

- Це небо навіює старі спогади.

Я підскочила від голосу Джаспера. Не помітила, як він зійшов на парапет. Вольвен з сріблястим волоссям був високий - вище свого сина і Кастіла. Він притулився стегном до стіни і втупився в палаюче небо.

- Згоряли цілі міста, – вів далі він. – Деякі – через нещасний випадок. Інші підпалювали навмисне.

Траплялося, що небо горіло, в який бік не глянь. Я сподівався, що ніколи більше такого не побачу. - Він перевів погляд на мене. – Здається, нас так і не уявили.

- Ні, не уявили. - Я знайшла в ньому тільки занепокоєння та цікавість. - Пенеллаф Бальфур.

- Джаспер Конту.

До мене дійшло, що я досі не знала прізвища Кієрана.

- Бальфур? Це старе соліське прізвище.

– Аластир сказав те саме.

– Кому знати, як не йому. – Джаспер озирнувся на інших. – Отже, у мене склалося враження, що я маю провести шлюбну церемонію?

Я прикусила губу, не знаючи, чи Кастіл, як і раніше, збирається одружитися на мені тут. Ми планували пробути в Межі Спеси, доки не прибуде перша група переселенців з Нового Притулку – на них чекають сьогодні. Але чи не завадила їм пожежа?

— Можу додати, що це дуже очікуване і водночас несподіване одруження, — сказав він і посміхнувся. Я відчула від нього легкі веселощі.

Можливо, ще на день раніше я вимовила б якусь нагоду туманну фразу, як у ті часи, коли була Дівою. Але ця моя іпостась пішла безповоротно.

— Не знаю, чи Кастіл, як і раніше, планує одружитися тут. - Я зустріла погляд блідих очей. – Це ви кажете від імені вольвенів?

Він кивнув головою.

- Отже, ви, мабуть, очікували, що він одружується з іншою.

Його веселощі трохи посилюлися.

- Враховуючи те, що Кастіл жодного разу не дав зрозуміти, що збирається стати розсудливим, я нічого від нього не очікував.

У мене здригнулося серце. Не те щоб я не повірила Кастілу, коли він сказав, що не давав згоди на шлюб з Джіанною, але... але так, для мене стало полегшенням дізнатися, що вольвен, який говорить від імені свого народу, не чекав на цей шлюб.

- Але ви думали, що він одружується з вольвенкою? Як я дізналася, серед вольвенів зростає невдоволення, і надія на шлюб Кастіла з вольвенкою згладила б проблеми.

Лінія щелепи Джаспера стала трохи твердішою, і я вловила гарячий укол гніву.

- Я дотримуюся тієї ж думки, що й Кастіл. Шлюб між нашими народами не пом'якшить проблеми і не покінчить з необхідністю покарати Вознесшихся. Валін досить розумний, щоб це розуміти. – Джаспер назвав короля на ім'я. - Але коли чуєш стільки нашіптування, мимоволі починаєш у них вірити.

Нахмурившись, я подивилася на Кастіла і тих, хто стоїть поряд із ним. Невже Джаспер вважає, що королю вселили ідею союзу Кастіла з вольвенкою? Аластир – радник корони, але, хоч він і сумнівається у щирості наших відносин, схоже, нічого не має проти. Але що Кастіл сказав йому вчора за вечерею? Що він знає, чому Аластир це виклав. Можливо, ідея зі шлюбом якраз і належала Аластиру, який сподівався у такий спосіб залагодити заворушення. Я не можу його звинувачувати.

— Гадаю, я все ж таки проведу церемонію, — задумливо промовив Джаспер.

Піднявши брови, я переключила на нього увагу.

- Ви не сумніваєтеся у наших намірах?

– Після знайомства з тобою – ні.

- Не впевнена, що це комплімент, - зізналася я, хоча не відчула від нього нічого, що вказувало б на жарт. Його усмішка стала ширшою.

– Схоже, ти хоч і вихована як Діва, але можеш вільно висловлювати свою думку.

- Не завжди. - Я зіщулилася, коли порив димного вітру промайнув повз. - Ви теж вільно говорите зі мною, хоч я була Дівою.

– І, мабуть, здатна цілювати зламані кістки лише дотиком рук.

Я подивилася на нього з подивом.

- Я чув, що ти зробила з Беккет. Говорив я Аластиру, що цьому нерозумному нічого тут робити. – У його тоні пролунала ніжність. – З юними вольвенами часто трапляються нещасні випадки через їхню негамовну цікавість, що призводить до катастрофічної неувважності.

Я посміхнулася.

– Але з ним усе буде гаразд.

- Завдяки тобі.

Я знову глянула на небо і тихо зітхнула.

- Раніше я ніколи такого не робила.

– Це я також чув. Від дочки та сина. Вони також сказали, що ти здається... старою.

Боги богів, я й забула про це. Після цієї розмови стільки всього трапилося.

– Вам також здається, що я пахну смертю?

Він розсміявся.

– Ти не пахнеш смертю, але запах у тебе... інший. Я не можу точно його визначити, але він здається знайомим.

Джаспер трохи помовчав, і я раптом згадала вольвена з Нового Пристанища – того, що назвав ім'я Джаспера і сказав, що Джасперу буде цікаво зі мною познайомитись.

– Коли Делано сказав, що ти, швидше за все, походиш із лінії емпатів, а Кієран це підтвердив, я їм не повірив. І тепер також не вірю.

Я кинула на нього погляд.

– Чому?

Джаспер нахилив голову.

- Дуже небагато емпатів могли зіцілювати дотиком, і я ніколи не чув про емпати, які світилися б місячним світлом. Це не означає, що ніхто з них не був на таке здатний, але ті, кого я знав, точно так не могли.

У мене ворухнувся неспокій.

- Ви вважаєте, що я походжу не з цієї лінії?

- Не знаю. - Вольвен з сріблястим волоссям вивчав погляд на мене. У його словах я вловила чесність. - Ти багато в чому загадка, Пенеллафе.

Я не встигла відповісти – до нас підійшов Кастіл.

- Щиро сподіваюся, що ти не забиваєш їй голову байками про мене.

– А є якісь байки, які я маю знати? – поцікавилася я.

- Дивлячись які. - Кастил уважно подивився на отця Кієрана. – Якщо це історії про те, що було між моїм дитинством та Відбором, то відповіді – ні.

Я підняла брови.

- Тепер мені точно цікаво.

Відштовхнувшись від стіни, Джаспер засміявся.

- Я не плів жодних байок. - Він сповільнився. - Поки що.

Кастил примружив очі.

- А як щодо того, щоб ти присікала такі байки?

– Але мені цікаво, – заявила я.

Джаспер знову посміхнувся. Зараз, за сонячного світла, вже не можна помилитися в його схожості з Кієраном.

- У нас ще буде час. Я про це подбаю.

Він підморгнув мені, ляснув Кастіла по плечу і зійшов із парапету.

- Забавно: Аластир вміє тримати рота на замку, коли йдеться про незручні історії з моїх ранніх років, і при цьому вільно викладає те, про що слід двічі подумати, - сказав Кастіл, дивлячись, як Джаспер іде до сина та Аластира.

Прийшов Беккет. Він з усмішкою дивився на Джаспера, а я не могла не думати про страх, який він відчув переді мною.

— А Джаспер тим часом поводить себе зовсім протилежним чином, — додав Кастіл.

- Мені справді цікаві твої ранні роки.

- Не сумніваюся.

Він повернувся до мене, і вперше з того часу, як Еміль постукав у двері, ми залишилися певною мірою одні. Ми дивилися одне на одного. Так багато треба сказати, так багато запитань і слів залишилися невимовними, але ми обоє мовчали. Кастил узяв край мого плаща і стягнув їх тугіше. Він не прибрав рук, стискаючи тонку тканину в кулаках, а його погляд блукав по моєму обличчю.

- Поппі, тобі тут не треба стояти, - сказав він нарешті.

– Знаю, але я хочу бути тут, коли повернеться Делано. - Я опустила погляд на його руки. – Крім того, я навряд чи зможу заснути.

- Ти можеш спробувати.

- Ти теж.

– Навіть якщо я не був принцом, я був би тут.

Я звела на нього погляд.

– Навіть якщо я не збиралася стати принцесою, я була б тут.

Кастил завмер і, здавалося, перестав дихати. Я відчула бурю емоцій, що захлеснула його, таких гострих і раптових, що не змогла в них розібратися. Можливо, через власне потрясіння, бо я ще ніколи не відчувала від нього нічого подібного.

Потім Кастіл ворухнувся і підняв руку. Повагався, ніби перевіряючи, чи не відштовхну я її. Я не відштовхнула, і він обхопив мою ліву щоку, пальцями погладив шрами.

- Здається, я ніколи не чув, щоб ти говорила про себе як про принцесу.

Хіба?

Він перехопив мій погляд, і минула довга, млосна мить.

– Нам, як і раніше, багато про що треба поговорити.

– Знаю, – прошепотіла я. – Але доведеться зачекати. Це я також знаю.

– А до того часу? - Він ступив до мене впритул, і в мене сперло подих. - Для мене честь, що ти зараз стоїш поряд зі мною.

Я не знала, що сказати, але зрозуміла, що іноді нічого не треба говорити.

- Хочеш їсти? - Запитав він. – Чи пити?

Я похитала головою, а він підвів погляд до західної частини неба.

– Але тобі холодно.

- Зовсім трошки.

- Трохи надто холодно.

Він опустив руку мені на плече і розвернув мене на захід. Я дозволила.

Коли він обхопив мене руками, притискаючи спиною до себе, я напружилася лише на кілька секунд. А потім розслабилася в його теплих обіймах, пригорнувшись головою до його грудей. Кастил, мабуть, видихнув, і кілька хвилин ми просто стояли. Разом.

- Джаспер начебто не думає, що я походжу з лінії емпатів.

- Справді?

- Він сказав, що ніколи не чув і не знав емпатів, які світилися б сріблом.

- Я теж, - погодився Кастіл. – Але жодні інші лінії не підходять. Єдине, про що я ще можу подумати, також не підходить.

- Що ж це таке?

– Що твої батьки обидва не були чистокровними смертними. Але якщо так, то ти помись двох кривних ліній, і важко повірити, що ті, що піднеслися, не помітили обох: ні твою матір, ні батька.

– І це означало б, що Єн також частково атлантианець.

- Можливо.

Моє серце прискорено забилося. Кастил правий. Це не підходить. Бо навіщо в такому разі піднесли Єна? Якщо він справді піднісся.

— Можливо, ти походиш із рідкісної та старої лінії емпатів, — сказав Кастіл. - Те, що ми не чули про неї і не бачили її, не означає, що вона не існує.

Він правий.

Поки я дивилася на західне небо, мені щось спало на думку.

– Джаспера обрали говорити за свій народ, бо Аластир уже був радником твоїх батьків?

– Аластир міг виконувати обидва обов'язки, але Джаспер... має чуття. Не таке, як у тебе. Він просто налаштований на людей і навіть тварин.

- І Кієран такий самий?

Підборіддя Кастіла зачепила мою маківку.

- Джаспер одного разу сказав, що в його роду був ясновидець - перевертень, - і йому дісталися ослаблені здібності. В юності я думав, що він просто вигадує, але, схоже, він справді дещо знає. Наприклад, якщо насувається буря або яку зробити ставку. Іноді він заздалегідь знає, як я вчиню.

Як і Кієран.

– А Вонетта не така?

- Вона більше пішла в матір - ну, якщо не рахувати кухарських здібностей. Але запальність – точно від неї. Я посміхнулася.

- Я запитала Джаспера, чи чекав він, що ти одружишся.

- І що він сказав?

У його голосі не пролунало жодної напруги чи натягнутості.

- Що не чекав, - відповіла я, заплющивши очі. – Ось цього я не розумію.

- Поппі ...

– Я маю на увазі, як людина, яка говорить від імені вольвенів, не очікувала, що ти одружишся з вольвенкою, на відміну від деяких із твого народу. та інших вольвенів. – А саме – Лендела. - І, мабуть, твого батька.

Гадаю, в якийсь момент навіть Аластир був серед них.

– Ну, Аластир якраз чекав. Це я точно знаю. Майже впевнений, що це була його ідея, – сказав Кастіл, підтверджуючи мої підозри. – Між іншим, Джіанна – його онукова племінниця та старша кузина Беккета.

– Що?

Я розплющила очі і тут же почула далеку пісню співаючого птаха. На цей сигнал відповіли неподалік, а потім озвалася одна з Охоронців з іншого кінця Валу.

- Вони повертаються, - сказав Кастіл.

Я розгорнулася в його руках, і на короткий момент наші погляди зустрілися. Потім ми поспішили на подвір'я, і не тільки ми: слідом за нами йшли Аластір з Джаспером та Кієраном.

Еміль з Вонеттою підняли загороду, і важкі залізні ворота розійшлися. Кастил вийшов у середину. Я примружилася, нічого не бачачи.

Попереду на ґрунтовій дорозі з'явилася розмита біла пляма, що біжить до нас. Біле хутро було заплямоване червоно-коричневим.

- Ладьо, - пробурчав Кастіл, вискакуючи за ворота.

Хтось ще вилаявся і крикнув йому залишатися на місці, але він уже біг до Делано.

Йому боляче.

І він один.

Я побігла до них, плащ роздмухувався за моєю спиною.

- Прокляття!

Це наче крикнув Кієран.

Я не сповільнилася і добігла до Кастіла з Делано в той момент, коли вольвен звалився, піднявши клуби пилу. Я прочитала його жорстоке страждання, і в мене зупинилося серце. Фізичний біль розкрив моє чуття так само, як це бувало до вчорашнього дня. До Делано простягнувся зв'язок, і, відчувши його біль, я спіткнулася.

Кієран упіймав мене під руку і допоміг встати. Я почала йому дякувати, але він уже пробіг повз, а Кастіл упав навколішки.

Я дісталася до них одночасно з Джаспером.

— Чому я не здивований, що принц та наша майбутня принцеса не залишились у безпеці за стінами? - Запитав він.

— Я давно не дивуюсь, — пробурчав Кієран.

- Йому боляче, - випалила я, підійшовши до Кастіла.

Я побачила рану на боці Делано під передньою лапою під його правою рукою. З проколу сочилася свіжа кров.

— Він непритомний, — сказав Кастіл. Він глянув на порожню дорогу і перевів погляд на мене. - Можеш? Я вже стояла навколішки біля іншого боку Делано, мої руки поколював жар.

- Не знаю, що буде, - сказала я, дивлячись на Кастіла. - Не знаю, чи я заберу біль або крім цього зроблю щось ще.

Очі, схожі на уламки бурштину, зустрілися з моїми.

- Роби, що можеш.

Усвідомлюючи, що нас оточують Охоронниці, а за спиною Кастіла опустився на коліна Аластир, я занурила руки в м'яке хутро вольвена. Як і у випадку з Беккетом, я ще не почала витягувати з надто неглибокої криниці приємні і щасливі спогади, як жар посилювався. Мої руки оточило слабе свічення; я відчула, як біль Делано раптово різко посилювався, а потім ослабла.

- Боги, - хрипко прошепотів Джаспер.

- Я що, знову свічу? - Запитала я.

- Так, - відповів Кастіл. - Як місяць. Красиво.

Делано здригнувся, і я відчула, як зникає останній струмок болю. Він смикнув вухами і нагострив їх, а потім підняв голову і озирнувся на мене. Я якраз прибирала руки.

- Привіт, - сказала я, і, присягаюся, вольвен усміхнувся.

— Делано? - Кастіл подався вперед. - Можеш обернутися?

Делано перевів погляд на принца і знову здригнувся. Коли хутро почало стоншуватися, Кієран зірвав із себе сорочку і кинув на живіт Делано. У того почали подовжуватися ноги, втягуватися пазури, хутро змінилося блідою шкірою. За мить Делано прийняв людську подоби.

Я відсунулась назад. Ніколи не перестану дивуватися перетворення вольвенів.

Делано сів і, піднявши праву руку, витер кров, під якою не виявилось рани — тільки почервоніла нерівна ділянка шкіри. Він опустив руку і зустрівся зі мною поглядом.

- Робо, що там відбувається? - Запитав Кастіл.

Вольвен відірвав погляд і повернувся до нього. Його груди піднімалися і опадали в рівномірному диханні.

- Вони йдуть. Піднесені.

Розділ 35

— Вони сплять усі, — сказав Делано, відриваючись від смаженого м'яса та води. Ми сиділи у фортеці, в кімнаті поряд з обідньою залою. — Все, що залишилося від Помпея. Всі ліси від Помпея і до ... Боги, мабуть, до Нового Пристанища. Клан Мертвих Кісток? - Його голі плечі напружилися. Він потягся за водою. - Не уявляю, як вони могли вибратися. Напевно, вони загинули.

Мій порожній шлунок скрутило нудотою. Мені не подобалися ці людоджери з їхньою звичкою носити людську шкіру, але я не хотіла, щоб їх усіх перебили. Особливо коли дізналася, що вони пережили війну і пришесть Вознесених, ховаючись у лісах.

- Ми зрозуміли, що це не проста пожежа, як побачили Помпей. Там їх було небагато. Може, зо два десятки гвардійців. Але розпалити таку пожежу? Щоб повітря почорніло від диму? Ми знали, що це не все.

Він так міцно стиснув склянку, що побіліли кісточки пальців.

"Ми".

Але повернувся тільки він і я розумію, що це означає.

Я подивилася на Кастіла, який стояв з іншого боку столу.

Вираз його обличчя був абсолютно незворушний, але я відчувала всередині нього нескінченну крижану лють.

- Ти бачив щось ще?

- Ми обійшли Помпей і побігли далі на захід. Ось там ми й побачили їх — решту. Ми підібралися ближче — наскільки змогли визначити, скільки їх. - Він залпом випив півсклянки. — Касе, вони розбили там табори. Коні. Фургони із запасами.

Бледний Аластир, що стояв з того часу, як ми увійшли до кімнати, опустився на стілець. Делано відірвав один за одним пальці від склянки.

— Їх там сотні. За моїми підрахунками, близько восьмисот. Ціле військо.

Я відкинулася на спинку стільця. З того моменту, як стало зрозуміло, що горить не небо, я вже підозрювала: за пожежею стоять Вознесені. Довгий годинник на Валі я готувалася до того, що вже знала. Мене потрясло не те, що піднесені йдуть, а їхня чисельність.

- Прокляття, - прошепотів Джаспер.

- Один із них побачив, як ми залишаємо табір. Стріли. Потрапили до мене. Потрапили до Данте.

- Він убитий? - Запитав Кастил.

Делано кивнув, дивлячись у тарілку.

- Йому влучили в голову.

Аластир вилаявся і знову встав.

- Данте не вмів тримати язика за зубами. - Він повернувся і вчепився в спинку стільця. - Але він був гарною людиною. Людиною честі.

- Знаю. - На вилицях Кастіла заходили жовна.

- Я не міг зупинитися для лікування, - сказав Делано. - Коли в мене потрапила стріла, і я побачив, що Данте мертвий, я побіг. Я б добрався швидше, але ослаб.

- Все добре. Ти дістався. - Кастил розчепив руки і поклав долоню йому на плече. - Тільки це має значення.

Делано кивнув, але я знала, що він у це не вірить. Я відчуваю це. Відчуваю гнів, спрямований на піднесених і на самого себе.

- Скільки миль ти пробіг? - Запитала я. - З раною, яка, швидше за все, зачепила легеню. Ти зробив більше, ніж хтось інший міг хоча б подумати.

Делано зустрівся зі мною поглядом.

- А ти зцілила мене дотиком пальців.

- Це зовсім не так важко і не таке вражаюче, як те, що зробив ти.

На щоках Делано розцвіли червоні плями, а Кастіл додав:

- Вона каже правду. І ти перший, хто її вразив. Я ревную.

Я закотила очі.

Кастіл ще раз стиснув плече Делано і спитав:

- Ти не бачив слідів Елайджі? Чи когось із Нового Пристанища?

Той похитав головою, і в кімнаті повисла похмура тиша.

- Вони могли вирушити і іншими дорогами - шляхами, які займають набагато більше часу, - вперше заговорив Кієран. - Але це не означає, що Елайджа та його люди не вибралися з Нового Притулку. Вони могли вирушити на північ, а потім рушити вздовж гір Скотос, щоб уникнути піднесених.

- Знаю. - Кастил схрестив на грудях руки. - А ти бачив Вознесених? Чи лицарів?

- Ні, але там були екіпажі без вікон та повністю закриті фургони з високими стінками. Можливо, вони сиділи у них.

- Хоч одна хороша новина, - зауважив Кастіл.

- Що тут хорошого? - обернувся до нього Аластир. - Сюди йдуть сотні. Ціле військо.

- Сотні смертних. Отже, межа Спеси має шанс.

- Дуже маленький шанс. - Аластир знову сів. - Ти можеш бути оптимістом, я це поважаю, але навіть із Охоронцями у нас занадто мало сил, щоб дати відсіч такому війську.

Мене до кісток пробрав холод. Я обвела поглядом стіл, кімнату та кам'яні стіни, що вже побачили падіння міста.

- Ми не можемо допустити, щоб Межа Спеси впала.

На мене кинулися кілька пар очей, але я спіймала погляд Кастіла.

- І ми не допустимо, - сказав він. - Нова?

Висока Охоронниця зі світлою косою виступила вперед. Це вона дивилася на нас того дня, коли ми потрапили на тренування.

- Так, мій принц?

- Нагадай, скільки у нас людей, здатних захищати місто?

- Навчених і здатних до бою - менше сотні, - відповіла вона, і Еміль вилаявся напівголосно. - Але старі люди вміють стріляти з луків. Лучників близько двадцяти.

Двадцять лучників - краще ніж нічого, але все одно недостатньо. Усі це розуміють.

- І ще двадцять три людини моїх людей та з групи Аластира. - Кастил стиснув щелепи. - Як ти думаєш, коли вони дістануться до Межі Спеси?

- Вони розбилися на дві групи, - сказав Делано. - Менша ближче, приблизно на дні шляху. Думаю, вони прибудуть надвечір.

Напруга в кімнаті зроста.

- У великій групі піде більше часу. Може, два дні. Все залежить від того, чи буде перша група чекати на основну.

- А скільки людей у першій групі? - спитав Джаспер.

- Дві сотні. Може три.

І це менша група? Боги милостиві...

- Вони не можуть не знати, що тут відбувається, якщо послали тисячу чи навіть більше солдатів, - втрутилася я. - Вони готові до битви.

- Мабуть, хтось їм розповів, - сказав Еміль, відсуваючись від стіни. - Вони вибили з когось відомості. Можливо, з якогось послідовника, який побував тут або був обізнаний.

- Або в когось із Нового Пристанища, - припустив Аластир, і моє серце стислося від страху.

- Може, вони не знають усього про те, що тут збудовано, але вони не вирушили б непідготовленими так близько до гір Скотос. Величезне військо може бути просто демонстрацією сили, сподіваючись налякати нас і віддати їм те, що вони хочуть, - сказав Джаспер, який сидить за кілька порожніх стільців від мене, і повернувся до мене. - Думаю, їм потрібна ти.

Я вже це знаю. Поінформовані вони про Межу Спеси чи ні, але йдуть вони за своєю Дівою. За своїми запасами крові. За майбутніми Вознесіннями. І вони привели військо, щоб досягти бажаного, підготувалися зробити це силою.

І люди... загинуть люди. Може, навіть деякі з тих, хто зараз у цій кімнаті. Всі вони майже безсмертні, але ніхто не бог. І навіть якщо зібрати всіх, хто бажає і здатний боротися, нас все одно дуже перевершують чисельністю. Люди помиратимуть, бо дали мені притулок. Як і мешканці Нового Пристанища.

Як Ренферн.

Усередині все стиснулося від поганих передчуттів. Я не зможу із цим жити.

- Вони не отримають те, чого хочуть, - заявив Кастіл, глянувши на мене. - Ніколи.

Я завмерла під його поглядом. Його слова пролунали клятвою, яка замінила цілі томи. Він знає, куди зайшли мої думки.

- Вони йдуть за мною, - сказала я, утримуючи його погляд і бажаючи, щоб він почув те, що я не можу вимовити перед усіма. - Ми не можемо ризикувати...

- Ні, можемо, - перебив він. Його жовті очі горіли. - І я ризикуватиму. Вони тебе не отримають.

Він нахилився вперед і впер руки в стіл.

- Що б ти не думала, помиляєшся. Вони не розгорнуться і не підуть, якщо отримають тебе. Ти знаєш, Поппі. Ти сама бачила це, коли прийшов лорд Чейні. Вони отримають те, що хочуть, і спустошать лише тому, що можуть. Ось що вони роблять. І як тільки вони отримають тебе, вони будуть використовувати, щоб сіяти ще більше хаосу і руйнування. Якщо ти віддаси себе їм, ти не врятуєш життя, а тільки знищиш ще більше. Кастил має рацію, хоча мені неприємно це визнавати. Неприємно відчувати, що я нічого не можу зробити, щоб запобігти біді, дати відсіч.

Але це не так.

Дещо я можу. Я можу боротися.

Кастіл відірвав погляд від мене.

- Нам потрібне підкріплення, причому швидко. Аластир, ти повинен перетнути Скотос і розповісти в Стопах і в Бухті Сейона про те, що трапилося. Нехай через два дні надішлють до Межі Спеси стільки солдатів, скільки зможуть.

Аластир почав підніматися зі стільця, щоб вирушити виконувати наказ. Але Кастіл ще не закінчив. Він повернувся до Кірана.

- Ти про всяк випадок вирушиш з ним.

- Що? - вигукнув Кіран. Очевидно, розпорядження Кастіла вразило його так само, як і мене. - На нас йде прокляте військо Соліса, а ти відсилаєш мене до Атлантиї?

- Так. Ти швидкий. Ти сильний. І ти не ослабнеш і не зупинишся, якщо щось станеться з Аластіром. - Кастіл зустрів здивований погляд вольвена. - Ти нас не підведеш.

У мене забилося серце, бо я знаю. Знаю, чому Кастил посилає Кірана.

- Мій принц, - заговорила Нова, - я знаю, ви вважаєте за свій обов'язок залишатися тут, але це вам слід виїхати за гори Скотос. Вам слід негайно вирушити у безпечне місце.

- Маю з нею погодитись, - підхопив Аластир. - Може, Ті, що піднеслися, вважають тебе Темним, але вони можуть знати, хто ти насправді - живий спадкоємець королівства Атлантиї. Ти останній, кому слід залишатися тут.

Я напружилася, але Кастіл ніяк не відреагував на слова про живого спадкоємця королівства.

- Я ціную ваші думки та думки, але всі ви знаєте, що я не кину Межу Спеси на свавілля долі, коли сам переконував людей приїхати сюди і побудувати тут будинки.

- Усі, хто прибув, знали про можливі небезпеки, - заперечив Аластир. - Не можна ризикувати твоїм життям заради Межі Спеси.

Кастил нахилив голову.

- Якщо я не побажаю ризикнути життям заради Межі Спеси, то як я смію просити про це місцевих жителів? Принци так не роблять - принаймні гідні.

В мені так різко піднялася повага до нього, що в мене сперло подих. Хіба він не бачить, що я практично випромінюю цю повагу? Він не хоче уникати ризику, про який просить інших, і ніхто не може заперечити. Навіть Аластир.

Той тяжко зітхнув і кивнув головою.

- Я маю бути тут з тобою. - Кіран підійшов ближче до Кастіла. - Мій обов'язок - захищати твоє життя ціною своєю. Для цього я пов'язаний та дав клятву. Як я можу це зробити, якщо втечу від бою? - Він понизив голос. - Касе, не роби цього.

Я дивилася на них, і в мене стискалося серце. Кастил відсилає геть пов'язаного з ним вольвена. Один погляд на Кієрана сказав мені, що він теж знає. Кастил намагається унеможливити будь-яку можливість, щоб Кієран ризикнув життям заради його порятунку.

Так само він вчинив, коли поїхав, щоб убити королеву та короля Соліса.

І це означає, що Кастил розуміє: Межа Спеси може не протриматися до прибуття підкріплення.

— Ти дав клятву захищати мене, і ти її виконуватимеш, — сказав Кастіл. — Ти не тікаєш від битви. Ти будеш оберігати найважливіше, що я маю, і це Поппі.

Я підскочила.

- Стривай. Що?

— Ти поїдеш із ними. Це буде нелегко. — Він, як і раніше, утримував погляд Кієрана. — Привалів не буде, і тобі доведеться слухати Кієрана у всьому, особливо вночі в горах, але...

— Я не поїду, — перебила я.

— Тобі тут не можна перебувати, коли вони прийдуть. Це не обговорюється.

Я схопилася на ноги.

- Дозволь мені дещо прояснити. Не знаю, розумієш ти це чи ні, Кастіле, але я не зобов'язана підкорятися жодному твоєму наказу.

Кастил напружився.

— І, мабуть, тобі слід дивитися на мене, коли ти віддаєш мені розпорядження, — додала я.

Він повернувся до мене, схиливши голову.

- Ну ось, я на тебе дивлюся.

- Але чи слухаєш?

- О боги, — промовив напівголосно Делано, тоді як у кімнаті настала мертва тиша. — Дехто знову отримає удар кинджалом.

Хтось, здається, Джаспер пирхнув.

— О, я слухаю, — відповів Кастіл. — Може, спробуєш ще раз? На цей раз закликавши штуку під назвою «здоровий глузд».

- Безперечно хтось отримає удар кинджалом, — підтвердив Кієран.

Я обійшла стіл, помітивши, що Делано утиснувся в стілець.

- Ти серйозно?

- Хіба ти озброєна? — поцікавився Кастил із самовдоволеною усмішкою. — Адже ні?

- Мене спантеличує те, що тут відбувається, — прошепотіла Нова, трохи насупившись.

- Мабуть, вона вже одного разу вдарила його кинджалом, — повідомив Джаспер Охоронниці. — В серці. Нова подивилася на мене.

— І порізала минулої ночі. Був ще раз, коли вона кинула мені в обличчя ніж. — Кастил загинав пальці. — А одного разу в лісі вона...

- Нікому не цікаво знати, скільки разів я тобі пускала кров, — різко сказала я.

- Мені цікаво, — зауважив Джаспер.

Еміль підняв руку.

- І мені.

- Слухай, це нерозумно. Не можна залишати в межах їхньої досяжності єдине, що їм потрібно. І до того ж я не хочу хвилюватися, що ти можеш здатися сама, — заявив Кастіл. — Пам'ятаєш, як... як уже було.

- Цю помилку я більше не зроблю, — запевнила я.

- Але ж ти щойно думала про це?

Він ступив убік, і між нами більше не було сидячого Делано.

- Думала, — зізналася я. — Пару хвилин. Але ти маєш рацію.

Кастил підняв брови.

— Хвала богам! Хтось запишіть дату і час. Вона тільки-но визнала, що я правий.

- Заткнися, — кинула я.

- Добре. Розмову закінчено. Ти негайно їдеш з Аластіром та Кієраном.

Він почав розвертатися.

— Я не їду. — Я підняла підборіддя, і Кастіл знову повернувся до мене. — Тобі доведеться мене змусити. Тобі доведеться тягти мене до самої Атлантиї.

Він опустив голову, і до мене долетів його гнів.

— Або я просто використовую примус.

Я похолола.

- Ти не посмієш.

Він стиснув щелепи і вилаявся. Я розслабилася. Він цього не зробить.

- Це інше, Поппі. Це не Вал, не Спрагли і не клан Мертвих Кісток.

— Тобі слід виїхати, — заговорила Охоронниця. — Я бачила, на що ти здатна, — там, із Делано. Але це не допоможе, коли дійде до бою. Ти тільки відволікатимеш принца. Ти будеш тягарем.

Я повільно обернулася до неї.

- Вибачаю?

Нова дивилася на мене.

- Я не хотіла образити. Я лише викладаю факти.

- Твої факти дуже далекі від істини. Просто щоб вказати на твої очевидні неточності: те, що я зробила з Делано, насправді дуже допоможе, якщо будуть поранені. Це... – я кинула на Кастила похмурий погляд, – здоровий глузд.

Жінка примружилася.

- Наскільки я буду тягарем? Я так само чудово справляюся з мечем, як і з луком, а з луком я, бачать боги, дуже гарна. Можливо, краще за більшість присутніх. Я дуже знадоблюся. А якщо відволікатиму Кастила, то це його слабкість, а не моя.

Нова підняла підборіддя, і я... я відчула повагу, що походить від Охоронниці. Воно було поховано під шарами настороженості, але все одно було там.

— Вона не бреше, — сказав Кастіл, дивлячись на мене. - Пенеллаф вміє битися, а навичками поводження з мечем і стрілами вона перевершує навченого солдата. Вона ніколи не буде тягарем.

Я перевела погляд на нього.

- Отже, вирішено?

Він стиснув губи в тонку лінію і похитав головою.

- Тобі потрібна моя допомога, - заявила я, переводячи подих. – І мені треба бути тут. Вони йдуть за мною, і я маю щось робити. Мені потрібно дати відсіч, а не стояти осторонь і не діяти.

Кастіл упіймав мій погляд і не відводив очей. Може, він нарешті зрозумів? Зрозумів, чому я не можу піти. Чому б я тоді почувала себе безпорадною. Але все одно я приготувалася до подальшої суперечки. Тому що це інша битва, і я відчула, як у ньому вирують і борються емоції.

Але згодом він кивнув.

- Гаразд. Ти залишаєшся.

Я полегшено видихнула.

- Пізніше ми обговоримо, що це означає, - додав він.

Я примружилася.

- А я? – заговорив Кієран. – Якщо Пенеллаф лишається...

- Ви все одно вирушаєте вдвох, - обірвав Кастіл, і я відчула в ньому глибоку втому. - Делано не зможе, а ти швидше, ніж Нейл і більшість атлантіанців, які тут є.

Кієран застиг. Його батько спостерігав мовчки.

- Це наказ?

Кастіл зустрів його погляд і кивнув головою.

- Так, наказ.

Вольвен так стиснув щелепи, що я здивувалася, як вони не тріснули. Він похитав головою. Від нього виходили невіра та гнів, але я відчула в глибині щось ще, тепліше і сильніше, ніж гнів.

- Я знаю, чому ти це робиш, - прошепотів Кієран.

Кастіл довго мовчав, а потім промовив:

- Це не єдина причина.

Між ними повисли не сказані, проте зрозумілі слова. Що б це не було, але Кієран кивнув, беручи наказ Кастіла. А потім ступив уперед і обхопив його ззаду за шию.

- Якщо ти даси себе вбити, я розлючуся.

Кастіл підняв куточок губ.

- Я не програю, брате мій. - Він міцно обійняв Кієрана однією рукою. – Обіцяю.

Різко видихнувши, Кієран обійняв його у відповідь. Може, я просто втомилася, не знаю, але мені хотілося плакати, дивлячись на них, нехай я не дозволяла собі думати, що вони можуть більше не побачитись. Що їхній зв'язок може бути розірваний.

Кієран відійшов назад і глянув на батька. Джаспер уже підвівся і йшов до сина.

- Я завжди пишався тобою. - Він обхопив рукою потилицю Кієрана. - Я завжди був впевнений у тобі. Знаю, що ми ще побачимось.

Кієран кивнув, і, коли він відсторонився від батька, я нерішуче ступила вперед.

- Кієран?

Він глянув на мене.

- Будь ласка... прошу, будь обережний.

Він підняв брови.

- Ти про мене турбуєшся?

Я схрестила руки на грудях та кивнула.

- Не будь з мною такою доброю, - відповів він, і я відчула його веселе здивування. - Мене це збиває з пантелику.

- Вибач.

Він усміхнувся і підійшов до мене.

- Судячи з голосу, ти й близько не каєшся.

Я посміхнулася.

- Зроби мені ласку, - сказав він, дивлячись на мене. - Захищай свого принца,

Поппі

.

* * *

До кінця дня я не бачила Кастіла.

Попрощавшись з Аластиром, я повернулася до кімнати, а Кастіл вирушив до Межі Спеси поговорити з людьми. Я хотіла напроситися з ним, але згадала, як городяни реагували на мене вчора ввечері, і зрозуміла, що тільки відволікатиму. Моя присутність може стати фатальним для мешканців Межі Спеси, якщо вони будуть дивитися на мене замість того, щоб слухати Кастіла.

Я чекала, що він повернеться – не стільки для того, щоб закінчити нашу розмову, адже зараз є справи набагато важливіші, а тому, що йому треба поспати.

Але ранок змінився вдень, а Кастіл, як і раніше, не з'являвся. Я не стала сидіти у кімнаті і вирішила підготуватися.

На щастя, коли я вийшла надвір, поблизу опинилася Вонетта. Вона була не проти провести зі мною навчальний бій. Прийоми поводження з мечем і цибулею не забуваються, але навички губляться, якщо нехтувати тренуваннями.

Крім того, вона - вольвенка, швидше і сильніша за смертну, і боротися з нею - все одно що битися з лицарем. Мені треба попрактикуватись.

Ми зібрали невеличкий натовп роззяв, але Кастіл, як і раніше, зникав десь із людьми. Як сказала Вонетта, допомагав відібрати тих, хто може боротися.

Я побачила Кастіла, тільки коли Делано привів мене до невеликої кімнати поряд з обідньою залою, де за вечерею обговорювали стратегії. Те, що Кастіл вирішив запросити мене на цю нараду, не могла не відзначити не лише я, а й усіх присутніх.

З настанням ночі я повернулася до спальні, але Кастіл залишився. Я кілька годин нервово ходила по кімнаті і міркувала про все, що було до того, як у моє життя увійшов Кастіл, і все, що сталося після. Я думала про свій дар - як він змінювався, як я світилася місячним світлом. І думала про те, що казав Кастіл і що лишилося недовомленим.

Думала про те, як мені набридло вдавати.

Довівши себе до знемоги, я нарешті заснула, повністю одягнена у разі появи Вознесшихся. Навіть не знаю, що мене розбудило, але коли я розплющила очі, в кімнату сочився сірий світанок, а Кастіл лежав на ліжку поряд зі мною, спираючись на гору подушок. Він витяг довгі босі ноги і схрестив у кісточках, а розслаблені руки поклав на колінах. Він не спав, його погляд був спрямований на мене.

- Ти дивишся, як я сплю?

- Вже немає. Дивився пару хвилин тому, - зізнався він, вигнувши куточок губ. – А зараз я з тобою розмовляю.

- Це моторошно - дивитися, як я сплю.

- Можливо.

– І тобі не соромно.

Я перекотилася на спину.

Він трохи посміхнувся, але усмішка не торкнулася очей, і очі були втомлені.

– А ти взагалі спав?

- Ще немає.

Я сіла. Розпатлане волосся впало на плечі.

– Я знаю, що ти – шалено сильний первинний, але тобі треба відпочити.

На його обличчі з'явилася усмішка. І ямочка на правій щоці.

- Ти про мене турбуєшся, принцеса?

Я збиралася сказати, що ні. Заперечувати. Тому що завжди так робила. Це було легше та безпечніше. Але мені набридло.

Набрідло брехати.

І вдавати.

Стоячи вночі на Валі і готуючись до неминучого, я думала ще дещо. Я думала про своє майбутнє. Ким я була, ким я стала і ким хочу бути. Дивно, що відкриття здаються раптовими, але насправді вони складаються з багатьох маленьких, майже непомітних моментів протягом тижнів, місяців і років. У результаті я стала тією, хто більше не хоче ховатися - ні за вуаллю, ні від інших, ні від самої себе. Як я сказала тоді за вечерею, я змінилася не через Кастіла. Зміни почалися задовго до того, як він увійшов до мого життя, але став каталізатором. Як і всі ті рази, коли я вибиралася дослідити місто, читала заборонені книги і посміхалася герцогу, знаючи, що буде покарання. Смерть Віктера також стала поворотною точкою. – Так. Я за тебе турбуюся.

Кастіл дивився на мене, і не треба було його читати, щоб зрозуміти, як потряс його відповідь.

- Вони йдуть. Ті, що піднеслися, можуть бути тут уже сьогодні ввечері. Тобі потрібно поспати. Відпочити. – Я помовчала. – І, мабуть, перестати на мене вириятися.

- Я ... - Він заморгав, і його тіло знову розслабилося. - Я відпочину. Ми обидва відпочинемо. Але мені потрібно... нам треба закінчити розмову. Це не може чекати. Більше ні хвилини.

Моє серце забилося. Я відкинулася назад на подушки.

- З чого ... з чого почнемо?

Він тихо засміявся.

– Боги, я знаю, з чого почати. Ти спитала, чи не соромно мені. Так, трохи. - Він окинув мене поглядом. - Майже весь сором, який я колись відчував, стосувався тебе. Я ненавидів брехати тобі, Поппі. Ненавидів те, що був спроможний захопити тебе, використовувати, навіть тебе не знаючи. Що я взагалі був на таке здатний. Мені соромно за це, але якби я мав можливість почати спочатку, я вчинив би так само.

Його погляд ковзнув на моє обличчя.

- Я не брехав, коли казав, що не планував нічого з того, що трапилося. Не те щоб я не хотів використати будь-які засоби, щоб завоювати твою довіру. Якби знадобилися гарні слова, поцілунки та моє тіло, я пустив би все це в хід. Я пішов би на все, щоб звільнити Маліка.

Але ні, не на все.

І він не пішов на все.

– Тієї ночі в «Червоній перлині» я все робив заради цього. Ти спитаєш, чому я поцілував тебе? Чому лишився з тобою в кімнаті? Бо знав: я маю використати це до своєї вигоди. Мені соромно за це, але я не вчинив би інакше.

Він опустил голову на подушку, але не зводив з мене очей.

– Але я... я не планував насолоджуватись твоєю компанією. Не планував передчувати розмови з тобою. Не планував почуватися винним за свої дії. Не планував... так, не планував до тебе прив'язуватись.

Дихання перехопило, на мене пробіг трепет.

- Я планував викрасти тебе в ніч Ритуалу. Коли повів у сад. Під вербу. Кієран та інші чекали нас. Я збирався забрати тебе, поки всі зайняті, перш ніж хтось взагалі зрозуміє, що сталося.

— Але ж ти цього не зробив.

- Якби забрав, то Віктер не помер би в тебе на очах. Ти б не стала свідком нападу. Бачать боги, Поппі, я гадки не мав, що вони збираються напасти...

– Знаю. Я тобі вірю. – Я справді вірю. Його плечі розслабилися. – Чому ти не забрав мене тоді?

- Не знаю. - Він зрушив брови. – Ні. Це брехня. Я не забрав тебе тому, що знав: ти в ту саму мить перестанеш дивитися на мене, як... ніби я просто Хоук. Перестанеш відкриватися мені. Говорити зі мною. Бачити мене. Ти мене зненавидиш. Я не був готовий до цього.

А я не була готова до такого визнання.

Він проковтнув і підняв погляд на полог над ліжком.

– Коли я торкався тебе в Кривавому лісі, я знав, що не слід цього робити, але... я хотів бути твоїм першим. Мені треба бути твоїм першим у всьому. У поцілунку. У дотику. У насолоді.

О боги...

Він стиснув зуби і повільно похитав головою.

- Кієран... прокляття, я думав, він мені вріже, коли зрозумів, що я зробив. Але він знав і... – Кастил прочистив горло. – Тієї ночі в Новому Пристанищі, коли я прийшов до тебе до кімнати, я цього не планував. Я цього хотів. Боги завжди хотів. Здається, я тільки про це і думав, але будь я проклятий, якщо я планував робити це з тобою, коли ти гадки не мала, хто я.

Мені здавило груди.

- Ось чому тієї ночі ти не хотів, щоб я називала тебе Хоуком. А я думала, бо це не твоє ім'я.

– Тому що ти не знала, хто називається цим ім'ям. - Він закусив губу. - Мені слід було покинути ту кімнату. Я б так і зробив, якби був гарною людиною. Мені соромно за це, але, боги, я не шкодую. Наскільки жажливо?

– Мені... – У горлі застряг ком, мені довелося докласти зусиль, щоб заговорити. - Мені не подобається те, що ти був зі мною нечесний, але я не шкодую. Ніколи не шкодувала.

Його погляд метнувся до мене.

– Не кажи таке.

– Чому?

- Тому що мені хочеться зірвати з тебе одяг і поринуту в тебе так глибоко, що ми обоє не знатимемо, де ти, а де я. – Його очі спалахнули золотом. – І ми ніколи не закінчимо цієї розмови.

Від його слів на мене накотилася гаряча хвиля.

– О, – прошепотіла я. - Тоді ладно.

Його усмішка повернулася, але швидко зникла.

- У тому, що я говорив тієї ночі, все одно правда. Я тебе не вартий. Я знав це тоді та як і раніше знаю зараз. Але це не завадило мені хотіти тебе. Не завадило приготувати план, в якому я можу отримати тебе, хоча б доти, поки все це не скінчиться. Не завадило хотіти від тебе все. І не завадило вдавати, що я можу мати все, Поппі.

Я не була певна, що дихаю.

- І я знаю, що ти, напевно, ще сердишся на мене за те, що я хотів відправити тебе разом з Кієраном, але я... - Кастил заплющив очі. - Після того, що зі мною зробили і що сталося потім, я не думав, що здатний потребувати когось, як тебе. Я не вірив, що таке можливе. І стільки разів, стільки разів я хотів, щоб це було по-справжньому.

- Що саме?

- Все це. Те, що я упокорився з долею брата. Що я привів додому дружину, і що є майбутнє, в яке я більше не вірив. Це все, що я міг думати. При думці про те, що ти будеш тут, коли вони прийдуть, мені вже страшно. Пам'ятаєш, як цей ублюдок, що вознісся, забрав тебе з Нового Пристанища? Я думав, що втратив тебе. - Він знову проковтнув. - Я знаю, що дуже багато трапилося, щоб це було по-справжньому. Я знаю, що завдавав тобі болю. Знаю, ти не брехала, коли казала, що несеш вину за мої дії. І я... боги, Поппі, я перепрошую. Ти цього не заслуговуєш. Ти не заслуговуєш на все, що я склав до твоїх ніг, і, певен, не заслуговуєш на те, що я, як і раніше, тримаюся за тебе. Що коли настане час розлучитися, я, як і раніше, хотітиму тебе. Навіть коли ти неминуче підеш, я все одно тебе хотітиму.

«Він тебе відпустить, але я сумніваюся, що ти його позбудишся».

Хіба не так сказав Кієран?

- Я не знаю, що це все означає. Давно припинив навіть намагатися розібратися. - Кастіл опустил вії, прикриваючи очі. - Ти можеш сказати? Можеш прочитати мене та сказати?

У цей момент я не могла б зосередитись навіть для того, щоб прочитати книгу. Але я знаю, що мені від нього треба.

- Розкажи про неї.

Кастіл перевів погляд на мене. Він здався якимсь... надламаним. А потім відвернувся і знову дивився на свої руки. Мовчав він довго, і я вже вирішила, що не відповість. Що нічого не скаже. Але він заговорив.

- Ми... ми разом росли - Ши та я. Зрозуміло, наші сім'ї були близькими, і спочатку ми були друзями. Якоїсь миті це переросло в щось більше. Навіть не знаю, як чи колись, але я її полюбив. Принаймні, я так думав. Вона була сміливою та розумною. Божевільний. Я думав, що проведу з нею все життя, а потім потрапив у полон, і вона прийшла за мною.

Моє серце впало і впало ще далі, коли Кастіл раптом підвівся з ліжка.

- Навіть не знаю, скільки разів вони з Маліком приходили за мною. Мабуть, десятки разів. Розумієш, вони не здавалися. Вони вірили, що я живий. Усі ті роки вони продовжували шукати мене. - Він провів рукою по волоссю. - І знайшли. Я ледве дізнався про них, коли вони з'явилися в моїй камері. Я вирішив, що це галюцинація, що уявив і брата, і Ши. Вони практично несли мене з в'язниці в тунелі. Я був у дуже поганому стані. Давно не годувався. Ослаб. Не розумів, що відбувається. Не знаю, як там з'явилися двоє, але вони раптом опинилися перед нами, наче чекали. Вони справді чекали.

Я перебралася на край ліжка, а він підійшов до дверей на терасу.

- Що ти маєш на увазі?

- Вони знали, що мене намагатимуться звільнити цього дня. Вони знали, що йде мій брат - справжній спадкоємець, атлантіанець, який старший і сильніший за мене, і що скоро він опиниться в межах їхньої досяжності.

До мене почало доходити, і я не хотіла, щоб це виявилось правдою. О боги, ні.

- Була битва, і все, що я пам'ятаю, - Ши відтягла мене геть, подалі від Маліка, до лабіринту тунелів. - Він різко видихнув. - Вона тільки й казала, що їй шкода. Що вона не мала вибору.

Я піднесла руки до рота, бажаючи, щоб він не продовжував.

- Один із тих, що піднеслися, пішов за нами, загнав нас у кут і... і розповів мені все. Він знущався з мене.

Коли Ши з Маліком розділилися, розшукуючи мене, її спіймали. Ті, що піднеслися, хотіли її вбити, але вона сказала, з ким прийшла. Вона здала мого брата за своє життя.

- О боги, - прошепотіла я.

Серце розколювалося від його болю, який змішався з моїм власним.

- Вони думали, що вона покине мене, тому й погодились. Двоє за неї одну. - Він засміявся, але сміх вийшов хрипким. - Вони не були готові до того, що Малик влаштує таку бійку. Ось чому Ши вдалося витягти мене. Я не повірив Вознесеному. Я намагався її захистити, а вона знову почала торгуватися. Моє життя в обмін на нього. І... тільки-но крізь туман, крізь голод до мене дійшло, що це через неї схопили мого брата і що вона здасть мене їм знову, я втратив голову. Я вбив Вознесеного. Я її вбив. Голіруч. Навіть не знаю, чи паніка рухала нею. Повинно бути так. Вона не була поганою, але це не могло бути кохання.

- Ні, не могла, - погодилася я. - Знаю, у мене немає досвіду, але якщо когось любиш, ніколи з ним так не вчиниш. Вибач, що я так говорю. Я не знала її, але я просто знаю, що не можна так чинити з тим, кого любиш.

- Ні. Не можна. Я це знаю. - Він схилив голову. - Думаю, колись вона мене кохала. Інакше навіщо їй було продовжувати пошуки? А може, вона відчувала, що цього від неї чекають. Я не знаю. Але я вибрав би смерть, якби це врятувало людину, яку я люблю.

Він провів рукою по обличчю, як і раніше, стоячи до мене спиною.

- Після... після цього я намагався знайти Маліка, але заблукав у тунелях. Якоїсь миті я випав з тунелів на пляж, і, хвала богам, мене знайшли.

Він опустил руку.

- Ось чому я про неї не говорю. Ось чому не вимовляю її ім'я. Тому що тепер я ненавиджу її так само сильно, як любив колись. І ненавиджу те, що зробив.

Я здригнулася, не знаходячи слів, бо їх не було.

– Аластир не знає. – Він повернувся до мене. – Правду знають лише Кієран та мій брат. Аластир може так ніколи і не дізнатися, що його дочка зрадила Маліка – наше королівство. Я не те, щоб намагався захистити себе. Я впораюсь, якщо він дізнається, що вона померла від моєї руки, але його вб'є правда про те, що вона зробила.

– Я ніколи нічого не скажу, – пообіцяла я. – Не знаю, як ти тримав це у собі. Це... Мабуть, це пожирає тебе зсередини.

– Я волію так, ніж дозволити правді знищити людину, яка віддана нашому королівству та народу. – Він притулювся до стіни і знову заплющив очі. – А Ши? Люди вірять, що вона померла як героїня. Не знаю, правильно це чи ні. Якщо ні, то мені байдуже.

Я дивилася на нього, нарешті бачачи під його масками те, про що навіть не підозрювала. Його тіло і душа були змучені.

– Я не знаю що сказати. Я хотіла б, щоб тобі не довелося цього робити після всього, через що ти пройшов. Мені не подобається те, що ти відчуваєш провину, а я знаю, що ти її відчуваєш. Вона тебе зрадила. Вона зрадила себе. І мені шкода.

Кастил відкрив рота.

– Знаю, ти не хочеш мого співчуття, але я все одно співчую. Це не означає, що я тебе шкодую. Просто ... – Я припинила ритися в його емоціях. – Я розумію, чому ти не хотів про неї говорити.

І тепер я зрозуміла, чому Кієран радив ніколи не йти цією дорогою.

Кастил кивнув головою і знову повернувся до дверей на терасу.

Але дечого я не розуміла.

– Джіанна – онукова племінниця Аластіра, і шлюб із нею – його ідея?

Кастил кивнув, і я продовжила:

– І він не проти того, щоб ти одружився з племінницею після стосунків з його дочкою?

– Не проти.

Я наморщила носа.

– Напевно, річ у мені, але мені це здається дивним. Мабуть, тому, що я не живу сотні років і...

– Це одна з причин, чому я не погоджувався на цей шлюб, – відповів він. – І Джіанна тут ні до чого. Вона гарна людина. Вона тобі сподобається.

Я у цьому не впевнена.

– Вона... вона трохи схожа на Ши. Не дуже, але схожість є, і це дивно, навіть для мене. Але навіть якби вони не були схожі, я ніколи не думав би про неї в такій якості.

Не знаю, як ставитись до того, що Джіанна схожа на Ши – жінку, яку Кастил колись любив і яка його зрадила. Я подумала над цим і зрозуміла, що насправді Джіанна та Аластир не мають значення. Це просто... тло. Маємо значення лише ми.

– Я знаю, чому ти відіслав Кієрана до Атлантиї. Ти хотів, щоб він не надумав ризикувати життям заради спасіння твого.

Він трохи помовчав.

– Це не єдина причина. Аластир скличе наші війська, а потім вирушить прямісінько до моїх батьків – розповісти про те, що я збираюся одружитися, і висловити свої сумніви. А це зовсім ні до чого.

Ось що мав на увазі Кастил, коли говорив з Кієраном, і ось що змусило того здатися.

Я знаю, чого йому варто було розповісти про Ши, і знаю, що він носить у собі. Тому такі слова вирвалися самі собою:

– Того вечора за вечерею я казала правду.

Розділ 36

Кастил повільно обернувся до мене.

– Це правда, що ти – перше, що я колись вибрала сама. Правда, що я вибрала тебе, коли ти був просто Хоуком, і не тільки тому, що ти перший побачив мене по-справжньому. Звичайно, дещо на це вплинуло, але якби я захотіла почути гарні слова або пізнати задоволення, я могла знову вдягнути маску та піти до «Червоної перлини». Я... я хотіла тебе.

Мої щокі спалахнули, але я продовжувала:

– Це правда, що я тоді вже почала підозрювати Вознесшихся і що ніяка я не Діва. І я вибрала тебе, бо ти змушував мене почуватися кимось, особистістю, а не просто предметом. Ти побачив мене і прийняв мене. Чого ти не знав, то це того, що в ніч, коли я попросила тебе залишитися, я вже скинула вуаль. Я зробила власний вибір. Я хотіла знайти спосіб бути з тобою, хай і гадки не мала, чи хочеш цього ти. Якби ти не захотів... це б уразило мене, але я більше не була Дівою. Я закохалася в тебе, коли ти був Хоуком, і продовжувала закохуватися, коли став Кастилом.

Він широко розплющив очі.

– І я не могла зрозуміти, як я можу закохуватись у тебе. Я так злилася на тебе. І на себе за те, що не бачу правди. Мені здавалося, що я зраджую Віктера, Рілана та інших. І себе.

Його груди піднялися у важкому диханні.

- Тобі, як і раніше, так здається? Що закохуватися в мене – зрада? - Кастил зробив до мене крок, інший зупинився. - Якщо так, то я розумію, Поппі. Деякі речі не можна...

– Деякі речі не можна забути чи пробачити, – сказала я, витираючи вологі долоні об коліна. – Але, здається, я усвідомила чи прийняла, що все одно деякі речі не можна змінити чи скасувати. Що вони, як і раніше, мають значення, але в той же час немає. Ті почуття сильні, але не такі, як інші. Те, що я відчуваю до тебе, не має жодного стосунку до того, що ти зробив чи не зробив. Не має жодного відношення до Віктера чи когось ще. Це усвідомлення ніби стало дозволом... відчувати. І мене це налякало.

Я притиснула руки до грудей.

– І, як і раніше, лякає, бо я ніколи такого ні до кого не відчувала. Я знаю... знаю, що це не має жодного відношення до того, що ти був моїм першим, чи до того, що... загалом, що в моєму житті мало вибору. Це ти. Це я. Це ми. Що я відчуваю? Я хочу прибрати твій біль і водночас задушити тебе. Твої прокляті ямочки мене дратують, але я дивлюся на них щоразу, коли ти посміхаєшся, бо знаю: це справжня посмішка. Не знаю, чому я з такою радістю передчуваю сутички з тобою. Ти розумніший і добріший, ніж сам вважаєш, хоча я знаю, що ти заслужив прізвисько «Темний». Ти головоломка, в якій я хочу розібратися, але в той же час не хочу. І коли я зрозуміла, що на тобі так багато масок, багато шарів, мені весь час хотілося зірвати їх, хоч я боялася, що в результаті стане тільки болочіше.

Я похитала головою і вчепилася пальцями в комір туніки.

– Я нічого з цього не розумію. Як я можу хотіти вдарити тебе кинджалом і водночас поцілувати? Так, ти казав, що я заслуговую на когось, хто не викрадав мене і кого я не хочу вдарити кинджалом...

- Забудь, що я це сказав.

Я підвела голову: він виявився ще ближчим.

– Я гадки не мав, про що говорю. Може, я цього навіть не говорив.

Я вигнула губи в усмішці.

– Ти сказав саме це.

- Ти права. Сказав. Забудь. - Кастил упіймав мій погляд. – Розкажи, чому тебе це лякає. Будь ласка.

У мене перехопило подих.

– Бо ти... ти можеш знову розбити мені серце. А що ми робимо? Це більше, ніж ми, і навіть твій брат. Ти маєш це знати. Ми справді можемо змінити світ. Не лише для твого народу, а й для народу Соліса.

- Я знаю, - прошепотів він. Його груди швидко піднімалися і опускалися, очі горіли.

– Все вже так складно та заплутано, і якщо визнати те, що я хочу, що я відчуваю, все стане ще складніше та страшніше. Бо цього разу... – Сльози обпалили горло. – Цього разу я не знаю, як я справлятимуся. Знаю, напевно, я здається слабкою чи незрілою, але це все, що я знаю.

– Це не слабкість.

Кастил ступив уперед, але не залишився стояти і не сів поруч. Він опутився переді мною навколішки.

- Твоє серце, Поппі. Це дар, на який я не заслуговую. - Він поклав руки на мої коліна і підвів на мене погляд.

– Але захищатиму до останнього дихання. Я не знаю, що це означає... - Він замовк і втиснув пальці в мою шкіру. - Гаразд. Прокляття. Я знаю, що це означає. Ось чому я в такому захваті від усього, що ти говориш чи робиш, – від усього, що ти є. Ось чому про тебе перша думка, коли я прокидаюся, і остання, коли засинаю, і я забуваю про все інше. Ось чому, коли я з тобою, то можу мовчати. Можу бути просто. Ти знаєш, що це означає.

Він узяв мою руку і притиснув до своїх грудей – до серця.

– Скажи мені, що це означає. Будь ласка.

Будь ласка.

Він уже двічі в одній розмові вимовив це слово, яке нечасто злітало з його губ. І як я можу відмовити?

Я не просто зосередилася на ньому, щоб отримати враження від його емоцій, яке, як я тепер знала, було поверховим. Я відкрилася і простягла до нього невидиму нитку. Його почуття ринули на мене хвилиною, і я була вражена.

Не тяжкий, густий як вершки заклопотаність. Він турбувався - про те, що буде з його братом, королівством, зі мною. Не холодним сплеском подиву, що змусило мене думати, що він не цілком вірить цій розмові.

Терпкий, майже гіркий смак смутку відчувався слабо. Його страждання лише раз не було гострим і майже приголомшливим – коли я забрала його біль. Я здивувалася, так, але ще більше мене вразила насолода на кінчику язика.

– Ти це відчуваєш? - Запитав він. - На що це схоже?

– На... на шоколад та ягоди. - Я зморгнула сльози. – Полуниця? Я відчувала це від Віктера, від Єна та моїх батьків. Але ніколи – саме такого смаку, більш витонченого.

Здається, знаю, що це. Це почуття приховувалося за довгими поглядами та дотиками. Відчувалося в тому, як Кастіл постійно охоплював мене міцніше, коли ми їхали верхи, і в тому, як грав моїм волоссям. Це почуття змусило його провести лінію, що він не перетинав. Ось чому він не використовував примусу, ось що змушувало його захищати мене, але разом з тим вимагало дозволити мені захищатися самій. Ось чому поруч зі мною він не думав про своє королівство, брата і час, проведений у полоні.

Це одна з багатьох речей, заборонених мені, коли я була Діва.

Це любов.

- Не плач.

Він підніс мою руку до рота та поцілував долоню.

- Я не плачу. Не від горя.

Кастил усміхнувся. На правій щоці з'явилася ямочка.

- Я ненавиджу цю безглузду ямочку.

- Хочеш знати, що я думаю? - Він поцілував кінчик мого пальця.

- Мені все одно.

Ямочка з'явилася і на лівій щоці.

- Я думаю, що коли йдеться про мої безглузді ямочки, твої почуття прямо протилежні.

Він мав рацію, і я здригнулася.

Кастіл відпустив мою руку і обхопив долонями мої щоки. Нахилившись уперед, він притулився чолом до мого чола, і, клянусь, його руки тремтіли.

- Завжди, - прошепотів він мені в губи. - Твоє серце завжди в безпеці зі мною. Так буде завжди. Поппі, на світі немає нічого, що я захищав би так відчайдушно і так ревно. Повір у це – те, що відчуваєш від мене. Повір у мене.

Повір.

Ставши Кастилом, він ніколи не просив довіряти йому. Він знав, наскільки тендітна ця довіра. Одна тріщина може зруйнувати все.

Але я знаю, що я відчуваю.

Я кивнула.

- Я більше не хочу вдавати.

- Я теж.

- Я... я не знаю, що це означає для нас, - прошепотіла я. - Твій народ та твої батьки... вони мені не довіряють. Ти близький до безсмертя, а я... моє життя – це мить. Що нам тепер робити?

- Не турбуватимемося про мій народ, моїх батьків і тривалість наших життів. Не зараз. І не потім. Ми житимемо день за днем. Життя нове для тебе і в чомусь нове для мене. Давай укласти угоду.

- Ох вже ці твої угоди.

Його губи зігнулися в усмішці, притулившись до моїх.

- Давай укладемо угоду, що не переноситимемо завтрашні проблеми у сьогоднішній день.

Завтра завжди настає досить швидко. Але я кивнула. Бо завтра – не сьогоднішня проблема.

- Я згодна.

- Добре. - Він подався назад. Мені здалося, що очі його блищать від сліз. - Якщо ми вирішили, що все буде по-справжньому, то, мені здається, потрібно почати все виправляти. Знаю, список того, за що мені потрібно вибачатися, дуже довгий, але, думаю, почати треба з цього.

Кастил трохи підвівся і тепер стояв переді мною на одному коліні.

Моє серце не переставало битися з того моменту, як ми почали розмовляти по-справжньому. Але тепер воно билось так швидко, що мало не виривалося з грудей. Кастіл узяв мене за руку. Чи відчуває він, як вона тремтить?

Відчуває.

Він узяв її обома руками, вгамовуючи тремтіння.

- Пенеллаф Бальфур?

Він дивився на мене знизу, і в його очах не було глузливого блиску, а на губах – самовдоволеної усмішки. Жодних масок. Тільки він. Кастил Хоуктрон Да'Нір.

- Чи ти мені честь стати одного разу гідним тебе? Ти вийдеш за мене заміж? Сьогодні?

- Так, я зроблю тобі честь стати моїм чоловіком, бо ти вже гідний мене.

Кастил заплющив очі і затремтів.

- Я вийду за тебе заміж. - Я нахилилася і поцілувала його в лоба. - Сьогодні.

* * *

Після того, як я прийняла пропозицію Кастіла, ніби нічого не змінилося – і водночас змінилося все.

Я стояла у ванній кімнаті, вже витершись, і зав'язувала пояс халата. Мої щоки порозуміли, а очі гарячково блищали.

У грудях та животі оселилося дивне нервово трепет. Шлюб із Кастілом для мене не новина, але тепер ми одружуємося по-справжньому, і це все змінило.

А ще мене охопило раптове відчуття легкості, наче з мене зняли величезний тягар, що заважав дихати. Я цього не очікувала. Я думала, що коли визнаю свої почуття до Кастіла, вина обрушиться на мене ще сильніше. Але натомість зникли і вина, і відчуття, ніби я зраджую інших і себе.

Проводячи щіткою по сухому волоссю, я зрозуміла, що вина пішла ще в печері. Я просто цього не усвідомлювала.

Нам, як і раніше, доведеться зіткнутися з невідомістю – вторгненням Вознесихся і, схоже, першим актом ще не оголошеної війни. З тим, як батьки Кастіла відреагують на новини про його шлюб, і з тим, чи мене прийме його народ. Нікуди не поділося питання з його братом. І з моїм. А вся біологічна різниця між нами якось стане проблемою, якщо, будь на те воля богів, я постарів, а його минулі десятиліття ледь торкнуться. Але поки що я вчиню так, як сказав Кастіл.

Ми не переживатимемо про завтрашні проблеми. І навіть про ті проблеми, з якими доведеться зіткнутися за кілька годин. Тому що я виходжу заміж за чоловіка, котрого люблю.

Чоловіка, який, я знаю, відчуває до мене те саме, хоч і не вимовив цих слів.

Я щаслива.

Я налякана.

Я сподіваюся.

Я хвилююся.

І всі ці почуття справжні.

У головні двері постукали, і я вийшла з ванної. На мене чекала Вонетта. На одній її руці висіло щось червоне, в іншій вона тримала невеличкий мішечок.

— Я чула, сьогодні буде весілля, — оголосила вона, влітаючи до кімнати. - Та, на якій Кієран хотів би бути, і він розгнівається, що пропустив її.

- Я хотіла б, щоб він був присутній на цьому весіллі. Але я йому в цьому ніколи не зізнаюся.

Вонетта засміялася. Я зачинила двері і пішла за нею до спальні.

- Неправильно, що його тут немає, коли Кастіл одружується.

- Так, це дуже дивно, але я рада. Не тому що він пропустить весілля. - Вона озирнулася і поклала на стілець те, що виявилось платтям. — А тому, що його не буде тут згодом.

— Знаю.

— Кастіл... у нього добре серце. Він відіслав Кієрана. Вони пов'язані, і я... я не знаю, хто ще міг би так зробити.

- Так, у нього добре серце, - погодилася я.

Мої щоки спалахнули. Я нечасто говорю компліменти Кастілу.

Вонетта посміхнулася і повернулася до сукні, розправляючи спідницю.

— У будь-якому разі Кієран, напевно, радий, що пропустить офіційну частину.

У мене тьохнуло серце. Я мало що знаю про атлантіанські весільні церемонії. У Солісі весілля часом тривали кілька днів. Наречена обрізала волосся і купалася у воді, освяченій жерцями та жрицями. Клятв не приносили, але заковували багато бенкетів. Коли я думала про атлантіанців, мені завжди спадало на думку один обряд.

- Чи можу я дещо запитати?

- Запитуй що завгодно.

Вонетта повернулася до мене.

— Кілька днів тому я дізналася про Приєднання. - Я смикала пояс халата. - Кастіл сказав, що його нечасто виконують, але чи на це чекатимуть вольвени? Чи атлантіанці?

— Насправді, це залежить від учасників. В одних випадках обмін кров'ю відбувається, в інших — ні. Але якщо обряд проводиться, складається враження, що... зв'язок стає міцнішим.

Вонетта знизала плечима, і я не могла не помітити, що вона не здається шокованою і не говорить про Приєднання як про щось сексуальне чи ганебне.

— Це не завжди відбувається на весіллі. Я знаю випадки, коли це відбувалося до або після цього.

Я кивнула.

— Але я не думаю, що цього чекають від тебе, — швидко додала вона.

Я посунула брови.

— Чому?

Миттю вона вивчала мене, а потім сказала:

- Ти не чистокровна атлантіанка. Приєднання ще ніколи не робили з людиною, в якій тече смертна кров.

— Тому що це продовжує життя смертному?

- Гадаю, так, річ у цьому. Нечасто пов'язаний атлантіанець з первинної лінії одружується з людиною зі смертною кров'ю. Це не заборонено, на відміну від Вознесіння. - Вона згадала створення вампірів. - Такого просто ніколи не робили.

Уявлення не маю, що про це думати. Якби Приєднання продовжило моє життя, це вирішило б принаймні одну із завтрашніх проблем, але я не знаю, як ставитись до того, щоб пов'язати своє життя з життям іншого, і взагалі до ідеї такого довгого життя.

- Так чи інакше, Кастіл заскочив, коли шукав мого батька, і запитав, чи немає в мене чогось гідного принцеси на весіллі. Я сказала, що ні. Усі мої речі гідні королеви.

Я широко посміхнулася.

- Зазвичай нареченої в Атлантії надягають червону або жовту вуаль, щоб відвернути злих духів і погані побажання, - продовжувала Вонетта. - Але Кастіл сказав, що вуаль не годиться.

Боги...

Яка уважність.

— Тому я вирішила, що червона сукня чудово підійде. І воно буде тобі вчасно, хіба що трохи довго. Просто не бігай у ньому.

- Постараюся не бігати.

Вона взяла сукню і простягла мені.

- Під нього одягається червона комбінація. Просто як основа. Тобі час переодягтися. Мені здається, вони скоро прийдуть.

Вонетта вийшла у вітальню. Тремтіння в моїх грудях посилилося: здавалося, там пурхає десяток птахів. Я швидко одягла шовкову комбінацію, що ледве прикрила стегна, а потім зробила крок у сукні з шовку і шифону, що спадає вільними складками. Підібрана на талії і облягаюча груди, вона нагадала мені сукню, яку я носила в ніч Ритуала. Спідниця просвічувала у двох прозорих вставках на стегнах, і по всій сукні тяглася витончена золота вишивка у вигляді вишуканих лоз. Виріз вільніше, ніж решта ліфа, і бретельки злегка спускаються з плечей. У такій сукні неможливо приховати шрами, але я все одно вирішила їх не ховати.

- Сукня чудова, - поклікала я.

За мить Вонетта повернулася і посміхнулася побачивши мене.

- Але бігати в ньому точно не можна.

Я опустила погляд. Сукня утворила червону калюжу на плитках підлоги.

- Точно не можна.

- Ходімо. Сядь. Подивимося, чи можу я щось зробити з твоїм волоссям. - Вона кинула мені мішечок. - Просто потримай.

Я впіймала його і сіла на стілець. Мішечок виявився на диво важким, і я гадала, що в ньому. Вонетта швидко повернулася з ванної зі щіткою для волосся та цілим арсеналом шпильок.

- Я думала, що у мене густе волосся, - сказала вона, збираючи мої з боків. - Але, прокляття, ти майже перевершила мене.

Погладжуючи пальцями оксамитовий мішечок, я подумала про Тоні.

- Мені іноді допомагала заплітати волосся моя подруга. Не в такі коси, як у тебе, а всього в дві, які вона потім закручувала у вузол, щоб сховати під вуаллю.

- Твоя подруга? У Солісі?

- Так. Її звуть Тоні. Ви б один одному сподобалися. Вона друга дочка - це означає, що їй призначено піднятися, - пояснила я, поки вольвенка заплітала моє майже висохле волосся. — Вона гадки не має, хто такі насправді піднеслися, а я гадки не маю, чи піднесеться вона тепер, коли я зникла.

- Кієран і Кастил розповідали, що більшість жителів Солісу – невинні люди, які не підозрюють про те, хто такі піднесені. Мені було важко в це повірити, - зізналася вона, збираючи коси і закручуючи їх у вузол у мене на потилиці. — Але чим більше я зустрічала Послідовників, тим більше дізнавалася, що майстерно приховують правду.

- Так і є.

Я проковтнула і витріщилася на балдахін, який злегка коливався від вітру, що проникав через відчинені двері. Розум мені не підкорявся. Я думала про те, що буде сьогодні ввечері, коли перша група піднесених, мабуть, дістанеться межі Спеси.

- Мені ненависно те, що має статися, - випалила я.

Пальці Вонетти завмерли.

- Весілля?

- О боги, ні. Весілля я чекаю з нетерпінням.

У мене вирвався короткий смішок.

- Ти кажеш так, ніби сама дивуєшся.

- І я дивуюсь, - тихо зізналася я. - Але я думала про піднесених. Що вони можуть зробити, коли прибудуть сюди. Я... мені ненависно те, що це через мене все збудоване тут наражається на ризик.

- Ми завжди ризикували, - заперечила Вонетта. - Рано чи пізно нас виявили б і вибухнула б битва. Ми це знали, коли погоджувалися сюди переселитися.

Але, як і в Новому Пристаніщі, я стала каталізатором, і багато трапилося раніше, ніж люди підготувалися.

- Думаю, мало хто з наречених думає про облогу ввечері власного весілля.

- Але ж ти не така, як більшість наречених?

Боги, вона гадки не має, наскільки права.

- Пенеллафе, ти виходиш заміж за прекрасного, хоч і диявольськи дратівливого принца Атлантії. - Її теплі руки зачепили мої плечі - вона збрала волосся, що залишилося і поклала його на спині. - І, наскільки я знаю від мого брата і Кастила, ті, що піднеслися, вже позбавили тебе багатьох радостей. Не дозволяй їм позбавити тебе і цієї.

Я глибоко зітхнула та кивнула.

- Не дозволю.

- Добре. Відкрий мішечок і дай мені те, що там лежить.

Я розв'язала шнурок і полізла всередину. Витягнувши кілька ниток з діамантами, я прочинила рот.

- Гарні, правда? Не найрозкішніші намисто, але мені подобається їхня простота.

- Це простота?

Я подивилася на блискучі діаманти, нанизані в три ряди. На кожному ланцюжку було принаймні по шість камінців.

- За стандартами Атлантії? Так.

Я подумала про діаманта, який пообіцяв Кастіл, і в мене очі на лоба полізли.

– Діаманти – це традиція. – Вонетта взяла намисто, а я підняла волосся, яке вона залишила на спині. – Це сльози радості, які дали боги. – Вона застібнула замочок. – Їх носять на знак того, що боги з тобою, навіть якщо вони сплять. А у Солісі є така традиція?

Я похитала головою, поправляючи ланцюжки.

– У Солісі діаманти є лише багаті. Ті, хто їх має, можуть заковувати свята, які тривають кілька днів. Я ніколи на них не бувала, але знаю, що на весіллях піднесені займають головні місця. Вони, а чи не боги. Не можу уявити, як весілля може тривати кілька днів. В Атлантії також так?

– Зазвичай кілька годин, ось чому Кієран був би радий пропустити офіційну частину. – Вона обійшла стілець.

– Але якщо церемонію проводитиме мій батько, то навряд чи вона триватиме довше за кілька хвилин.

– О, хвала богам, – оголосила я і встала. – Прошу вибачення. Дні чи години... це надто довго.

Вонетта засміялася, а я побрела у ванну.

– Може, тобі й пощастило з церемонією, але коли ти прийдеш до Евамона, король з королевою вимагатимуть влаштувати на твою честь свято, щоб уявити тебе твоїм підданим. Ось воно триватиме кілька днів. Моїм підданим. Церемонія кілька днів.

Я не могла про це думати, дивлячись на своє відображення. Три ряди діамантів блищали у м'якому світлі лампи. Сукня та волосся – все було чудово, і набагато більше, ніж я очікувала та сподівалася... і навіть більше, ніж мені потрібно.

Я повернулася до вольвенки.

– Дякую за це – за все. Дуже дякую, Вонетто.

– Та немає за що. Дрібниці.

Не дрібниці, якщо виглядаєш і почуваєшся нареченою, коли шлюб справжній.

– Ти будеш на весіллі? – Запитала я і розсміялася. – Я навіть не знаю, де вона пройде.

– Буду, якщо хочеш. І якщо називатимеш мене Нетта. Так звуть мене друзі, і, оскільки я буду на твоєму весіллі, гадаю, ми подруги.

Я посміхнулася та кивнула.

– А ти називай мене Поппі. Так мене звуть мої друзі.

– Добре. До речі, весілля відбудеться тут. У дворі. Весілля завжди проходять не у приміщеннях, незалежно від погоди, і ви будете без взуття.

– Бо нам треба стояти на землі Атлантії? – припустила я.

– Правильно. – Вона відкинула з плеча кілька кісок. – Час. Вони вже тут.

– У вольвенів дивовижне чуття, – сказала я. Моє серце знову забилося.

Вонетта посміхнулася.

– Це так, але я побачила свого батька у вікно.

– О! – Я засміялася. – Ну добре.

– Готова?

Кивнувши, я пішла було за нею, але зупинилася.

– Одну секунду!

Підскочивши до ліжка, я взяла вольвенський кинджал і прикріпила до стегна.

– Хочеш ударити його на церемонії? – Поцікавилася Вонетта.

– Чому всім здається, що я ось-ось ударю Кастіла кинджалом? – обурилася я.

– Мабуть, у тебе це стало звичкою.

– Я вдарила його всього... кілька разів. – Я поправила спідницю. – Цей кинджал мені подарував близька людина. Він мені був як батько, і в якомусь сенсі він буде зі мною, коли я роблю те, чого він ніколи не чекав від мене.

Якось я знаю, що Віктер був би радий, хоч я й виходжу заміж за принца Атлантії. Для Віктера мало значення лише те, чого я хочу, і те, що мені дорого.

І я справді цього хочу. Хочу довше, ніж сама розуміла.

Розділ 37

Високо в небі світило сонце, дув приємний вітерець. Відчуваючи босими ногами теплий піщаний ґрунт і траву, я впевнено йшла до нього.

До Хоука.

До Темного.

До принца Кастіла Да'Ніра.

На подвір'ї чекали й інші. Джаспер був тут. Нейлл і Делано стояли позаду Кастіла. Охоронці продовжували чатувати на Валу, а Вонетта йшла за мною. Але я бачила лише Кастіла.

Його вражаюча фігура одягнена у все чорне. Дикою і первісною красою він завжди нагадував мені колись побаченого печерного кота. Кастил стояв босоніж землі, проголошеної Атлантією. Я йшла, і навряд чи він бачив ще когось, окрім мене. Його очі сяяли навіть при світлі сонця, а на обличчі відбився майже зляканий вираз, ніби його застигли зненацька. Я бачила цей вираз раніше, особливо коли посміхалася чи сміялася.

Здавалося, він теж бачить мене, навіть коли Вонетта вийшла вперед і заговорила з ним. Не відводячи від мене погляду, він дістав щось із кишені і вручив їй. А коли я випустила чуття – відчула те саме, що й завжди, тільки терпкість внутрішньої боротьби зникла, а смак шоколаду та ягід посилювався. Я не могла відірвати від нього очей, поки Вонетта не повернулася до мене і не засунула в долоню щось тепле та металеве.

– Кільце. Для Кастіла, – прошепотіла вона. – Він попросив коваля зробити їх.

Це виявилось блискуче золоте кільце. Усередині вився якийсь напис, але я не змогла його розібрати. Я затиснула обручку в кулаку.

Не знаю, яким чином, але я раптом опинилась перед Кастілом. Він дивився на мене так, наче до нього зійшов бог.

- Ти виглядаєш ... - Він прочистив горло. Надворі пробігла тінь від хмари. - Ти чудова, Поппі. Абсолютно... Він окинув мене поглядом, від заплетеного в коси волосся до діамантів на шії, вниз по ліфу, що облягає, до прозорої спідниці, яку колихав вітер. Його губи повільно розплилися в усмішці. З'явилася ямочка на правій щоці, а потім на лівій. Він нахилив голову і торкнувся губами мого вуха.

- Мені мерехтить чи в тебе правда на стегні кинджал?

Я посміхнулася.

- Тобі не привиділося.

- Ти зовсім приголомшливе смертоносне створіння, - прошепотів він.

- У вас ще буде час шепотіти люб'язності, - сказав Джаспер, а коли Кастіл відсторонився, в його очах загорівся вогонь. - Чудово виглядаєш, Пенеллафе.

– Дякую, – сказала я.

- А я? - Запитав Кастіл. Нейлл за його спиною зітхнув.

– Зійде.

– Що за грубість?

- Хочеш сидіти в тіні й лелекати свої вражені почуття? Як у юності, коли ти неминуче поранив себе, роблячи якусь неймовірну дурість?

Кастіл зрушив брови, дивлячись на Джаспера.

– Весільна церемонія набирає якогось дивного обороту.

– Правда. - Він усміхнувся. – Так давай почнемо, бо, певен, ти більше прагнеш закінчити церемонію, аніж розпочати.

Кастіл кинув на нього похмурий погляд. Цікаво, що це означає?

- Ви обидва повинні повернутися до мене, - розпорядився Джаспер і почекав, поки ми це зробимо.

Він усміхнувся мені. Прочитати його емоції я не змогла: мої власні почуття були безладні, але в його погляді світилася ніжність.

- Не знаю, скільки тобі відомо про атлантианські весілля і як вони відрізняються від тих, що проходять в Солісі, але я підказуватиму, добре?

– Добре, – прошепотіла я.

- Чудово. Все досить просто. Жодних присяг не вимовляють. Принаймні вголос.

Хмари знову кинули на нас тіні. Джаспер швидко глянув на небо, піднявши брову.

– Обидві тримайте обручки у лівих руках, а праві з'єднайте.

Кастіл простяг праву руку долонею вгору. Я дивилася на нього. Він не посміхався, але в його стиснених губах і в погляді прозирала рішучість. З серцем, що шалено б'ється, я вклала праву руку в його долоню. Вгору до плеча пробіг розряд енергії. По очах Кастіла, що трохи розширилися, я зрозуміла, що він теж це відчув.

– Встаньте навколішки. Спочатку Кастіл, – сказав Джаспер. Той підкорився. - Тепер ти, Пенеллафе.

Кастіл міцніше стиснув мою руку, поки я опускалася навколішки. Ми не відводили поглядів одне від одного.

– Покладіть кільця на землю між вами, щоб вони накладалися одне на інше.

Кастіл опустил на пісок кільце трохи менше, ніж те, що я тримала. Я поклала друге зверху.

Кастіл знав, що робити далі. Так само дивлячись на мене, він узяв жменю землі і розсипав над кільцями. Він кивнув, і я зробила те саме, відчуваючи, як крупинки просіюються між пальцями.

Хмари згустилися над нами. Кастіл прошепотів:

- Далі може бути боляче, але ненадовго.

Я кивнула, довіряючи йому.

– Підніміть ліві руки долонями вгору.

Джаспер опустився навколішки поряд із нами. Я кинула на нього швидкий погляд: він тримав кинджал, якого я ніколи не бачила. Лезо було золотим, як і мечі Охоронців.

– Я зроблю надріз на ваших долонях. На мить буде боляче, а потім ви зробите з кров'ю те саме, що із землею. Ранки одразу заживуть, але мітки ви носитимете, поки ваш союз не розірве смерть чи указ.

Не розумію, як моя ранка може миттєво зажити.

- І це все?

- Зазвичай обряд триває трохи довше, але так, на цьому все. Принаймні закінчиться та частина, яку я проводжу. - Світлі очі Джаспера глузливо блиснули. - Кастіл посвятить тебе на все інше.

– Присвячу. - Кастіл нагородив мене швидкою усмішкою. - З радістю.
По моїй шкірі пробігли мурашки. Я підняла ліву руку долонею вгору. Кастил зробив те саме і нахилився вперед, скоротивши відстань між нами. Торкнувшись губами моїх губ, він сказав:
– Лише одну мить болю.
– Знаю, – прошепотіла я. - Я тобі довіряю.
Кастил видихнув. Я знаю, що означає для мене вимовити ці слова, а для нього їх почути.
- Дуже дрібниця, - прошепотів він і поцілував мене в той самий момент, коли я відчула на долоні укол кинджала.
Поцілунок був коротким, як і біль, але набагато солодшим.
Кастил відсунувся і притиснув свою долоню до моєї. Потім переплів пальці з моїми і підніс наші руки до кілець. У мене перехопило дихання від виду моєї крові - нашої крові, - що струмує по долонях до зап'ястя. На обручки впала крапля, потім ще дві.
Джаспер мовчав. Кастил розчепив наші ліві руки і взяв менше кільце. Правою рукою він, як і раніше, тримав мою.
– Я одягну обручку тобі на палець, а потім ти мені.
Я кивнула.
– Поверни долоню до неба, – тихо сказав він.
Я зробила так і витріщила очі.
Поріз закрився, але через долоню тягнувся тонкий яскраво-золотий завиток. Він мерехтів, хоча хмари заслонили сонце.
- Як?..
Кастил посміхнувся.
- Магія.
Так, це має бути магія.
Як не дивно, моя рука не тремтіла, коли він одягнув забруднене землею та кров'ю кільце на мій вказівний палець. Воно трохи вільне, але, схоже, не зісковзне.
- Тепер ти.
Я взяла друге кільце і, затримавши подих, надягла йому на палець.
Потім у приголомшеному мовчанні я спостерігала, як земля та кров вбираються у кільця. Вони спалахнули яскравим золотом і згасли. Тепер їхня поверхня первозданно чиста.
- Все, - сказав Джаспер, підводячись. – Ви чоловік та дружина.
День раптом перетворився на ніч.
Я задерла голову і відкрила губи. Хмари, що набігли, зробили небо темним, як опівночі, від сходу до заходу і з півдня до півночі. Крізь них не проникав жоден сонячний промінь, хоча минула лише година чи дві після полудня.
– О боги, – прошепотіла Вонетта.
Кастил швидко підвівся разом зі мною і, притиснувши мене до боку, дивився в чорне небо.
– Це знамення? - Запитала я.
- Так, - підтвердив Джаспер. Його голос пролунав різко. - Я не бачив нічого подібного з ... Боги, з весілля твоїх батьків. І навіть тоді було негаразд.
Кастіл перевів погляд на нього.
– Це знамення. І сильне. – Джаспер здивовано похитав головою. – Добрий знак від короля богів.
Неприродні хмари почали розсіюватися, пробилось сонячне світло. Джаспер усміхнувся.
- Ніхтос навіть уві сні схвалює цей союз.
* * *
Золота каблучка блищала в сонячному світлі, що ллється у вікна нашої спальні. Я поволі повернула руку. Мерехтливий золотий завиток тягнувся вздовж верхньої лінії на долоні. Я провела великим пальцем по вигнутій межі. Позолота не зникла, а я... я не можу повірити, що одружена. Що з Пенеллаф Бальфур я стала Дівою, а тепер Пенеллаф Да'Нір.
- Сподіваюся, ти не передумала. Але якщо так, то лінія не зітреться.
У мене підскочило серце. Кастил вийшов із ванної кімнати.
– Я не намагаюся її стерти. - Я дивилася, як він обходить ліжко, а моє серце вже тріпотіло в грудях. – І я не передумала. Я просто не розумію, як таке можливе – золото у мене на долоні. Як могли кров та пил... просто вратися в кільця та зникнути.
– Коли я сказав про магію, це було лише наполовину жартом.
Кастил сів поруч і взяв мою руку. Від дотику мені пробіг заряд.
– Це боги. Їхня магія. - Він провів пальцем по мітці. - Це як татуювання, тільки проникає глибше, ніж чорнило. Усі одружені та заміжні атлантіанці носять ці відбитки, доки шлюб не перерветься.
- Смертю чи указом?
Хвиля темного волосся впала йому на чоло. Він кивнув головою.
– Тоді мітка зникає.
Це страшний спосіб дізнатися, що хтось помер. Я зіщулилася.
Кастил підвів на мене погляд.

- Ти взагалі не віриш у богів?

Я хотіла сказати, що ні, вірю, але насправді все набагато складніше.

- Я вірила тому, що говорили про богів, що піднеслися. Що єдиною магією було благословення. А в іншому вони як... безмовні сторожі, які спостерігають за нами, і наш обов'язок служити їм на Ритуалах. - Я засміялася - засміялася над собою. - Тепер, коли я говорю це вголос, то розумію, як безглуздо це звучить. Як я була сліпа.

- Це звучить безглуздо лише тим, кого від народження вчили іншому.

- Ми думали, що магія – це Вознесіння. Що піднесені – доказ цієї сили.

Кастил провів пальцем по моєму кільцю. Тут я дещо зрозуміла.

- Мене здивувало, що ти одягнув обручку на вказівний палець: у Солісі обручки носять на безіменному. Але надрукована лінія підходить найближче до вказівного.

- Розумна дівчинко, - пробурмотів він, прибираючи пасмо волосся, що впало мені на плече. - Вважається, що ця лінія на долоні з'єднується із серцем. Ось чому відбиток роблять тут.

- Гарно, - зізналася я.

- Так.

Я відчула на собі його погляд. У мене перехопило подих.

- Не знаю, як тобі, але мені все це здається примітним, - додав він, проводячи пальцями моєю шиєю ззаду і потім витонченими ланцюжками намисто. - Минуло кілька століть відколи Ніктос висловлював своє схвалення союзу.

У мене почастішав пульс.

- З весілля твоїх батьків.

- Так, наскільки я знаю. Батько цим хвалився. Розповідав усім, хто слухав, що після завершення церемонії день перетворився на ніч. Ми з Маликом йому не вірили, але він не брехав.

- І з того часу Ніктос ні для кого так не робив?

- Мабуть, ні. Це хороші новини, Поппі.

- На відміну від дерева з Кровавого лісу, що з'явилося у Новому Притулку?

— Ми не знаємо, чи то був хороший знак, чи то поганий, — відповів Кастил. — Знаємо лише, що це було дуже дивно.

Я розсміялася, не в силах стриматися. Це так добре – не боротися зі сміхом чи усмішкою та бути щасливою.

На обличчі Кастила знову з'явився той самий вислів, що коли я йшла до нього перед церемонією. Те саме, що з'являлося щоразу, коли я сміялася чи посміхалася.

- Чому? - Мене переповнювала цікавість. - Чому в тебе такий вигляд, коли я сміюся? Чи посміхаюся?

- Тому що сміх твій прекрасний, і усмішка теж, і ти не так часто це робиш. - Він глянув на мою руку, і на його щокі з'явився легкий рум'янець. - І щоразу, коли я чую твій сміх, мені здається, ніби я вже чув його раніше – я маю на увазі ще до того, як з тобою познайомився. Це як дежавю, але інакше.

Мені згадалися слова Кієрана.

- Що таке серцева пара? – випалила я.

Кастіл перевів погляд на мене.

- Як ти могла чути про серцеві пари, але не знати про шлюбні відбитки?

- Ну... – простягла я. - Розумієш, цей пов'язаний з тобою вольвен часто промовляє щось дуже туманне і здебільшого марне.

Кастил засміявся.

- Так, водиться за ним таке. Він казав тобі про серцеву пару? Коли?

- Кілька днів тому.

Здавалося, з того часу минула ціла вічність.

- Він сказав, що думає, ніби ми - серцева пара, і я вирішила, що він збожеволів. Він не пояснив, що це означає, тільки додав, що це сильніше за кривні лінії і боги.

- Справді туманно.

На губах Кастіла заграла посмішка. Вираз його обличчя був стомлений, але справжній. Намітилися обидві ямочки.

- Серцева пара... це легенда ще більшою мірою, ніж схвалення Ніктоса. Чи не казка, але така рідкість, що стала міфом. - Він опустил вії, граючи діамантовою сльозою. - Це сталося на початку відомих нам часів.

Одне давнє божество... він так сильно закохався у смертну, що благав богів дарувати його обраниці довге життя. Ті відмовили, хоча він був одним із їхніх улюблених дітей. І відмовляли щороку, поки його кохана ставала все старшою, а він залишався тим самим. Коли вона постаріла і посивіла, і її тіло більше не могло підтримувати життя, вона покинула його і пішла до Рейна, куди не міг вирушити навіть він. Божество з розбитим серцем не їв і не пив, як не благає його боги. До нього прийшов сам Ніктос і просив його жити далі. Божество сказав, що не може, адже він втратив частину душі, коли померла кохана. Ця частина ніколи не повернеться, а без неї не має бажання жити. Зрештою він обернувся на порошок.

- Це дуже сумно.

- Кажуть, усі великі історії кохання сумні.

- Так кажуть дурні.

Він знову засміявся.

- Але я ще не закінчив. Боги усвідомили свою помилку. Усвідомили, що недооцінили силу кохання – силу двох душ та сердець, яким якимось чином призначено поєднатися. Вони були серцевою парою. Боги не могли повернути свою дитину або її кохану, але коли подібне повторилося з іншою їхньою дитиною, з давньою дочкою, яка мала безліч коханих, які змінювали один одного протягом багатьох років, вони здалися. Вона прийшла до них просити дар життя для свого коханого смертного, і боги погодилися, але з двома умовами. Обидва повинні пройти випробування, щоб довести своє кохання. Якщо їм це вдасться, божество має погодитись стати джерелом життя для свого коханого. Її коханий має пити її кров, щоб залишатися з нею. Звісно, вона погодилася, і вони пройшли випробування.

Я розширила очі, коли до мене дійшло.

- Її коханий став першим атлантіанцем.

Кастил кивнув головою.

– Так, із первинної лінії. Протягом століть це траплялося знову і знову. Стародавні божества знаходили серцеві пари серед вольвенів і проходили випробування, щоб довести любов. Вважають, що так з'явилися перевертні та інші лінії. Або атлантіанці знаходили серцеві пари серед смертних і створювали нові лінії, коли боги наділяли їх даром життя. Таке кохання зустрічалося і, як і раніше, зустрічається рідко. Вона означає, що обидва підуть заради іншого на будь-що, навіть на смерть. І серцеві пари завжди були творцями чогось нового чи викликали великі зміни. Кажуть, що король Малек та Ізбет теж були серцевою парою.

- Але якщо вони були серцевою парою, тоді чому боги не запропонували їм випробування і не дали Ізбету дар життя, як іншим серцевим парам?

– Якби вони отримали такий дар, перший вампір не був створений, і світ... світ був би зовсім іншим. -

Кастіл прямував за моїми думками. – Але створення життя – дуже складний процес, сповнений невідомості, навіть для богів. Вони не могли передбачити, що Малеку спаде на думку осушити кров Ізбет і замінити власною у відчайдушній спробі її врятувати. Проблема була ще й у тому, що на той час боги вже пішли в сплячку, надто глибоку, щоб почути благання Малєка.

– Боги, – прошепотіла я. – Яка трагедія. Я маю на увазі, його дії започаткували... все це. І так, він уже був одружений, але це трагедія.

– Так.

– А боги, як і раніше, сплять і не можуть запропонувати випробування, щоб нагородити своїми дарами.

- Але сплять не настільки міцно, щоб не усвідомлювати, що відбувається. Ти більше не думаєш, що Кієран здурів?

Моє серце стрепенулося.

– Я... я не знаю. А ти?

На його губах з'явилася посмішка, сповнена секретів.

- Я теж не знаю.

Я примружилася, але тут мені дещо спало на думку.

- Стривай. Я чогось не розумію. Малек був нащадком стародавніх божеств, правда?

- Правильно.

- Тоді як він перетворив Ізбет на вампіра? Коли інші божества давали кров своїм серцевим парам, вони робили їх вампірами.

- Це тому, що з тих інших кров не випускали, - пояснив він. – Дар життя їм давали боги. Перетворення – не те саме.

– Тобто в одному випадку все відбувалося зі схвалення богів, а в іншому – ні?

- Схоже на те.

Кастил посунувся ближче і опустив руку на ліжко поруч із моїм стегном. Він трохи опустив голову, і я дозволила собі прочитати його.

Він багато чого відчував, але одну емоцію я рідко вловлювала від нього. Вона нагадала мені те, що я відчувала, коли вибиралася в міську Бібліотеку і знаходила цікаву книгу, або коли дивилася, як розкриваються нічні троянди. Тоді я була задоволена. І він зараз задоволений. Присутня і настороженість – гадаю, пов'язана з тим, що настане сьогодні ввечері. І він... він дуже втомився.

– Ти так і не спав. Тобі потрібно поспати.

Я потяглася до нього, але зупинилася, невпевнена у собі. Ми тепер одружені. Що важливіше, це по-справжньому, наші почуття одне до одного – справжні.

- Ті, що піднеслися, можуть бути тут уже ввечері.

- Знаю. - Він підвів голову. – Я відпочину, але спершу хочу зробити ще дещо.

Груди раптово стиснули, а думки побігли в зовсім непристойному напрямку.

- Ми одружені. Це офіційно, хіба без коронації, але є ще одна традиція.

У мене пересохло у роті.

– Приєднання?

Кастил моргнув раз, другий.

- Я дуже намагаюся не розсміятися.

– Що? Це ж є традиція? Я розпитувала Вонетту про...

- О боги! - Він провів рукою по обличчю.

– І вона сказала...

– Я не про це, – перебив він. – Це стосується нас. Тільки тебе та мене. У нас традиція ділитися собою один з одним.

- О, - прошепотіла я, і думки радісно побігли в дуже непристойному напрямку. - Начебто ... сексу?

Він дивився на мене.

- Мені справді подобається хід твоїх думок, але я говорю зовсім не про це.

- Гаразд. – Моє обличчя спалахнуло. – Це було ніяково.

Кастил засміявся і взяв моє обличчя у долоні.

- Не треба почуватися ніяково, мені все ще подобається хід твоїх думок. Але ця традиція – поділитись кров'ю після весілля. Це не обов'язково. Як я сказав, це просто традиція, призначена посилити шлюбні узи. Якщо їй не слідувати, нічого не зміниться.

- А якщо слідувати, то що зміниться?

– Це... це просто акт довіри. – Його рука ковзнула на моє обличчя. - Обітниця ділитися всім. Здебільшого символічний.

Моє серце знову забилося, а ліф сукні раптом став занадто тісним. Зрозуміло, що Кастил цього хоче, навіть якщо такий обмін – лише символічний. Можливо, колись він уявляв, що таке робитиме з Ши, до того... загалом, до того, що з нею сталося. Мене захлеснули гнів і жалість до цієї жінки. Нехай вона померла задовго до мого народження, все ж таки мені довелося докласти зусиль, щоб позбутися цих почуттів.

– І я знаю, що ідея пити кров для тебе не надто приваблива. Тому я зрозумію, якщо ти не...

- Я буду.

Кастил відкинувся назад, і очі його спалахнули.

– Це тому, що ти хочеш чи тому, що я прошу?

– Як часто я робила те, чого ти хотів, а я – ні?

Він розсміявся.

- Це точно.

Веселощі зникли з його очей, погляд став пильним.

- Ти впевнена? На сто відсотків?

– Так.

– Хвала богам. - Кастил потягнувся до мене, але різко зупинився. - Тобі треба зняти цю сукню. Нетта надере мені дупу, якщо я поверну його пом'ятим. А мені здається, воно дуже пам'ятається.

Мені теж так здається.

Хвилюючись, я стала і потяглася до бретельки. Кастил взявся за іншу.

– Тут є гудзики?

Я похитала головою.

- Хвала богам ще раз, - пробурмотів він, стягуючи бретельку з моєї руки. - Тому що інакше я скоріше за все здався б і розірвав його.

- Зазвичай у тебе більше терпіння.

Сукня спустилася до моїх стегон.

– Іноді. - Не зводячи очей з комбінації, він допоміг мені переступити через сукню. - Але не коли це стосується тебе.

- Я так не думаю.

Він почав відштовхувати сукню, але я її зупинила.

- Я сама.

Я розклала сукню на стільці. Кастил, підібгавши губи, чекав біля кута ліжка.

- Я справді божеволіє від цих маленьких безглузвих бретельок. — Він обхопив моїми руками ребра і натягнув тканину. – І від твоїх грудей, але вони не безглузді та не маленькі. Я божеволіє і від них теж.

- Ну дякую.

Він обійшов мене, провівши рукою по моєму животу, і засміявся. У сміху звучало полегшення та потреба. Мені не потрібно відкривати чуття, щоб це зрозуміти. Я потяглася до замочка намісто.

- Залиш його. - Він глянув униз. – І кинджал.

Я скинула брови.

– Серйозно?

– Коли ти зрозумієш, що я говорю правду? - Його губи підступно зігнулися. - Мене заводять, коли ти озброєна чимось гострим.

- З тобою щось дуже негаразд.

Кастил обійшов мене і став переді мною.

– Але тобі це подобається.

- Зі мною теж щось негаразд. - Я підняла на нього погляд. – Бо правда подобається.

– Знаю. - Він торкнувся моєї щоки. – Я завжди знав: тобі подобається, що я отримую задоволення, коли ти пускаєш мені кров.

Він поцілував мене, і це було так, ніби наші губи вперше зіткнулися. У якомусь сенсі це був перший поцілунок. У нас із Кастилом було багато перших поцілунків. Після кожної відкритої правди, після кожної зміни все ніби починалося заново, лише з усім попереднім досвідом та спогадами. Цілувати Кастила - все одно що наважитися поцілувати сонце. Я доклала долоні до його грудей, відчуваючи через сорочку тепло

його шкіри, і це – все це – ще раз. Тому що я цілувала, не хвилюючись про те, чи варто це робити і чи я не пошкодую. Цілувала самовіддано, з раніше невідомою свободою.

Кастіл притягнув мене до себе, обвів рукою талію. Його губи подорожували моїм підборіддям і нижче горлом. Я напружилася від підступного передчуття.

- Знаєш, є й інші місця, звідки можу пити твою кров.

– Наприклад?

– Містечки, які набагато чутливіші за шию.

Він провів по моєму плечі і обхопив долонею груди крізь сорочку. Його великий палець знайшов затверділий сосок.

– Наприклад, тут. Тобі хотілося б? Поки що не відповідай. Є ще чутливіші місця. Цікавіші.

Його рука пройшла по вигину мого стегна і завмерла нижче, зібравши в кулак шовк.

– Підніми руки.

Я витягла руки над головою, затремтівши, коли його одяг потерся об мою оголену шкіру.

Комбінація приземлилася на підлогу, а рука Кастіла повернулася на моє стегно. Я заплющила очі, відчуваючи його губи на моїй шиї.

Його пальці рухалися по моєму стегну, обручка холодила шкіру.

– Ось тут по нозі проходить вена, і від неї відходять дрібніші вени. Думаю, тобі це сподобається.

Я здригнулася.

- Ти зробиш це зараз?

- Зробив би, але зараз я почуваюся страшенно старомодним і хочу, щоб увесь світ бачив свіжу мітку на твоєму горлі. А якщо весь світ побачить цю мітку між твоїми гарними стегнами, я повбиваю весь світ.

– Це вже надто.

- Мої почуття надто сильні, принцеса. Є ще одне містечко, де крові не так багато, але, гадаю, воно стане твоїм коханим.

Він обхопив мене рукою між ніг, а його великий палець притулився до грудки нервів, через що я піднялася навшпиньки.

- Ось тут. Я можу одночасно відчувати твій смак і їсти від тебе.

На мене пробіг вихор задоволення.

- Звучить непристойно.

— Надто непристойно, — погодився Кастіл. – Зараз тобі не треба обирати. Пізніше, бо це «пізніше» буде, – пообіцяв він, і в мене стислося серце, – ми спробуємо всі ці містечка, і ти скажеш, яке з них твоє кохане. Що ти про це думаєш?

- Я думаю ... - У мене вирвався придушений стогін, коли його палець ковзнув у мене. - Мені сподобається бути дуже непристойною.

- Ще б пак.

Кастіл знову засміявся і повів мене спиною вперед, його палець при цьому повільно, розмірено рухався.

Уклавши мене на спину, він прибрав палець.

– Нам обом сподобається.

Піднімаючись із ліжка, Кастіл затримався, щоб поцілувати шрами на моєму животі, а потім на ногах. Він ступив назад і зупинився з мене. Я повністю на увазі, ніякого одягу, крім намиста та кинджала. Я зняковіла, але не зробила нічого, щоб прикритись. Хай дивиться.

– Чудова. Я хочу, щоби ти це знала. Ти прекрасна. Кожен дюйм твого тіла.

Як і раніше, я не можу не почуватися гарною, коли він так на мене дивиться.

Він опустив руки до гудзиків на штаних.

- Дивись на мене.

І я дивилася, як Кастіл роздягається, як у печері. Якщо він думає, що кожен дюйм мого тіла прекрасний, він не бачив себе в дзеркалі. Вся ця засмагла шкіра та м'язи. Шрами не псують його тіло, навіть тавро. Вони свідчення сили, того, через що він пройшов; нагадування про те, як він знаходив частини себе.

До мене раптом дійшло, чому Кастіл вважає мою шкіру такою бездоганною. Він бачить те, що бачу я, дивлячись на нього.

З тих пір, як уперше побачив мене без вуалі.

До горла підступив ком. Я боялася, що можу заплакати, але він рушив до мене. Його тверде тіло пригорнулося зверху до мого. Мене приголомшили відчуття жорсткого волосся на його ногах, що труться об мою шкіру, вага і тепло його тіла, коли він шикувався між моїх стегон; те, як його груди стосується моєї, а його твердість притискається до м'якої моєї частини.

Він запустив руку в моє волосся, відтягуючи мою голову назад.

- Ти гадки не маєш, як довго я цього чекав. Бути всередині тебе, коли я беру частину тебе. Відчувати тебе навколо мого члена, коли я пробую смак крові. Напевно, цілу вічність.

Моє тіло охопило тремтіння. Я підняла ноги поверх його ніг; цей рух притис його до мене ще тісніше, і він ахнув. Я обвила ногами його стегна та підняла свої. Ми обидва застогнали, коли він увійшов до мене, і по моїй спині пробіг трепет. Кастіл опустив голову до мого горла, а його пальці міцніше вчепилися в моє волосся.

- Тоді чого ти чекаєш? - Запитала я.

І більше він не чекав.

Його ікла пронизали мою шкіру в той самий момент, коли він рушив уперед. Я закричала, охоплена диким болем і гострим задоволенням. Я не могла дихати і ворушитися, навіть коли його рота зімкнувся на проколах і він зробив ковток, а його стегна гойдалися на моїх.

А потім біль пішов. Залишилися лише неослабна насолода, що рветься з моєї глибини, а він отримав те, чого хотів. Визволення вирвалося з мене. Я вчепилася в його плечі, видихаючи його ім'я, а він пив мою кров і рухався всередині мене, а потім...

Його рука потяглася до мого стегна. Він відірвав рота від моєї шиї. Його губи були червоними та блискучими. Він узяв кинджал, і я ніби в тумані дивилася, як він встромляє клинок собі в груди. Усього на дюйм чи два. Хлинула кров.

- Пий, - видихнув він, підводячи мою голову до своїх грудей. - Пий від мене, Поппі.

Напевно, через його укуси, відчуття його всередині мене і того, як моє тіло притискалося до нього, але вагання не було. Я поцілувала поріз, і в роті зашипало, коли кров торкнулася губ і язика. Тепла та густа, вона наповнила мій рот. Я проковтнула, відчуваючи цей вишуканий, хмільний смак.

— Боги. - Кастил здригнувся, утримуючи мене біля своїх грудей і іншою рукою обхопивши за плечі.

Вибух яскравого кольору – блакитного та фіолетового. Бузок. Це через солодкий смак його крові? Чи через щось ще? Раптом у вухах зажурчала вода.

Кастил знову почав рухатися. Його кров... це чистий гріх і залежність, яку, мабуть, викликають квіти, на честь яких мене прозвали. Я тонула у відчуттях, які він викликав у мені. Коли він відсунув мою голову, я почала протестувати, але його рота притулився до мого, і ми обоє загубилися.

У наших рухах не було ритму чи розміреності. Нас охопило шаленство. Вплив його крові, укусу та моєї крові штовхнув нас до божевілья. Напруга закручувалося глибоко всередині, наростаючи з кожним рухом наших стегон. Тиск посилювався, поки не вирвався назовні, і знову потрясло мене до глибини. І Кастил разом зі мною зірвався з краю, падаючи та падаючи.

І він не зупинився.

Кастил продовжував рухатися на мені, в мені, а його рот ковзав на мою. Він брав мене, а я його брала. Наші ноги і руки сплitalися в клубок плоті та вогню, і цього разу все було повільніше. Ми не поспішали, ніби ми маємо весь час світу, хоча насправді це було не так. І коли ми нарешті вибилися з сили, ми не відпустили один одного. Навіть коли Кастил заснув, його руки, як і раніше, міцно обіймали мене. Навіть коли я теж заснула, моя щока лежала на тому самому місці, куди я колись всадила кинджал.

У такому становищі ми й прокинулися через кілька годин після заходу сонця. Нас розбудила довга тріль співочої птиці. Поклик, який отримав відповідь.

Сигнал.

Я сіла і дивилася в темряву за дверима тераси.

Кастил притис мене до грудей і поцілував у плече.

- Вони прийшли.

Розділ 38

Ми йшли Валом. На золотих мечях Кастіла блищало місячне світло. Мечі дав йому Делано, який зустрів нас біля дверей.

Легкий плащ з короткими рукавами, який я одягла поверх темно-синьої туніки та легінсів, був ідеєю Кастіла. Це була його єдина умова, коли я встала з ліжка. Якщо в війську, що наближається до Межі Спеси, є Піднесені, вони можуть побачити мене своїм загостреним зором.

- Як тільки вони підійдуть, одягни капюшон і залишайся в ньому якомога довше, - сказав він. - Не роби із себе мішень.

- У мене є хороші новини, потенційно погані та добрі почасті, - доповів Еміль, який зустрів нас біля парасюти. - Розвідники доповіли, що це йде менша група.

- Скільки їх? - Запитав Кастил.

— Близько двох сотень.

- Думаю, це потенційно погані новини, - сказав Кастил. - Вони прийшли б швидше, якби не чекали на основне військо і настання ночі.

Це означає, що серед них, швидше за все, є вампіри, а трохи позаду йде ще кілька сотень солдатів.

— Так. І ще те, що вони везуть катапульти, - відповів Еміль. - Вони можуть пошкодити стіни снарядами, але сумніваюся, що в них є засоби розтрощити їх, якщо ці стіни вистояли війну Двох Королів.

— Ці стіни не впадуть, — присягнувся Кастил.

— Це і є ті новини, що «добрі частково»? - Уточнила я.

- Оскільки вони чекали на основне військо, це, можливо, дало нам час дочекатися підкріплення, - відповів Нейлл.

- Ключове слово - "можливо", - додав Еміль. — Існує багато всяких «якщо». Якщо Аластир та Кієран рухалися без зупинок. Якщо поблизу Бухти Сеона виявився досить великий загін, готовий до подорожі.

Мене кольнув страх, але я не дозволила йому розростатися. Страх – це слабкість; тільки дурні та хвальки запевняють, що нічого не боятися. Але це почуття може розповзатися як чума, якщо надто багато міркувати. Я намагаюся не думати про те, що може статися, якщо нам не вдасться утримати тих, хто піднісся, якщо Кієран з Аластиром не зможуть вчасно надіслати підкріплення.

– І це якщо не брати до уваги туман у горах і як він відреагує на таку кількість людей. – Еміль зробив паузу.

- Ваша високість.

Я підскочила від цього титулу.

- Прошу вибачення?

Кастил глянув на мене, і в місячному світлі я побачила на його губах легку усмішку.

– Я – принц, якщо ти раптом забула.

Я примружилася.

- Я не забула.

– І ми одружені, – продовжив він. – Тому ти – принцеса.

– Я знаю, але ж я не офіційно принцеса. Потрібна... коронація чи щось таке.

- За звичаєм до тебе слід звертатися "ваша високість" або "моя принцеса" навіть до коронації, - пояснив Нейлл.

- А якщо ні?

– Це було б великою образою. – Нейлл помовчав. - Ваша високість.

Я подивилася на нього, а він безневинно посміхнувся.

Кастил пирхнув.

- До речі, прийміть мої привітання, - сказав Еміль, повертаючи мою увагу. Чуття підказало, що він каже щиро. - Щось мені підказує, що з тебе вийде дуже цікава королева.

Корольова?

О боги, як я могла забути, що в нашому шлюбі тепер усе по-справжньому? Малик точно не зможе очолити королівство, якщо його звільнять, і трон займе Кастил. Рано чи пізно. І я стану...

Гаразд.

Не про це думатиму.

– Тоді до тебе звертатимуться «ваша величність», – підморгнув Еміль. - Хіба не так, Касе?

- Так, - рівним тоном відповів він, поклавши руку мені на стегно. – Вам обом час займати позиції.

Еміль і Нейлл церемонно розкланялися і пішли.

- Що це таке? - Запитала я. - Ти ось так відіслав їх?

- Саме так, - сказав Кастил, дивлячись, як Еміль затримався, щоб перекинутися парою слів із Хранителькою.

– Я його вб'ю.

Я різко обернулася до нього.

– Що? Чому?

- Мені не подобається, як він на тебе дивиться.

Я спантеличено озирнулася на Емілія, що йде до сходів.

- Як він дивиться на мене?

Рука Кастила лежала на моєму стегні, як обпікаюче тавро, і відчувалася навіть через шари одягу.

- Як я.

Я підняла брови.

- Це не так. Ти дивишся на мене...

Гарячі янтарні очі зустрілися з моїми.

- Як я на тебе дивлюсь, принцеса?

– Ти дивишся на мене, наче... – Я прочистила горло. - Наче хочеш мене з'їсти.

Очі Кастіла примружились у щілини. Він перевів погляд на Емілія і пробурчав:

- Точно.

Я дивилася на нього і розсміялася. Він знову глянув на мене. Тепер його очі горіли і були широко розплющені, як завжди, коли я сміюся.

- Ти справді ревнуєш.

- Ну, звичайно, ревну. Принаймні я це визнаю.

Так, він ревнує. Я відчувала це – смак попелу у горлі.

– Ти...

- Диявольськи гарний? Страшно розумний? - Він повернувся до західної частини неба, яку ще застинала імла від пожеж. - Надзвичайно привабливий?

- Я не збиралася говорити нічого подібного, - заперчила я. - Ти смішний.

- Чарівно смішний, - поправив він.

Я закотила очі.

- Ти ж знаєш, мені ніколи навіть на думку не спадало шукати прихильності когось іншого. Відколи я зустріла тебе.

– Знаю. - Він нахилив голову і торкнувся губами мого чола. - Моя ревності не пов'язані з тим, що ти робиш.

– І з логікою.

- А ось тут я з тобою не погоджуся. Я бачу, як він дивиться на тебе.

- Я думаю, тобі здалося.

- Я знаю, що бачу. - Кастил відсторонився і впіймав мій погляд. - Щоразу, коли я дивлюся на тебе, я бачу подарунок, якого не вартий.

У мене перехопило подих і защеміло серце. Він не вперше таке каже. Але вперше йому вірю.

- Ти гідний, - заперечила я. - Здебільшого.

Він трохи посміхнувся.

- Це найкраще, що ти мені колись казала.

Чи це правда?

Ми зійшли на парапет. Біля стіни стояли сагайдаки зі стрілами та луки. Я подивилася вниз на темну дорогу та поля, але нічого не побачила.

- Вони там? - Запитала я, згадавши, про що говорили на обговоренні стратегії. - Вольвени?

- Вони на полях і добре ховаються, навіть від очей вампірів. - Кастил поклав руки на кам'яний карниз, і моя увага привернула кільце на його пальці. - Охоронниці на місці, чекають моїх вказівок. Усі, хто може тримати меч, перебувають у дворі, а ті, хто вміє стріляти з лука, піднімуться сюди.

Відірвавши погляд від каблучки, я озирнулася. Вони вже йдуть. Смертні, надто старі, щоб тримати щось, крім цибулі. Охоронниці розводять їх за парапетами. Струмінь страху повернувся. Я знову повернулася до Кастил.

- Скільки у нас людей? За остаточними підрахунками?

Він стиснув щелепи.

- Сто двадцять шість.

Я стиснула губи і заплющила очі, змушуючи себе дихати глибоко і рівно.

— Я хотів би, щоб ти поїхала з Аластіром та Кіраном, — тихо сказав він. - Ти була б далеко звідси й у безпеці.

Я розплющила очі.

Кастил дивився у темряву.

- Але я радий, що ти тут. Ти потрібна Межі Спеси. Ти потрібна мені. - Він перевів погляд на мене. - Але я все одно хочу, щоб тебе тут не було.

Я можу це прийняти.

- І я хочу, щоб тебе тут не було. Хочу, щоби вони не прийшли. - Я дозволила собі трохи страху. - Ми ж, як і раніше, плануємо звільнити твого брата і побачити мого? Як і раніше, плануємо запобігти війні?

Він кивнув головою.

- Але що буде завтра? - Я проковтнула, дивлячись на західне небо. - Може виявитися, що вже надто пізно. Війна наздожене нас.

- Ніколи не буває надто пізно. Навіть якщо пролилася кров та втрачено життя. Усі можна зупинити.

Я на це сподіваюся. Щоправда сподіваюся.

Він повернувся до мене і торкнувся щокі.

- Нехай нас сильно перевершують чисельністю, але кожен, хто бере цибулю чи меч, щоб боротися за Межу Спеси, за Атлантию, робить це тому, що хоче. Чи не за гроші. Не тому, що вступити у військо було єдиним варіантом у житті. Не зі страху. Ми боремося, щоб жити. Воюємо за те, що тут збудували. Воюємо, щоб захищати один одного. А з них – піднесених, лицарів і солдатів Соліса – ніхто не битиметься серцем, у цьому вся різниця.

Я видихнула.

- Так, у цьому різниця.

Мить він мовчав, а потім я відчула його губи на своїй щоці, на шрамах.

- Поппі, я тебе попрошу ще про одне. Залишайся тут, нагорі. Хоч би що сталося. Залишайся тут і стрілай із лука. А якщо зі мною щось трапиться – біжи. Вирушай у печеру. Кіран знатиме, що знайде тебе там...

Мені здавило груди.

- Ти просиш мене про дві речі.

- Вони хочуть тебе. Якщо вони тебе отримають, то зможуть завдати більше шкоди і Атлантиї, і Солісу, ніж щось зі мною.

- Якщо щось трапиться з тобою... - Я замовкла, не в змозі продовжувати. Все між нами, як і раніше, так нове, і це лише підігріває страх, який я вже відчуваю. - Цим людям ти потрібний більше, ніж я.

- Поппі ...

- Не проси мене про це. - Я подивилася на нього. - Не проси бігти і ховатися, коли комусь із тих, хто мені дорогий, боляче чи ще гірше. Я більше так не вчиню.

Він заплющив очі.

- Це не те саме.

Як це – не те саме? Я збиралася запитати, але тут почула тихий попереджувальний сигнал із поля. Ми обидва повернулися. Вдалині почали спалахувати смолоскипи, один за одним, поки не висвітлили порожню дорогу.

Кастил подав сигнал у відповідь і надів на мене капюшон. Поки він застібав гудзики під горлом, лучники кинулися вперед і причаїлися за стінами парапету.

Моє серце забилося, дихання почастило. Я взяла цибулю звичного мені типу, вийняла стрілу з сагайдака і зробила крок назад, щоб мене не було видно за кам'яною стіною. Кастил залишився на місці - єдиний, хто був на увазі у наближення війська. Я звернула погляд не на маршируючих солдатів, а на нього, його пряму спину і гордо підняте підборіддя. Тишу порушив тупіт безлічі кобіт і копит по утрамбованій землі. І скрип дерев'яних коліс. Я простягла до Кастіла чуття і відчула гіркий смак страху – тому що він не дурень, – але зовсім небагато, бо він і не боягуз.

– Все це нагадує ніч на Валу в Масадонії, – зауважив він. – Хіба що на тобі не тифельки та не безсоромна нічна сорочка. Не знаю, радіти мені чи засмутитися.

Моє серце трохи заспокоїлося, подих вирівнявся. Я випросталась і підняла підборіддя.

- Ти повинен бути вдячний, тому що не відволікатимешся.

Кастил тихо засміявся.

- Все одно це трохи засмучує.

Я посміхнулася і міцніше стиснула цибулю.

Ми мовчки спостерігали, як солдати Соліса підходять ближче і встромляють смолоскипи в землю на узбіччі. Передню лінію складали смертні солдати у шкіряних обладунках і з важкими мечами. Коні тягли три катапульти, а за ними йшли лучники та вершники у металевій броні з чорними накидками. Лицарі. Їх було близько двох дюжин. Не дуже багато, але й така кількість може стати проблемою.

Лицарі розсунулися і між двома дерев'яними катапультами викотився темно-червоний екіпаж без вікон. У катапультах щось було. Я примружилася. Якись мішки? Точно не порох і металеві снаряди. Замість полегшення мене охопила тривога.

Солдати пропустили екіпаж із королівським гербом. Декілька лицарів виїхали вперед і оточили екіпаж захисним кільцем.

Мабуть, там хтось із піднесених.

Дверцята відчинилися, і хтось вийшов – хтось у такому важкому плащі, що я навіть не змогла визначити, чоловік це чи жінка. Фігура в плащі рушила вперед в оточенні лицарів. Ким би вона не була, рухалася неквапливо і зупинилася попереду солдатів. Піднявши руки в рукавичках, відкинула каптур.

- Не може бути, - пробурмотіла я собі під ніс.

Перед Валом стояла герцогиня Тірман. Обличчя її було таким же блідим і красивим, як я пам'ятала, але сьогодні я не побачила в її каштановому волоссі розкішних прикрас. Вона просто прибрала волосся з обличчя та закрутила у простий вузол.

І тут я по-справжньому злякалася. Що я виявлю, побачивши Єна на власні очі? Герцогиня Тірман була добра, точніше ніколи не виявляла до мене жорстокості. Вона була холодна і недоступна, як і більшість піднесених, але коли я вбила лорда Мезіна, вона сказала, щоб я не витратила час, думаючи про нього. Я вирішила, що сама стала жертвою порочного герцога. Може, так і було, але той факт, що вона знаходиться тут, означає лише одне.

Вона – ворог.

Чи буде й Єн ворогом?

Її червоні, як ягоди, губи зігнулися в холодній усмішці.

- Хоук Флінн, - сказала вона таким знайомим голосом. Я безшумно натягла стрілу. - Чи ти віддаєш перевагу іншому імені?

- Неважливо, як ти мене називаєш, - відповів він таким же нудним тоном, яким говорив Кієран, коли... загалом завжди.

- Було б нетактовно називати тебе фальшивим ім'ям. - Вона зчепила руки в замок. Солдати і лицарі, як і раніше, стояли за її спиною мовчки і нерухомо. – Я не хочу бути нетактовною.

- У мене кілька імен. Темний. Ублюдок. Кас. Принц Кастіл Да'Нір.

Не можна було помилитися, як здивовано розширилися очі герцогині. Вона не знала, хто він насправді.

- Називай мене як хочеш, оскільки мій голос буде останнім, що ти почуєш.

- Принце Кастіл, - заговорила вона так, ніби їй піднесли цілий шоколадний торт... або первинного атлантіанця. Вона засміялася. – О, я чула про тебе від наших королеви та короля. Вони дивувалися, куди ж ти зник. Що з тобою трапилося. Тепер я можу їм повідомити, що їх улюблене звірятко живе і здорове. Звірок? Я стиснула цибулю так, що він вп'явся в долоню.

— Знаєш, герцогине, я можу залишити тебе живою. Тільки щоб дозволити повернутися до вашого короля з королевою і повідомити, що їхнє улюблене звірятко чекає не дочекається нової зустрічі.

Тірман усміхнулася ще ширше.

- Неодмінно так і зроблю. Якщо ти залишиш мене в живих. - У її тоні прозирає манірність, що діє мені на нерви. Невже вона з ним фліртує? - Але перш ніж ти почнеш вбивати: я тут, щоб запобігти смерті.

– Невже? - Запитав Кастил.

Вона кивнула головою.

- Ти повинен знати, що не все наше військо стоїть за моєю спиною. - Вона витягла руку з грацією танцівниці на балу. - Один із твоїх псів повернувся, правда? Що ж до іншого... ну наші коні добре поїли.

Мене занудило. Вона ж серйозно?

- Ти знаєш, що ми перевершуємо чисельністю тих, хто стоїть за цими стінами. Навряд чи у цих руїнах багато мешканців. - Цим вона видала, як мало знає про Межу Спеси. Страх, що вирує в мені, трохи

зменшився. – Навіть якщо тут сотні Послідовників та кілька шавок-переростків, яких уже на одного менше, вам нас не здолати. Так що я тут, щоб запобігти побоїщу.

— А я тут, щоби сказати: якщо ти ще раз назвеш вольвена псом, я уб'ю тебе, перш ніж ці лицарі встигнуть моргнути, — попередив Кастіл.

- Мої вибачення. – Тірман схилила голову. - Я не хотіла образити.

Справді? Я так закотила очі, що здивувалася, як вони там не застрягли.

— Сподіваюся, ми дійдемо згоди, — сказала вона. - Віриш чи ні, але кровопролиття мені неприємне. Це... марнотратство. Тому більшість мого війська залишилися позаду – як знак доброї волі. Сподіваюся, ти вислухаєш мене.

– Не схоже, що маю вибір. Тож давай, кажи.

Герцогиня почула зарозумілість у його тоні, і її щелепа напружилася.

– У тебе є те, що нам належить. Ми хочемо повернути це. Віддай нам Діву.

Чи належу їм? Це? Мені довелося покликати всю силу волі, щоб не підняти лук і не пустити стрілу з кровокаменем прямо їй у рот.

- Віддай нам Діву, і ми залишимо цю яму з кістками незайманою, щоб ви могли повернутися в залишки вашого колись великого королівства.

Якщо її слова висловлюють загальну думку піднесених, то вони й справді поняття не мають, проти чого виступили. Яка гроза обрушиться на них, якщо з принцом Атлантиї щось станеться.

- А якщо я так зроблю, ви просто підете? І дайте спокій мені і моїм людям?

- Поки що? Так. Ти надто цінний, щоб вбивати тебе, якщо можна просто взяти в полон, але зараз наш пріоритет – Діва. - Її непроникно чорні очі не відбивали світла. - Пізніше у нас ще будуть можливості взяти тебе в полон. Адже ти повернешся. За своїм братом, правда? Хіба не для цього ти взяв нашу Діву? Щоб обміняти її на нього?

Кастиль застиг. Його мовчання стало доказом сили волі.

– Не люблю приносити погані звістки, але обміну не буде. Ти або віддаєш її нам, або...

Кастил нічого не відповів, і герцогиня відкинула голову, розглядаючи парапети.

- Пенеллаф? Вона там, нагорі? Я чула, що ви стали дуже близькими.

Кастіл нічого не сказав, а я дивилася на неї, не дозволяючи собі надто багато міркувати про те, як вона про це дізналася.

— Якщо ти там, Пенеллафе, будь ласка, скажи що-небудь, — поклікала вона. – Здайся. Знаю, ти, мабуть, тепер дуже погано думаєш про нас, про наших королеву та короля. Але я можу все пояснити. З нами ти будеш у безпеці, як і раніше. - Її погляд ковзав повз Кастіла. - Я знаю, ти сумуєш за братом. Він знає про твій полон, і він занедужав від занепокоєння. Я можу відвести тебе до нього.

Я мало не зробила крок вперед, мало не відкрила рота. Вона знає, як мені достукатися, але вона також вважає мене повною ідіоткою, якщо думає, що це спрацює.

- Ти знаєш, що трапилося з останнім Вознеслимся, який шукав Діву? - Запитав Кастил.

– Знаю, – відповіла герцогиня Тірман. – Тут такого не станеться.

- Ти впевнена? Те, що ти шукаєш, вам ніколи не належало.

- Ось тут ти помиляєшся. Вона належить королеві.

Моє самовладання урвалося. Не стримавшись, я зробила крок до парапету і сказала:

- Я не належу нікому, а тим більше їй.

Кастил повільно повернув до мене голову і сказав тихо:

- Це не означає "триматися непомітно". Якщо ти не знала.

– Пробач, – прошепотіла я.

До герцогині Тірман повернулася натягнута посмішка.

- Ось ти де. Ти була там увесь цей час. Чому ж нічого не сказала раніше? - Вона підняла руку. – Не треба відповідати. Впевнена, це через те, що тобі розповіли, але це дуже упереджений погляд лише однієї сторони.

– Я чула достатньо, щоб знати правду, – відповіла я. - А ті, хто стоїть за вашою спиною? Чи знають солдати правду, хто ви? І хто такі король із королевою?

— Ти не знаєш, хто така королева Ілеана, як не знає й фальшивий принц, що стоїть поряд з тобою, — сказала вона. - І ти помиляєшся, Пенеллафе. Ти належиш королеві, як і перша Діва.

– Перша Діва? – втрутився Кастіл. - Яку я ймовірно вбив, хоча ніколи не зустрічав? Яка, мабуть, ніколи не існувала?

- Можливо, я трохи перебільшила, коли сказала, що ти безпосередньо винен у її долі, але перша Діва існувала, і вона теж належала королеві. Як і ти, Пенеллафе. Як і твоя мати.

- Моя мати? - Мої пальці натягували тятиву цибулі, а стрілу я націлювала вниз. - Моя мама була її подругою. Принаймні мені так говорили.

- Твоя мати була набагато більшою, ніж подругою, - відповіла герцогиня. – Я розповім тобі все про неї – і про тебе.

- Вона нічого не скаже, - заперечив Кастіл. – Піднесені – майстри маніпуляцій.

– Знаю. – Я справді знаю. - Ви не можете сказати нічого, у що я повірю. Я знаю про Ритуал. Знаю, що трапляється з третіми синами та доньками. Знаю, як відбувається Вознесіння. Знаю, навіщо вам потрібна.

— Але чи ти знаєш, що твоя мати була дочкою королеви Ілеани? Що ти — онука королеви? Що тому ти стала Дівою. Вибраної.

Я різко видихнула.

— Ти навіть брехати не вмієш, — гаркнув Кастіл. — Таке неможливе. Піднесені не можуть мати дітей. Герцогиня схилила голову набік.

- Хто сказав, що королева Ілеана - Висока?

- Це стверджують всі, хто піднявся в Солісі. Так написано у ваших книгах з історії, — зауважила я. - Сама королева називає себе Вознесеною. Ви серйозно намагаєтесь довести, що вона не та, ким є? Вона ж не старіє? Чи не виходить на сонце?

— Це була брехня, щоб приховати правду, захистити твою матір і тебе, — відповіла герцогиня.

— Захистити? - Я хрипко засміялася. - Ось як називається те, що мене тримали під замком? Примушували носити вуаль, забороняли розмовляти, їсти, гуляти без дозволу? Ось що робив герцог, коли бив мене палицею по спині просто тому, що я надто голосно дихала чи відповідала не так, як йому хотілося б? Коли він лапав мене? Коли дозволяв іншим це робити?

Кастіл напружився ще сильніше. Мене затопив гнів, і я мало не підняла цибулю, мало не випустила стрілу.

— Ось як ви та королева захищали мене? Не кажіть, що не знали. Ви знали та дозволяли це.

Порцелянове обличчя герцогині Тірман стало жорстким.

— Я робила, що могла і коли могла. Якби його не спіткала сумна доля від рук того, хто стоїть поряд з тобою, це зробила б королева, як тільки дізналася б про це.

- Ви хочете сказати, моя бабусю? Яка послала за мною лорда Чейні? Який мене вкусив? — обурилася я. - Який, швидше за все, вбив би мене?

— Я цього не знала, — заперечила вона. — Але я можу пояснити...

- Заткнися. - Мені набридла вона, набридла їхня брехня. - Просто заткнися. Ти не можеш ні сказати, ні зробити нічого, що змусить мене повірити тобі. Тож роби те, навіщо сюди приїхала, Джасінда.

Риси її обличчя загострилися, коли я назвала її на ім'я, як вона іноді просила.

- Злюка, - прошепотів Кастіл. - Мені подобається.

- Я готова пустити їй в обличчя стрілу, - сказала я.

- Це мені теж подобається, - озвався він.

Герцогиня виступила наперед.

- Бачу, ніякі мої слова не допоможуть улагодити справу мирно. Може, мої подарунки змусять вас обох передумати.

Кастіл випростався, а вона нахилила голову назад до солдатів. Декілька солдатів відійшли до катапультів, спустошили мішки і опустили на коліна, наводячи механізм. Метал застогнав, і я напружилася.

Катапульта одна за одною почали метати «подарунки», а Кастіл схопив мене, прикриваючи своїм тілом.

Але снаряди пролетіли високо над нами, над парашетами і з чавканням ударилися в кам'яні стіни за нами.

Ми обернулися. Потіки, які вони залишили на стінах і на підлозі, видно було навіть при місячному світлі.

Предмети покотилися вперед, і в мене скрутило шлунок, а рука, що тримає цибулю, розчалася. Зведена стріла затремтіла.

Один снаряд мав довге чорне волосся.

У іншого — затягнуті сивиною.

Ця шкіра колись блищала, як чудовий онікс.

Назавжди застиглий вираз страху.

Голови. Це голови.

Так багато.

Магда.

Мати померлої дівчини.

Вольвен Ків.

Атлантіанець, який не схотів, щоб я до нього торкалася.

Одна голова зупинилася біля ніг Кастіла. У той момент, коли я побачила забруднену кров'ю бороду, у мене ком підступив до горла.

Елайджа.

Розділ 39

Я відсахнулася і підняла повний жаху погляд на Кастіла, а потім перевела туди, де стояла герцогиня Тірман.

Її там більше нема. Я знову повернулася до Кастіла.

Його груди піднялися, але видиху не було: він невідривно дивився на подарунок.

- Кастіл, - прошепотіла я.

Він поволі відірвався від страшного видовища. Його очі майже так само чорні, як у тих, що піднеслися.

А я зрозуміла, що розмов більше не буде.

Закривши чуття і відкинувши свої емоції — страх і лютість, — я різко видихнула.

- Вбий стільки, скільки зможеш, - сказав він.

Оголив золоті мечі, він різко розвернувся до краю і зістрибнув.

Кастил зістрибнув з Вала, з висоти в дюжину чи навіть більше футів.

Я кинулася вперед, його ім'я замерло на моїх губах. Він приземлився навпочіпки і з мечами в руках піднявся перед військом із сотень солдатів.

— Люб'язно з твого боку приєднатися до нас, — вигукнув якийсь лицар. - Темний поодинокі? Перевага не на твоїй стороні.

- Я ніколи не був один, - прогарчав Кастіл.

З усіх боків пролунали пронизливі крики і пролунав бойовий клич, здатний пробудити страх у серці навіть найдосвідченішого воїна.

Охоронниці.

Рухаючись безшумно, як привиди, вони з'явилися на парапеті. Мечі злетіли високо над головами, схрестилися з оглушливим дзвоном. На всі боки полетіли іскри. Золоте полум'я піднялося над клинками і заструменіло по кам'яних лезах. Я різко втягла повітря. Вогні спалахнули по всьому Валу. Потім Охоронці одна за одною зістрибнули вниз, ніби падають золоті зірки. Коли вони приземлилися, Кастил вже перетворився на розмиту пляму серед шкіряних та металевих обладунків. Він прорізав стрій, перш ніж солдати встигли усвідомити його присутність, і попрямував до екіпажу.

Він збирається вбити герцогиню.

В якісь повіки мені начхати на смерть з гідністю.

Дихаючи глибоко і розмірено, я підняла цибулю і знову підняла стрілу. З тіні вискочив перший вольвен і звалив з коня гвардійця. Старі ліворуч і праворуч від мене підняли луки. Я шукала чорні плями - накидки лицарів, які відрізняють їх від гвардійців, щоб цілитися в них. Інші висипали з-за дерев з правого боку Валу. Кінний лицар атакував людину, яка встромила меч глибоко в груди солдата. Я прицілилася. Лицар змахнув рукою, розмотуючи ланцюг із шипами. Метал і шипи закрутилися з запаморочливою швидкістю, а я зосередилася на вразливому місці, не прикритому бронею.

Я відпустила тятину. Стріла, що вилетіла, вдарила лицаря в око. Він звалився з коня, його тіло впало на землю і розсипалося.

Поруч зі мною опинився Квентін. Він приставив до кам'яної стіни щит і визирнув униз, спрямовуючи цибулю і стиснувши зуби.

— Де Беккет? - Запитала я, ніде не бачачи маленького вольвена.

— Він із тими, хто не може боротися.

Я кивнула.

— Ось ті у чорних накидках — лицарі. Вампіри. Цілься їм у голови.

Він примружився.

— Зрозумів.

Зводячи чергову стрілу, я шукала Кастіла і помітила його в лавах королівської армії. Він зніс голову одному солдатіві і встромив меч у живіт іншому. Я ковзнула поглядом по палаючих мечях. Лицар кинувся на Охоронницю. Випустила стрілу і влучила йому в рота.

— Лучники! — закричав інший лицар. - На стіні!

Прицілившись у гвардійця, який кинувся на вольвена, я встигла побачити, як стріла пронизала шкіряну зброю і смертний впав на землю. А за секунду в повітря злетіла ціла хмара стріл.

- Лягай! — закричав хтось.

— Вниз! - закричав Квентін і підняв щит, що важить не менше за нього самого.

Ми впали на коліна, і стріли просвістели над нами, клацаючи по каменю та металу щита. У моє чуття увірвалися крики болю: деякі стріли потрапили в ціль.

Квентін прибрав щит, я знову підскочила і натягла чергову стрілу.

- Ти його бачиш? - Запитав Квентін, випускаючи стрілу. — Принца?

Я похитала головою, дивлячись на киплячий унизу хаос. Там дуже багато всього відбувається і дуже багато народу. Я ледве розрізняла навіть палаючі мечі Охоронець серед миготіння звичайних мечів і тіл.

- З ним все буде добре, - сказала я Квентіну (і собі) і натягла тятину, забувши про лицарів.

Я зосередилася на солдатах і витратила на них цілий сагайдак, перш ніж кільком з них вдалося прорватися через вольвенів і Охоронців. Більше десятка солдатів дісталися дверей. Крики знизу змушували мій дар рватися назовні. Вороги мають намір проникнути за стіни.

Злетіла ще одна хмара стріл, я вилаялася, і ми знову пірнули під щит. Декілька стріл відскочили від нього і впали на підлогу поряд з нами. Повітря розірвали крики. Я кинула погляд на сходи. У нас недостатньо людей, щоб утримати ворога. Вони продовжують наступати, як Спрагли. І задушать нас ще до того, як підійде головне військо.

А я тут нагорі, ховаюсь за щитом.

Я кинула погляд на Квентіна.

- Ти справді добре стріляєш з лука?

Він кивнув головою.

- Я так думаю.

- Гаразд. Прикривай мене.

Його золотаві очі розширилися.

– Що?

– Коли побачиш мене знизу, прикривай мене.

Я покинула цибулю.

- Ти не можеш туди вийти! Кастил... Я хотів сказати, принце...

– ...нічого іншого від мене і не чекає. Прикривай мене.

Не гаючи часу, кинулася до сходів повз страшні подарунки, на ходу вихоплюючи з піхов кинджал. Я припустила вниз гвинтовими сходами, сповільнивши кроки, коли почула клацання каменю по каменю.

Вони прорвалися за Вал.

Я повільно спустилася по сходах, що залишилися, тримаючись впритул до стіни.

На сходовий майданчик упало тіло і впало на землю. З'явився королівський гвардієць. Я побачила тільки юне обличчя, забризкане кров'ю. Занадто юне. Блакитні очі. Чи знає він, за що бореться? Повинен знати. Він був тут, коли герцогиня говорила. У будь-якому випадку це не має значення.

З його меча капала кров. Він спіткнувся на секунду, і цього було достатньо. Я кинулася вперед і увігнула кинджал йому під підборіддя. У горлі в нього забулькало, він хитнувся назад, і меч випав з його рук.

Переклавши кинджал у ліву руку і піднявши меч, я вийшла зі сходового майданчика. Зважуючи в руці меч, оглянула освітлене смолоскипами двір, тіла загиблих і тих, хто тримається на ногах. І потім зробила те, чого навчав Віктер у довгі години наших тренувань.

Я закрила все.

Усі почуття.

Жах. Те, що мої очі хотіли донести до мозку та серця. Страх – особливо страх: страх отримати рану, оступитися, облажатися, померти, втратити тих, хто мені дорогий. Віктер одного разу сказав, що в бою все треба робити так, ніби кожен твій вдих може стати останнім.

Я рушила вперед. Наповнений запахами крові вітер роздмухував плащ за моєю спиною. А коли до мене повернувся солдат, я бачила лише обличчя їхніх подарунків.

Солдат заніс меч. Його обличчя було маскою жорстокості. Існує два різні види спраги крові: та, яку відчувають вампіри і піднесені, і та, що відчувають смертні, коли саме повітря просякнуте насильством. Я підринула йому під руку, крутнулася і встромила в спину меч. Висмикуючи клинок, повернулася і всадила кинджал у груди іншого солдата. Кровокамінь прорізав шкіряну броню та кістку.

Я закрутилася і перерізала шию солдатові, який заніс меч над впадим. Вологе тепло залило мої щоки, а я розвернулася і ліктем посунула в горло наступного. Хруснути кістки, повітря зі свистом вилетіло з легень, а біль оточуючих ще дужче подряпнув моє чуття.

Я смикнула гудзики у себе під горлом. Капюшон упав, і я скинула плащ. Він звалився на землю, а я побігла за межі Валу – у битву, яку ми, напевно, програємо.

Там... панувала безумство.

Мечі стикалися з мечами. Крики болю та крики люті. Миготіння хутра, великих лап і палаючих мечів, якими Охоронці рубали і вампірів, і смертних.

Чоловік зі стогоном схопився за закривавлений живіт. Це був Послідовник, і я зупинилася, щоб полегшити його біль або уздоровити...

Повз мою голову продзижчала стріла і потрапила в гвардійця, що біжить на мене. Квентін справді добре стріляє.

Я відійшла від того, хто впав - зараз не час застосовувати свої особливі здібності. Як би не було боляче чи неправильно, я відвернулася.

А потім... потім я сама влилася в це безумство, ударивши мечем у живіт солдата ненабагато старшого за мене. Поступившись sprazі помсти, перерізала шию іншого. Я не заважала і не відсажувалась, коли в очах противників спалахнуло впізнавання побачивши шрами на моєму обличчі. Майже одразу я зрозуміла, що вони отримали наказ не шкодити мені. Ясна річ, вони не очікували, що я опинюся тут, у гущавині битви, і це стало моєю перевагою. Тому що мене відправили в бій не накази тих, що піднесли. Я сама вирішила бути тут.

Я лягнула лицаря по колінах, перш ніж він заніс кулю з шипами. Він упав на спину, і я обрушила на нього меч.

За кілька футів від мого обличчя промайнуло подвійне полум'я, і темноволоса Охоронниця відштовхнулася від спини солдата, що падав. Перекинувшись у повітрі, вона потрапила в груди відразу двом. Вогняні клинки прорізали шкіряну броню та кістку. Вона приземлилася навпочіпки і піднялася з текучою грацією богині. На мить її очі зустрілися з моїми, вона кивнула і зникла в гущавині бою.

Мене змусило розвернутися раптове виття. Вольвен з палевим хутром нагадував Кієрана, тільки був меншим. Кульгаючи, він задкував від лицаря, по задній лапі текла кров. Вонетта? Я не була впевнена, але переклала меч у ліву руку і дістала кинджал. Лицар заніс меч, а вольвенка вишкірила зуби, припадаючи на поранену лапу. Підкинувши кинджал, я впіймала його за лезо і, відвівши назад руку, метнула. Кровокамінь ударив лицаря в чоло і кинув, перш ніж той зрозумів, що в нього потрапило. Я встромила меч у живіт чергового солдата, який атакував мене. Вольвенка кинулась до мене і раптом злетіла в повітря. У мене перехопило подих, а вона врізалася у солдата за моєю спиною. Вони впали, і її щелепи зімкнулися на його шиї. Вона струснула головою і шпурнула солдата, наче той був лялькою. Затріщали кістки. Я розгорнулася,

оглядаючи купу тіл, що стояли і лежали на землі. Серед полеглих були вольвени і люди зі знайомими особами. Я підбрала кинджал з курної землі, а повз мене промайнув вольвен зі снігово-білим хутром. Делано. Я обернулася і помітила Кастіла за катапультами.

Його обличчя забруднене кров'ю. Він змахнув мечами, вразивши в груди двох солдатів. Висмикуючи мечі, він витягнув шию, і в мене здригнулося серце. У нього була рвана рана, що кровоточила, на шиї. І на плечі. Оточений ворогами, Кастил із гарчанням вишкірив ікла і схопив солдата за горло, розриваючи плоть.

Делано звалив з коня лицаря, пазурі поринули у металеву броню, як у пухкий ґрунт. По полю метнувся ще один вольвен – неймовірно великий, сріблястий. Джаспер? Він схопив за руку лицаря, котрий замахнувся мечем на Делано і... боги богів, відірвав її.

Нудити від цього мене буде пізніше.

Ще один лицар зістрибнув з коня і приземлився, як гора, за спиною Кастіла. Щоб дістатися принца, він відкинув смертного на катапульти. По хрускоту кісток я зрозуміла, що солдатів не обурюватиметься.

Прискорила біг, перестрибнула через якесь тіло і дісталася лицаря якраз у той момент, коли він підійшов до Кастіла. Схопивши лицаря за волосся, смикнула його голову назад і встромила кинджал у вразливе місце в основі черепа, спрямовуючи лезо вгору. Лицар здригнувся, я випустила його, і він розсипався.

Кастил різко розвернувся, вискалив ікла. Його рот був забруднений кров'ю. Меч, яким він замахнувся, зупинився за лічені дюйми від моєї шиї. Він важко, уривчасто дихав.

– Завжди будь ласка, – видихнула я. – За порятунок твого життя.

Кастил відсмикнув меч і розплився у широкій кривавій посмішці.

- Напевно, зараз невідповідний час говорити, що ти мене неймовірно заводиш?

– Так. - Я перевела погляд на гвардійця за його спиною. - Дуже невідповідне.

– Що ж, дуже шкода. - Кастил розвернувся, і голова гвардійця впала в протилежний бік його тіла. - Ти зараз дуже збуджуєш.

Мої губи зігнулися вгору, і я повернулася до екіпажу.

- Вона в екіпажі? Герцогиня?

- Думаю так. - Він озирнувся на мене через плече. - Хочеш її вбити?

Я кивнула.

- Доведеться випередити мене.

Увігнавши кинджал у горло солдата, я відповіла:

– Іде.

Кастил несамовито засміявся, схопив за руку лицаря, крутнув його і перерізав шию мечем. Я кинулася вперед, і тут у темряві на західній дорозі спалахнули вогні. Я різко зупинилася, важко дихаючи, а іскри спалахнули знову, знову і знову. Вони злетіли в повітря.

Стріли.

Кастил налетів на мене, схопив за талію та заліз зі мною під катапульти. Він розпластався зверху, втискаючи мене у втоптану, залиту кров'ю землю.

Стріли впали, вражаючи і солдатів Соліса, і тих, хто боровся за Атлантию. Я сіпнулася під Кастилом, почувши звуки стріл, що пронизували плоть. Раптом навколо нас усе спалахнуло, вогонь охопив тіла та катапульти поряд з нами. Світ поринув у хаос і смерть.

Розділ 40

По мені пробігли крижані пальці страху. Кастил підняв голову. Він важко дихав, і при кожному вдиху його груди притискалися до моєї спини. Насилу проковтнувши, я простежила за його поглядом. Основний загін прибув і вони... вони нас захлесли.

Військо Соліса кинулося вперед. Солдати оточили екіпаж і оголили чисті мечі. Вони повеніли дорогу і поля за Валом, а потім і сам Вал.

Страх пробрав мене до кісток. Я заплющила очі. Кієран та Аластир не встигли.

Кастил перемістився і виявився поряд зі мною. Він торкнувся моєї щоки, і я розплющила очі. Навіть покритий кров'ю, він все одно був найкрасивішим чоловіком у світі, і я раптом пошкодувала, що ми не змирилися з минулим і не відкрилися один одному раніше. Тоді ми мали б час по-справжньому впізнати один одного. Може, лише кілька днів чи тижнів, але я змогла б дізнатися, чи читала його улюблену книгу, а він би виявив, що я люблю полуницю так само сильно, як і сир. Він розповів би, від яких розмов вони з Маликом тікали в печери, а я поділилася б тим, про що мріяла в дитинстві, до того, як на мене вдягли вуаль Діви. Ми могли б дослідити один одного, і він довів би, наскільки чутливі всі ті... інші містечка.

Тепер наш час минув, тільки-но розпочавшись.

Він усміхнувся, але ямочки не з'явилися. Посмішка не дісталася його очей, а мої защипало від сліз.

- Все буде добре.

– Знаю, – відповіла я, хоч розуміла, що не буде.

– Я витягну тебе звідси.

У мене до горла підступив ком.

– Я можу це припинити. Вони не завдадуть мені шкоди. Я можу піти...

- Поппі, не можна, щоб ти потрапила їм до рук. Я знаю, що вони з тобою робитимуть. - Кастил провів закривавленими пальцями по моїй щоці. - Я не можу дихати, коли думаю про це. Я витягну тебе звідси.

- А інші? - Запитала я крізь кому в горлі. - Нейл? Делано? Он...

- Вони самі про себе подбають, - заприсягся він. - Мені треба витягти тебе. Це все, що має значення. Ні не все.

Межа Спеси має значення. Люди мають значення.

– А люди? Ті, хто не може боротися?

– Їх попередять. Ми маємо план дій на такий випадок. Їх попередять, і вони мають час піти. Вони у кращому становищі, ніж ми. Нам доведеться прориватися із боєм. – Він упіймав мій погляд. - Ти це розумієш?

Я кивнула. Ком у горлі все розростався.

– Пробач... за Межу Спеси. - Мій голос здригнувся. – За Елайджу. За всіх...

- Зараз тільки ти маєш значення.

Кастил поцілував мене - жорстко і люто. Зіткнулися зуби та ікла, я відчула смак крові та розпачу.

- Ти маєш значення. Ми. Ми виберемося. Ось це має значення.

Я зробила глибокий вдих, очищаючи розум від паніки та жалю, і кивнула.

- Готова, Поппі?

– Так.

Він знову посміхнувся, і цього разу ямочки з'явилися.

- Давай надеремо їм дупи.

– Давай, – прошепотіла я.

Кастил викотився з-під катапульти і, схопившись на ноги, встроїв меч у першого солдата. Я кинулася слідом, роздаючи удари і тримаючись ближче до нього. Я помилялася: я не знала, що таке безумство, поки вони не кинулися з усіх боків, доки не потягнулися до мене, зрозумівши, хто я.

Шкіра стала слизькою від поту та крові, меч і кинджал погрожували вислизнути з рук. Я бачила смерть, відчувала її запах та смак. Через кожні кілька кроків, що нам вдавалося пройти, нас оточували знову. Земля стала маслянистою від крові, я послизнулася і скрикнула, усаджуючи кинджал у чийсь груди. М'язи протестували, але я замахувалася мечем, рубаючи ший, животи та руки – рубаючи будь-кого, хто підійде надто близько.

Мене вдарили по щоці, і я налетіла на Кастілу. Відновивши рівновагу, я лягнула, поваливши солдата навколішки. Не роздумуючи, обрушила меч на його голову і більше не змогла тримати чуття під замком. Воно відкрилося та вирвалося, створюючи зв'язки з усіма оточуючими. У мене перехопило подих. О боги... скільки страху! Гіркота змішувалася зі смаком крові, і я мало не задихнулася. Я розгорнулася, і моя рука вдарилася в руку Кастіла, коли я пірнула когось.

Людину, яка боялася.

Вони бояться померти, бояться кинути бій і просто... бояться. Тремтячи, я повернулася, дивлячись на обличчя: молоді та старі, білі, коричневі та чорні. Їхні емоції ринули в мене. Я не можу від них закритися. Немає часу, щоб зосередитись: я відбивала удар, призначений Кастілу. Удар, який я відвела в останню мить, а потім убила солдата. Вбила людину, яка випромінювала жах.

І всередині мене щось... щось сталося. Воно прокинулось і поширилося, заповнивши мої вени і змусивши шкіру гудіти. Я стрибнула вперед, увігнула кинджал глибоко в груди солдата, проковтнула його страх і потонула в його стражданні - в їхньому страху та стражданні.

Мене схопили за косу і смикнули назад. У мене підкосилися ноги, і Кастіл розвернувся. У повітря та на наші обличчя знову ринула гаряча кров. Він допоміг мені встати, і наші погляди зчепилися, а потім ми знову відвернулися і з колотаючими серцями, спотикаючись, побрели через тіла. Солдати наступали. Лунали накази: «Схопити її, убити його, взяти обох!» У мене щось вибухнуло, вбираючи весь страх, страждання, примітивні емоції. І все це здійснюлося. Вируюча маса емоцій вп'ялася в мої нутрощі, схопила за горло.

Потрібно це закрити. Потрібно закрити все...

Я випустила меч і піднесла кинджал до своєї ший.

– Стійте! - Закричала я. - Стійте, чи я переріжу собі горло.

Кастил крутнувся до мене.

- Поппі ...

- Я це зроблю, - попередила я, коли якийсь солдат ступив до Кастіла. - Я одразу горло, якщо хоч хтось зробить ще крок. Сумніваюся, що ви залишитесь в живих, якщо це станеться. Він вас усіх покладе.

- Я зараз покладу тебе! – прогарчав Кастил.

Я не звернула на нього уваги.

— А як не він, то як ви думаєте, що зробить герцогиня? Корольова? Вони зроблять те, що ви зробили з нашими людьми. Ви померете. Усі до одного. Оце я вам обіцяю.

Зблідлі солдати переглядалися. Кілька людей відступили.

Небо розірвало утробне виття. Уривчасте гарчання і пронизливі крики, що виходять з лісу і наче з усіх боків. Цей поклик наростав і посилювався, йому вторив гавкіт з-за дерев, з кущів уздовж лівого боку Вала та із західної дороги.

Солдати перед нами почали повертатися.

З лісу вискочили вольвени, вони мчали по землі і злітали в повітря – ціле море хутра та пазурів. Вони обрушувалися на солдатів, розриваючи броню та плоть. Я побачила серед них Джаспера, Делано, Вонетту, але... але вольвенів було багато, і їхня узгодженість...

Узгодженість їхніх дій була бездоганною.

Величезний коричневий вольвен підняв голову і загострив вуха. Інші почали робити те ж саме, спрямувавши на мене бліді очі.

Я повільно прибрала кинджал від горла.

Раптом пролунав галас, наче обвалився Вал. Начебто тисячі каменів сипалися з неба, але Вал, як і раніше, стояв, і не впало нічого, навіть зірки. Я повернулася до Кастіла.

Він самовдоволено посміхався, його очі сяяли. Глибоко зітхнувши, він зробив крок назад.

Звуки, схожі на гуркіт грому, стали голоснішими, і до мене дійшло, що я чую тупіт копит.

Світлі коні висипали з-за дерев і заповнили західну дорогу, злітаючи копитами пил і клапті трави. Їхні ноги забруднені брудом та кров'ю. Місячне світло відбивалося від золотих обладунків і занесених мечів. Ці клинки, ці коні сметали ряди солдатів, а за ними майоріли прапори зі схрещеними мечем та стрілою на тлі сонця – з гербом Атлантиї.

Атлантия прийшла, і сотні воїнів.

Вони промчали повз нас, потривоживши просочене кров'ю повітря і піднявши волоски, що вибилися з моєї коси. Вони підпалили вцілілі катапульти та фургони та атакували армію Соліса. Я знаю: вони нікого не залишать живими. Втолені м'язи рук розслабилися.

Слідом за військом прибіг великий вольвен з палевим хутром і тицьнув теплим вологим носом у мою ліву руку. Я подивилася у світло-блакитні очі.

Кієран знову штовхнув мою руку, я розтиснула кулак, показуючи золоту мітку і каблучку на пальці, і сказала хрипко:

- Так, ти це пропустив.

Він нагострив вуха і перевів погляд на Кастіла.

- Ти багато чого пропустив, - додав той.

Кієран потрусив до нього, а я повернулася до темно-червоного екіпажу. Він залишився неушкодженим.

Вона ще там? Чи втекла?

Не встигнувши зрозуміти, що роблю, я вже бігла до екіпажу, майже не усвідомлюючи, що Кастіл кличе мене на ім'я. Я різко відчинила дверцята, і герцогиня зашипіла з напівтемряви. Вона кинулася вперед і, побачивши мене, затрималась у дверях.

Її очі здивовано розширились.

- Пенеллаф ...

Я врізала їй у обличчя.

Герцогиня хитнулася назад і впала між сидіннями, тримаючись за носа. Між її пальцями текла кров.

- Боляче, - обурилася вона, сердито дивлячись на мене.

Я залізла в екіпаж і пообіцяла:

- Буде ще болючіше.

Вона опустила руки.

- Коли ти стала такою запальною, Діво?

- Я завжди була запальною. - Я перехопила її руку, коли вона потяглася за чимось. Мої пальці зімкнулися на холодній шкірі. - І я ніколи не була Дівою.

- Була. Завжди була.

- Де мій брат? - Наполегливо запитала я.

- Поїдемо зі мною, і я покажу.

Я похитала головою.

- Де брат Кастіла?

- Разом із твоїм, - відповіла вона, і я не повірила.

- Він живий?

- Котрий з них?

- Принц Малік.

- Як би ще ми змогли піднести Тоні, якби він не був живий?

У мене серце впало, і я випустила її руку.

- Ти брешеш.

- Навіщо мені про це брехати?

- Тому що піднесені завжди тільки брешуть!

- Ти ж знаєш, Тоні з нетерпінням чекала Вознесіння. - Вона піднялася навколішки. — Вона захопилася, коли я сказала, що королева подала прохання богам, щоб зробити виняток і піднести її. Я відіслала її до столиці.

Королева зробила це для тебе. Я розповіла їй, як ви з Тоні близькі.

- Заткнися.

- Вона хотіла, щоб тобі було комфортно, коли ти, її рідна онучка, повернешся додому.

Герцогиня побачила мою руку і витріщила очі.

- Що це? - Вона подалася вперед, схопила мене за ліве зап'ястя і втупилася в золотистий завиток на долоні. - Відбиток. Ти заміжня.

Я висмикнула руку, а вона зі сміхом відкотилася назад.

- Ти вийшла заміж? За принца Атлантиї?

Вона підняла на мене непроникно чорні очі і широко посміхнулася, відкриваючи ікла на верхній та нижній щелепах.

- Якби я знала, нічого цього не знадобилося б. Ти. Народжена з плоті та вогню. Як зрадіє королева, коли дізнається, що ти досягла того, чого так і не вдалося їй. Забрала Атлантию у них, у неї

. Наша королева буде так пишатися.

- Заткнися! - гаркнула я. І увігнула в її груди клинок із кровокам'я.

Очі герцогині Тірман лише трохи розширилися від подиву. Я впіймала її погляд і тримала кинджал, поки її шкіра не пішла тріщинами, поки світло в її очах не померкло, а тіло не обсіпалося навколо кинджала з клинком з кровокам'я і рукояткою з кістки вольвена.

Я не відчувала нічого, крім раптового холоду, поки спостерігала, як герцогиня Тірман звертається на порох. Я повернулась.

За дверима стояв Кастіл. Риси його обличчя загострилися у місячному світлі.

- Ти мене випредила.

- Так.

Минула довга мить мовчання.

- Вона тобі щось сказала?

- Ні. - Я тяжко проковтнула. - Вона нічого не сказала.

- З тобою все добре?

Я кивнула.

- А з тобою?

Кастіл нічого не відповів. Звуки битви віддалялися, і я нерішуче відкрила чуття. Його емоції вирували, як вир, і навіть мені було важко в них розібратися.

- До екіпажу нікого не підпускати, - сказав він комусь і заліз усередину. Стеля виявилася досить високою, щоб Кастіл міг стояти. - Мене зараз роздирають протиріччя.

- Справді?

Він кивнув, і дверця за ним зачинилися.

- Я люто від того, що ти погрожувала позбавити себе життя. Від того, що взагалі подумала, ніби це слушний варіант.

- А що я ще могла зробити? - обурилася я, опустивши кинджал. - Вони...

- Я ще не закінчив, принцеса.

Я скинула брови.

- На твою думку, мене хвилює, чи закінчив ти?

По його губах ковзнула тінь посмішки.

- Я несамовито від того, що ти могла зробити щось подібне.

— Ну, а мене дратує, що в той момент ти, схоже, не розумів, що в нас не було інших варіантів, — огризнулася я.

- Я все ще не закінчив.

- Знаєш що? Мені начхати.

Його очі перетворилися на гарячий мед.

- Я в люті — і водночас у захопленні. Бо знав: ти б так і вчинила. Вбила б себе, щоб урятувати життя тих, хто ще залишився. Ти зробила б це, щоб врятувати мене.

Кастіл рушив уперед, а я позадкувала і наступила на плащ або ще якийсь одяг герцогині.

- Не помітно, щоб ти говорив із захопленням.

- Це тому, що я не хочу захоплюватися такою неймовірною нерозсудливістю. - Він опустив підборіддя, і його голос став глибшим. - І тому, що ти мені потрібна.

Раптова гаряча хвиля прогнала холод, що клубився всередині.

- Мені треба відчувати твої губи своїми. - Він уперся руками в стінку екіпажу, загнавши мене в клітку. - Потрібно відчувати твоє дихання моїми легенями. Потрібно відчувати твоє життя всередині мене. Ти просто мені потрібна. Це бажання. Це потреба. Ти можеш бути моєю? Уся?

Не знаю, хто рушив першим: він, я чи ми обоє. Неважливо. Ми зійшлися, і поцілунок вийшов таким самим диким, як і під катапультою, і він сказав усе, що було неможливо висловити словами. Ми цілувалися так, ніби ще нещодавно не сподівалися зробити це знову. Ми надто довго не вірили, що ми ще матимемо таку можливість.

Ми були на межі загибелі або розлуки, і цей поцілунок... і те, що сталося далі в напівтемному екіпажі, доводило, як нас обох потрясло усвідомлення того, що ми можемо втратити одне одного, ледь знайшовши по-справжньому.

І було щось більше. Те, що дозволило мені забути про те, де ми знаходимося, що я тут зробила і що відбувається за цими тонкими стінками. Кастил вийняв кинджал з моїх пальців і засунув у піхви на моєму стегні. Потім розгорнув і підняв мене, поставив навколішки на завалену подушками лаву, стягнув з мене легінси та спідню білизну до колін. Я забула про те, що сказала герцогиня перед тим, як її вбила; забула абсолютну холодність та порожнечу, які відчувала, коли спостерігала за її смертю; відкинула нав'язливе відчуття, що в її словах була якась правда.

Кастил притис мої руки до стінки і провів гострими кінчиками іклів збоку по моїй шиї, через що по мені прокотилася хвиля гарячого вологого жару.

- Це так неналежно, - видихнула я.

- Мені начхати. - Він знову куснув мою шкіру, і моє тіло вигнулося. - Приготуйся.

Я так і зробила, хоча ніщо не могло підготувати мене до того, що сталося. Він напав стрімко, як змія, зануривши ікла в моє горло і в той самий момент увійшовши в мене. Від болю й насолоди у мене перехопило подих, а широко розплющені очі зосередилися на стелі, на рельєфному червоно-чорному зображенні кола, пронизаного стрілою. Нескінченність. Сила.

Королівський герб Вознеслих.

А потім... потім я знову стала вогнем, полум'ям.

Зникло все, окрім безмірної насолоди та екстазу, що підганялися глибокими, гуркітливими звуками, які видавав Кастил, його рукою, що ковзнула між моїх стегон, і цими підступними, вмілими пальцями.

Нас поглинуло безумство, зовсім відмінне від того, що обрушилося на мене, коли я вийшла надвір. Може, смерті, які ми бачили і які сяли самі, теж підвели нас до цього моменту – до того, з яким голодом його рота рухалися на моїй шиї і з якою жадібністю мої стегна підіймалися до нього. Ці відчуття нагадують, що ми живі. Що ми вижили. Що ще буде час для всіх речей, які я думала, коли ми притискалися до землі під катапультою. Навіть про невизначеність нашого майбутнього. І коли буря всередині піднесла нас на гребінь і шпурнула через край, я знала, що ще нас веде сила наших почуттів, з якими ми обоє боролися.

Ось що змусило Кастіла кинути своїх людей, щоб рятувати мене.

Ось що змусило мене піднести кинджала до горла і бути готовою вбити себе, щоб врятувати його.

Сила почуттів, як і те, наскільки вони стали всепоглинаючими, не піддавалася логіці. Я впустила голову на його груди, а Кастіл поцілував куточок моїх губ, довгий шрам, потім короткий.

– Я вже твоя, – прошепотіла я.

Розділ 41

Поле, на якому тренувалися Охоронниці, тепер було усяне ліжками з пораненими та мертвими. Більшість із них були смертними. Загинули двадцять Послідовників та атлантіанців, які жили в Межі Спеси. Серед атлантіанців, які прибули з підкріпленням, втрати становили близько п'ятдесяти осіб, і вдвічі більше поранених займали ліжка. Близько десятка вольвен отримали рани, які не можна зцілити самостійно. Первинні атлантіанці, що становлять більшу частину війська, зцілилися самі. Серед Охоронців загинув не було, лише кілька поранених.

Незважаючи на втрати, атлантіанське військо здобуло перемогу. На той час, як ми з Кастилом вийшли з екіпажу, атлантіанці вже захопили контроль над полем бою. Нас зустріли Кієран, які стояли на варті, і кілька воїнів.

Мене анітрохи не збентежило, що дехто міг здогадатися про те, що відбувалося всередині екіпажу.

З усього війська Соліса живими залишили лише одного солдата. Кастил із невеликим супроводом повіз цього юнака, який ледь досяг зрілості, до випалених земель Помпея. Йому доручать передати попередження.

І послання.

Межа Спеси належить Атлантії, і будь-кого, хто посунеться в це місто, спіткає така ж доля, що і його попередників. Крім того, скориставшись можливістю, Кастіл приступив до виконання свого первісного плану. Битва при Межі Спеси не має стати першою з багатьох. Принц і принцеса Атлантії хочуть зустрітися з королем і королевою Соліса, щоб обговорити майбутнє двох королівств.

Я не заздрю хлопчику, який доставить це послання.

І не заздрю нікому з тих, хто втратив друзів та близьких. Щоразу, бачачи в живих когось із знайомих, я полегшено зітхала.

- Дякую.

Цей хрипкий голос відірвав мене від роздумів. Літній вольвен отримав поганий удар, який майже відтяв йому руку. Він був останнім із тих, кого я оглядала. Я його зцілила. Як зцілила всіх, хто дозволив себе доторкнутися.

Дехто відмовився від моєї допомоги, як і поранений у Новому Притулку. Мені згадався Елайджа, і серце болісно стислося.

Я прочистила горло.

- Немає за що. - Я почала підніматися; спина та руки нулі. - Не знаю, чи повністю я зцілила вашу руку, вам слід показати її цілительці.

Я збиралася йти, але вольвен схопив мене за ліву руку. При зіткненні його очі трохи розширилися - напевно, він теж відчув той дивний електричний струм. Він повільно перевернув мою долоню.

- Значить, це правда? - Він дивився на золотий завиток. - Ти вийшла заміж за нашого принца?

Я кивнула. Моє серце забилося швидше. Цей вольвен середнього віку з чорними і сивими дредами на голові був першим, хто про це запитав.

- Кажуть, ти всю битву боролася поруч із ним.

- Я почала на Валу, але потім спустилася.

- І все-таки прийшла сюди. Прийшла і цілий день лікувала поранених. - Погляд його світлих очей став пронизливим. - Дотиками.

- Як я могла не прийти, якщо можу допомогти?

І допомогла. Я мигцем бачила цілительку Талію - та по горло зайнята пораненими, які відмовилися від моїх послуг. Після битви я нашвидкуруч змила кров з обличчя та рук, хоча вона, як і раніше, покривала кіркою одяг і запікалася під нігтями.

Кивнувши, вольвен випустив мою руку і знову ліг.

- Кієран сказав, що ти походиш з роду емпатів.

Я знову кивнула.

- Я раніше ніколи не бачив, щоб емпати світилися сріблом. А я їх пам'ятаю. Я тоді був хлопчиськом, а їх залишалося зовсім мало, але щось подібне я неодмінно запам'ятав би.

Цікаво, скільки років цьому вольвену?

- Джаспер сказав те саме, - зауважила я.

- Нічого дивного. Він багато чує. Тільки не чує, коли треба тримати язик за зубами.

Я втомлено посміхнулася.

- Це я вже чула.

- Напевно, ти походиш із якоїсь старої лінії емпатів.

- Ким я ще можу бути? - Запитала я, не чекаючи відповіді.

- Так, - промовив він. - Ким ще?

Я озирнулася через плече: між пораненими та тими, хто зіцілювався самостійно, йшли Квентін з Беккетом.

- Помічники несуть воду та їжу. Вам ще щось потрібно?

- Ні. - Вольвен не зводив з мене очей, поки я вставала. — Але ти маєш бути обережною, принцеса.

Я завмерла.

- Я бачив, як на тебе дивляться. Нехай наш принц вибрав тебе. Нехай ти боролася поруч із ним і за них. Нехай ти зіцілила багатьох із нас. - Його голос звучав так, ніби в роті перекочувалися камінці. - Але вони тебе не обирали, і багато хто не настільки старий, щоб взагалі пам'ятати емпатів. Ті ж, хто пам'ятає, знають, на що були здатні і яке прізвисько носили.

- Пожирачі душ? Я таке не здатна. - У мене заколотилося серце. — Я не вмію витягувати з людей емоції.

- Але вони цього не знають. - Він перевів погляд на ліжка і почав підніматися. - Є тут хтось, щоб доглядати за тобою? Тобі не слід бути тут однією, коли принц...

- Все добре. - Я м'яко поклала його назад. — Я озброєна та можу за себе постояти.

- Не сумніваюся, але... — Його обличчя напружилось, наче від болю, але я знаю, що йому нічого не болить.

- Мені не слід це казати. Прокляття, це майже зрада, але ти зіцілила мене. Я перед тобою у боргу.

- Ви нічого мені не винні.

- У мене пішло б кілька днів, якщо не більше, щоб зіцілитися самому, і це якби я зберіг руку. Я вільний, принцеса. Це не означає, що я можу відрощувати втрачені кінцівки.

Я глянула на блідо-рожеву мітку, яка тяглася навколо всього біцепса. Мабуть, боги до нього прихильні, коли зберегли руку після такої рани.

- У війську добре відомо, що як тільки король дізнався про плани принца захопити тебе в полон, він почав будувати власні плани. Сумніваюсь, що він знає, наскільки змінилися плани принца, але плани короля точно немає.

На мої плечі ніби ліг важкий тягар.

- Він хотів використати мене, щоб відправити послання. Маю сумнів, що я стала б живим посланням. Тож я знаю.

— Значить, ти мусиш знати, що коли Кастил — наш принц, — вольвен понизив голос, — то Валін, його батько, — наш король.

- Я знаю, - повторила я, почепивши на обличчя посмішку.

- Знаєш?

Я знову кивнула, хоч тяжкість посилювалася.

- Вам треба відпочивати. Принаймні поки Талія не підтвердить, що ви здорові.

Літній вольвен неохоче здався. Попрощавшись, я побрела краєм імпровізованого лазарета, розглядаючи поле та прапори з атлантіанським гербом.

Я відчувала на собі погляди.

Відчувала весь час, поки йшла полем.

Але при всьому болі, що розносилася довкола, я не дозволила собі відчути щось крім страждань.

"Але вони тебе не обирали".

Слова вольвена знову й знову лунали в голові. Я скривилася і відвернулася від поля.

Для мене не стало несподіванкою те, що вольвен сказав про короля, і його завуальоване застереження щодо того, кому належить відданість атлантіанців.

У глибині душі це вже зрозуміла. Зрозуміла ще до того, як усі почули безглузду заяву герцогині Тірман, ніби я – онука королеви Ілеани. Королева – Піднесена. Я їй не рідна, і я не народжена від плоті та вогню – хоч би що це означало.

Але я не така, як інші емпати. Навіть якщо я походжу від них, це викликає у людей більше страху, аніж поваги. В Атлантії я не матиму багато прихильників. Їх і тут майже нема.

Кастил – принц Атлантії, його люблять та поважають. Це абсолютно очевидно. Але я не чула, щоб хтось погано відгукувався про його батька чи матір, їх люблять так само, як і його. Кастил – принц, але його батько – король, і якщо він захоче відправити мене мертвою як послання, народ його підтримає. Не знаю, чи змінить щось обручку або шлюбний відбиток, якщо нічого не змінило те, що я боролася і вбивала за народ Атлантії.

І Кастіл... він має це знати. Він завжди це знав.

* * *

Я сиділа із заплученими очима в теплій мильній воді, обхопивши ноги руками і притиснувши коліна до грудей. Згадувала теплий пісок під ногами і вагу маминої та татової рук у моїй. Згадувала безтурботну посмішку Єна, що втік уперед, сміх мами і те, як батько дивився на неї, наче...

Ніби він не чув нічого прекраснішого за її сміх.

Кути моїх губ поповзли вгору. Ці спогади пом'якшили холод, який повернувся, коли я прийшла до фортеці. Як я й підозрювала, мене почало переслідувати те, що наговорила герцогиня, і думки про Тоні. А ще тривоги про плани короля та відданість атлантіанців своєму правителю.

Двері ванної кімнати тихо клацнули, і я розплющила очі. До аромату лимонного мила додалися запахи насичених спецій та свіжої хвої. Кастил опустився навколійки поряд зі мною. Його волосся було вологим, а одяг – чистою, не забрудненою кров'ю. Поняття не маю, де і коли він вимився. Я не бачила його з того часу, як він поїхав із молодим соліським солдатом.

– Привіт, – тихо сказав Кастил, окинувши поглядом моє обличчя та затримавшись на синці, який я отримала у бою.

– Привіт, – прошепотіла я.

Куточок його губ зігнувся вгору, і в мене потеплішали щоки. Я прочистила горло.

– Все добре? Із солдатом?

Він кивнув головою.

– Він уже на шляху до Біломості.

Кастил узяв пасма мого мокрого волосся і перекинув через плече, оголивши мітку від укусу на шії.

Клянусь, його усмішка стала ширшою.

– Я мушу тебе подякувати.

Я міцніше стиснула ноги.

– За що?

– Ти цілий день лікувала тих, кого могла, і полегшувала біль тим, кого вилікувати не могла. – Янтарні очі зазирали у мої. – Дякую.

Я проковтнула.

– Я просто робила що могла, що зробив би будь-хто з моїми здібностями. – Принаймні я на це сподіваюся. – Дехто не дозволив до них доторкнутися.

Його пальці ковзали по моїй мокрій спині.

– Ці деякі – ідіоти.

– Це твій народ.

– Наш народ, – м'яко поправив він.

Дихання перехопило. До мене дійшло, що вони та мій народ теж, подобається їм це чи ні. Я відчула укол паніки та тривоги.

– Мені... мені шкода Елайджу та всіх інших. Він мені подобався, а Магда була така мила. Вони були твоїми друзями.

Він опустил вії і різко видихнув.

– Я знав Елайджу, коли він був ще хлопчиком, як не дивно це звучить, оскільки я виглядаю молодшим за нього. Він усвідомлював ризик, і я знаю, що він дав відсіч. Вони всі дали відсіч, але він такого не заслуговував. І ніхто із них.

– Ні, не заслуговували, – тихо погодилася я.

– Треба було змусити їх усіх поїхати. Ризикуючи привернути увагу. Треба було...

– Ти зробив усе, що міг. Деякі з тих людей не могли виїхати через рани, і ніхто не був готовий вирушити негайно, – заперечила я. – Те, що сталося, – не твоя вина.

Кастіл нічого не сказав.

– Ти ж сам знаєш? Це піднесені. Винні вони, а не ти.

Він повільно кивнув головою.

– Знаю.

– Правда?

Кастіл проковтнув і знову кивнув, але я не впевнена, що він справді так вважає.

– Коли я повернувся до Межі Спеси, мені розповіли щось дивне.

– Я майже боюся питати.

Він коротко посміхнувся.

– Пам'ятаєш, як під час битви з'явилися вольвени?

– Хіба можна таке забути?

– Радий, що пам'ятаєш, бо саме тоді ти піднесла кинджал до горла...

– Я намагалася врятувати тебе та людей, – нагадала я. – Ми з цим уже розібралися.

– Так, але Кієран сказав, що чув, як ти його кличеш. Сказав, що інші вольвени теж відчували це і повернули до нас. Джаспер це підтвердив. Він сказав те саме.

– Я не кликала. Як таке сталося? – Я проковтнула. – Тоді я багато чого відчувала. Відчувала... не знаю... ніби я ось-ось втратить контроль над собою. Але як таке взагалі можливе?

– Не знаю, Поппі. Я ніколи не бачив нічого подібного. Не знаю, як вони могли вловити щось від тебе. – Кастил потягнув пасмо мого мокрого волосся і розкинув на моєму голому плечі. – Вони також не розуміють. Я їх щойно питаю. Обидва сказали, що відчували, як ти їх кличеш – кличеш на допомогу.

Я вкрилася гусячою шкірою.

– Делано. О боги...

– Що?

– У Новому Пристанищі, коли я сиділа під замком, він раптом увірвався в кімнату і присягався, що чув мій поклик. Але я його не кликала.

Брови Кастіла піднялися.

– Тоді щось сталося? Якщо так і мені нічого не сказали.

– Нічого не трапилося. Я була в сказі сердилася на тебе, бо ти мене замкнув. Делано сказав, що, мабуть, це вітер, і я забула той випадок.

Кастил узяв інше пасмо волосся.

– Дивно.

Я дивилася на нього.

– І це все, що ти можеш сказати, що вони почули мій поклик? Що це дивно?

– Ну, "дивно" означає "дивно" або "незвичайно" ...

– Я знаю, що означає це слово, – перебила я. – Це ще одна здатність емпатів?

Він упіймав мій погляд.

– Ніколи не чув, щоб емпати були на таке здатні.

У мене впало серце.

– Так само, як світитися сріблом чи вміти зцілювати...

– Можливо, ти походиш із двох кривих ліній, – відрізав він. – Ми вже говорили про це. Це можливо. Ймовірніше, ніж те, що королева Ілеана – моя бабуся. Я не знаю, що думати про цей поклик, але що, якщо це ще одна здатність емпатів? Люди можуть проектувати біль та страх. Що, якщо я робила саме це, а вольвени якось змогли вловити? Схоже, у цьому поясненні є сенс.

– Що ми тепер робитимемо? – Запитала я.

– Прямо зараз? У цей момент? – Він лукаво посміхнувся, окинувши поглядом те, що було на увазі, хоча найцікавіші частини ховалися під водою. – У мене стільки ідей.

– Я говорю не про це, – заперчила я, хоча зраділа, що з його очей зник похмурий вираз.

– Знаю, але я відволікся. Це не моя вина. Ти гола.

– Тобі нічого не видно.

– Того, що видно, цілком достатньо. – Кастил нахилився і поклав руки на краї ванни. – Дуже сильно відволікає.

– Схоже, це твоя проблема, а не моя, – зауважила я.

Він засміявся і, нахиливши голову, поцілував ділянку мого коліна, не прикриту руками.

– Завтра ми вирушаємо до Атлантиї. Атлантианське військо залишиться тут на випадок, якщо ті, що вознеслися, приймуть невірне рішення. Межа Спеси буде під захистом.

У мене в грудях щось ухнуло.

– Так скоро?

– Ми вже були б там, якби все пішло як планувалося. – Він відкинувся назад. – Ми одружені, але ти ще не коронована. Нам потрібна коронація.

Я пожувала нижню губу.

– Наскільки я зрозуміла, коронація надає офіційного статусу, але що це змінить насправді? Твій... – Я на мить заплющила очі. – Наш народ, як і раніше, мені не довіряє і мене не любить. А у твого батька, як і раніше, є на мене плани, адже так?

Він насупив брови.

– Плани мого батька змінилися.

– А якщо ні?

Мить Кастил пильно дивився на мене.

- Тобі хтось щось сказав?
Не бажаючи завдавати неприємностей літньому вольвену, я злегка похитала головою.
– Просто... я знаю, що багато хто мене не приймає, навіть після весілля та минулої ночі. Ти – принц і таке інше. Але він – король...
- Ти кажеш як Аластир, - перебив Кастіл. – Якби він не залишився в Атлантії, я вирішив би, що він знову тебе накрутив.
- Це не Аластир. Але він теж так говорив і мав рацію. Я знаю, ти хотів одружитися зі мною частково для того, щоб забезпечити захист...
- Спочатку, Поппі. І лише тому, що переконав себе: причина у цьому. Але то була не єдина причина. Прагнення звільнити брата чи запобігти війні теж були основними причинами. Я хотів тебе і хотів знайти спосіб утримати тебе.
У відповідь на його слова моє серце знову стислося, але тепер уже зовсім інакше.
– Я твоя, – прошепотіла я те, що вже говорила в екіпажі.
– Знаю. - Він не відводив від мене погляду. – І ніхто, навіть мій батько чи мати цього не змінить. Я вію йому.
Щоправда вірю.
- Тобі ніхто не завдасть шкоди, - пообіцяв він. – Я цього не допущу.
- Я теж.
Кастіл усміхнувся, і з'явилися обидві ямочки.
– Знаю. Ідемо. - Він підвівся і потягся за рушником. - Якщо ти тут залишишся ще ненадовго, у тебе відростуть плавці.
– Як у серени?
Він посміхнувся.
- Як у серени.
Я не рушила з місця.
- Я тобі збрехала.
Кастіл вигнув брову.
- Про що?
— Ти питав, чи сказала мені герцогиня щось перед тим, як я її вбила, і я відповіла «ні». Це була брехня. Минула мить.
- І що вона сказала?
– Я... я запитала її про мого брата та про твого. Вона відповіла, що вони разом, але більше про них нічого не сказала.
Кастіл знову опустився навколішки поруч із ванною.
- Вона розповіла, що Тоні стане достроково піднесеною і що це, можливо, вже сталося. Вона сказала, що королева знає, як я люблю Тоні, і вирішила, що мені буде комфортно, якщо вона опиниться в столиці, коли я повернуся додому.
– Боги. – Кастіл нахилився і обхопив долонями мою потилицю. - Поппі, ти не знаєш, чи це правда. Хоч щось із цього. Твій брат. Мій. Тоні. Вона...
- Вона сказала, що королева зрадіє, коли дізнається, що ми одружені. Що якби вона про це знала, нічого минулої ночі не знадобилося б.
Кастіл завмер.
- Вона сказала, я досягла того, що так і не вдалося королеві. Що взяла Атлантію.
- Поппі, в цьому немає сенсу.
– Знаю. Як і в тому, що королева, за словами герцогині, моя бабуса. У цьому взагалі немає жодного сенсу. Це настільки неправдоподібно, що я... я не можу не думати, чи нема тут правди?

Розділ 42

Ми їхали на схід, до Атлантії, під безхмарним блакитним небом.
З нами вирушили люди Аластира, хоча він сам не повернувся до Межі Спеси. Крім Данте, вони втратили ще кількох людей, але наша група збільшилася втричі, якщо не більше. До нас приєднався Джаспер та ще кілька вольвенів, які вирішили повернутися до Атлантії. Вонетта залишилася в Межі Спеси, але пообіцяла, що ми скоро побачимося, тому що вона приїде до дня народження матері і очікуваної появи братика чи сестрички. Голі рівнини, що простягаються по обидва боки від густих гаїв, змінилися полями високих очеретів з крихітними білими квіточками. Поруч із нами у вигляді вольвена біг Беккет. Він ніби підживлювався енергією з якогось невичерпного джерела, і я йому заздрила. Він йшов уперед, зникаючи в траві, а через кілька секунд знову вискакував поряд з нами, але намагався не надто віддалятися від нас – точніше, від Кастіла. Я вирішила, що він тримається поблизу Кастіла, і була рада, що не відчуваю страху від нього – і ні від кого з наших супутників.

Але всі їхали мовчки, навіть Кастил, і на те були причини. Серед нас немає нікого, хто не втратив близьких або у битві, або у Новому Притулку.

Я не можу думати про Елайджа, про Магду та її ненароджену дитину. Ні про когось із них. Не можу думати про тих, чий імена додадуться до стін підземних залів.

Але я знаю, що Кастил про них думає. Знаю, що вчора ввечері він кілька разів заговірив саме тому, а не через тему нашої розмови. Він сумує за Елайджем. Сумує за ним і всім іншим. І вважає, що підвів їх.

Невеселі роздуми. До того ж я не виспалася: до мене знову з'явилися кошмари про ніч нападу Охочих. Я прокинулася, охрипнувши від крику і ловлячи ротом повітря. Кастил був поруч, але коли я знову занурилася в сон, мене знову наздогнали жахіття тієї ночі.

Наступ на наступній ночі я чекала без радості.

Сонце стояло високо, коли я зрозуміла, що переді мною не затягнутий хмарами обрій. Я випросталася, вчепившись у сідло. Із сірої маси почали проступати темно-зелені ділянки. Це туман. Гори огортає туман, такий густий, що з відстані багатьох миль я прийняла його за хмари.

– Бачиш їх? – Запитав Кастил. – Гори Скотос?

Серце забилося сильніше. Я кивнула.

– Який густий туман. Якщо він такий удень, то що буде вночі?

– Коли ми під'їдемо до підніжжя гір, він трохи розсіється. – Я потяглася вперед, рука Кастила надійно тримала мене за талію. – Але вночі... вночі туман дуже щільний.

Я зіщулилася. Гори дедалі більше проступали з туману: тут скелі, там група дерев.

– Як війську вдалося пройти крізь туман? – Я глянула на Кієрана. – Ви швидко дісталися.

– Нам дозволили боги, – відповів він, і я підняла брови. – Туман пощадив нас. Вночі він розсіювався так, що ми змогли йти далі.

Я притулилася спиною до Кастила, сподіваючись, що боги дозволять пройти нам.

Надія тут же луснула, як міхур, коли Кастил сказав:

– Для туманів, що залишають Атлантию, ніколи не буває таким густим, як для тих, хто вступає до неї.

– Чудово, – пробурмотіла я.

– Нам пощастило, що гори Скотос зовсім не такі великі, як хребти, що лежать за ними, – зауважив Нейлл, що їде поряд з Джаспером.

– А чи є гори ще більше?

Наскільки я знаю, гори Скотос – найбільші у Солісі.

Атлантіанець кивнув головою.

– У тому місці, де ми їх перетинатимемо, у нас на це піде менше одного дня. Хоча через деякі вершини слід перевалювати кілька днів. – Він подерся в сідлі. – Але в Атлантиї є гори, які підносяться так високо, що не видно вершин. Ці вершини настільки високі, що підбиратися на них потрібно кілька тижнів. І там, нагорі, навіть атлантіанцю важко дихати.

Щупальці туману почали розповзатися між чагарниками очерету, утворюючи над ними хмарки.

Беккет кинувся вперед, і за мить його проковтнув туман. Різко втягнувши повітря, я подалася вперед і потяглася за кинджалом.

– З ним все добре. – Кастил поклав руку поверх моєї і м'яко знизав. – Бачиш? Он він.

Але моє серце не сповільнилося, коли з туману з'явилася темна кудлата голова. Вольвен важко дихав від захоплення, висунувши мову.

– Ти впевнений, що тут немає Спраглих? – Запитала я.

Відповів Еміль, що їхав трохи попереду:

– З часів війни їх не буває так далеко на сході.

Я все одно залишалася насторожі, коли ми наблизилися до покриву туману, в якому виднілися лише невиразні обриси. М'язи напружилися, всі інстинкти кричали схопити поводи і зупинити Сетті. Може нам не вдасться пройти через туман. Хто знає, що чекає з іншого боку? І що, якщо вони помиляються щодо Бажаючих? Джаспер з Емілем зникли в стіні туману, і мені побігли мурашки. У горлі зароджувався крик. У густій сірувато-білій імлі розчинився Делано. Я втиснулася спиною в Кастила.

Він змусив Сетті сповільнити крок.

– Коли я вперше побачив стіну туману з іншого боку, я відмовився йти крізь нього. Не через Бажаючих – я ще не знав, що вони приходять із туманом. Я боявся, що, коли ми дійдемо до краю королівства, далі нічого не буде. – Рука Кастила охоплювала мене сталеву стрічкою. – Знаю, це звучить безглуздо, але я був дуже молодий, після мого Відбору минуло менше року. Кієран теж боявся йти крізь туман.

Я глянула праворуч, де їхав Кієран. Після всього, що я дізналася, все одно важко уявити, що хтось із них може чогось боятися.

– Першим пішов Малик, – продовжив Кастил, повільно та заспокійливо поглажуючи мою талію. Я опустила погляд і наткнулася на його золоту обручку. – На мить мені здалося, що брата я більше не побачу, але він повернувся. Сказав, що з іншого боку немає нічого, крім трави та неба.

– Спочатку він сказав не це, – втрутився Кієран. – Малик заявив, що на іншому боці розгулюють триголові велетні.

– Він так сказав?

Кастил засміявся.

- Так, так і сказав. Ми йому вірили, поки він не розреготався. Негідник зігнувся навпіл від сміху. У його тоні пролунала ніжність. Він так рідко говорить про брата без смутку та гніву.

- Ми пройдемо крізь туман лише за кілька секунд. Обіцяю.

У туман в'їхав Нейл, і я різко кивнула.

- Якщо на іншому боці опиняться триголові велетні, я дуже розсерджуся на вас обох.

- Якщо нас чекають триголові велетні, твій гнів буде найменшою з наших проблем, – весело відповів Кастіл.

- Готова?

Не зовсім. Але я відповіла:

- Так.

Коли від маси туману, що швидко наближалася, до нас простяглася напівпрозора хмарка, я сіпнулася, борючись із спонуканням заплющити очі. Щок торкнувся холод. Сетті тихо заржав, коли туман заклубився навколо його ніг, а потім огорнув нас. Я нічого не бачу. Нічого, окрім густого, молочно-білого повітря. Усередині завирувала паніка.

Кастіл за мою спиною ворухнувся і притис губи до мого вуха.

- Думай про те, що я можу з тобою зробити, – прошепотів він, його рука з талії перемістилася на стегно і з хижою грацією вирушила вище. – Про те, чого ніхто не побачить. Навіть ти.

Його пальці затанцювали на мені, і цього разу у мене перехопило подих з зовсім іншої причини. Я напружилася, м'язи внизу живота стиснулися у відповідь, а голова відкинулася набік. Я відкрила рота, але забула, що хотіла сказати, коли Кастіл схопив зубами мою нижню губу.

Він повільно прибрав зуби, але губи залишалися там же, на моїх, теплих і твердих.

- У мене стільки ідей.

Серце завмерло, по всьому тілу пробіг трепет. Представила деякі з його ідей – і якусь мить взагалі ні про що не думала. Видихнула тихий стогін, що розчинився в тумані.

- Тепер можеш розплющити очі, – прошепотів Кастіл мені в губи.

Я навіть не усвідомлювала, що вони закриті, але тепер зрозуміла, навіщо він усе це говорив та робив. Він хотів відволікти, і це спрацювало, швидко поклавши край паніці, що наростає.

- Дякую, – тихо сказала я.

Його рука повернулася на бік і стиснула мене. Він випростався за мою спиною, а я розплющила очі і ...

І побачила, що від туману залишилися лише легкі клапті навколо порослих мохом скель і ніг коней, що чекають. Я заморгала. Перед нами сидів Беккет, підмітаючи хвостом землю та розганяючи туман.

Закинувши голову, він дивився нагору. Я простежила за його поглядом і ахнула.

Золото.

Блискуче золоте листя купалося в сонячних променях, що проникли крізь туман.

- Гарно, правда? - Запитав Делано, дивлячись вгору.

- Так. – Я із захопленням розглядала золоті дерева. - Ніколи не бачила нічого подібного.

Навіть коли восени листя в Масадонії змінювало колір, жовтизна все одно була приглушеною. Це ж листя сяє чистим золотом.

- Що це за дерева?

- Дерева Ейос, – відповів Кастіл, згадавши богиню кохання, родючості та краси. Кращої назви і не вигадати. - Після того, як вона заснула тут, глибоко під землею, вони вирости біля підніжжя гір і всюди на хребті Скотос.

Я глянула на Кастіла.

- Вона тут спить?

Він зустрів мій погляд. Його очі були лише на один тон темніші за листя.

- Так.

- Дехто вважає, що вона спить під найвищою вершиною, – сказав Джаспер, і я перевела на нього широко розплющені очі. – Там дерева Ейос цвітуть так пишно, що їх видно від покоїв Ніктоса.

- Покоїв... Ніктоса? – перепитала я.

- Це храм одразу за Стовпами, – пояснив Еміль. - Дуже красивий. Ти маєш там побувати.

- Він там спить? - Запитала я.

Еміль з усмішкою похитав головою.

- Ніхто не знає, де спить Ніктос.

- О, – прошепотіла я.

- Нам треба їхати далі і розділитись на маленькі групи, – обірвав Кастіл. – Кієран поїде з нами. Беккет, тобі потрібно прийняти людську подобу, ти поїдеш з Делано і Нейллом.

Вольвен поскакав у туман, від чого кінч Нейлла встав дибки. Він повернувся до Кастіла і звів очі до неба.

— Тобі не завадить практика на випадок, якщо вирішиш розсудитись і мати дітей, — сказав Кастіл, і я вловила в його словах посмішку.

Нейл мав такий вигляд, ніби він зараз звалиться з коня.

Джаспер повернув свого коня до нас і посміхнувся.

- Я чув, що той, кому довелося хоч один вечір доглядати Беккета, потім зарікається мати дітей.

- Боги, - сказав Нейлл.

Беккет раптом злетів у повітря за... золотим листом, що потрапив йому на очі.

Квентін похитав головою, дивлячись на друга.

- Ви ще не бачили, як він ловить метеликів.

- І не хочу бачити, - зітхнув Нейлл.

— Зустрінемося біля Золотої скелі, — сказав Кастіл. - Пам'ятайте: не можна ходити поодиночі. Тримайтеся разом, але не більше ніж по трое.

Він повернувся до Беккета, який нарешті сів.

— Нічого не дослідити. Не відповідати на жодний поклик.

Усередині все перекинулося. Невже Кастіл має на увазі поклик, який вольвени нібито почули від мене?

— Сподіваюся побачити всіх біля Золотої скелі цілими й здоровими, — продовжив Кастіл, і в мене по спині пробіг холодок. - Будьте уважні.

Йому закивали, і група почала розділятися. Беккет пішов з Нейллом і Делано, який сказав:

- Я простежу, щоб він звернувся.

Квентін залишився з Джаспером та Емілем, але, перш ніж вони поїхали праворуч, Джаспер наблизився до нас і потис руку Кастілу.

- Будь обережний, Касе. Тебе не було вдома надто довго, і ти зараз надто близько, щоб не доїхати.

- Тобі нема чого боятися, - голос Кастіла пом'якшав.

Джаспер кивнув головою і переключив увагу на мене.

- Тримайся до них ближче, Пенеллафе. Магія у цих горах може виводити з рівноваги. Довіряй їм, але остерігайся довіряти власним очам та вухам.

Із цими прощальними словами він від'їхав. За ним пройшов зблідлий і притихлий Квентін.

Я озирнулася через плече на Кастілу.

- Що можуть створити ці гори?

- Нічого, - він спонукав Сетті, - поки ти їм цього не дозволиш.

* * *

Було тихо.

Кастіл і Кієран мовчали. Густий мох на стежці приглушував стукіт кінських копит. Не чути ні співу птахів, ні шурхіт тварин, ні шелесту вітру в золотих кронах над головою. Ми піднімалися в гори, і здавалося, що температура з кожною годиною падає ще на кілька градусів. Довелося надіти важкий плащ, про який я й думати забула в Межі Спеси. Невдовзі від холоду почало пощипувати щоки. Незадовго до цього Кастіл накинув мені на голову капюшон і натягнув навколо мене половинки свого плаща. Ми продовжили шлях у моторошній тиші, серед неприродної краси гір. На деревах мерехтіло золоте листя, золоті плями всіяли мох і блищали на корі, нагадавши мені кривавий ліс.

Надто скоро сонячні промені, що просочуються крізь листя, потьмяніли, а туман почав згущуватися, огортаючи мох. Ми продовжували вибиратися в гори. Туман підвівся, закрутився навколо наших ніг, а потім дістав до пояса. Останній промінь сонця згас, але ми їхали далі і зробили привал за кілька годин, коли туман огорнув нас повністю.

Кастіл зупинив Сетті і озирнувся. Поняття не маю, що він виглядає, — я не бачу нічого, окрім білого туману.

— Схоже, це місце не гірше за інших. - Його дихання виривалося хмарию. Він повернувся до Кієрана. - А ти як думаєш?

Обриси вольвена слабо виднілися в тумані.

— Ми напевно вже вилізли на вершину, тож це місце зійде.

Чи зійде?

- Звідки ти знаєш, що ми піднялися на вершину?

— Інакше ми нічого не бачили б навіть у парі дюймів перед собою, — відповів Кієран і спішився, потривоживши туман.

Я насупилась. Вони можуть бачити тут далі, ніж на пару дюймів?

Кастіл передав мені повід.

- Потримай. Я зілізу і відведу вас до дерева.

Я взяла повід, гадаючи, про яке дерево він говорить. Кастіл зіскочив з Сетті, на мить затьмарила навколо нього і ніби проковтнула. Моє серце забилося об ребра. Обличчя Кастіла виступило з туману: він підійшов спереду до коня і, взявши його за недоуздок, повів нас крізь холодне повітря, що клубилося.

Зупинившись, він забрав у мене повід і тихо заговорив із Сетті. Я розібрала щось про моркву та городні трави, а потім Кастіл ступив до мене.

Він підняв руки до моїх боків, а я схопила його за передпліччя і нахилилася назад, перекидаючи ногу через сидло. Він допоміг спуститися, взяв мене за руку, зняв з коня велику сумку та згорнуті ковдри.

- Так і буде? - Запитала я, коли Кастіл повів мене. Дуже неприємно йти наосліп. - Всю ніч?

- Так, але ти звикнеш.

— Навряд це можливо.

— Що щодо цього місця? - пролунав звідкись голос Кієрана. — Земля досить рівна.

— Чудово, — відповів Кастіл.

Схоже, він точно знає, де Кієран, бо за кілька секунд той з'явився з туману.

Кастіл випустив мою руку, і я мало не потяглася за нею назад. Я обернулася, але нічого не змогла розгледіти.

- Як ти думаєш, із Сетті все буде добре?

- З ним усе буде гаразд.

Кастил опустився навколішки і запалив ліхтар, який трохи розігнав туман.

- Я дам йому поїсти і накрию ковдрою. Він, мабуть, засне ще раніше за нас.

Не уявляю, як сьогодні спатиму. Кривавий ліс раптом здався розкішним притулком.

Загорівся ще один ліхтар – у руках Кієрана.

- Піду зберу гілок.

Кастил підняв голову.

- Не заходь далеко.

- Так, сер, - обізвався Кієран із зайвим ентузіазмом.

Я стежила за жовтим свіченням його ліхтаря, доки воно не зникло.

- Чому у цих горах немає тварин?

- Вони відчують магію та намагаються триматися подалі.

Кастил розстелив щільну парусину, яка не дасть просочуватися з землі холоду та волозі. Потім кинув зверху ковдру, трохи розігнавши туман.

- Ось.

Я не рушила з місця. Він узяв мене за руку в рукавичці і потяг униз, посадивши перед собою.

- Я займуся Сетті і скоро повернуся, добре?

Я кивнула. Кастил підвівся, і я звернула увагу, що він залишив мені єдине джерело світла.

- Тобі хіба не потрібен ліхтар?

- Ні. - Він почав повертатися, але зупинився. - Не піддавайся допитливості. Залишайся на місці. Будь ласка.

- Не турбуйся, я не блукатиму.

Я й справді нікуди не пішла, коли Кастил вирушив нагодувати Сетті і влаштувати його на ніч.

Натомість я підняла руку і помахала крізь щупальця туману. Туман розвіявся, але відразу просочився назад, почав танцювати і закручуватися навколо пальця, на якому я носу кільце. Здавалося, він живий і взаємодіє з моїми жестами, а не просто хитається від них. Я примружилася, а кільце туману обвило лівий рукав мого плаща. Я відсмикнула руку, туман відскочив і зупинився у футі від мене, наче чогось чекаючи.

Прикусивши губу, простягла йому руку. Туман запульсував і повільно розширився, випустивши цівки, схожі на примарні пальці. Ця рука притулилася до моєї лівої долоні.

Я ахнула і відсмикнула руку. Туман відповів так само, передражнивши мій рух.

- Чим це ти займаєшся? – порушив тишу голос Кастіла.

Туман, схоже, злякався більше, ніж я, і розвіявся.

І тут до мене дійшло.

- Це ж не звичайний туман? Він магічний.

- Так, - відповів Кастіл. - А ти тут щось робила, так?

Я здивовано похитала головою і вимовила:

- Ні...

Магія рушила на голос Кастіла. Я встала навколішки і потяглася до туману, зачепивши його лише кінчиками пальців. Він захитався. Я скинула брови.

- Кієран сказав, що тутешня магія пов'язана з богами. Як таке можливе, якщо вони сплять?

- Якщо дуже коротко викласти найзаплутанішу причину: хоча боги сплять, вони однаково певною мірою зберігають свідомість. Ти вже знаєш.

Так я знаю.

- Вони створили туман, щоб захищати Стови Атлантиї, - пояснив він, і туман повернувся до нього, наче слухаючи. - По суті, це їхнє продовження – або, принаймні, продовження їхньої волі.

Є щось надзвичайно химерне в тому, що тебе оточує частина богів.

- А як виглядають Стови Атлантиї?

- Ти їх завтра побачиш.

- Але...

- Кажуть, терпіння – чеснота.

- Хтось заслуговує на кулак в обличчя, - пробурмотіла я, але замовкла.

Як би мене це не обурювало, Кастіл має рацію. Я зрештою звикла до туману – чи, точніше, до магії. Хоча... цікаво, якщо туман – продовження волі богів, чому його появу викликають атлантияни? Знову ж таки, він дозволив пройти війську.

Однак військо залишало Атлантию, а не вступало в неї.

Кастіл повернувся, Кієран теж. Вони розвели невелике багаття, відігнавши найгустіші клуби магії. Я справила потребу неподалік Кастіла. Не хотілося б таке повторювати, і жодна близькість та відкритість цього не змінять. Ми поїли біля багаття. І тільки потім, коли Кієран розтягнувся на розкладений Кастилом парусині, я уважніше придивилася до спального місця.

Там лежало поряд три ковдри, і вони перехльостувалися. Витріщивши очі, я дивилася на два місця поряд з Кієраном.

- Ми тут спатимемо? – обурилася я. – Утрюх?

- Я все думав, коли вона це помітить, - сказав Кієран.

По його грудях ковзнув туман. Я примружилася.

– То вже треба спати втрюх... так близько?

- А тобі треба говорити так, ніби ми збираємося не лише спати? - Запитав Кастил.

Я метнула на нього погляд, і він посміхнувся.

– Я хотів сказати, що ми просто спатимемо пліч-о-пліч. - Він відкинувся назад, спершись на одну руку, і на його щоці з'явилася ямочка. – Хіба що ти маєш інші ідеї. Якщо так, то мені дуже цікаво дізнатися, жінко.

Я подивилася на нього. Здавалося, туман довкола нас застиг.

– Що? Просто я дуже цікавий.

- Ти забув, що я озброєна? - М'яко запитала я.

- Подумуєш пустити в хід зброю? - При світлі багаття я розгледіла обидві ямочки. - Якщо так, то Кієрану буде дуже незручно спати.

Я відразу згадала про Приєднання, і, судячи з веселоців на обличчі Кастіла, він знав, куди зайшли мої думки.

– Або... цікаво, – відповів вольвен.

– Я приріжу вас обох, – прогарчала я.

Туман полетів геть.

— А от тепер я дуже... заінтригований, — відповів Кастил і зі сміхом поплескав місце поряд із собою. – Вночі стане ще холодніше, ніж було у Кривавому лісі. Десь за годину ти будеш рада теплу тіла.

Це дуже малоімовірно.

— Між іншим, це єдине, що ми пропонуємо сьогодні вночі, — додав Кастил, і глузування зникло з його погляду.

Кієран пирхнув, і я відчула на язиці смак цукру – веселощі.

– Ага. Не хочу, щоби мені відірвали голову.

– Сумніваюся, що таке станеться, – буркнула я.

Кастил схопив мене за руку і потягнув до себе. Я не стала чинити опір. Нехай умови для сну не дуже зручні, але Кастил ... він мій чоловік.

А Кієрану довелося побувати з нами і в більш незручних ситуаціях.

Наприклад, коли він бачив мене голою у ванні – ми тоді були ледь знайомі.

Або коли почув мій крик, а увірвавшись до нас із Кастилом, виявив, що я кричала не від страху чи болю.

Або коли треба було нагодувати Кастіла.

Я наказала собі припинити думати про все це. Кастил накрив нас ковдрою і ліг поруч зі мною. Між нами трьома залишався простір. Небагато - дюйм або близько того, і я дуже сподіваюся, що так буде всю ніч.

А ще сподіваюся, що Кастил збрехав, коли казав, ніби Кієран брикається уві сні.

Я хотіла повернутися до Кастіла. Мені... подобалося використовувати його як подушку. Гаразд. Мені просто подобалося бути ближче до нього, але він лежав на спині і справді поведився пристойно, тому я залишилася на місці, дивлячись на туман, що хвилями плив над нами. Через пару хвилин я повернула голову, і туман ніби зробив те саме, схилившись у той же бік.

Зирнула на Кастіла. Здається, його очі заплющені. Подивилася на Кієрана – схоже, і в нього також. Невже вони вже сплять? Я висунула руку з-під ковдри і підняла кілька дюймів. Туман опустився і, як і раніше, виструнчився, утворюючи примарні пальці.

- Що ти робиш? - Запитав Кастил.

Туман розлетівся.

- Ти його налякав, - пробурчала я.

– Кого налякав?

– Туман... чи магію.

Кастил перекинувся на бік.

- Його не можна налякати. Це просто магія. Він не живий.

– А мені здається живим.

- Це зовсім безглуздо, - стомлено промовив Кієран.

– Він спілкується з вами, – наполягала я.

- Тобі здалося. - Він перекоотився, і його коліно зачепило мою ногу.

- Мені не здалося.

- Магія може зіграти злий жарт. - Кастил узяв мою руку і прибрав назад під ковдру. - Змусити думати, ніби ти бачиш те, чого нема.

Я насупилась.

- Тобі треба поспати, - сказав він. – Ранок настане надто скоро.

Але для мене недостатньо скоро.

Всі мовчали, і мої думки помчали геть. Я думала про Ренферна і про те, як хотіла б зробити щось більше, щось інше, щоб змінити його долю, долю Елайджі та інших. Чи знали Філіпс і Ладді, гвардієць і слідопит, які їхали з нами з Масадонії, правду про тих, що піднялися, або ж вони стали жертвами тихої війни? Як Рілан і... і Віктер. З ниючим серцем я спостерігала за тим, як наді мною повільно пливе туман. Я сумувала за Тоні і молилася, щоб її не піднесли. Потім мої думки перейшли до вольвен, які оточили нас під час битви. Невже це сталося через мене? Я щось проектувала, а вони просто відгукнулися?

Я знову глянула на Кієрана. Той лежав із заплющеними очима. Він справді думає, що це я їх покликала? Терпіти не можу такі моменти, коли сон не йде, а думки застрягають на речах, про які краще не думати. Я стала гнати ці думки геть, але тут мені дещо спало на думку.

— А під Кривавим лісом спить хтось із богів?

— Що? — сонно промимрив Кастил.

Я зрозуміла, що розбудила його, хоч мені нітрохи не було соромно. Я запитала.

— Напевно, це несподіване, що ти коли-небудь говорила, — пробурчав Кієран. — А я чув від тебе багато несподіваного.

— Наскільки мені відомо, під кривавим лісом немає жодних богів, — відповів Кастил із заплющеними очима. — Чого раптом ти про це подумала?

— Ці дерева нагадали мені Кривавий ліс. Хоча листя у них золоте, а не червоне.

Кастил хмикнув.

— А в цьому є сенс.

— Може, тобі, — пробурчав Кієран.

— А ви знаєте, де спить Пенеллаф? — Запитала я про богиню, чиє ім'я ношу.

Кієран зітхнув.

— Не тут, це я можу точно сказати.

На губах Кастіла заграла легка посмішка.

— Гадаю, вона спить під Великою бібліотекою у Карсодонії.

— Правда?

Кастил кивнув, і мені не сподобалася ідея, що богиня мудрості, вірності та обов'язку спить там, у самому серці володіння, що піднеслися.

— А Теон?

— Бог злагоди та війни та його сестра-близнюк Лейла спочивають під Стовпами Атлантиї.

Я відкрила рота.

— Будь ласка, не треба, — перебив Кієран.

— Чого не треба?

— Запитувати про кожного бога і богиню, бо це призведе до нових питань. Я просто знаю, що приведе. Я закотила очі.

— Вам слід заснути, як вони, ваша високість.

— Не називай мене так, — огризнулася я.

— Тоді спи, — наказав вольвен.

— Я не можу просто взяти та заснути! Я не така, як ви.

— Я можу тобі почитати, — запропонував Кастіл. — Якийсь щоденник, як і раніше, у мене. Там є глава, яка, я певен, тебе зацікавить. Міс Вілла спала за таких самих умов.

— Ні. Ні! — Я заплющила очі. — Немає необхідності.

— Впевнена?

Здається, Кастіл присунувся ближче. Його нога повністю притулилася до моєї.

— Так.

Він тихо засміявся, а я не наважилася вимовити жодного слова. З нього буде дістати цей проклятий щоденник і прочитати, з його надгострим атлантианським зором. Тож я просто лежала. Не знаю, скільки часу минуло, перш ніж я заснула, але це все ж таки трапилося. Мені раптом стало дуже спекотно. Якимось чином кожна частина мого тіла позбавилася гірського холоду. Кожна частина мене...

Потроху я усвідомила, чому мені так тепло та затишно. Уві сні я обернулася до Кастіла. Він лежить на спині, а я майже наполовину вилізла на нього. Моя голова лежить між його плечем і грудьми. Я закинула на нього одну ногу і прилипла всім тілом. А він обвів рукою моє плече.

Але спекотно було не лише тому. Щось гаряче притискалося до моєї спини. Тяжка рука лежала на талії, а нога була просунута між моїми.

Якщо я повернулася до Кастіла уві сні, то Кієран зробив те саме, наче Кастіл був для нас магнітом.

Серце застукотіло. Не знаю що робити. Розбудити їх? Відпихнути Кієрана? Але це їх потурбує, а я найменше хочу, щоб Кієран виявив... що ми всі троє збилися в купу.

Обидва неймовірно теплі, і в нашому положенні немає нічого гріховного. Ну, я розпростерлася на Кастилі не зовсім безневинно, але Кієран зробив те саме, що й будь-який інший на його місці. Уві сні він потягнувся до тепла, і я не можу його звинувачувати в цьому.

І рука моя лежала не зовсім безневинно: скандально низько на животі Кастіла. Я це знаю, бо відчуваю під долонею гудзики. Якщо я зсуну пальці хоч на дюйм нижче, сумніваюся, що він і далі спокійно спатиме. В голову полізли думки, які в цей момент зовсім непридатні: я згадувала, чим ми займалися в екіпажі... в спальні, в печері.

Подумки вдарила себе кулаком у горло і прибрала руку від вельми привабливої частини тіла Кастіла, намагаючись не помічати твердості внизу його живота і того, як його шкіра обпалює крізь одяг.

Рука Кастіла міцніше обхопила моє плече, притягуючи тісніше, і в мене збилося подих. Його рух потривожив і Кієрана - він заворушився за моєю спиною. Моє серце затремтіло, як спіймана пташка.

Струнка м'язова стегна прослизнула між моїх ніг і притулилася. Поняття не маю, Кастіл це чи Кієран.

У мене спалахнули тисячі думок і почуттів – так швидко і так багато, що я не змогла розібратися в них. Але жоден з них не прокинувся, тому я просто лежала, і думки потекли в іншому напрямку, не в тому, що робило наше спальне місце ще незручнішим. І не в сумному.

Я прикинулася.

Не так, як раніше з Кастилом. Я вдала, що мій брат, як і раніше, смертний, і Тоні теж. Що брат Кастила вільний, а ніяких, що піднеслися, немає. Прикинулася, що завтра я прибуду до королівства, яке з радістю прийме мене; до короля і королеви, які зустрінуть мене з розкритими обіймами. Прикинулася, що ми з Кастилом стоїмо на порозі спільного життя, довгого і щасливого, а не такого, що може закінчитися будь-якої хвилини. Прикинулася, що ми обоє старіємо, і що я завжди була досить безрозсудна і смілива, щоб дозволяти собі відчувати, пізнавати світ, жити без тіней минулого, що затьмарюють кожен мій вибір, і без невідомості майбутнього, що нависло над кожним моїм рішенням.

Що ми завжди існуємо в сьогодні і... живемо.

Зрештою, тепло, яке вони випромінювали, глибоке і рівне дихання обох, заколисували мене. Я знову помчала в обійми сну, куди мавив шепіт. Поклик. Ім'я.

- Поппі ...

Розділ 43

Мене з головою захлеснуло впізнавання - я дізналася про цей голос, який, як не намагалася, не могла виудити з глибин пам'яті.

Але це був його голос – голос мого батька кликав мене на ім'я.

Я розплющила очі. Туманна імла і... і золотисте світло ліхтаря, але я не прокинулася.

Я знову там, тієї ночі, що закінчилася кров'ю та криками.

- Поппі-квіточку, я знаю, що ти тут. Виходь, – кликав батько. - Іди до мене, Поппі-квіточку.

Із завмиранням серця я пішла на голос. Мої губи заворушилися, але мій голос виявився зовсім дитячим.

- Папа? Я тебе шукала.

— Ти знайшла мене, як завжди. - Тінь переді мною запульсувала і згустилася, набуваючи форми. Він був високий – вище за всіх, кого я знала. - Тобі не можна тут перебувати, моя дівчинко.

Я дивилася на нього, намагаючись розглянути обличчя.

- Тату, я хотіла піти з тобою. Я не боюся.

Але я боялася. Я тремтіла, і в мене хворів животик.

- Ти така смілива, але тобі тут не можна бути. - Він опустився навколішки, і очі - такі ж, як мої - заслонили весь світ переді мною. - Де твій брат?

- З тіткою, яка пече тістечка, але я хотіла бути з тобою і...

- Ти не можеш піти зі мною.

На мої плечі лягли холодні руки, і його обличчя ніби склалося зі шматочків. Квадратна щелепа, вкрита щетиною, що віросла за кілька днів. Мама називала її бородою і часто на неї скаржилася, але я помічала, як вона погладжує цю щетину, коли думає, що ми з Єном не бачимо. Прямий ніс. Темні брови. Очі кольору хвої.

- Ти маєш залишитися тут і доглянути за мамою та братом.

- Це вона? – пролунав із темряви ще один голос. Чужий, але не сказати, що зовсім незнайомий.

- Це моя дочка, - відповів тато, озирнувшись через плече. Він усміхнувся мені, але усмішка була якоюсь не такою. Надто натягнутою. - Вона не знає.

- Ясно, - відповів той самий голос, як і раніше знайомий.

Я не зрозуміла, що він має на увазі. Знала лише, що він збирався йти, а я цього не хотіла.

- Мила маленька квіточка. - Холодні руки торкнулися моїх щік. - Мила макова квіточка.

Тато нахилився і притулився губами до моєї маківки.

— Я люблю тебе більше, ніж усі зірки на небі.

Я задихнулася і відповіла:

— Я люблю тебе більше, ніж усіх риб у морі.

— Дівчинко моя.

Його відвернули крики ззовні.

— Кора? - Покликав він маму. Так її називав лише він.

Мама виплила з тіней, на її обличчі відбивався біль. Вона взяла мене за руку. Її рука теж була холодна.

- Тобі треба було знати, що вона знайде сюди дорогу. - Мама озирнулася, але я не бачила, куди вона дивиться. - Ти йому довіряєш?

— Так. Він поведе нас у безпечне місце.

Тато повернувся до мене.

- Залишайся з мамою, мала. - Такі холодні руки знову торкнулися мого обличчя. - Залишайся з нею і знайди брата. Я скоро за вами повернуся.

Проникнув туман, забрав тата і трохи розвіявся. Я чула його голос. Він щось казав, та я нічого не могла розібрати. Я пішла було за ним, бо знала: він не повернеться.

- Не дивись, Поппі. Не дивися туди, – почула я приглушений голос мами, яка тягла мене за руку. – Нам треба сховатися. Поспішаємо.

Я збентежено намагалася розглянути її. Вона вела мене через затягнуту туманом порожнечу.

– Я хочу до тата...

- Ш-ш. Ми повинні поводитися тихо. Ми повинні поводитися тихо, щоб тато знайшов нас.

Я поплила за нею і спіткнулася, коли мама зупинилася.

- Лізь туди, Поппі. Сиди там, тільки тихо-тихо, гаразд? Ти маєш мовчати як мишка, що б не сталося.

Зрозуміла?

Я похитала головою.

- Я хочу бути з тобою.

- Я буду тут. - Вона торкнулася мене вологими холодними руками. - Ти маєш бути великою дівчинкою і послухатися мене. Тобі треба сховатися.

Пролунав крик, від якого мама... на мить зникла.

- Відпусти, мале. Поппі, тобі треба сховатися.

Мати завмерла.

Час завмер. Ми дивилися одне на одного. Її шкіра потоншала, відкриваючи витончені кістки. Я відсахнулася...

– Пробач, – прошепотів голос.

Маму відірвали від мене. Я кинулася за нею, але було запізно. Не залишилося нічого, крім туману та її голосу, її слів.

- Як ти можеш?

- Мама? - Прошепотіла я, крокуючи вперед, не в змозі розібрати, що вона сказала.

Мила маленька квіточка,

Мила макова квіточка,

Його зірвеш, він кровоточить,

І не милий більше...

Мене вхопила під лікоть рука зі шкірою блідіша за мою, у червоних, як листя, плямах. Почувся гуркіт, наче тремтіли сухі кістки, і низький гуркіт наповнив повітря. Хтось тяг мене за руку, і його оточували тіні. Мене накрила його темрява - краї його чорного плаща, і я спіткнулася. Він теж був високий, але його обличчя було голосом, закутаним у вбрання.

Мені треба побачити його обличчя.

Мені потрібно...

Мене штовхнули назад до вереску та вою. І туман... він довкола мене і в мені. Туман почав розсуватися, а гуркіт прокотився землею у мене під ногами. І голос - голос, що звучить як золота нитка і дзвіночки, шепотів знову і знову: "стій, стій, стій".

Але я не можу зупинитись. Мені треба побачити його обличчя. Чоловік у темному пішов, як пам'ять, що просочилася крізь пальці. Я йшла слідом, бо це важливе. Це спогад. Із мамою був ще хтось. І він не хотів, щоб його бачили. Я брела вперед.

- Поппі!

Цей голос подівав як поштовх, як удар блискавки, і я розплющила очі.

Непроглядний туман переді мною клубився і вирував. У ньому виблискували золоті крапки.

– Далі не ходи, – прошепотів голос, такий чистий, що чути його майже нестерпно. - Тут ти не знайдеш того, що шукаєш.

– Стий.

Туман затвердів, набув форми і став золотішим. Він був високим. Вона була високою. Непокірні хвилі волосся кольору вогню. Обличчя розпливалося, але очі кольору розплавленого срібла пропалювали туман. Пропалювали мене.

- Іди додому. Візьми те, що тобі належить, і там ти знайдеш те, що шукаєш. Правду. Іди додому.

- Хто ти? - Прошепотіла я. – Хто?

Раптом мене схопили за талію і притягли назад, до теплих, твердих грудей. Мене огорнув аромат темних спецій та хвої, мої ноги підкосилися, і ми важко впали на землю.

- Поппі! Боги, Поппі!

Кастил посадив мене на коліна, притиснув долоню до моєї щоки. Він важко дихав, його груди швидко піднімалися і опадали, перед надто блідим обличчям пливли щупальця туману.

- Боги милостиві, Поппі, що ти робила?

– Я...

Я озирнулася, але не побачила нічого, крім густого туману та Кієрана. Він стояв над нами, дивлячись кудись за мою спину, і дихав так само важко, як і Кастіл. Я розгубилася.

- Що ти робила? - Наполегливо повторив Кастіл і струснув мене. Його хрипке дихання виривалося хмарами в холодне повітря. - Ти могла б... ти б розбилася, Поппі. Розбилася так, що я не міг би нічого виправити.

Я не зрозуміла, про що він говорить, але вигляд у нього... наляканий. Я ніколи його не бачила таким.

Широко розплющені очі світилися, навіть у тумані; всі риси обличчя загострилися.

Він притиснув до моїх щок руки в рукавичках.

- Я ж сказав, щоб ти нікуди не ходила.

– Я... я не ходила. Я спала... Мені снився сон. Я почула... почула, як мій батько покликав мене на ім'я...

- Проклятий туман, - прогарчав Кієран, сердито відмахуючись від білих клубів.

– Ні. Ні. То був сон, але він був справжній. Тобто це були шматочки тієї ночі, коли на нас напали Спрагли.

Наприкінці там був... хтось ще. - Я почала вириватися, але Кастіл не пустив. - Хтось у плащі, і він був там

тієї ночі. - Я звивалася в руках Кастіла. - Я намагалася роздивитись його обличчя. Якби я побачила його обличчя, я б його впізнала. Я просто...

Я розімкнула губи, дивлячись у нікуди. Не просто в порожнечу, де немає світла. Це прірва. Безкрайня безодня, що чекає біля краю ... урвища.

- О боги, - прошепотіла я, здригнувшись.

До мене дійшло, що я мало не зробила кроку... в нікуди.

- Це був туман, - надто м'яко вимовив Кастіл, повертаючи мою голову назад до себе.

- Вона мене зупинила, - прошепотіла я.

– Що?

– Ти її не бачив? Вона мене зупинила. О боги!

Кастил великим пальцем погладив мою щоку, провів по рубці.

- Тут нікого не було. Тільки ти туман.

– Ні. Був ще хтось. - Я озирнулася на прірву. - Я чула її голос. Вона твердила мені зупинитися, а потім постала переді мною.

Я повернулася до Кастіла.

- Вона була прямо тут. Де... де порожнеча. Вона сказала, щоб я не ходила далі. Що правди тут нема.

Сказала, щоб я поїхала додому і... – я почала тремтіти і ніяк не могла зупинитися, – ...і взяла те, що належить мені. І що я пізнаю правду.

- Все добре, - запевнив Кастіл, але погляд, яким він обмінявся з Кієраном, говорив протилежне. –

Повернімося до табору.

– Ти її не бачив?

- Ні, принцеса. - Він поцілував мене в лоба. – Я тільки бачив, що ти... Я бачив лише тебе.

Коли Кастіл допоміг мені встати, я вже зрозуміла: цей сон виривався з верств часу і відкрив шматочки того, що давно поховано під хворобливими спогадами. І я зрозуміла, що тут була не одна. Хтось... щось зупинило мене, коли я мало не зробила крок з краю урвища.

Ми почали...

Рокіт, який я вже чула, повторився, цього разу голосніше. Кієран вилаявся, а Кастіл кинувся до мене. Не встигла я вимовити і слова, як він підхопив мене на руки і побіг - пробіг скільки зміг, але раптом ніби втратив рівновагу. У мене завмерло серце. Туман розвіявся. Кастила жбурнуло вбік. Він міцніше стиснув мене, і ми налетіли на Кієрана. Кастил схопив мене - схопив нас, - і ми притупилися до дерева, яке вібрувало і тремтіло, як брязкальце. Золоте листя сипалося на нас, на землю, що гойдалася і стогнала.

- Що відбувається? - Видихнула я, вчепившись в плащі Кастіла і Кієрана.

Кастіл повернувся до мене, я зустріла його погляд, але не почула відповіді за гуркотом. Здавалося, гора ось-ось розкриється і поглине нас цілком. Моє серце шалено билосся.

А потім усе припинилося.

Дерева завмерли, листя більше не падало, а земля затихла.

– Це скінчилося? - Прошепотіла я через кілька секунд тиші.

- Думаю так. - Кастіл проковтнув і підняв погляд на Кієрана, який повільно піднімався на ноги. Потім він знову глянув на мене. – То кого ти бачила? Хто тебе зупинив?

– Не знаю хто, але це була жінка, – відповіла я. - Чому?..

– Бо це була богиня, – хрипко сказав Кієран. – Поверталася на своє місце упокою.

* * *

Протягом першої години нашого спуску з гір Скотос магія туману розвіялася. Крони дерев Ейос блискучим золотим пологом стуляли над головами. Я зняла рукавички. Наприкінці другої години подорожі почала подумувати про те, щоб скинути плащ. Стійке зростання температури мав підняти мій дух, але думками я все ще знаходилася на оповитій туманній скелі.

Поняття не маю, чи був чоловік у плащі зі мого сну справжнім чи галюцинацією. Чим довше я не спав, тим вірогіднішим здається останнє. Раніше я ніколи не ходила уві сні, і я не пам'ятаю, як підвелася. Швидше за все, я стала жертвою гірської магії, але щось чи хтось мене зупинило. І Кієран припустив, що то була сама Ейос.

Я подивилася на золоті дерева. Чи могла це насправді бути богиня? Таке здається надто неймовірним.

- Хочеш поїсти? - спитав Кієран, відриваючи мене від роздумів.

Кастіл ставив це питання не далі як півгодини тому, але в моєму шлунку точно зав'язався тугий вузол, і я змогла впхнути в себе лише пару скибочок бекону, які Кастіл запропонував вранці.

- Скажи, якщо захочеш пити, - додав Кастіл, і я кивнула.

Весь ранок обидва намагалися втягнути мене в розмову, нагодувати чи напоїти. Я ж... мій розум був далеко, у минулому та в майбутньому.

- Я думаю про те, чим ми займемося в Атлантиї, - незабаром оголосив Кастіл. - Ми відновимо уроки верхової їзди. Тобі треба ще повчитися, якщо ти збираєшся їхати до столиці Соліса на власному коні.

У мені спалахнуло насагу.

- Так, мені хотілося б.

- Упевнений, Сетті це сподобається. - Кастіл направив коня вузьким вигином стежки. - Напевно, він чекатиме від тебе щоденних відвідин. Хоча я, швидше за все, не зрадію. Мені подобається, коли ти сидиш тут.

- Я дуже сподіваюся, що ви не перетворитеся на одну з тих пар, що вічно шепочуть один одному всякі милі дурниці, - пробурмотів Кієран.

Я скинула брови.

- Відколи ми одружилися, вона попросила мене заткнутися... скільки разів? І я майже впевнений, що вона вже погрожувала вдарити мене кинджалом чи кулаком.

Я не пам'ятаю нічого подібного.

- Гаразд, це добрі новини, - обізвався Кієран.

- Але я все одно тобі шепотітиму. - Губи Кастіла торкнулися закуски, що гояться. - Тільки дуже непристойні речі.

- Заткнися, - сказала я.

Він засміявся і обхопив мене міцніше. Я помітила, як Кієран перевів погляд з мене на Кастіла, і відчула, як той кивнув за мою спиною. Кієран виїхав уперед і пішов так далеко, що я ледве розрізняла його з конем. Я напружилася, знаючи, що він зробив так лише для того, щоб залишити нас удвох.

Кілька хвилин ми їхали мовчки. Потім Кастіл сказав:

- Ти не винна в тому, що сталося вночі. Це через туман. Він якимось чином запустив те, що явилася за тобою. Мені не слід було на тебе кричати. Я прошу вибачення.

Щирість його тону здивувала мене. Я повернула йому голову.

- Не думаю, що ти кричав на мене. Просто ти був...

- Що?

- Просто ти був наляканий.

- Я не був наляканий. Я був у жаху, - зізнався Кастіл. - Коли ми виявили, що ти пішла, ми зрозуміли, як важко буде вистежити тебе у тумані. Не знаю, як нам удалося знайти тебе так швидко, але хвала богам, що вдалося. Прокляття. - Він видав сухий смішок. - Може, й справді боги приклали руку до того, що ми тебе знайшли.

- Ти справді думаєш, що я бачила Ейос?

- Чесно? - Його дихання торкнулося моєї щоки. - Ми всі відчули землетрус, а Ніктос показав нам своє схвалення. Схоже, ти їм подобається, принцеса.

Я пожувала нижню губу.

- Я знаю, ти не думаєш, що мій сон був реальним...

- Я цього не сказав. На тебе подіяв туман, але це не означає, що побачене та почуте не було справжніми спогадами. Це могло бути справжнім та могло бути туманом. І тим, і іншим. У будь-якому разі в тому, що трапилося вночі, немає твоєї провини.

- Але ні ти, ні Кієран не підходили до краю урвища.

- Це не означає, що туман на нас не подіяв.

- А він подіяв?

Помовчавши, Кастіл відповів:

- Мені наснився дивний сон.

- Який?

Цього разу він мовчав довше.

- Мені наснилося, що ти... ти була в тій клітці, де мене тримали.

- О!

У мене всередині все стислося.

– І я... я не міг тебе звільнити.

Він подерся за мою спиною, ніби йому було незручно сидіти, і мені раптом захотілося опинитися з ним вічна-віч.

Серце в грудях защеміло.

– Цього не станеться.

- Знаю, але туман все одно вивів мій страх. - Він стиснув мій бік. - І переконав у протилежному. Ось чому я прокинувся, задихаючись. І, не вірячи своїм очам, виявив, що тебе нема.

Мене дуже схвилювало те, що туман наслав на нього такий сон.

– Приблизно водночас прокинувся і Кієран, його переслідували власні примари. Думаю, туман заволодів уві сні нами обома, тому ми не відчували, що ти прокинулася і пішла.

І тому жоден із них не знав, що перед цим ми всі троє сплелися уві сні?

- У дії туману не було нічого особистого, і ти не винна у своїй сприйнятливості. Мені слід було бути наготові. Треба було чекати чогось подібного.

– Схоже, ти був надто зайнятий.

- Це не виправдання. Мені слід було краще контролювати ситуацію.

Я знову озирнулася на нього - він стис щелепи.

– Якщо не застосовувати примусу, ти не можеш контролювати все.

– Хто таке каже?

- Я кажу.

Кастил посміхнувся.

– Що ж, у цьому ти маєш рацію. Я не можу тебе контролювати. Якби міг, напевно, життя було б легшим, але, якщо чесно, я навіть пробувати не хочу. Ти робиш життя таким... інтригуючим.

Ох це вже його слівце! Скрививши губи, я відвернулася назад.

– Принцеса?

– Що?

– Я бачив її. Цю слабку усмішку. - Він нахилився, опустил підборіддя до моєї шиї. - Чому ти, як і раніше, ховаєш від мене свої посмішки?

Його груди піднялися в глибокому вдиху, і він випростався.

– У тебе така чудова посмішка. І твій сміх. І ти... ти так рідко смієшся, але коли ти це робиш...

Я заплющила очі.

- Коли ти смієшся, ніби нарешті розсіюється цей проклятий туман. Немов перші промені сонця пробиваються крізь хмари після сильної бурі, – сказав він без тіні збентеження. - Твій сміх такий прекрасний, як твоя посмішка. Пам'ятаєш, я казав, що він здався мені знайомим? Я не брехав.

Я переривчасто видихнула і розплющила очі. Золоте листя блищало ще яскравіше.

– Я... я не знала, що, як і раніше, можу посміхатися і сміятися, і навіть не знаю, чи я це робила до тебе.

Герцог запевняв, що Діві таке не личить.

– Я хочу вбити його ще раз.

- Я теж.

Ми проїхали ще трохи. Кієран так само був далеко попереду, я його майже не бачила. Я подумала про те, що бачила минулої ночі. Про те, що насправді згадала.

- Пам'ятаєш, я розповідала про той моторошний віршик із мого сну?

– Навряд чи таке можна забути, – сухо відповів він.

- Його читав мені батько.

Кастил завмер за мою спиною.

- Що ти сказала?

- Крім останньої частини про те, як квітку зривають і вона кровоточить. Я, як і раніше, не знаю, хто це говорив. Це міг бути герцог чи якась збочена частина мене – не знаю. Батько вимовляв початок - про миле квіточка. Я про це забула. Бувало, він називав мене так. Як я могла забути?

Кастил притис мене міцніше.

- Не знаю, але погане часто запам'ятовується краще, ніж хороше.

Хіба це не так?

- Тобі снівся батько?

– Так. Я згадала, як знайшла його тієї ночі. Принаймні я так думаю. - Я зрушила брови. - Ні, я певна, що так і було. Я шукала його. І тоді мене знайшла мати. Він називав її Корою.

Це я також забула.

- А в неї було інше ім'я?

- Її звали Коралена.

- Гарне ім'я. А як звали твого батька?

- Ти хіба не знаєш?

– Ні. Спочатку я знав лише те, що тебе звать Пенеллаф, і лише багато часу виявив, що в тебе є брат. Ось тоді я дізнався про твоє прізвище. Щиро кажучи, я не цікавився твоїми батьками. Не думав, що це потрібне.

— Якби ти навіть цікавився, навряд чи відомості про них навели б тебе на думку, що я... наполовину атлантіанка.

Як і раніше, дивно це говорити.

— Його звали Леопольд, але мама називала його Лео чи... чи Лев.

- Лев, - повторив Кастіл. - Мені подобається. Логічно, що у Лева така шалена дочка.

Я посміхнулася і зрозуміла, що Кастіл це побачив, бо притис губи до куточка мого рота. Немов сказав цим спасибі.

Його рука стиснула мене.

- Повернемося до того, що ти, схоже, припала до душі богам. Ніхтос благословив нас. І коли минулої ночі вийшла Ейос, а це могла бути тільки вона, то вона прокинулася, щоб тебе врятувати.

У його голосі пролунало благоговіння.

- Я повторю це, принцеса. Богиня прокинулася після багатьох століть сну, щоб захистити тебе. Як мені відомо, такого ще ніколи не було.

У мене почастішав пульс.

— Тоді чому це сталося зараз? Чому вони заради мене вийшли?

Як тільки у мене вирвалося це питання, я згадала слова герцогині Тірман. "Ти Вибрана". Брехня. Герцогиня Тірман завжди брехала.

- Я хочу сказати, що в мені немає нічого особливого.

- Не погоджусь з тим, що в тебе немає нічого особливого. Ти особлива для мене, для королівств Атлантиї та Соліса. Разом ми можемо змінювати сьогоднішнє та майбутнє. Це не єдина причина, чому ти особлива, але це могло привернути до тебе увагу сплячих богів.

Він узяв мою ліву руку. Наші долоні з відбитками поєдналися, і я відчула дивний розряд енергії.

— Боги тобі вподобають. І в будь-якому випадку це гарна новина, Поппі.

Я переплела його пальці зі своїми.

— Якщо боги прийняли мене, то як можуть не сприйняти твої батьки? Або твій ... - Я запнулася. — Чи наш народ?

- Саме так.

Він поцілував мене у щоку.

І вперше за весь час у мене спалахнула надія. Справжня надія на те, що цілком можливо завоювати схвалення його батьків та народу. Що вони стануть поряд з нами, коли ми повернемося до Солісу, щоб звільнити його брата і повернути території. Що стоятимуть поруч із нами і потім, коли ми повернемося. І якщо одного разу я стану більше, ніж принцесою.

Легкість та тепло остаточно прогнали холод.

Ми нарешті наздогнали Кієрана, а незабаром пронизані сонцем дерева із золотим листям змінилися пишною зеленню. Я зрозуміла, що ми перевалили гори та підійшли до справжнього кордону королівства Атлантиї.

* * *

Золота Скеля виявилася такою, як я очікувала. Величезний круглий камінь, що мерехтить золотом у сонячних променях.

Джаспер та ще дві групи вже були там. Побачивши нас, Квентін замахав рукою.

- Радий тебе бачити, - сказав Еміль, що стояв поруч зі своїм конем. - І тебе.

Останні слова звернулися до мене. Я згадала ревності Кастіла і стримала посмішку.

- А мене? — поцікавився Кієран, поспішаючи.

- Мені збрехати і сказати, що я в захваті? - обізвався Еміль з легкою усмішкою.

- Тоді я вирішив би, що даремно прожив життя, Еміль.

- Нейл з Делано ще не прибули? - Запитав Кастіл. Він зістрибнув з коня і потягся до мене. - Я думав, вони всіх нас випередять.

- Вони ще не приїхали, - відповів Джаспер. Він стояв, притулившись до скелі, і вигляд у нього був стомлений. - Я думав, це ви випередите нас.

— Так?

Джаспер кивнув і тильною стороною долоні прикрив позіхання.

- Не можу дочекатися, коли повернуся до свого ліжка, - сказав він зітхнувши.

Я почала розстібати гудзики плаща.

- Ну гаразд, сподіваюся, у вас усіх ніч минула без пригод, - додав Джаспер.

— У нас не було нічого цікавого, — відповів Кастіл, упіймавши мій погляд.

Відсунувши мої руки, він почав сам возитися з крихітними гудзиками. В мені піднялася подяка — не за те, що він розстібає мій плащ, а тому, що не згадав про події минулої ночі.

- А у вас? - Запитав Кастіл.

- Дивні сни, - промовив Джаспер, дивлячись на нас - на мене.

— Наче це все. — Еміль закотив рукави туніки. - Упевнений, ви минулої ночі відчували це - вся гора тремтіла.

Кастіл кивнув головою, але не став розвивати тему. Я відчула, що на нас зосередилася увага Джаспера — і всіх присутніх вольвенів.

Кастіл склав мій плащ і засунув у сидельну сумку. Прибула решта групи. Усі виглядали невиспаними. Коли ми нарешті продовжили шлях, дивно було бачити Беккета в людському образі, та ще й таким пригніченим.

Порослі травною ділянки змінилися пагорбами з розкішною яскравою зеленню, і дуже скоро мені захотілося переодягнутися в безрукавку.

Я витерла піт з чола.

– Тут завжди таке тепло? Якщо що, я не скаржусь.

- Тут, біля моря, тепло, - відповів Кастил. Я озирнулася, шукаючи водоймище, про яке йдеться. - Але в глибині суші, поблизу гір Ніктоса, зміна пір року краще виражена, і там холодніше.

Я хотіла запитати, де море, але тут побачила їх.

Витончені, блискучі білі колони з каменю так високо підносилися в небо, що якби там були хмари, колони простяглися б вище за них. У мене схопило дух.

– Стовпи Атлантиї? - Прошепотіла я.

- Так, - тихо сказав Кастил мені на вухо.

Ми підїхали ближче, і мене охопило подив, що пересилило цікавість. Я побачила на колонах борозенки з письменами незнайомою мовою. Стовпи були не просто вказівниками або місцем упокою Теона та Лейли. Вони з'єднувалися зі стіною з того самого каменю – схоже, вапняку та мармуру. Стіна така ж висока, як і будь-який Вал, і тяглася скільки вистачало очей. Ми піднялися на пагорб, і я побачила, що між двома колонами нас помітили і чекають. По моїй шкірі побігли мурашки, а в крові немов загудів давно забутий гімн.

Кастил торкнувся моєї шиї – спочатку підборіддям, а потім губами.

- Ласкаво просимо додому, принцеса.

Розділ 44

Додому.

Ось що мав на увазі голос минулої ночі? Що це мій справжній дім?

Я хотіла цього сильніше, ніж сама усвідомлювала.

Ми минули Стовпи. З серцем, що колотилося, я вибирала пейзаж, що розкинувся перед моїми невірними очима.

Насамперед я помітила людей уздовж стін, одразу за Стовпами. Як я могла їх не побачити? Їхні сотні, все в чорних штанах і туніках без рукавів. На боках у них висіли мечі із золотими рукоятками. На спинах – арбалети на кшталт того, що було зламано у битві з кланом Мертвих Кісток. Побачивши і впізнавши Кастила, воїни почали кланятися – один за одним, мов хвиля, що пробігла, але мою увагу привернули ті, що стояли на краю стін.

Жінки.

Це Охоронниці. Одна за одною вони схиляли коліно і притиснули кулаки до серця.

Я знаю, що витріщила очі. Знаю, що дивлюся на них, але вони теж дивляться на нас – чоловіки внизу та жінки нагорі. Я раптом пошкодувала, що зняла плащ, хоч тут дуже тепло. Або що у мене волосся не розпущене. Може, тоді я б не почувала себе надто відкритою, і мої шрами не були б на очах у цих чужинців. Я... хотіла б, щоб ці чужаки прийняли мене.

Я кинула погляд уперед, забувши про шрами і про питання, чи приймуть мене ці люди.

Дерева з зеленим листям росли вздовж широкої дороги, такої рівної, якої я не зустрічала в Солісі. Вона вимощена якимсь темним каменем, немов сплавленим воедино. Дерева переходили до дрімучого лісу, а попереду...

Попереду, на пагорбах і долинах, розкинулося місто – місто вдвічі більше за Карсодонію. Білі та пісочного кольору споруди блищали на сонці, витончено дотримуючись вигинів рельєфу. Деякі будівлі квадратні, інші – круглі. Дехто підносився високо в небо струнками вежами, інші були такої ж ширини, як і висоти, а інші зовсім притискалися до землі. Будинки нагадали храми в Солісі, тільки ці призначені відбивати не ніч, а сонце, і славити його. Всі дахи, наскільки я бачила, були зеленими. На них росли дерева, по стінах вилися лози, буйство кольору з усіх боків впадало в око.

На відміну від столиці Соліса, де панували камінь та гола земля, тут усі будинки оточує зелень. Як і в Межі Спеси, будинки не наповзали один на одного і не тіснилися настільки, щоб ледве вміщатися. Принаймні наскільки я змогла розглянути здалеку.

За містом виднілися відкриті пасовища, їх усеювали білі цятки, а ще далі, за густим лісом, здіймалася гора, що зникала в хмарах. На схилі цієї гори проступало одинадцять статуй заввишки з масадонську Бібліотеку. Кожна тримала в простягненій руці палаючий смолоскип, і вогонь горів так само яскраво, як сонце.

Це боги – до единого. Вони спостерігають за містом чи стоять на варті.

Я навіть подумати не могла, яким чином звели статуї таких розмірів та ще й у горі. І як запалили смолоскипи та підтримують вогонь.

- Бухта Сейона прекрасна, правда? - Запитав Кастил.

Питання зайве. Я ніколи не бачила міста прекраснішого і можу тільки уявити, якою ж буде столиця.

- Море звідси не видно, але воно за деревами, праворуч від нас, - додав він.

При думці про теплий пісок і солоне повітря в мене здригнулося серце. Простеживши за поглядом Кастіла, я побачила над деревами вершини колон.

- Що там?

- Покої Ніктоса. Звідти видно море Сейону та острови Бель. Так, богиня полювання спить там.

- У мене стільки запитань.

- Чому ніхто не дивується, – зауважив Кієран.

Делано засміявся і підняв голову до неба, гріючись у сонячних променях.

Пролунав удар дзвону, і я здригнулася. Зашелестіло листя - з найближчих дерев спалахнула зграя птахів з яскравим зеленим і синім пір'ям. Дзвін пробив ще п'ять разів.

Я насторожилася.

- Щось трапилося?

Я озирнулася, але, схоже, ніхто не стурбувався. Коли мені доводилося чути дзвін, він служив сигналом про напад або чиєсь наближення.

Джаспер усміхнувся і пояснив:

- Дзвін лише відбиває час. Нині шість вечора. Він дзвонить щогодини до півночі, а потім – починаючи з восьмої ранку.

- О.

Це розумно.

Я побачила, що назустріч нам хтось їде верхи.

Кастіл сповільнив крок коня, а Джаспер сказав:

- Урочиста зустріч із однієї людини.

- Хто це? - Запитала я.

- Аластир. Мабуть, він на нас чекав.

Радник короля та королеви під'їхав через пару хвилин. Посмішка пом'якшувала глибокий шрам на його чолі.

- Ви не повірите, як я радий вас бачити. Усіх вас, – сказав Аластир, і сталося щось дивне.

Моєю шкірою пробігла крижана тремтіння. Боги, він говорить майже як Віктер, але...

- Ти повинен розповісти, що сталося з Межею Спеси. - Аластир пустив свого коня поруч з нами і потис руку Кастілу. – Але треба тебе попередити. - Він понизив голос. - Твої батько з матір'ю тут, і ваше прибуття помітили. Вони знають, що ти приїхав додому.

Моє серце пішло в п'яти. Я й не думала зустрітися з його батьками так скоро. Передбачалося, що вони у столиці.

Кастіл думав так само.

- Що вони тут роблять?

- Вони приїхали, як тільки дізналися про проблеми в Межі Спеси. Твій невгамовний батько мав намір перетнути гори. Я запевнив його, що наші сили...

Він осікся, помітивши обручку на лівій руці Кастіла. Аластир повернув його долоню вгору і зблід.

- Ти це зробив. - Він повернувся у сідлі і, подивившись на мою ліву руку, зустрівся зі мною поглядом. - Ти справді це зробив.

- Ми зробили, - відповів Кастіл. – Як і казали тобі.

Я вловила від Аластира зневіру та тривогу. Нічого дивного. Він хотів, щоб ми зачекали, поки Кастіл не поговорить із батьками.

- Ти пропустив весілля, - втрутився Джаспер. - До кінця церемонії день перетворився на ніч. Ніктос послав своє схвалення.

Аластир заморгав, наче не чекав цього.

- Ну, це... це добрі новини. Можливо, вони допоможуть, коли король з королевою впізнають, але, Кастіле, мені треба поговорити з тобою наодинці.

— Що б ти не хотів сказати, можеш говорити за моєї дружини, — відповів Кастіл, і в мене затремтіло серце.

Дружина.

Чому я так вражена, почувши це? Хоча потрясіння дуже приємне.

- Розмова стосується державних справ. Не прийміть за образу, але вона ще не входить до коронованих осіб, – сказав Аластир. – І не допущено до такої інформації.

Кастіл застиг позаду мене, і я зрозуміла: він збирається заперечувати. Найменше мені хотілося, щоб він сперечався про мене з Аластіром зараз, коли ось-ось з'являться його батьки.

- Все добре. Я не ображаюся, - сказала я, поплескавши Кастіла по руці. - Я все одно хотіла трохи розім'яти ноги.

Він не зрадив, але тут Беккет запропонував:

- Я можу показати їй покої Ніктоса. Це не далеко. Якщо хочеш звичайно.

- Зрозуміло, - охоче погодилася я, вхопившись за цю пропозицію як за рятувну мотузку. – Саме цього мені й хотілося б.

- Тоді цим і займися, - відповів Кастіл.

Він спішився і допоміг мені спуститись. Моє серце билось так сильно, що я б не здивувалася, якби неприємності. Наскільки це було б ніяково? Вперше зомліти... біля ніг моїх свекрухи і свекра – того самого короля, який, як і раніше, планує використовувати мене як послання. Але це зміниться. Має змінитись. Не тільки тому, що боги мені вподобались, але й тому, що у нас з Кастилом все по-справжньому.

– Секунду!

Кастил махнув юному вольвену, до якого підійшов Квентін, і захопив мене вбік від інших, у тінь найближчого дерева.

– Я перепрошую, – сказав він. – Я гадки не мав, що вони тут. Хотів дати тобі трохи часу перед тим, як уявити їм. Ось так було задумано.

– Знаю. Якщо чесно, я рада, що Аластир приїхав і попередив і що він хоче поговорити з тобою. Це дасть мені трохи часу, щоб... не знаю. – У мене спалахнули щокі. – Підготуватися.

– Не треба так нервувати.

– Правда? – сухо озвалася я.

– Я намагаюся допомогти. – Усмішка з'явилася і відразу зникла. – Ми стикалися з небезпеками страшніше, ніж захоплені зненацька батьки, і ще зіткнемося з чимось гіршим. Просто пам'ятай, що це... – він узяв мою ліву руку, перевернув долонею вгору, перш ніж повторити мої недавні думки, – по-справжньому. У нас все по-справжньому. Незважаючи ні на що.

Я дивилася на блискучий золотий завиток на моїй долоні.

– Незважаючи ні на що.

Взявши мене під підборіддя, Кастил підняв мою голову, і його губи знайшли мої. Він поцілував мене, і це було не просто легке торкання губ. На нас дивилися, але Кастил повністю насолодився поцілунком. Коли він підняв голову, я відчула слабкість вже з зовсім іншої причини.

– Незважаючи ні на що, – повторив він.

Кивнувши, я відсторонилася від нього і почала повертатися до Беккет, який чекав, переступаючи з ноги на ногу.

– Поппі?

Я знову обернулася до Кастіла, і побачивши його в мене перехопило подих. Те, як він дивився на мене, пронизливість його палаючих золотих очей, прибив мене до місця. Те, що я від нього відчула... на смак це як найвишуканіший шоколад і найсолодші ягоди.

Груди Кастіла здіймалися в нерівному диханні.

– Я за тобою прийду.

* * *

"Я люблю тебе".

Ось що, мабуть, збирався сказати Кастил. Ось що я відчула від нього, хоч ці слова так і не зірвалися з його губ.

І з моїх також.

Якщо я відчувала якесь розчарування, воно швидко змінилося захопленням, коли Беккет повів мене через гай. Вольвен не тараторив без угаву – мені здалося, що він все ще ставить мене з побоюванням. Я вловила від нього слабкий слід страху. Мабуть, йому стало випробуванням подолати цей страх і запропонувати проводити мене до Покоїв.

На деревах співали та щебетали птахи. Як і сказав Беккет, Покої виявилися недалеко. Ми досить швидко минули гай.

Споруда підносилася до яскраво-блакитного неба, білий вапняк і мармур виблискували на сонці.

Ми пройшли невеликим полем крихітних блакитних і жовтих квітів. Чим ближче я підходила до храму, тим ясніше усвідомлювала, наскільки він великий – майже замок Тірман.

– Боги богів, – вимовила я, глянувши на Беккета. – Він величезний.

Він кивнув головою і кинув на мене швидкий погляд.

– Це один із найбільших храмів.

– Чому його назвали Покоями? – Поцікавилася я, радіючи тому, що можна відволіктися.

Ми почали підніматися широкими крутими сходами. Кучеряві рослини повзли ними до самого верху і там обплутували колони.

– Бо внизу гробниці.

Я зупинилася на верхніх сходах і подивилася на нього.

– Серйозно?

Він нервово хихикнув.

– Ага. Вхід до них збоку. Там поховані стародавні – я маю на увазі божества.

– Вибач. Цвинтарі та гробниці мене трохи лякають, – зізналася я й пішла далі.

– Мене теж. – Він швидко посміхнувся. – Особливо ці. Тут таке почуття... не знаю... Начебто за тобою стежать із гробниць.

Ми піднялися нагору, і нас овіяв теплий солоний бриз. У мене очі розбігалися. На кам'яній підлозі вигравіровано герб Атлантиї, а по ньому розкидане каміння – як дрібне, так і більше.

Між колонами стояли статуї богів, кожна простягала руку. Ніктос, найвищий серед усіх, був у самому центрі храму, пальці його ніг торкалися атлантіанського герба. Всі боги розташовувалися так, що, здавалося, сонце сходить за ними. Вони тримали в кам'яних руках смолоскипи без вогню та без життя.

Відірвавши погляд від статуй, я підійшла до краю храму, і мене приголомшила краса. Ніколи не бачила такої прозорої води. Під нею ясно проступали яскраво-блакитні, зелені та навіть червоні корали. Далі, на глибині, вода набувала такого ж блакитного відтінку, що й небо. Тут є на що подивитися – звідси відкривався вид на гай дерев Ейос, – але я не могла відвести очей від моря. Мій наступний вдих був рівний і спокійний, наче я ніколи не дихала так глибоко. Я зморгала і зрозуміла, що очі застилають сльози. Зазвичай водоймища мене так не вражають, але зараз... зараз я почуваюся вдома.

- Дякую, що зцілила мої ноги, - сказав Беккет, і я здригнулася. Як не жахливо, але я забула про його присутність. – Знаю, я це вже казав, але... е... просто хочу сказати ще раз. Ти гадки не маєш, що ти для мене зробила.

Я не одразу змогла заговорити. Бідолашному Беккету і так поруч зі мною незатишно. Не вистачало ще, щоб я перед ним розплакалася.

- Тобі не варто було дякувати мені ні тоді, ні зараз. - Я помацала теплий камінь колони. - Я рада, що змогла допомогти.

Вдалині виднілися острови Бель. Схоже, вони такі великі, що на них можна розмістити два чи три міста розміром із Межу Спеси. Я побачила щось на найвищій вершині в центрі острова. Храм? Я почала питати Беккета, але раптом виявила, що він не відповідає.

Я відвернулася від блискучої води, і всі мої м'язи відразу напружилися. Беккет зник.

Але тут я не одна.

Біля статуї Ніктоса стояло близько дюжини чоловік. Чоловіки та кілька жінок – атлантіанці та смертні, але жодного вольвена. На всіх однаковий одяг: вільні білі штани та безрукавки, що облягають. Руки прикрашені золотими обручами, подібними до тих, що я бачила на Охоронницях у Межі Спеси. Хмарою і тим, як вони дивилися на мене, вони нагадали жерців та жриць Соліса.

Хіба що жерці та жерці не носять зброї. А у всіх цих людей є вузькі та довгі золоті кинджали у піхвах на грудях.

По шкірі побігли мурашки. Я нікого з них не впізнала, але вловила їхні почуття. Від них виходив гнів, згущуючи повітря і змішуючись з моєю недовірою. Те, що відбувається, сяк-так уляглося в мене в голові, і всі мої інстинкти прокинулися.

- Тобі не можна тут перебувати, - сказав один атлантіанець, ступивши вперед. - Тобі не можна було перетинати гори Скотос. Ти осквернюєш однією своєю присутністю, Діво.

Ці люди знають хто я.

Я швидко глянула на вихід – єдиний вихід. Вони його загородили, і їхній гнів – їхня ненависть – як і раніше, тягнувся до мене, огортаючи мою шкіру, як надто колючу ковдру, заповнюючи горло гарячою кислотою.

Обірвала зв'язок, обрізала кожну нитку, поки всередині мене не залишилося нічого, крім серця, що шалено б'ється. Зачинившись від них, я знову оглянула храм, цього разу шукаючи молодого вольвена. Його тут немає, і в глибині душі я розумію, що він накоїв, хоч і не розумію чому. Він так радів, коли ми вперше зустрілися. Я його зцілила. Більше ніхто з вольвенів не ставився до мене погано.

Але він... він привів мене сюди. Він сам запропонував сюди піти, і потім він мене покинув.

Кинув з тими, кого я раніше ніколи не зустрічала, але вони мене ненавидять.

"Але вони тебе не обирали".

Моя шкіра спалахнула, а потім похолола. Це пастка. Спланована чи просто підвернулася така можливість?

Не знаю, як це було організовано, чи чекали на мене ці люди, і якщо так, то як довго. Але це нічого не змінює. Відчуття зради, розчарування та глибокий біль вчепилися в мене бритвенно-гострими кігтями. Я дивилася на безіменні обличчя, а в моїх грудях щось тріснуло.

Як безглуздо було мріяти, щоб ці люди мене прийняли. Як неймовірно наївно було чіплятися за цю слабку надію. Мені хотілося кричати. Хотілося... боги, хотілося заплакати. І дати волю люті.

Але я не можу.

Потрібно зберігати спокій. Це пастка, але вони знають, хто я, і повинні знати, що я дружина Кастіла. Вони ж не збираються насправді завдати мені шкоди? Потрібно якимось чином пом'якшити ситуацію. Смертні не будуть проблемою. Але з атлантіанцями мені не впоратися.

Все ж таки я опустила праву руку туди, де захований вольвенський кинжал.

- Прошу вибачення. Я не знала, що сюди заборонено ходити. Поняття не маю, що ви про мене чули, але я не піднеслася і не з власної волі була Дівою. Я боролася проти них у...

- Ти набагато гірший, - перебила жінка, і я помітила, що вона щось стискає в кулаку. – Ми знаємо, хто ти насправді. Знаємо, як тобі вдалося досягти довіри принца. Ти – емпат, Пожиратель душ.

По шкірі пробігла колоча хвиля страху. Нікого з цих людей не було в Межі Спеси чи Новому Притулку. Невже Аластир комусь розповів? Навряд чи це зробив би Кієран під час свого короткого візиту. Але зараз все це не має значення. Важливо тільки те, що Аластир мав рацію. Як і Кастил, нехай не хотів цього говорити. І я це вже підозрювала. Не має значення, ким я є, а ким ні – вони мене не приймуть. Вони мене бояться.

І цим страхом підживлюється їхня ненависть. Ось що найнебезпечніше.

– І я не Пожирателька душ, – сказала я, стежачи за рукою жінки – за їхніми руками. Чоловік теж щось тримав. – Я не можу годуватись енергією емоцій чи посилювати страх. Я навіть не знала, хто я, поки що... – Закрий рота, повія, – кинув атлантіанець.

Я заморгала, до глибини душі вражена цим наклепом.

- Ось як ти тепер заспівала? – продовжував він. – Може, інші вірять твоїй брехні, але на нас вона не подіє.

- Ти не знайдеш тут того, що шукаєш, – сказала жінка, і я одразу згадала голос, який чула минулої ночі. – Ти не зруйнуєш Атлантию зсередини. Нехай ти промила мозок принцу, але з нами в тебе нічого не вийде.

– Я нічого з ним не зробила.

Я просунула пальці під край светра.

- Крім того, що намагалася його вбити? – пролунав ще один голос.

У небі над нами згущалися хмари.

Що ж, це заперечувати важко, але про це теж ніхто не повинен знати.

- І привела військо Ті, що піднеслися до стін Межі Спеси? – вигукнув ще один, і знову мені було важко це заперечувати. – Загинули люди, хіба ні?

Так, загинули люди.

- Ті, що піднеслися, обрядили тебе Дівою і послали в саме серце Атлантиї, – сказав атлантіанець, який заговорив першим. – Ми не дозволимо тобі зруйнувати Атлантию. Не дозволимо знищити всіх нас, повія Вознесених.

– Ви уявлення не маєте, про що кажете.

Я боролася зі своїм гнівом та прогнала. Це було занадто ... боляче, і я більше не бажаю стояти і вислуховувати їх вигадки про те, що я зараз з тими, що піднеслися. Я вбила безліч солдатів, захищаючи Межу Спеси. Я була готова накласти на себе руки, щоб врятувати місто.

- Я казала тільки правду: я співчуваю всьому, що ви винесли від тих, що піднеслися. Я навіть можу зрозуміти, чому ви мені не довіряєте і не любите мене, але якщо один із вас хоч ще раз назве мене повією, ви про це пошкодуєте.

– Через принца? – зневажливо уточнив атлантіанець. – Думаєш, ми не побажаємо померти, щоб захистити наше королівство навіть від нього? Принц уже втрачено для нас, як і Малик.

– Ваш принц вам не втрачено. – Я торкнулася пальцями піхов кинджала. Сонце зникло за темною хмариною. – І вам варто хвилюватись не через мого чоловіка. А через мене.

Зосередившись на атлантіанці, я забула про жінку та про те, що вона щось тримає. Навіть не помітила, як вона занесла руку. Така дурна промах з мого боку. Віктер би розчарувався.

Вибух болю приголомшив мене. Я ахнула і, схопившись за плече, опустила погляд.

Камінь.

Вона кинула камінь.

Я мало не засміялася тільки тому, що вона могла шпурнути щось гірше. Наприклад, кинджал з піхов на її грудях. Що-небудь небезпечніше каменя.

- Боляче, – сказала я.

Хмари темніли, стаючи щільними та важкими. Повітря наповнилося запахом дощу, а вдалині попереджувально прогрімів грім.

– Але ж ви серйозно? Камінь?

- Думаєш, ми тебе боїмося? – Запитав атлантіанець, витягнувши кинджал. – Ти не небезпечна, якщо не можеш до нас доторкнутися. Ми знаємо, як годуються душі Пожирачі. Ми знаємо, як ти відчуваєш емоції. Ти маєш доторкнутися до плоті.

Насправді, мій дар працює не так.

- Схоже, ви багато чого не розумієте. – Я дістала з піхов кинджал. Та й нехай це тільки погіршить ситуацію. – Я вам не ворог, але ви швидко стаєте моїми ворогами.

- Ти всього лише вкрита шрамами повія, що піднеслися, – спокійно відповіла жінка.

Грім пролунав ближче.

Я не встигла запитати, як я можу бути одночасно Дівою і повією – біль вибухнув у скроні так раптово і різко, що я випустила кинджал і похитнулася назад. Я швидко зрозуміла: вони кидають каміння, щоб я не могла наблизитися до них. Ще один камінь ударив у живіт, потім у ногу, в руку.

Над морем блиснула блискавка. Загуркотів грім, луною відбившись від колон храму, а жорстокий удар чергового каменя пронизав мій лоб і вкриту шрамами шкіру. Біль був такий різкий і приголомшливий, що я впала на коліна. Я не змогла стримати чуття, і воно вирвалося. У мені наче розкрилася тріщина. По скроні потекла тепла волога.

- Шваль піднесених!

- Пожирачка душ!

- Повія!

Слова падали на мене разом з камінням, але те, що я відчувала від цих слів, завдавало важких ударів.

– Досить, – прошепотіла я.

Мене били їхній гнів і ненависть. Я опустила голову, дивлячись, як моя кров капає на камінь. Не можу дихати. Їхні негасимі емоції накопчують нескінченними хвилями, а під ними піднімається гул, якийсь шум

із самої моєї глибини. Моя шкіра завібрувала. Так само було, коли нас із Кастилом оточили солдати перед приходом вольвенів.

Щось червоне впало на землю, заплямувавши перлинний камінь. Ще кров. Ще одна крапля просочилася у тріщину. Мармур під моїми ногами затремтів, у камені пробилось коріння – тонке, як слабкі жилки, вони поповзли з тріщини. Я заморгала крізь печіння в очах, і коріння зникло. Впала ще одна червона крапля, і ще одна - цього разу подалі від мене.

Кров.

Та не моя.

Вона падає згори.

Небеса кровоточать.

Розділ 45

Я здивовано підвела голову. Кров дощем лилася з багряних хмар, які заволокли небо над храмом та бухтою. Кров плямувала бездоганно білу підлогу храму, намочувала мій одяг і перетворювала білі шати моїх супротивників у яскраво-рожеві. Вони звернули здивовані погляди на небо.

– Сльози розгніваного бога, – прошепотів хтось.

Я перевела погляд на незнайомі обличчя, що розпливалися.

- Це знамення, - проголосив атлантіанець, який оголив кинджал. - Вони знають, що має бути зроблено і з чим ми зіткнемося.

– Досить, – повторила я.

– За Атлантию! – сказала жінка.

Вона найближча. Смертна з атлантіанською кров'ю та червоними потоками на обличчі. Поруч з нею стояв атлантіанець - він вишкірився і оголив ікла, його ненависть і гарчання нагадали мені Спраглих. Або піднесених.

– З крові та попелу! – Атлантіанець заніс кинджал. – Ми повстанемо, брати та сестри.

Гул у моїй крові нарастає, шкіра вібрала все сильніше, і з глибин мого болю піднімалося стародавнє знання. Нитки, які я бачила так ясно, вирвалися з мене і з'єдналися з ними. Я збрала всю їхню розпечену ненависть і неприязнь, що обпалює, їхню їдку гіркоту і спрагу помсти за всі роки, десятиліття і століття болю, який їм завдавали. Я взяла це все.

Втягнула всередину себе, дозволила проникнути у свої вени, у кожну клітину, доки не задихнулася, доки не відчувала смаку крові, доки не потонула в ній. Поки що не відчувала смаку смерті. І вона виявилася солодкою.

– Досить! - Прокричала я, коли зв'язки з ними - з усіма ними - затріщали від енергії.

Нитки, які завжди були невидимими, спалахнули сріблом, стали видимими, і не тільки мені, а й їм.

- Твої очі, - ахнув атлантіанець з кинджалом, відступаючи назад.

З мене вирвалося місячне свічення, розлилося над кам'яною підлогою і піднялося в наелектризоване повітря.

Нескінченно гримів грім, стрясаючи храм і найближчі дерева.

– Боги милостиві, – прошепотів атлантіанець. Кинджал вислизнув із його пальців і безшумно впав на плити. - Вибачте нас.

Занадто пізно.

Я викинула руки вперед, і всі нитки, що з'єднують мене з ними, натяглися. Вся ненависть, вся неприязнь, вся гіркота і жага помсти посилилися, потроїлися і вирвалися з мене, потекли по кожній нитці додому назад.

Над головою виблискували блискавки, наче тисячі криків. Мої супротивники захлинулися своїми ж мерзотними емоціями.

Волосся здуло з їхніх обличчя назад. Одяг туго натягнувся на їхніх тілах. Ноги послизнулися на камінні, і вони попадали один за одним, немов слабкі паростки під натиском урагану.

Я дивилася, як усі їхні мерзоти повертаються до них.

Дивилася, як вони хапаються за голови, судорожно звиваються, кричать і верещать, доки не провалилися кістки в їхніх ковтках.

А потім... нічого.

Тиша в мені і ззовні. Я знову порожня – ні ненависті, ні гніву, ні болю. Порожня та холодна.

Я втягнула повітря і похитнулася. Срібні нитки зв'язків іскрилися та розсіювалися. Дощ послабшав, а потім припинився. На підлозі залишилися яскраво-рожеві калюжі.

Ті, що впали, не рухалися, не смикалися і не звивалися. Червоне. Навколо них так багато червоного, воно тече струмками в калюжі, роблячи їх колір більш насиченим. Тіла лежали нерухомо, вигнуті й зламані так, наче їх покинули самі боги. Очі та роти широко розплющені, руки міцно стискають камені та розчавлені глотки.

Я нічого від них не відчувала.

Дзвони задзвеніли знову, цього разу прискорено, без пауз між ударами, і храм здригнувся. Камінь за мною пішов тріщинами. У повітрі запахло кров'ю та сирію землею. Тінь упала на мене і потяглася по підлозі, наче сотні кістлявих пальців.

Я повільно розвернулася, мій погляд поповз угору по товстій блискучій корі та голим гілкам величезного дерева. На гілках з'явилися тисячі золотих бруньок. Вони розпустилися криваво-червоним листям.

Переді мною, на тому місці, куди капнула моя кров, стояло дерево з кривавого лісу.

Краєм ока вловила рух, різко повернула голову, і наступний мій вдих не досяг легких.

Гнучкі тіні кралися вперед великими кроками. Вони забарилися, вивчаючи тіла на кам'яній підлозі.

Голови обернулися один до одного. Пронизливі крижані очі кинулися туди, де я стояла під кривавим деревом, важко дихаючи. Я напружилася.

Найбільші із задніх рядів підганяли інших уперед. Два. Три. Чотири. Ще і ще. Їх тут десятки. Може, навіть сотня. Або ще більше. Кожен більший за те, що йде перед ним. Хмари розсіялися, і хутро блищало на сонці, а очі сяяли сліпучим блакитним блиском, якого я ніколи не бачила. Вони загострили вуха і ворухили ніздрями, нюхаючи повітря – ловлячи запах крові.

Нюха мене.

Я впізнала волохатий білий хутро Делано, і моє серце стислося, коли я побачила Кієрана. Його неприродно яскраві очі зосередилися на мені, на сріблястому світінні навколо мене.

Вольвени рушили вперед, клацаючи кігтями по каменю, переступаючи через полеглих. Опустивши голови, вони повільно стовпилися довкола мене, оточили і відсторонилися.

Боги богів.

...перед вольвеном кольори стали, удвічі більшими за будь-яке інше, зростом майже з мене. Може, навіть вище. Він ішов уперед, лапи його були завтовшки як дві мої руки.

Джаспер. У битві біля Межі Спеси я не зрозуміла, наскільки він величезний.

Сріблястий вольвен зупинився переді мною, зазирнув у мої широко розплющені очі своїми – лякаючими, світлячими. Я знала, що якщо побіжу або потягнуся до кинджала, що впав, щоб захиститися, то не встигну зрушити і на дюйм.

Знайоме відчуття присутності змусило мене відірвати погляд від Джаспера, від вольвенів та подивитися за статуєю Ніктоса.

Сходами піднявся Кастил. Його темне волосся було вологим і розпатланим, ніби він біг швидше за вітер. На його обличчі виднілися слабкі червоні патьоки. Він ішов уперед із суворим виглядом, низько опустивши підборіддя.

Мене раптом вразило, що Кастіл виглядає як якийсь бог із тих, що стоять тут. У чорному, з мечами на боках, з виразом жорстокої рішучості на гарних гранях і кутках обличчя, він нагадав мені бога Теона.

Джаспер обернувся до принца. Інші вольвени припинили кружляти навколо мене. Кастил, важко дихаючи, обійшов тіло і зупинився тільки тоді, коли Джаспер видав низьке попереджувальне гарчання.

Кастил різко завмер. Він окинув поглядом мене, вольвенів, тіла та палаючі смолоскипи. Його очі трохи розширилися, і на обличчі ковзнуло якесь розуміння.

- Боги, - сказав він.

Золотисті очі зустрілися з моїми, і він схрестивши руки, вийняв мечі.

Повітря застрягло у мене в горлі, тяжкість поширилася на груди, стиснувши серце.

Кастил прийшов не один.

Сходами піднімалися інші. Нейл. Еміль. Аластир. Знайомі та незнайомі особи. Моє чуття прокинулося і вловило... страх і благоговіння, і так багато різних емоцій, що я злякалася. Вони знову приголомшають мене, і я...

Навіть не знаю, що я роблю.

Інші вольвени теж загарчали, а східцями зійшли ще двоє в супроводі кількох людей з оголеними золотими мечами, в такому ж одязі, як і ті, що розтяглися на землі. Мені слід було б стривожитися, але моєю увагою заволоділи ті двоє, що йшли попереду.

Високий, широкоплечий блондин у білій туніці, забрудненій кривавим дощем, з болючими знайомими лініями щелепи, прямим носом і високими вилицями. Він різко зупинився, його рука потяглася до меча на поясі.

- Неймовірно, - видихнула жінка, що стояла поруч.

Її волосся, схоже на блискучий онікс, було зачесане назад у вільний вузол на потилиці. Розріз її очей та обриси губ теж здалися знайомими. Вона прекрасна, абсолютно і дивовижно. Від неї віяло недовірою.

Якщо не схожість, то корони з перекручених вибілених кісток сказали б мені, хто вони.

Королева Елоана притиснула руку до ліфа своєї простої лавандової сукні без рукавів, заплямованої кривавим дощем.

- Хоук ...

Срібне світіння навколо мене втягнулося назад і згасло, просочившись у шкіру. Я здригнулася всім тілом.

- Що ти накоїв? - Запитала вона і зробила крок вперед. Очі в неї такі ж яскраві, як у сина. – Кого ти привіз?

– Ще не пізно, – заговорив Аластир, налякавши мене. – Ще ні, Елоана...

– Пізно.

Її погляд метнувся назад до мене, до вольвен, що оточили мене, а потім до сина.

Я перевела погляд на Кастіла. Він стоїть тут, не більше ніж за десяток кроків від мене, але ця відстань здається неможливою далекою, непереборною прірвою.

Він тут.

Хоук.
Кастиль.
Принц Атлантиї.
Темний.
Мій чоловік.
Моя серцева пара.

Кастил опустився на одне коліно і, схрестивши мечі на грудях, схилив голову між смертоносно гострими клинками. Минула незручна мить, і він підняв голову так, щоб бачити мене.

Вольвени припали до землі і, нахиливши голови, вишкірилися і загарчали на тих, хто тихо ступав за спинами короля з королевою.

— Пізно, – повторила мати Кастіла.

Піднявши руки, вона взялася за перекручені кістки.

Королева Елоана зняла корону. Витріщивши очі, я спостерігала, як вона кладе її на підлогу храму, біля ніг статуї Ніктоса.

З кам'яного смолоскипа Ніктоса з ревом злетіло полум'я і затанцювало на вітрі. Інші смолоскипи наслідували його приклад і теж спалахнули. Кістки корони замерехтіли, їхня білизна тріснула і звернулася в попіл, а під нею опинилася позолота.

— Опустіть мечі, – наказала вона. І, піднявши підборіддя, схилила коліно, хоча простір довкола наповнився потужною і безсилою люттю, що несла сморід давно похованого страху, який нарешті втілювався. - Схилиться перед ... перед останнім нащадком найдавніших. Перед тим, що несе кров короля богів. Схилиться перед новою королевою.

Примітки

1

Ім'я Поппі у перекладі з англійської означає «мак».